

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hayatı
keşfetmek için
önce onu
kaybetmen
gerekir.

TIMES MEYDANI'NDAKİ KIZ

PAULLINA SIMONS
ÇOKSATAN BRONZ ATLI'NIN YAZARI

*Yüzyılın en iyi romancılarından biri olan
Paullina Simons'tan muhteşem, etkileyici bir modern
aşk hikâyesi. Ya bugüne kadar hayatınızla ilgili
bildiğiniz her şey bir yalandan ibaretse?*

Üniversite öğrencisi olan Lily'nin hiç parası yoktur; mezun olmak, kirasını ödemek, aşkı bulmak için mücadele eder. New York'un karmaşasında oradan oraya sürüklenen Lily'nin hayatında, en çarpıcı olaylar hep etrafındaki insanların başına gelir. Fakat o, hiçbir gayesinin olmadığı yaşamından memnundur, ta ki ev arkadaşı ve en yakın dostu Amy ortadan kaybolana kadar. Bu olayla birlikte en başarılı günlerini geride bırakmış, kendi sorunlarıyla boğuşan, New York Polis Departmanı dedektifi Spencer Patrick O'Malley, Lily'nin hayatına girer. Ve başına konan bir talih kuşu, Lily'ye mutluluk getireceği yerde, etrafında toplanan karanlık güçlere dair bir felaketin habercisi olur.

Fakat kaderin Lily'yle işi henüz bitmiş değildir.

Lily kendi hayatı için savaşıırken, Spencer'ın Amy'yi arayışı gittikçe derinlik kazanır ve Lily'nin, arkadaşı ve ailesiyle ilgili bildiği her şeyi sorgulamasına neden olur. Sevdiği insanlar hakkındaki şaşırtıcı gerçekler onu sonsuza dek değiştirecektir.

Usta bir hikâye anlatıcısından, elinizden bırakamayacağınız, yürek burkan, mükemmel bir roman. Hayatları değişmek üzere olan iki kadının, iki ev arkadaşı ve yakın dostun, Lily ile Amy'nin öyküsü.

**"Hem gizemli hem romantik hem de bir aile dramı...
başka bir deyişle, kusursuz bir roman."**

Daily Mail

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-625-410-005-5

9 786254 100055

“Bu muhteşem kitap alışıl gelmiş
bir macera romanından çok daha
fazlası. Simons’ın zekice anlatımı ve
unutulmaz karakterleri sizi baştan
çıkarmak... Kitabı bitirdikten sonra
tek bir şey isteyeceksiniz: daha fazla
Paullina Simons.”

Booklist

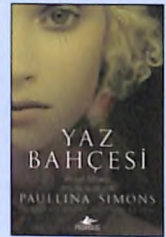
“Uluslararası çoksatan kitapların
yazarı Paullina Simons, *Times*
Meydanı’ndaki Kız’da, kaybolan
arkadaşını ararken hayatı altüst olan
genç bir kadına dair sürükleyici
bir hikâye kaleme almış.”
CriminalElement.com

PAULLINA SIMONS

Çoksatın *Bronz Atlı* serisinin yazarı Paullina Simons, 1963 yılında Lenin-grad'da dünyaya gelmiş ve yetmişli yılların başında ABD'ye göç etmiştir. Kansas Üniversitesi'nde siyasal bilgiler eğitimi almış olmasına rağmen tek hayali yazarlık olan Simons, kocası ve dört çocuğuyla birlikte New York yakınlarında yaşamaktadır.

www.paullinasimons.com

Kapak tasarımı: Lex Maudlin
Kapak fotoğrafları: © plainpicture/Cultura/Brigitte Sporrer (ön);
© Pla2na/Shutterstock (arka)

Yazar fotoğrafı: Christine Farmer

TİMES MEYDANI'NDAKİ KIZ

Pegasus Yayınları: 2370

Times Meydanı'ndaki Kız

Paullina Simons

Özgün Adı: The Girl in Times Square

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Gökçe Güngör

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2021

ISBN: 978-625-410-005-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021

Copyright © Paullina Simons, 2004

Bu kitabın orijinal baskısı HarperCollins Publishers Ltd. tarafından
İngilizce dilinde yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PAULLINA SIMONS

TIMES
MEYDANI'NDAKİ
KIZ

İngilizceden çeviren:

Nil Bosna

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Daima arayan kız kardeşim Elizabeth ve ağlama
odasındaki Melanie Cain için.*

“Vatikan’da yeni bir papa seçtikten sonra onu Sistine Şapeli’ndeki bir odaya götürürler ve burada ona papa kıyafeti verilir. Buraya Ağlama Odası denir. Böyle denir çünkü burada papalığın yük ve sorumlulukları yeni papanın üzerine yıkılır. Birçoğu ağlamıştır. En iyileri ağlamıştır.”

PEGGY NOONAN

BAŞLANGIÇTAN HEMEN ÖNCE

Lily Quinn

Aşka ne oldu, diye fısıldadı Lily kendi kendine. Tüm evren için verileni başka birisi mi aldı, yoksa sadece ben mi yeterince uğraşmadım? Yoğun, ezici aşka, yeri göğü inleten türden –büyükannemin yarım asır önce başka bir dünyada başka bir yaşamda Tomas için hissettiği türden– sevgiye, babamın o sıcak Karayip Denizi’nde yüzerken ilk karşılaştıklarında annem için hissettiğini söylediği türden aşka ne oldu? Artık kimsenin böyle bir aşkı yok mu? Zırhı olmayan, duvarları olmayan, acısız kimse yok mu? Aşk uğruna ölmeye hazır kimse yok mu?

Belli ki bu gece yok.

Ona Lil diyorlardı. Bazen, onu sevdiklerinde Liliput derlerdi. Hoşuna gidiyordu bu. Ve bazen, sevmediklerinde Lilianne diyorlardı. Bu gece ise kimse ona hiçbir şey demiyordu. Lily aç ve parasız bir halde duvara yaslanmış sessizce duruyor, Joshua’nın eşyalarını toplamasını izliyordu. Ağaç kabuğu renkli gözleri, kül gibi saçlarıyla duvarda metanetli bir leke gibi dikiliyordu; üstünde siyah giysiler vardı. *Olması gerektiği gibi*, diye düşündü Joshua’nın söylediklerine rağmen: “Bu sadece geçici, kısa bir mola vermek için. Buna ihtiyacımız var.”

Joshua gidiyordu, geri dönmeyecekti ve Lily siyahlar giymişti. Boğazını temizlemek, birkaç şey söylemek isterdi, belki de onu gitmemeye ikna ederdi ama yine de bunun için zamanın geçtiğini hissediyordu. Ne zamandı bilmiyordu ama geçmişti

işte ve şimdi onun gidişini izlemek ve belki de biraz bayat kraker çiğnemekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Joshua sıksa ve kızıl saçlıydı. İfadesiz bakışlarını Lily'ye çevirip elini saçlarının arasında gezdirerek –ah, saçlarını nasıl da seviyordu!– orada durup onu izlemekten başka yapacak bir şeyi olup olmadığını sordu. Lily, *yok*, diye yanıtladı, *hayır, aslında pek yok*. Krakerini kemirmeye devam etti.

Joshua'ya neden gittiğini sormak istiyordu ama sebepler aralarında konuşulmadan kalmıştı. Aralarında konuşulmadan kalan çok şey vardı. Bir yıl önce Joshua'nın gitmesi aklına bile gelmezdi: Lily bununla nasıl başa çıkabilmiş, nasıl bu kadar iyi üstesinden gelebilmişti?

Duvardan uzaklaşıp ona doğru hareket etti, ağzını açtı ama Joshua gözlerini televizyondan ayırmadan eliyle onu durdurdu ve tek söylediği “Stanley Kupası finali,” oldu; bir eli CD'lerinde, diğeri uzaktan kumandada, setteki sesi açıp Lily'nin sesini bastırdı.

Yaratıcı yazarlık profesörünün geçen hafta için final projesi olarak verdiği konu –bir önceki haftanın kırbaç cezası gibi ölüm ilanı yeterli değilmiş gibi– aklına geldi: “*Bugünün hayatınızın son günü olduğunu bilseydiniz ne yapardınız?*”

Lily bu dersten nefret ediyordu. Dersi sadece İngilizce gereksinimini karşılamak için almıştı ama şimdi bildiğini o zaman bilseydi, çarşamba günü öğle saatlerindeki yaratıcı yazarlık dersinden önce pazartesi sabahları sekizde “John Donne Üzerine İleri Düzeyde Okumalar” dersini alırdı. Ah, acımasız özinceleme töreni! İlk anı, ilk kalp kırıklığı, en unutulmaz deneyim, favori yaz tatili, kendi ölüm ilanının (!) ve şimdi de bu.

Lily şu anda sadece bugünün –üniversitedeki erkek arkadaşından ayrıldığı günün– hayatının son günü olmamasını umuyordu.

Dairesi *Sturm und Drang* (Fırtına ve Coşku)* için çok küçüktü. Hol oturma odası olarak işlev görüyordu. Mutfaktaki tek düz tezgâhın üstünde mikrodalga vardı; mikrodalğanın üstündeyse süzgeç duruyor, durulanmış kola kutularından lavaboya su damlıyordu ki kutuların yarısı küflenmiş ekmek depolamak için kullanılıyordu. Düzenli yemek yemiyorlardı, evde pek yemezlerdi. İki yatak odası vardı: Lily'nin ve Amy'nin. Lily o gece Amy'nin odasına gitti, tortop olmamaya çalışarak Amy'nin yatağına uzandı.

Reklam sırasında Joshua bir içki almak için koltuktan kalktı, içeri gelip ona göz atarak, “Sence Amy’yle uyuyabilir misin?” diye sordu. “Yatağımı geri almam gerekecek. Bırakırdım ama o zaman benim uyuyacak yerim olmaz.”

Lily cevap vermek istedi. Zekice bir cevap düşündü. Fakat aklına gelen en zekice cevap, “Ne yani, Shona’nın yatağı yok mu?” oldu.

“Başlama yine.” Joshua mutfığa girdi.

Lily yattığı yerde tortop oldu.

Joshua kiranın üçte birini ödüyordu; buna rağmen Lily hâlâ meteliksizdi, yedikleri, kraker ve hazır noodle arasında değişiyordu. Krem peynirli bir simit, sadece pazar günleri karşılayabileceği bir lükstü. Bazı pazar günleri gazete ile simit arasında bir seçim yapmak zorunda kalıyordu.

Eskiden haberleri internette okurdu ama şimdi internet bağlantısı için yirmi doları karşılayamıyordu. Bu yüzden internet yoktu, simit yoktu ve yakında, yatağını ve kiranın üçte birini de beraberinde götürerek onu terk eden Joshua da olmayacaktı.

Keşke 138. Sokak’taki Şehir Koleji yerine şehir merkezindeki New York Üniversitesi’ne girecek notlar alsaydı. Lily işe gittiği gibi okula da yürüyebilir ve günde dört dolar tasarruf

* Alman edebiyatında 1760’ların sonundan 1780’lerin başındaki dönemi kapsayan ve genç yazarlardan oluşan Aydınlanma Çağı akımı. (ç. n.)

edebilirdi. Bu, haftada 20 dolar, ayda 80 dolar ederdi. Yılda 1040 dolar! Bu bin dolarla kaç simit, kaç gazete, kaç kahve satın alınırdı kim bilir.

Lily kendi kira payı için ayda yaklaşık 500 dolar ödüyordu. Yani aslında kiradan payına düşen 500 doları Lily'nin annesi gönderiyor, her ay Lily'ye söylenip duruyordu. Gelecek mayıs ayında sanılan, tahmin edilen, öne sürülen mezuniyet günü geldiğinde Lily annesinin banka hesabından son çekini alacaktı. Joshua olmayınca Lily'nin payı 750 dolara çıkacaktı. Önündeki haziran ayında nasıl olacaktı da ekstra 750 doları bulacaktı? Yemeğini, kitaplarını, sanat malzemelerini ve filmlerini ödemek için zaten haftada yirmi beş saat garsonluk yapıyordu. Başka bir vardiya, muhtemelen iki vardiya daha istemesi gerekecekti. Belki iki katı çalışabilir, erken kalkabilirdi. Bunu düşünmek istemiyordu. Scarlett O'Hara gibi olmak ve bunu yarın düşünmek istiyordu: elli yıl kadar sonra, başka bir kitapta.

Telefon çaldı.

"Gitti mi?" Arayan Rachel Ortiz'di, Amy'nin diğer iyi arkadaşı, belki de en iyi arkadaşıydı; *aniden* ütülenip düzleşmiş sarı saçları vardı ve her daim açık sözlüydü.

"Hayır." Lily, Stanley Kupası'nı izlemenin Joshua'yı yaşılattığını eklemek istedi.

"Alçak," dedi Rachel.

"Ama birazdan gider," dedi Lily. "Birazdan, Rach."

"Amy orada mı?"

"Hayır."

"Nerede? Küçük gezilerinden birinde mi?"

"Çalışıyor galiba."

"Yarın akşam tek başına kalmanı istemiyorum. Dışarı çıkıyoruz. Yeni erkek arkadaşım bizi Brooklyn'e, Coney Island'daki bir gece kulübüne götürmek istiyor."

"Pazartesi Coney Island'a mı?" Sonra Lily, "Ben gelemem. Ertesi gün okul var," dedi.

“Okul mokul. Tek başına kalmıyorsun. Benimle ve Tony’yle dışarı çıkıyorsun, o kadar.” Rachel yoğun bir İtalyan aksanıyla TO-nii demek için sesini alçaltmıştı. “Amy de gelebilir, seni Bed-Stuy’dan bir arkadaşıyla tanıştırmak istiyor, onun için ka-çı-rıl-maz diyor.”

“Ah, Tanrım!” Lily sesini alçaltarak fısıldadı. “Joshua hâlâ burada.”

“O alçak,” dedi Rachel ve telefonu kapattı.

“Ne o, Rachel şimdiden sana birini mi ayarlamaya çalışıyor?” dedi Joshua. “Benden nefret ediyor.”

Lily bir şey söylemedi.

O gece Stanley Kupası bittikten sonra Joshua, beş kat merdiveni inip çıkarak kutularını, sandıklarını, çantalarını artık ortak arkadaşları kuaför Dennis’le birlikte kaldığı C Caddesi, 4. Sokak’a götürdü. (Amy, “Lil, Joshua’nın neden bu kadar alelacele Dennis’e taşındığını kendine sordun mu? Belki de eşcinseldir, bunu hiç düşündün mü?” demişti ve Lily, “Eh, bunu *bana* değil, Joshua’nın benim telefonumla aradığı Kuzey New York’taki çıplak kız Shona’ya söyle,” diye yanıt vermişti.)

Şimdi Lily’nin saçını kim kesecekti? Geçmişte hep Dennis kesmişti. Şimdi neden Joshua bunu elinden alıyordu? Belki de Amy’nin diğer en iyi arkadaşı, saç boyayan Paul nasıl saç kesileceğini bilirdi. Ona sorması gerekecekti.

Joshua, Lily’den yardım istemeyecek kadar anlayışlı, Lily de ona yardım teklif etmeyecek kadar onurluydu.

Saat 03.00 civarında Joshua elindeki son kutuyla başını salladı, ardından Lily’nin yirmi yaşındayken, onunla tanışmadan önce yaptığı tek yağlı boya tablosu *Times Meydanı’ndaki Kız’ın* yanından hızla geçerek çıkıp gitti.

“Sende asla sevmeyeceğim bazı şeyler var,” demişti Joshua, Lily’ye, iki gün önce sokakta, tüm bunlar olup bitmeye başladığında.

“Bugünün hayatımın son günü olduğunu bilseydim, Times Meydanı’nın ortasında duran, savaş bittiğinde bir yabancı tarafından tutkuyla öpülen ünlü kartpostaldeki kız gibi olmak isterdim.

Gel gör ki o, ben değilim. Bir başkasının Times Meydanı’ndaki kız fantezisi. Belki de Amy’dir. Ama sahte bir Lily.

Gerçek Lily geç vakitlere, en azından öğleye kadar uyurdu; dersleri ve işi olmazdı. Ardından son gününde hava sıcak ve güneşli olacağından Central Park’taki göle giderdi. Bir ton balıklı sandviç, buzlu çay, bir paket patates cipsi alır ve yanında şu anda zamanı olduğu için yavaş yavaş yeniden okuduğu Toni Morrison’ın Sula kitabını, bir defter ve kalemler götürürdü. Öğleden sonrayı oturup yemeğini yiyerek, tekneleri çizerek ve Sula’nın Ajax’ını—sapkınca âşıkta ona— okuyarak, bundan sonra ne yapacağını düşünerek geçirirdi. Uzun süre kayaların üzerinde oturur ve eskiz yapar, gece eve dönerken Times Meydanı’na giderdi. Tüm kalabalığı yarararak duvarın yanında durur, animasyonlu renkli reklam panolarına ve parıldayan kulelere, değişen yeşil kırmızı trafik lambalarına, mavi beyaz yanıp sönen sirenlere, vızır vızır geçen sarı taksilere bakardı. Sokakta durup şapkasıyla ve iç çamaşırıyla gitarını çalan çıplak kovboy, fotoğraf çeken, gülüşen, ışıklarda karşıdan karşıya geçen aileler, çocuklar, çiftler, gençler ve yaşlılar, âşıklar...

Times Meydanı’ndaki bu kız duvarın yanında dururken, diğerleri ışıktan uzaklaşırdı.”

Lily kapıdan uzaklaştı ve Amy’nin yatağında tek başına, açık pencereden geceyi izledi.

Allison Quinn

Bir zamanlar aşk için yaşayan bir kadın vardı. Şimdi ayağa kalkıp penceresinden dışarı baktı. Dışarıda yeşil palmyeler, kırmızı orman gülleri, mavi gökyüzü, masmavi okyanus, gri kayalıklar, siyah volkanlar ve beyaz kumlar gördü. Odasının içine bakmadı. Kocasını mango almaya gitmişti ve onun dönmesini bekliyordu. *Sonsuz* derecede uzun sürmüştü. Dışarıda bir hareket var mı diye görmek için perdeyi hafifçe çekti ve bir zamanlar gökyüzünü, denizi ve bolluğu hayal ettiği gençliğini hatırlayarak iç geçirdi.

Şimdi bunlara sahipti.

Ve bir zamanlar eski bir Victrola pikaba bir plak koyup küçük yatak odalarında onu dansa kaldıran bir adam vardı. Adam yakışıklı, kadın güzeldi ve o zamanlar farklı bir dil konuşuyorlardı. “*Gözlerindeki aşk bakışı...*” Şimdi adam kumda, palmyelerin altında tek başına yürüyüş yapıyordu. Ayaklarını okyanusta ıslattı, ruhu da okyanustaydı, sonra meyve standına yürüyerek sulu mangolardan satın aldı, hoppa satıcı kız en iyileri olduğunu söyledi, adam ona baktı ve elinden alırken gülümsedi.

Kadın pencereden uzaklaştı. Adam daima yürüyüşe çıkıyor, hep evden ayrılıyordu. Ama biliyordu, aslında evden ayrılmıyor, onu terk ediyordu. Sadece bir saat boyunca kadınla yalnız olmaya *katlanamıyor*, kendi istediği onca şeyi yapmak yerine kadının istediği bir şeyi yapma düşüncesine tahammül

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

edemiyordu. Adamın istediği bir şeyi yapmadığında nasıl da somurtuyordu, tıpkı bebek gibi. Olduğu tek şey buydu işte, sadece bir bebek. *Benim istediğimi yap, yoksa seninle konuşmayacağım.* O buydu. Sabahların kendisi için en iyi zaman olmaması kadının elinde miydi? Sabahları kalkamamak, güneş ışığında yürüyüşe ve yüzmeye gidememek... Sabahın sekizinde okyanusun bu kadar sıcak, güneşin bu kadar güçlü olması onu haddinden fazla sıkıntıya sokuyordu. Keşke bir kez olsun yağmur yağsaydı! Lanet okyanustan bıkmişti. Ve şu güneşten. Mangolardan, ton balığı saşimiden, volkanik küllerden. Usanmıştı.

Odayı karartan ağır perdeler satın almıştı ve günü dışarıda tutmak, hâlâ gece olduğuna inanmak için sıkı sıkıya kapatıyordu.

Bugünlerde pek çok şeye inanmış gibi yapıyordu.

Anlayamıyordu, neredeydi bu adam? Varlığıyla kendisini ne zaman onurlandıracaktı? Onun hasta olduğunu, aç olduğunu bilmiyor muydu? Küçük öğünler yemek zorunda olduğunu bilmiyor muydu? Neye ihtiyacı olduğunu umursamıyordu, hepsi buydu. Onun tek umursadığı *kendi* ihtiyaçlarıydı. Pekâlâ, ağzına tek lokma koymayacaktı. Kan şekeri düştüğünden bayılsa ve bir kemiği kırılrsa canına minnetti. O zaman kocasının nasıl hissettiğini görecekti, bütün sabah dışarıdaydı ve hasta karısına kahvaltı vermemişti. Bunu annesine, çocuklarına nasıl açıklayacağını görecekti. Ağzına tek bir kaşık bile sokmayacaktı.

Yatak odasının kapısı hafifçe açıldı. “Ben döndüm. Bir şey yedin mi?”

“Tabii ki yemedim!” diye terslendi. “Umurunda sanki. Beni aklına bile getirmeden lanet Maui’nde rahat rahat yürürken burada fare gibi ölebilirdim!”

...zamanın silemeyeceği bir bakış...

Kapı sessizce kapandı ve kadın, canlı Maui sabahında çekilmiş perdeleriyle karanlık odada yalnız kaldı.

Bir Erkek ve Bir Kadın

Cuma gecesi idi, saat geç olmuştu ve kadının dairesindeydiler. Akşam yemeğe çıkmışlardı, adamı yaşadığı yerin yakınındaki bir şarap evinde bir içki içmeye ve dansa davet etmişti. Adam hayır demişti. Her zaman hayır derdi, şarap evlerinde içki içmek ve dans etmek ilgi alanı değildi ama kadının hakkını vermek lazımdı, azimliydi. Sormaya devam ediyordu. Şimdi kadının yatağındaydılar ve adam bu, kendi becerisinden mi kaynaklanıyor, yoksa kadının daha cazip bir seçeneği mi yok bilmiyordu ama kadın her cuma gecesi ortaya çıktığına göre –ne olduğunu bilmeseydi de– doğru bir şey yapıyor olmalıydı. Kadın adamın verdiği şeyleri her yerde elde edebilirdi.

Kadına bunları verdikten ve bir kısmını kendisi aldıktan sonra, kadın kolunun kıvrımında mutlu bir şekilde uykuya dalarken adam gözleri açık uzanmış, sokaktan gelen sarı mavi ışıktaki yüksek tavanın metal karolarını sayıyordu. Tamamen dışarıdan, bilimsel ve deneysel olarak gözlemleyen birisine –bu geceki yemeğe ve kadından aldığı göstermelik hazza bakıldığında– adam da memnun görünebilirdi. Fakat şimdi mahiyetin çarpıtılması içinde, kadın uyuyor, adam ise tavana bakıyordu. Peki tam olarak içinden geçen neydi?

Metal karoları saydı. Daha önce de saymıştı ve onu cezbeden, gece böyle geç saatlerde her saydığında farklı bir sayı bulmaktı.

Kadının uyuduğundan emin olduktan sonra kendini kurtarıp yataktan kalktı ve oturma odasındaki kıyafetlerini aldı.

Ayakkabılarını giydiği sırada kadın göründü. Anahtarlarını şingirdatmış olmalıydı. Genellikle gittiğini duymazdı. Oda karanlıktı. Birbirlerine baktılar. Adam durdu. Kadın durdu. “Bunu neden yaptığını anlamıyorum,” dedi kadın.

“Sadece gitmek zorundayım.”

“Eve, karına mı gidiyorsun?”

“Yapma.”

“Ne o zaman?”

Adam cevap vermedi. “Gittiğimi biliyorsun. Her zaman gidiyorum. Neden işimi zorlaştırıyorsun?”

“Güzel bir akşam geçirmedik mi?”

“Her zaman yaptığımız gibi.”

“O halde neden kalmıyorsun? Bugün cuma. Sana kahvaltıda waffle yaparım.”

“Cumartesileri kahvaltıda waffle yemem.”

Adam sessizce arkasından kapıyı kapattı. Kadın gürültüyle iki kez sürgüleyip zincirini taktı, yapabilse asma kilit takacaktı.

Adam Amsterdam’da dışarıdaydı. Sokakta sadece taksiler vardı. Kaldırımlar boştu, az sayıda bar kuşu içeri girip çıkıyordu. Işıklar yeşile, sarıya, kırmızıya dönüyordu. Eve gitmek için taksiye binmeden önce, sabahın üçünde tek başına açık barları geçerek yirmi blok yürüdü.

1. BÖLÜM LUM BAŞLANGIÇTA

*“Özgür mü diyorsun kendine?
Neden özgür? Bu, Zerdüşt’ü ne
ilgilendirir? Ama gözlerin bana açıkça
anlatabilmeli: Ne için özgürsün?”*

FRIEDRICH NIETZSCHE

Aslında Olduğundan Başka Görünmek

1, 18, 24, 39, 45, 49.

Tekrar:

1, 18, 24, 39, 45, 49.

Realite: *gerçekten var olan ve gerçek hayatta ele alınması gereken bir şey.*

İllüzyon: *yokken var gibi görünen ya da aslında olduğundan başka bir şey gibi görünerek zihin duyularını aldatan bir şey.*

Mucize: *doğa kanunlarına aykırı görünen bir olay.*

49, 45, 39, 24, 18, 1.

Lily, *Sunday Daily News* şehir haberleri bölümündeki altı numaraya dikkatle baktı. Gözlerini kırıştırdı, ovuşturdu. Kafasını kaşdı. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Amy evde değildi, soracak kimse yoktu ve Lily'nin gözleri onu sık sık aldatırdı. Geçen sene doğum odasında ablasının erkek çocuk doğurduğunu zannettiğini hatırladı. "OĞLAN!" diye bağır-mıştı çünkü hepsi bir erkek istiyordu ama dördüncü bir kız daha mı olmuştu? Akli nasıl penis eklemiş olabilirdi? Onun sorunu neydi?

Evden çıkıp 5F'deki yaşlı Colleen'in kapısını çalmak için dar koridorda ilerledi. Neyse ki Colleen hep evdeydi. Ne yazık ki patates kıtlığı zamanlarından, genç kızlığından beri burada olan Colleen resmen kördü, Lily bunu öğrendiğinde çok şaşırdı; Colleen 49'u 29, 39'u 89 olarak okumuştı. Colleen sayıları bitirdiğinde Lily bunlardan daha da az emindi. "Endişe etme,

evladım,” dedi Colleen sempatik bir ifadeyle. “Herkes kazanan sayıları gördüğünü düşünür.”

Lily kendisinin öyle olmadığını söylemek istiyordu, sadece yansıyan gökyüzünde bir lekeden ibaret değildi. *Ben kazanan numaraları görmüyorum. Penisler görebilirim ama evrenin bana hiç açılmayan lotolarını hayal etmiyorum.*

Lily, her zaman ekonomist olmak istemiş ev hanımı bir anneden ve her zaman romancı olmak istemiş *Washington Post* muhabiri bir babadan, ikinci nesil bir Amerikalı ve dört çocuğun en küçüğü olarak doğmuştu. Babası sporu seviyordu ve çocuklar konusunda özel bir yardımı olmuyordu. Bazıları onun duyarsız ve dalgın olduğunu söyleyebilirdi. Lily için öyle değildi.

Büyükannesi, Lily'nin bu tuhaf kavşaktaki hayatının özetinde bir paragraftan daha fazlasına layıktı ama işte böyleydi. Lily'nin öyküsünde, Danzig doğumlu Klavdia Venkewicz, Nazi işgali altındaki Polonya'dan bebeğiyle, Lily'nin annesiyle kaçarak harap olmuş Almanya'ya gelmişti. Zorla yerinden edilmiş insanların bulunduğu üç kampta geçen yıllardan sonra kendisini ve çocuğunu New York'a giden bir gemiye atmayı başarmıştı. Bebeğine Olenka adını vermiş ama kulağa daha Amerikan gelen Allison olarak değiştirmişti, tıpkı kendi adını Klavdia'dan Claudia'ya ve Venkewicz'i Vail'a değiştirdiği gibi.

Lily tüm hayatını New York'ta ve çevresinde geçirmişti. Queens ilçesinde bulunan Astoria, Woodside, Kew Gardens'ta ve hayatta gerçekten yükseldiklerinde Forest Hills'te yaşamıştı. Hayali Manhattan'da yaşamaktı ve şimdi orada yaşıyordu ama beş parasızdı.

Post'un New York muhabiri George Quinn, masrafları kısmak için dâhilî yeniden yapılanmaya gidilmesi nedeniyle aniden DC'ye transfer edildiğinde Lily gitmeyi reddetmiş ve Brooklyn'de büyükannesiyle kalarak Forest Hills Lisesi'ne gidip son yılını tamamlamıştı. Ebeveyn denetimi olmadan geçirdiği

serkeş bir yıldız. Biraz durulduktan sonra Harlem 138. Sokak'taki New York Şehir Koleji'ne girmişti, bunun bir sebebi de ebeveyni tüm üniversite birikimlerini Cornell'e giden ağabeyine harcadığı için başka bir yere gidememesiydi. Andrew yüzünden züğürtleştiği için şükürler olsun ki suçluluk duygusuyla dolu olan annesi, Lily'nin kirasını ödüyordu.

Gençlik aşkının yetersiz katkısıyla, New York için fazlasıyla dingin olan Lily, Joshua'yı –aktör olmak isteyen bir garson– bulana kadar neredeyse bundan yoksun yaşamıştı. Lily'yi çeken onun kızıl saçları değil, geçmişe dair acıları ve gelecek hayalleriydi. Lily'de her ikisi de biraz eksikti.

Lily geç yatmayı ve resim yapmayı seviyordu. Ama en çok da geç saatlere kadar uyumayı seviyordu. Kâğıtlara bitmemiş yüzler ve römorkörler, sözleşmelere karalamalar, duvarlarının her yerine zambaklar, tekneler ve su yamaları çiziyordu. Daireden hiç ayrılmayacağını umuyordu çünkü çalışmaları asla kopyalayamazdı. Onun kendisiyle ciddi olmadığını anlayana kadar Joshua'yla ilgili ciddi düşünmüştü. Yoğun ama belirli aralıklarla kitap okuyor, Natalie Merchant'la Sarah McLachlan'ı aşırı ve yürekten seviyordu. Tatlıları da severdi: çikolata kaplı Mounds şekerleri, iki kat çikolatalı Oreo bisküviler, Chips-Ahoy kurabiyeler, Entenmann's'ın çikolata kaplı kakaolu keki ve sade kek.

Ablalarından Amanda, herkese örnek dört kızın örnek annesiydi ve örnek bir banliyö kocasının örnek banliyö karısıydı. Diğer ablası Anne, *KnightRidder*'in finans bölümünde gazeteciydi; genellikle sabit ancak her zaman kusursuz giyinen örnek bir kariyer kadınıydı. Cornell parası ödenmiş ağabeyi Andrew ise ABD milletvekiliydi.

Lily'nin hayatındaki en ilginç olaylar diğer insanların başına gelirdi ve Lily böyle olmasından memnundu. Amy, Paul, Rachel, Dennis'le sabahın erken saatlerinde oturup şiddetli, deneysel aşk

hayatlarını, nasıl otostop çektiklerini, Güney Miami Bacchanalia Sahili festivallerini dinlemeyi seviyordu. Diğer insanların genç ve pervasız olmaları hoşuna gidiyordu. Kendi inişlerinin çok alçak ya da çıkışlarının çok yüksek olmamasını severdi. Amy'nin hayallerini, Joshua'nın hayallerini ve Andrew'nun hayallerini sünger gibi çekip tadını çıkarıyor, haftada üç gün sinemaya gidiyordu; ah, onlar adına duyduğu heyecan! New York sokaklarında keyifle boş boş dolaşıyor, St. Mark's Meydanı'nda gazete okuyor, uyuyarak, resim yaparak, dans ederek, anlayamadığı bir geleceği hayal ederek bugünü yaşıyordu. Lily, düne ve bugüne kadarki düzensiz yaşamını seviyordu.

Bugün, olan buydu. Altı rakam.

Dün ise Joshua'ydı.

Joshua'dan ayrılmanın on iyi yanı:

10. Televizyon sürekli kapalı.
9. Simit ve kahvemi onunla paylaşmak zorunda değilim.
8. Hokey, suşi, golf, kiş veya aktörleri seviyormuş gibi yapmak zorunda değilim.
7. Hayatta ciddiye alınmadığına dair şikâyetlerini dinlemek zorunda değilim.
6. İhmalkâr babasını, ortalarda olmayan annesini dinlemek zorunda değilim.
5. O seviyor diye göbek deliğime piercing yaptırmam gerekmiyor.
4. Benzer ilgi alanlarımız varmış gibi yaparak sabahın dördüne kadar uyanık kalmam gerekmiyor.
3. Artık yatağında ıslak havlu yok.
2. Boş tuvalet rulosu için onu suçlamam gerekmiyor.

Ve Joshua'dan ayrılmanın bir numaralı iyi yanı:

1. Küçük göğüslerim için üzülmeme gerek yok.

Joshua'dan ayrılmanın on kötü yanı:

10. Benim
9. Senin
8. Hakkında
7. Hiç
6. Sevemediğim
5. Bir
4. Takım
3. Şeyler
2. Var.

Ah, Joshua'dan ayrılmanın bir numaralı kötü yanı...

1. O olmadan kiramı ödeyemem.

1, 18, 24, 39, 45, 49.

Saçları eskiden sırtına kadar uzanıyordu ama geçen hafta Joshua onu terk ettikten sonra, Lily erkek arkadaşlarından ayrıldıklarında kızların genelde yaptığı gibi saçlarını boyun hizasında kestirmişti. Kırt kırt. Lily bu şekilde “kendini gerçekleştirmekten” memnundu. Lily’ye göre umutsuzluk içinde debelenmemek anlamına geliyordu.

Şimdi dalgalı saçlarını neredeyse taramaya bile gerek duymadan ceketini giydi ve evden çıktı. Bileti aldığı markete doğru yola koyuldu. Beş kattan dördünü indikten sonra yorgun argın tekrar üst kata çıktı, ayakkabılarını giymek için. Sonunda B Caddesi 10. Sokak’taki mağazaya vardığında ağzını açtı, cebini karıştırdı ve bileti ayakkabı dolabının yanında bıraktığını fark etti.

Lily hüsrarla inledi, yüz kasları gerildi; ciddi, kara sakallı Orta Doğulu mağaza görevlisine yüzünü ekşitti ve eve gitti. Bileti aramadı bile. Aksilikleri bir işaret olarak görüyor, sayıların *eşleşemeyeceğini* biliyordu, olamazdı. Kendi piyango bileti olamazdı! Amy’nin yatağına uzanıp telefonun çalmasını

bekledi. Aklını boşaltmaya çalışarak pencereden dışarı baktı. Yatak odasının pencereleri birkaç apartmanın iç avlusuna bakıyordu. Yeşermiş birçok ağaç ve uzun dar bahçeler vardı. Çoğu kişi iç kısma bakan pencerelerdeki perdeleri hiç kapatmıyordu. Ağaçlar ve çimenler dünyadan ayrılan kalkanlar olarak algılanıyordu. Belki dünyadan ayrılan kalkanlardı ama Lily'nin gözlerinden ayrılmadığı kesindi. Ne tür bir sapkın başkalarının pencerelerinden içeri bakardı ki?

Lily başkalarının pencerelerinden içeri bakıyordu. Başkalarının yaşamlarından içeri bakıyordu.

Sabah bir adam oturmuş gazete okuyordu. İki saat boyunca oturdu. Lily onu resim dersi için çizdi. Başka bir kadını, duştan sonra her zaman penceresinden eğilen ve ağaçlara bakan genç bir kadını çizdi. Doğaçlama dersi için de onun bizzat favorisi olanı çizdi: sabahları çıplak dolaşan, geceleri perdeler ve ışıklar açıkken seks yapan, evli olmayan çift. Onları kendi perdelerinin arkasından izledi, hem onlar hem kendisi adına utandı. Yoğun uğraş içinde oldukları ayıba bakılırsa belli ki kendilerini sadece iblislerin izlediğini düşünüyorlardı. Lily evli olmadıklarını biliyordu çünkü adam evde yokken kadın *Today's Bride* dergisini okuyor ve her cumartesi gecesi içtikten sonra onunla kavgı ediyordu.

Lily onların kedisini defalarca çizmişti. Ama bugün eskiz defterini çıkardı ve hiç düşünmeden kalemiyle 49, 49, 49, 49, 49, 49, 49, 49, 49, 49 numaralarını yazdı. Olamazdı, değil mi? Sadece kozmik bir hata mıydı bu? Tabii ki! Tabii ki öyleydi, sayılar doğru olabilirdi ancak farklı bir tarih içindi. Bunu daha önce de kaç kez duymamış mıydı? Kontrol etmek için yerinden fırladı.

Hayır, hayır. Rakamlar eşleşiyordu. Tarih de eşleşiyordu.

Amy'nin odasına girdi. İkisi bugün sinemaya gideceklerdi ama Amy evde değildi ve ondan hiçbir iz yoktu; dün gittiği yerden dönmemişti.

Lily bekledi. Amy hep hemen geri dönecekmiş gibi görünürdü.

Lily. Annesi ismine üçüncü L'yi koymayı unutmuştu. Oysa kendisi çift L'li bir Allison'dı. Ah, Tanrı aşkına, *ne* düşünüyordu? Lilianne annesinin çift L'sini mi kıskanıyordu? Akli neredeydi? Altı numaradan uzakta. 49, 45, 39, 24, 18, 1 numaralarından uzağa gidiyordu.

Duş aldı. Hoş, çocuksu saçlarını kuruttu, *The Daily News*'u gözden geçirdi ve saat 14.15'te Angelica'daki *The Butcher Boy*'da karar kıldı.

Marketin yanından geçerken aklına bir şey geldi, derin bir nefes alarak içeri girdi.

"Affedersiniz," dedi Lily rahatsızlıkla öksürerek. "Son çekilişteki piyangonun tutarı ne kadar?" Sorarken bile kendini gülünç hissediyordu. Solgun yüzü kızarmıştı.

"Kaç sayı için?" dedi tezgâhtar kaba kaba.

Lily ona bakmadı, cevap vermemeyi düşündü. Sonunda Almond Joy barlara bakarak, "Hepsi," dedi.

"Altısı mı? Bakalım... ah, evet, on sekiz milyon dolar. Ama başka kimin kazandığına bağlı."

"Elbette." Dükkândan çıkmak için geri adım attı.

"Genellikle birkaç kişi kazanır."

"Hı hı."

"Sayılarınız uyuyor mu?"

"Yok, hayır."

Lily olabildiğince çabuk çıktı.

Sayılardan biri 18'di. 1 de öyle.

Bu, nisan ayında olmuştu. Joshua'dan sonra Lily ömür boyu erkeklere tövbe etmiş, bitişik üç eyaletin tamamında tek bir iyi erkek olmadığı sonucuna varmıştı, Paul dışında tabii ama o da inkâr edilemez bir şekilde (başka bir yolu varmış gibi) eşcinseldi. Rachel pek de istenmeyen çöpçatanlık hizmetlerine,

Paul ve Amy de memnuniyetle destek hizmetleri sunmaya devam ediyordu. *The Butcher Boy* ve *Yıldız Savaşları*'nın yanı sıra başka filmleri de izlemeye gitmiş, tekila içerek sabahlara kadar oturmuş, Lily'nin kendini daha iyi hissetmesi için Joshua'nın çeşitli kusurlarını tartışmışlardı. Ve sonunda hem tekila hem de tartışmalar bunu başarmıştı.

Lily piyango biletini –şimdilik duvar sanatına dönüştürerek– hayatındaki her türlü ıvır zıvırı iliştiirdiği mantar panosuna kırmızı raptiyeyle tutturdu: Ağabeyiyle birlikte kendi fotoğrafları, iki ablasının, büyükannesinin fotoğrafları, altı yeğeninin fotoğrafları, babasının beş yıl önce lösemiden ölen kedisinin, Amy'nin fotoğrafları, üniversiteden öğrenci karneleri (pek iyi değil) ve hatta liseden (daha iyi sayılmaz) karneleri vardı. Duvarda eskiden Joshua'nın fotoğrafları da vardı ama onları indirmiş, yüzünü çizmiş, onu silmiş, bir kara delik bırakmış ve sonra onları tekrar yerine koymuştu. Ve şimdi piyango bileti de hurda sanatına dâhil olmuştu.

Ve sadece *The New York Times*'i okumaktan gurur duyan Amy, *The Daily News* gibi bir paçavrayı asla okumazdı ve okumadığı için de Lily'nin büyükannesinin bildiği ve bir perşembe günü ziyaretine gittiğinde Lily'nin dikkatine sunduğu şeyleri de bilmiyordu.

Çıkmadan önce Amy'nin kapısını çaldı, cevap gelmeyince hafifçe aralayarak, “Ames?” dedi. Ama yatak topluydu; kırmızı kalpli, beyaz el dikimi yorgan tüm köşelerde simetrik bir şekilde seriliydi.

Lily eli kapı kulpunda etrafına bakındı, gözüne ilişen bir şey görmeyince kapıyı arkasından kapattı. Kapısının üzerine Amy'ye bir not bıraktı. “*Ames, yarın hâlâ Mumya ya da Matrix'e gitmeye kararlı mısınız? Beni büyükannemden ara, haber ver. Sevgiler, Lil.*”

Astor Place'teki Barnes & Noble'a giderek *Ladies Home Journal*, *Redbook*, *Cosmopolitan* dergilerinin (büyükannesi

“gençlerin neler yaptığına” dair son gelişmelerden haberdar olmayı seviyordu) haziran sayılarını ve ayrıca *National Review*, *American Spectator*, *The Week*, *The Nation*, *The Advocate* nüshalarını satın aldı. Büyükannesi herkesin neyin peşinde olduğunu öğrenmeyi severdi. Evinde televizyon her zaman açıktı, resim içinde resim, küçük ekranda CNN, büyükte C-Span. Büyükanne CNN’i dinlemekten hoşlanmıyor, sadece ağız hareketlerini görmeyi seviyordu. Kongre oturum halindeyken Büyükanne tek rahat koltuğuna oturur, etrafında dergileri, gözünde gözlükleriyle her oylamayı izleyip dinlerdi. “Ağabeyinin ne yaptığını bilmek istiyorum.” Kongrede oturum olmadığında tamamen kendini kaptırır, haftalarca mutfakta ufak tefek işler ya da takıntılı bir şekilde temizlik yapar veya sınırsız sert kahve içerek haber dergilerini okur, bazen de İngiltere’den parlamento haberleri için C-Span’i izlerdi. C-Span’den önce ne yapıyordun diye sorulduğunda, “C-Span’den önce yaşamıyordum,” diye cevap verirdi.

Brooklyn’de Warren Caddesi’nde, Clinton ile Court arasında, tamire muhtaç ön basamaklar yüzünden değil, pencerelerdeki parmaklıkların bakımsızlığından kötü görünen, kum taşından, bakımsız bir evde yaşıyordu. Üstelik sadece sokak seviyesindeki pencereler öyle değildi. Ya da sadece salon pencereleri. Veya ikinci ya da üçüncü kat pencereleri. *Tüm* pencereler. Evin dört katında, ön ve arka dâhil tüm pencereler demir parmaklıklarla kaplıydı. Binanın taş cephesi çöküyordu ama demir parmaklıklar bozulmamış haldeydi. Büyükannesi hiç açıklanmayan nedenlerle evinden bir kez olsun çıkmamıştı. Altı yıldır. Bir kez bile.

Lily zili çaldı.

“Kim o?” diye bağırdı biri az sonra.

“Benim.”

“Ben kim?” Sesi tizdi.

“Ben, torunun.”

Sessizlik.

“Lily. Lily Quinn.” Durakladı. “Eskiden seninle yaşıyordum. Her perşembe geliyorum.”

Birkaç dakika sonra giriş kapısının açılan kilidinin gürültüsü duyuldu, üç kilit açıldı, zincir çekildi. Daha sonra sokak kapısının üç dilli kilidi açıldı, başka bir titanyum kilidin sürgüsü kaydırıldı, bir başka zincir çıkarıldı ve nihayet sokak kapısı açıldı. Sadece en fazla yirmi santim aralandı ve bir ses, “Gel, gir içeri, hadi sallanma,” dedi.

Lily sıkışarak aralıktan içeri girerken kendisi daha geniş olsa büyükannesinin kapıyı daha geniş açıp açmayacağını merak etti. Örneğin dört çocuğu olan Amanda için kapıyı daha geniş açar mıydı?

İçerisi serin ve karanlıktı, sanki haftalardır havalandırılmamış gibi kokuyordu. “Büyükanne, neden pencereleri açmıyorsun? Çok havasız.”

“Anma Günü değil, öyle değil mi?” diye yanıtladı büyükannesi; beyaz saçlı, ufak tefek, tombul ve ciddi ifadeli bir kadındı. Lily’nin elinden torbaları alarak çabucak evin arka tarafındaki mutfağa götürdü.

Büyükannenin evi, yuvarlak mutfak masasının üstüne yığılmış gazeteler dışında derli topluydu: önce *The New York Times*, sonra *The Observer*, sonra *The Wall Street Journal* ve sonra tabloit gazeteler *Newsday*, *Post* ve *News*.

“Bir fincan çay ister misin?”

“Hayır, birazdan gideceğim.”

“Gidecek misin?! Daha yeni geldin.”

“Finallerin son haftası, büyükanne. Belki duymuşsundur.” Lily, büyükannesinin alınması ihtimaline karşı gülümsedi.

“Duydum, çok şey duydum. Bu sabah metro nasıldı?”

“İyi durumda...”

“Ah, elbette, artık kibar bir cevap bile uyduramazsın. Sarı çizgiden uzak durdun mu?”

“Bundan daha iyisini yaptım,” dedi Lily sütü buzdolabına koyarken. “Bankta oturdum.”

Büyükannesi kıpırdandı. “Ah, Lily, bu nasıl daha iyi olur? O pislik kaplı bankta oturmak... Kim bilir o sabah oturanlardan kaç giysilerini yıkamadan oturmuştur? Üstelik yanında oturuyorlar, üzerine doğru nefes veriyorlar, omzunun üzerinden bakıyorlar, ne okuduğunu görüyorlar, Walkman’den dinlediğin şarkıları duyuyorlar, mahremiyet kayboluyor. Bütün evsizler o bankta oturuyor.”

Lily, *hayır, tüm evsizler Beşinci Cadde 53. Sokak’taki kilisenin basamaklarında yatıyor*, demek istedi ama bir şey söylemedi.

“Bundan sonra parasını ben vereceğim, beni görmeye gelirken taksiye bin.”

Lily ceketini iliklemeğe istedi, keşke giymiş olsaydı. “Peki sende ne var ne yok?”

“Sana neler olduğunu anlatacağım,” dedi Claudia Vail. Yetmiş dokuz yaşında, dul, savaştan kurtulmuş, ölüm kampında hayatta kalmış, kataraktı alınmış, yeni bir kalp pili takılmış, artriti kontrol altına alınmış, ne olduğu belirsiz yumru, ur veya şişkinliği bulunmayan ama her şeyden önemlisi dul büyükannesi. “Pazar günü bir çocuk altıncı kattaki evinden çıkıntılara düşerek öldü. Bu bir *pazar* günü oldu. Ebeveynler bir pazar günü çocuklarına bakmıyorlarsa ne yapıyorlar? Pazartesi günü beş yaşındaki bir kız ona bakması gereken erkek kardeşi ve onun arkadaşı tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Anne işten eve döndüğünde, ‘Bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Genelde çok iyi bir çocuktur,’ demiş. Sonra öğrendik ki bu çocuk, on bir yaşında, büyükannesini döverek kör ettiği için üç yılını ıslahevinde geçirmiş. Görünen o ki anne çocuğunu onun yanında bırakırken bunu göz ardı etmiş.”

“Büyükanne,” dedi Lily kısık bir sesle, savunma jestiyle ellerini kaldırarak.

“Geçen cuma Canarsie’de vegan bir çift, doğduğu günden itibaren çocuklarını soya fasulyesi ve toфуyla besledikleri için tutuklandı. Anne sütü tamamen kesilmiş olmalı çünkü on altı aylık çocuk dört buçuk kiloymuş; iki üç aylık bebek ağırlığında.”

“Büyükanne,” dedi Lily çaresizce. Büyükannesi onu kendisiyle buzdolabı arasında kıstırmıştı. Lily büyükannesinin gözlerinden, onun daha anlatacak çok şeyi olduğunu anlayabiliyordu. “Cumartesi günü bir şey oldu mu?”

“Cumartesi günü ablan ve onun işe yaramaz sevgilisi geldi...”

“Hangi ablam?”

“Ve ona söyledim,” diye devam etti Claudia, “çocuk sahibi olmadığın için şanslısın dedim.”

“Ah. O ablam. Büyükanne, eğer burada hayat iyi değilse neden taşınmıyorsun? Amanda’yla Bedford’a taşın. Bedford’da hiçbir şey olmuyor. İsmi gibi. Yataklar şehri.”

“Kim söyledi burada hayatın iyi olmadığını? Hayat mükemmel. Hem deli misin sen? Amanda ve dört çocuğuyla mı? Yani benimle de mi ilgilensin? Bunu ona neden yapayım? Kendime neden yapayım ki?”

“José bu hafta yiyeceklerini getirdi mi?” Mutfak biraz boş görünüyordu.

“Artık getirmiyor. Onu kovdum.”

“Öyle mi?” Lily telaşlanmıştı. Büyükannesi için değil, kendisi için. José artık yiyecek getirmeyecekse kim getirecekti? “Neden kovdun onu?”

“Çünkü geçen cumartesi gazetede bir teslimatçı çocuk tarafından soyulan tıpkı benim gibi yaşlı bir kadının hikâyesi vardı, soyulup tecavüz edilmişti sanırım.”

“José miydi?” dedi Lily sesinin bezmiş çıkmamasına gayret ederek. Burun köprüsünü ovuşturmamak için uğraşıyordu.

“Hayır, José değildi. Ama ne kadar dikkat edersek edelim, yeterli olmaz, değil mi Liliput?”

“Hayır, kesinlikle olmaz.”

“Kapın kilitli mi? Yatak odan?” Büyükanne başını iki yana salladı. “Hâlâ o serserilerle mi yaşıyorsun, hani şu lavabolarını temiz tutamayan ikisi? Evet, baban bana evine yaptığı ziyaretten bahsetti. Nasıl ahır gibi olduğunu anlattı. Yeni bir yer bulmanı istiyorum, Lil. Yeni bir yer bul. Emlakçı ücretini ben ödeyeceğim.”

Lily, büyükannesine öyle bir şaşkınlıkla baktı ki bir an için belki de büyükannesine yaşam koşullarından ya da son zamanlarda ikametgâh konusunda onun takip edemeyeceği kadar fazla değişiklik gerçekleştiğinden hiç bahsedip bahsetmediğini merak etti.

“Büyükanne,” dedi usulca. “Yıllardır onlar için söylemeyi sevdiğin gibi ‘serserilerle’ yaşamıyorum. Amy’yle birlikte başka bir dairede yaşıyorum, unuttun mu? C Caddesi, 9. Sokak’ta?” Büyükannesine kaygıyla baktı.

Büyükannesi düşüncelere dalmıştı. “9. Sokak, 9. Sokak,” diye mırıldandı. “Neden yabancı gelmiyor?..”

“Hımm, orada yaşadığım için olmasın?”

“Hayır, hayır.” Claudia uzaklara bakıyordu. Aniden bakışları aydınlandı. “Ah evet! Geçen cumartesi, yaşlı kadının darp edilip tecavüze uğramasıyla aynı gün *Daily News*’te küçük bir haber yayımlanmıştı. Görünüşe göre üç hafta önce B Caddesi, 10. Sokak’ın köşesindeki bir şarküteriden, kazanan bir piyango bileti satılmış ve kazanan kişi henüz talepte bulunmamış.”

Lily ağzını açmadı; duyulan tek şey, kendine bile sağır edici gelen, kırıştırdığı kirpiklerinin sesiydi. “A, öyle mi?” dedi ve başka bir şey düşünemedi. Lavaboya musluktan birkaç damla su düştü. Pencerelede güneş parlıyordu.

“Düşünebiliyor musun? *The News*, o kişinin görüp ortaya çıkması umuduyla sayıları her gün yayımlıyor. On sekiz milyon dolar.” Cık cıklandı. “Bir düşün. Bu arada sayıları o kadar sık yayımlıyorlar ki ezbere biliyorum. Bazılarını ben

de seçebilirdim. Kırk dokuz, Amerika'ya geldiğim yıl, otuz dokuz, Tomas'ımın savaşa gittiği yıl. Kırk beş, ölüm yürüyüşü." Keyif ve hüsrarla dilini şaklatarak konuşuyordu. "O şarküteriye gidiyor musun?"

"Hımm, artık gitmiyorum."

"Belki de kaybolmuştur," dedi Claudia. "Belki de kazananın cebinden düştüğü için bir yerlerde, bir olukta sahipsiz duruyordur. Binanın etrafındaki kaldırımlara dikkat et, Liliput. İmzasız bir piyango bileti hamiline yazılı tahvildir."

"Bir nedir?"

"Hamiline yazılı tahvil."

"Ne demek bu?"

"Taşıyana ait olduğu anlamına geliyor," diye açıkladı Claudia. "Sen bulursan senin olur."

Lily neden hemen eve gidip biletini imzalamak istiyordu? "Birinin kazanan piyango biletini bulma şansı nedir, büyükkanne?"

"Birinin kazanan bileti satın almış olma ihtimalinden daha fazla," diye cevapladı Claudia hiç de abes olmayan bir ifadeyle. "Peki Amy denen,kız nasıl? Geçen Şükran Günü'nü senin şu işe yaramaz erkek arkadaşın yerine bizimle geçiren oydu, değil miydi? *Erkek arkadaşın* nasıl?"

İşe yaramaz olmayan erkek var mı, diye merak etti Lily ama soramayacak kadar mahcuptu çünkü büyükannesinin en azından Joshua konusunda haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Ona söylemenin zamanı gelmişti. "Amy iyi... Joshua da iyi ve... artık birlikte değiliz. Bir ay önce taşındı."

Büyükannesi bir an sessiz kaldı, sonra kollarını tavana doğru kaldırdı. "Demek Tanrı gerçekten var," dedi.

Lily'nin yüzünde aynı sınırsız sevinç ifadesi belirmemiş olmalıydı çünkü Claudia, "Ah, hadi ama. Ondan kurtulduğuna sevinmelisin," dedi.

"Eh... senin kadar memnun değilim."

“Serserinin tekiydi. Hayatının geri kalanında ona destek olacaktın, tıpkı ablanın işe yaramaz erkek arkadaşını desteklemesi gibi.” Sonra hiç ara vermeden, “Birkaç hafta içinde Amy de seninle birlikte mezun olacak mı?” diye sordu.

“Benimle *birlikte* değil,” dedi Lily kaçamak bir şekilde. Yalan söylemek istemiyordu ama büyükannesine Amy’nin gerçekten mezun olacağını söylemek de istemiyordu.

“Tam olarak ne zaman?”

“28 Mayıs galiba.”

“*Galiba* mı?”

“Her şey yolunda, büyükanne, merak etme.”

“Oturma odasına gel,” dedi Claudia. “Seninle bir şey konuşmak istiyorum. Savaş hakkında değil. Bunu cumartesi günü pokere saklayacağım.” Gülümsedi. “Geliyor musun?”

“Gelemem. Çalışmak zorundayım.” Naylon kaplı kanepeye oturdular. “Büyükanne, burada yaşıyorsun, naylonu neden çıkarmıyorsun? İnsanlar bir yerde yaşadıklarında böyle yapıyorlar. Naylonu çıkarıyorlar.”

“Bütün mobilyalarımı kirletmek istemiyorum. Ne de olsa ben öldüğümde sen alacaksın. Evet, evet, karşı çıkma. Tüm mobilyalarımı sana bırakıyorum. Sende hiç yok. Şimdi kafanı sallamayı kes ve senin için neyim var bak bakalım.”

Lily baktı. Büyükanne parmaklarının arasında bir uçak bileti tutuyordu.

“Nereye gidiyorum?”

“Maui.”

Lily başını iki yana salladı. “Ah hayır. Kesinlikle olmaz.”

“Evet, Lily. Hawaii’yi görmek istemiyor musun?”

“Hayır! Yani evet ama yapamam.”

“Sana açık tarihli bir bilet aldım. İstedğin zaman git, istediğin kadar kal. Muhtemelen en iyisi yakın zamanda, gerçek bir işe girmeden önce gitmen. Senin için iyi olacak.”

“Hayır, olmayacak.”

“Olacak. Son zamanlarda yorgun görünüyorsun. Sanki uyumamış gibisin. Git bronzlaş.”

“Uyumak istemiyorum, bronzluk istemiyorum, gitmek istemiyorum.”

“Annen için iyi olacak.”

“Hayır, olmayacak. Peki ya işim?”

“Ne yani, Noho Star, Manhattan’daki tek lokanta mı?”

“Başka bir garsonluk işine girmek istemiyorum.”

Claudia, Lily’nin ellerini sıktı. “Garsonluğun ötesinde düşünmelisin, Liliput. Üniversiteden mezun oluyorsun. Altı yıl sonra, nihayet! Ama şu an annen Hawaai’de senden faydalanabilirdi.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Şöyle diyelim,” dedi büyükannesi kaçamak bir yanıtla, “kendini yalnız hissettiğini düşünüyorum. Amanda kendi ailesiyle meşgul, Anne meşgul, neyle olduğunu bile bilmiyorum. Ah, çalışıyormuş gibi davrandığını biliyorum ama o zaman neden hiç parası yok? Ağabeyin de meşgul ama ülkemizi yönettiğinden annesini daha sık aramadığı için ona bir şans vereceğim. Annen kendini çok yalnız hissediyor.”

“Ama papi onunla birlikte. Onunla olmak için emekli oldu!”

“Eh, evet, tüm bu emeklilik işinin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Ayrıca babanı tanıyorsun. Oradayken bile orada değildir.”

“Onlara Hawaai’ye taşınmamalarını söylemiştik. Malta hummasından, izolasyondan bahsettik. Söyledik onlara.”

“Yani? Altmış yaşındalar. Sen yirmi dört yaşındasın ve dinlemiyorsun. Onlar niye dinlesinler ki?”

“Çünkü haklıydık.”

“Ah, Liliput, eğer herkes haklı insanları dinleseydi dünyada hiç acı olmazdı ama var. Geçen haftayı tekrar anlatmamı ister misin?”

“Hayır hayır.”

“Acı var mıydı?”

“Biraz, evet.”

“Annenin yanına git. Ya da bunu bir kenara yaz, orada da acı olacak.”

Lily, günün birinde kendisinin olacak, 1940’lardan kalma, sarı naylon kaplı, sararmış kanepeden güçlükle kalktı. “Orada fazlasıyla keder var, büyükanne.”

Her konuda olduğu gibi Hawaii konusunda da kararsızdı ki bu, oldukça zahmetliydi. Amy, Lily’nin kesinlikle gitmesi konusunda ısrarlıydı. Paul gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Rachel muhtemelen gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Noho Star’daki Rick, tüm çocuklar üniversiteden geri dönmeden ve yazın yoğun olmadan önce giderse ona bir ay izin vereceğini söylemişti.

Ne düşündüğünü anlamak için hafta sonu ağabeyini aradı, telefonu karısı açtı ve “Ha, sen miydin,” dedi. Sonra Lily telefonda onun, “ANDREW! Kardeşin arıyor!” dediğini duydu ve ağabeyi bir şeyler söyleyince Miera, “Her zaman paraya ihtiyacı olan,” diye cevap verdi. Andrew telefona gülererek geldi ve “Miera, bundan daha spesifik olmalısın,” dedi.

Lily de güldü. “Andrew, paraya ihtiyacım yok. Tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Bu konuda zenginim. Hatta istersen sana birkaç dolar bile atarım.”

Andrew’nun sesi Lily’yi her zaman gülümsetirdi. Tüm hayatı boyunca gülümsetmişti. “Bu hafta birlikte öğle yemeği yiyebilir miyiz?”

“Maalesef, kongre oturumda. Ne oldu? Ben de seni arayacaktım. Kimin benimle kaldığına inanamayacaksın.”

“Nerede?”

“Washington’da.”

“Kim?”

“Babamız, Lil.”

“Ne?”

“Evet.”

“Washington’da mı? Neden?”

“Sorularınla tam da bir gazetecinin kızıydın. Nedenini bilmiyorum. Maui’den iki büyük valizle geldi. Bence emekli olmamayı düşünüyor. Tam olarak şöyle dedi: ‘Büyütülecek bir şey yok, evlat. Sadece benim yerimi alacak olan Greenberger’ın geçişini halletmek için geldim.’”

“Yani...”

“Yani annenle bir gün daha geçirmeye dayanamam.”

“Ah, Andrew, ah canım.” Lily tırnaklarını avuçlarına batırdı. “Büyükannemin Maui’ye gitmem için bana bilet almamasına şaşırmamak lazım. Çok ketum. Asla bana tam olarak ne istediğini söylemiyor. Her zaman manipüle etmekle meşgul.”

“Evet, senden onun istediğini yapmanı istiyor ama senin arzun ne hiç bakmıyor.”

“Papi ne zaman dönecek? Orada olmadığı sürece gitmek istemiyorum.”

“Hayatının sonuna kadar beklersin o zaman. Geri döneceğini sanmıyorum.”

“Kes şunu.”

“Neredesin sen?”

“Evdeyim, neden?”

“Sen... yalnız mısınız?”

“Evet.” Lily sesini alçalttı. “Bana ne söylemek istiyorsun?”

“Oturuyor musun... dinliyor musun?”

“Evet.”

“Şimdi Maui’ye git, Liliput. Bunu söylediğime inanamıyorum. Ama gitmelisin. Gerçekten. Bir süreliğine şehir dışına çık.”

“Bunu söylediğine *inanamıyorum*. Sen de hiç gitmiyorsun.”

“İşim başımdan aşkın olmasa giderdim. Dört parçaya ayrılmam gerekirdi ama giderdim.”

“Evet, aynen öyle.”

“Bahsetmiş miydin... dört parçaya bölünsem sevineceğimden?”

Bir süre gülüştükten sonra Andrew’yla Lily bir anlaşma yaptı: Andrew ödenek komitesine başkanlık edip çiftlik sübvansiyonları hakkında 2740 sayılı yasa tasarısı görüşmeleri yaparken Washington’da babaları üzerinde çalışacak, Lily de saçını başını yolmak ve güneşlenmek arasında annesini yatıştıracaktı.

“Andrew, Amanda’dan duyduğum doğru mu, sonbaharda ABD senato üyeliğine adaylığını mı koyuyorsun?”

“Düşünüyorum. Seçeneklerimi araştırıyorum, bir komisyon oluşturunca. Kazanamayacaksam yapmak istemiyorum.”

“Ah, Andrew. Peki ben ne yapabilirim? Senin için tekrar kampanya düzenleyeceğim. Amy’yle birlikte.”

“Siz kızlar sonbaharda bana yardım edemeyecek kadar yeni hayatlarınızla meşgul olacaksınız, okulu bitirip gerçek iş bulacaksınız. Ama yine de teşekkürler. Kapatmam lazım. Seni Maui’den arayacağım. Para göndermemi ister misin?”

“Evet, lütfen. Bin olur mu? Geri ödeyeceğim.”

“Eminim. Bu yüzden mi her hafta piyango bileti alıyorsun? Bana geri ödemek için mi?”

“Biliyor musun, piyango bileti almayı bıraktım,” dedi Lily. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, ufaklık.”

2

Hawaii

Hawaii, Polonya değildi. Allison'ın savaş sırasında ayrıldığı yağmurlu, soğuk, bataklıklardan oluşan, sivrisinek istilasındaki Kuzey Danzig'in sulak alanları değildi. Hawaii Polonya'nın tam zıddıydı. Lily'nin annesi ve babası iki yıl önce Maui'ye bir araştırma gezisine gitmiş ve kısa bir ziyaretin sonunda 200.000 dolarlık bir apartman dairesi alıp geri dönmüşlerdi. Görünüşe göre iki hafta içinde Maui hakkında ellerinden gelen her şeyi öğrenmişlerdi: ne kadar sevdiklerini, ne kadar güzel, ne kadar temiz, ne kadar sessiz, mangoların ne kadar taze, çiğ ton balığının ne kadar lezzetli, suyun ne kadar sıcak olduğunu ve orada emekliliklerinden ne kadar keyif alacaklarını.

Lily, babasının emekliliğinin nasıl gittiğini biliyordu, vaktini tek oğlunun ülke başkentindeki kongreye ait evinde geçiriyordu.

Annesinin Lily'nin Hawaii'ye gitmesini nasıl karşıladığını söylemek zordu çünkü annesi Kahului Havaalanı'ndan onu almaya gelmemişti. Uygun bir süre bekledikten sonra (doksan dakikadan bir saniye fazla değil) annesini aradı, telefonu açtığında kadının sesi sanki uyuyormuş gibi geliyordu. Lily taksiye bindi. Annesiyle babasının yaşadığı Maui'nin Kihei kesimi ve Wailea tarafına giden dağ geçidi arasındaki dar yol güzeldi ancak annesinin gelmemesine bozulduğundan Lily'ye daha az çekici geliyordu. Birkaç dakika boyunca kapı zilini çaldı ve sonunda taksi şoförüne kendisi ödemek zorunda kaldı (35 dolar!!! Dört saatlik sabah vardiyasında toplayacağı bah-

şişle eşdeğerdi). Lily zili çaldıktan sonra kapıyı yokladı ve açık olduğunu fark etti. Annesi yatak odasında yatağa yatmış uyuyordu ve uyanmayacaktı.

Birkaç saat sonra Allison odasından çıktı. Lily televizyon seyreliyordu.

“Buradasın,” dedi ve koridordan iki basamak aşağıdaki oturma odasına inen tırabzana tutundu.

Lily ayağa kalktı. “Anne, beni havaalanından alacaktın.”

“Bugün geleceğini bilmiyordum,” dedi annesi. “Yarın geleceğini sanıyordum.” Yavaş yavaş konuşuyordu. Üstünde bir ev elbisesi vardı, kısa saçları kırlaşmıştı, saçlarını boyamaktan vazgeçmişti. Yüzü şişti, gözleri şişkinlikten neredeyse kapanmıştı.

Lily sesini yükseltecek, sert birkaç şey söyleyecekti ama annesi korkunç görünüyordu. Buna alışık değildi. Saçları genellikle yapılı olur, mükemmel makyaj yapar, mükemmel giyinirdi, annesi mükemmeldi. Lily hüsrana dolu bakışlarını tekrar televizyona çevirdi. Allison bir an durdu, sonra omuzlarını dikleştirip oturma odasından çıktı. Biraz sonra Lily kalktı ve babasının odasındaki yatağa gitti. Tabii ki büyükannesi haklıydı, bir şeylerin düzeltilmesi gerekiyordu. Ama Lily çocuk, Allison anneydi. Çocuğun anneyi düzeltmesi değil, annenin çocuğu düzeltmesi gerekiyordu. Evrendeki doğal düzen buydu.

Ertesi sabah Allison duş almış ve tamamen zinde bir halde, yüzünde rimel ve rujla ortaya çıktı. Saçları geriye taranmış, kaşları alınmıştı. Tırnaklarına oje bile sürmüştü. Dünkü aksilik için özür diledi, Lily’ye yumurtayla kahve hazırlarken biraz Lily’nin hayatından konuştular ve Lily o sırada kötü haberi vererek bu yıl galiba mezun olamayacağını çünkü yeterli kredisi olmadığını söyledi.

“Kaç kredin eksik?” diye sordu Allison.

“Birkaç tane.”

“Baban öğrensın de gör.”

“Anne, beni hâlâ babamla tehdit edemezsin. Yirmi dört yaşımdayım.”

“Bu arada babanın burada olmadığını fark ettin mi?”

Lily öksürdü. “Fark ettim. Andrew, Washington’da olduğunu söyledi.”

Bu sefer Allison öksürdü. “Evet, her neyse. Serbest çalışmaya devam edeceğini söyledi. Andrew’nun, sonbahar kampanyasına hazırlık için ondan yardım istediğini söyledi. Hepsi yalan. İkisinin de tek yaptığı yalan söylemek.” Başını çevirip kalktı ve yatak odasına gitti. Lily sahile gelip gelmeyeceğini sormak için kapıyı çaldığında Allison gidecek gücü olmadığını söyledi.

Mauian Sahili Lily’nin kötü hatıralarını ister istemez aklından sildi. Joshua’yla burada olmayı, para, araba sahibi olmayı, şnorkelle yüzmeyi, balina gözlemlemeyi, şafak vakti volkanlara doğru bisiklet sürmeyi, yağmur ormanlarında yürüyüş yapmayı, en iyi anında içinde sıvı altın gibi hissettiği sularda yüzmeyi hayal etti. Bu, toparlanıp kendi durumuna doğru dürüst dertlenmesi için yeterli olmuştu; hem insan Tanrı’dan annesinin sorunlarını unutup kendininkini hatırlamaktan başka ne isteyebilirdi?

Garip bir şekilde, Hawaii romantik hayal kırıklıklarının bile üstesinden gelebiliyor, Tanrı sanki yukarıdan izliyormuş gibi görünüyor, kokuyor ve hissettiriyordu. Suyu hiç bu kadar yeşil, gökyüzünü hiç bu kadar mavi, orman güllerini hiç bu kadar kırmızı görmemişti. Okyanusa bakan arka bahçesinde bir hamakta sallanıp kitap okuyan bir adamdan daha mutlu birini hiç görmemişti. Lily onun nasıl okuyabildiğine anlam veremedi. Bu okyanustan gözlerini ayırmak mümkün değildi. Terlemiyordu ve suya girdiğinde de soğuk değildi. Su ve hava aynı sıcaklıktaydı. Yüzmeyi bitirip denizden çıktığında ıslak hissetmiyordun. Bu kadar ılıman bir havada bronzlaşmayacağını düşünmüştü ancak bikinisinin askılarını kenara çektiğinde altta kalan kısmında beyaz ve hemen yanında kesinlikle beyaz

olmayan bir tenle karşılaştı. İnanamadı ama aynı zamanda buna sevindi, döndüğünde *uzlaşmaya* hazırды.

Fakat kararımış dairede Allison hâlâ yatıyordu, Lily annesini rahatsız etmek istemediğinden kendi odasına gitti. Saat daha sadece dörttü.

Biraz şekerleme yaptı ve saat altıda odasından çıktığında annesi saçları tamamen yapılı, makyajı yerinde, oturma odasında bir etek ütölüyordu. “Hadi, giyecek güzel bir şeyin var mı? Ya da sana ödünç bir şey vermemi ister misin? Seni okyanus kıyısında bazen babanla birlikte gittiğimiz harika bir kafeye götüreceğim. Fakat şık bir yer, üstündeki o küçük bikiniyle oraya gidilmez.”

“Elbisem var.”

“İyi, hadi gidelim. Harika ıstakozları var.”

Giyinip parfüm sıkarak çıktılar. Lily, yüksek topuklu ayak-kabılarıyla çok uzun, çok zarif, çok ince annesinin kafenin sahibine gülümsemesini ve onun kolunda sahildeki masaya yürümesini izlerken, babasının haklı olduğunu düşündü. Allison kendindeyken, yaşı kaç olursa olsun, mekânda ondan güzel kadın yoktu. Anne, Amanda, Lily, hepsi annelerinin dikkat çekici fiziksel özelliklerinden bazılarını miras almıştı ama tamamını değildi, bu özellikler hepsine pay edilmişti. Oysa annelerinde kusursuz fiziksel özelliklerin hepsi vardı. Gür, dalgalı, kumral saçlar; ayırık, hafif çekik gri gözler; muhteşem bir burun, çıkık elmacık kemikleri, geri kalan yerleri gibi zarif ve ince, mükemmel bir ağız. Amanda saçları ve burnu, Anne boynu, elmacık kemiklerini ve inceliği almıştı. Anne çok şey almıştı. Lily’de boy yoktu, elmacık kemikleri yoktu, saçları ve gri gözleri yoktu. Fakat gözlerin çekikliğini, ağız, boyun ve kolların ahenkli zarafetini almıştı.

Sular doldurulmadan önce Allison, “Kendimi iyi hissetmiyorum, Lil,” dedi. “Midem için aldığım bu ilaç çok kötü hissettiriyor. Neden aldığımı bilmiyorum.”

“Neden alıyorsun?”

“Neden, neden... Çünkü doktor almamı söyledi, bu yüzden. Midemle ilgili büyük sıkıntım var. Ne kadar hasta olduğumu biliyorsun.”

Lily dümdüz karşıya baktı. Allison on yıl önce ülser perforasyonu nedeniyle acil bir operasyon geçirmişti.

On yıl önce!

“Joshua’yı hiç sormadın, anne.”

“Nasılmış Joshua?”

“Ayrıldık. Daha doğrusu o benden ayrıldı.”

“Öyle mi? Neden? Çok iyi anlaştığınızı sanıyordum.” Lily zar zor da olsa onun ilgisini çekmeyi başarmıştı.

“Pek sayılmaz. Sanırım onun için yeterince iyi bir dinleyici değildim. Tek istediği kendisi hakkında konuşmaktı.”

“Olsun. Başka birini bulursun. Daha çok gençsin.” Dramatik bir şekilde iç çekti. “Benim gibi değilsin. Çok bunaldım, Lily.”

Tabii ki. “Anne, böyle bir yerde nasıl bunalabilirsin? Etrafına bir bak.” Depresyon renk kaybıyken, Hawaii renk zenginliği idi.

“Ah, benim için Hawaii ne ki? Çok mutsuzum. Nereye gidersen git içindekileri de oraya taşıdığını bilmiyor musun?”

Lily düşündü. Hemingway için Paris hareketli bir şölendi. Büyükannesi için bu, Polonya’ydı (kıyamet ve kielbasa sosisle eşanlamlı bir kelime). Lily’nin annesinin hareketli şöleni ise ızdıraptı.

Yine mi bu konu? “Neden mutsuzsun?” diye sordu Lily, ifadesini değiştirmeye çalıştı, hayatı boyunca sahip olduğu sabırsızlığı sesine sızmasın diye uğraştı, denedi ve başarısız oldu. “Neden mutsuzsun? Çok güzel bir hayatın var. Çalışmak zorunda değilsin. Para için endişelenmene gerek yok. Seyahat edebilir, okuyabilir, yüzebilir, balık tutabilir, şnorkelle dalabilirsin. Tüm bu ayrıcalıklara ilaveten seni seven bir kocan var.”

Allison tekrar içini çekti.

“Anne, papi seni seviyor.”

“Ah, Lily, çok safsın.” Başını iki yana sallayarak yemeğine baktı. “Hangi sevgiden bahsediyorsun? Doğru, babanla ben bir zamanlar birbirimize âşıktık ama bu uzun zaman önceydi.” Allison dişlerini gıcırdattı. “Baban çok acımasız. Farkında bile değilsin.”

Istakozları geldi. Lily hayatının anne babasıyla birlikte geçirdiği ilk on altı yılını hatırlamaya çalıştı. “Papi acımasız değil.” *Papi acımasız olamayacak kadar pasifti*, demek istiyordu.

“İşte, safsın derken kastettiğim bu! Beni dinlemezsen seninle bunu nasıl konuşabilirim ki?”

“Dinliyorum,” dedi Lily ama dinlememeyi dilerdi. Çatalıyla istakozunu didiklemeye devam etti. Annesi yemeyi tamamen bırakmıştı.

“Baban çok kontrolcü, çok kaba. Depresyonumu anlamıyor, ne kadar mutsuz olduğumu anlamıyor ve daha da kötüsü umursamıyor. Senin gibi, bunalımda olacak ne var diyor.”

“Anne,” dedi Lily usulca. “Bana cevap ver. Ona cevap ver. Depresyona girmene sebep olacak neyin var?”

Allison’ın gözlerinde yaşlar belirdi. “Tüm hayatım başarısızlıktan ibaret.”

“Neden böyle söylüyorsun?” Lily keşke daha öfkeli olabilseydi. Kızmak istiyordu. Bunları ilk kez duyuyor olsaydı öfkelenebilirdi. Çok geçmeden annesi, başarıyla yetiştirdiği dört çocuğundan, sahip olduğu altı torundan, çoluğunun çocuğunun türlü türlü mutlu yaşamlarından, oğlunun milletvekili olmasından bahsedecekti. Lily’ye hamile kaldığında giremediği işten bahsedecekti, sanki o iş şu anda tutulduğu tüm illetlere deva olacakmış gibi. Lily’nin babasını ve Allison’ın tüm hayatının nasıl onun etrafında döndüğünü gündeme getirecekti. “Baban hepimize gölge yapan ağaçtı.”

Bunu Allison mı söylemişti, yoksa Lily’nin kafasındaki ses mi çok yüksekti?

Annesine baktı, başını sallıyordu. “Evet, evet, bu doğru Lily, sen de, sen de onun gölgesi altındaydın. Onun ve Andrew’nun. Siz kızlar neden Andrew’yu bu kadar çok seviyorsunuz bilmiyorum, o hiçbir zaman sizin yanınızda olmadı. Özellikle de senin. Seni ayda bir sinemaya götürürdü ve sen onun Tanrı’nın bir lütfu olduğunu düşünürdün, neden? Ben her günü, bütün günü seninle parklarda dolanarak, bisiklet gezileri, buz pateni yaparak, filmler izleyerek, kitapçı dükkânlarını gezerek geçirirdim ve bana ona baktığının yüzde biri kadar sevgiyle baktığını hiç görmedim. Ve bana neden nefret dolu olduğumu soruyorsun.”

“Sormadım ki,” dedi Lily.

“Bu arada oğlum iyi mi? Artık babası burada olmadığından aramayı bıraktı.”

“Kimseyi aramıyor.”

“Peki senin gerekçen ne? Ya da ablalarının? Hiçbiriniz aramıyorsunuz beni. Amanda’nın herkesten daha fazla çocuğu var ama beni en çok o arıyor, o da binde bir. Hele bir bekleyin, benim yaşıma gelene kadar bekleyin. Umarım Tanrı size kendiniz gibi nankör kızlar verir.”

Lily’nin buradan başka bir yerde olmak istediğini söylemesi paslı çivilerden bir yatak yerine rahat bir yatakta uyumayı tercih ettiğini söylemek gibi bir şey olurdu.

“Anne, New York’ta olsan bizi her hafta görebilirdin,” dedi. “Ama Hawaii’ye taşındın. Ne istiyorsun?”

“Ölmek,” dedi Allison. “Bazen tek istediğim bu: karanlıktan kurtulmak.” Lily’nin elini tuttu. “Kızım, bazen kendimi öldürmeyi düşünüyorum ama Tanrı’dan çok korkuyorum. Her gün kendimi öldürmeyi düşünüyorum.”

Lily elini çekti. Psikolojik sömürü değil miydi bu? “Bana bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Kızların, yaşlılıklarında anneleriyle arkadaş olmaları gerekir.”

“Bence önce kızları olmaları gerekiyor. Bana ölmek istediğini söylediğine inanamıyorum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu anlamıyor musun?” Lily keşke bunu ilk kez duyuyor olsaydı. Ancak on üç yaşındayken annesinin kendisini yatak odasına götürüp sakın sakın sadece üç ay ömrü kaldığını söylemesinin anısı hâlâ canlıydı. Yine de Lily bunu her duyduğunda, ilk kez söyleniyor gibi geliyordu.

“Seni üzmemek için söylemiyorum. Hazırlıklı olman için söylüyorum. Durup dururken olmadığını biliyorsun. Baban farklı bir adam olsaydı belki benim hayatım da farklı olurdu. Keşke beni anlarsaydı, duygularımı paylaşırdı.”

“Anne, papi en az kırk yıl masamıza yiyecek koydu. Bizi besledi, giydirdi, üniversite paralarımızı ödedi.”

“Senin Şehir Koleji’ni zar zor karşıladı,” dedi Allison. “Senin için bir şey kalmamıştı.”

“Şehir Koleji benim için iyi,” dedi Lily.

“Sen de onun iyiliğine mezun olmayı reddederek karşılık veriyorsun. Seni desteklemeye gücümüzün yetmeyeceğini biliyorsun. Senin daireni, büyükannenin evini ödüyörüz ve vergiler var, bu evin geçimi var. Hiç paramız yok çünkü üç ayrı eve bakıyoruz.”

“Noho Star’da daha fazla mesai yapacağım. Sorun yok.”

“Evet ama büyükannene ne olacak? Hiçbir yere gitmiyor, öyle değil mi?”

“Sanırım hayır. Sanırım *annen* hiçbir yere gitmiyor.”

Allison bir şey demedi ama ıstakozundan parçalar çıkarmış gibi yaparak oyalandı. “Mezun olmadığına inanamıyorum. Altı yıl tamamen çöpe gitti. Bir lokantada bulaşık yıkayabilmek için altı yıl. Eh, umarım iyi bir bulaşıkçısıdır. Kesinlikle en iyisi olacak kadar eğitim aldın.”

Lily ıstakozundan bir lokma daha almadı. Andrew ne demişti, Maui’ye gidip annelerini rahatlatacaktı, öyle mi? Evren tarihinde hiç bu kadar aptalca düşününen biri olmuş muydu acaba?

Bu tür şeyler için tam olarak yanlış kişiydi. Lily annesini bir masajla sakinleştiremezdi.

Bir sonraki öğleden sonra annesinin kapısını çalıp plaja gelmesini istediğinde Allison yatıyordu. “Sahile gittim ben. Hiçbir yere gitmek istemiyorum.”

“Benimle gitmedin. Hadi gel.”

“Beni rahat bırak, olur mu?” dedi Allison. “Tıpkı baban gibisin. Anlamsız tedaviler önermeyi bırak.”

Lily yalnız gitti. Bir gün daha nasıl dayanacaktı?

Ama burası Hawaii’ydi, Hawaii! Yağmur ormanları, volkanlar. Neyi tercih ederdi, çünkü akşam yemeği sohbetini mi, yoksa tek başına plajı mı? Cevap ortadaydı.

Böylece tek başına plaja gitme, öğle yemeği, palmyeler arasında yürüyüş, gün batımı ve evde müşterek havuzu tercih etti.

Günler geçti. Lily’nin konsantrasyonu kaybolmuştu. Çizim yapmaya yeterince odaklanamıyordu. Aynı palmyeleri tekrar tekrar işlemeye devam ediyordu. Kömür kalem Hawaii’ye bir hakaretti, sulu boya Hawaii’nin hakkını veremiyordu ve ne yağlı boyları ne de bunlar için bir tuvali vardı. Elinde bir tek kömür kalemleriyle eskiz defteri vardı; Maui’de annesinin renksiz dairesinin içinden ve 1, 18, 24, 39, 45, 49 sayılarından başka çizilecek bir şey yoktu.

Andrew, papiyle işlerin nasıl gittiğini anlatmak için aramamıştı. Amy aramamıştı. Joshua’dan haber yoktu.

Piyango biletinin boşa gitmesi gün boyu Lily’nin kafasını kurcaladı. Talihsizdi.

Sadece buna inanıyordu: evrenin her birimize belirli şeyler gösterdiğine, bazı şeyleri açık hale getirdiğine.

Pek çok insan, başlarına hiçbir şey gelmeden huzurlu bir hayat sürüyordu. Ancak bazı ailelerin payına başka şeyler düşüyordu. Bazı aileler türlü trajedilere maruz kalıyordu: araba kazaları, uçak kazaları, uçma sporu kazaları, otobüs kazaları,

bıçaklanmalar, Rolls-Royce'larının tekerleklerine yakalanan eşarplar yüzünden boyunları kırılarak boğulmalar... Balo elbise-i güzel kız dans salonunda duruyor ve aniden yukarıdan bir titanyum çelik boru kırılıyor, kızın üzerine düşüyor, mezuniyet gecesinde kafatasını delip geçiyor! Birincilikle okulu bitirip Cornell Üniversitesi'ne giden lise mezunu, New York'ta sokak köşesinde duruyor ve kendini aniden bir soygunun ortasında buluyor. Bir serseri kurşun –ateşlenen tek mermi– ona isabet edip öldürüyor. Lily yaşlılık ya da kalıtsal hastalıklardan endişe etmiyordu, evrenin deliklerinin açılmasından ve iblislerin kendisini yutmasından korkuyordu.

Lily, rastgele trajedilerin vuku bulmasına imkân veren deliklerin aynı zamanda piyango biletlerinin çıkmasına izin veren delikler olduğuna inanıyordu. Eyalet fuarlarında kontrolden çıkmış SUV'ler. Güneş gözünüzü alıyor ve bam! Çocuğunuz ölüyor. Uçak kazaları, on arabanın zincirleme çarpışması, anormal şimşek fırtınaları, çiftlikte zararsız bir günden ölümcül enfeksiyonlar ve 1, 18, 24, 39, 45, 49. Hepsi aynı yerden geliyor, hepsi aynı yere gidiyordu: yıkıma.

Ve Lily Quinn tüm hayatı boyunca tek bir şey bile kazanamayan kız olmaktan gurur duyuyordu. Karması sadece kazanmayan değil, kazanma karşısı olmuştu. Aslında bir şeyi eğer seçip aldıysa, asla kazanamayacağından emin olabilirdi. Kuzey Carolina'daki Philip Morris tütün fabrikasına düzenlenen bedava turda bir paket sigara bile kazanamamıştı. Sadece on katılımcı varken ve profesör üç isim seçtiği halde ödevsiz bir hafta sonu kazanamamıştı. Uzun veya kısa kibrit çekme oyununda da kazanamamıştı. Kaybetmiş ve tuvalet temizlemiş ya da okul müdürüne yanaşıp biraz daha yulaf çorbası istemek zorunda kalmıştı; kazanabildiği tek an, doğum öncesi hediye partisindeki bir yarışmadaydı. Ablasının doğum öncesi partisinde “Kız kardeşini ne kadar iyi tanıyorsun?” adında bir oyun oynanmıştı ve üçüncü olmuştu!

49: annesi ve büyükannesinin Amerika'ya geldiği yıl.

45: dünyayı değiştiren savaşın sona erdiği yıl.

39: başlangıcı.

24: kendi yaşı. Lily geçen yıl 23'ü bitirmişti.

18: çünkü en sevdiği sayı buydu.

1: çünkü en yalnız sayıydı.

Kendisine altı yıl boyunca her hafta bir piyango bileti almıştı, umudu olduğundan değildi bu, sakın evreninin düzenini yeniden teyit etmek istediği için kendisine bir şeyler ifade eden numaraları oynamıştı. Çünkü cumartesi gecesi çekiminde numaralarının *asla* şapkadaki çıkarmamasını sağlayan kuvvetin, kısa yaşamına titanyum çubuğunu yerleştirmeyen aynı kuvvet olduğuna gerçekten inanıyordu.

Çizemeyen, okuyamayan ya da odaklanamayan Lily tüm çabalarını bronzlaşmaya yoğunlaştırdı. Wailea yakınlarındaki yerel plajın küçük bir yarım daire şeklindeki تنها kısmında bikini üstünü çıkardı ve üstsüz güneşlenerek gerçekten çok kapsamlı bir şekilde bronzlaştı. Üç hafta kadar sonra göğüsleri neredeyse Brezilyalı gibi görünüyordu, hatta meme uçları bile koyu kahverengiye dönmüştü.

Haziranın ilk haftasında Lily plajdan eve gelmiş, dışarıda verandada oturuyordu, günün geri kalanında –çok uzun olan günün– ne yapacağını düşünürken telefon çaldı. Telefon hiç çalmazdı! Lily çok heyecanlanmıştı, telefonu açmaya giderken az kalsın sandalyeyi devirecekti.

“Alo?” dedi hevesli bir sevgilinin sesiyle.

“Lilianne Quinn?” dedi diğer uçtan yabancı bir adam bariton sesiyle.

“Evet?” dedi Lily, çok daha dingin, kendine yabancı gelen bir sesle.

“Ben New York Polis Departmanı'ndan Dedektif O'Malley. Ev arkadaşınız Amy McFadden için arıyorum.”

Heyecan anında yerini başka bir şeye bıraktı: endişe. “Öyle mi? Ne oldu?” Lily adamın ses tonundan Amy’nin bir araba kazası geçirmiş olabileceğini düşündü.

“Ondan hiç haber aldınız mı?”

“Hayır.” Lily duraksadı. “Ben Hawaii’deyim.”

“Eh, biliyorum,” dedi dedektif. “Sizi oradan arıyorum, öyle değil mi?”

Bu doğrudu. “Ne oldu?”

“Ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.”

“Ah.” Lily hemen sakinleşti. “Hımm. Annesini aradınız mı?”

“Kayıp olduğunu bildiren annesi, bu yüzden sizi arıyorum. Jan McFadden’ın söylediğine göre Amy üç haftadır evi aramamış. Her ne kadar tekrar tekrar denese de ona ulaşamamış. Onu en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?”

“Bilmiyorum,” dedi Lily savuşturarak. “Biraz düşünmem gerek.”

Diğer uçta sessizlik oldu. “Şimdi mi düşünüyorsunuz?”

“Dedektif, bilmiyorum. Üç haftadır buradayım. Sanırım onu ayrılmadan hemen önce gördüm.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Ben... şu anda hatırlayamıyorum.” Yengeç Dönencesi güneşi yüzünden tarihler aklından çıkmıştı. “Düşünüp sonra sizi arayabilir miyim?”

“Evet ama çabuk olun.”

“Ya da...” Lily’nin aklına bir şey gelmişti. “Sizce geri dönmem gerekir mi? Benimle yüz yüze konuşmanız gereken bir şey var mı?”

“Emin değilim. Sizce?”

“Evet, evet, sanırım geri dönmeliyim. Size daha fazla ayrıntı verebilirim.”

“Buna memnun olurum, Bayan Quinn. Son derece ciddi bir durum gibi görünüyor.”

Lily öyle düşünmüyordu ama bu dedektif, Amy’yi tanımıyordu.

“Hemen mi geri gelmem gerekiyor? Ne kadar erken olursa o kadar iyi mi?”

“Yani...”

“Elbette. Bu acil bir durum. Bir yardımım dokunursa sevinirim. Bu gece uçağa bineceğim. Yeterince erken mi?”

“Evet, bence uygun. Hawaii'den ayrılmanıza sebep olduğum için özür dilerim. Aslında yapmanıza...”

“Hayır, hayır, istiyorum. Gerçekten sorun değil. Yardım etmek istiyorum. Nereye gideceğim?”

“Birinci ve İkinci Cadde arasındaki 5. Sokak'ta 9. Polis Merkezi'ne gelin. Beni sorun.”

“İsminiz neydi?”

“Dedektif O'Malley. Spencer Patrick O'Malley.”

Lily bir sonraki müsait uçuşu öğrenmek için United Airlines'ı aradı, dört saat vardı. Toparlanması kırk beş dakikasını aldı, sonra taksi çağırdı.

Bavulunu zorlukla dışarı taşıdı. Annesi verandadaydı, sigara ve kızılıklık suyu içiyordu.

“New York'a dönmem gerekiyor. Bir şey... bir şey oldu,” dedi ve başka bir şey söylemek istemedi. “Arayan polisti.”

“Polis mi? Ne oldu? Ne yaptın?”

“Hiçbir şey ama... hiç kimse Amy'yi bulamıyor. Polis benimle konuşmak istiyor.”

“Seninle telefonda konuşamıyorlar mı?”

“Hayır. Sanırım durum ciddi.” Lily böyle söylese de buna bir an bile inanmamıştı.

Amy için endişelenmiyordu. Amy'nin ortadan kaybolmasının kendisini Maui'den uzaklaştırmak için karmanın güzel bir hilesi olduğunu düşünüyordu.

İçi rahat bir şekilde aceleyle kendini taksiye attı. Eve dönüş yolunda, uçak havadayken üç haftadır ilk kez rahatladığını hissetti. Eve vardığında Amy'nin ortaya çıkmış olacağından emindi.

3

9. Polis Merkezi'nde Bir Saat

Lily eve geldiğinde Amy ortaya çıkmamıştı ama daireleri sanki polis Amy'yi Lily'nin dolabında bulmayı bekliyormuş gibi görünüyordu. Yetki belgesinin bir kopyası holdeki duvara yapıştırılmıştı. Lily'nin odasında belirgin bir şey bozulmamıştı –yine de Lily her şeye bakıldığını, hatta dokunulduğunu hissediyordu– ama Amy'nin odası altüst edilmişti.

Lily eşyalarını bile boşaltmadan, üstünde hâlâ seyahat kıyafetleriyle –askılı beyaz bluz, ekru kısa bir hırka ve mini kot etek– bavulunu bırakıp merkeze gitti. Adını verip on dakika bekledi ve iri yarı, nefes nefese kalmış bir adam aşağı indi. Lily, “Dedektif O'Malley?” diyerek elini uzattı.

“Hayır, hayır, partnerim her zaman beni gönderir. Egzersize ihtiyacım olduğunu düşünüyor,” dedi adam soluğu kesilerek.

Eli nemli, yapış yapış ve çirkindi. Lily elini çekti. “Partneriniz ne kadar düşünceli,” dedi dikkatle ona bakarak; bu dedektifin başdedektif olmaması içini rahatlatmıştı. Suratsız, yağlı bir görünümü vardı; ince, uzun, cılız saçlarının yıkanması veya en azından taranması gerekiyordu. Çok uzun boyluydu ama kolları ve bacakları biraz hantal görünüyordu; hafif sağa eğik duruyor, başını biraz sola doğru eğiyordu. Göbeği o kadar büyüktü ki giydiği beyaz gömlek kapanmamıştı; hem gömlek hem de göbek pantolondan taşıyor, kemerin üstünden aşağı sarkıyordu. Lily neredeyse içeri sokmasını söyleyecekti. Gerçi

pek de keyifli ve neşeli görünmüyordu; mutlu bir şişman adam değildi.

“Dedektif Harkman,” dedi adam nefes nefese, sonra onu takip etmesini işaret etti. Yanından geçerken Lily şüphe götürmez bir şekilde ürik asit kokusu aldı. Dedektif Harkman’da gut hastalığı vardı; vücudu azotlu atıkları doğru dürüst metabolize edemiyor, bu yüzden ekşi bir koku yayıyordu. Baba tarafından büyükbabasının da yaşamının son günlerinde bu hastalığı vardı. Lily adamın peşinden üç kat çıkarken istemsiz bir şekilde nefesini tuttu. (“Ne, asansör yok mu?” dedi şakayla karışık. “Ya asansörler ya da maaşlarımız,” diye yanıtladı adam şakasız.) Bir düzine darmadağınık ahşap masanın bulunduğu yüksek tavanlı, düz, açık bir odaya girdiklerinde kendisi de soluk soluğa kalmıştı, masalardan birinin arkasında iri yarı ya da soluk soluğa olmayan bir adam oturuyordu.

“Lilianne Quinn?” Adam ayağa kalkıp elini uzattı. “Ben Dedektif O’Malley.” Gut hastalığı yoktu.

Lily adama baktı. Kendi el sıkışı resmî, kararsız ve hamur gibiydi; adamınkiyse rahat ve kendinden emindi ve hamur gibi değildi. Odadaki nemli sığağa, rağmen eli kuruydu.

Lily genellikle yaş tahmin etme konusunda iyiydi ama Dedektif O’Malley’yi pek bir yere koyamadı. Genç duruyordu –ya spordan ya da yemek yememekten sıırım gibi bir yapısı vardı– ama gözleri yaşlıydı. Kırklı yaşlarında ve mizah duygusundan uzak görünüyordu ancak bu bir numara olabilirdi: Lily’nin karşısında ciddi durma numarası. Saçları gür ve açık kahverengiydi, şakakları hafif kırılmıştı ve siyah metal çerçevesi gözlük takıyordu. Gri takımının ceketi düzgün bir şekilde sandalyesinin arkasına asılmıştı. Sıradan gri kravatını gevşetmişti ve pantolonuna sokulmuş beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açıktı. Odada tüm pencereler ardına kadar açıktı, erken akşam vaktinde sıcak bir esinti geliyordu. Dedektif ayağa kalktıktan sonra gömleğini ilikledi, kravatını sıkıştırdı ve ceketini giydi;

Lily kılıfındaki büyük siyah tabancayı fark etti. “Neden buraya girmiyoruz?” dedi adam *Sorgu 1* yazarı kapıyı işaret ederek.

O'Malley partnerinin yarısı genişliğindeydi, Lily sadece onunla kıyaslayınca mı bu kadar zayıf göründüğünü anlayamadı. Hayır, kesinlikle zayıftı ve spor için vakti varmış gibi görünmüyordu. Masasının üzerinde otuz santim yüksekliğinde dosyalar ve kâğıtlar yığılmıştı. Belki biraz beyzbol oynamıştı. Kısa topçu kadar hızlı görünüyordu. Kısa topçular gözlük takar mıydı? Belki de futbol oynamıştı. Böyle boş gözlemler ve izlenimlerle biraz endişeli aklını meşgul ederek, peşinde soluk soluğa Dedektif Harkman'la adamı takip etti. Odanın klimalı olacağını ummuştu ancak etrafındaki sıcak havayı nemli bir girdapla döndüren büyük bir vantilatörle karşılaştı. Kafasını açık pencereden çıkarıp bir Labrador gibi soluma dürtüsüne karşı koydu. Hırkası bu oda için çok sıcak geliyordu ama iki polis memurunun önünde çıkarıp sadece askılı bluzla kalacak değildi.

Dedektif O'Malley onu oturmaya davet ederek (Lily oturdu) içecek bir şey isteyip istemediğini sordu (istiyordu ama hayır dedi). Adam hiç beklemeden başladı. Masasında duran defterinin yanında bir kalemle tempo tutarken ayaklarını yanındaki sandalyeye kaldırdı. “Pekâlâ, ne biliyorsanız söyleyin.”

“Şey, hiçbir şey.” Lily neredeyse kekeliyordu. Ne biçim bir soruydu bu? “Ne hakkında?”

“Amy'nin nerede olduğu hakkında.”

“Bunu bilmiyorum.”

“Neden endişelenmiyorsunuz? Annesi endişeden aklını kaçırdı. Amy üniversite mezuniyet törenine gitmemiş. Ya siz? Siz de katılmadınız, değil mi?”

“Ee... hayır.” Neden katılmadığını bir yabancıya söyleyecek değildi herhalde. Ama dedektif Hawaii'de olduğunu, katılamayacağını biliyordu. Gözlerini kısarak adama baktı. Dedektif de gözlerini açarak yanıtladı. Masmaviydi. Gözleri

bir şeyler biliyor, daha Lily ağzını açmadan bir şeyler anlıyor gibiydi. O halde neden cevap bekleyerek Lily'ye bakıyorlardı?

“Neden hayır?” diye sordu.

Ah, işte başladı. “Amy’den farklı olarak ben resmen mezun sayılmam.” Lily boğazını temizledi. “Hâlâ almam gereken birkaç kredi var.”

“Son sınıf değil misiniz?”

“Evet. Sadece...” Bakışlarını indirip karmaşık damarlı ahşap masayı inceledi. “Mezun olmayan bir son sınıf öğrencisi.”

“Anlıyorum.”

Adama bakmıyordu, bu yüzden anlayıp anlamadığını göremedi. Ah, her şeyi anladığına bahse girebilirdi. Sadece kendisinin kıvranmasını izlemek istiyordu.

“Kaç yaşındasınız, Bayan Quinn?”

“Yirmi dört.”

“İkiniz üniversiteye geç mi başladınız? Amy de yirmi dört yaşında.”

“Geç başlamadım, sadece... devam ediyorum.”

Adam, Lily’yi inceliyordu. “Altı yıldır mı?”

“Altı yıldır, evet.”

“Ve hâlâ mezun olmadınız mı?”

“Öyle denebilir.”

“Anlıyorum.” Ardından konuyu sanki masasında yatan dosyalardan biriymiş gibi değiştirdi. “Yani mezuniyetinize gitmediniz çünkü mezun değildiniz. Gayet makul. Ama Amy de gitmedi ve mezun oluyordu.”

“Hımm.” Bu şaşırtıcıydı. Lily’nin buna verecek bir cevabı yoktu.

“Amy’yle yakın mıydınız?”

“Öyleydik, evet. Yani öyleyiz.” Lily durakladı ve açık konuşmaya karar verdi. “Kafamı karıştırıyorsunuz.”

“Kasten değil, Bayan Quinn. Peki Hawaii’de ne yapıyorsunuz?”

“Görünüşe bakılırsa güneşleniyormuş,” dedi Harkman arkasından.

Dedektif O’Malley bir şey demedi ama siyah çerçeveli gözlüklerinin ardında, yanıp sönen gözlerinde titreşen bir ifade Lily’nin kızarmasına neden oldu, sanki... güneşte yanmış kah-verengi meme uçlarını görebiliyordu.

Hırkasını kapamak için çekeleyerek masaya baktı ve du-dağını ısırdı. “Ailem orada. Annemi ziyarete gittim.”

“Ne zaman gittiniz?”

“Perşembe sabahı, çok erken vakitte. Uçağım saat sekiz-deydi. JFK’e gitmek için sabah altıda taksiye bindim.”

“Amy uyanmış mıydı?”

“Hayır.”

“Amy evde miydi?”

“Sanırım. Demek istediğiniz buysa, odasını kontrol et-medim.”

“Yani evde olmayabilir miydi?”

“Olamazdı ama...”

“Yani aslında onu en son...”

“12 Mayıs’ta çarşamba akşamı gördüm.”

“Telefon görüşmemizden sonra bazı tarihleri hatırlayacak zamanınız oldu sanırım.”

Lily bakışlarını kaldırdı. Dedektif O’Malley’nin sinek-kaydı tıraşlı, sakın, köşeli yüzündeki gözleri, hiç sakınmadan, kararlı bir ifadeyle ona bakıyordu ve Lily aniden sıkı ve rahat el sıkışının bir numara, bir rol olduğu hissine kapıldı. Bu de-dektife söylediği şeylere çok dikkat etmesi gerekiyordu çünkü her heceyi hatırlayabilirdi.

“Evet.” Lily kollarını kavuşturdu. “Başlangıçta telefonu-nuzla afallamıştım.”

“Bu anlaşılabilir. Çarşamba akşamı Amy size göre normal miydi?”

“Evet. Her zamanki gibi görünüyordu.”

“Yani nasıl?”

“Bilmiyorum. Normal.” Amy’yle normal bir akşam nasıl tarif edilirdi ki? Lily şaşalamıştı. “Her zamanki gibiydi. Biraz içtik, sohbet ettik.”

“Ne hakkında?”

“Hiçbir şey. Her şey. Filmler. Finaller. Gerçekten, sadece... normal kız mevzuları.”

“Erkek arkadaşlar?”

“Hımm.” Lily bu dedektife acınası aşk hayatını anlatmak istemiyordu ve erkek arkadaşlarla alakalı tek konuştukları bu olduğu için ona hiçbir şey söyleyemedi. “Annelerimizden bahsettik.”

Dedektif Harkman, Lily’nin arkasında duruyordu ve Dedektif O’Malley arada bir sessizce onunla bakışıyor, sonra tekrar Lily’ye bakıyordu. Şimdi de o anlardan biriydi.

“Ardından siz gittiniz...”

“Ve o zamandan beri Amy’den haber almadım.”

“Maui’nin nasıl geçtiğini anlatmak için onu hiç aramadınız mı?”

“Birkaç kez aradım, telesekretere mesaj bıraktım ama beni hiç geri aramadı.”

“Onu kaç kez aradınız?”

“Bilmiyorum. Belki üç.”

“Üç mü?”

“Üç civarında.”

“Yani iki de olabilir, dört de olabilir, öyle mi?”

“Olabilir.” Lily başını öne eğdi. Adamın kendisinden ne istediğini bilmiyordu.

“Amy’nin cep telefonu var mı?”

“Yok.”

“Sizin?”

“Yok. Buna param yetmez. Amy’de neden olmadığını bilmiyorum.”

“Demek birkaç kez aradınız, geri aramayınca vazgeçtiniz, öyle mi?”

“Vazgeçmedim. Tekrar arayacaktım. Hatta annesinin evini aramayı düşünüyordum.”

“Ama aramadınız.”

“Numarayı hatırlayamadım.”

“Sizin Hawaii’ye uçtuğunuz hafta sonu annesini ziyaret etme planlarından bahsetti mi?”

“Bana böyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum, hayır. O hafta sonu annesini ziyarete mi gitmiş?”

“Hayır,” dedi dedektif. “Onu ne zaman aradınız?”

“Akşamları sanırım.”

“Size göre akşam mı?”

“Ne? Evet. Evet, bana göre akşam. Hawaii saatiyle gece yarısı. Yatmadan önce arıyordum.”

O’Malley duraksadı, sonra, “Hawaii New York’un altı saat gerisinde,” dedi.

Lily de duraksadı. “Evet.”

“Yani sizin orada gece yarısı New York saatiyle sabahın altısı oluyordu, değil mi?”

“Evet.” Lily öksürdü. “Sanırım daha düşünceli olmalıydım.”

“Belki de,” dedi O’Malley çekimser bir ifadeyle. “Beni asıl ilgilendiren Amy’nin sabah altıda telefonu açmaması.”

“Dışarıda olabilirdi.”

“Dışarıda nerede?”

“Eh, ben de bilmiyorum, değil mi? Belki de uyuyordu.”

“Belki de sizi geri arayabilirdi, Bayan Quinn. Arayan listesinde ekranda kaç kez Hawaii telefon numarasının görüldüğünü bilmek ister misiniz? Yirmi yedi. Onu sabah, öğlen ve gece aramışsınız. Dairenizdeki telesekreterde sizden Amy’ye dokuz mesaj vardı. İlki 16 Mayıs Pazar günü, sonuncusu 3 Haziran’da sizinle konuşmamızın ardından.”

Lily telaşlı ve şaşkın, sessizce oturuyordu. Bir yalanını mı yakalamışlardı? Birkaç kez aramıştı ve bazı mesajlar bırakmıştı. Ama dokuz? Bu mesajlardan bazılarını hatırlıyordu. “*Ames, Tanrım!!! Bir gün daha dayanamam. Annem... ara beni, ara beni, ara beni.*” “*Ames, ne zamandır buradayım, beş yıl gibi geliyor ve sanki altmış yaşında olan benim. Beni ara, hâlâ genç olduğumu söyle.*” “*Amy, hangi cehennemdesin? Sana ihtiyacım var. Ara beni.*” “*Eve gidiyorum, eve, eve, bir dakika daha dayanamayacağım. Babam burada değil, sadece ben ve deli annem. Seninle konuşmazsam ben de ona benzeyeceğim.*” “*Amy, unuttuysan diye söylüyorum, ben ev arkadaşın ve en iyi arkadaşın Lily Quinn. L-I-L-Y Q-U-I-N-N.*”

Lily çok utanmıştı. Yabancılar, polis memurları, dedektifler, bu iki adam, bu yetişkin adam telaşlı öğrenci gevelemelerini, telesekreterdeki velvelisini ve hayal kırıklığını dinlemişti!

Harkman arkasında hızlı hızlı solurken bir kez hapsirdi, Lily üstüne bir şey gelmediğini umdu. Dedektif O'Malley sonunda, sanki doğrudan rezilliğine değiniyormuş gibi, “Tamam, devam edelim,” dedi.

Evet, edelim. Ama Lily ne diyeceğini bilmiyordu. Harkman'ın bakışları ensesine dikilmişti. Lily kendisini çok rahatsız hissediyordu. O'Malley ellerini çadır gibi yaparak parmak uçlarını birleştirmiş, onu incelemeye devam ediyordu. Lily daha fazla dayanamadı, bakışlarını ondan uzaklaştırıp kendi seğiren ellerine çevirdiğinde boğumun yakınında küçük bir kesikten kan sızdığını fark etti.

“Bayan Quinn, kanıyor mu? Chris, genç hanıma mendil getirebilir misin? Yoksa ilk yardım çantasını mı tercih edersiniz? Ne zaman kesildi?”

Lily, eski bir yaradan çıkan taze kan miktarını dikkate alınca kaçamak davranmak istemiyordu ama ne zaman kesildiğini söyleyemedi. “Eski bir yara,” diye mırıldandı. “Önemli değil.”

Harkman pamuk ve bandajla geri döndü. Lily kendini gülünç hissederek kesiğe kompres yaptı.

O'Malley, "Kontrol ettirseniz iyi olur," dedi.

"Hayır, sorun değil."

"Pekâlâ, Bayan Quinn, bu kendiliğinden kanama yeteneği size önemli gelmeyebilir ama buraya ilk geldiğinizde kanama yoktu ve kanınızın parlak rengi bana anemik olabileceğinizi söylüyor."

"Evet, her zaman biraz anemiktim." Gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Asla kan bağışı yapamam."

Adam Lily'yle ilgilenmeden not defterine bir şeyler yazdı. "Eğer devam edecek kadar iyi olduğunuzu düşünüyorsanız sadece birkaç sorum daha var."

"Ben iyiyim."

"Amy'nin düşmanı var mıydı?"

"Düşman mı? Biz üniversiteli kızlarız!"

"O halde cevap hayır mı? Sadece olumsuz cevap verebilirsiniz."

"Hayır," dedi en alçak sesiyle.

"Peki ya bir erkek arkadaşı?"

"Hayır."

"Kimseyle görüşüyor muydu? Kaçamak olarak?"

Lily, "Bu nasıl bir soru?" dedi.

O'Malley not defterine bakmayı bıraktı ve ona baktı. "Yaralamıyorum. Şimdi, görüşüyor muydu, görüşmüyor muydu?"

"Şey, o bekâr biri, yani... Evet."

"Hiç gece başka bir yerde kaldığı oldu mu?"

"Arada bir."

"Ne sıklıkta?"

"Emin değilim."

"Nerede?"

"Bunu da bilmiyorum."

O'Malley, Harkman'la bir kez daha bakıştı. Lily, *ne var*, diye bağırarak istedi, *neden birbirinize bakıyorsunuz? Neyi söylemiyorum size?* O da arkasındaki Harkman'a baktı. Adamın iki küçük, yuvarlak, çirkin sondaj deliği gibi görünen gözlerinden hoşlanmamaya başlamıştı. Gözleri büyük, yuvarlak, çift çeneli yüzünde kaybolmuştu ama bakışlarını Lily'nin kafasının arkasına dikmeyi başarıyordu.

"Amy'yle nasıl tanıştınız, Bayan Quinn?" diye sordu O'Malley.

"Yaklaşık iki yıl önce üniversitede, bir sanat dersinde tanıştık."

"Yakın arkadaş mı oldunuz?"

"Birlikte eve çıktık, değil mi?"

"Bana kızmayın. Uzun bir gün olduğunu biliyorum. Mali nedenlerden dolayı da birlikte eve çıkmış olabilirsiniz. Amy'den nefret etmiş olabilirsiniz. Bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum."

"Evet, arkadaş olduk, sonra bu daireyi bulduk ve birlikte taşındık." Lily sadece yanlış bir izlenim bırakmadığından emin olmak için, "Erkek arkadaşım birkaç ay bizimle yaşadı," dedi.

"Üçünüz o küçücük evde' mi?" O'Malley ılık çaldı. "O halde neden daha büyük yatak odasını Amy aldı?"

"Neden mi? Çünkü taşınırken kura çektik ve ben kaybettim." Sözlerinin nüfuz etmesine izin verdi, Lily asla uzun çöpü çekmezdi ama bazen kısa çöpü çekiyordu.

"Anlıyorum. Peki birlikte yaşarken Amy'nin çok erkek arkadaşı oldu mu?"

"Bilmiyorum. Kaç olursa sizin için 'çok' sayılır?"

O'Malley kaşlarını kaldırdı. "Benim neyi çok olarak kabul ettiğimin bununla ne alakası var, Bayan Quinn?"

Lily'yi neden kızdırıyordu ki! "Dediğim gibi, insanlarla gelişigüzel, ara sıra görüşüyordu. Ciddi biri yoktu."

"Tek bir ciddi erkek arkadaşı yok muydu?"

“Hayır.” Bu neden tuhaftı ki? Tuhaf değildi. Amy hep aşkı arıyordu. Sadece Lily ve Joshua’da olduğu gibi şanslı değildi. Fakat bir şeylerin arasına sıkışmış belirsiz bir anı vardı, Lily ne olduğunu bile bilmiyordu. O zaman ya da şimdi yerine koyamadığı bir duygu. Aslında Amy’yle ya da aşkla alakalı olup olmadığını bilmiyordu ama nedense öyle geliyordu. Ve soğuk rutubeti ve yanıp sönen ışıkları düşündü. Böyle bir zamanda bunu düşünmek ne kadar tuhaftı. Lily bunu kafasından atmak için başını iki yana salladı.

“İlginç. Çünkü Maui’den dönmenizi beklerken birkaç kişiyle görüştük, aralarında Rachel Ortiz adında bir kız da vardı. Onu tanıyor musunuz?”

“Evet, Rachel’ı tanıyorum.” Cevabı fazla mı kısa olmuştu? Dedektifin yüzüne bakılırsa evet, öyleydi.

“Birbirinizden pek hoşlanmıyor musunuz?” diye sordu dedektif. “Pekâlâ, Bayan Ortiz açıkça, kayıtlara geçmesi için belirtti, Amy ona bir süredir biriyle görüştüğünü ancak artık tamamen bittiğini söylemiş.”

Lily gözlerini ovuşturdu. “Dedektif, özür dilerim, saat farkından dolayı sersem gibiyim ama bunun konuyla nasıl bir alakası olduğunu anlayamıyorum.”

“Saat farkını kabul ediyorum ve bunun nasıl bir alakası olduğunu anlatacağım. Görüyorum ki kendinize özgü nedenlerle onun ortadan kaybolmasından endişelenmiyorsunuz. Ama Amy’nin en son görülmesinden ya da ondan haber alınmasından bu yana üç hafta geçti. Bu artık randevular, programlar ve üniversite mezuniyeti gibi küçük meselelerdeki basit bir aksilik değil. Bu bir kayıp kişi soruşturması. Belki görüştüğü kişiyi bulursak nerede olduğunu öğreniriz.”

“Anlıyorum dedektif ama size ne söyleyeceğimi bilmiyorum, sadece kiminle görüştüğünü bilmiyorum.”

Tüm konuşmayı kaydediyorlardı ancak O’Malley’nin gözlerindeki keskin nişancı bakışı dikkate alındığında Lily

elektromanyetik bir kaydın gerekli olduğunu düşünmüyordu. Kayıp kişi raporunu imzaladı, kanlanmış pamuğu attı, kartvizitini aldı ve kapıya yürüdü. O'Malley ayakları sandalyede, masanın arkasında oturmaya devam ediyordu.

“Yakın arkadaşınızın aşk hayatından söz etmemesi sizi biraz da olsa rahatsız etmiyor mu, Bayan Quinn?” dedi Dedektif O'Malley ellerini başının arkasında kavuşturarak. “Demek istediğim, bunu neden sizden sır gibi sakladı?”

Lily dedektifin neyi ima ettiğini bilmiyordu, bu yüzden cevap vermedi. Amy'nin erkeklerden hoşlanmadığını mı düşünüyordu? Amy'nin, erkek arkadaşı Joshua'dan hoşlandığına mı inanıyordu? Lily düşünmek istemiyordu.

O'Malley ayağa kalkmadı, bir şey öğrenirse veya aklına bir şey gelirse polis merkezini veya karttaki çağrı numarasını her zaman arayabileceğini söyledi. Lily, Harkman'a hiç bakmadan odadan çıktı. Görüşmeyi onun yapmasını tercih ederdi. Görüşmeyi Robespierre'in yapmasını tercih ederdi.

Ev, Lily'nin sinir uçlarını kemiren rahatsızlık hissinden kurtulacağı kadar uzak değildi.

Şifonyerin Üzerindeki Cüzdanlar

Bleeker ve Lafayette üzerindeki Noho Star'da eleman azdı, bu yüzden Lily ertesi gün gece vardiyasında, sabah on birden gece yarısına kadar, on üç saat çalıştı. Talebi doğrultusunda çalışma saati elliye çıkarılmıştı. Altından kalkabileceğini umuyordu.

Lily bir gece önce merkezden eve geldiğinde ön verandada Rachel'ı, Paul'ü ve çok şaşırsa da *Joshua'yı* bulmuştu. Onun peşinden giderek beş kat merdiven çıkmışlardı. Üçüncü katta Lily'nin soluğu kesilmiş, durup dinlenmek zorunda kalmıştı. Yaşlı Colleen bunu nasıl yapıyordu? Sonunda içeri girdiğinde futon şilteye çöktü.

Joshua son iki haftadır onu aradığını, gitar çantasını alması gerektiğini söyledi. "Eline ne oldu?" diye sordu Lily'ye. Ne yazık ki Lily tüm diğer insanların yanında onunla konuşmak istemiyordu.

Ufak tefek, ince, mükemmel biçimde bakımlı, mükemmel giyimli, mükemmel biçimde İtalyan görünümlü ve küçük bir gölet gibi sakin Paul, "İyi misin, Lil?" dedi. Ardından, "Ne oldu? Ames nerede?" diye sordu.

Lily şilteden tek gözünü açtı. "Tuzak soru mu bu?"

Bir zamanlar San Domingo gençlik güzellik yarışmasında dördüncü gelen, eskiden kıvrıcık siyah, şimdiyse Lily'ninkilerden daha ince ve düz, oksijenle sarartılmış saçlarıyla Porto Rikolu Rachel, fazlasıyla sıcak buzdolabından üç haftalık elma suyu içtikten sonra mutfak lavabosunda öğürme sesleri çıkarıyordu.

Lily gözlerini açık tutamıyordu. Aniden gözlerinin önünde bir ağaç ve arkasında saklanan bir hayvan belirdi; fırıl fırıl dönen bir kırmızı renk, lekeler, küçük diyalog parçaları vardı ve işte o soğuk rutubet ve Amy gelmişti. Hawaii, kırmızı çiçekler, *başından ne geçtiyse hepsini tamamen tek başına yaşadım*, diyen annesi ve ağzını suyla çalkalarken Lily'yi rahatsız eden Rachel'ın sesleri vardı. Hepsinin gitmesini istiyordu, özellikle de Joshua'nın. Bu yüzden gitmişler gibi davranarak gözlerini kapalı tuttu ve uyudu. Şiltenin üzerinde, tamamen aynı pozisyondaydı; hafifçe bir tarafa eğilmiş halde oturuyordu. Amy uzakta, annesi uzakta, babası uzaktaydı; acaba Amy kendi babasıyla beraber olabilir miydi? Onu ziyaret etmek için Florida'ya gitmiş olabilir miydi? Dedektife bundan bahsetmeliydi, adı neydi adamın? Joshua, önemli kişi olması gereken, şimdi gitar çantası için gelen Joshua uzaklaştı. Lily on dört saat sonra uyandığında vücudu kaskatı kesilmişti; telefon çalıyor, eklemindeki bandajdan kan sızıyordu.

Bugün iş yerinde saat farkı yüzünden bayağı etkilenmişti. Molası sırasında, her zamanki gibi krem şantili Jell-O yemek yerine, arka taraftaki garson bölümünde başını masaya koyup hemen uyumuştı. Uyuklamamıştı, uyumuştı. Uyandığında Spencer O'Malley masanın karşısında oturmuş ona bakıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla eliniz hâlâ kendiliğinden kanıyor," dedi.

Lily sersem gibi etrafına bakındı. Partneri dedektifin yanında değildi. "Buraya bana bunu söylemek için mi geldiniz?" Kendini berbat hissediyordu.

"Bu sabah beni aradınız. Önemli bir şey hatırlamış olabileceğinizi düşündüm."

"Evet. Evet." Dokuz saat önce onu neden aradığı şöyle dursun, herhangi bir şey hatırlamak için çabaladı.

"Amy'yle alakalı bir şey mi?"

“Amy’yle alakalı bir şey.” Lily başını sallayarak gözlerini ovuşturdu. Dedektif ona bir bardak su uzattı. Lily sudan içince biraz kendine geldi. “Babası Islamorada’da yaşıyor sanırım. Yoksa Cape Canaveral mıydı?”

“St. Augustine olabilir mi?”

“Hayır, orası değil.”

“Evet, yaşadığı yer orası. St. Augustine.”

“Tamam o zaman. Belki onu ziyarete gitti.”

O’Malley sessizdi. “Beni bunu söylemek için mi aradınız?”

“Evet.”

“Bu işe yeni başladığımı düşünüyor olmalısınız. Bundan daha iyisini yapmanız gerekecek. Aradığımız ilk kişi oydu. Amy’den haber almamış. Ayrıca, Bayan Quinn, Amy hakkında bir noktayı kaçırıyorsunuz. Annesine eve gideceğini söyledi. Gitmedi. Ailesine mezun olacağını söyledi. Olmadı. Aramadı, görülmedi ve hiç kimse ondan haber almadı, hatta Islamorada’daki babası bile.”

Lily zorla doğruldu. “Gidebilir miyim? Molam bitti sanırım.”

“Mola mı?” dedi O’Malley. “Vardıyanız bitti galiba.”

“Ah.” Lily yüzünü yıkamaya gitti. Döndüğünde O’Malley hâlâ bölmedeydi.

“Dedektif, ben gerçekten...”

Fakat O’Malley kıınıldamıyordu. “Sadece iki dakika daha zamanınızı alacağım. Dün birkaç şeyden bahsetmeyi unuttum, sonuçta konuşacağımız çok şey vardı. Amy’nin odasını ararken şifonyerinde ev anahtarlarını ve cüzdanını bulduk, bu da bize çok uzağa gitmediğini düşündürdü.”

“Size söylediğim gibi, muhtemelen öyle.”

“Genelde evi cüzdanı veya anahtarları olmadan terk etme alışkanlığı var mıydı?”

“Galiba,” dedi Lily. “Sizi başımdan savmaya çalışmıyorum,” diye ekledi dedektifin yüzünü görünce. Belli belirsiz gülümsemedi ama O’Malley gülümsemedi; aslında sanki bir sayfada

anlamını çözmeye çalıştığı bir kelimeymiş gibi Lily'yi ekstra bir dikkatle inceliyordu. “Koşmaya giderdi ve üzerinde ağırlık taşımaktan hoşlanmazdı. Genelde yanına mümkün olduğunca az para alırdı. Paraları tortop edip cebine tıktırırdı.”

“Koşmaya nereye gidiyordu?”

“Central Park’a. Göletin oraya.”

“East Village’den koşuya gitmek için çok uzak.”

“Uzak ama değer.”

Dedektif defterine not aldı. “Peki ya diğer zamanlar? Geceleri gittiğinde? O zaman da cüzdanını ve anahtarlarını bırakıyor muydu? Bir seferde günlerce kaçamak yaptığı oluyor, değil mi?”

“Çok formdaydı,” dedi Lily zayıf bir şaka girişimiyle. Amy o günlerde de cüzdanını bırakırdı. Lily neden dedektife bunu hiç söylemek istemiyordu? “Tahmin edersiniz ki bunu her zaman fark etmiyordum. Gittiği zaman bir şeye ihtiyacım olmadıkça odasına girmemeye çalışıyordum. Bu yüzden cüzdanını hep evde bırakıp bırakmadığını bilmiyorum. Eminim bazen alıyordu.”

“Bu arada ehliyeti nerede?”

“Ehliyeti olduğunu sanmıyorum,” dedi Lily tereddütle.

“Gerçekten mi?” Dedektif, Lily’nin tereddüt edişine bariz bir biçimde şaşıarak ona baktı.

Lily bakışlarını kaçırdı, neden böyle yaptığını düşünmeye çalıştı. Biraz belirsiz bir karışıklık, ehliyetle ilgili belirsiz bir tutarsızlık vardı ancak tam olarak yerine oturtamıyordu, dolayısıyla bakışlarını kaçırmıştı. “Amy araba kullanmayı bilmiyordu. New York’ta yaşıyoruz. Ben de araba kullanmayı bilmiyorum.”

“İlginç,” dedi dedektif çenesini sıvazlayarak. “Çok enteresan.” Gitmek için kalktı. “En iyi arkadaşınızın nerede olduğu konusunda rahat ve tasasız tutumunuzu paylaşmadığım için beni bağışlayın ama banka kartı, kredi kartı, öğrenci kimliği,

metro kartı ve ev anahtarlarının üç hafta boyunca öylece şifonyerinde durmasını en hafif tabirle garip buluyorum. Ve araba kullanmayı bilmiyor. Peki nereye gitti? Odanızı aradığımızda metro kartınızı bulduk. Ama anahtarlarınızı, cüzdanınızı veya banka kartınızı bulamadık. Hawaii'ye gittiniz ve onları da yanınızda götürdünüz. Bu bize normal geldi.”

Bir an ikisinin bakışları birbirine sabitlendi. Zeki gözlerinden hiçbir şey kaçmayan Dedektif O'Malley, “Peki yatağınız nerede?” diye sordu.

“Erkek arkadaşım aldı.”

“Güzel.”

“Evet, öyle.”

O anda Dedektif O'Malley eliyle masaya vurarak tekrar oturdu. “Lanet olsun! Şimdi anladım. Amy konusunda neden bu kadar rahat olduğunuzu anladım.”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Elbette. Onun için endişelenmiyorsunuz çünkü sürekli ortadan kayboluyordu. Hayatını şifonyerin üzerinde bırakacak, ortadan kaybolacak ve sonra sanki uzun bir kaçamamış gibi geri dönecekti. O zaman hiçbir şey düşünmüyordunuz ve şimdi de bir şey düşünmüyorsunuz.”

“Yanlış tespit, dedektif. Şimdi bir şeyler düşünüyorum. Hiç üç haftalığına gitmemişti.”

“Çıkarken cüzdanını, kimliğini ve anahtarlarını şifonyerde bırakıyordu ve nedenini hiç sormadınız mı?”

Lily neden sormadığını bilmiyordu. “Amy'nin hazır olduğunda bana söyleyeceğini düşündüm.”

Uzun bir duraklama oldu. “Hâlâ bekliyorsunuz, değil mi Bayan Quinn?”

Lily aceleyle izin isteyerek vardiyasını bitirmeye gitti. İş yerindeki herkes, rozeti parlayan, takım elbiseli bir dedektifin Lily'yi aramaya geldiğini fark etmişti. Ona sorular soruyor, takılıyor, kıskırtıyorlardı; Lily kaçamak cevaplar veriyor, onlar

yine de devam ediyorlardı. Müdür Rick onu dikkatle izledi ve sonra yanına çağırdı. “Başın bir tür belada mı?”

“Hayır, hayır.”

“Uyuşturucu değil, değil mi? Çünkü...”

“Uyuşturucu değil.”

“Adam çok tatlı,” dedi kısa boylu, henüz yirmisinde bile olmayan diğer garson Judi. “Bekâr mı?”

“Bilmiyorum ve yaşı seninkinin iki katı!”

“Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

.

Spencer Patrick O'Malley

Spencer o gece eve geldi ve yuvarlak yemek masasına oturdu. İş yerine yakın küçük bir dairede ve mükemmel bir konumda yaşıyordu: Broadway, 11. Sokak. Bir mutfak ve onun bitişiğindeki yemek alanı pencerelerinden oluşan küçük evreninden, Broadway'de, Astor Place'ten güneye doğru bir düzine trafik ışığı görüyordu. Gri yağmurda ıslak, kırmızı ışıklar renk patlaması yaratıyordu; yağmur ne kadar gri olursa kırmızılar ve yeşiller o kadar parlak görünüyordu. Kütüphanesi ve yatak odası olan girişten, küçük bir kilisenin avlusunu görüyordu. Spencer yalnız yaşamaya devam ediyordu, her ne kadar birlikte olduğu kadınların bazıları tarafından kesinlikle denenmiş olsa da. *Başka biriyle yaşamak senin için nasıl bir deneyim oldu dedektif*, diye sormuştu son kız arkadaşı onu terk etmeden hemen önce. Spencer birlikte yaşamadıklarına inanmıştı. Kuşkusuz kızın evinde çok zaman geçirmiş, kız da eşyalarını orada bırakmasını ima etmişti. Şimdi bir sosyal hizmet uzmanıyla görüşüyordu: Mary. Ondan çok hoşlanıyordu –bir yıldır birlikteydiler– ama onun da yalnızca karmaşık vakalardan biri olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Kendisini bağlayınca gidecekti. Spencer o günü bekleyemezdi. Emin değildi: Bağlanmak mı, yoksa kızın gitmesi mi?

Ev kötü çocuk olan en büyük ağabeyi Patrick'e aitti; karısı tarafından evden kovulmuş, bu yüzden şehirde hafta içi tek başına, hafta sonlarında çocuklarıyla olabileceği bir daire satın

almıştı. Çok geçmeden karısı çocuklarla yalnız yaşamanın hayal ettiği gibi olmadığını görmüş ve başıboş dolaşan Patrick'e bir şans daha tanımaya karar vermişti. Böylece Spencer, NYC dedektiflik maaşıyla zar zor karşılayabileceği Patrick'in dairesini devren kiralamıştı. Ama New York'ta hiç kimse evinin kirasını karşılayamıyordu, bu yüzden şikâyet etmenin bir anlamı yoktu. Sadece sürekli parasız olduğu için şikâyetçiydi.

Spencer, New Hampshire'da yer alan Dartmouth College'daki kıdemli dedektiflik görevinden ayrıldıktan sonra Suffolk County Polis Departmanı'na geri döndüğünde, kardeşi Sean'ın evinde yer alan garajın üstündeki bir odada kalmıştı. Ama sonra Long Island'da bir devriye polisi olmak Spencer için yeterli olmuştu ve ayrıca Sean'ın karısı onu deli ediyordu (Spencer'a göre fazla düzenliydi), bu yüzden New York Polis Departmanı'na transfer olmuştu. Kardeşinin karısının aşırı titizliği onu kötülüğün kaynadığı, karmakarışık New York'a sevk etmişti.

New York, Long Island Otoyolu'nda kadınlar için lastik değiştirmek veya bir cumartesi gecesinde on beş kez alkol testi uygulamaktan çok farklıydı. Spencer ilk olarak Dedektiflik Bürosu Özel Araştırmalar Bölümü'ne dedektif olarak atanmıştı. Ortak Soygun Yakalama Ekibi'nde çalışan dört kişilik yerel ekipte görev alıyordu. Kayıp Şahıslar Departmanı'nın kıdemli dedektifi yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş, C Caddesi, 4. Sokak'ta tüm gece açık olan bir şarküteri'deki soygundan kaçan kişi tarafından vurulup hayatını kaybetmişti ve Spencer kendi isteği üzerine Kayıp Şahıslar'a geçmişti. Tekrar Kayıp Şahıslar için hazır olduğunu düşünmüştü. Kayıp Şahıslar Departmanı'nda, ölen adamın on iki yıldır partneri olan Chris Harkman'ın üstüne getirilmiş, Harkman asteğmen olarak kalmıştı çünkü onun dediğine göre "Üzerinde çok baskı olmayan bir işti". Harkman üç kalp ameliyatı geçirmişti; gut ve artrit rahatsızlıkları vardı, neredeyse tam maaşla ve tüm yan fay-

dalarıyla kırk sekizinde emekli olmak için Kayıp Şahıslar'da sadece iki yıl daha görev yapması yeterliydi.

Fakat Spencer emekli olmaya hazır değildi. Yükselmek umurunda değildi ve Harkman gibi, terfi etmemiş olabilirdi, gel gör ki kazara ya da kaderin cilvesiyle veya kendi kılı kırk yaran karakteri ve kendine özgü hafızası sayesinde, yıllar sonra 1984'ten beri kayıp olan bir çocuğu bulmuştu. Çocuk On İkinci Cadde, 43. Sokak'ta bir uyuşturucu evinde yaşıyordu. Narkotikler tarafından karakola götürülmüştü ancak Spencer onun adını, her gün hiç aksatmadan kontrol ettiği kayıtlarda görünce tanımıştı. Mario Gonzalez. Spencer, NYPD tarafından gözaltına alınan herkesin fotoğraflarını ve adlarını bilhassa Mario Gonzales gibi bir dava nedeniyle takıntılı bir şekilde kontrol ediyordu. Kaybolduğunda on iki yaşında olan çocuğun, teselli edilemeyen ebeveyni tarafından bulunmak istemediği ortaya çıkmıştı ama bu önemli değildi çünkü departmanında Spencer bir kahramandı. Üsteğmenliğe terfi ettirilmişti ve tüm Kayıp Şahıslar Departmanı'nın sorumluluğunu üstlenmişti, Harkman da partneri olması nedeniyle teğmenliğe terfi ederek zam almıştı. Çocuğun bulunduktan birkaç hafta sonra canına kıyması –a) onca zaman kayıp olan birinin bulunması, b) canlı bulunması nedeniyle– kimsenin sevincini azaltmamıştı.

Bundan sonra, vakalardan çok düşük oranda sonuç almasıyla bilinen bir departmanda Spencer'dan sonuç alması bekleniyordu. Özel soruşturmalarda yakalara yapışmak, failleri yakalamak –kredi kartı ve dolandırıcılıkları, hırsızlık ve gasp, havayolu kaçakçılığı, kundaklama ve sanat hırsızlığı– ve özellikle cinayetlerde iyi yapılmış işler için dedektiflerin sürekli sırtlarının sıvazlandığı diğer departmanlara benzemiyordu. Şayet Spencer diğer departmanlarla azıcık da olsa ilgilenseydi çoktan yüzbaşı olurdu.

Fakat Spencer'ın kalbi –kendisi için de anlaşılmasın olsa da– uzun zamandır kayıp olan insanları bulmakta kalmıştı.

Hayır, bu bile değildi. Uzun zamandır kayıp olan insanları arıyordu...

Gonzalez'den bu yana altı ya da yedi umutsuz vakayı çözmüş ve bölümde mitolojik bir kahraman olmuştu; şefi Colin Whittaker'ın favorisi ve genel hatlarıyla bağlı olduğu, bitişik odadaki cinayet bölümünün kankasıydı. Merkezde “Bunu O'Malley'ye ver” sözleri dolaşıyordu. “O her şeyi bulur.” Birkaç kişiyle sıkı dost olmuştu; özellikle biriyle, Gabe McGill'le iyi anlaşıyordu. Partner olmalarını isterdi fakat kendisi Cinayet Masası'nı, Gabe de Kayıp Şahıslar Departmanı'nı istemiyordu.

Daire karanlıktı. Hiç ışık açmamıştı, işten eve döndükten sonraki ilk birkaç dakikayı böyle geçirmeyi seviyordu. İş yeri hummalı ve gürültülü, daire ise keyifli bir biçimde sessizdi; iş yerindeki floresan ışık kontrastı göz yoruyordu, oysa daire yatıştırıcı bir şekilde karanlıktı. Sadece açık pencerelerden Broadway'in değişen trafik ışıkları titreyordu. Spencer kendine bir J&B doldurdu –116 farklı malt ve 12 tahılla harmanlanmış– ve bardağı iki eliyle avuçlayarak önünde tuttu. Bir saat gibi tekrar tekrar çevirerek saniye sayıyor, içkiye bakarak, kokusunu alarak zaman geçiriyordu. Ayakkabılarını, kravatını ve gömleğini çıkardı. Duş aldı, masaya geri döndü. İçki hâlâ oradaydı. Spencer hâlâ oradaydı. Karanlıkta açık pencerelere karşı oturdu ve kadehi tekrar ellerinin arasına aldı.

Paniklemiş anneyle, Copa Cobana'da şu Amy McFadden denen kızla birlikte garsonluk yapanlarla, arkadaş grubuyla görüşmüştü; hepsi şaşkıncı ama yardım etmeye istekliydi. Dairede arama yapmış, kızın banka kayıtlarını, kredi kartı hesaplarını, Motorlu Taşıtlar Departmanı'nı kontrol etmişti.

Ve sonra Lily'yle görüşmüştü.

Kız kendine hâkim, tasasız –ve bronzlaşmış– görünüyordu. Bu kızda yapmacıklık yoktu, sızlanma yoktu; bu, hoşuna gitmişti. Diğer kızın, Rachel Ortiz'in aksine. O çok fazla duygu sergiliyordu. Ama Lily kendine hâkimdi ve eldeki konudan

uzaklaşmıyordu. Amy'nin annesinin aksine Lily gereksiz yere endişeli değildi. Anneyle konuşmalı, onu sakinleştirmeliydi. Belki de Lily haklıydı. Belki de kayıp ev arkadaşı ortaya çıkacaktı.

Lily askılı bluzu, kısa kot eteğiyle hoş, çikolata renginde bronz ve gençti. Spencer kısa bir an için onu Maui'de beyaz kumların üzerinde, güneşten nemli ve sıcak, gözleri kapalı, sırtüstü yatmış üstsüz güneşlenirken, esmerleşirken hayal etti.

Spencer'ın içkiyi şişeye geri dökmesi gerekiyordu. Çalıştığı günlerde asla içmezdi çünkü kadeh elindeyken aklı sadece bir taneyle yetinebileceğini söyler, mantık çerçevesinde değerlendirip akla uydururdu fakat o, kendisine oyun oynayabileceğini biliyordu. Viskiye ağzına götürdüğünü ve üç büyük yudumda mideye indirdiğini hayal etti. Onun için az içmek, koklamak, harmanlanmış malttan küçük bir yudum almak diye bir şey yoktu.

Eğer hayat Spencer Patrick O'Malley'ye bir şey öğretmişse, o da kayıpların asla ortaya çıkmadığı ve bir kadehle yetinmek diye bir şey olmadığıydı.

6

Annelerle Görüşmeler

“Dedektif O’Malley...” Lily ona durmasını, lokantaya gelmeyi bırakmasını söyleyebilmek istiyordu. On günde beş kez onu görmeye gelmişti. Lily’nin tek söyleyebildiği, “İnsanlar konuşmaya başlıyor,” demek oldu.

“Gerçekten mi? Ne diyorlar?”

Lily başını iki yana salladı. “Bugün sizin için ne yapabilirim? Bir fincan kahve getireyim mi? Ya da donut?”

“Çok basmakalıp konuşuyorsunuz, Bayan Quinn. Hayır, ikisine de teşekkür ederim. Pek donut insanı değilim. Amy’nin annesiyle konuştunuz mu?”

“Hayır, henüz konuşmadım.”

“Onu aramalısınız. Sizden haber almak istiyor. Bence bu, ona iyi gelecek. Histeri geçirmek üzere. Beni günde dört kez arıyor. Sizden başka bir ipucum da yok.”

“Ben ipucu değilim,” dedi Lily, şaşkına dönmüştü ama sonra adamın şakayla karışık söylediğini anladı. “Dedektif, onu arayacağım ve size söylediklerimi söyleyeceğim,” dedi neredeyse yalvararak. “Bence boş yere endişeleniyor. Bana kalırsa Amy bir süreliğine gitti, yakında güvenli bir şekilde ortaya çıkacak ve her şey yoluna girecek. Sezgilerime göre Amy tatilde kiminle görüşüyorsa onunla gitmiştir.”

“Ah, kısa bir süre önce hiç kimseyle görüşmediğini düşünüyordunuz, şimdi sevgilisiyle kaçtığını mı söylüyorsunuz?”

Lily ellerini kenetledi. Artık buna devam edemezdi, işe geri dönmek zorundaydı, başka müşterileri vardı!

Sessizliği sırasında Spencer, “Yani Amy’nin kimseye söylemeden dört hafta tatile çıkacağını, tüm ailesini davet ettiği mezuniyetini kaçıracağını mı düşünüyorsunuz?” dedi. “Her zaman bu kadar düşüncesiz, bu kadar saygısız mıdır? Ailesinin onun için deli gibi endişeleneceğini fark etmez miydi?”

“Düşüncesiz de değil saygısız da. Sadece âşık, dedektif. Âşık olanların kısa vadeli düşüncesizliklerini affederiz. Bunu reddetmek olmaz.”

“Yani kısa süre önce hiç erkek arkadaşı yoktu ve şimdi çılgınca âşık, onu geçici delilik gerekçesiyle mi savunuyorsunuz? Lütfen bir karar verin, Bayan Quinn ve ona göre devam edin.” Meşhur şapkasına hafifçe dokunarak oradan ayrıldı.

Judi gelip Lily’nin arkasından fısıldadı. “Oooooo.”

“Kes şunu,” dedi Lily.

Amy’nin annesini neden arayamıyordu? Neden o telefonu eline alamıyordu? Görünüşte ne kadar kolay duruyordu, dedektifle konuşmak kadar kolaydı. Hatta daha kolaydı; kadını tanıyor, seviyordu. *Merhaba, Bayan McFadden, nasılsınız, diğer çocuklar... ah, tam orası. Diğer çocuklar mı? Diğer çocuklar? Evet, Bayan McFadden, Amy meselesinin korkunç olduğunu biliyorum. Gitti ve kimse nerede olduğunu bilmiyor ama hâlâ sahip olduğunuz diğer çocuklar, onlar nasıl? Güvendeler mi?* Bütün sorun buydu. Sohbeti hayal etmek Lily’nin sinirlerini o kadar bozuyordu ki kendini toplayıp telefon edemedi.

Onun yerine büyükannesini aradı.

“Gazeteleri okudun mu?” dedi Claudia. “Bir Amtrak treni bu sabah bir geçitte tomruk kamyonuna çarpmış, on vagonu raydan çıkmış ve on kişi yaralanmış. İki kişinin durumu ağır.”

“Büyükanne...”

“Evine düşen bir mikrofon standı iki çocuğunu okula hazırlayan hamile bir anneye çarpmış. İkinci kattan birinci kata düşmüş ve stant göğsüne saplanmış. Kadın müzisyenmiş.”

“Büyükanne, lütfen!”

“O çocukları bir düşün. Böyle bir kazada annenin yaralandığını görmek korkunç bir şey.”

“Evet. Evet, öyle olmalı. Konuşma için teşekkürler. Kapatmam gerek.”

Andrew, döndüğünden beri Lily’yi aramamıştı. Lily onu geçen hafta evinden aramış, Miera, Washington’da olduğunu söylemişti. “Lily, programı internette yayımlandı. Washington’da olduğu ortada. Onu oradan ara.”

Lily öyle yaptı ama Andrew hâlâ oturumdaydı ve telefonuna geri dönmemişti. Tam ona göre bir davranıştı. O kadar meşgul oluyordu ki Lily bazen haftalarca ondan haber alamıyordu. Babasıyla konuşmak için Andrew’nun dairesini aradı ama cevap yoktu. Boş odasında dolaşarak sulu boyalarına, fotoğraflarına, sevdiği sözlere, ablası Amanda’nın kucağında olduğu ve ağabeyinin sarıldığı çocukluk fotoğraflarına baktı. En küçükleri Lillianne’di: güzel kız, esmer kız, akıllı kız, erken yürüyen, erken gülümseyen, zeki, komik, üç yaşında çizdiği mükemmel bir lotus çiçeği resmini yukarı kaldırmış, fotoğrafı çeken annesine gülen kız. Lily aniden yürümeyi kesti; gözleri karardı, kırıştı, tekrar kırıştı ve kapandı.

Spencer her şeyi görmüştü. Duvarlarına bakıp piyango biletini atlamış olabilir miydi? Küçüktü ve araya sıkışmıştı, kolajın bir parçasıydı; bir taraftan bir fotoğrafla, diğer taraftan eski Amerikan Bale Tiyatrosu biletleriyle örtülmüştü ama dedektif görmüş olabilir miydi? Bilete yaklaştı. Ah, öyleyse de ne olacaktı sanki? Dedektif 18 Nisan 1999 gününe ait numaraları ezbere bilmiyordu.

Telefon çalınca dalgın dalgın açtı.

“Lil?” Annesiydi! Lily hazırlıksız yakalanmıştı. Gafil avlanmasaydı telefonu asla açmazdı. Arayanın kimliğine dair modern kolaylıklar: arayan numaranın ekranda belirmesi. Belki piyango biletini paraya çevirirse arayanın kimliği için ekstra altı dolar ödeyebilirdi; bu *çok* faydalı olurdu. Hah! Bunu düşünürken annesinin ses tonunu çözmeye çalıştı, yakın zamanda ve beklenmedik bir şekilde kocasız kalan bir kadın için sesi oldukça neşeli geliyordu.

Aniden babası diğer dâhilî telefonu aldı. “Lil?”

“Papi?”

“Evet, neden bu kadar şaşırdın? Burada yaşıyorum, biliyorsun.” Güldü.

Annesi, “Kendi çocuğumla neredeyse beş saniye bile konuşamadım,” dedi. “Önce ben konuşsam, benim işim bitince sen konuşsan olmaz mı?”

“Anne, hemen şimdi papiyle konuşmama izin ver.”

Allison telefonu çarparak kapatır kapatmaz George, “Evet, tatlım?” dedi en sıradan, en kaygısız, en “ben Hawaii’deyim ve çok mutluyum” sesiyle.

“Anlamıyorum. Andrew’yla kaldığını sanıyordum.”

“Ah, küçük bir iş için Washington’daydım. Hepsi bu. Önemli bir şey değil.”

“Yani... döndün mü?”

“Her şey yolunda, hatta harika. Kırk beş yıldır aralıksız çalışmaktan asabileşmeye başlıyordum, biliyorsun. Eh, nereden bileceksin? Ama bir gün çalışacaksın.”

“Şimdi de çalışıyorum. Haftada elli saat. Papi, neler oluyor? Anlat bana.”

“Anlatacak bir şey yok. Annenin her sabah benimle plaja geldiğini biliyor musun? Bunu seviyor. Sen buradayken kendini iyi hissetmiyordu. Şimdi çok daha iyi. Ve sigarayı azalttı. Bu arada çok güzel görünüyor annen.”

Allison tekrar telefona geldi, şimdi hem o hem de George telefonda'ydı, şakalaşıp kıkırdıyorlardı. “Lily, babanla ikinci balayında gibiyiz,” diye fısıldadı annesi. “Ne kadar mutlu olduğumuzu anlatamam.”

Lily telefonu yeterince çabuk kapatabilir miydi? Pek sanmıyordu.

İşte şimdi Amy'nin annesini arayacak güce kavuşmuştu!

Diğer hattaki ses sersem gibiydi ve geveleyerek konuşuyordu.

“Ah, Lily,” dedi Bayan McFadden. “Nerede o? Amy nerede? Neden ondan hiç haber alamadık?”

Lily yalandan birkaç söz söylemek istedi ve öyle de yaptı. Sesi gitgide azalarak, canlılığını yitirerek nasıl hiç endişelenmediğini –ki bu giderek daha az doğru oluyordu–, Amy'nin bağımsız olmayı ne kadar sevdiğini, hareketleri için hesap vermekten ne kadar nefret ettiğini (“Bu çok doğru,” dedi Amy'nin annesi) söyledi. Bundan daha fazlasını söylemek isterdi. Amy geri döner dönmez arayacağını belirtti. Bunu zayıf bir sesle söyledi ama önemli değildi, Bayan McFadden'ın ağlamasından çok da duyulmuyordu. Tıpkı Lily'nin şüphelendiği gibi annesi teselli edilemiyordu ve Lily'nin cephanesinde bunu sağlayacak bir şey yoktu. Belki Amanda bunu nasıl yapacağını bilirdi. Ne de olsa dört çocuğu vardı. Belki onlardan biri kaybolursa, Amy'ye ilk kocasından hamile kalan ve sonra yeniden evlenen, iki yeni çocuklu Bayan McFadden'a ne söyleyeceğini bilirdi. Artık Amy için endişelenecek bir şey olmadığı düşüncesinden iyice uzaklaşmış olmalıydı.

Jan ağlamaya, Lily de telefonda kalmaya devam ediyor, başka ne diyeceğini bilemeyerek ara ara, kısık sesle, “Gerçekten üzgünüm,” diyordu.

Amy'nin arkadaşları Paul ve Rachel –Amy'yi gruplarının özü olarak benimsemişlerdi– sadece onun hakkında konuşmak istiyorlardı, Amy hakkında. Paul'le konuşma nihayetinde şu şekilde geçmişti:

“Lil, sence nerededir?”

“Bilmiyorum. Sence?”

“Hiçbir fikrim yok. Öte yandan onunla yaşamadım, günlük alışkanlıklarını bilmiyorum.”

“Paul, Amy’nin günde kaç kez dişlerini fırçaladığını bilebilirim ama nereye gittiğini bilmiyorum.”

“Anlıyorum. Kimse seni suçlamıyor, Lil. Niye savunmaya geçtin ki?”

“Çünkü herkes bir şeyler bildiğini düşünüyor gibi ama bilmiyorum. O dedektifin bana Amy’nin nerede olduğunu ne kadar sık sorduğunu bilmiyorsun.”

“Nerede *olduğunu* düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum!”

“Sence başına bir şey mi geldi?”

“Hayır! Ne gibi?”

Rachel’la da şöyleydi:

“Tanrım, Lil, sence Amy’ye ne oldu?”

“Bilmiyorum. Sence?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama ne de olsa onunla yaşamıyordum.”

Lily şüphelerini açık bir şekilde belirtti. “Rach, dedektif ona Amy’nin kesinlikle biriyle görüştüğünü söylediğinden bahsetti.”

“Bana öyle söylemişti. Sen bilmiyor musun? Senin kesinlikle teyit edeceğini düşünüyordum. Kimdi o?”

“Bilmiyorum.”

“Nasıl bilmezsin?”

“Bana söylemedi, Rachel.”

“Neden böyle bir şeyi senden saklasın ki? Yakın olduğunuzu sanıyordum.”

“Yakındık. Yakınız.”

“Aklıma gelmişken... dedektif evli mi?”

“Bilmiyorum. Bunu neden bileyim ki? Hem seni neden ilgilendiriyor? TO-nii nasıl?”

“Tony harika,” dedi Rachel gizemli bir tavırla. “Bundan iyi olmamıştı.”

“O halde dedektifi neden soruyorsun?”

“Bir nedeni yok.”

Lily, Amy’nin yatağına sırtüstü yattı. Cevapları biliyor muydu? Cevapları bilmeli miydi? Bu daha da kötüydü. Bilmeliydi de Lily Quinn’in hiçbir şeye cevabı olmadığı için mi bilmiyordu? Altı yıldır neden mezun olmadığının cevabı yoktu, hayatıyla ne yapmak istediğinin cevabı yoktu; annesinin nesi olduğunun, Joshua’nın onda neyi sevemediğinin, Amy’nin neredede olduğunun cevabı yoktu. 49, 45, 39, 24, 18, 1’in yoktu.

KAYIP: Amy McFadden

TANIM:

Cinsiyet: Kadın

İrk: Beyaz Avrupalı

Yaş: 24

Boy: 1,72

Kilo: 63

Cüsse: Orta

Ten: Açık tenli

Saç: Kızıl, uzun, dalgalı

Gözler: Kahverengi

Giyisi/Takı: Bilinmiyor

Son görülme tarihi: Mayıs 1999, New York, Manhattan,

C Caddesi, 9. Sokak civarında, 9. Bölge sınırları içinde.

Lily, Rachel ve Paul mahallede dolaşarak, 12. Sokak’tan 4. Sokak’a kadar ve A, B ve C olmak üzere üç caddedeki her blokun lamba direklerine üzerinde Amy’nin fotoğrafı bulunan büyük 11 poster astılar. Lily duvara raptiyelediği piyango biletini hatırlamaktan kendini alamıyor, her düşündüğünde göğsüne bir bıçak saplanmış gibi hissediyordu. Arkadaşlarına

da eşiklerde paçavralarının altından onları izleyen evsizlere de bakmamaya çalışarak, başını kaldırmadan bir sonraki lamba direğine yürüyordu. Paul posterlerin üzerine parlak sarı kurdeleler bağladı. Amy kayıp. 49, 45, 39, 24, 18, 1. Amy kayıp. 49, 45, 39, 24, 18, 1.

Cennet Kuşları

Allison üç gün boyunca balayının yeni evlilik mutluluğuyla dolaştı. Kocasıyla plaja ilk gün keyifle, ikinci gün istemeye istemeye, üçüncü sabah söylene söylene gitti. Suyun ıslaklığından, kumun kumluluğundan, güneşin güneşliğinden, tepenin dikliğinden ve kocasının –adamın görebildiği kadarıyla *onu* rahatsız etmeyen– ayakkabılarından şikâyetçiydi. Kocasının henüz yapmadığı omletten (“omletlerinden bıktım”) ve kahveden (hiçbir zaman yeterli yapmıyorsun) şikâyetçiydi.

Dördüncü sabah yataktan kalkmayarak mırıltılı bir sesle gece geç saatlerde uyuduğunu ve biraz daha uyumaya ihtiyacı olduğunu mırıldandı. Beşinci sabah kendini iyi hissetmediğini söyledi. O kadar yürümekten bacakları ağrıyordu. Ayakları keçeleşmiş, nasırlar oluşmuştu. Sabah o kadar erken saatlerde soğuk sularda (??? 26 derece!) üşüyordu. Mayosu kirlenmişti ve yıkanması gerekiyordu. Havlular kurumamıştı ve havlusuz gidemezdi.

“Allie, plaja gitmek istiyor musun?”

“Hayır. Kaç plaja gidebiliriz? Yeterince gördüm.”

“Volkanik bir kumsal gördün mü?”

Allison duraksadı. “Kum ve deniz, öyle değil mi?”

“Hayır, volkanik çakıl taşları.”

“Taşların üzerinde yalın ayak yürümemi mi istiyorsun? Ayacağımı nasıl kestiğimi hatırlamıyor musun?”

“Allie, bir saatliğine gidelim.”

“Ben gitmiyorum. Havluları kurutucuya koymak zorundayım, yapmazsam kokarlar. Neden sen gitmiyorsun?”

“Tek başıma gitmek istemiyorum.”

“Eh, ben gitmiyorum.”

George tek başına gitti.

“Peki okyanus boyunca 1200 metre uzanan kayalıkları ve gri kumlarıyla Hamoa Beach’e ne dersin?”

“Gri kum mu? Bunun cazip gelmesi mi gerekiyor?”

George tek başına gitti.

Big Beach, Wailea Beach, Black Sand Beach?

“Big Beach sadece bizimkinden daha büyük? Ve *kara* kum? Bu çok cazip. Meksika Körfezi’ndeki beyaz kumlu plaj, bu da cazip, güzel. Çok sıcak olmuyor ve çok ince, un gibi. Neden Florida’da bir ev almadık ki?”

“Çünkü orada çok fazla fırtına olduğunu, çok sıcak ve nemli olduğunu söylemiştin.”

“Bunu kesinlikle söylemedim, asla. Çok güzel bir hayat olurdu.”

George tek başına gitti.

“Lahaina, Hana Otoyolu, yağmur ormanı?”

“Gidip ağaçları görmemi mi istiyorsun, George? Yolda ve ağaçların arasında yürümek için mi? Polonya’da ormanlar vardı. Ve yollar. Yağmur ormanlarında yağmur yağacak mı? Hiç sanmıyorum.”

George tek başına gitti. Allison onunla Lahaina’ya bir kez gelmişti çünkü Lahaina’da alışveriş imkânı vardı.

“Maui, güneş tanrısı, lanetli güneş tanrısı. Bu yeri sürekli güneşli uzun günlerle lanetledi,” dedi Allison.

George farklı bir taktik denedi.

“Peki ana karaya gitsek, Allie? San Francisco’ya uçalım, oradan güneye, Las Vegas’a gidelim. Bu da bir şey, değil mi?”

“Sıcak bir şey, evet. Temmuzda Las Vegas’ta sıcaklığın kaç derece olduğu hakkında bir fikrin var mı? Elli derecedir.

Hem ne yapacağız, araba mı kiralayacağız? Böyle bir masrafı karşılayamayız. Artık emeklisin, George.”

George kendi arabalarını feribotla San Francisco'ya götürmeyi önerdi.

“Ne, temmuz ayında klimasız arabamızla mı? Daha Kaliforniya'dan ayrılmadan boğuluruz. Bak, bunu kafandan çıkar. Yaz aylarında ana karaya gitmiyorum. Kendimi iyi hissetmediğimi biliyorsun, tüm sorunlarımla bu kadar sıcakta seyahat edemem. Bu beni on yıl geriye götürür.”

George sonbaharda havalar serinlediğinde gitmek için plan yapmayı önerdi. Karısının kumar makinesi sevgisi üzerine oynuyordu. Giyinip kuşanma, parasını bile isteye ve mutlulukla küçük bir çelik makineye veren medeni insan gibi olma sevgisine.

Viva! Las Vegas.

Fakat George'la bir yere seyahat etme, hem her uyanık anını hem de uyuduğu her vakti onunla geçirme düşüncesiyle yüzleşemiyordu çünkü iki otel odası tutmaları zor olurdu, öyle değil mi? Kapıyı kapatıp çekilebileceği, kimsenin onu görmeyeceği kendine ait bir odası olmayacağını düşünmek bile Allison'a zor geliyordu. Hayal bile edemiyordu bunu, böyle nasıl yaşayabilirdi ki?

“Beni rahatsız etmeyi keser misin? Her zaman gitmek, gitmek, gitmek, nedir bu zorlama? Neden oturduğun yerde duramıyorsun? Ve madem sevgili kıtanı bu kadar istiyordun, neden Maui'de bir ev aldık, ha? Neden beni burayı almaya zorladın?”

George, Maui'de yaşamak isteyenin kendisi olduğunu hatırlattı.

“Ah, tamam, tüm suçu benim üzerime at. Tamam, buradayız ve bu ev için çok para ödüyorum, başka bir yere gitmek için üç aylığına bırakacak değilim. Ne kadar aptalca bir para israfı. Sen her zaman savurgandın. Şimdi hiç paranın olmasının sebebi de bu.”

George usulca, çok usulca evi satıp tekrar doğuya dönmeyi önerdi. Belki de Kuzey Carolina'ya, balıkçılığın, bahçeciliğin, mevsimlerin ve göllerin olduğu yerlere — kardeşinin yaşadığı yere.

“Buraya yeni geldik ve şimdiden taşınmak mı istiyorsun? İşte sen böylesin, hastasın. Profesyonel yardıma ihtiyacın var, neden hiçbir yerde mutlu olamıyorsun, neden? Burası çok güzel, derdin ne? Çok fazla boş zamanın var, senin sorunun bu.”

Ve sonra Allison düşünmeye başladı.

İlk düşüşünde kocası sorunca, “Öksürük şurubu,” dedi. “Bana neler olduğuna hiç dikkat etmedin mi? Çok hastayım.” Vurgulamak için öksürdü.

“Belki ayda bir evden beş dakika çıksan daha iyi hissedersin.”

“Ah, harika! Devam et, hasta bir kadına bağır!”

Ertesi sabah sekiz buçukta George sağlık için yaptığı yürüyüşten ve yüzmeden döndüğünde basamaklı oturma odasında yine düşmüştü.

“Osteoporozumdan,” dedi daha sonra. “Dizlerim bükülüyor. Artık eskisi gibi kıvrılmıyorlar.”

George onu yerde postayı elinde tutarken buldu.

“Öksürük şurubu,” dedi Allison. “Antidepresanlarla karışık. Doktor bunun çok tehlikeli bir kombinasyon olduğunu söyledi. Ölebilirdim.”

“O zaman neden bir arada alıyorsun?”

“Ah, sanırım istediğin bu, depresyondaki karının öksürerek ölmesi!”

Sabahları her zaman korkunç bir ruh halinde oluyordu ve öğleden sonraları George onu görmüyordu çünkü Allison uyuyor oluyordu. George sadece kendisi için yemek yapmaktan, yalnız yemekten nefret ediyordu ama ne yapabilirdi? Biraz soya sosu ve wasabi'yle ton balığı saşimi yiyebilirdi. Maui'de satın aldığı türden bir ton balığı ya da ananas hiç yememişti. Öğ-

leden sonra bunları yerken akşam yemeği menüsünü planladı, yemek kitapları okudu, bilgisayarda zaman geçirdi, arkadaşlarına e-posta gönderdi, çocuklarından birini aradı ve verandada oturdu, sigara içerek karısının uyanmasını bekledi. Güneş pırıl pırıldı, rüzgâr kuvvetliydi, ağaçlar yeşil yeşil parlıyordu, daire birimlerinde haftada iki kez silindirle düzeltilen çimler biçilmişti ve George suları damlayan mangolarını yerken hava yeşil ve yeni kesilmiş çim kokuyordu.

Allison ılık girmesin diye pencerelerine astığı siyah battaniyelere rağmen George'dan saatler önce kalktı. Saat beşte Hawaii güneşinin ışıktan oku ufuğa vurur vurmaz uyanmıştı. Kalkmak istemiyordu. Gün ortasına kadar derin derin uyuyabilmeyi diledi. Çocuklar küçükken hayalini kurduğu şey bu değil miydi? Şimdi dört çocuklu olan en büyük kızının şu anda hayal ettiği şey de bu değil miydi? Uyumak ve uyanmamak? Allison'ın vücudu gün doğumunda neden uyumuyordu?

Bu, Hawaii gün doğumuydu.

Gece sabahın ikisine üçüne kadar ayakta kalmış, eski filmleri, reklam filmlerini, Psychic Network'ü, alışveriş kanalını izlemişti ve ertesi güne kendisi için büyük planları vardı. Büyük planlar. Kalkacak, onunla birlikte lanet plaja yürüyecek, temizlik yapıp çamaşır yıkayacaktı ve belki öğleden sonra dışarı çıkarlardı. Bir gezintiye çıkar, lanet yağmur ormanlarına, lanet volkana giderlerdi. Belki de biraz alışveriş yapabileceği, vitrinlere göz atabileceği Lahaina'ya. Okyanus kenarında bir restoran bulurlar ve gün batımını izlerken akşam yemeği yerlerdi. Ve okuyacaktı, ah. Zamanı vardı. Büyük kızları okuması için romanlarını göndermeye devam ediyorlardı. Küçük evleri onların paketleriyle doluydu. Okumaya çalışmıyor değildi. Deniyordu. Sadece tek bir cümleyi bile sonuna kadar okuyamıyordu. Bir tane bile. Aklı dolaşmaya başlıyor, düşüncelerinin izini kaybediyor, yaşlanma lekeli, yıllar geçtikçe koyulaşmış

ellerini incelemeye başlıyordu. Tırnaklarını, ojeyi düşünüyordu, kırmızı mı yoksa açık renk mi?

Hiçbir şey, başkasının hayatından tek bir kelime bile ilgisini çekmiyordu. *Bana neler olduğunu bilmiyorlar mı, diye düşünüp ağlamak istiyordu. Yaşlandım. Derim sarkıyor, göz kenarlarım kırıştı. Göbeklendim ve olmaması gereken yerlerde kabartılar var.*

Gözlerindeki aşk dolu bakışlar...

Bazen sessiz evde geçmişten müzikler çalıyordu.

Yine genç olmak istiyorum. Pencerenin yanında durmuş ağlıyordu. *Genç olmak, denizde yüzmek ve âşık olmak istiyorum, güzel olmak ve onun bana âşık oluşunu izlemek istiyorum.*

Bunu George'a söylediğinde adam elini savurarak, "Her sabah denizde yüz, Allison," demişti.

"Hiçbir şey anlamıyorsun," demişti Allison. "Denizde *genç* olarak yüzmek dedim."

Yıllara meydan okuduğu yoktu.

Gün çok uzundu ama Allison'ın yapmak istediği, yapması gereken hiçbir şey yoktu. Hawaii güzel miydi? Evet, ne olmuş yani? Huzurlu muydu? Yine, ne olmuş yani? Sürekli yağmur diliyordu. *Yağmur! Gökyüzü bulutlu olsun! Gri olsun.*

Her gün bir diğeri gibiydi. Sabah serin, öğleden sonra rüzgârlıydı ve akşam altın tonlardan ve durgun sulardan ibaretti. Bir gün daha geliyordu ve bir gün daha, bir gün daha. Allison küçük bir kızken nemli Kuzey Polonya'dan geldikten sonra, sezonluk New York'ta uzun yıllar yaşadıkdan sonra, tüm hayatı boyunca tek istediği şeyin yorgun kemiklerini dinlendi-receği sıcak bir yer olduğunu söylemişti. Cennet gibi olduğunu duyunca Maui'ye gelmişlerdi. Ve işte buradaydı.

Allison hiç bu kadar mutsuz olmamıştı.

Evi temizledi ama topu topu bir saat sürdü. Duş aldı. Yatağını topladı. Kahve yaptı. Sigara içti. Gazeteyi okuyormuş gibi yaptı, kitap okuyormuş gibi yaptı, katalogları karıştırdı,

kayıtsızca televizyon izledi. Hayatını nasıl düzelterceğini bilmiyordu. Keşke tüm bu çocukları olmasaydı. Gençliğini almış, onu tüketmişlerdi ve yaşlılığında da hiçbir teselli sunmuyorlardı. Onlardan hiç haber almıyordu. Hâlâ para gönderdiği en küçüğünden bile. Allison en çok Lily'den haber alamıyordu. Nankör en küçük çocuk. Allison'ın engellenmiş ihtiraslarının yakasındaki ilmik.

Fakat en çok yakındığı, var olmayan kariyeri değildi. Çocuklar değildi. Kocası değildi.

Gençliğin kaybı, gençlik güzelliğinin kaybı, cilt tonunun ve pürüzsüzlüğün, genç bacaklarının, kollarının, düz karnının gösterişli tazeliğinin kaybıydı; dikey çizgiler, yatay çizgiler, hiçbir Crem de la Mer'in düzeltmeyeceği boyundu. Zamana karşı savaşta minik orduları yeniliyordu ve bu, adil bir mücadele değildi. Zaman, onun denize girerken eski derisinden sıyrılan ve yaşlı kadının içinden kızlarına ve torunlarına geçip körpe genç kız olarak ortaya çıkan efsanevi bir varlık olmadığını biliyordu. Bu, efsanelerin zamanı değildi. Zaman bütün gün Allison'la oynuyor, ona gülüyordu.

Ve zaman en çok sabahın beşinde, güneşin odayı karartan battaniyelerden sızmasıyla uyandığında alay ediyordu.

İş Yerine Yürümenin Dezavantajları

Spencer, Lily'nin kapısında idi. Haziran sonuydu. Lily'nin üstünde iş kıyafeti vardı: siyah pantolon ve beyaz gömlek.

“Dedektif... Amy geri gelirse, arayacağım ilk kişi olacağınızı düşünmüyor musunuz?”

“Bilmiyorum, olacak mıyım?”

“Bu şehirde kayıp kişilerin yanı sıra başka kötülükler de yok mu? Kimse suç işlemiyor mu? Belediye başkanının ‘New York’u Temizle’ programının hatırı sayılır bir başarı olduğunu biliyorum ancak yapmanız gereken başka şeyler olmalı.” Köşeyi döndüler ve C Caddesi’nde yürümeye devam ettiler.

“Yok.” Keyifsiz görünüyordu. “Bu kayıp şahıs vakaları...”

“Peki bu standart bir dava mı?” Lily bunu söylememiş olmayı diledi. Kulağa ters geliyordu. Ya evet derse? *Evet, bu normal, alelade, hiçbir özelliği olmayan vakalarımızdan biri. Bir ay içinde bir vaka olmaktan çıkacak. Bir istatistik olarak kalacak.* Lily sıcakta ürperdi. Neden sormuştu ki?

Ancak Spencer onu şaşırtarak, “Amy standart bir vaka değil,” dedi. Lily onun gözlerinden yalan söylediğini anlaması ve onun da kendi gözlerinde kuşku ifadesi görmesi ihtimaliyle ona bakmaya korkarken dedektif tekrarladı. “Gerçekten. Amy öyle değil. Kayıp kişi vakaları birçok durumda yanlış anlamadır. Birisi çekip gider ve iletişim adresi bırakmaz. Ya da iki haftalık planlanmış Avrupa gezisine gider ve üç ay kalmaya karar verir. Veya bir genç, annesinin görüşmesini yasakladığı

erkek arkadaşıyla birlikte kaçar. Aile özel dedektif tutar ve şansın da yardımıyla iki hafta içinde bulurlar.”

“Amy için bir özel dedektif yok,” dedi Lily hüznle.

“Ah, var.”

Lily birden durarak şaşkınlıkla ona baktı.

“Dedektifin parasını Jan McFadden ödüyor. Bataklık kuşu Lenny, teşkilatta yirmi yıl geçirdikten sonra görevden alındı. Onu görevden almıştık, şimdi aniden vazgeçilmez oldu.”

“O, ajan mı Dedektif O'Malley?”

“Öyle de tanımlanabilir. Partnerimin sağlıklı bir versiyonu, daha az moda anlayışına sahip. Lenny bir şey bulamadı. Bu da bize onun hiç bakınmadığımız bir pisliği ortaya çıkarmakla meşgul olduğunu söylüyor.” Spencer durakladı. “Lenny... yeraltı dünyasından diyelim.”

“Ah. İyi o zaman. Belli ki Amy yeraltında değil.”

“Kim bilir? İzini sürmeyi imkânsız hale getirdi. Ama görmüyor musunuz, terk edilen kimlikte her şey var. Her dışarı çıktığında kimliğini evde bırakmıyordu, bunu siz söylediniz. Bazen bıraktığını belirtmişsiniz. Amy'nin kimliği olmadan evi terk etmesi iki anlama geliyordu: Ya kendini korumaya çalışıyordu ya da birlikte olduğu kişi.”

Lily sessizdi. “Amy bu kadar hesaplı biri değildi. Belki bir yerlerde çalışıyordur. Kontrol etmeye ne dersiniz, Sosyal Güvenlik'i belki?”

“Son Sosyal Güvenlik giriş tarihi, Copa Cobana'daki maaş çekinden verginin kesildiği mayıs ayının ikinci haftasına uzanıyor.”

Dedektif şimdiden pek çok şeye bakmıştı. “Kontrol edilecek başka bir şey var mı?” diye sordu Lily.

Spencer ona bakmadan konuştu. “New York eyaletinde, hastanelerde, morglarda veya cenaze salonlarında kimliği belirsiz ölmüş genç bir kadın rapor edilmedi. Trafik kazalarında, tren kazalarında veya halka açık parklarda kimliği belirsiz genç

kadınların bulunduğu bildirilmedi. Ve inanın bana, Central Park'taki göletin etrafındaki her çalıyı didik didik tarayan adamlarımız var. Her dönümü aramamız üç dört yıl sürer.”

Lily çılgın gibi başka fikirler düşünüyor, yardımcı olmaya çalışıyor, hızlı hızlı yürüyordu. Lafayette Caddesi hiç bu kadar uzak görünmemişti. Spencer yanında yürüyordu. “Belki Amy bulunmak istemiyordur,” dedi Lily, kalbi hafiflerken sesi zayıflamıştı.

“Belki de,” dedi Spencer, “Amy bulunmak istiyordur ama bulunamıyordur.”

Amy'nin Yatağında Habersiz

Lily sabahın üçünde uyanmıştı. Amy'nin yatağında yatıyordu; tavana bakıyor, Amy'yi düşünüyor, onu düşünmemek için aklına oyunlar oynamaya çalışıyordu. Lily'yi fena halde rahatsız eden bir şey vardı. Örtüleri üzerinden attı, uçuyormuş gibi yaparak kollarını ve bacaklarını iki yana açtı. Bacaklarında tuhaf bir ağrı vardı ve içindeki huzursuzluk geçmiyordu. Banyodaki musluktan su damlıyor, Lily açık kapıdan net bir şekilde duyabiliyordu. Kalkıp kapıyı kapatmak istedi ama yapamadı.

İçinde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Zayıflığı, üzüntüsü, yorgunluğu. Belki Spencer 'haklıydı, belki de gidip birileriyle konuşmalıydı. Ama kiminle?

Uyuyamadı. İçinde bir canavar dişlerini geçirmiş iliğini emiyordu. *Aman Tanrım!*

Yatakta birden yerinden fırladı. Bunu yapacak enerjiyi nereden bulmuştu? O kadar yorgundu ki. Ama yataktan kalktı, bir an durdu; nefes nefese, Amy'nin yorganına, yastıklarına, çarşaflarına baktı.

Önce banyoya ve sonra su almak için mutfığa gitti. Daha sonra kendi boş yatak odasında yere bağdaş kurarak oturdu ve yatak satıcısının numarasını çevirdi. On beş dakika içinde, sabahın dördünde, kendisine beş yüz dolara –geçen haftaki kazancı– bazalı tam boy bir yatak satın aldı ve sadece birkaç saat sonra, on birde teslim edilecekti. Ne ülkeydi ama.

Lily yatak satıcılarıyla telefonu kapattıktan sonra, oturma odası/holde şilteye uzandı ve berbat gece yarısı televizyonunu açarak kâbus gibi birkaç dakika boyunca kanallar arasında gezindi: *Yüzünüze krem sürün, 900 hattında medyumunu arayın, başarılı formülümüzle hızlıca kilo verin.* Sonra tekrar telefonu alıp polis merkezini aradı. Gece görevlisi acil bir durum olup olmadığını sordu, Lily öyle olduğunu sanmıyordu ama emin olamadı.

“Dedektif O’Malley bu gece nöbetçi değil, hanımefendi. Sabah geldiğinde aradığınızı söylerim. Bir sorun mu var?”

Lily öyle olduğunu düşünüyordu. Ama görevliye hayır diyerek telefonu kapattı, şilteye uzandı, televizyonun sesini tamamen kısarak titreşen ekrana gözlerini dikti. Dedektifin kartvizitindeki çağrı cihazının numarasını aramayı düşündü ama aramadı. Kafasında neredeyse unutulmuş bir Springsteen şarkısının sözleri dönüp duruyordu. *Hey adamım gördün mü/ Vücudu sokağa nasıl da güzel bir gürültüyle çarptı/Acaba ahbap ne diyordu/Yoksa selde mi kayboldu?*

Lily uzaktan kumandayı kurcalayarak renkleri siyah beyaza ayarladı. Şimdi Psychic Network’ü siyah beyaz izliyor, televizyona bakarken kendine yenisini alma zahmetine girmeden Amy’nin yatağında geçirdiği haftaları düşünüp duruyordu; sanki içinden, ruhunun en derinlerinden Amy’nin geri dönmeyeceğini biliyordu.

Birlikte iş bulma planları vardı. Her ikisi de sanatçıydı, ikisi de resim yapıyordu. Lily insan resmi yapmayı seviyordu, yüz ve beden resmetmeye yatkındı. Amy natürmort resim yapmayı seviyordu: sandalyeler, saksılar, ağaçlar. Washington Square Park’ta, Union Square Park’ta, Battery Park’ta ve hatta evsizlerle, eroinmanlarla dolu Tompkins Square Park’ta birlikte çizim yaparlardı. Broadway ve Beşinci Cadde’nin gece hatlarını çizer, daha sonra onu renklendirirlerdi. Ancak özellikle son zamanlarda

çoğu eskizde Lily, renk gereken yerlere renk eklerken, Amy'nin kendi resmini siyah ve beyaz, gri, tonlu, renksiz bıraktığını fark etmişti. Sokak ışıklarının sarısı, trafik lambalarının kırmızısı, polis arabalarının mavisi yoktu. Amy'nin gece Özgürlük Heykeli, gece Dünya Ticaret Merkezi, gece Empire State Binası karanlık ve renksiz kalıyordu. Bir eskiz tamamen siyah tonlardaydı ve Lily bunun ne olduğunu sorduğunda Amy, gece yarısı Broadway'den görünen Times Meydanı olduğunu söylemişti. *Reklam panoları nerede*, diye sormuştu Lily. *Her zaman yanarlar*. Amy ise boş bir sesle, *sis var*, demişti. *Kapkaranlık. Onları göremiyorum*. Lily neden şimdi bunları anımsıyordu?

Amy'yi hatırlayarak şiltede uyudu, uyandığında Amy o kadar canlıydı ki sanki hâlâ yatakta uyuyordu.

Ve Lily ağladı.

Demir çerçeveli yatak geldi. Genç oldukları ve kendisiyle flört ettikleri için İspanyol iki teslimatçı adama yirmi dolar bahşiş verdi, duş aldı, giyindi ve iki misli çalışmaya gitti. Yüz yetmiş dolar kazandıktan sonra eve taksiyle döndü. Artık her gece evine dönerken taksiye on dolar ödüyordu, taksisiz günler çoktan geride kalmıştı. Bir akşam, 49, 45, 39, 24, 18, 1'i paraya çevirmiş olsaydı, lokanta garsonu olarak vardiyasını bitirdiğinde her gece onu bekleyen bir limuzin ve şoför olabileceği aklına gelmişti. Lily gülmüş ve o akşam eve yürümüşü.

Bu akşam Spencer ön basamaklarda onu bekliyordu. "Bu vardiya tam olarak ne kadar sürüyor?" dedi polis not defterini kapatarak.

Lily hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. "Dedektif O'Malley, saat dokuz buçuk. Sizin hiç çalışmadığınız olmaz mı?"

"Ortada her gün beni arayarak çocuğunu bulup bulamadığımı öğrenmek isteyen bir anne varsa olmaz," dedi Spencer.

Lily gülümsemeyi bırakıp sessizleşti. Sessiz ve yenik. Onun etrafından dolanacaktı ki Spencer kolundan tuttu. "Gecenin bir yarısı beni neden aradın, Lilianne?"

“Ben...” diye kekeleydi Lily.

“Bana söyleyeceğin bir şey mi vardı?”

“Ben sadece... bir şey için endişelendim.”

“Ne hakkında?”

“Şu anda hatırlamıyorum.”

Basamaklara oturdular. New York’ta bir temmuz akşamıydı; hava hâlâ loş, hâlâ sıcaktı.

“Artık Bayan Quinn değil miyim?”

“Bayan Quinn gecenin ortasında beni aradığında otomatik olarak Lilianne oluyor. Şehir yönetmeliği 517.”

Lilianne ne zaman Lily olur, diye sormak istedi ama sormadı. Fazla flörtöz gelmişti.

Spencer, “A Caddesi, 7. Sokak’taki Odessa Cafe’de çok güzel lahana sarması var ve ben açlıktan ölüyorum. Hem çalıp hem *yiyebilir miyim?*”

“Yemek çalışma olarak sayılıyor mu?”

“Tabii ki. Tanıklarla yemek. Buna tetkik deniyor. Gel. Yemek yerken sabahın dördünde ne düşündüğünü hatırlamaya çalışabilirsin. Ama biliyorsun, değil mi, gecenin o saatinde beni ararsan Amy’nin geri geldiğini düşünürüm.”

“Maalesef gelmedi.” Lily basamaklardan kalkmaya çalışırken Spencer’in yardım etmemek için direndiğini gördü. Ona Spencer diyebilir mi diye sormak istiyordu. Bu kadar resmî olmak tuhaf geliyordu. “Bu kötü sokaklarda pek çok şeyle karşılaşmışsınızdır, değil mi?”

“Evet, özellikle sizin mahallede.”

“New York’a gelmeden önce Long Island Otoyolu’nda devriye gezdiğiniz mi söylemiştiniz?”

“Evet.”

“Otobanda trafik polisliğinden özel bir departmanı yönetmeye mi geçtiniz?”

“Ondan önce yıllarca Dartmouth College’da kıdemli de-dektiftim.”

Lily neşelendi. “Harika bir iş olmalı! Aslında lise son sı-
nıftayken Dartmouth’ı gezmeye gitmişim. Okumak için harika
bir yer gibi görünüyordu.”

“Hımm,” dedi Spencer. “Orada okumadım. Bilemem.”

“Peki bu sizin için ne tür bir soruşturma deneyimi oldu?
Cumartesi geceleri reşit olmayan çocukları içki içmekten tu-
tuklamak gibi mi?”

“Keşke öyle olsaydı,” dedi Spencer.

Lily ona merakla baktı. “Dahası mı var?”

“Bundan biraz daha fazlası.”

Tek kelime etmeyecek miydi? “Dedektif... Sarmaşık Birliği
Dartmouth’ın buğulu bir yanı mı var?”

“Buğulu doğru sözcük mü emin değilim. Belki kötücül
diyebiliriz.”

“Ah, lütfen anlatın. Öyle hikâyelere bayılırım.”

“Başka bir zaman. Gerçi doğruluğuna inandığın şeylere
duyduğun bağlılık hoşuma gidiyor. Çok gençliğe özgü bir
davranış.” Spencer gülümsedi. “Ben biraz daha az gencim.”

Lokantada oturup sipariş verdikten sonra Lily, “Size ne
söylemek istediğimi hatırladım,” dedi.

“Amy’yle ilgili bir şey mi?”

“Evet. Üniversiteden önce iki yıl ara verdi. Liseden hemen
sonra Port Jeff’ten bazı arkadaşlarıyla ülke genelinde seyahate
çıktı. Sonunda sanırım her şeyden yoruldu ve eve döndü.”

Spencer, Amy’nin verdiği arayla ilgilendi. Birlikte seyahat
ettiği kişileri sordu. Lily ona bildiklerini anlattı ki kuşkusuz
pek fazla değildi. Paul, Amy’yle aynı liseye gittiği için daha
fazlasını biliyor olabilirdi.

“Diğerleri ne yaptı? Amy gibi Long Island’a geri mi dön-
düler?”

Lily emin değildi. Kesin olarak bildiğini sandığı tek şey,
birinin intihar ettiği, birinin aşırı dozdan öldüğü, birinin sarhoş
halde araba kullanırken trafik kazasında öldüğü ve minibüsün

parçalandığı, ikisinin ise kayıplara karıştığıydı. Ama emin değildi.

Spencer lahana sarmasını yemeyi bıraktı.

Lily öksürdü. “Amy, hayatının bu döneminden bahsettiğinde kaçamak konuşuyordu. Bana Kansas’tan, New Orleans’tan bazı anekdotlar anlattı ama arkadaşları hakkında biraz bilgi vermekten ve uyuşturucu kullanmaya karşı beni uyarmaktan fazlasına gönüllü değildi.” Lily soğumuş lahanalarına baktı. “Sizin Dartmouth konusunda olduğunuz gibiydi. Ağzı sıkı.”

Spencer onun dikkatini çekmek için masaya hafifçe vurdu. “Umarım Dartmouth’la benim gibi değildir. Ama bana bir minibüse binen altı kişiden üçünün öldüğünü mü söylüyorsun?”

“Öyle diyorsanız öyle olsun.”

“Sen ne derdin?”

“Sadece hayat, dedektif. Araba kazaları, uyuşturucular, intiharlar. Bugünlerde gençleri başka ne öldürür?” Piyango biletleri?

Spencer sessizce Lily’yi inceledi. “Hiç bilgin yok. Gençleri başka neyin öldürdüğünü söyleyeyim sana. Yasa dışı öldürme. Cinayet. Adam öldürme. İnsan yaşamını ahlaksızca umursamama. Katletme. Ama başka iki kişinin kayıp olması? Paul bu çocukları tanıyor olmalı. Hepsi aynı liseye gitti. Yarın seninle gidip onunla konuşacağız.”

“Spencer... yani Dedektif O’Malley...” Lily kızardı. Spencer gülümsedi. “Paul bir şey biliyor mu bilmiyorum. Ama bu çocuklardan önemli bir şey çıkmaz.”

“Sence önemli değil mi? Bir arabada altı kişi olağanüstü bir kaderle mi karşılaşılıyor? Önemli değil, öyle mi?”

Lily, onların doğum günlerinin veya önemli sayılarının 49, 45, 39, 24, 18, 1 olup olmadığını merak etti. Peki ama bunu neden merak ediyordu? Kendi altı sayısının tanımadığı altı kişiyle ne ilgisi vardı?

Amy’yi tanıyordu. Amy 24 yaşındaydı.

Lily de 24 yaşındaydı.

Aptalca bir düşünce tarzıydı bu. Lily, Spencer'ın kaderle ilgili konuşmasıyla onu buna yönlendirmemiş olmasını diledi.

Spencer hesabı ödemeye gittiğinde ve parasını çıkardığında cüzdanından saklı piyango biletleri düştü. Lily güldü. "Optimist birisiniz. Bunları biriktiriyor musunuz?"

"Evet, on ikiye ulaştığımda hepsini bir kerede kontrol ediyorum. Ama ne yani, senin sadece duvarındaki mi var?"

Lily'nin kalbi duracak gibi oldu. "Peki farkına varmadığınız bir şey var mı, Dedektif O'Malley?"

"Şüphesiz, Bayan Quinn, yoksa hâlâ ev arkadaşını arıyor olmazdım."

Ertesi gün öğleden sonra Paul'le görüşmeye gitmek için polis merkezinde, alt kattaki resepsiyon alanında buluştular. Spencer üstündeki takım ceketıyla sıcaktan pişiyor gibi görünürken, Lily'nin üstünde neredeyse hiç giysi yoktu ama yine de kolları, bacakları ve boynu parlıyordu. Temmuz ayında New York. Sıcaktı.

"Ceketle terlemiyor musunuz, dedektif?"

"Terliyorum, evet. Ama ufacık bir şort ve askılı bluz giyersem beni kim ciddiye alır, Bayan Quinn?"

Lily gözlerini kıstı. Spencer'dan bir alay daha mı? Yazlık kıyafetini fark ettiğine dikkat çekmek istemiyordu. Dedektif bu tür şeylerle ilgilenen biri gibi görünmüyordu. Bir kanun adamı olarak her şeyi fark ediyordu ama *bu tür* şeyleri değil. Yine de *ufacık* şort demişti. Karşıdan karşıya geçmek için Spencer'ın önünden yürürken kendisini izleyip izlemediğini merak etti.

"Partneriniz sizinle gelmiyor mu?"

"Böyle küçük işlerde mi? Hayır. Dedektif Harkman'ı gördün. Kendini büyük gezilere saklamayı sever. Günün büyük kısmında ev faresidir."

Lily terminolojiye güldü.

Salonda Paul, “hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmediğini” açıkladı. Spencer’a Amy’nin hayatının bu döneminin, sanki iki yıl hiç var olmamış gibi, Amy’nin sağlam olarak ortaya çıktığı iki yıllık bir delik olduğunu söyledi. Liseden mezun olmuş, ortadan kaybolmuş, vahşi ve yeni benliğini bulmaya gitmiş, geri dönmüş, vahşi ve yeni benliğini bulmuş ve yeniden hayata dâhil olmuştu. Hunter’a kaydolmuş, bir kokteyl barda garson olmuş, Lily’yle tanıştığı Şehir Koleji’ne transfer olmuş, arkadaşlıklarını yeniden kurmuş ve yolda geçen iki yıl hakkında konuşmamıştı.

“Yolda geçen iki yılı sormuyorum. Amy’nin birlikte seyahat ettiği insanları soruyorum.”

Paul onları tanıımıyordu.

“İkiniz lisede arkadaş değil miydiniz?”

“Çok iyi arkadaştık.”

Spencer bekledi.

“Tamam, aynı blokta yaşıyorduk ama aynı insanlarla takılmıyorduk. Amy bazı boş tiplerle takılıyordu ama ben onlarla takılmıyordum. Müzisyen değillerdi, sporcu, çalışkan ya da koroda değillerdi. Kim olduklarını bilmiyorum. Onları tanımiyorum, isimlerini bilmiyorum, onlara ne olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi, o zamanlar çevremiz ortak değildi.”

“Anlıyorum. Onları lise yıllığında gösterebilir misin?”

“Tanrım! Ne önemi var anlamıyorum. Altı yıl önceydi. Lise nereden çıktı şimdi?”

“Onları lise yıllığında gösterebilir misin?” diye tekrarladı Spencer.

“Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Bir kulübe dâhiller miydi?”

“Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum.”

“Siyasetle ilgileniyorlar mıydı?”

“Belki. Onlar hakkında bir şey bilmiyorum. Siyasetmiş! Hiçbir şey yapmayan bir avuç esrarkeşti.”

“Amy de mi?”

“Hayır, o değil! Amy sadece yanlış insanlara bulaştı, tamam mı?”

“Eh,” dedi Spencer, “Amy iki aydır kayıp olmasaydı tamam olurdu ama kayıp olduğu için tamam değil. Arkadaşın ortada esrardan daha fazlası olduğunu düşünüyor.”

Paul boya yaptığı sandalyeye tutunarak Lily’ye kuru bir bakış attı. “Harlequin bunu kesin olarak biliyor mu?”

“Harlequin’in hiçbir şey bilmediği kesin,” dedi Lily.

“Kesinlikle,” dedi Paul.

Spencer, Lily’ye yol gösterirken elini kısa bir an çıplak köprücük kemiklerinin arasına koydu.

Spencer’la Amy hakkında konuşmak Lily’nin egosunu zedelemeye başlamıştı. Joshua’yla birlikte olmak gibiydi. Lily’ye, bilmesi gereken ne kadar çok şeyi bilmediği konusunda sarsıcı bir alarm veriyordu.

Amy, beyaz, orta sınıf, huzurlu Port Jefferson’dan gelen Amy, belli ettiğinden daha sıkıntılı ve sorunlu bir hayat mı yaşamıştı? Amy’nin *bu kadar iyi* sakladığı sırları mı vardı? Yoksa Lily fark ettiğinden daha mı az ilgilenmişti? Bilmiyordu ve bilmek istemiyordu.

Lily ne zamandan beri annesiyle normal bir şekilde konuşmıyordu? Annesi ne zaman Lily’nin hayatından böyle tamamen çıkmıştı? Lily bilmiyor, bilmek de istemiyordu. On yıl önce kahrolası acil ülser ameliyatından sonra mı? Dokuz yıl önce Forest Hills’te apartmanda bir sandalyeden düşüp (!) kolunu kırdığında ve babası, “Annen iyi, sorun yok, endişelenme, sadece düştü,” dediğinde mi? Lily bunun bir anormallik, bir Polonyalı kazası olduğunu düşündü, çok uzun zaman önceydi. Ama o zamandan beri neredeyse hiç anne yoktu. Annesi *dokuz yıldır* ne yapıyordu?

Dipsiz bir bihaber olma katmanı daha.

Dolaptaki Eşyalar

Sabahın beşiydi, güneş yeni doğmuştu, Allison *uyanıktı*, için için köpürüyordu.

Hiç aramadı, hiç, diye düşündü, bir şey yemek isteyip istemediğini merak ederek odasından mutfığa geçti. Allison kirasının yarısını ve biraz daha fazla para gönderdiğinde bile aramamıştı. Amy kaybolduğundan beri 1500 doların tamamı Lily'nin omuzlarındaydı ve Allison, teşekkür etmek için bile aramayan kızına yardım etmek istemişti! Dokuz yüz dolar gönderince bile bir teşekkür yoktu, sanki para Tanrı vergisiymiş, doğuştan bir hakmış gibi.

Tam ona göreymiş. Lily her zaman, her şeyi, sanki en küçük çocuk için büyük bir tabakta sunulurmuş gibi görüyor, kıymet bilmiyordu. Allison, George'un, küçük odasının panjur kapılarının arkasında horladığını duydu. Duymak mı? Adam sanki dünya umurunda değilmiş gibi uyuyordu. *Hiçbir şey onun moralini bozamaz. Ne bozulan sağlığım ne depresyonum ne mutsuzluğum; hiçbir şey. Bana ihtiyacı da yok.*

Masanın üzerinde yığın halindeki faturalara, Amanda ve Anne'den gelen açılmamış paketlere baktı. O lanet kitapları göndermeye devam ediyorlardı. *Bunun yerine bir kez arayacaklarını sanırsın.*

Kimse aramaz.

Ah, Andrew her hafta arıyor, önce ona çabucak bir merhaba demek, sonra da babasıyla yarım saat konuşmak için. Kimseye vakti olmayan Andrew, her hafta yarım saat George'la

konuşuyor! Politikadan, hokeyden bahsediyormuş gibi davranıyorlar ama asıl yaptıkları kendisini görmezden gelmek. Üstelik Andrew bile son zamanlarda daha az arıyor.

Banyoya girdi, aynada yüzünü inceledi. Göbeklenmiş ve şişmişti. Kararan dişlerini (onca sigara ve kahveden) ve sararmış cildini inceledi. Kızılçık suyunu arandı. Kendini iyi hissetmiyordu. Kızılçık suyu onu yatıştırır, daha iyi hissettirirdi. Uzun bir bardağa biraz kızılçık suyu koydu ve dikkatle baktı. Tek istediği şafak vakti uyanık olmaktan kurtulmaktı. Uyuyamıyor, yemek istemiyordu ve dünyada yapmak istediği hiçbir şey yoktu. Tek istediği bundan kurtulmaktı.

Hawaii'de oldukları için artık giymediği kış kıyafetlerinin tepeleme yığılı olduğu dolabına gitti. Tıpkı kendisine ihtiyaç olmadığı gibi bunlara da ihtiyaç yoktu. Dolaptaki bir yığının içinde duruyor olabilirdi. Elini kazakların arasına, derinlere soktu, daha aşağıda, sağda ve altta gizlenmiş katmanları karıştırarak bir şey aradı. Bulmak zor değildi. Biraz uğraştıktan sonra yarı boş bir Gordon's cin şişesi çıkardı. Allison şişeyi çekip çıkarmadan önce bir şişe daha kaldığından emin olmak için alt kısmı yokladı. Vardı.

Kızılçık suyunun beklediği tezgâha götürdü. Bir an uzun bardağa ve elindeki şişeye baktı. İçindeki boşluğun bugün bu kadar küçük bir bardakla doldurulamayacak kadar büyük olduğuna karar verdi. Yarın kendini kontrol altına alacaktı. Yarın beşten sonraya kadar uyuyabilir ve belki George'la yürüyüşe çıkabilirdi... ama ne için? Gerçekten, ne için? Yarın bile kendini neden kontrol altına alacaktı ki? Gidecek bir yeri vardı sanki.

Cin şişesinin kapağını açtı ve şişeyi titreyen elleriyle ağzına götürdü. Elleri bu kadar ağır bir şişeyi zar zor taşıyabiliyordu. Ağzını açtı ve cini döktü, yutmaya bile gerek duymamıştı. Şişe çok daha hafiflemişti, bu iyiydi. Ve yüreği de çok daha hafiflemişti. Bu da iyiydi. Çok iyi.

Şişeyi kaldırmalıydı, çok geç olmadan.

Spencer Patrick O'Malley ve Lilianne Quinn

Lily dairesinin kavurucu sığağından kurtulmak için pazar akşamı saat sekizde klimalı Odessa'da oturmuş yemek yerken içeri Spencer girdi. Lokanta neredeyse boştu ama Lily ön kapıdan birkaç masa uzakta bir bölmede gizlenmişti ve Spencer onu görmedi. Jeanette'in ona yardım ettiği kasaya gitti. Kot pantolon ve ona uyumsuz bir kot ceket giymişti. Lily neredeyse çıplaktı, çok terlemişti. Spencer'ın ceketine baktıkça daha da terliyordu. Onun kendisini görmesini istemiyordu, bu yüzden koltukta aşağı kaydı ve gizlice Jeanette'le alışverişini izledi.

Spencer hindili sandviç sipariş etti.

"Paket mi, burada mı yiyeceksin, Dedektif O'Malley?"

Jeanette yirmi dokuz yaşındaydı ve on bir yıldır garsondu.

Spencer paket olmasını söyledi.

"Neden bir kez kalmıyorsun? Seninle ilgilendiğime memnun olurum."

Ve kıkırdadı!

Spencer *hayır*, dedi, *teşekkür ederim, sadece bir hindili sandviç, mayonez olmasın, büyük boy kahve, büyük boy kola ve beklerken bir fincan kahve.*

Jeanette tüm o göğüsleri ve baygın gözleriyle hemen döneceğini söyleyerek mutfığa gitti. Spencer lokantadaki müşterilere

bakmak için tezgâhtan geriye döndü. Lily koltuğunda biraz daha aşağıya kaydı.

Spencer onu gördü.

Lily belli belirsiz gülümseyip el salladı, Spencer ona doğru seğirtince eskiz defterini kapattı. Pazar akşamı lokantada arkasında Jeanette'in değil, kendisinin durduğu boş tezgâhı çiziordu.

"Merhaba, Bayan Quinn," dedi Spencer.

Lily merhaba dedi.

"Jeanette, o kahveyi şimdi alacağım, beklerken," dedi dedektif, garsona; Spencer karşısına oturunca fincanı getiren kız Lily'yi aşırı memnuniyetsiz bir tavırla süzdü.

Lily ona bugün görevde olup olmadığını sordu.

"Hayır, hafta sonları çalışmamaya çalışıyorum," dedi Spencer.

Hafta sonları çalışmadığı için daha iyi görünüyor olmalıydı. Fakat sanki günlerdir uyumamış gibiydi, bitkin görünüyordu. Lily'nin önündeki yemeklere bakana kadar somurtkandı — bir pastırmalı sandviç, Yunan salatası, bir dilim cheesecake, Jell-O ve ekmek tatlısı.

"Bugün aç mısınız?" Dedektif hafifçe gülümsedi.

Lily biraz süklüm püklüm halde, yemekler tam önüne konuncaya kadar ne hissettiğini hiç bilmediğini söyledi

Jeanette, kahverengi kâğıt torbasını getirip Spencer'ın önüne koydu ve "İşte yiyeceklerin, Dedektif O'Malley. Şimdi kasaya kaydetmemi ister misin?" dedi.

Spencer, "Düşündüm de kalıp burada yiyeceğim. Bana biraz hardal getirebilir misin lütfen?" dedi.

Sessizce yemeklerini yediler. Lily ona göre biraz daha konuşkandı. Ona bu sıcakta neden ceket giydiğini sordu, Spencer ceketinin düğmelerini açıp tabancasıyla kılıfı göstererek, "Görev saatlerim dışında etrafta Glock'u sallamamayı tercih ediyorum," dedi. "İnsanları tedirgin ediyor."

Lily görevde olmadığı zaman neden silah taşıdığını sordu.

Spencer, “Silah daha küçük olabilir ama her zaman taşımam gerekiyor,” dedi. ‘Görev saatleri’ sadece kandırmaca. Bizi kandırıp sıkıntılarımızın karşılığını aldığımıza inandırmak için. Asla görev dışında olmuyoruz. Bize 7/24 hizmet için ödeme yapmak zorunda kalırlarsa New York şehri iflas eder.”

Lily buralarda yaşayıp yaşamadığını, bunun her zaman takıldığı lokanta olup olmadığını sordu. Görünüşe bakılırsa Jeanette onu çok iyi tanıyordu ama Lily bunu söylemedi.

“Hayır, Broadway’de 11. Sokak’ta yaşıyorum.”

“Ah,” dedi Lily, “Veniero’s’a çok yakın! Şu olağanüstü pastane.”

“Bilmem. Oraya hiç gitmedim. Tatlıyla pek aram yok.” Lily’nin önündeki tatlılara baktı. Lily omzunu silkerek tatlıları sevdiğini söyledi.

Yemeyi bitirdiler ve hesaplarını ayrı ayrı ödediler. Jeanette bu ayrılıktan memnun görünüyordu. Spencer, Lily için kapıyı açtı, Lily buna memnun oldu.

“Adını tuhaf bir şekilde heceliyorsun,” dedi Spencer sanki aşırı önemli ve etkileyici bir gerçeği dile getiriyormuş gibi.

“Tuhaf mı, neden?”

Odessa’dan dönüyorlardı. Artık karanlık ve sıcaktı; kadınları toktu. Spencer yavaşlayınca Lily de yavaşladı, aheste aheste yürüyorlardı. Bir bardan A Caddesi’ne geçtiler, bangır bangır müzik çalıyordu. Bruce Springsteen’den *sokakta olduğumda/yürümek istediğim şekilde yürüyorum*. Spencer şarkının bir kısmını mırıldandıktan sonra cevap verdi. “Bilmiyorum. Lily-Anne. Bir, ‘l’li Lilian’ı ve iki ‘l’li Lillian’ı daha önce duymuştum. Ama Lili-ANNE?”

Lily onun dalga geçip geçmediğini anlayamadı, alaycı bir şekilde mi cevap versin, yoksa ciddi bir ihtiyatla mı devam etsin bilemiyordu. Sonunda ihtiyatlı olmayı seçti. “Ben ağabeyim doğduktan on altı yıl sonra doğdum ve annem, en büyük ab-

lama Anne adını verdiğini unutmuş, bana Anya, Anita ya da buna benzer bir isim vermek istemiş. Babam zaten bir Anne olduğunu söylemiş ama annem onun ne kastettiğini anlamamış. Bir Anita'ları yokmuş. Babam biz İspanyol muyuz diye sormuş. İşte o zaman annem Anya'yı gündeme getirmiş. *Hayır*, demiş babam, *Anya olmaz. Anastasia yok, Anika yok!* Bir Anne'leri vardı. Başka Anne olmazdı. Bu yüzden annemin, bugüne kadar dediği gibi, *yiğitçe taviz vermesiyle* bana Lilianne adını vermişler. Böylece şu Anne'i yine de içeri sokabilmiş. Babam nasıl kabul etti bilmiyorum.”

Spencer gülümsedi ve ona daha farklı, daha bir samimiyetle baktı. “Ben nasıl kabul ettiğini biliyorum. Benim babamın kabul ettiği şekilde. Ben doğduğumda annem nüfus cüzdanına Patrick O'Malley yazdırmış ve babama hiç söylememiş. Hayatımın ilk üç ayında bana Bebek demiş, bu yüzden babamın gerçekten haberi bile olmamış ve ben gülümsemeye başlayana kadar, Tanrı onu korusun, hiç sormamış.”

“Üç ay hiç gülmemiş misiniz?”

“Sen üç ay boyunca Bebek olarak adlandırılıydın gülümser miydin?”

“İyi tespit. Patrick'in nesi vardı?”

“Zaten bir Patrick'leri vardı.”

Şimdi Spencer'a farklı bakma sırası Lily'ye gelmişti. “Size Patrick adını verdiler ve zaten bir Patrick vardı, öyle mi?”

“Evet.”

“Kaç kişiydiniz? Lütfen ikiden fazla olduğunuzu söyleyin.”

“On bir.”

Lily'nin gözleri büyüdü. “Annenizi affetmek isteyebilirsiniz,” dedi Lily. “On bir çocuk.”

“Annemi affetmediğimi kim söyledi?”

“Peki size Spencer Tracy için mi Spencer adını verdi?”

“Doğru.” Lily'ye yine samimi bir onayla bakıyordu.

“Spencer güzel bir İrlandalı ismi.” Lily kaldırımı bakıyordu.

“Quinn, güzel bir İrlandalı ismi. Arkadaşın Paul neden sana Harlequin diyor?”

Lily bozuldu. “Bir seferinde odamda bir aşk romanı gördü. Bunu hep hatırlatıp duruyor.”

“Ah, öyle mi? Kız kardeşlerim de onları okur ve bana işkence etmekten hiç vazgeçmezler. Onlara göre evlenmemin tek yolu, bu romanlardaki adamlardan biri gibi olmam. Kitabın hangi seridendi? Günah mı entrika mı?”

“Ateşli,” dedi Lily utanıp kızarak, sonra Spencer’ın yüzünden eğlendiğini görünce güldü. Lily’nin evine gelmişlerdi ve yürüyüşün bu kadar çabuk bitmesine üzülüyordu.

“Peki annen neden Anne adını seviyordu? Anne kim?”

“Bilmiyorum. Annem bu ismi seviyor.”

“Bu ismi *çok* seviyor,” dedi Spencer düşünceli düşünceli.

Lily basamakların tepesinden ona baktı. “Dedektif O’Malley,” dedi alaycı bir tavırla, “size üzülererek bildiriyorum ki annemin Anne adını tercih etmesi sizin polis soruşturmanızdan biriyle alakalı değil.”

“O kadar emin olma. Peki ya diğer ablan? O sadece Amanda.”

“Bu annemin babama yaptığı her zamanki oyunlarından biriydi. AmANNEda.”

Spencer sırtıttı. “Ağabeyin? O kurtuldu mu?”

“ANNE-drew.”

Spencer güldü. Sonra, “Ah, elbette. Ağabeyin Andrew Quinn, birinci bölge milletvekili, değil mi?”

“Evet. Andrew Quinn.”

“Eh, tebrikler. Geçen yıl yeniden seçildi, değil mi? Hayal meyal hatırlıyorum. Kıl payı kazanmıştı.”

“Bu kıl payı için beni tebrik edebilirsiniz, onun seçime hazırlanmasına yardımcı oldum. Ben ve Amy. Ve Abrams’a karşı ilk seçimlerine kıyasla büyük bir zafer elde etti.”

Lily evin kapısını açarken Spencer basamakların aşağısında kaldı. “Çok çok ilginç, Lily Ateşli Harlequin. O zaman, iyi geceler. Yine de bence annenin Anne ismine ilgisini araştırmak isteyebilirsin.”

“Teşekkürler, Dedektif O'Malley, boş zamanlarımda bunu yapacağım.”

“Bayan Quinn, bana Spencer diyebilirsin.”

Lily beş kat merdivenlerin tamamını çıkarken yüzünde tebessüm vardı.

Küçük, Kiralık Bir Honda

Lily annesiyle nadir görülen, tutarsız bir konuşma yapıyordu; eskiz defterine çiziktirdiği hızlı, özensiz siyah dairelerin miktarından, kömür parçasının ucunun aşınmasından, tüm parmaklarının ve kapitone yatak örtüsünün simsiyah olmasından ne kadar tutarsız olduğu belliydi. Banyodan yeni çıkmıştı, bir süredir banyodaydı, o kadar yorgundu ki ayakta duramayacak gibiydi.

Şu anda kendini gevşemiş ve uykulu hissediyordu ama annesi onu telefonda tutmaya devam ediyordu. Lily yeni rahat yatağındaydı; arkasındaki kurdeleyle bağlanmış gök mavisi perdeler, sıcak esintiyle dalgalanıp kabarıyordu. Siyah siyah daireler. Falan filan. O sırada hatta babası belirdi ve “Annen sana arabayı bir hendeğe sürdüğünü söyledi mi?” dedi.

Sessizlik oldu.

“Telefonu kapatabilir misin?” dedi Allison. “Kızım la konuşmuşumu görmüyor musun?”

“Ne hendeği?” dedi Lily ahenksiz bir sesle.

“Ah, sadece küçük bir çukur, evin yanında,” dedi Allison.

“Annen bir dağ geçidi demek istiyor, Lil. Arabayı geçitte çarpmış, orada bırakmış ve şimdi mükemmel bir Mercedes’i neden bir çekici şirketine ya da polise haber vermeden hendekte bıraktığını hâkime açıklamak için mahkemeye gitmek zorunda.”

Allison’ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

Lily’nin söylediği tek şey, “Annem arabayı ilk kez mi bir hendeğe sürdü?” oldu.

“Evet, sadece bir yanlış sapmaydı,” dedi Allison.

“Ah, öyle mi?” dedi George. “Geçen ay Wailea Drive’da dur tabelasına çarpıp devirdiğini de söyle.”

“O önemli sayılmaz,” dedi Allison. “Küçük bir kiralık arabaydı. Bir Honda.”

“Annen çok fazla ilaç kullanıyor, Lily,” dedi George, tüm bunların kulağa nasıl geldiğini fark etmiş gibiydi. “Bu bazen onu çok yoruyor. Direksiyon başında titremesine sebep oluyor.”

Lily ertesi sabah annesinin uyuduğundan emin olduğu sırada tekrar aradı. “Papi, annemin araba kullanmasına izin veremezsin,” dedi. “İlkinde bir Dur işareti, ikincisinde bir hendek oldu ama üçüncüsünde bebek arabalı bir kadın olacak.”

“Biliyorum, bilmediğimi mi sanıyorsun? Biliyorum! Kim izin veriyor ki? Ona izin vermiyorum. Ona, onu her zaman gitmesi gereken her yere götüreceğimi söylüyorum. Başka ne yapmam gerekiyor? Ama on beş dakikalığına eczaneye gitmek istediğini söylüyor. Hem Lily, düşünsene, neyim ben, onun bekçisi mi? Ben annene bekçilik edebilmek için mi emekli oldum? O yetişkin bir kadın. Ne zaman araba kullanıp kullanmaması gerektiğini bilir.”

“Bildğini sanmıyorum. Bence hiç araba kullanmamalı. En iyi durumda bile biraz... dengesiz.”

“Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Bunu senden daha iyi biliyorum kızım.”

“Onun nesi var, papi?”

“Ah. Anneni bilirsin. Artistliği sever. Her şeyin onunla ilgili olmasını seviyor. Bana bak, hastayım, depresyundayım, iyi değilim, mahkemeye gidiyorum. Hepsi rol. Onun hiçbir şeyi yok.”

Lily bekledi. “Hiçbir şeyi mi?” dedi.

“Bir sorunu var. Düşüp duruyor. Düşmeden gömme oturma odasında bir basamak inemiyor ya da sokak kapısından postayı almak için bir basamak çıkamıyor. Bacaklarını görmelisin. Neye benzediklerine inanamazsın. Ve kolları. Siyah ve mor lekelerle kaplı. Bacaklarının ne kadar korkunç, çürük içinde

göründüğünü hayal bile edemezsin. Oysa bildiğin gibi annenin bacakları ne güzeldi.” George kendi kendine güldü. “İşin doğrusu, bilinmese biri dayak yiyen bir eş olduğunu sanır.”

Lily dinlerken üzüntüye kapılarak, “Gömme oturma odasında bir basamak inemeyen biri araba kullanmamalı,” dedi.

“Bana söyleme. *Ona* söyle.” George duraksadı. “Şu anda uyuyor. Bu yüzden mi aradın? Ama biliyor musun, o kadar sık dışarı çıkmıyor. Sık sık değil. Belki haftada bir. Aniden dışarı fırlıyor. Ve genellikle iyi bir haftadan sonra.”

“‘İyi’ derken?..”

“Yani bağırıyor, üzgün ya da dengesiz olmuyor. Hatta benimle yürüyüşe bile çıkıyor. Sonra aniden dışarı fırlıyor ve birkaç gün, bir hafta işler yine kötüleşiyor. Sanırım sürekli aldığı ilaçlar ona iyi gelmiyor.

“Papi?” Lily kelimeleri söyleyebilecek miydi? Derin bir nefes aldı. “Annemde bir sorun var. Acaba... şey olabilir mi...”

“Ne?”

Lily bir şey söylemedi. Ne kadar korkaktı.

“Ne? Sence içiyor mu?” George nihayet söylemişti.

Lily soluğunu bıraktı. “Evet.” Ne rahatlama ama. Evet! İçmek. Ve bunu söylemek zorunda bile kalmamıştı.

“Hayır, hayır. Hiç sanmıyorum.”

Lily bekledi. George bekledi. “Papi, alkolü tükeniyor ve sonra onu almak için araba kullanıyor olabilir mi?”

“Sanmıyorum. Torbalarla geri dönüyor: şampuan, sabun, losyonlar, çamaşır suyu, hapları. Torbaları içeri ben taşıyorum. İçlerinde ne olduğunu biliyorum. İçki olmuyor.”

“Tamam, papi.”

Lily işe giderken, *umarım Spencer babamdan daha iyi bir araştırmacıdır*, diye düşündü, aksi takdirde Amy kaderine terk edilmiş olacaktı.

Lily ve Düşler Şehri

Lily bir cuma akşamı geç vakitte East Village sokaklarında dolaşarak Amy'nin posterlerini araştırıyordu, C Caddesi'nden B Caddesi'ne, oradan da A Caddesi'ne geçti; Birinci Cadde, İkinci Cadde, Lafayette ve Broadway'de dolaşırken Dagostino's'un önünde Spencer'a rastladı, otuzlu yaşlarda bir kadın koluna girmişti. Dedektifin üstünde gündelik bir pantolon ve ince bir NYPD ceketi vardı; kadın etek ve bluz giymişti. Saçları uzun, kahverengiydi. Uzun boylu bir kadındı. Güzeldi.

Lily'nin ağzı *selam!* demek için ısıltıyla açılmış, tanıdığı bir yüzü görmekten çok mutlu olmuştu, sonra ikisinin kol kola olduklarını görmüş ve ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilememişti. Spencer, *selam, Lily*, dedi hiç ıslıdamadan ve...

Lily kendini o kadar dayanılmaz bir şekilde tuhaf hissediyordu ki kaldırımdan cehennem ateşine düşmesini sağlayacak sihirli güçlere sahip olmayı diledi. Bir cuma akşamı Spencer'a rastlıyor, aptal gibi sırtıyordu ve şimdi tebessümü suratına yapışmış halde nereye bakacağını ve kendisini nasıl tanıştıracığını bilemiyordu, hantal bir sersem gibiydi.

Spencer, "Mary, tanıştırayım, Lilianne," dedi.

Tek söylediği bu oldu. Lily kibarca gülümseyen, akıllı bir kaniş gibi çok terbiyeli, çok bakımlı Mary'nin elini sıkıttı.

"Seni görmek güzel," dedi Lily uzaklaşarak. "Dinle, gitmem gerek, üzgünüm." El sallayıp dondurulmuş yiyecek bölümünde saklanmak için Dagostino's'a doğru koşturdu. *Aman Tanrım!*

Patates kızartmaları ve Lean Cuisine marka yiyecekler arasında geçirdiği anlamsız bir sürenin ardından mağazadan çıkıp eve döndü, o kadar dalgındı ki az kalsın çok akıllı, çok bakımlı bir kaniş gibi Tompkins Park'tan yürüyecekti.

Rezil olmuştu. Doğru dürüst düşünemiyordu. *Bir cuma gecesi* tek başınayken Spencer'la karşılaşmıştı. Cuma günü gece yarısı New York sokaklarında dolaşıyordu, ne tür bir ezikti böyle? Altı numaralı ezikti işte, Amy altı avare tanıyordu, sonuncusu da Lily'ydi.

Ama aynı zamanda... bir cuma gecesi *yalnızken*, tesadüfen ve –kendisi için bile– şaşırtıcı şekilde Spencer'ı, tanıdık bir yüzü, tanıdık bir kişiyi görünce sevinmiş ama yalnız olmadığını fark ettiğinde sevinci azalmıştı.

Lily ancak günler sonra, erkek koluna girmiş kadın kolunun anısını hafif acıyla kabullenmesi için yeterince zaman geçince nihayet sakinleşti. Ama ondan değildi... hayır, hiç de değildi çünkü... öyle bir şey olamazdı, adam çok yaşlıydı ve tipi değildi, hem kendisi de çok gençti ve belli ki o da adamın tipi değildi. Kendini tanıyordu, doğruyu söylediğini biliyordu: Duyduğu acıda yersiz bir şey yoktu. Özellikle *dedektif* yüzünden değildi. Sıcak kadın tenini sıcak tanıdık erkek teniyle gördüğü içindi; Lily'yi yaralayan, çift olmanın yakınlığıydı. Etrafında her yerdeydiler, bunu geç fark etmişti. Cuma geceleri, Greenwich Village'da yürüyen, kol kola, hayatta olmaktan mutlu çiftler. Ve hatta yorgun, çok çalışan, somurtkan Spencer bile neredeyse erkek gibi bile görünmüyordu ama kesinlikle öyleydi — bir *erkek*! Dedektif değil, polis değil, profesyonel değil... sadece kendisine dokunan bir kadınla yürüyen ve bunda bir sakınca görmeyen bir erkek. Lily'nin içindeki sızı buydu. Hissetme arzusu. Bunda kafa dengi olduğunu düşündüğü birinin –hissettiğini sanmadığı birinin– hissettiğini fark etmenin keskin üzüntüsü ve gıpta.

Bir çöpçatan olarak daima hazır olan Rachel, Lily'ye çabucak üç randevu ayarlamış, hepsi hüsrarla sonuçlanmıştı. Biri zar zor İngilizce konuşuyordu; Fas'tan öğrenci vizesiyle gelmişti ve profesyonel basketbolcu olmak istiyordu — boyu bir seksen ya var ya yoktu. Lily bile daha mantıklı bir insandı.

Biri Deloit'te üst düzey bir hesap uzmanıydı. Otuz bir yaşında, kısa boylu ve geri kafalıydı ama kendisi için fazla modern kıyafetler giyiyor, gösterişli bir araba kullanıyor ve genç kızları tavlama çalışarak barlarda takılıyordu. Akşam birlikte yemek yedikleri tüm o süre boyunca, gelecekteki meslek seçimini “sanatla ilgili bir şey” yerine daha mantıklı bir şeyle değiştirmesini ve büyük bir aracı kurumda orta kademe yönetim eğitimi almak için kursa yazılmasını tavsiye ederek geçirmişti (“Para ve güvence burada.”). Lily kendini Spencer'ın bu adamdan ne kadar farklı olduğunu düşünürken bulunca şaşırdı, biraz ağır bir havası olmasına, sanki hayat çoktan benden geçti duygusu vererek davranmasına rağmen, ne kadar sağlam ve orta yaşlı olmayan biriydi.

Sonuncusu, Coney Island'dan, çok sevimli melez bir çocuktuktu ancak randevunun başından sonuna kadar kafası güzeldi. Clinton Hill'deki kalitesiz, paket servis yapan bir Meksika restoranının bar taburelerindeki akşam yemeği sırasında, her ne kullanıyorsa (esrar? eroin?) bir doz daha almak için erkekler tuvaletine gidip gelmişti. Konulardan kopuktu, Lily'nin söylediği hiçbir şeye odaklanamıyordu ki hiç kuşkusuz Lily de fazla konuşuyor değildi. Ama çocuk çok sevimliydi!

Lily, Rachel'dan başka randevu ayarlamamasını istedi. Rachel ise onun çok seçici davrandığını düşünüyordu. “Etrafına bir duvar, bir güç alanı inşa ettin ve kimsenin yaklaşmasına izin vermiyorsun.”

“Teşekkürler, doktor.”

“Joshua'nın senin üzerinde bu kadar fazla güç sahibi olmasına izin veremezsin, Lil.”

“Benim üzerimde hiçbir gücü yok,” diye itiraz etti Lily.

Fakat Paul konuşmalarını duyunca ertesi gün aradı. “Tüm güce sahip. İlişkiniz sırasında bunu ona sen verdin ve hâlâ veriyorsun. Erkeklerle çıkmaya devam et, mutlu ol.”

Lily erkeklerle çıkmıştı ama nasıl mutlu olabilirdi?

Bir şeylerin kendisinden uzaklaştığını hissediyor ama nasıl düzelteceğini bilmiyordu çünkü ne olduğunu bilmiyordu.

Sadece üzerinde ne gibi bir güce sahip olduğunu göstermek için Joshua aradı, eveleyip geveledi, formalite icabı birkaç soru sordu ve sonra televizyonunu geri istedi. Belli ki Dennis parasızdı. Beş dakikalığına uğrayıp hiçbir şey söylemeden televizyonunu aldı! Kendisi için kapıyı açmasını istedi ve Lily kollarını kavuşturarak reddetti.

Paul ona Harlequin demeyi bırakmıştı. Bunu özliyordu. Sık sık aramayı da bırakmıştı. Bunu da özliyordu. Paul de Rachel da meşgul olduğunu söylüyordu; Lily’nin Rachel’ın meşgul olup olmadığını umursayacağını kim düşünürdü?! Ama öyleydi, umursuyordu. Lily, Paul ve Rachel’in onu yargıladığını düşünmeden edemiyor, araya mesafe koymalarının sızısını hissetmekten kendini alamıyordu. Amy’yi kaybettiği ve nereye koyduğunu bulamadığı için Lily’yi yargılıyorlardı.

Spencer ona okul yıllığının umutsuz olduğunu söylemişti: Paul, Amy’nin diğer arkadaşlarından hiçbirini hatırlayamamış, yüzleri bile aklına gelmemişti. Tanıdık gelen üç kişiyi işaret etmiş ancak kontrol edildiğinde hepsinin hayatta ve iyi olduğu ortaya çıkmıştı, Long Island’da öğretmenlik yapıyorlardı veya anne olmuşlardı. Amy’nin annesinden de bir şey çıkmamıştı. Kadın, Amy’nin diğer arkadaşlarını hatırlayamıyor ama Paul’ü iyi tanıyordu. Amy’nin Paul’le arkadaşlığı gerçekten ama *gerçekten* çok güçlüydü.

Chris Harkman masanın arkasında kalmış, Lily’nin telefon kayıtlarını gözden geçiriyordu. Kapsamlı incelemelere rağmen

Harkman telefon numaralarında somut bir delil bulamamıştı. Aramaların yüzde doksanı Lily tarafından kardeşlerine ve büyükannesine yapılmıştı. Nisan ayında, şehir dışında bir New York numarasına arama yapılmıştı. O lanet Shona, Lily'nin ağzında hâlâ kötü bir tat gibi ortaya çıkıyordu! Amy'nin telefon görüşmeleri vardiya değişimi istemek için Paul, Rachel ve Copa'ya yapılanları içeriyordu ve *hepsi* bu kadardı. Spencer, Lily'ye Amy'nin telefon kullanımının da tıpkı şifonyerin üzerindeki kimliği ve yolda geçen iki yılındaki hatıra eksikliği gibi görüldüğünü söyledi; *hepsi* şüpheliydi çünkü Amy çok tedbirli, çok dikkatliydi. "Gözden kaçırdığım bir şey var," dedi Spencer. "Bundan eminim. Sadece ne olduğunu bilmiyorum." Amy arkasında hiçbir ipucu bırakmamıştı çünkü hiçbir ipucu bırakmak istememişti. Ama istediği buharlaşmak mıydı? Yoksa bu planlanmamış bir şey miydi? Kesin olan bir şey vardı: 14 Mayıs'tan itibaren, Lily 4 Haziran'da dönünceye kadar kızların evinden telefon görüşmesi yapılmamıştı. Amy nerede olursa olsun 14 Mayıs'tan sonra eve gelmemişti.

Kolunda yetişkin bir kadınla görüldükten sonra Spencer, Lily'ye karşı daha profesyonel, dikkatli ve tedbirli davranmaya başlamıştı. İkisi karakolda ya da Noho Star'da birlikte oturuyor, yıllıklar ve telefon kayıtları hakkında birkaç dakika sohbet ediyor, sonra Spencer kendi yoluna gidiyordu. Spencer uğramayı veya sık sık aramayı bırakmıştı, Lily belki haftada iki kez ondan Amy hakkında haber alıyordu. Lily onu biraz özlüyordu; ondaki sakinleştirici, destekleyici, mantıklı ve doğru olan bir şeyi özlüyordu.

New York, düşler şehri, kâbuslar şehri. Fakirler için, zenginler için, evsizler için, çok evi olanlar için, içinde yaşayan sekiz milyon insan için New York. Yağmur yağdığında herkesin kitapçılara girdiği ve güneş parladığında kitaplarıyla Central Park'taki çimlerde oturduğu New York. Çok gürültülü, çok

pahalı, çok amfetamin yüklü, çok kültürlü, çok tozlu olduğundan şikâyet edilirdi. Koca şehirde herkes tek başına yaşıyor ve evlenip çocuk sahibi olduktan sonra şehirden ayrılıyordu. Lily'nin arkadaşları Erin ve 7/24 çalışılan Shearson Lehman'da işkolik bir borsacı olan Michael, çocukları olduğunda New York'tan ayrılmış, New Jersey'ye taşınmışlardı. Palisades'te üst katlarda bir daire satın almışlardı, böylece Erin istediği zaman New York'a bakabilecekti. Michael'ın bakmasına gerek yoktu; tüm günlerini orada, Dünya Finans Merkezi'nde geçiriyor, milyonlar kazanıyor, milyonlar kaybediyor, arterlerini stres ve kötü kahveyle tıkıyordu.

Ama Lily evli değildi ve çocuğu yoktu. Gidebileceği başka bir yer yoktu. Annesiyle büyükannesinin Amerika'ya geldiklerinde ilk yaşadıkları Aşağı Doğu Yakası'na yakın bir yerde yaşıyordu ve hayatının bir bölümünden kaçmak istediğinde, her seferinde New York sokaklarında nefesi tükenene kadar dolaşıyordu.

Ancak Lily, Amy'nin sürekli, bitmeyen yokluğunun neden olduğu ısrarlı rahatsızlıktan kurtulmaya yetecek kadar yürüyemiyordu.

"Çünkü bunalımda ve parasızsın," demişti ablası Anne. "Depresyon seni içeriden dışarıya doğru tüketiyor. Beş parasız olmak berbat. Ama kapatmam gerek, Lil."

"Çünkü ev arkadaşının ortadan kaybolması gibi bir meseleden kaçamazsın," demişti diğer ablası Amanda. "Dansa git. Bu seni neşelendirir. Hayatına devam et, eskisi gibi. Her şey güzel olacak. Gençsin. Ama kapatmam gerek, Lil."

Fakat Lily'nin dansa gidecek enerjisi yoktu.

Bir kere Joshua konusunda, Amy konusunda netliğe kavuşmuştum. Joshua geri dönmeyecek ve Amy geri dönünceye kadar muallaktayım. Amy, geri dön ve hayatımın ortasında, yirmi dört yaşında ne yapmam gerektiğini söyle. Hayatımı benim için tanımla, Amy.

Tüm kazancını daha ne kadar süreyle Union Square Cafe'nin enfes kalamarlarına ve sarı taksilere harcayacaktı? Amy dönene kadar.

Piyango biletini daha ne kadar süre nakde çevirmeyecekti?

Kim olduğunu öğreninceye kadar.

Amy geri dönene kadar.

Bileti nakde çevirmemek sanki akla gelmeyecek şeylere karşı bir sigortaydı.

Lily'nin yorgunluğu daha da artmıştı. O kadar kötüleşmişti ki çalışma saatlerini elliden kırka, otuz beşe, yirmi beşe kadar indirmek zorunda kalmıştı. Molalarda oturduğunda uyuyakalıyordu ve bir seferinde onu uyandıramamışlardı. O kadar korkmuşlardı ki az kalsın 911'i arayacaklardı. Yürürken zatürre olduğu ortaya çıkmıştı. Antibiyotik almış ve her gün akşam yemeğinde dana ciğeri yemişti, sonra sadece dana ciğerine değil, her şeye iştahını kaybetmişti. Tartıya çıkmaktan korkuyordu. Yodels marka kek bile cazip gelmiyordu. Gerçi sokağın aşağısındaki süpermarkette baştan çıkmıştı. Yodels, Chips Ahoy, Mallomara, Double Chocolate Milano, Alman çikolatalı kek, strudel ve Krispy Kreme donutlar için büyük planları vardı. Sonra eve gelip eşyalarını mikrodalganın üstüne koyacak, onları dikkatle dengeleyecekti, bir seferinde hapsirınca altı kutu Entenmann's ve Pepperidge Farm yere düşmüştü. Onları almamıştı çünkü...

Eh, hâlâ yerde duruyorlardı ve açılmamışlardı.

Hava sıcaktı ama Lily üşüyordu, Amy'ye ait kalın bir hırkaya sarmalandı ve sinemaya uyumaya gitti.

Annesi bu defa son diye tehdit ederek ağustos ayı için para göndermişti. Lily saatlerini azalttığı anda biraz daha fazla para istedi ama Allison göndermeyi reddetti. Telefonda on dakika boyunca bağırıp çağırdı, bu sırada Lily ise telefonu kulağına kıştırarak yumuşak kömürüyle, sürekli haykıran O şeklinde büyük siyah bir ağız çizdi.

“Baban sana benim hakkımda zehirli yalanlar söylüyor, biliyorum. Ben hasta halde, yaşlı, çürükler içindeki vücudum titrerken, beni hayatta tutan ilaçlarla uyurken, seni aradığını ve benden şikâyet ettiğini biliyorum. İçtiğimi söylüyor, peki ya sana kendisini, karısına bir erkek olmayı nasıl reddettiğini anlatıyor mu?..”

“Gitmem lazım, anne. Gitmem lazım”

İş yerinde ön kolunu yaktı ve birkaç gün içinde o kadar yayıldı ki acil tıbbi tedaviye ve daha fazla antibiyotiğe ihtiyaç duydu. Küf sporları oluştu. Vücudundaki Ph dengesizliğine karşı koymak için yoğurt yemeye çalıştı ancak yoğurttan midesinin ekşidiğini fark etti. Lily iyileşmeyen yarasını sarmaya devam ediyordu. Fakat her ne kadar artık gözükmese de yarasının tamamı sarılmış değildi.

14

Arabanın Yolcu Koltuğu

5 Ağustos Perşembe günü Claudia, Lily'yi oturtup, "Lafı dolandırmayacağım. Ailen senin için endişeleniyor," dedi.

Lily birbirine kenetlediği ellerinin uyuştüğünü fark edince serbest bıraktı ve "Endişelenme, büyükanne, sadece yorgunum, hepsi bu," dedi.

"Ondan değil," dedi Claudia. "Bir iş bakamayacak kadar yorgun değilsin, değil mi?"

"Ah, şu konu." Evet, o kadar yorgundu.

"Evet o konu. Ailen iş arayıp aramadığını bilmek istiyor. Düzgün bir iş."

"Hepsine benim adıma cevap ver: hayır."

"Bırak ellerini sıkıp durmayı. Çaresiz değilsin. Bir üniversite mezunusun."

"Pek sayılmaz."

"Eh, bunu kendin yaptın, sen de biliyorsun. Ne yani, mezun olmak için bir derse daha ihtiyacın olduğunu bilmiyor muydun? Bir tane daha! Haftada üç saat, üç kredi. Bunu bilmiyor muydun?"

Bilmiyordum. Bunu söylemek için yeterli enerjisi var mıydı? "Bilmiyordum." *Aferin, Lil.*

"Hadi ama."

"Büyükanne, geçen dönem zaten on sekiz kredi alıyordum, en fazla bu kadar alabiliyorsun."

"İzin alabilirdin."

“Belki bilmiyorsundur, kiramı ödeyebilmek için çalışmam lazım.”

“Annen sana kiranın yarısını gönderiyor. Erkek arkadaşın ve Amy de geri kalanını ödüyor.”

“Belki de son üç aydır seninle konuştuklarımı dinlemedin ama Joshua nisandan beri yok. İster inan ister inanma ama Amy mayısta ortadan kaybolduğundan beri kirasını ödemedi.”

Claudia, Lily hiçbir şey söylememiş gibi sözlerine devam etti. “Bence bilinçli olarak ya da bilinçaltının etkisiyle üç krediyi kenarda tutun, asılacak, tutunacak, ilerlemene engel olacak bir şey olsun diye. Sanırım hâlâ kendini eksik hissetmek istiyorsun.”

Büyükannesine *hâlâ* eksik olduğunu söylemek istedi. Eksik, cevaplanmamış, şekillenmemiş. “Bu konuşmayı bir daha yapamam. İşte dergiler.” Kanepeden kalkınca sendeledi.

“Gençleşmiyorsun, bunun farkındasın, değil mi? Sadece zamanının sonsuz olduğunu düşünüyorsun. Ama gelecek ay yirmi beş yaşına gireceksin ve yakında gençliğin de gitmiş olacak. Annene gençliği kaybolduğu için nasıl hissettiğini sor.”

“Annemin nasıl hissettiğini biliyorum. Bana yeterince anlattı. Ve biliyor musun, annemin gençliğinin kaybolmasından daha büyük sorunları var.”

“Ne tür sorunlar?”

“Boş ver.”

“Ben yirmi dört yaşındayken ne yapıyordum, biliyor musun?”

“Evet, biliyorum, büyükanne. Anlatmıştın...”

“Ravensbrück Toplama Kampı ve Sobibor İmha Kampı’nda idim. Annemi sırtımda taşıyarak iki yüz kilometre yürüdüm. Hamburg yakınlarındaki sığınmacı kamplarında kaldım, üç ay boyunca yerde yattım ve daha sonra tifo koğuşlarında yaşadım. Bunların hepsi yirmi dört yaşındayken oldu.”

“Binlerce kez anlattın...” dedi Lily içinden.

Claudia oturmaya devam etti. “Neyi bekliyorsun? Iowa’daki genç kadın gibi mi olmak istiyorsun?” Daha fazla bir şey söylemedi, sanki gerisini Lily’nin sezmesi veya bilmesi gerekiyordu.

“Iowa’daki hangi kadın?” dedi Lily sonunda düz bir sesle.

“Otuz dört yaşında bir kadın, arabasının yolcu koltuğunda gidiyormuş ve üst geçitten bir blok düşüp ön camı kırmış ve kadının yüzüne çarpmış. İki metrekarelik bir beton blok. Bu sana ne anlatıyor?”

“Ön yolcu koltuğunda oturmamalı mıydı?” diye sordu Lily.

“Kesinlikle. Lily, suratında beton bir blokla yolcu koltuğunda sıkışıp kalma.”

Lily, büyükannesine durmasını, bir anlığına vazgeçmesini, Lily’yi, onun hayatını hatırlamasını, Amy’nin ortadan kaybolduğunu, annesinin kaybolduğunu, hayatının değişmez varlığı Joshua’nın kaybolduğunu söylemek istedi. Hatta kendisi, Lily bile kayıptı. Ama bunun hakkında konuşmanın bir yolu yoktu; elleri, bacakları uyuşuyordu! Hiçbir şey konuşmak mümkün değildi. Oradan ayrıldı.

6 Ağustos Cuma akşamı Paul onu Lafayette’de yer alan Fez’deki müzik performansını izlemeye davet etti. Lily çağrıldığı için mutlu oldu ama gittiğinde doğru dürüst durmanın neredeyse imkânsız olduğunu gördü. Gürültü ve sigara dumanı açıklayamadığı şekilde takatini kesiyordu. Paul’ün sahnesi biter bitmez ayrıldı. Eve vardığında telesekreterinde bir sürü mesaj vardı. Rachel sinemaya gitmek istiyordu. Amanda pazar akşam yemegine davet ediyordu. Anne sadece nasıl olduğunu öğrenmek için aramıştı. Annesi aramıştı, bir tür şifreli konuşuyordu. “Baban benim ölümüm olacak.” Lily’nin tek anlayabildiği buydu. Uyuşturucu bağımlısı tatlı çocuk bir içki içmek için aramıştı ama Bedford-Stuyvesant’ta. “Manhattan’ı sevmiyorum, bebeğim,” diyordu, “ama Bed-Stuy’yu severim. Çıkalım dışarı, sana iyi

zaman geçirteyim... önceki gibi." Lily gülümsedi. Çok güzel öpüşüyordu.

Fakat Lily, bacaklarında, alt kollarında, omuzlarında görünen çürüklerle artık Bed-Stuy'da iyi zaman geçirmiyordu. Uyluklarındaki, baldırlarındaki çürüklerle. Bir hafta önce bunları fark etmeyi reddetmiş, yok olacaklarını düşünmüştü; nereye çarptığını hatırlamıyordu fakat geçen hafta sonu hiçbir yere çarpmamıştı, yine de belirmiş ve yok olmamışlardı. En eskileri bile daha sararmamıştı. Siyah ve mor kalmaya devam ediyorlardı ve Lily uyurken yenileri ortaya çıkıyordu. Düşmüştü de farkında mı değildi? Yatağa, mobilyalara, saksılara çarpmıştı da haberi mi yoktu? Uyurgezer miydi? Aslında kendini gerçekten de uyurgezermiş gibi hissediyordu.

15

Spencer'ın On İki Bileti

12 Ağustos Perşembe günü Spencer, Lily'den lokantaya gelmesini istedi. Kısmen sessizce yürüdüler, Lily yavaş yürüyordu. Bacaklarındaki uyuşma ve ağırlık Spencer'a ayak uydurmasını zorlaştırıyordu. Çok sıcak bir New York akşamıydı ama Lily morluklarını örtmek için kot pantolon ve uzun kollu bir Gap gömlek giymişti. Lily için artık kısa şort yoktu. Spencer yanında yürüyordu, Lily bir an onun kolunu uzatacağını sandı ama öyle olmadı. Yapsaydı Lily kabul eder miydi? Koluna girer ve samimi bir saniye için cümna akşamında bir Mary'ymiş gibi davranırdı.

Odessa'da tam oturup çorba ve lahana sarması sipariş etmişlerdi ki Spencer, "Böylece on ikiye ulaştım," dedi.

"Ne?"

Spencer cüzdanından piyango bileti tomarını çıkardı. "On iki. Sana on ikiye vardığımda hepsini bir kerede kontrol ettim söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet... kazandın mı?"

"Hayır, ister inan ister inanma."

"Hımm."

Spencer not defterini çıkardı, birkaç sayfayı geri çevirdi ve ona 1, 18, 24, 39, 45, 49 sayılarını gösterdi. "Ama bil bakalım ne oldu? Benimkini kontrol ederken 18 Nisan çekilişinde bu numaralara rastladım ve kafamda küçük bir çan çaldı çünkü

onları daha önce görmüştüm. Nerede olduğunu hatırlayamadım ama daireni ararken bu numaraları not defterime yazmıştım.”

Lily uzun bir süre sustu ve ona bakmadı. “Tamam. Yani? Eh, bir piyango bileti var. Ne olmuş yani?”

“Ne olmuş yani mi? Lily...” Spencer ellerini ve not defterini masaya koyup dikkatle ona baktı. “Sen... *piyangoyu* kazandın mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Lily. “Doğru tarih olup olmadığını bilmiyordum.”

“Ah, doğru tarih, tamam.”

Lily cevap vermedi. Şüphe yoktu.

“Neyin var senin?” dedi Spencer. Vücudundaki takatsizlik hissi o kadar rahatsız ediciydi ki Lily bir an için, tıpkı büyü-kannesiyse olduğu gibi, onun ne demek istediğini anlamadı. “Sana neyin var dediğimde orada oturup neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi davranma,” dedi Spencer.

“Benimle alay etmeye mi geldin? Çünkü bunun için hiç enerjim yok.”

“Pek çok şey için enerjin yok.”

“Peki bu seni neden ilgilendiriyor?” Lily’nin yüzü sert ve yana eğikti. “Burada işimiz bitti mi? Sana bir açıklama borçlu değilim, öyle değil mi?”

Spencer başını iki yana salladı. “Bana bir açıklama borçlu değilsin ama isterdim doğrusu.”

“Ah, Spencer.” Lily yüzünü kapama dürtüsüne karşı koydu. “Hiçbir açıklamam yok.”

“Piyangoyu kazandın ve biletini bozdurmadın, öyle mi? Yılda yetmiş bin dolar kazanan ve belki de yılda otuz bin kazanan bir garsonla konuşan, parasız bir polise bunun neden biraz tuhaf görünebileceğini anlıyor musun?”

Sosisli çorba geldi. Lahana sarması, kola ve kahve. Lily’nin elleri masanın altında kenetlenmişti, Spencer ise parmaklarını

masanın üzerinde gergin bir şekilde birbirine geçirmiş oturuyordu; çorbalar aralarında dokunulmadan kaldı.

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum,” dedi Lily sonunda.

“Bak,” dedi Spencer. “Moralinin bozuk olması normal. Korkunç bir şey yaşadığın inkâr edilemez. Genç bir kız kayboluyor ve New York polisinin ortak çabalarına, FBI’ın katılımına ve özel bir dedektife rağmen ondan hiçbir iz yok. Yer yarıldı içine girdi, buhar olup uçtu. Ülkeyi terk etti. Öldü. Kimseyi aramadı, para almadı, hiçbir şey toparlamadı, not bırakmadı. Bir gün öylece ortadan kayboldu. Ve biz hâlâ aynı verimsiz zeminde ilerliyoruz. Söyleyecek yeni bir şeyimiz yok, yine de tıpkı kolundaki yanık gibi, iyileşmemiş bir yara gibi gıdım gıdım ilerlemeye devam ediyoruz.”

“Dedektif,” dedi Lily ve birden durdu. Sesinin titremeyeceğini umuyordu. “Ya... ya Amy –Tanrı yardımcım olsun– hayatını kaybettiye, ben hayatıma nasıl devam edebilirim?”

“Bilmiyorum.” Spencer, Lily’ye bakmıyordu. “Yirmi üç yaşındayken karımı bir trafik kazasında kaybettiğimde hayatıma nasıl devam ettim, bilmiyorum. Ama piyango kazanmadım, bunu söyleyebilirim.”

“Karın için üzuldüm.”

“Üzülme. Uzun yıllar oldu, hayatıma devam ettim. Ama sen neden dört duvara, mantar panodaki altı sayıya bakarak odanda oturuyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Lily.

“Yani? Moralini düzelt. Resim yap. Dairende gördüğüm tuval üzerine yağlı boyayı sen mi yaptın? Times Meydanı’ndaki kızın resmini? Çok güzel. Biraz daha resim yap.”

“Resim yapmak istemiyorum.”

“O halde arkadaşlarınla dışarı çık, kulübe git, sinemaya git. Akşam yemeğine git. Yatağını alan adamı unut, buna değmez. Başka erkeklerle çık.”

Lily omuz silkti. “Tamam, bak. Bekâr olmamın da bir nedeni olduğuna karar verdim ve bu, endişelenecek bir şey değil. Her pazartesi ve perşembe gecesi çöpü çıkarmak zorunda kalmak can sıkıcı. Ama sonunda zavallı, umutsuz biri beni bulacak. Tutunabildiğim tek düşünce bu. Ve sonra insanlara iyi davranma oyununa giriyorsun... kim, ben mi?”

“Lily...” dedi Spencer yatıştırıcı bir şekilde, eline dokunmak için uzanarak.

“İtiraf ediyorum, biraz çukura batmış durumdayım. Peki ya sen dedektif?”

“Ne olmuş bana? Mesele ben değilim. Ben bir yetişkinim, yirmi dört yaşında değilim. On sekiz milyon dolar kazanmadım.”

Lily kendisinin de yirmi dört yaşındaymış gibi hissetmediğini söylemek istedi.

49, 45, 39, 24, 18, 1.

“Amy yüzünden mi bileti halletmedin?”

“Pek öyle sayılmaz.” Spencer’ın yüzüne bakmak istemiyordu.

“Neden o zaman?” diye sordu Spencer. “Bu, insan doğasına aykırı. Bu, insanlar hakkında bildiğim her şeye aykırı ve ben geçimimi içgüdülerimle kazanıyorum.”

Lily ona şu anda bazı küçük manevi zorluklar yaşadığını ve zaten yüzüne gözüne bulaştırdığı özgür seçimlerini, beklenmedik –ve istenmeyen– bir mucizenin cazibesıyla daha da karmaşıklaştırmayı reddettiğini söyleyemedi. Ne tür bir hayat sürmesi gerektiğini, hatta yaşamak isteyip istemediğini bilmiyordu ama piyangoyu sahiplenmek seçme şansını ortadan kaldıracaktı ve debelenip batsa, hatta biraz boğulsa bile, büyükanne vergisi, Tanrı vergisi özgürlüklerin bu şekilde çiğnenmesini istemiyordu. Esir edilmiş bir kalp akıllıca seçim yapamazdı — ya da akılsızca. Bu nedenle, bugünlerde çoğunlukla uyumasına rağmen yine de her ihtimale karşı haklarını saklı tutmak istiyordu.

Böyle düşünüyordu ama Spencer'a kayıtsız bir tavırla omuz silkerek, "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sadece yapmadım, hepsi bu," dedi.

"Paranı neden almıyorsun?"

Lily bir şey demedi.

"Cevap ver bana, neden?" Spencer sesini yükseltmişti.

Lily kahve fincanına dokundu, artık soğumuştur. Garson kıza başka bir fincan için işaret etti. Fakat Spencer hâlâ cevap bekliyordu. "Bana neden bağıríyorsun?" dedi Lily usulca.

"Bana anlayabileceğim bir açıklama yapmanı istiyorum."

"Dedektif O'Malley," dedi Lily, "ne kadar istesen de piyango bileti Amy'nin kayboluşunu çözmeyecek."

İçilmemiş kahve, içilmemiş çorba, Odessa, ağustos, uyuşmuş bacaklar, nemli sıcaklık, gürültü, güçsüzlük.

Spencer masanın karşısına doğru eğilerek, "Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum ve sen benim demek istediğimi tamamen kaçırıyorsun," dedi. "Çalışmak ve üzölmek dışında bir şeyler yap. Paranı al, başka bir şehre taşın, yoksullara ver, kardeşinin senatörlük kampanyasına yatır ya da herhangi bir şeyde kullan." Birden durdu, konuşmayı bırakıp Lily'ye baktı.

Lily her sabah nasıl kalktığını bilmiyordu. Andrew'ya geçen baharda kampanyasına yardım edeceğini söylemişti ve verdiği sözü nasıl yerine getireceğini bilmiyordu.

Spencer hâlâ düşünceli düşünceli, dikkatle ona bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Lily, çok yorgundu.

Spencer gözlerini kırptırarak kendine geldi. "Hiç. Gitmem gerek. Bir an önce karakola dönmem lazım." Ayağa kalkıp iki yirmilik çıkardı ve masaya bıraktı. "Biraz yakınlık kurduğumu, bir şeyler konuşabileceğimizi sanıyordum," dedi soğuk soğuk. Ardından çıkıp gitti ve Lily'yi lokantada yalnız bıraktı.

Ertesi sabah, 13 Ağustos Cuma günü Lily telefon çaldığında hâlâ uyuyordu. Telefonu açmadı. Dedektif Harkman'dı. Beş dakika sonra tekrar aradı. Lily açmadı.

Yarım saat sonra kapı çaldı. Bu hiç adil değildi. Diyafo-ndan Harkman'ın sesi geliyordu: "Bayan Quinn, sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

İnanılır gibi değildi. Lily aşağıda beklemesini söyleyerek hızlı bir şekilde (kaplumbağa gibi yavaş) yıkanıp giyindi.

Dışarıda Spencer ve Harkman onu bekliyordu. Spencer ona bakmadı. Harkman onunla merkezde konuşmaları gerektiğini söyledi. Onu devriye arabalarına götürdüler. Lily bir zanlı gibi arkaya oturdu.

Sorgu 1 odasına girdiğinde bu sefer masada Harkman'ın karşısındaydı. Spencer kollarını kavuşturarak onun arkasında durdu. Lily neler olduğunu anlamıyordu. Spencer suskun ve soğuktu.

"Bayan Quinn," dedi Harkman sertçe, küçük boncuk gibi gözleri onun üzerindeydi. "Dedektif O'Malley ve benim sizinle konuşmak istediğimiz bir şey var, sormamız gereken bir şey. Aslında küçük bir tutarsızlık hakkında birkaç soru."

Spencer hiçbir şey söylemedi. Lily, kendisini neden Harkman'ın sorgulamasına izin verdiğini merak etti, sanki aralarında herhangi bir kişisel bağlantıyı kasıtlı olarak kaldırıyor, ona, *tamam, madem sen bana hiç kimseymişim gibi davranıyorsun, ben de sana aynı şekilde davranacağım, hiç kimseymişsin gibi*, diyordu. Lily biraz da olsa suçluluk hissetti. Harkman ona bir şey soruyordu ama Lily o kadar pişmanlık duyuyordu ki onu duymadı.

"Bayan Quinn!"

"Özür dilerim, efendim?"

"Geçen yıl ağabeyinizin yeniden seçim kampanyasında çalıştığınızı söylediniz mi?"

"Evet." Lily kaşlarını çattı.

“Dedektif O'Malley'ye kampanyada arkadaşınız Amy'yle birlikte çalıştığınızı söylediniz mi?”

“Evet, muhtemelen bundan bahsetmiştim. Port Jeff ofisinde yardım ettik. Bunun için üniversite kredisi aldık, siyaset bilimi dersimiz için. Neden ki?”

Harkman ve Spencer birbirlerine baktılar. “Notlarıma göz gezdirip bu davanın arka planını çalışırken, telefon ifadelerinizdeki numaraları aramak için saatler harcadım,” dedi Harkman bazı sayfaları gözden geçirerek. “Numaralardan biri ağabeyinizin Washington'daki kongre ofisiydi.”

“Yani? Onu her zaman oradan ararım.”

“Evet, evet. Beni geri araması biraz zaman aldı; buradaki raporunda, onun beni aramasından önce kendisini üç ya da dört kez daha aramak zorunda kaldığım yazıyor.”

“Her zaman böyledir. Onunla aylardır konuşmadım.”

“Konuşmamız çok kısa sürdü. Evinizden sık sık telefon alıp almadığınızı sordum, ayda bir veya iki kez onu aradığınızı söyledi ve telefon kayıtları bunu da onun sizin evinizi geri aramasını da doğruladı. Belirli aralıklarla devamlı, yirmi ila otuz dakika süren görüşmeler olduğunu söyleyebilirim.”

“Evet.”

“Çok kısa bir konuşma yaptık ve telefonu kapattık ama öncesinde Amy McFadden'ı tanıyıp tanımadığınızı sordum, ağabeyizin ne dediğini biliyor musunuz?”

Lily'nin kalbi neden bu kadar hızlı atmaya başlamıştı? Ne demiş olabilirdi ki?

“Hatırlayamadığınızı söyledi, Bayan Quinn.”

Lily hiç de kendisine ait olmayan bir sesle, “Neyi hatırlamıyormuş?” dedi.

“Amy McFadden'ı.”

Sessizce oturdular; Spencer arkasında, Harkman nefes nefese karşısında dururken Lily nefesinin kesildiğini düşündü.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum,” dedi Lily sonunda. “Bana ne sorduğunuzu anlamıyorum.”

“Ağabeyinize ev arkadaşınızı tanıyıp tanımadığınızı sordum, onu gerçekten hatırlayamadığınızı söyledi. İki kere tekrarladi. Sonra gitmesi gerekti ve telefonu kapattık. Ve bu konuda başka bir şey düşünmedik çünkü düşünecek bir şey yoktu, ta ki Dedektif O’Malley ofise gelip bu küçük çelişkiye dikkat çekene kadar.”

Lily hiç kıpırdamadı, sadece başını yavaşça ve umutsuzca çevirdi, yardım etmesi, izah etmesi, açıklığa kavuşturması ve işleri yoluna koyması için yalvararak Spencer’a baktı. “Ne dediğinizi anlamıyorum,” dedi Lily titrek bir sesle.

“Bayan Quinn.” Konuşan Spencer’dı. Sonunda konuşmuştu. Sesi sanki onu tanıımıyormuş gibiydi. Masanın etrafından dolaşıp yanında durdu. “Bana söylediklerin göz önüne alındığında, yeniden seçilmesinde ona yardım ettiğiniz halde ağabeyinin ev arkadaşını hatırlamadığınızı söylemesi tuhaf görünüyor. Ya hatırlamıyor ya da Amy kampanyasında ona yardım etmedi, ikisi birden doğru olamaz. Ya da bize doğruyu söylemiyor-sun, Amy ona yardım etmedi. Ya da ağabeyin bize doğruyu söylemiyor ve aslında onu hatırlıyor.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Lily. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Lily avuçlarını masaya koyarak öne doğru eğildi, hiperventilasyon akciğerlerine saldırmıştı. “Dedektif,” dedi, sesini sakın tutmak için daha yavaş nefes almaya çalıştı. Başaramadı. “Üzgünüm, gerçekten ne demek istediğini bilmiyorum... Benden ne istediğinizi anlamıyorum.”

“Doğru olabilir mi, Bayan Quinn,” dedi Harkman, “Andrew Quinn, Amy’yi hatırlamıyor olabilir mi?”

“Sanırım, doğru olabilir, evet,” dedi Lily nefes nefese, panik içinde; kalbini yatıştırmak için elini göğsüne koydu. Bu *imkânsızdı!* Belki de bir sorgu odası, ruhun bu tür haykırırlarının yeri değildi. Sesi mücadeleyi kaybetti ve giderek

zayıfladı. Şimdi fısıldıyordu. “Doğru olabilir.” Sesi neredeyse duyulmuyordu.

Sonra üçü de sustu. Spencer ve Harkman ona bakıyordu ve Lily bakışlarını masaya dikmişti. Tüm vücudu aniden boşalmış ve elektrik yüklü bir ızdırap vererek sinir uçlarıyla yeniden doldurulmuş gibi hissediyordu.

“Bayan Quinn...”

“Lütfen.” Lily ayağa fırladı. “Eğer işimiz bittiyse gitmem gerek. Bir dakika daha burada duramam.” *Sorgu Odası 1*’in ortasında inledi ve dışarı fırladı. Spencer peşinden gitti. Merkezin dışında, sokakta onu durdurdu.

“Lily,” dedi hafifçe soluyarak. “Benden kaçıyor musun?”

“Evet,” diye ağzından kaçırdı Lily. “Hayır.” Yanından geçmeye çalıştı ama Spencer önünde sağlam duruyordu. “Bırak geçeyim. İşimiz bitti, öyle değil mi? Geçmeme izin ver.”

Spencer hareket etmesini engellemek için onu kollarından tuttu. Lily titriyordu.

“Lütfen,” dedi. “Rahat bırak beni.”

“Lily,” dedi Spencer usulca. Hâlâ kollarını tutuyordu, neredeyse kucaklayacak gibiydi; Lily ne olduğunu anlayamayacak kadar heyecanlıydı. “Üzgünüm. Sadece Amy’yi bulmaya çalışıyoruz.”

“Ah, otoyolda trafik cezaları vermek, kayıp kişilerde deneyim kazandırıyor, değil mi?” dedi Lily bağırarak, eğilip büzüşerek ondan kurtulmaya çalışıyordu. Üzüntüden dizleri bükülüyordu. “Hayır,” dedi öfkeyle başını iki yana sallayarak. “Hayır!” Daha da kararlıydı. “Düşündüğün her neyse, basit bir açıklaması var.”

“Hiçbir şey düşünmüyorum.” Spencer onu serbest bıraktı, Lily kıpırdamadan durdu ama binanın kirli duvarına yaslandı. “Hepsini düşünen sensin. Çünkü ağabeyinin ifadesinin doğru olup olmadığını bilen tek kişi sensin.” Spencer kaldırımı baktı.

“Ve senin tepkinden, öyle olamayacağını biliyorsun gibi geliyor bana.”

Lily başını çevirip bir pencere bölmesinden içeri baktığında camdan yansıyan kendi cam gibi gözlerini gördü ve gözyaşlarını tutmak için mücadele ederek ellerini yüzüne götürdü.

Spencer masasına geri döndüğünde kendini bütün ağırlığıyla bırakarak oturdu, ofiste etrafına bakındı ve gitme zamanının geldiğini düşündü — belki de temelli olarak. Karşısında oturan Harkman onun aksine sevinçliydi. “Nihayet! Kıpırdamayan davada bir kırılma. Bir ipucu.”

“Evet, bir ipucu.” Spencer birkaç dakika sonra, “Sanırım buradan sonrasını Sanchez ve Smith halledebilir,” dedi. Döner sandalyesinde Harkman’a döndü. “Bu davayı onlara vereceğim. Yapamam, Chris. Bu davayı bırakmalıyım.”

“Hangi dava? McFadden davasını mı?”

Spencer başıyla onayladı.

“Ne diyorsun sen? Sonunda biraz ilerleme kaydettik. Bir ABD milletvekili!”

Kan bağları. Erkek ve kız kardeş. Spencer şu an bir içki için nasıl da can atıyordu. “Biliyorum. Ama yapamam.”

“O’Malley, ne oldu sana böyle?”

Spencer, geçmiş, New Hampshire, Hanover’ın beyaz, ıslak binalarını, Dartmouth College’ı, ruhundaki siyah sürgüleri düşündü; Connecticut, Greenwich’i, bir zamanlar başka bir kayıp kızı araştırmamanın ve ona en yakın olanların oyun ve manipülasyonlarının ördüğü karmaşık ağı hatırladı. Kirli hikâyeleri onu yutmuştu. Aynı yere ikinci kez dönemezdi. Long Island Otoyolu’nda trafik polisliği yaparken tekrar uygun bir dedektif olmakla yüzleşmek yıllarını almıştı. Hayatta bir defası yeterli olan bazı şeyler vardı. Sayıları pek fazla değildi. Yaşamın sunduğu birçok şey, seks gibi yenilenebilir zevkler veya alkol gibi yenilenebilir sefaletlerdi. Ancak bu sığ sulara

boğulmak, viskiye iyice doymuş olsa bile yeniden yaşamak istediği bir şey değildi.

“O'Malley, bunalmışsın sen. Küçük davalarını bana ver. Sen buna konsantre ol.”

“Bunalmadım. Bana psikanaliz yapmayı bırak. Bu davayı kesinlikle istemiyorum. Küçük davalar bende kalsın. Yapmam gereken pek çok şey var, senin de öyle. Sanchez ve Smith bizim yerimizi alabilecek kadar yetenekli.”

“Bizim yerimizi almalarını istemiyorum! Bu büyük bir dava. Bir milletvekili, O'Malley! İkimiz de terfi alabiliriz. Düşünmem gereken bir ailem var benim. Üç kalp ameliyatı geçirdim. Senin derdin ne?”

“Chris, üzgünüm. Sadece yapmak istemiyorum. Ne söyleyebilirim sana?”

“Ama bana bununla gelen sensin!” diye bağırdı Harkman. “Okurken Andrew Quinn'in söylediklerini hatırlayan sensin. Yani bu da nesi? Bunu neden yapıyorsun?”

Spencer, Harkman'a bir şey açıklayacak değildi. “Fikrimi değiştiremezsin. Bu çamura bulaşmak istemiyorum. Burada benim için çok fazla yük var. Davayı Sanchez'le Smith'e veriyorum.”

“Hayır, vermiyorsun, O'Malley.”

Spencer'in donuk bakışları hafifçe aydınlandı.

Harkman kalkıp Spencer'in masasına gelerek üzerine eğildi. Spencer uzaklaştı, ihtiyatlı davranmış gibi görünüyordu olmalıydı ama sadece ondan hoşlanmıyordu. “Seni bencil piç,” dedi Harkman. “Bir şeyleri bir tek sen biliyorsun sanıyorsun. Ama ben de biliyorum, O'Malley, senin hakkında bazı şeyler biliyorum, İşleri'nin duymakla ilgileneceği türden şeyler. Sana çok iyi davrandım ama bu konuda benimle dalaşma çünkü bu davaya ihtiyacım var. Her zamanki gibi sadece kendini düşünüyorsun.”

Spencer kımıldamadan Harkman'ın şiş, çarpık yüzüne, öfkeli küçük gözlerine bakıyordu. “Bana daha fazla yaklaşma,”

dedi ve kendisi de ayağa kalktı, ardından koltuğunu iterek uzaklaştırdı. “Benim hakkımda ne biliyorsun?”

Harkman geriye doğru yarım adım attı. “O’Malley, sana yemin ediyorum. Sen benimle uğraşırsan ben de seninle uğraşırım. İzne ayrılmak mı istiyorsun? Güzel, uzun bir izin alacağını garanti ederim.” Harkman ofisten fırtına gibi çıktı, tıpkı yaralı bir kadın gibi.

Spencer tekrar masasına çöktü. Harkman neden bahsediyordu? Bencillik mi ediyordu? Muhtemelen. Bu davayı Sanchez’e vermenin Harkman’ı nasıl etkileyeceğini düşünmemişti. Sadece kendisini nasıl etkileyeceğini düşünmüştü, altından kalkıp kalamayacağını. Yapabileceğini sanmıyordu. Harkman’a, istediği şeyin... kişisel olarak karışmamak, Lily’ye zarar vermemek olduğunu söyleyemezdi. Lily ezilecekse, kendi elinde ezilmesini istemiyordu. Spencer’ın geri çekilmesi Lily için yapabileceği en nazık, en iyi şeydi ve kesinlikle kendisi için de en iyisi buydu. Spencer karanlığı hissetti, içgüdüsel olarak Amy’nin kaybolmasında gökyüzü yerine planın bataklığını, çamurlu ve sığ suları hissetti.

Partnerine duyduğu hisler kötü yönde değişti. Spencer tehdit edilmekten çoğu kişiden daha fazla nefret ediyordu. Tabii ki Harkman sadece blöf yapıyordu. Spencer’ın saklayacak bazı sırları vardı ve bunları yeni partnerinden, neredeyse bir yabancıdan elbette saklamıştı. Ceketini kaptı ve çıktı.

Hakikat: Görüldüğü Şekliyle Gerçek

Lily onu içeri aldı ama o kadar isteksizdi ki kapıyı tamamen açmadı bile. “Benden ne istediğini bilmiyorum,” dedi soğuk soğuk ama Spencer’ın gergin yüzünü, dudaklarının kasvetle bükülmesini fark etmekten kendini alamadı.

“Benimle gelmeni istiyorum,” dedi Spencer kapıyı açıp içeri girerek. “Ağabeyinle konuşmak istiyorum.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Spencer derin bir nefes aldı. “Ona yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?” Amy’nin odasına girdi.

Lily onu izledi. “Onunla konuşmak ona nasıl yardım edecek?”

Spencer elini havada döndürerek etrafına bakıyordu. “Lily, beni bir kez daha bile bile yanlış anlıyorsun. Sen ve ben gidip kardeşinle şu anda onun evinde gayriresmî olarak konuşabiliriz ya da partnerimle ona bir polis ziyareti yapmak zorunda kalacağım.”

“Dedektif O’Malley,” dedi Lily ellerini yalvarır gibi birleştirerek. “Anlamıyor musun? Ağabeyim Andrew Quinn bir ABD *milletvekili*.” Sesini alçalttı. “O evli. Okul çağında iki kızı var. Senato seçim kampanyasını başlatmak üzere. Bu, senin dediğin gibi sadece konuşmak değil, kariyeri ve ailesi söz konusu. Bunu görmüyor musun? Sen bir dedektifsin, o kadar kalın kafalı olamazsın!”

“Affedersin, evet, keşke cin gibi biri olsaydım,” dedi Spencer. Duvarlara, dolaba bakıyor, Amy’nin şifonyerinin çekmecelelerini açıyordu. Dizlerinin üstüne çöküp yatağının altına baktı. “Günlük tutmuyor muydu?”

“Tutuyordu. Okuduğunu sanıyordum.”

“Ah, o bir günlük değildi, ajandaydı. İçinde hiçbir şey yoktu. Benim demek istediğim gerçek bir günlük. *Sevgili günlük, bugün bana ne olduğuna inanamayacaksın, bir çocuğu öptüm*, bu tür şeyler. Bütün kızlar tutar.”

“Ben tutmuyorum.”

“Tabii ki tutuyorsun. Yanında olmadan hiçbir yere gitmediğin küçük eskiz defterin. Her yerinde piyango numaraları karalanmış olan. Onun ne olduğunu sanıyorsun?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Lily kollarını kavuştu. “Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Amy’nin mutlaka bir şeyleri olmalı,” diye mırıldandı Spencer. “Bir yerlerde bir şeyler saklamış olmalı.”

“Gitmek istemediğimi bilmeni istiyorum,” dedi Lily.

“İnan bana senden daha az gitmek istiyorum oraya.” Spencer doğruldu. “Daha önce bu yoldan geçtim.” Gözlerini kaçırdıktan sonra yeniden sabitledi. “Bu durum ruhu mahvediyor. Bu davadan çekilmek istedim ama... çekilemiyorum. Belki de farklı bir iş kolu seçmeliydim. Bu davadan sonra öyle bile yapabilirim. Ama şimdi gidelim. Belki de dediğin gibi basit bir açıklaması vardır.” Durakladı. “Belki de dediğin gibi Amy her an bu kapıdan içeri girer.”

Arabada Spencer piyangoyu tekrar sordu, bu sefer Lily ona anlattı. Spencer inanmakta zorlanıyordu ve kuşkuluydu.

“Sen İrlandalısin, Katolik’sin” dedi Lily. “Bana anlama-
dığını söyleme. Ailemin yarısı seninki gibi. Diğer yarısı Kuzey Denizi’nin karşısında, Kuzey Polonya’daydı; sulak alanlarda yaşıyor, Hitler’in Danzig yakınlarına, Polonya geçidinin ya-

kınındaki bölgelere gelmemesi için dua ediyordu. Bunlar sana tamamen yabancı olamaz.” Lily başını iki yana salladı.

“İrlandalı ve Katolik'im, evet ama deli değilim. Ne yani, Rabbin Duası'nı okuduğum için on sekiz milyon dolar değerinde bir bileti duvarımda aile fotoğraflarımın arasında bırakacağımı mı sanıyorsun? Ve ayrıca, Lily, New York Eyalet Piyangosu'nu *aramaman* işlerin sırasını değiştirmez, numaraların ortaya çıktığı ve adının onların üzerinde olduğu gerçeğini değiştirmez.”

Lily başını çevirip camdan dışarıya, Long Island Otoyolu'ndaki kalabalığa baktı. Göz kapakları ağırlaşmıştı; bacakları ağrıyor, parmakları hafifçe titriyordu. “Dedektif O'Malley,” dedi, “tam da bundan korkuyorum.”

Spencer, Lily'den ağabeyi hakkında bilgi vermesini istedi.

Andrew evliydi. İki defa evlenmişti. İlk aşk evliliği idi ve on bir gün sürmüştü. Düğünden önce yedi yıl birlikteydiler ancak evliliğin kendisi on bir gün sürmüştü. Kalbine doğrultulmuş bıçağın saptırılmasıyla alınan bir yaradan başka bir şey değildi. İkincisi ve şu anki... Kim bilir? Karısının aşkı için miydi? Karısı onu sevmiş, Andrew da onunla evlenmişti. Ve kadının biraz parası vardı. Şimdiye kadar iyi gitmişti. On dört yılın ardından hâlâ evliydi. Ve karısı onu hâlâ seviyordu. Bir milletvekilinin karısı olmayı çok seviyordu ve senatör karısı olmaya bayılacaktı. Ve belki de... yolun bir yerinde... başkan karısı olmaya. Andrew'yu çocukluğundan beri tanıyan herkes bilirdi: o, doğuştan bir liderdi ve hayattaki bilinen tek amacı, giderek daha yüksek seviyelerde olmaya devam etmektir.

Katıldığı her kulübün başkanı olmuştu, Ulusal Onur Derneği başkanı, Hukuk Kulübü başkanı, Öğrenci Konseyi başkanıydı. Cornell'de Öğrenci Birliği başkanı, sonbaharda All Ivy Big Red futbol takımının kaptanı ve ilkbaharda mürettebat ekibinin kaptanı olmuştu.

Andrew'nun isteyip de elde edemediği tek bir şey olmamıştı.

Otuz dört yaşında Suffolk County birinci kongre bölgesi için adaylığını koymuş, kanlı bir savaştan ve her iki tarafın da haksızlık suçlamaları ve sert söylemlerinden sonra elli iki oy farkla kazanmıştı. 1998’de dördüncü seçimini birkaç bin farkla kazanmıştı, buna “ezici siyasi zafer” diyordu.

“Ee, Lily, söyle bana, Andrew, Amy’yi ne kadar tanıyordu?”

“Onları ben tanıştırdım. Onu benim aracılığımla tanıyordu,” dedi Lily kollarını kavrayarak. “Sadece onun kampanyasına destek olmakla kalmadık, bizi öğle yemeğine, akşam yemeğine çıkardı. Amy’yle ikimiz onu ziyaret etmek için bir veya iki kez başkente geldik. Geçen Noel’de onunla alışverişe gittik, çok iyi zaman geçirdik.” Lily başını eğdi. “Amy geçen yıl benimle Şükran Günü yemeğine geldi, 4 Temmuz’daki barbeküye geldi. Benim arkadaşımdı, benimle geldi. Anne, Amanda, büyükannem gibi Andrew da onu tanıyordu. Anlıyor musun? Harkman’a söylediği sadece bir yanlış anlaşılma.”

Quinnler, Port Jefferson’da, Old Post Yolu’nun dışında büyük bir kolonyal evde yaşıyorlardı. Kaldırımdan yaklaşık yüz metre uzakta bulunduğu, dışarıda iyi konumlandırılmış, mükemmel kesilmiş çalılar sayesinde sokaktan hiçbir pencere ya da kapının doğru dürüst görünmediği hesaba katılmazsa neredeyse normal bir ev gibi görünüyordu. Ön bahçenin ortasında altı metrelik bir direkte dalgalanan Amerikan bayrağını ve kaldırımın yakınında hâlâ yerde duran eski bir kampanya posterini saymazsanız normal bir evdi: “Milletvekili Quinn’i yeniden seçin; Long Island ve aileniz için en iyisi.” İçinde iki Maliye Bakanlığı ajanı olan, yolun karşısındaki normal arabayı saymazsanız sıradan bir yerd.

Quinnlerin evi, ustalıkla dekore edilmiş, mermerleriyle, parkeleriyle, döşemeyle eşleşen perdeler ve perdelerle eşleşen abajurlarla kusursuzdu; uyumsuz tek bir duvar kâğıdı ya da lavaboda tek bir bardak yoktu. Miera bunları Andrew için hallediyordu. İyi bir politikacı karısıydı. Evin bakımını üstle-

niyor, kızlara bakıyor, partilerde ve hatta seçim kampanyası gezilerinde daha da harika görünüyordu. Andrew geçmişte, 1992'deki küçük zaferini Miera'nın zarafetine bağlıyordu çünkü rakibinin eşi neredeyse hiç göz alıcı veya çekici değildi. Kabul konuşmasında karısını kastederek, "Benim için neler yaptığının tamamen farkındayım," demişti.

Lily'nin ailesinden hiç kimse Miera'yı sevmiyordu. Öncelikle garip bir ismi vardı. Kimse telaffuz edemiyor, Miera da doğru telaffuz edilmemesinden nefret ediyordu. İnsanlar ona Mee-YE-ra veya MEE-ra diyorlardı ama sadece MY-ra'ydı. Neden bu şekilde heceleyemiyordu? İnsanları her zaman ilk olarak -Lily, Spencer'a böyle söyledi- bununla test ediyordu.

Kapıyı Miera açtı. Uzun boylu, sarışın, bakımlıydı; cansız bir güzelliği vardı. Spencer rozetini göstererek, "MEE-ra Quinn, değil mi?" dedi. "Ben Dedektif O'Malley. Lily'yi tanıyorsunuz. Milletvekili Quinn'i görmeye geldik."

Lily istemsiz gülümsemesini engellemek için dudaklarını sıkı.

İntizamı gözden geçirerek holde beklediler. Spencer, kapının kalın, ses geçirmez metalden yapıldığını ve pencerelerin renkli olduğunu fark etti; kurşungeçirmez olduklarına bahse girebilirdi. Lily'ye usulca evin iyi tahkim edilmiş göründüğünü söyledi.

"Evet. Politikacı yaşamı. Ona... yani anlayacağın, birkaç yıl önce, 110. Yol'daki sinemadan arabayla dönerken birileri onlara ateş etmiş. Sadece yolda gidiyorlarmış ve güm! Camlara vurmuşlar, kızlar korkmuş, Miera yarı ölü gibiymiş."

"Bunu duymamıştım. Yaralanan oldu mu?"

"Evet, biraz cam kesikleri olmuş. Miera'nın ameliyat olması gerekti, gözüne bir cam parçası batmıştı."

"Kim yapmış?"

"Ah, sadece birkaç düzenbaz. Kimse bilmiyor. Sorun çıkarmaktan başka yapacak işleri olmayan çocuklar. Fakat bir seferinde, polis köpekleri Washington'daki yönetim süitinde

küçük bir bomba buldular. Bütün oteli arıyorlardı ve onun süitinde bir bomba bulundu. Bu yüzden biraz daha dikkatli davranmaya başladı.”

“Peki akşam yemeklerine, öğle yemeklerine nasıl gidebildiniz?”

“Andrew sadece ailesi için endişeleniyor ama kendisi bir hapishanede yaşamıyor. Riski göze alıyor, sana ne diyebilirim. Şu ana kadar iyi gitti.”

Hâlâ mutfğa, bir ofise ya da yemek odasına götürülmemişlerdi. Bir içki ikram edilmeden ya da oturacak yer gösterilmeden ayakta bırakılmışlardı. Lily kaşlarını kaldırarak fısıldadı: “Demedim mi sana? Benden nefret ediyor. Ve adını yanlış telaffuz ettikten sonra içkiyi unut, onun evinde asla bir şey içemezsin.”

Spencer daha cevap vermemiştii ki Andrew hole gelerek onları selamladı. Sinekkaydı tıraşlı, açık, mutlu, cana yakın bir yüzü, güçlü bir tokalaşması vardı. Boylu ve cüsseliydi. Saçları zamanından önce kırılmıştı ki bu, politikada genç ve deneyimsiz görünen rakiplerine karşı ona avantaj sağlıyordu. Gülümsedi, dosdoğru Spencer’a bakarak elini sıktı, elini Spencer’ın sırtına koydu ve onları içeri davet etti. Kız kardeşini sıkı sıkı sarılarak kucakladı. Bu Andrew’ ydu, sımsıkı kucaklayan adam.

“Lily, bunu söylediğim için beni affet, seni ağabeyin olarak seviyorum ama biraz uyumalısın. Ve yemek ye biraz. Şu haline bak. Aç mısın?”

Lily başını iki yana salladı. Granit mutfakta minderli sağlam taburelere oturdular, Andrew onlara limonata getirdi. Spencer limonatayı çabucak içti, tabureden kalktı ve “Biraz özel konuşabilir miyiz?” dedi.

Bakımlı, çimleri düzenli, çiçekli arka bahçeye bakan, kiraz ağacından koyu renk lambrili ofiste, Andrew masasının arkasına, Spencer’la Lily önündeki koltuklara oturdular.

Lily o kadar rahatsızdı ki bakışlarını yerden kaldıramıyordu. Üst bacaklarında, daha önce hiç yaşamadığı, midesine kadar uzanan, alışılmadık bir ağrı vardı; muhtemelen uyluklarındaki çürüklerden kaynaklanan tatsız ve keskin bir ağrıydı. Karnında böyle bir açık çukur olmasaydı bacaklarındaki ve midesindeki nefes kesen ağrıyı nasıl bulabileceğini anlayabilirdi. Şu anda kesinlikle soluk alamıyordu. Spencer'a baktı, tamamen sakindi, elleri Lily'ninki gibi acıdan korunmak için sıkıca birleştirilmemişti. Neredeyse rahatlamış görünerek, "Sayın vekil, neden geldiğimi biliyor musunuz?" dedi.

Andrew nazik bir şekilde gülümseyerek başını iki yana salladı.

Lily'nin bacaklarındaki ağrı daha da güçlendi.

"Amy McFadden'la ilgili."

"Ah..." Andrew duraklayıp Lily'ye baktı. "Ne olmuş ona?"

"Biliyorsunuz ki onun kayboluşunu araştırıyoruz."

"Evet, evet, partneriniz, Harkman'dı, değil mi? Daha önce de bahsetti. Bulundu mu?"

Spencer sakindi. "Hayır. Ama... mesele de bu. Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz, değil mi? Amy McFadden?"

"Ne demek istiyorsunuz? Kız kardeşimin ev arkadaşıydı." Andrew, Spencer'a bakmaya devam ediyordu.

Lily gülümsemeye çalıştı ama kalbinin güm güm atmasından bunu beceremedi.

"Evet, doğru. Sayın vekil, neden partnerime Amy'nin kim olduğunu hatırlayamadığınızı söylediniz?"

"Ne? Bunu söylediğimi sanmıyorum."

"Söylediniz."

"Böyle demiş olamam. Laf arasında onu tanıdığımı söyledime eminim."

"Hayır, sayın vekil. Sizinle konuşma kayıtları gayet net. Onu hatırlamadığınızı söylediniz."

Andrew güldü. “O zaman sorusunu yanlış anlamış olmalıyım. Ofisimde çok gürültü vardı. Duyamadım. Bana telefon görüşmeleri hakkında sorular sorduğunu sanıyordum. Amy’yi hatırlamadığımı asla söylemiş olamam. Bu doğru olmazdı.”

“Peki ne dediniz?”

“Belki de sormadığı bir soruya cevap veriyordum.”

“Partnerim gayet netti. Amy McFadden’ı sorduğunu biliyor musunuz?”

“Onu doğru dürüst duyduğumu sanmıyorum. Belli ki cevapladığım soru bu değildi.”

“Evet, belli ki değildi.” Spencer, Lily’ye bakış attı. “Peki neye cevap veriyordunuz?”

“Bilmiyorum. Ama Amy, Lily’nin arkadaşıydı ve aile partileri için evime geldiler, Washington’a beni görmeye geldiler. Yani bu çok saçma. Çok açık bir şekilde basit bir yanlış anlaşılma. Ya ben yanlış söyledim ya da o yanlış duydu.”

“Onu hatırlamıyorum, demediniz mi?”

“Tabii ki hayır!”

Fakat Bayan Quinn, Amy’nin aşk hayatını sizden sır olarak saklamak istemesi sizi biraz rahatsız etmiyor mu, diye sormuştu Spencer geçen haziranda Lily’ye.

Aman Tanrım.

Lily inledi. Her iki adam da ona baktı. “Bana izin ver misiniz,” dedi. “Kendimi iyi hissetmiyorum.” Banyoya girinceye kadar ciğerlerine nefes çekmeden topallayarak yürüdü, tuvalete oturup elleriyle ağrıyan bacaklarını örterek sallandı. Ağrı, uzun bir sürenin ardından bacaklar aniden hareket ettiğinde hissedilen iğnelenmelere benziyordu. Buna benzer bir şeydi ama bunlar iğne değil, bıçaktı ve bacaklar hareket etmiyor, ağrı geçmiyordu. Banyoda oturdu, inledi ve sallandı.

Andrew ve Spencer ofiste kalmışlardı.

“Kız kardeşim iyi mi? Berbat görünüyor.”

“İyi olduğunu sanmıyorum. Son zamanlarda kendini halsiz hissediyordu.”

“Öyle görünüyor. Dedektif, sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Yardım etmekten mutluluk duyarım. Amy’yi iyi tanı mıyordum ama dediğim gibi, onu Lily aracılığıyla tanıyor-
dum. Çok yakındı. Kız kardeşim hep ondan bahsediyordu.”

“Sayın vekil, hiç kız kardeşinizin evine ziyarete gittiniz mi?”

“Evet. Sık sık değil ama oraya bir iki kez gittim.”

“O halde sizden bir saç örneği alırsam itiraz etmezsiniz, değil mi? Eşleştirmeye çalıştığımız birkaç bilinmeyen saç te-
limiz var.” Spencer ceketinin cebinden plastik bir paket, bir kazıyıcı ve küçük bir makas çıkardı.

“Elbette. Hiç sorun değil.” Andrew, Spencer saçını kese-
bilsin diye başını eğildi. “Ama bu pek bir şey göstermeyecek. Oraya gitmiştim.”

“Kesinlikle. Geriye ne kaldığını görmek için tüm aile ve arkadaşları elemek istiyoruz.”

Spencer, Andrew’nun çekici bir adam olduğunu düşündü. Çekici erkeklere karşı tarafsızdı. Çekicilikleri onu hiç etkile-
miyordu.

“Amy hiç sizi tek başına ziyarete geldi mi?”

“Ne?” Andrew, Spencer’dan bir adım uzaklaştı ve göz-
lerini kıstı.

“Sayın vekil, çok basit bir soru. Amy, Lily olmadan sizi
tek başına ziyaret etti mi?”

“Beni nerede ziyaret etti mi?”

“Herhangi bir yerde. Burada, Port Jeff’te. Washington’da. New York’ta. Soru şu: Sizi görmek için hiç tek başına geldi mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Andrew. “Hatırlayamıyorum. Anla-
manız gerek, dedektif, haftada yüzlerce insanla uğraşıyorum. Beni görmeye gelen herkesi hatırlayamıyorum. Hepsi bu, hatırlayamıyorum. Buradaki ofisime gelmiş olabilir, belki bir merhaba demek için uğramıştır. Ailesi Port Jefferson’da yaşamıyor mu?”

“Evet.”

“Eh, o zaman belki de geldi. Bunu yaptığına dair hiçbir şey hatırlamıyorum ama bu, onun yapmadığı anlamına gelmez. Bu sadece takip etmediğim bir konu.” Kibarca gülümsedi.

“Sizce Amy’nin uğradığını en son ne zaman hatırlamadınız?”

“Ne?”

“Size doğrudan sorduğum tek bir soruyu cevaplamadınız. Bunu bile.”

“Kusura bakmayın ama bu, özellikle dolambaçlıydı.”

“İronik olmasını istedim. Amy’yi en son ne zaman gördünüz?”

“Bilmiyorum. Kız kardeşimi görmeyeli uzun zaman oldu, yani bir süre önce.”

“Amy’yi en son ne zaman kız kardeşiniz olmadan tek başına gördünüz?”

“Size söyledim, hatırlayamıyorum.”

“Ofisinizdeki herhangi biri Amy’nin Port Jeff ofisinizi ziyaret ettiğini onaylayabilir mi? Ofis müdürünüz belki? Asistanınız? Resepsyonistiniz?”

“Seçmenlerimin doğaçlama ziyaretlerini kayıt defterime yazmam, dedektif.”

“Amy sizin seçmeniniz değildi. New York’ta yaşıyordu.”

“Ne demek istediğimi anladınız.”

“Amy ne sıklıkla uğruyordu... *beklenmedik bir zamanda?*”

“Dedektif, uğramıyordu. Nedir bu?”

Kapıya vuruldu. “Andrew?” Miera’ydı. Kapı açıldı. “Böldüğüm için özür dilerim. Ama kız kardeşinle ilgili bir sorun var. O... nesi var bilmiyorum. Banyoda ve sesi sanki biri onu ortadan ikiye ayırıyormuş gibi geliyor.”

Dönüş yolunda arabada, kilometrelerce uzunluktaki düz Long Island’dan, kilometrelerce uzunluktaki Long Island Otoyolu’ndan sonra, elli dakikalık bir sessizliğin ardından Westbury

civarında bir yerlerde Lily konuştu. Bir iniltiyi bastırmayı nasıl başarmıştı? Bacaklarındaki ağrı amansızdı. Mümkün olduğunca sakın bir sesle, “Görüyorsun, Dedektif O’Malley, sana basit bir açıklama olduğunu söylemişim,” dedi.

Spencer’ın direksiyonu kavramasını ve hiçbir şey söylememesini izlemek içindeki acıyı daha da keskinleştirdi.

O gece ağabeyi ve Amy ayrı yaşamları, ayrı dertleriyle içine işlemiş, onu ezip geçmişti. Lily yatakta kendi çilesiyleydi, öylesine acı içinde yatıyordu ki Andrew’ya, Amy’ye, Joshua’ya, Spencer’a ve boş duvarlara haykırdı; annesi için, rahatlamak için çığlık attı. Vücudunda böyle acı veren neydi, karnında ne vardı? Karnı tekrar tekrar içeriden çelik bir topla deliniyormuş gibi geliyordu.

Nihayet, saatlerce kıvrandıktan sonra, geri aramayan ablası Amanda’yı aradı. Ablası Anne’i aradı ama Anne yoktu ve cevap vermiyordu, hiç kimse cevap vermiyordu, oysa Lily’nin çaresiz bir şekilde birine ihtiyacı vardı. Evinden çıkamayan ve kendisine yardım edemeyecek büyükannesini arayamazdı, kendisine yardım edemeyecek ve etmek istemeyen annesini arayamazdı. Lily gelmeyeceğini bildiği tek kişiyi aradı. Joshua’yı. “Üzgünüm Lil,” dedi. “Hâlâ isteyim ve sonra dışarı çıkacağız. Yarına kadar bekleyebilir mi?”

Gelecek tek kişiyi aradı.

Spencer’ı.

Bir cuma akşamı geç vakitti. Çağrı cihazını çaldırdı ve Spencer birkaç dakika içinde geri aradı.

“Ne oldu?” Sesi sanki uyuyormuş gibi geliyordu.

“Spencer,” diye fısıldadı Lily, “lütfen gelip beni hastaneye götürebilir misin?”

“Geliyorum, sorun nedir?”

“Bilmiyorum. Ama bana bir şeyler oluyor.” Telefonu düşürdü. “Lütfen hemen gel...”

Spencer hemen geldi. Kolunu ona doladı, Lily yavaş yavaş, ondan destek alarak aşağı indi, bir taksi çevirdiler ve 12. Sokak'taki St. Vincent's Hastanesi'ne gittiler.

Hasta sırası veren hemşire tansiyon aletinin manşetini Lily'nin koluna takarken, "Sıkıntın nedir?" diye sordu.

"Karnım ağrıyor," diye soludu Lily, sol kolu hâlâ karnına sarılıydı.

"Hımm. Tansiyon düşük," dedi hemşire.

"Ne kadar düşük?" diye sordu Spencer.

"Siz kocası mısınız?" Hemşire, Spencer ve Lily'nin boş yüzük parmaklarına kuşkuyla baktı.

"Sadece basit soruyu cevapla," diye tersledi Spencer. "Ne kadar düşük?"

"Seksene kırk. Doktoru çağırayım."

Hemşire gitti, onlar beklediler.

"Çok düşük, Lil."

"Biliyorum."

Spencer alnını sildi. Lily'nin üstünde mavi eşofman vardı. "Sıcak gelmiyor mu?"

Lily dizlerinin üzerine eğildi. "Bilmiyorum."

Hemşire geri döndü. "Seni tartayım. Ayakkabılarını çıkar."

Spencer ona yardım etti. Lily tartıya çıktı. 46 kiloydu.

"Boyun ne kadar?"

"Bir altmış iki."

Hemşire ilk kez Lily'ye endişeli bir bakış attı. "Kontrolle tabi herhangi bir uyuşturucu madde kullanıyor musun?"

"Hayır."

"Sana kan tahlili yapacaklar, bunu öğrenirler, biliyorsun."

"Öğrenmelerini istiyorum."

Sonunda Lily'yi bir odaya götürdüler. Lily hastane kıyafeti giyene kadar Spencer dışarı çıktı. Geri döndüğünde Lily yan yatıyordu, kollarını karnına dolamıştı, gözleri kapalıydı.

“Lily,” dedi şoke olmuş bir sesle. “Tanrı aşkına, bacaklarına ne oldu?”

Uyluklarında greyfurt büyüklüğünde morluklar vardı. “Bilmiyorum.”

“Düştün mü?”

“Hayır.”

“Birisi... sana vurdu mu?”

“Tabii ki hayır,” diye fısıldadı Lily.

“Peki bu ne?”

“Bilmiyorum. Karalık ve morluk mu?”

“Neden?”

Çok geçmeden içeri doktor girdi; orta yaşlı, ince, kısa boylu ve kayıtsızdı. “Ben Doktor Mladek. Sorun ne?”

Lily bağıırıyordu. Acı geri gelmişti.

Doktor elini üstüne koydu. “Çığlık atmayı bırak, bana neler olduğunu söyle.”

Lily çığlık atıyor, kendini durduramıyordu. Mladek hamile olup olmadığını sordu. Lily başını iki yana salladı. Spencer bölmeyi acil koğuşunun geri kalanından ayıran perdenin yanında bir sandalyeye çöktü.

“En son ne zaman regl oldun?” Mladek nabzını sayıyordu.

Lily bunu düşünmek zorunda kaldı. “Mayıs sanırım.”

Mladek bileğini bıraktı. “Dış gebelik olabilir,” dedi Lily’ye.

Lily başını iki yana salladı.

“En son ne zaman ilişkiye girdin?”

Nisan ayının başından beri Joshua’yla birlikte değildi ve şimdi ağustos ayındaydılar. Brooklynli sevimli çocukla ilk buluşma seksinden kıl payı kurtulmuştu. Dört aylık hamileydi de farkında mı değildi? Sanmıyordu. Dış gebelikler ilk birkaç ayda olmuyor muydu?

“Karnını muayene etmeme izin ver lütfen.” Lily sırtüstü döndü. “Bu ağrı ne zamandan beri var?” Onu hastane kıyafeti üzerinden muayene ediyordu.

“Bu öğleden sonradan beri,” diye yanıtladı Lily.

“Apendisit patlaması olabilir mi?” diye sordu Spencer.

“Olabilir,” dedi Mladek muayenesini kesmeden. “Aslında büyük ihtimalle öyle.”

“Bu bir mucize olurdu,” dedi Lily konuşabildiğinde. “Çünkü apandisitim on iki yıl önce alındı.”

Mladek röntgen cihazına yürüyüp yürüyemeyeceğini sordu. Lily yürüyemedi ve onu tekerlekli sandalyeye oturttular.

Kemikleri iyiydi. Ama... ciğerlerinde bir şey görmüşlerdi ve ona ne olduğunu söylemeyi reddettiler. Kanını aldılar, idrar örneği istediler.

Sonunda ona bir litre berbat, tatlı, mavi bir su içmeye zorladılar. “Tomografi taraması için.” Lily içemiyor, kusup duruyordu.

Mladek kendi ultrason muayenesini yaptı ve düşünceli bir sesle, “Garip. Görünüşe göre iç kanaman olabilir. Bu da karın ağrısını açıklar,” dedi.

“Neden iç kanamam vardır?”

“Bir yere çarptın mı? Bir kazada?”

“Hayır ve hayır.”

Mladek çıktı. Lily hâlâ ultrason masasındaydı. Spencer sessizce yanında duruyordu.

“Doktorum yok,” dedi. “Sigortam bile yok. Bunun ücretini nasıl ödeyeceğim? Acil servis, röntgen filmleri, ultrasonlar, doktor ücretleri.”

“Kendi paranla ödeyeceksin,” dedi Spencer.

“Neyle?” diye fısıldadı Lily.

“On sekiz milyon dolarla.”

“Amy geri dönene kadar o bileti paraya çevirmeyeceğimi söylemiştim.”

“Pekâlâ, Lily.”

Beklediler.

“Sence sorun ne, Spencer?”

“Ben bir dedektifim, doktor değil.” Sustu ve bakışlarını çevirdi.

Karnındaki ağrı dalgalar halinde geliyordu. *İç kanama mı, ne, neden?*

Mladek bir hemşireyle geri döndü. “Bir damla morfin vereceğim,” dedi. “Biraz rahatlamaya ihtiyacın var.”

Lily kendisine ne yapılacağını bir an için umursamadı, tek duyduğu *rahatlama* sözcüğüydü. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Neden rahatlama?”

“Bak, seni başka bir hastaneye transfer etmek zorunda kalacağız. Mount Sinai’ye nakledeceğiz.”

“Neden?”

“Orada daha iyi imkânlarla sahipler.”

“Ne için imkânlar?”

“Kemik iliği biyopsisi için.” Mladek’in yüzü artık kayıtsız değildi. “Beyaz kan hücrelerin kontrolden çıkmış. Hasta mıydın?”

“Kendimi iyi hissetmiyordum.”

“Şaşırtıcı sayıda beyaz kan hücresi, azalmış kırmızı hücre ve neredeyse hiç trombosit... bacaklarda çürükler... ne kadar zamandır kendini iyi hissetmiyorsun?”

Lily cevap vermedi. Aylarca mıydı?

“Neden doktora gitmedin?”

“Sadece soğuk algınlığı olduğunu düşündüm.” Nefes almak için durdu. Dalga tekrar karnına vurmuştu. Neredeydi şu morfin? “Sonra psikolojik olduğunu düşündüm. Son zamanlarda... son zamanlarda biraz stres altındaydım.”

“Hiç atlatamadığın bir soğuk algınlığı geçirdin mi?”

“Geçen ay biraz zatürre. Akciğerlerimde olan bu mu?”

“Kan testi yok mu?”

“Zatürre için mi? Hayır. Bir kliniğe gittim. Göğsümü dinlediler, bana antibiyotik verdiler.”

“İyileşmeyen ya da iyileşmesi uzun zaman alan herhangi bir kesik ya da çürük oldu mu?”

Lily, Spencer’a baktı; aylar önce parmağından günlerce kan sızdığını, birkaç hafta önce, iltihaplanan yanığı hatırlamıştı. “Evet. Bunun psikolojik olduğunu düşünmüştüm,” diye yanıtladı usulca.

“Kan sızması psikolojik midir?” diye sordu Mladek. “Bitkinlik, iştahsızlık, kilo kaybı, hassas bağırsaklar, baş ağrıları, bunlar psikolojik olabilir. Ama *kanama*?”

“Aklımda çok şey vardı,” dedi Lily. “Önceden de hasta oldum. Üstesinden geleceğimi düşündüm.”

Lily kolunu uzatmış yatarken hemşire serum takmaya başladı.

Mladek onun giysisini hafifçe kaldırarak uyluklarını açtı. Sessizce greyfurt büyüklüğündeki siyah çürüklerine baktı ve bölmeden çıktı.

Yalnız kalmışlardı. Spencer ona bakmıyordu.

“Spencer?” dedi Lily. “Ne düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum,” dedi Spencer.

Yan yana kaldılar, glikoz yavaşça damarlarına damlarken Lily’nin sol kolu hâlâ ağrıyan karnına sarılıydı; Spencer sandalyede oturuyordu, hafifçe öne eğilmişti ve ellerine bakıyordu.

“Benimle kaldığın için teşekkür ederim,” diye fısıldadı Lily.

“Rica ederim.”

“Aradığımda uyuyor muydun?”

“Öyle bir şey.”

“Mary’yle mi... beraberdin?” diye sordu.

“Evet. Şanslısın ki öyleydim.”

Lily bununla ne kastettiğini bilmiyordu, aniden bir kargaşa oldu ve Spencer kalkıp çıkmak zorunda kaldı. Lily ona elini uzattı ama Spencer görmedi.

Mount Sinai’ye nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Helikopterle götürdüklerini umdu, ne kadar havalı olurdu. Hastane koridorları, duvarlar, kokuların hepsi morfin sisiyle filtrelenmişti.

Karnının ağrısı kesilmişti. Birisinin genel anestezi uygulayacaklarını söylediğini duydu. “Bacağıın için biraz oksijen,” dedi bir doktor ona gülümseyerek ve bacağıındaki bıçakları tekrar hissetti. Soluğu kesilerek, “Bu nedir, bu nedir?” dedi ve kendinden geçti.

Karanlıkta geçen sonsuz bir sürenin ardından kendine geldi, yavaş yavaş uyandı, sersem gibiydi. Hemşireler sessizce etrafında dönüyor, kolunu kaldırıyor, tansiyonunu, nabzını kontrol ediyor, serumunu ayarlıyor, plastik torbasını dolduruyor, yastıklarını düzeltiyorlardı. Kalçasında bir yer acıyordu; morfine rağmen, morfini aşarak yeni bir ağrı vardı.

Bir hemşire siyahiydi ve yemek yemeyi seviyormuş gibi görünüyordu. Hafif hamburger, Milky Way çikolata ve sigara dumanı kokuyordu. Lily’ye gülümsedi. Diğer Filipinliydi ve Lily gözlerindeki şefkat için ona minnettardı. Spencer’ı sormak istedi ama gitmiş olmasından korkuyordu. *Lütfen, burada ol.* Susamamıştı ama dudakları çatlamış, boğazı çok kurumuştı. İçecek bir şey istedi, siyahi hemşire dudaklarına götürdü. Kalçasındaki rahatsızlık dışında artık ağrı yoktu. “Ağrı geçmiş,” diye fısıldadı, siyahi hemşire, “Geçmedi, morfinle her şey gizlenir,” dedi. Ve doğruydu, her şey gizliydi.

Her şey.

Ve gizli alanda, karanlık ile hastane odası arasında, yarı baygınken amansız acıların kıyısında, Lily soğuk nemi hatırladı: Times Meydanı’ndaydı, çok yağmurlu, çok soğuktu. O zaman yalnız değildi, Amy’yle birlikteydi, uzun zaman önce, Andrew’yu bekliyorlardı; nihayet Lily yeni arkadaşını ağabeyiyle tanıştıracaktı. Ağabeyinin Yedinci Cadde’de kendilerine doğru yürüdüğünü görmüştü. Parlak reklam panoları arkasında kalmıştı, yağmurluğu ıslaktı. Başının üstünde siyah bir şemsiye vardı ve gülümsüyordu. Ve Lily, Amy’ye döndüğünde, o da gülümsüyordu.

*Libera me Domine. Bunu tekrar düşünmekten kurtar beni.
Beni numaraların, çelik boruların, beton blokların olmadığı
yoldan götür. Ne sevinçti. Tüm hayatım boyunca mecazi morfin.
Libera me Domine.*

2. BÖLÜM YOLUN ORTASINDA

BOI

*“Hayata dedim ki, Ölüm’ü duyacağım,
Ve Hayat sesini biraz daha yükseltti ve dedi ki,
Onu şimdi duyuyorsun.”*

HALİL CİBRAN

Mısır'daki En Büyük Nehir

“Sende bir sorun var. Hayır, hayır, tartışma. Var. Sen hastasın. Öylesin. İyi olduğunu düşünüyorsun, alt edebileceğini sanıyorsun ama alt edilen sen oluyorsun. Kontrolün sende olduğunu düşünüyorsun ama sen kontrol altına giriyorsun. Gücün olduğunu düşünüyorsun ama hiç yok. Hep insanların daha güçlü olduğunu düşünürdüm. İstedığımız zaman bizi öldüren şeyi bırakabileceğimizi sanırdım. Ama yanılmışım. Sen yapamazsın.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

“Bilmiyor musun? Peki ya bu olanlar? Çılgınlık, atıp tutmalar? Buna ne dersin?”

“Hiçbirini hatırlamıyorum.”

“Sanki bir yerin kesiliyormuş gibi çılgılık atıyordun.”

“Atmıyordum. İyiydim ben.”

“Şu anda numara yapıyorsun. Bana yalan söylüyorsun.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Benden faydalanıyorsun. Tek istediğimin huzurlu bir hayat olmasından faydalanıyorsun.”

“Senden faydalanmıyorum. Sen benden faydalanıyorsun! Hastayım ve sen bana bağırıyorsun.”

“Şu haline bir bak. Kendine ne yaptığına bak. İnsanlar bacaklarını siyah çürüklerle kaplı gördüklerinde ne düşünecekler? Daha önce hiç böyle çürükleri olan birini görmemiştim.”

“Mide ilacım beni çok zayıf düşürüyor.”

“Mide ilacın mı? Kızılçık suyu bardağındaki içki ne olacak? Düşmene bu sebep olmuş olabilir mi acaba?”

“Bardakta içki yok.”

“Bardağı kokladım.”

“Saçma. Fermente meyve suyu. İki gündür Hawaii sıcaklığında duruyor.”

“Alkol ile fermentasyon arasındaki farkı bilmediğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır, bildiğini sanmıyorum.”

“Normal bir hayat yaşadığını mı düşünüyorsun?”

“Kim bu cehennem deliğinde normal bir hayat yaşayabilir ki? Tabii ki normal bir hayat yaşamıyorum! İntihara meyilliyim, depresyondayım. Belki de fark etmedin.”

“Evi satıp geri dönelim.”

“Önce beni buradan çıkarman gerekecek,” dedi. “Bir yere gitmenin bir anlamı yok. İçindekileri gittiğin her yere taşıdığını bilmiyor musun?”

“Evet, evet, söylemiştin bana,” dedi. “Ama *ben* North Carolina’da daha mutlu olurum.”

“Her zaman seninle ilgili! Sen, sen, sen. Başkasını düşünmek hiç yok. Satarak kaybedeceğimiz onca para ne olacak? Senin paran değil, o yüzden umurunda değil. Benim paramla çok rahatsin. Sağlığım için aldığım kan parasıyla iyi yaşıyorsun, değil mi? Bu evin parasını sağlığımla ödedim, sırf sen birinci sınıf yaşayabilesin diye, şimdi de para kaybetmemi mi istiyorsun? Asla.”

“İçmeyi bırakmalısın, anlıyor musun? Bir bardak bira, bir kadeh şarap, küçük bir yudum konyak almalı ve sonra durmalısın. Ben yapıyorum. Her gün yapıyorum. Sen neden yapamıyorsun? Kırk beş yıllık iş hayatım boyunca akşam beşten önce hiç içmedim. Neden kendini kontrol edemiyorsun?”

“Evet, üzgünüm, hepimiz senin gibi mükemmel olamayız; keşke senin gibi olsaydım, hiç sorunum olmazdı.”

“İçmeyi bırakmalısın.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

George sakın sakın konuştu. “Arabayı çarpıyorsun, ehliyetine el koyuyorlar ve ayda iki kez komşular polisi çağırıyor çünkü o kadar histerik çılgınlık atıyorsun ki dayak yediğini düşünüyorlar. Seni yatak odasında saklamak zorundayım çünkü bacaklarını görürlerse beni tutuklarlar.”

“Belki de seni tutuklamalılar, bana nasıl davrandığını düşünülünce.”

George ilk başta onu düzene sokarak, onunla birlikte içerek ona yardım etmeye çalıştı.

Ona biraz şarap verdi. Allison şişenin tamamını içti.

Altı kutu bira aldı. Hepsi akşama kadar bitti.

Hepsi akşam yemeğinde bitti. Film izlemek için oturdukları hepsi bitti.

On iki kutuluk paket aldı.

Hepsi film süresinde bitti.

Yirmi dört kutu aldı.

Filmin sonuna kadar hepsi bitti.

Bira, şarap almayı bıraktı, konyacı arabanın bagajına sakladı. Bir suçlu, bir serseri, bir sarhoş gibi hızla bir yudum almak için geceleri dışarı çıkıyordu. George bunun için ona nasıl da kızılıyordu! İçmek — medeniyetin merhemi. Kültürün gres yağı. Oturmak, gazete okumak, haberleri, biraz beyzbol maçını izlemek ve küçük bir kadeh konyak içmek. Şimdiyse bir içki için kendi evinden gizlice kaçmak zorunda kalıyordu! Kimseye zarar vermemiş, atıp tutmamış, hiç bağırmanın, polis hiçbir zaman onun adına çağrılmamıştı.

Kendi hayal gücü müydü, yoksa arabasının bagajında yedek lastiğin yanına sakladığı Remy Martin şişesindeki içkisi çok hızlı mı tükeniyordu?

Doğurganlık Seçenekleri

Lily'nin Mount Sinai'deki doktoru, adı tuhaf bir şekilde Lawrence DiAngelo olan uzun boylu, Avrupa kökenli bir beyaz Amerikalıydı ancak nasıl bu kadar beyaz görünebilir ve DiAngelo gibi bir soyadı olabilirdi, Lily bilemiyordu. Lily'nin tıbbi çizelgesine bakarken bir şey söylemedi. Üzerinde eşofman, koşu ayakkabıları ve koyu mavi, naylon, Adidas bir ceket vardı. Doktorlukla ilgili olmayan bir şeyle ya ilgilenmeye gidiyor ya da yine aynı şeyden dönüyordu. Belki de izin günüydü.

“Spencer nerede?”

“Kim?”

Lily içini çekti, Spencer'ı ve onun ifadesiz desteğini diledi. Spencer'ın ne düşündüğünü asla söyleyemezdi ve böyle bir zamanda bu, mükemmel olurdu.

“Burada yirmi dört yaşında olduğun yazıyor. Doğru mu?”

“Doğru. Neden?”

DiAngelo ıslık çaldı, başını iki yana salladı. “On altı yaşında gösteriyorsun.”

“Bana lafı dolandırmadan doğruyu söyleyin doktor,” dedi Lily. “Ama oturduktan sonra.” Doktor oturabilmesi için yatağını ayarladı. Lily, elinde çizelge tutan doktoru izliyordu.

“Lösemisiniz,” dedi doğrudan doğruya. “Kesin konuşursak akut miyeloid lösemi.”

Kanser mi? Soluğu kesilmişti. Kanser!

“Lösemnin ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet... Jenny Cavilleri’de vardı.” Lily’nin lösemnin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İçi uyuşuyordu.

“Kim?”

“Jenny Cavilleri. Oliver Barrett. *Aşk Hikâyesi*.”

“Ah, doğru.”

Lily yatağında oturmuş doktora bakıyor, doktor da elinde çizelgeyle ona bakıyordu, Lily düşüncelerine odaklanmaya çalışıyordu, ama beyninin ön planında VAY CANINA ve aynı zamanda, *ben bu yüzden mi Çifte Çikolatalı Milano’yu kestim*, düşüncesi hâkimdi.

“Aklında milyonlarca soru olmalı.”

“Var... evet.” Lily tek bir şey düşünemiyordu.

“Bunun zor olduğunu biliyorum...”

Hiç de zor değildi. Bu onun başına gelemezdi. O halde neden şaşırmamıştı? Kafasındaki görüntülerin tamamı, şok, inanmazlık, korku, hepsi Wollman Rink buz pistinde oturmuş, önünde paten kayan Oliver Barrett’i izleyen Jenny Cavilleri’ye indirgenmişti. Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Neden?

Lily aklına uygun bir soru gelmesini beklerken Adidas eşofmanlı, Nike şapkalı doktorun da beklediğini gördü. Oldukça iyi bir adama benziyordu. Ama gerçekten, sorular tükenmişti.

Doktor anlaşılır bir şekilde içini çekti. “Bana bir sorun var mı?”

Lily bir şey demedi. *Kanser*.

Doktor rapordan okumaya başladı. “Ağır şekilde hipersellülersin. Kemik iliğindeki kanserli hücreler olgunlaşıp sağlıklı kan hücrelerine dönüşemez. Patlayacak gibi büyürler ama anlamsızdırlar ve işe yaramazlar. Tembeldirler, işlev yapmazlar. Bununla birlikte, milyonlarcası kan dolaşımına dağılır. Fakat kanını pıhtılaştıramaz, enfeksiyonla savaşılamaz veya oksijen taşıyamazlar. Seni iyileştirmezler.”

“Peki normal kan hücrelerim?”

“Onlara yer yok.”

“Biraz da mı yok?”

“Yok.”

“Hiç mi?”

“Hayır.”

“Peki ben hayatımı nasıl sürdürüyorum?”

“Ah, güzel soru. Üç alyuvar transfüzyonuyla. Bir trombosit transfüzyonu. Bir akyuvar transfüzyonu. Bir başka deyişle başka birinin kanıyla.”

“Bundan öncesinde demek istemişim.”

“Sanırım fazla hareketli biri değildin.”

Lily başını bile sallamadı.

“Damarların hastalık yüzünden zayıflamış, sonunda patlak vermiş. Bu nedenle iç kanaman oldu. Karnındaki ağrı, morartılar bu yüzden.”

“Çok acı verici.”

“Evet.”

“Peki ya zatürre?”

“Evet. Neredeyse blast krizine ulaşmış.”

“Efendim?”

“Bu terimi kanın tamamen hızla bölünen kanser hücreleriyle kaplanması için kullanırız. Alyuvar yok, akyuvar yok, sadece blast hücreleri. Derhal kemoterapiye başlamaktan başka seçeneğin yok. Blast krizi hastaları eve gidemez.”

“Ben öyle miyim?” dedi Lily kısık bir sesle.

“Hemen hemen.”

Lily başka ne diyeceğini bilmiyordu. Kesik kesik nefes aldı. “Bir süreliğine eve gitmem gerekiyor, doktor,” dedi. “Birkaç şey yapmam, birkaç şey halletmem gerekiyor... sadece bir iki günlüğüne.” Ağabeyini, büyükannesini araması gerekiyordu. Sadece... bir anlığına yatağını görmesi gerekiyordu. Lösemi kötü bir kanser türü müydü? 1970’te Jenny Cavilleri için pek de iyi olmamıştı. Şimdi doktora ne soracaktı? Tedavi edip edemeyeceklerini mi? Şansının ne kadar olduğunu mu? Bilmek

istemiyordu. Kanser yayılmış mı diye sormak istiyordu. Fakat bilmek istemiyordu.

“Neden?” Ama biliyordu. 49, 45, 39, 24, 18, 1.

“Sebebi yok. İnsanlar hastalanır.” Oturdular. Doktorun kalkıp gitmek istediğini görebiliyordu. Kıpır kıpırdı. “Spencer’ı çağırmamı ister misin? Hayat arkadaşın mı? Belki de geri kalanını onunla birlikte odada gözden geçirmeliyiz.”

“Neyin geri kalanını?”

“Tedavin. Protokollerin. Terapin. Bakımın. Hastalığın seyri. Gelecek dört ay ve sonrasındaki geleceğin. Doğurganlık seçeneklerin.”

“*Doğurganlık* seçeneklerim mi?” Ellerini daha sıkı ke-netledi. “Spencer benim hayat arkadaşım değil. Hatta erkek arkadaşım bile değil. Sadece... beni buraya getiren bir polis dedektifi. Hangi doğurganlık seçenekleri?”

DiAngelo klasörünü daha sıkı tuttu. “Bunu yapmadan önce arayabileceğim biri var mı? Burada bu süre içinde iste-diğin biri?”

“*Doğurganlık* seçenekleri mi?” dedi Lily boş bir sesle. Tüm hayatı boyunca doğum kontrolü dışında bu soruyu hiç düşün-memişti. Doğurabilmek için bolca zamanı olduğuna inanmıştı.

“Ah, Tanrım. Marcie!” diye bağırды DiAngelo.

Yodels kek, burger ve sigara sevdalısı siyahi hemşire geldi.

“Kritik bakım hemşiren Marcie’yle tanıştın. Marcie, Lily’yle tanış. Birlikte epey zaman geçireceksiniz. Pekâlâ, Lilianne, Marcie senin için kimleri arayabilir?”

Lily altındaki yastıkları sıkıp bırakırken başını iki yana salladı.

DiAngelo naylon ceketinin düğmelerini açtı. Terliyordu. Doktor umutsuzca Marcie’ye baktı. “Geri geleceğim, tamam mı?” dedi. “Biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

“Benim de,” diye seslendi Lily arkasından.

“Doktora zor anlar mı yaşıyorsun, çocuğum? Senin gibi gençleri hastalanmış görmekten nefret ettiğini bilmiyor musun?”

“Bunu nasıl bilebilirim? Lütfen... söyleyebilir misin...”
Lily, sözleri ağzından çıkaramayacağından korktu.

Birdenbire kendini inanılmaz küçük, acımasızca yalnız hissetti. Sesi kısıldı. “Bekleme odasında beni bekleyen biri var mı?”

Marcie bakmaya gitti.

Ardından geri geldi.

“Hayır,” dedi.

Doktor geri döndüğünde Lily yenilmiş bir sesle, “Peki ya üniversiteyi bitirmek, resim yapmak, çalışmak ne olacak?” diye sordu.

Doktor klasörünü bıraktı. “Dinle beni,” dedi “Hayatının bundan sonraki dört ayı için okulu unut, işi unut. Her şeyi unut. Son zamanlarda kendini böyle hissederken ne kadar çok çalıştığını hayal bile edemiyorum. Ne dediğimi duymadın mı? Blast krizi, Lily. Kanın Beluga havyarına benziyor, içinde siyah kanserden başka bir şey kalmamış.”

“Peki şimdi ne olacak?”

“Şimdi onu öldürmeye çalışıyoruz. Pazartesi gününe kadar eve gitmene izin vereceğim. İşlerini halletmek için bir buçuk günün var. Ama pazartesi, bir ay boyunca benimle olacaksın. Hastanede kemoterapi göreceksin. Sonra üç ay boyunca ayakta tedavi yöntemini deneyip nasıl gittiğine bakacağız.”

“Neden bu kadar uzun süre?”

“Dört ay mı? Bunu idrak edip sindirmen gerektiğini biliyorum ama kansersin, anlamıyor musun?”

“Anlıyorum.” Oysa hiç anlamıyordu. Şaşırmamış olabilirdi ama idrak edemiyordu da. “Peki ya... bahsettiğiniz diğer şey... doğurganlık seçenekleri?”

“Üzgünüm, Lily.” DiAngelo başını iki yana salladı. “Kemoterapiye pazartesi başlamamız gerekiyor ve yumurtanın dölllenmesi zaman alır. Bir erkek arkadaşın olmadığına göre, belki daha da uzun zaman. Bir sperm bankasına gidip donör bulman gerekecek.” Durakladı. “Bu senin için değil. Geriye sadece bir miktar löprolit kalıyor.”

“Löprolit nedir?”

“Vücuduna menopoza girdiğini düşündüren bir ilaç. Yumurta üretimini geçici olarak durdurur. Kemoterapi yüzünden kısırılığı önlemede sadece yüzde yirmi kadar etkilidir.”

“Tanrım, durun, durun lütfen...”

Doktor sustu.

Sonunda Lily, “Yüzde yirmi hiç yoktan iyidir,” diye fısıldadı.

“Sana löprolitten bahsetmeden önce kanserden bahsedeceğim. Kanser tek amacı seni öldürmek. Tek amacı bu. Başka bir şey yapmak istemiyor, ılımlı hale gelmiyor, sen zayıfladığında zayıflamıyor. Sadece güçleniyor ve inatçı bir şekilde, sen güçlenmeyi başardıkça o da güçleniyor. Kelimenin tam anlamıyla sağlıklı kanını emiyor. Bu yüzden tüm adamlarımızı tankların önüne atıyoruz. Bu yüzden zehre karşı zehirle savaşıyoruz. Seni öldüren şeyi öldürmek için vücuduna zehirli ilaçlar veriyoruz. Ve bazen işe yarıyor. Bazen. Ama bu arada, savaş süresince seni de zehirliyor, içindeki sağlıklı her şeyi zehirliyor. Hayati organlarını hasta ediyor, hepsini. Kanser ve kemoterapi vücudunun içinde savaşıyor ve bu, kanlı bir savaş, Lilianne. Kendini çok hasta hissedeceksin. Ve löprolite gelince, sana doğurganlık ilacı verebilirim ancak löprolit kanser ordusunun bir bölümüdür, senin değil. Löprolit sana karşı bir silahtır. Seni, içten dışa yanıyormuşsun gibi hissettirerek terletecektir. Tüm hastalarım löprolit aleyhine tavsiyede bulunuyorum ama yine de seni bilgilendirmem gerekir. Anlıyor musun?”

“Her iki şekilde de saçlarım dökülüyor, değil mi?”

“Doğru.”

Lily uzunca bir süre bir şey söylemedi. Sonunda, “Kim kel yaşamak ister ki?” dedi.

Larry DiAngelo gülümsedi ve beyzbol şapkasını çıkarınca altında parlayan çıplak, saçsız kafatası görüldü. Lily ona gülümsemedi.

“Ama dört ay sonra daha iyi olacak mıyım?” diye sordu, sesi o kadar umut dolu ve alçaktı ki utandı.

“İlerlemiş akut promiyelositik lösemim var. Oliver Barrett’i o bankta tek başına bırakmamak için elimizden geleni yapacağız.”

Hastane odası bej perdeleri ve bej duvarlarıyla özeldi, alkol ve çamaşır suyu kokuyordu. Pencereden güneş ışığı geliyordu, doktorun başının üstünde bir duvar desteğine tutturulmuş televizyon vardı. Lily oturdu; beyaz çarşaflarına, mavi puanlı giysisine, pencereye, televizyona, DiAngelo’dan başka her şeye baktı. Sonunda gözlerini kapattı. “Mesele de bu doktor. Görmüyor musunuz? Central Park’ta bir Oliver Barrett yok.”

Spencer hastaneden bazı iş görüşmeleri yapmak için çıkmıştı. Homurdanan Harkman’dan öğleden sonra polis merkezinde kendisiyle buluşmasını istemişti.

Lily’nin odasına girip de onu yatakta görünce gücünü toplayarak gülümsedi. Kan verildikten sonra biraz daha iyi görünüyordu. Lily’nin yanına oturdu.

“Duydun mu?” dedi Lily. “Hastayım.”

“Evet. DiAngelo benimle konuştu. Onunla emin ellerde olduğunu söyleyebilirim. İyileşeceksin.” Neşeli görünmeye çalışıyordu.

“Buna inanabiliyor musun?”

“İnanamıyorum.” Spencer bakışlarını kaçırmamaya çalıştı.

Lily solgun görünüyordu. “Galiba haklısın, Dedektif O’Malley. Görünüşe göre şu piyango ödülünü almam gerekecek.”

“Öyle görünüyor, Lily. On sekiz milyon doları almaktan daha kötü şeyler de geliyor aklıma.”

“Evet, şu an onlara bakıyorsun.” Lily bilinçli olarak onun eline uzandı. Spencer’ın yetişkin elini tutarken kendini küçük bir kız gibi hissetti. Yan yana sessiz kaldılar. “Spencer, lütfen,” diye fısıldadı. “Ağabeyime ihtiyacım var. Ona şimdi ihtiyacım var.”

Spencer ondan uzaklaştı. “Lily, Amy’nin annesi beni her gün arayıp kızını bulup bulamadığımı soruyor. Benim işim onu bulmak. Birinin annen için seni bulmasını istemez miydin?”

“Birinin benim için annemi bulmasını istiyorum.”

“Ah, Lily.”

Lily gözlerini kapatıp Spencer’ın elini bıraktı.

Bir saat içinde, pazartesi gününe kadar geçici olarak taburcu edildi. Spencer, Buick’iyle onu evine götürdü, o beklerken Lily piyango biletini duvardan çekip aldı.

“Peki ne yapacağız, sadece içeri girip paramı mı alacağım?”

“Nasıl bilebilirim? Bugüne kadar hiçbir şey kazanmadım ki.”

“Şanslısın,” dedi Lily.

Spencer onu Dünya Ticaret Merkezi’ne götürdü, New York piyango ofisi ikiz kulelerden birinin altında yer alıyordu. Lily bayılacakmış gibi hissediyordu.

“Bana paramı nasıl istediğimi soracaklar mı?” diye sordu Spencer’a.

“Evet,” diye yanıtladı Spencer. “Onlara on yedi milyonu teklik, geri kalanını da yirmilikler olarak istediğini söyle.”

Lily daha sonra bir sosisli sandviç alıp kulelerin arasındaki meydanda, çeşmenin yanında açık havada oturup oturmaya-caklarını merak etti. Orada oturmayı severdi, çok huzurluydu. Ama bugün canı pek sosisli sandviç istemiyor, güçlükle dik durabiliyordu. Bir sandalyeye oturdu, sırası gelinceye kadar başını duvara dayadı.

Lily biletini tasdik ettirmeye gittiğinde camın arkasındaki kadın önce ona, sonra kimliğine, ardından imzasına baktı; biletin numarasını bilgisayara girdi ve bakışlarını Lily'ye yönlendirip onu inceledi. “Üç aydır sizi bekliyoruz.” Merak ettiğinden değildi, bunun ötesindeydi. Bazı insanlar öyleydi.

18 milyon dolarlık biletin nakit karşılığı 11,34 milyon dolardı. Federal ve eyalet vergilerinden sonra bu miktar 7,3 milyon dolar oluyordu. Beş saniyede 18 milyon dolardan 7,3 milyon dolara. Lily'nin şevki kırılmıştı. Kayıtsız Spencer bile bu düşüş karşısında şaşırılmış görünüyordu. Sonunda omuz silkerek, “Hepsini teklik olarak da alabilirsin,” dedi. “Neredeyse hiçbir şey değil. Çamaşırhane parası.”

Lily'ye çeki üç hafta içinde Waldorf Astoria Hotel'deki bir basın toplantısında alacağı söylendi. Onlara ne diyeceğini bilmiyordu. “Paramın bir kısmını şimdi alabilir miyim?”

“Burası banka değil, Bayan Quinn. Hesabınızdan para çekmiyorsunuz,” dedi nakit bölümündeki donuk bakışlı kadın.

Lily üç hafta sonra nerede olacağını bilmiyordu ama lüks otellerde fink atmayacağından gayet emindi. New York eyaletinin çeki kendisine postayla gönderip gönderemeyeceğini sordu.

“Bir basın toplantımız var. Miktar bir milyon dolardan fazla olursa Waldorf'ta bir basın toplantısı düzenleriz. Politikamız böyle. Bizim yaptığımız da bu.”

Spencer, Lily'ye gidip bir sandalyede beklemesini söyledi ve kasiyer kadınla sessizce konuştu.

Lily tekrar pencereye döndüğünde kadının gözlerinde, *ah, bu işler böyle*, diyen bir ifade vardı, *bir elin verdiği diğer el alıyor*. Memnun olmuştu. “Bununla ben ilgilenirim. Hiç merak etmeyin. Bir istisna yapacağız, çeki postayla göndereceğiz. Bir lehtarınız var mı? Talep formunuza bir lehtar ismi koymalısınız. Bir koca, çocuk, erkek kardeş, kız kardeş olabilir.”

“Sosyal güvenlik numaran nedir, Spencer? Tanıgım olarak senin imzalamanı istiyorum. Haydi. İmzala. Tam şurası.” Kötü

kokulu, kirli, kötü aydınlatılmış bir piyango ofisinden çıkarken Spencer ona kolunu uzattı. Lily minnetle koluna girdi.

“Pazartesiiden önce hepsini harcayabilir miyim?” diye sordu Lily ona.

“Eminim hepsini pazartesiiden önce harcayabilirsin. Ne almak istiyorsun?”

“Altmış yıl daha,” diye yanıtladı Lily boşa giden yaz için bir parça üzüldüğünü hissederek.

Şüpheli Saç Telleri

Spencer, Lily'yi eve bıraktıktan sonra on beş dakika boyunca ellerine bakarak arabada oturdu, ardından Harkman'ı almak için merkeze döndü. Harkman cumartesi günü işe çağrıldığı için somurtuyordu ama daha da somurtkan olan Spencer'ın üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Andrew Quinn'le daha resmî bir konuşma yapmak üzere Port Jefferson'a gittiler; görünüşe bakılırsa o, hepsinden daha öfkeliydi. Spencer saygıdeğer milletvekilinin dün Lily yüzünden yarıda kesilen gayriresmî görüşmede açıklama şansı bulamadığı bazı şeyler olduğunu hissediyordu. Ona şimdi kendini açıklaması için bir şans verecekti.

“Hadi ama beyler! Cumartesi gününde mi? Bütün ailem evde.”

“Üzgünüm, sayın vekil,” dedi Spencer. “Prosedür böyle. Kısa tutacağız.”

“Pekâlâ ama avukatım olmadan sizinle konuşmayacağım,” dedi Andrew. Ve hole gelip yanında duran Miera da “Avukatı olmadan kesinlikle sizinle konuşmayacak,” dedi.

Harkman, Spencer'a omuz silkti ve o da Harkman'a omuz silkerek kemerindeki bir çift kelepçeyi kemerinden çıkardı. “Tamam, madem öyle istiyorsunuz. Bu durumda, sizi tutuklamak ve merkezimize resmî sorgulamaya götürmek zorunda kalacağım. Avukat tutma hakkınız var. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz çünkü söylediğiniz her şey aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır.”

Andrew ellerini kaldırdı. “Durun. Durun,” dedi. “Bunu burada dostça halledebilirse avukat hakkından feragat edeceğim.”

“Andrew! Avukatın olmadan onlarla konuşamazsın.”

“Sakin ol, Miera! Ailenin yanına geri dön. Sakin ol. Bu taraftan beyler.”

“Hayır, Andrew.”

“Sus dedim, Miera.”

Andrew ofisinde sakın bir şekilde masasının arkasına otururken Spencer onun karşısında durdu. Spencer oturamayacak kadar diken üstündeydi.

Spencer başlamadan Harkman araya girdi. “Sayın vekil, şimdi istediğinizi söyleyebilirsiniz ve belli ki söylüyorsunuz da ama ikimiz de telefonda ne söylediğinizi biliyoruz. Ben onu tanıyıp tanımadığınızı sordum ve siz tanımadığınızı söylediniz.”

“Hayır, hatırlamıyorum dedim ve belli ki başka bir soruya cevap veriyordum.”

“Ben onu tanıyıp tanımadığınızı sordum!”

“Sizi doğru dürüst duyamadım! Ve bana sesinizi yükseltmeyin, buna izin vermem.”

“Sayın vekil, Amy McFadden’la bir ilişkiniz var mıydı? Bu soruyu duyduunuz mu?” dedi Harkman.

“Evet, duydum ve yoktu.”

“Amy’yle kız kardeşinizle olan arkadaşlığının dışında bir ilişkiniz yok muydu?”

“Dedektif O’Malley’ye söylediğim gibi, Port Jeff’teki ofisime gelmiş olabilir. Bilemiyorum, hatırlamıyorum. Gelmiş olabilir. Bunu kardeşimle olan arkadaşlığının dışında mı kabul ediyorsunuz?”

“Peki ya Washington’daki ofislerinize?”

“Hayır, oraya hiç gelmedi.”

“Bundan emin misiniz? Yani bunu hatırlıyor musunuz?”

“Washington’da yaşamıyordu, beyler. Açıkçası buraya gelebileceğini hayal etmek –hiç anım olmamasına rağmen– benim için daha kolay.”

“Onunla ne zaman tanıştınız?” diye sordu Harkman.

“Onunla Lily aracılığıyla tanıştım.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum.”

Spencer onu büyük bir dikkatle izliyordu. “Görünüşe bakılırsa hatırlayamadığınız pek çok şey var.”

“Bu kız hakkında evet. Önemli konularda fotoğrafık bir hafızam vardır. Kaybolduğu için üzgünüm, soruşturmanızda başarılar dilerim. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum ama onunla dost değildim ve daha da önemlisi, nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Bu konuda yalan makinesine girmeyi kabul eder misiniz?”

“Hangi konuda? Onu tanımak mı? Elbette.”

“Onu tanımak değil. Onunla uygunsuz bir ilişki içinde olmak konusunda. Şu anda nerede olduğunu bilmemek konusunda.”

“Evet, *uygunsuz* bir ilişkimiz yoktu.”

“Yalan makinesine girmeyi kabul ediyor musunuz?”

“Kesinlikle, yüzde yüz isterim ama bu konuda avukatıma danışmam gerekecek. Ben şahsen bununla ilgili bir sorun görmüyorum.”

Spencer konuşmak için bekledi, sessiz kalarak düşüncelerini netleştirdi. Yalan makinesine girecek miydi, girmeyecek miydi?

Andrew parmaklarıyla gergin gergin masayı tıklatıyordu. “Hepsi bu kadar mı? Çünkü bir ev dolusu...”

“Sayın vekil, kızların evinde bulundunuz.”

“Daha önce de söylemiştim.”

“Evet, bana söylemiştiniz,” dedi Spencer. “Ama zamanınız çoğunu Amy’nin odasında geçirdiğinizi söylemediniz. Orada sizinkiyle eşleşen saçlar bulduk.”

Andrew parmaklarını tıkırdatmayı bıraktı, bir dedektiften diğerine baktı. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi sonunda. “Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum.”

“Öyle mi? Ben de.”

Harkman, Andrew’dan gözünü ayırmayan Spencer’a baktı.

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi Andrew, sesi hafifçe titriyordu. “Bu yıldırma taktikleri bana işlemez, dedektif ve doğruca amirlerinize gidip masum bir adama nasıl muamele ettiğinizi söyleyeceğim.”

Spencer, Harkman’a bakış attı.

“Sayın vekil, neden bu kadar asabileştiğinizi bilmiyorum. Sizden sadece saçlarınızın değil, parmak izlerinizin de nasıl Amy’nin odasının her yerinde bulunabildiğini açıklamanızı rica ediyorum.”

Andrew oturdu. “Nasıl olduğunu bilmiyorum. Amy’nin odasına girmedim.”

“Belki de Amy’nin her yerindeydi?”

Harkman oturdu.

Spencer ayağa kalktı.

Sonunda Andrew ellerini çözerek sandalyeye geri yığıldı ve gözlerini ovma istiyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. Tavrı değişmişti. “Bakın,” dedi. “Nezaret altında değilim, şüphe altında değilim. Soruşturmanızı engelleyecek bir şey yapmak istemiyorum, bu yüzden size isteyerek bilgi veriyorum.” Uzunca bir süre kendini topladıktan sonra tekrar konuştu.

“Doğru... itiraf etmeliyim... Amy ve ben bir zamanlar... tamamen uygun olmayan bir ilişki yaşadık.” Spencer nefesini tutmuş beklerken yumruklarını sıkıp açtı. “Ama bu, uzun zaman önce sona erdi. Bitirdik ve onu aylardır görmedim.”

Şimdi Spencer da oturdu. Spencer ve Harkman birbirlerine baktılar. Ofiste ağır bir sessizlik vardı.

“Sayın vekil,” dedi Spencer yavaş yavaş, “kaybolan bir kızla ilişkiniz vardı.”

“İkisi birbiriyle bağlantılı değil.”

“Sayın vekil! Tekrar edeyim, az önce bize *ortadan kaybolan* bir kızla ilişkiniz olduğunu söylediniz.”

“Sizi duydum! Biliyorum! Ama biri başka, diğeri başka şey. İlişki, sizin deyiminizle, sona erdi. Onu aylardır görmedim.”

“Yani bu normal çünkü aylardır kayıp. Ne zaman bitti?”

“Ne zaman mı bitti?”

“Sorularımı neden tekrarlıyorsunuz?”

“Ne zaman bittiğini hatırlayamıyorum.”

“İki hafta önce mi? Temmuzda mı? Haziranda mı? Evet hayır mı oynuyoruz? Ne zaman sona erdi?” Spencer, yaramazlık yapan bir çocukla konuşuyormuş gibi sesini yükseltmekten nefret ediyordu.

“Dedektif, peşimi bırakmıyorsunuz.”

“Daha peşini bırakmamanın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Hele bir gazeteler buna ulaşana kadar bekleyin. Şimdi, ne zaman bitti?”

Andrew yüzünü sıvazladı. “Mart olabilir. Tam olarak hatırlayamıyorum.”

“Neden bitti?”

“Neden mi? Ne diyebilirim ki? Normal seyrini izledi. Böyle şeyler olur, normal seyrini izler.”

“Martta mı bitti?”

“Sanırım. İlkbaharda bir ara.”

“Yani belki nisan, belki de mayıs olabilir mi? Belki de o zaman bitti? Kaybolduğu gün mü?”

“Bu konuşma saçma bir hal aldı.”

“Amy’nin nerede olduğunu biliyor musunuz, sayın vekil?”

“Size söyledim, bilmiyorum.”

“Bunun için yalan makinesini kabul ediyor musunuz?”

“Size önceden de söyledim, bununla ilgili bir sorunun yok ama avukatıma danışmam gerekecek.”

“Ona hapisshanedenden bir telefon hakkı aldığınızda danışırısınız,” diye terslendi Harkman. “Dedektifin sorusunu cevaplayın. Ne zaman bitti?”

“Size söyledim.”

“Hayır, bize ne zaman olduğunu hatırlamadığınızı söylediniz. Ama mayısta olmadığından neredeyse kesinlikle eminsiniz. Ne zaman olduğundan emin değilsiniz ama kaybolduğu zaman olmadığından eminsiniz. İlginç,” dedi Spencer. “Öyle değil mi?”

“Nisan ayındaydı, tamam mı?” dedi Andrew yüksek sesle. “Nisan ayının ortalarındaydı. Vergilerimi ödediğim zamanlarda artık birlikte değildik.”

Spencer, Harkman, Andrew, hepsi sustu. Söyledikleri her şey aleyhlerine olabilirdi ve oluyordu da.

“Ne zaman başladı?”

“Bilmiyorum.”

Spencer, Andrew Quinn’in bu kadar çok bilmiyorum demesine hayret ediyordu.

“Bilmiyor musunuz? Onu dairesinde sadece bir kez mi gördünüz? Her hafta mı buluştunuz? Bir ay, üç hafta, kırk yedi gün mü görüştünüz?”

“Hayır, birkaç ay.”

“Yeniden seçilmeden önce mi sonra mı?”

“O aralar sanırım.”

“Nerede buluşuyordunuz, dairede mi?”

“Tabii ki hayır!”

“Kızıyor musunuz?” diye sordu Spencer gözlerini açarak. “Duygularınızı mı incittim, sayın vekil? Affedersiniz.”

“O daireye nadiren ve sadece Lily için gittim, hiçbir zaman Amy için gitmedim.” Andrew bakışlarını indirdi. “Sadece bu çok korkunç. Karım için, kız kardeşim için, çocuklarım için.”

“Gerçekten de öyle.” Kız kardeşi şu anda bu haberi kaldıramazdı. Spencer’ın Lily’ye duyduğu merhametin ateşi, ağabeyi için hissedebileceği tüm merhameti donduruyordu. “Soruma

cevap vermediniz. Bu işi iyi beceriyorsunuz. İkinci nerede buluşuyordunuz?”

“Bilmiyorum. Neresi olursa.”

“Caddelerde mi? Ara sokaklarda mı? Sizi görmeye Washington’a geldi mi?”

“Bazen evet.”

“Gece kalıyor muydu?”

“Bazen evet.”

Spencer yavaşça başını salladı. “Demek bu yüzden kimliğini evde bırakıyordu. Korumaya çalıştığınız sizdiniz.”

“Öyle yaptığını biliyorum ama bunu yapmasını kesinlikle ben istemedim, hepsi Amy’yle alakalı, benimle değil. Çok temkinli bir kızdı. Sanırım Lily’yi incitmek istemiyordu. İkimiz de istemiyorduk.”

“Peki ya karınızı, çocuklarınızı incitmek?”

Andrew elini kaldırdı. “Bana ahlak dersi vermeyin. Bunu midem kaldırmıyor.”

“Neden bitirdiniz? Karınız öğrendiği için mi?”

“Hayır.”

“O halde neden?”

“Size söylemiştim. Sadece bitti. Zamanı geldi.” Ama Andrew bunu söylerken Spencer’a bakmıyordu. Bakmıyor ya da bakamıyordu. Spencer ise ondan gözlerini hiç ayırmıyordu. “Yürümüyordu.”

“Kızınız olacak kadar genç bir kızla gizli kapaklı yüzeysel ilişkiniz yürümüyor muydu?”

“Doğru.”

Bu, üzerinde düşündüğü bir şeydi, bir anda ağzından çıkmamıştı.

Spencer’ın beyni odaklanmaya çalışıyordu. “Senatoya adaylığınızı koyacağınız belli olunca, ilişkinizin ayrıntıları ortaya çıktığında kampanyanızın başarılı sonuç alamayacağından endişelendiğiniz için mi ayrıldınız?”

“Ah, buna bir ilişki demeyi kesebilir misiniz?!”

Bu, Spencer’ı şaşırtmıştı. “Siz buna ne diyorsunuz?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Artık bitti! Sona erdi. Son buldu. Bu konuyu neden bu kadar *uzatıyorsunuz*, anlamıyorum.”

“Benim için Amy’yi ortaya çıkarın, bu konuyu uzatmayı bırakacağım. O zamana kadar bu bir cezai soruşturma olarak kalacak ve üzerinde durulmaya devam edilecek.” Spencer siyasetin nasıl işlediğini pek bilmiyordu ama Andrew Quinn senatörlük kampanyasını kararlılıkla sürdürmeye devam edecekse, acı dolu bir yeniden sayımdan sonra zafer marjının 52 bile olmayacağından emindi.

Andrew’ya ülkeyi terk etmemesi, basınla konuşmaması, hükümet soruşturmasını engellememesi talimatı verildi ve tüm telefon ve banka kayıtları için mahkeme celbi alınacağı bildirildi. Dışarı çıkarlarken Miera’nın öfkeli öfkeli bakan başka iki kadının –belki de Andrew’nun kız kardeşleriydi– yanından geçerek ergenlik çağına yaklaşan kızlarını başka bir odaya soktuğunu gördüler. Kadınlar Lily’ye biraz benziyorlardı ama aynı zamanda onunla hiç alakaları yoktu. Biri uzun boylu ve asabi, diğeri daha ufak tefek ve anaçtı. Herkes çok asık suratlı görünüyor, Spencer’ı soğuk bir kınamayla süzüyorlardı.

Çıkmak için sokak kapısına vardıklarında Andrew duvara yumruk attı. “Şimdi anladım. Amy’nin odasında saç falan yoktu. Saç da parmak izi de yoktu, değil mi?”

Spencer cevap vermedi.

“Alçaklar.” Andrew arkalarından kapıyı çarptı.

Spencer omuz silkti ama kasları o kadar gergindi ki daha ziyade ürpermiş gibi görünmesine sebep oldu.

“İyi iş, O’Malley,” dedi Harkman arabaya yürürlerken. “Adli tıp, kızın odasından lanet olası Quinn’in saçlarıyla geri gelse iyi olur, yoksa önümüzdeki hafta New York’un kaldırılmalarını süpüreceksin.”

“Harkman,” dedi Spencer otoyolda şehre dönerlerken. “Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum. İlişki başlı başına tatsız bir iş. Genç bir kız, kız kardeşinin ev arkadaşı... yani bana soracak olursan biraz pis bir iş. Başka bir şey bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?”

“Hımm.” Spencer yola dalmış gibi davranıyordu. “Bence *Titanik* denizin dibinde.”

.

Lily İçin Sadece Başka Bir Cumartesi Gecesi

Lily öğleden sonrayı uyuyarak geçirdikten sonra büyükannesini görmek için taksiye bindi. Taksi şoförü arabadan inerek büyükannesinin ön basamaklarını çıkmasına yardım etti. Lily, eve döndüğünde beş kat merdiveni nasıl tırmanacağını düşünmüyor, düşünmek de istemiyordu.

Büyükannesi cumartesi geceleri hileli poker oyunu düzenliyordu. Belli ki hileli olması kimsenin umurunda değildi çünkü beş kadın oynamak için yirmi beş yıldır bir araya geliyordu. Diğer dört dul her cumartesi birbirlerini yenme azmiyle geliyordu. Hiçbiri doğru dürüst blöf yapamıyor, hiçbiri yüzünü ifadesiz tutup duygularını saklayamıyordu ama ahizeyi kaldırarak telefonu meşgule alıyor, saatlerce oynuyor, şarap içiyor, patlayana kadar yiyor ve hatta puro içiyorlardı. İçlerinden biri çok fazla şarap içtiği için çıkarken düşmüş ve kadınlar nekahat dönemindeki arkadaşları için boş bir sandalye bırakmışlardı ama sanki yaşlılık ve ölüm hemen büyükannesinin eşiğinin dışında kalıyormuş gibi, oynamaya ve içmeye devam etmişlerdi.

Bu yüzden Lily gruba katıldığında, son altı haftadır gelmeyen Arnavutluklu Zani'nin yerini alması istendi. Kadınlar Zani'nin geri dönmeyeceğinden şüpheleniyordu çünkü seksen sekiz yaşındaydı ve kalçası iyileşmiyordu. Büyükannenin Lily gelir gelmez ilk söylediği, "Tanrım, Lily, çok solgun görü-

nüyorsun,” oldu. “Gel buraya, bir şeyler ye, olur mu? Dana, bugün çocuklar karşı cinse çekici görünmek için kendilerine ne yapıyorlar, bak şuna.”

Dana, “Erkeklerin biraz etten hoşlandıklarını anlamıyorlar,” dedi. Sanki Lily mutfakta değilmiş gibi konuşuyorlardı. Lily oturdu ve oynuyor, üçkâğıt yapıyor ve hatta içiyormuş gibi davrandı. Biraz kokulu Fransız peyniri, biraz ithal kraker, biraz pâté alarak yemeye çalıştı ama ağzındaki yemeğin kokusu öğürmesine sebep olunca uğraşmayı bıraktı. Kimse fark etmedi.

İlk saatte yirmi dolarını kaybettikten sonra oturdu ve yirmi dolar için pazarlık etmelerini, birbirlerini kandırmalarını izledi.

“Lil, yüzün asık, neyin var senin?” diye sordu büyükannesi. “Şu zayıflığına bak. Anoreksik misin?”

“Kızı rahat bırak, Claudia. İyi o,” dedi Bulgaristanlı Hannah, Lily’nin daimî savunucusu. “New York’ta yaşayan genç bir kız. İşte böyle görünüyorlar.” Lily’ye döndü. “Ama eskiden ne güzel yuvarlak kalçaların vardı, Liliput. Neler oluyor?”

“Kesinlikle,” diye devam etti büyükannesi. “Genç, bekâr, neredeyse mezun oldu, çalışıyor, eğleniyor, huzur içinde yaşıyor. Neden bu kadar üzgünsün? Hiç eğlenmiyor musun? Bulimik misin?”

Hemen hemen, demek istedi Lily.

“Keşke New York’ta genç olsaydım,” dedi Polonyalı Dana. “Lily’nin yaşındayken Treblinka’dıydım, duş odalarında sıramı bekliyordum. Sovyetler gelmemiş olsaydı Nazilerin lahana yetiştirdiği kül yığınlarından biri olurdu.”

Kadınlar homurdanarak duygularını paylaştılar. Hepsi, tarihi öncesi ve sonrası olarak ikiye bölen savaş nedeniyle buraya gelen Amerikalılardı.

“Ah, torunlarım nasıl da sızlanıp duruyorlar,” dedi Güney Koreli Soo Min. “Burada doğ ama yine de bu kadar şikâyetçi ol. Onlara göre, romantik olmayan Amerikalı erkeklerdeki her şey yanlış. Onlara, nişanlığının 1950’de Kuzey Koreliler

tarafından öldürüldüğünü biliyor musunuz, diyorum. Bana çiçek getirmeyen, doğum günümü hatırlamayan Yung'unun hayatta olması için neler verirdim! Romantik olmayan.” Ki-barca homurdandı. Ufak tefekti, her şeyi, hatta puro içmeyi bile nazıkçe yapıyordu. “Sadece hayatta kalmaya ne dersin? Değil mi, Claudia? Claudia da 1939'da Tomas'la evlendi, sonra Hitler Polonya'yı işgal ettiğinde kocası savaşa gitti ve onu bir daha hiç görmedi. Yaşam şeklinden hâlâ onu beklediğini düşünürsün. Ama en azından bir kızı oldu ve şimdi kocaman bir ailesi var. Çok şanslı. Yung bana hiçbir şey bırakmadı.”

Lily, büyükannesinin başını sallamadığını, yorum yapmadığını fark etti. Büyükannesi Klavdia Venkewicz, konuyu Tomas'tan uzaklaştırdı. “Torunlarınız kıskançlıktan söz etmiyor, imrenmeden bahsetmiyor,” dedi bunun yerine, ardından ellerini bacaklarının altına sokmuş sessizce oturan Lily'ye göz attı. Lily hâlâ morfinin etkisindeydi ve oraya gelmeden önce iki oxycontin almıştı. Muhtemelen bir kadeh şarap iyi bir fikir değildi. Kendini deliye dönmüş gibi hissediyordu.

Odada bayat bir hava vardı, kadınlar sigara içiyorlardı, şarapla birleşen nikotin ve karbondioksit, ucuz parfümleriyle ve Fransız peynirinin kokusuyla karışıyordu. Lily, *lütfeñ birisi camı açsın*, diye düşündü, sonra kendisi açmaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Claudia. “Klima açık.”

“Öyle mi?” dedi Lily, tekrar oturdu. “Haklısın, büyükanne. Amerika'da imrenmemeliyiz, kıskanmamalıyız. Çok fazla bolluk var.”

“Doğru,” dedi Dana. “Ama kızım memnun olmuyor. Daha kırk dokuzunda ve beşinci evliliğini yaptı. Hâlâ doğru kişiyi arıyor, hâlâ arıyor diyorum çünkü görünüşe göre beş numaralı kocası söylenmeden çöprü dışarı atmıyor. Ona söylüyorum, keşke Polonya'da çöpleri önemseyen tek kocamızı elimizde tutabilseydik, şanslı olurduk diyorum.”

Diğer kadınlar hareketli bir şekilde mırıldanarak ona hak verdiler. Claudia, “O zamanlar kocaların çoğu o kadar da iyi değildi,” dedi. “İçip karılarını dövüyorlardı. Ama yaşıyorlardı. Tüm farkı yaratan da buydu.”

“Hadi ama, Claudia,” dedi Dana. “Senin genç Tomas çöpleri çıkarırdı herhalde.”

“Ben ona bırakmazdım,” dedi Claudia. “Kendim yapardım, yapılması gerektiği gibi.”

Kadınlar mırıldandı.

“Durgun zamanlarda kızlar neden bu kadar seçici oluyor? Lily, erkek arkadaşın var mı?” diye sordu Soo Min.

“Biri vardı ama artık birlikte değiliz.”

“Bak, gördün mü?” diye bağırdı Dana. “İşte bundan bahsediyorum. Bu kadar seçici. Ne kusuru vardı?”

“Beni sevmiyordu.”

Masada kısa bir sessizlik oldu. Ama sadece çok kısa.

“Sevmemek de ne demek?” diye kızdı Lily’yi seven Hannah. “Çok sıska olsan bile güzel bir kızsın. Yani ikiniz anlaşıyorunuz. Daha fazla uğraşmalıydınız. Sadece dışarıda birçok seçeneğiniz olduğunu düşünmüşsünüz.”

Joshua için vardı, diye düşündü Lily. *New York’un yukarısında.*

“Mesele erkek arkadaş bile değil,” dedi Claudia. “Her konudaki seçimler. İşte, hayatımız var, varlıklımız ve ne yapıyoruz? Şikâyetten vazgeçemiyoruz...” Lily büyükannesinin sesini duymazlıktan geldi. Büyükannesi kesinlikle çok fazla CNN izliyordu.

Torununa şakayla karışık öfkeyle bakan Claudia devam etti. “Neden biliyor musun? Çünkü çok uzun zamandır barış içinde yaşıyoruz. Her şeyi aldık, elli yıl boyunca aldık da aldık ve nasıl duracağımızı bilmiyoruz. Neye sahip olduğumuzu bilmiyoruz. Hiç istila edilmedik; bütün bu yüzyıl boyunca bombalama, ızdırap, mahrumiyet, kıtlık ve soykırımı hiç bil-

medik. Sonsuza dek barış içinde yaşayacakmışız gibi yaşıyoruz, üç yüz bin adamımızın ne için öldüğünü, dünya üzerindeki elli beş milyon insanın ne için öldüğünü unutuyoruz, ne için savaştığımızı unutuyoruz...”

“İstedığımız zaman şikâyet etme hakkımız var, değil mi Claudia?” dedi Soo Min. “Sızlanmak bizim lüksümüz. Şikâyet etme, takdir etmeme, kabul etmeme, mızımızlanma ve homurdanma, kilo alma, intihar etme ve beş kez evlenme hakkı. Huzurlu yaşamımızı sevme ve hepsini gayet güzel çantada keklik sayma hakkı! Sonsuz zamanımız varmış gibi yaşamak. Bu kötü bir şey değil. Gençliğimden daha iyi. Lily’nin yaşına geldiğimde sıtmam, pellegram ve distrofi vardı. Yirmili yaşlarımda asla sağ çıkamayacağımı düşünüyordum. Sosyal programlar ya da polis vahşeti zerre kadar umurumda değildi. Sadece bir parça et yemek istiyordum.”

“Naziler tarafından damgalanmıştım ve cildim, bedenimin neredeyse tümü yanmıştı, santim santim.”

“Bulgaristan’da ilerleyen Ruslar tarafından üç ayrı zamanda tecavüze uğradım. Bu yüzden hiç çocuğum olamazdı.”

“Bütün çocuklarımı ve ailemi Sobibor’da kaybettim. Burada tek bir çocuğun kaybı için yas tutuyoruz. Ben üç çocuğumu da kaybettim.”

“Kocam, tek aşkım savaşa gitti ve hiç geri dönmedi.”

“Ben kanserim,” dedi Lily.

Herkes sustu ve bu sefer sessizlik, temelliydi.

Lily tek başına yürüdüğüne, hareket ettiğine, oturduğuna, ayakta durduğuna, merdivenlerden indiğine inanamıyordu. Hareket ettiğine inanamıyordu. Her nasılsa kan nakli, başkalarının trombositleri bir şekilde bağırsaklarını, abdominal duvarlarını, vena kavasını birbiriyle birleştirmişti. Cumartesi gecesi yemekten eve dönen genç çiftlerin tam önünde kusmadan önce Court ve Bergen’in köşesindeki çöp bidonuna zar zor ulaştı.

Safrayla birlikte kan da gelmişti. Ağzını sildi ve Brooklyn Halk Kütüphanesi'ne yürümeye devam etti, hastalıklarını araştırmak isteyen genç kızlar için akşam geç saatlere kadar açıktı.

Güzel hayatı — annesine rağmen, züğürtlüğüne rağmen. Güzel çocukluğu, mutlu şehir günleri. Forest Hills Parkı çevresinde bisiklete binmek, üniversite yılları, tutkuları... tabii böyle denebilirse. Önemsiz tablosu, küçük sevinçleri.

Ve geçmişte ve ortasında güzel olan bu yaşama bir kanser hücresi girmişti.

Neden? Tek bir hücre, steroidler üzerinde, bebek bir blast hücresi, sitoplazmasında granüller bulunan tek bir hücre, hâlâ dans ederken, resim yaparken, aşkı ve gelecekteki hayatını hayal ederken Lily'nin hayatına giriyordu. Neden? Bu granüller neydi ve nereden geliyorlardı?

Fakat bölünen, çoğalan, oksitlenen ve katabolize olan on milyar hücreden oluşan bir bedende, belki de soru neden düzgün çalışmadıkları değil, neden *düzgün çalıştıkları* olmalıydı.

Kütüphanenin buna cevabı yoktu. Bilgi ve istatistikleri vardı.

Granülosit bölünüyor ve büyüyor ama olgunlaşmıyordu. Sürekli bölünerek bir bebek blast hücresi olarak kalıyordu. Bu olgunlaşmamış nötrofiller yapması gerekenleri yapamıyor, Lily'nin sistemindeki delikleri tıkıyorlardı. Lily bu yüzden soğuk alıyor ve soğuk algınlığı devam ediyordu. Ve bunu artık düşünmüyordu. Böylece Lily'nin kanaması oluyordu. Ve kanaması devam ediyordu. Ve bu arada, miyeloid blastlar kemik iliği içinde bölünüyor, kan dolaşımına karışıyorlardı. Aptallardı, büyüklerdi ve ölmeyeceklerdi. Alyuvarları üretmeyi bırakan, akyuvarları giderek azalan vücudunda ite kaka dolaşıyorlardı. Kanser hücreleri kanını kalınlaştırarak onu ağır krema, sonra da pekmez kıvamında yoğunlaştırıyorlardı. Lily zehirli bir şeker gibiydi. Pıhtılaştırıcıydı. Şuruptu. Kara şurup.

Ve hâlâ çalışmaya, koşmaya, yürümeye, ayakta durmaya, uzanmaya çalışıyor ve sırtüstü yatıp düşünüyordu: *Ne halt oluyor bana?*

Bu arada kanser hiçbir dil bilmiyor, İngilizce konuşmuyordu. Bağırma ve açıklama dinamiklerindeki eğitimsiz blastlar, sadece bölünüp duruyor, asla ölmüyordu.

Blast krizi. Başlamak için bir hücre. Bir hatalı, mutasyon geçirmiş ölüm hücresiyle aniden vücudunda milyonlar oluşuyor ve Lily aniden, yılda 10.600 yeni AML vakasından biri oluyordu. Lily nadirdi. Eşsizdi. Yeni vakaların çoğu altmış yaşın üzerindeydi. AML yaşlı kişilerin hastalığıydı. Oysa Lily 24 yaşındaydı. Yirmi dört. Lily'nin penceresi akut miyeloid lösemiye açılmıştı.

49, 45, 39, 24, 18, 1.

Ve şimdi en önemli istatistikler.

Ölüm istatistikleri.

İyi haber şuydu ki ölen erkek sayısı kadınlardan daha fazlaydı. O kadar iyi olmayan haber ise... AML, lösemiden tüm ölümlerin üçte birine neden oluyordu. Akut miyeloid lösemi, tüm lösemiler arasında beş yılla en düşük hayatta kalma oranına sahipti. En kötüsü de grafiklerdi. Lily'ye beş yıldan sonra yüzde on yedi yaşama şansı sunuyorlardı.

Yüzde on yedi.

Ve bu da onun seçtiği kapı numarasıydı. 49, 45, 39, 24, 18, 1.

Bu sayıları pembe bir kâğıda kurşun kalemle karalamış ve kanser olma ayrıcalığı için bir dolar ödemişti. Lily Quinn, hangi kapıyı istersiniz, leydi, kaplan, bir numaralı kapı, iki numaralı kapı veya *kanser* numaralı kapı!

Bununla hiçbir yere varamıyordu. Teselli olması için uluslararası kıyaslamalara bakacaktı.

Hah. Şimdi olmuştu. Lily, ABD'de yaşadığı için şanslıydı. Kadınlarda lösemi için en yüksek hayatta kalma oranları Avustralya ve ABD'deydi. Belki de Avustralya'ya taşınmalıydı. Sıcak hava, yeşil okyanus ve granülositlerden en yüksek hayatta kalma şansı. *Büyük beyaz köpek balıklarını getir*, diye düşündü Lily. Denizlerle kuşatılmış Avustralya'da şansını deneyecekti.

İzlanda'da yaşamaması iyiydi. İzlanda'daki kadınlar için durum gerçekten kötüydü. Veya Britanya Adaları'ndakiler için. Lily için soğuk adalar yoktu. Sıkı sıkı sarılıp sarmalananlar bedenlerini hissedemezler, sadece kışı ılıman geçirdiklerini düşünürler ve çok geç olana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmezlerdi.

Yani Lily'nin aksine mi? İlk sorun belirtisinde doktora koşan ve *doktor, ben sürekli uyuyorum, sizce lösemi miyim*, diyen Lily'nin aksine mi? Kanı ne kadar zamandır elma şekeri haline geliyordu da fark etmemişti?

Lily büyükannesini bir daha gördüğünde, Ölüm Yürüyüşü'nden (1945) ve Belçika'daki mülteci kamplarından (1949) sonra Amerika'yı seçtiği için ona teşekkür etmeliydi. Amerika'daki istatistikler, ne kadar kötü olursa olsun hâlâ başka her yerden daha iyiydi.

Büyükannesi onunla gurur duyardı. Bu, ABD'deki birçok şeyi tanımlamak için iyi bir yoldu.

Günler günleri, aylar ayları kovaladıkça yapraklar, çiçekler büyüyordu ve yakında solacaklardı. Geçen yaz barbekü olmamıştı, aile buluşmaları olmamıştı. Amy ceplerindeki kimliğini, kredi kartlarını, evinin anahtarlarını çıkarmış, derli toplu bir şekilde şifonyerin üstüne bırakmıştı, orada olmaları gerekiyordu. Evden çıkıp gitmiş ve Lily günlerce, haftalarca, aylarca hiç sormamıştı. Andrew kendisini aramamış, Maui'den beri hiç konuşmamışlardı ve Lily hiç sormamıştı. Ayağa kalkamıyor, yemek yiyemiyor, bacakları uyuşuyordu; yanığı iltihap kap-

mıştı, içeriden dışarıya yaralıydı ve Lily kendine hiç neden diye sormamıştı. Şimdi uyuyup kayıtsız kaldığı günlerin hayalini kuruyor, umutsuzca tekrar öyle olmak istiyordu. Öylesine bütününüyle mutlu, öylesine sorgulamayan bir hayat sürerken, şimdi ölüyor olabilir, ihanete uğrayabilir, her taraftan kuşatılabilirdi ve bundan hiç haberi bile olmazdı.

Spencer İçin Sadece Başka Bir Cumartesi Gecesi

Spencer, cumartesi gecesi spesiyalinin karşısında oturuyordu: nadir bulunan muhteşem Speyside Malt Viski. Hafta sonları çalışmıyordu –ama bazen bugün olduğu gibi bundan kaçamıyordu– ve Mary’yle iş ya da aile yükümlülüklerini gerekçe göstererek buluşmamıştı ama gerçek şuydu ki hasta babası bile uzun süre aklını çelemiyordu. Bir aile etkinliği olduğunda kendini önceden hazırlamak zorundaydı. Bazen vaktinden önce, bazen de sonradan hastalık ve tatil izni alıyordu. Ayık geçen beş günden sonra cuma günü vücudu zar zor işlev görebiliyordu. Yemek yiyemiyor, mutlu olamıyordu; zihni bulanıktı, vücudu ürperiyordu. Cuma günleri bazen Cinayet Masası’ndan arkadaşlarıyla dışarı çıkarak onlarla içmeye başlıyordu. Bir taşla iki kuş vurmak için, herkese ne kadar normal, ne kadar neşeli, ne kadar onlar gibi olduğunu göstermek için ucuz ve küçük bir şeyler içiyordu: sahte sosyallik göstermek ve hafta sonu ödülüne başlamak için. Mary’yle perşembe günleri çıkmayı tercih ediyordu ancak hafta sonunun her iki gününde de kız arkadaşınızı görmekten kaçınmak zordu. Kesinlikle şüphelenirdi. Ya ondan ayrılacaktınız ya da onu elinizde tutup bedelini ödeyecektiniz. Bu yüzden Spencer onu elinde tutuyor ve cuma günleri dışarı çıkarıyor, gece, kızın Yukarı Batı Yakası’ndaki

evinde son buluyordu. Spencer hiç geceyi orada geçirmemişti, oraya giderken bile tek bir şeyi –gitmeyi– düşünüyordu.

Kendisini iyi eğitmişti, içkisini önceden ve farklı mağazalardan satın alıyordu çünkü evde bir damla viski kalmayana kadar içtiği için davranışları dışarı çıkamayacak kadar kötü ve dengesiz bir hal alıyordu. Mahallede onu tanıyan çok fazla kişi vardı. Kendisini bu kadar muhtaç görmelerini istemiyordu. Kıdemli bir NYPD dedektifiydi. Her şeye hazırlıklı olmalıydı, kontrollü olması gerekiyordu, bu yüzden Chelsea veya Soho'dan viski satın almak, pazartesi cumaya suratsız bir ayık olmak, arkadaşlarının yanında dikkatli içmek zorundaydı. Cumartesi bilmiyordu. Çoğu cumartesi kayıp günler, geçip gitmiş günlerdi, Spencer için, gerçekliğin tüm tanımlarıyla, var olmayan günlerdi. Pazar sabahına kadar tüm Macallan ve Chivas veya Johnny Walker ve Glenmorangie ve hatta 25 yıllık en iyi Highland Park bitmiş oluyor, Spencer evde mahsur kalıyor, mecburen yavaş yavaş ve acı çekerek ayılıyordu.

Sonra tekrar pazartesi ve beş ayık olma, beş kefarete günü geliyordu. Beş gün hafta sonu için yaşamak. Spencer, Mary'yi seviyordu, Mary'ye ihtiyacı vardı; işini seviyordu, çalışmaya ihtiyacı vardı ama Spencer'ın hiçbir şeye cuma gecesi bir içki içmek kadar fena halde ihtiyacı yoktu.

Annesinin neden bu kadar çok çocuğu vardı? Neden tek İrlandalı Katolik çocuk olamıyordu? Komünyonlar, kabul törenleri, vaftizler, düğünler için ayık kalmak zorunda kaldığı hafta sonları işkence oluyordu. Gerçek bir işkence. Vücudu kurumuş ve zonklayarak, iç hoşnutsuzluklarını dışarıya yansıtıyordu. Somurtkanlaşıp sessizleşiyor ve titriyordu. Toplantılarda tek bir yudum bile içmiyordu çünkü sonunda kendinden geçecek kadar içmemenin yolu olmadığını biliyordu. Bir yudum, tek bir kadeh, bir bira, tek bir kokteyl almanın yolu yoktu. Spencer hiç kendini kandırmamış, avutmamış, hiç numara yapmamıştı. Gerçeği tam olarak biliyor ve tam olarak kabul ediyordu ancak

başkalarının bilmemesi, hatta şüphelenmemesi, tercih ettiği uyuşturucuyla gizli gizli boğazını rahatça ıslatmasından daha önemliydi. Bu yüzden içmiyor ama içkisiz saatleri parmaklarıyla, peçeteleriyle, çatalının ucuyla tempo tutarak geçiriyordu.

Spencer, Port Jeff'ten dönüp Harkman'ı bırakarak devriye arabası için imza atmış, eve geldikten sonra, daha ayakka-bılarını bile çıkarmadan hemen lavabonun yanında durarak doğrudan şişeden 70 cl Glenmorangie içmişti.

Yıkanıp içkiyi gözeneklerinden çıkarmak için uzun bir duş almıştı ve şimdi, saatler sonra, yarı ayık bir halde, dikkatle yerleştirilmiş tam dolu Macallan şişesinin ve beraberindeki uzun bardağının karşısında oturuyordu. Vakit gece yarısını geçmişti ve Spencer içkiyi çöpe atıp içmeyebilir miyim diye merak ediyordu. Televizyon izlemeye, bir gazete açmaya çalıştı. Sıkıntılarıyla ne yapmalıydı? *Sadece devam et, devam etmeye çalış, titremelere, zayıflığa tahammülü olmayan bir dünyada çalışmaya çalış.* Whittaker hayatını kontrol edemediğini düşünürse Kayıp Şahıslar'daki işini kaybeder, engelli ödeneğine tabi olur ve emekli olmak zorunda bırakılırdı. Gabe McGill bilmiyordu ama bilseydi de umursamazdı. Harkman bilseydi, Spencer uzun zaman önce işsiz kalırdı. Belki de Harkman'ın kendisini tehdit ettiği şey buydu?

Bu cumartesi, Spencer şişesinin karşısında oturmuş ebedî çatışmasını düşünürken ve kaybedilen savaşında kendisiyle mücadele ederken başka bir şey vardı. Bu gece Lily'yi düşünüyordu. Seçilmiş bağımlılıklardan çok daha kötü, ufacık bir şey tarafından alaşağı edilen çok genç bir kadını, dişi geyik gözlü ve dikenli saçlı kızı düşündü ama Spencer kendi zayıf savunmasında bağımlılığının seçilmiş bir şey olmadığını söylemek istiyordu.

Şişeyi Lily'nin hastalığıyla ilgili olarak düşünmüyordu. Kendisini Lily'yle ilgili olarak düşünüyordu. Dün kızın ona ihtiyacı vardı ve Spencer şans eseri başka bir kadınla birlik-

teydi, bu yüzden de ayıktı. Ama yarın? Gelecek hafta sonu? Yine kendisine ihtiyacı olursa orada bulunamayacaktı. Telefonu açamaz, çağrı cihazına cevap veremez, gidip ona yardım edemezdi. Lily arayacak ve kendisi cevap veremeyecekti. Nerede olduğunu soracak ve yanıtlamayacaktı.

Ve bu konuda hiç şüphe yoktu; karanlık dairesinde, tessellisinin, ruhunun, maneviyatının karşısında bile bunu inkâr edemezdi. Lily'nin birine ihtiyacı vardı.

Belki de sadece bu cumartesi, bu pazarlık, diye düşündü sonunda ve çaba sarf ederek kalktı. Altı gün daha dayanacağım. Bunu beklenmedik, uzun süreli bir aile etkinliği olarak düşün. Spencer kendisini buna ikna etmeden önce 93,06 dolarlık viski şişesini lavaboya döktü, paslanmaz çeliğin kenarını tutarak eğildi, lavabo deliğinden acımasız bir biçimde dönerek giden fermente arpa karışımının sarhoş edici iyot kokusunu içine çekti.

Berber Polisin Bahçesinde

Kapkaranlık uykusunda telefon çalıyor, çalıyordu; kendi üzerinde, hayatındaki hakları üzerinde ısrarlıydı. *Aç beni, cevap ver, şimdi, gel, gel, GEL.*

Lily sürünerek yataktan çıktı ve kabloyu hızla duvardan çekip çıkardı. Yarın hastaneye gidiyordu. Büyükanne herkesi aramış olmalıydı. Eh, bu iyiydi. En azından Lily aramak zorunda kalmayacaktı. Telefonla konuşarak zamanını boşa harcamayacaktı. Ama belki de biriyle konuşmalıydı, sabah kemoterapiye başlamak için kendisini hastaneye kim götürecekti?

Büyükannenin annesini arayıp aramadığını merak etti.

Umarım aramıştır. Onu arayamam. Konuşuyor, şikâyet ediyor, incitıyor, saldırıyor, beni onunla yapmak istemediğim bir çatışmanın içine sokuyor ama sonunda ona bağıríyorum, olmamı istediğı çirkin şeye dönüşüyorum ve kendimden nefret ediyorum. Onunla birlikteyken olduğum kişi için artık annemi suçlamak istemiyorum. Joshua ve onun anne kompleksi beni tedavi etti. Başka biri olmayı seçiyorum ama bunu yapmak için onunla konuşamam. Olmak istemediğim bir şeye çekilemem. Onu aramıyorum.

Genç bir kızdan cesurca sözlerdi. Ama Lily'nin hasta kalbinin derinlerinde, anne olmasını istediğı annesi, kızının ağır hasta olduğunu duyunca her şeyi bırakan, her şeyi boş vererek pazartesi günü kızını hastaneye, indüksiyon kemoterapisine götürmek için on bin kilometre uçan anne vardı. Hayatının

geri kalanı için başlangıç. Eve gelen, temizlik yapan, onun için hafif bir tavuk çorbası pişiren, tüm havlularını yıkayan, çamaşırhaneye götüren bir anne; doktorlara saçmalamayan, tıbbi raporları okuyan, Lily küvetlerden nefret etse de ve yeterince uzun süre ayakta kalabileceği, yeterince güçlü olabileceği, düş alabileceği günü beklese de Lily'ye küveti dolduran bir anne.

İşte bu özlem dolu, çocuksu görüntülerle, umutsuzca istediği pembe anne hayaliyle Lily, Maui'yi aradı. Telefonu babası açtı.

“Selam, papi.”

“Selam, Liliput,” dedi babası, Lily neredeyse yıkılacaktı.

“Ne var ne yok?”

“Ah, biliyorsun,” dedi babası ve annesi diğer hatta geldi.

“Lily?” dedi mırıldanarak. “Kapat şu telefonu!” diye ciyakladı ve Lily annesi ekleyene kadar onun kiminle konuştuğundan emin olamadı. “Benkkızımmlayalızkonuşmaklistiyorumm.”

“Papi, hayır, kapatma, sana bir şey söyleyeceğim.”

“Beni deli ediyor,” dedi Allison. “Kendimi öldüreceğim. Kendimi pencereden atacağım. Beni duyuyor musun? BENİ DUYUYOR MUSUN?”

George zoraki bir şekilde, “Seni duyuyorum, duyuyorum. Bütün dünya seni duyuyor,” dedi.

Annesi telefonu bırakıp babasına bağırmaya başladı. Babası da ona bağırırdı. Lily incinerek biraz bekledi, sonra biraz daha bekledi ve kapattı.

Telefon susmuyordu. Piyango haberi, kanser haberi, Andrew haberi birbirini bastırıyordu. Amanda, Anne, büyükanne, Rachel, Paul, Dennis, Joshua! Lokantadan Rick, Judi, Jan McFadden. Amanda ve Anne ne yapacaklarını bilemiyorlardı: Lily için mi, yoksa cumartesi öğleden sonra davetsiz ve sakıncalı NYPD dedektifleri tarafından kendi evinde sorgulanan kardeşleri Andrew için mi ağlasınlar bilemediklerini söylemişlerdi. “Şu Dedektif O'Malley'nin biraz hassasiyet eğitimine ihtiyacı

var,” dedi Amanda tehditkâr bir sesle. “Kendi büyükannesini hapse atacak bir tip.”

Kapı zili çaldı. Saat öğlen birdi. Lily, Amanda’yı beklemeye alıp Rachel’a –yine– tekrar arayacağını söylemek zorunda kalarak diyafona gitti. “Kim o?”

“Spencer.”

“Amanda, kapatmam gerek.” *Gelen, büyükannelerin gardiyanı*, diye eklemek istedi.

İçeri girmesi için otomatige bastı, elini saçlarından geçirdi ve bacaklarındaki morlukları gizlemek için şortunu çıkarıp pantolon giydi.

Spencer tıraşsızdı, bitkin ve solgun görünüyordu, gözleri kızarmıştı, yanında elektrikli saç kesme makinesi getirmişti. “Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?”

“Sanki kansermişim gibi.” Lily makineyi işaret etti. “Bu ne için?”

“Saçımı keseceğim.”

“Evime saçını kesmek için mi geldin?”

“Eh, evet. Kendiminkini keserim diye düşündüm, sonra da...” Hafifçe gülümsedi. “Seninkini keserim.”

“Neden bahsediyorsun sen?” dedi Lily, ondan uzaklaşarak kendi saçlarına dokundu. Bu sabah Spencer’ı pek akli başında bulmuyordu. “Saçımı kesmiyorum.” Telefon çaldı. Birbirlerine baktılar. “Açmayacağım. Bütün sabah telefondaydım. Dün ağabeyimin evine gidişini dinliyordum.”

Spencer ona bir adım yaklaştı. “Bunun için üzgünüm. Korkunç bir zaman. Gazeteleri okuma.”

“Öyle bir niyetim yok. Hepsi yalan. Lütfen makineyi bırak, beni korkutuyorsun.”

Spencer biraz daha yaklaştı. “Saçların dökülecek.”

“Senin yüzünden değil.”

“Saçların tutam tutam dökülecek. Kafanın her yerinde kel bölgeler olacak. Ama benim yöntemimle hepsi eşit olacak,

hatta modaya uygun keseceğim ve sana bunu yapabileceğimi göstermek için önce kendiminkini keseceğim.”

“Saçlarımı kestirmiyorum,” dedi Lily daha zayıf bir şekilde. *Tutam tutam mı?*

“Tamam,” dedi Spencer. “Ama kendiminkini keseceğim.”

Lily onun mutfakta bulaşık süzgeci rafının üstüne bir ayna dayamasını izledi. Kot ceketini ve polo gömleğini çıkarmış, birdenbire, izah edilemeyecek şekilde beline kadar soyunmuştu. Göğsündeki tüyler hâlâ kahverengiydi, kenarlarda yok denecek kadar az kırlaşma vardı. İnceydi; sanki gençliğinde bir zamanlar futbol oynamış gibi, vücudunda zerre kadar yağ yoktu. Vücudu şekilli olmasına rağmen düzgün yemek yemi-yormuş gibi görünüyordu. Dairesinde uzaktan bile olsa çıplak bir adam görmek Lily’yi huzursuz etmişti. Kötü bir huzursuzluk değildi bu. Sadece gergindi. Deliydi bu adam. Saçlarını gerçekten kesiyordu.

Ve şimdi hepsi gitmişti. Spencer ona döndü. “Ne düşünüyorsunuz? Güzel oldu mu?” Orduya katılmak için hazır görünüyordu. Kahverengi kirli sakallarına uyması için biraz saç bırakmıştı.

“Korkutucu. Ve kel.” Ama gözleri iri ve maviydi, gayet dolgun dudakları sanki yontulmuş, kenarları koyultulup vurgulanarak çizilmiş gibi görünüyordu. Çene çizgisi, elmacık kemikleri, kaşları, kulakları, kirli sakalları, üzerindeki her şey bir şekilde saçsızlığıyla daha belirgin hale gelmişti.

“Evet. Sıra sende.”

“Hayır.”

“Lily.”

“Bana ne dediğin ya da ne tür bir ses tonu kullandığın umurumda değil. Hayır.”

Spencer başını yana eğerek alaycı bir ciddiyetle Lily’ye baktı.

“Kes şunu.” Lily mutfaktan çıktı, Spencer peşinden gitti.

Lily kutu gibi evinde on beş dakika boyunca ondan kurtulmaya çalıştıktan sonra yumuşadı. “Soyunmuyorum ama.”

“Gayet mantıklı.”

Spencer’ın önünde bir sandalyeye oturdu. “Bunu yapmanı istemiyorum.”

“Biliyorum. Ama bana bak. Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Üstelik hasta bile değilim.”

“Neden yaptığını bilmiyorum. Belli ki kafadan hastasın. Hem sen erkeksin, saçın senin için ne önemi var ki?”

“Tamam, peki, belli ki daha önce hiç bir erkekle tanışmamışsın.”

Lily makine kulağının yanında vızıldarken ve kahverengi, röfleli saçları tutam tutam yere düşerken gergin bir şekilde oturuyordu. “Spencer,” dedi, “doktor tüm tüylerimin döküleceğini söylememiş miydi?”

“Evet, söyledi.” Kesmeye devam etti. Düz durması için eliyle Lily’nin kafasını tutuyordu. Lily gözlerini kapadı. Kendisinden başka biri ona dokunuyordu.

“Spencer.”

“Ne?”

“*Bütün* tüylerim mi?” Lily gözlerini açmadı çünkü gülümsemek ya da kızarmak istemiyordu. Bir polis memuruna böyle bir şaka yapmaması gerekirdi.

Spencer yüzüne bakmak için eğildi. Lily gözlerini açtı, ifadesini gördü ve güldü. Spencer’ın gözleri gülümsüyordu. “Bütün tüylerini kesmemi ister misin, Lily?”

“Hayır, teşekkürler.” Lily kızardı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Sonunda bittiğinde Spencer, Lily’nin kelleşen kafasında elini gezdirdi ve bir havluyla omuzlarındaki saçları silkeledi. Saçsız haliyle ondan çok daha kötü görünüyordu. Korkunçtu. Ağaç kabuğu rengindeki gözleri, çıplak alnı, yarı uykulu ağzı ve süzölmüş oval yüz kemikleri ona hiçbir şey ifade etmiyordu. “Sen kel olarak benden çok daha iyi görünüyorsun,” dedi Lily nahoş bir sesle. “Adil mi bu?”

“Bence modaya uygun. Sinead O’Connor’a benzedin.”

“Harika. Büyükannem gurur duyardı. Bana anlatıp durduğu kamplardan kurtulanlara benziyorum. Tek eksikim pijama.”

Spencer onu Plaza’da brunch’a götürmeyi teklif etti. Lily bir seferinde ona hep gitmek istediğini söylemişti, o da bu yüzden teklif etmişti. Ama Lily bugün kendini kirpi kafasıyla Palm Court gibi bir yere gidemeyecek kadar utangaç hissediyordu; örtbas etmek için bir peruğu veya güzel bir şapkası yoktu, elindeki tek şey Amy’nin kayak şapkalarıydı.

“Teşekkürler, Spencer ama başka zaman diyelim mi? Zaten hiç iştahım yok.”

Spencer sanki neden gitmek istemediğini biliyormuş gibi, “İstersen Bergdoff’tan sana bir şapka alabiliriz,” dedi.

“Henüz paramı almadım.”

“Ben alacağım.”

“Hayır. Gerçekten, sorun değil. Başka zaman, tamam mı? Sadece bugün olmaz. Anla beni.”

Spencer anlıyordu. Sessizce oturarak makineyi temizledi. “Pekâlâ,” dedi işini bitirdikten sonra. “Berber dükkânı kapandı. Peki... gitmemi ister misin?”

Lily istemiyordu. Dudakları büküldü ve ona bakmadan başını iki yana salladı.

Spencer başka ne yapmak istediğini sordu, Lily Central Park’ta yürüyebileceklerini söyleyince oraya gittiler ama o kadar yorgundu ki hemen taksinin bıraktığı 59. Sokak’a yakın olduğu halde hayvanat bahçesinin girişine bile ulaşamadı. Ağustos ayında güneşli, sıcak bir pazar günüydü. Gölgede alçak bir taş duvara oturdular. Spencer ona su ve dondurma aldı, kendisi de iki soslisli sandviç ve İtalyan dondurması yedi.

Lily kendini halsiz hissediyor, eve gidip yatağına yatması gerekiyordu; gerekiyordu ama istemiyordu. Enerjisini birazcık da olsa geri kazanınca Wollman pistine doğru yürüdüler.

Ağustos ayında buz yoktu ama tribün koltuklarına yöneldiler ve yüksekteki mavi banklara tırmanarak oturdular.

Sessiz sessiz durdular. Lily'nin üzerinde ağırlık yapan pek çok şey vardı ve hiçbiri hakkında konuşmak istemiyordu. "Oliver Barrett'ın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu bunların yerine.

"Hayır."

"Peki ya Jenny Cavilleri'yi?"

Spencer başını iki yana salladı.

"Çocukken *Aşk Hikâyesi*'ni hiç izlemedin mi?"

"On üç yaşındaki oğlanlar *Aşk Hikâyesi*'ni izlemez. Yaşayan *Ölüler*'i izlerler mesela, daha çok buna benzer şeyler."

"1970'te on üç yaşında olamazsın!" diye bağırdı Lily, Spencer'ın yüzünü inceleyerek. Spencer ağabeyinden daha mı büyüktü?

"Eh, evet, 1970'te bile etrafta on üç yaşındakiler vardı."

"O zamanlarda da sinema filmleri var mıydı?"

"Parayı daha yeni icat etmişlerdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Yan yana oturmaya devam ettiler, kubbeye benzer yuvarlak başları dalgalanan sulara olta mantarı gibi hareket ediyordu.

"Peki polis teşkilatına ne zaman katıldın?"

"1978'de."

"Yani neredeyse benim yaşadığım süre boyunca polis misin?" Nasıl olabilirdi bu?

"Sanırım. Amy kimliğini ne zamandır şifonyerde bırakıyor?"

"Ah. Lütfen. Bilmiyorum, Spencer." Lily içini çekti. "Bak, dün ağabeyimle konuştuklarınızı anlatmak istediğini biliyorum..."

"Sana anlatmak istemiyorum."

"İyi. Çünkü duymak istemiyorum. Bunu dinleyemem, anlıyor musun?" Hafif bir inilti çıkardı.

Spencer, Lily'nin omzuna dokundu. "Anlıyorum."

“Söyledi mi... Amy’nin nerede olduğunu biliyor mu?”

“Bilmediğini söyledi.”

“Ona inanıyor musun?” Lily sorarken ona bakmadı.

Spencer dümdüz ileriye baktı. “Bunun hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum?”

“İstemiyorum. Hadi gidelim.” Güçlkle kalktı.

Taksiye binip Broadway, 11. Sokak’a gittiler.

“Ben burada oturmuyorum,” dedi Lily taksiden inerlerken.

“Ben oturuyorum,” dedi Spencer.

Öğleden sonranın sıcağında Broadway’de durdular. Spencer elini Lily’nin yanağına koydu. “Endişeleneceğin bir şey yok,” dedi. “Yukarı gel. Sana bir bardak çay yapayım. Televizyon izleyebilirsin. Neden evinde televizyon yok?”

“Joshua aldı.”

“Ne asil bir adam, değil mi? Eh, hastaneden çıkıp paran geldiğinde her oda için, hatta banyo için bile kendine bir plazma ekran satın alabilirsin.”

“Ah, o zaman görür gününü.”

Spencer’in evi temizdi. Gazeteler yerde, posta masanın üzerindeydi. Mutfak Lily’ninki gibi seyrek ziyaret ediliyor görünüyordu.

Lily, dört metrelik yüksek tavanları ve Broadway’i gören üç metrelik geniş pencereleri beğendi. Geçen ay önünde Mary ve Spencer’la karşılaştığı Dagostino’s caddenin hemen karşı-sındaydı. Mary’nin düşüncesiyle buruldu ve birden pencereden uzaklaşarak boz kahverengi köşe koltuğa oturdu, Spencer mutfakta ona çay hazırlarken eline bir *Sports Illustrated* dergisi aldı. Sayfaları karıştırırken, dışarıdaki otomobillerin vızıltıları, kapıların tıkırtısı, ara sıra çalan kornalar, su ısıtıcısının ısılığı ve çatal bıçakların tıngırtısı eşliğinde, dergi kucağında, saçsız başı geriye düştü ve uyuyakaldı.

Uyandığında üstü kedili, mavi, pamuklu bir battaniyeyle örtüldü, Spencer kanepenin köşesine oturmuş televizyonda

bir şeyler izliyordu. Lily odaklanmaya çalıştı, yapamadı. Film ve müzik tanıdıktı, yüzler... kimdi o? Kar vardı, kartopu savaşı, mutluluk vardı ve hareketli bir vals çalışıyordu. Lily uzandı, battaniyenin altında kıvrıldı ve tekrar uyudu. Uyandığında hava kararmıştı; Spencer hâlâ köşede oturuyor, bu sefer bir beyzbol maçı seyrediyordu.

“Üzgünüm,” dedi ayağa kalkmaya çalışırken.

Spencer ona yardım etmek için ayağa kalktı. “Üzülme. En iyisi seni eve götürüyem. Geç oldu. Yarın erken kalkmak zorundasın. Saat kaçta hastanede olman gerekiyor?”

“Kan tahlili için sabah altıda.”

“Hadi ama, hemşireler altıda uyanık olmaz. Sadece seninle dalga geçiyorlar.” Spencer doğrulmasını izledi. “Bana... *ihtiyacın* var mı... gelip seni götürüyem mi?”

“Hayır, hayır. Ablalarım hangisinin götüreceğine dair kura çekiyorlar. Merak etme. Bu kadar bitkin olmak istemezdim. Ne kadar kötü bir arkadaş oldum.” Girişte Lily sordu. “Ne seyrediyordun... ben uyurken?”

“Blockbuster’a gidip *Aşk Hikâyesi*’ni kiraladım,” dedi Spencer onun için kapıyı tutarken. “Tüm bu yaygara neyle alakalı görmek için.”

“Yaygara değil,” diye mırıldandı Lily, ister istemez buna memnun olmuştu. “Peki nasıl buldun?”

“Eh. *Yaşayan Ölüleri* daha çok sevdim.” Sırıttı.

Spencer onu dairesine götürdüğünde omzunu okşayınca Lily, “Çok korkuyorum, Spencer,” dedi. “Bundan sonra olacaklardan. Ya yapamazsam?” Bunun üstüne Spencer, “Harika olacaksın, iyi olacaksın,” diye karşılık verdi ve Lily, bej koridorda parmak ucuna kalkarak onu kirli sakallı yanağından hafifçe öptü.

Kemoterapi 101

Pazartesi sabah beş buçukta Lily'nin ön kapısının diyafonu çaldı.

“Benim, büyükannen,” dedi ses.

“Kim?”

“İçeri al beni.”

“Büyükanne?” Lily otomatiğe basıp onu içeri aldı.

On dakika sonra büyükannesi kapıda göründü, soluk soluğaydı ve duvara tutunuyordu.

“Büyükanne?”

“Tanrım, şu merdivenler! Aman Tanrım, kendine ne yaptın, saçlarına *ne yaptın?*”

“Kestim. Zaten hepsi dökülecekti. Büyükanne!” Lily elini kalbine götürdü.

“Ne var? Hadi, gitmeye hazır mısın?”

“Büyükanne!”

“Ne?” Büyükannesi, yaygaranın neyle alakalı olduğunu bilmiyormuş gibi ona bakıyordu.

“Evinden çıktın!” dedi Lily ağlamamaya çalışarak. Altı yıldır ilk kez evinden çıkıyordu.

“Evet, ne olmuş?” dedi beyaz saçlı, ufak tefek büyükannesi ona kollarını açarak. “Evimden *senin* için ayrıldım. Şimdi hazırlan. Ama lütfen, Meryem ile Yusuf aşkına, kendine bir iyilik yap ve gazeteleri okuma. Bugün haberler berbat ve aşırı sinir bozucu.”

“Truman Capote’nin dediklerini hatırla, büyükanne. Doğru olmadığı sürece insanların kendisi hakkında söylediklerini umursamadığını söylüyordu.”

“Eh, dua edelim de ağabeyin de aynı şekilde hissetsin. Hadi gidelim.”

Mount Sinai’de sabah altıda Marcie ve Doktor DiAngelo çoktan bekliyordu. Doktorun üstünde bu sefer eşofman değil, beyaz hastane önlüğü vardı; Lily bunun büyükannesini etkilemek için olduğuna emindi, ayrıca gözlük takmıştı ve çocuk gibi görünmüyordu. Büyükanne etkilenmedi. “Doktor olamayacak kadar genç görünüyor,” diye fısıldadı duyulacak şekilde.

“Bunun için teşekkürler,” dedi DiAngelo, “ama bu yıl elli dört oldum.”

“Dediğim gibi,” diye fısıldadı Claudia ama daha sessizce, “bir *çocuk*.”

DiAngelo ne olacağını açıkladıktan sonra Lily yataktan kalktı ve “Göğsümde bir delik mi olacak?” dedi. Başını iki yana salladı. “Ben eve gidiyorum. Yine de teşekkürler.”

Marcie, “Küçük port kateter,” dedi, “böylece kollarındaki damarları aramaya gerek kalmadan ilaçlarını uygulayabilir, kan alabilir, kan verebiliriz. Hickman kateteri endişelenecek bir şey değil. Göğüs plakasının üzerine, cildin hemen altına bir santral venöz kateteri yerleştirilir. Doğruca kalbe giden vena kavaya gidiyor.”

Lily, sabahları bir kez ağızdan A vitamini alacaktı ve öğleden sonra vena kavasına torba dolusu sıvı ilaç zerk edilecekti. Bu, yedi gün boyunca yapılacak, sonra üç gün kendini toparlayacaktı. Daha sonra biyopsi yapacaklar ve yine başlayacaklardı. Ve sonra tekrar. Üç tedavi, otuz gün.

“Çok çok yorucu,” dedi DiAngelo. “Ama başka seçeneğimiz yok.” Hafifçe öksürdü. “Bilmeni isterim ki bu A vitamini dozları veya hap formunda bilindiği şekliyle ATRA, potansiyel olarak ölümcül pulmoner lökostaz sendromuyla ilişkilidir.”

“Ne?”

“Beyaz kan hücreleri ciğerlerinde kümelenir ve nefes alamamana neden olur.”

“Ah.”

“ATRA çok zehirlidir.”

“Peki ATRA olmadan kemoterapi görülemez mi?”

“Başarı ve ölüm oranları çok değişken. Bunu tavsiye etmiyorum. ATRA diğer ilaçlarla birlikte çok iyi işlev görüyor.”

“Bu diğer ilaçların isimleri ne, genç adam?” dedi Claudia, işgüzar bir tavırla, sanki eve gider gitmez araştıracaktıymış gibi.

DiAngelo’nun yüzünden tebessüm belirdi. “Mevcut kanser hücrelerini öldürmek için sitarabin, kanser hücrelerinin üremesini durdurmak için serubidin ve her ikisini de yapan VePesid, garantiye almak için.” Sitarabin –Ara-C olarak da adlandırılırdı– yedi gün sürekli serumda olacaktı.

“Kulağa muazzam bir yük gibi geliyor. Lily’yi etkileyecek mi bu?” diye sordu Claudia.

“Ah, evet ama ölmek kadar etkilemez,” dedi DiAngelo.

Claudia nefesini tuttu. Lily, yatakta, çirkin giysisiyle, büyükannesinin solgun elini okşadı. “Otur, büyükanne. Sana şaka yapıyor.”

“Hiç komik değil, genç adam. Benim ailemde bu tür mi-zahtan hoşlanılmaz. Savaşta, ölüm kamplarından kurtulup hayatta kaldık biz, çok fazla şey yaşadık...”

“Büyükanne, büyükanne.” Lily büyükannesine ciddiyetle kaş göz etti. “Sadece şaka yapıyor, moralini düzeltmek için. Sorun yok. Doktor ne yaptığını biliyor.”

“Bilse iyi olur.” Claudia, DiAngelo’ya döndü. “Hastanede ne kadar kalacak? Çarşambadan sonra onu eve götürmeye geliyorum.”

DiAngelo ve Marcie bakiştılar. “Lily, büyükanne her şeyi söylemedin, değil mi?”

“Henüz söylemedim.” Lily büyükannesine döndü. “Bir ay burada kalacağım.”

“Bir ay mı?!”

“Ayağa kalkmayı beceremediği sürece onu bırakamam,” dedi DiAngelo.

“Dinlenme günlerinde neden eve gidemiyor? Arkadaşlarımdan birinde lösemi vardı ve tedaviler arasında eve gidiyordu. Herkes eve gidiyor — iyileşmek, güçlenmek, yemek yemek için.”

“Arkadaşınız şu an nasıl?”

“Şey, öldü.”

DiAngelo uzun, kibarca bir gülümsemeyle Lily’ye baktı.

“Ona daha hafif bir şeyler ver,” dedi Claudia.

“Lily, hafif veya hayat — seçimini yap.”

“Hayat.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Claudia koltuğa çöktü. “Peki bir ay sonra?”

“Bakın ne diyeceğim, bu bir ayı atlatalım, ne olacağını o zaman konuşuruz. Şansımız yaver giderse, o zaman ayakta tedavi bazında on üç hafta konsolidasyon kemoterapisi olacak. Henüz dereyi görmeden paçayı sıvamıyorum. Hickman için hazır mısın, Lily?”

“Kesinlikle hayır.”

“Aferin kızıma.”

“Lilianne,” dedi Claudia, “ikinci bir görüş almayı düşündün mü?”

“Lilianne,” dedi DiAngelo. “Görüyorum ki büyükannene ne kadar hasta olduğunu söylememişsin. Ona dürüst davranmamışsın.”

“Dürüst davrandım,” dedi Lily. “Sadece hiç kimse buna inanmıyor.” *Benden başka.*

“Torunuza sıradan bir soğuk algınlığı varmış gibi davranmayın, Bayan Vail. Ona kanser hastasıymış gibi davranın.”

Claudia göğsünü kavrayarak solumaya başladı.

Lily büyükannesinin elini sıktı. “İyi olacaksın, büyükanne. Rahatla. Göreceksin bak, bunu atlatacaksın.”

Göğüs kateterinin yerleştirilmesi canını acıtacak gibi görünüyordu, öyle de oldu. Göğsünde bir delik açıp içine bir tüp koydular! Lokal anestezi yaptılar ama doktor acıtıp acıtmadığını sorduğunda Lily vücudunda daha kötü hissettiren başka şeyler olmasına rağmen evet dedi. Ondan acısını bir ile on arasında değerlendirmesini istediler. *Dokuz*, dedi, sonra kaşlarını kaldırdıklarını görünce dörde indirdi. Ama göğsündeki delikte tüpü görmek ona bir şeyler yapmıştı, ağlamaya başladı. Büyükannesi de ağlamaya başlamıştı; bu, Lily’yi daha da korkuttu.

Marcie, Lily’nin kel kafasını geniş koynuna bastırarak onu sakinleştirdi. Lily rahatlamıştı. Neden büyükannesinin böyle yaslanacağı göğüsleri yoktu ki?

Lily tek bir şeyden endişe duyuyordu: Sürekli böyle midesi bulanarak, kusarak mı yaşayacaktı, yoksa bunu atlatacak mıydı? Midesinin bulanmasından nefret ediyordu, her zaman nefret etmişti ve hayatında hiç kusamamıştı. Şimdiyse kusan bir pısıırıktı. Bunu onlara söyleyebilir miydi? Kendisine sadece gülerlerdi. “Hey, hey, Lily, hayatına kıyasla biraz öğürme nedir ki?” Ama bilmek istiyordu, yeni hayatı tam olarak ne kadar öğürmeyi gerektirecekti?

Ağızdan alınan ATRA da Advil gibi hızlı etki gösteriyordu ve öğleden sonra baş ucuna getirilen tekerlekli kemoterapi serumları o kadar masum görünüyordu ki Lily bağırsaklarda kanamaya yol açacaklarına inanamadı. Çok hasta olmayan, kusmayan, duyarsız olmayanlardan biri olacağı konusunda iyimserdi.

Öğleden sonra Amanda ile Anne geldi ve ikisi de saç kesimi karşısında dehşete kapıldı.

“Kim yaptı sana bunu? Böyle doğranmak için para mı ödedin, neden?”

Onlara bunu kimin yaptığını söylemek istemiyordu. Anlayacaklarını sanmıyordu. Spencer ziyarete gelecekse bunun, hepsi oradayken olmamasını umdu.

Amanda bir elini, Anne diğerini tuttu; Anne tayyör giymişti, Amanda'nın üzerinde ise esnek bir pantolon ve bol bir sweat-shirt'ten oluşan anne kıyafetleri vardı. Orada uzanıp sitarabinin göğüs kateterine damlamasını izlemek için bir saat çok uzun zamandı. Bu net bir çözümdü; su veya plasebo olabilirdi. Ne tuhaf bir konseptti — bir şeylerin damlaması için vücudunda bir delik açmak. Kendisine kemo enjekte ediyorlardı ama bir ihtimal çikolata da enjekte edebilirler miydi? Ya da çilek şurubu? Veya erimiş vanilyalı dondurma? Marcie de büyükannesi de Anne, Amanda, Paul ve Rachel da sık sık nasıl hissediyorsun, nasıl hissediyorsun diye sorup duruyordu.

Paul ve Rachel burada mıydı?

“Aman Tanrım, Lil, kim yaptı bunu saçlarına?” dedi Paul. “Senin kişisel kuaförün olarak bu beni derinden yaraladı.”

DiAngelo hepsini dışarı kışkıışladı. Büyükanne kaldı.

Lily uykuluydu. *Peki ya port kateterine Cosmopolitan kokteyl konsa? Votka, Cointreau, kızılıık suyu, limon, ahhhh...*

İlk serum torbası boşaldı, Marcie VePesid torbası taktı. “Kokunu seviyorum,” diye mırıldandı Lily. “Milky Way ve nikotin.”

“Bunu atlatınca sana bir torba dolusu Milky Way getireceğim,” dedi Marcie.

“Beni bağla, tam katetere,” dedi Lily.

Bu ikinci saat daha uzun sürüyordu çünkü hissetmeye başlamıştı... Söylemeli miydi? Midesi bulanıyordu. Psikosomatikti. Bunu hissedeceğini söylemişlerdi ve hissediyordu. Manastır odası gibi sade ve süssüz oda, hâkî renkten avcı yeşiline, balkabağı turuncusuna (olabilir miydi bu?) doğru renk değiştirmeye başlamıştı. Yukarıdaki televizyonun ekranı çift görünüyordu. Lily onlardan kapamalarını istedi. Şimdi de kapalı televizyon çift

görünüyordu. Halüsinojen veriyorlardı! Ona meskalin, sihirli mantar, gündüz sefası tohumları veriyorlardı!

Marcie artık siyahi değil, yeşildi; komik, balık gözü mercekli gözlükleri ve çilleri vardı. “Lil, iyi misin? Yanakların biraz beyaz görünüyor,” dedi. Lily sırf iyi olduğunu kanıtlamak için serumu çıkarmalarını istedi, öyle yapmadıkları için serumu sürükleyerek banyoya gitti ve kustu. Gözlerindeki belirsizliğin fiziksel olarak doğrulanması için tuvalete tutunmak zorunda kaldı — tuvaleti çift görüyordu. İki kez mi kusmuştu?

İki büyükannesi de sessizdi, birlikte baş sallıyor olabilirlerdi.

Üçüncü saat, bir torba serubidin. Bulantı kesinlikle psikosomatik değildi. Lily kendinden hoşnutsuz, Marcie’ye buna alışıp alışmayacağını, kemoterapi devam ederken bulantısının azalıp azalmayacağını sordu.

Marcie bir an sustu. “Daha kötü,” dedi. “Asıl sorun kü-mülatif etki. Bu hiçbir şey değil.”

Hiçbir şey değil miydi? Bu perişanlık hiçbir şeydi demek!

Üç saat ve üç torbadan sonra akşamın altısı olmuştu ve Lily büyükannesine gidip yiyecek bir şeyler almasını mırıldandı. Marcie’ye, “Ya yemezsem? O zaman daha az mide bulantım olur mu?” diye sordu.

“Daha fazla olur,” dedi Marcie. “Yiyecekler asitin bir kısmını emer. Bir şey yemek ister misin?”

Hayır sesi yankılandı. “Bana bir hikâye anlat, büyükanne,” diye fısıldadı Lily.

“Hikâye mi istiyorsun? Anlatayım bakalım,” dedi Claudia. Lily onu yarı dinlerken, büyükannesi Almanların Aralık 1939’da Danzig’in güneyindeki köyüne geldiklerinde tüm yiyecekleri kendileri için aldıklarını, köylüler için sadece küçük bir miktar bıraktıklarını ve bazı Polonyalıların sabah sayımı sırasında Polonya Yahudilerini sıranın dışına ittiklerini anlattı, böylece onlar götürülecek ve daha fazla yiyecek kalacaktı. Asırlar boyunca Polonyalılar olarak yan yana yaşadıktan sonra insan-

lar birdenbire Polonyalılar ve Yahudiler olarak ayrılmışlardı. Polonyalı Yahudiler değil, sadece Yahudiler. Bu sorun ancak Almanlar gelip Polonya'nın bir kısmını ilhak ettikten sonra başlamıştı. Açlık, düşmanın elinde güçlü bir araçtı. "Hadi bir şeyler ye, Lily."

Yeni bir torba sitarabin bağlı kaldı; sürekli olarak, altı gün daha kalacaktı.

"Bana kendinden ve Tomas'tan bahset," dedi Lily nefes nefese.

"Tomas olmaz. Anneni anlatmamı ister misin? Sanırım duymak isteyebilirsin. Onunla ilgili anlatacak bazı hikâyelerim var."

"Hayır. Ama annemi isterdim..."

Lily pazartesisinin geri kalanını hatırlamıyordu.

.

Ebeveynle Görüşme

Sevgili anne ve papi,

Sizinle telefonda konuşmak bana zor geliyor ama size söylemek istediğim bir şey var. Bana iki gün önce kanser teşhisi kondu. Akut miyeloit lösemi diye bir şeyim var. Pazartesi kemoterapiye başlıyorum. Tedaviye nasıl cevap verdiğime bağlı olarak her şey muallakta. Doktor çok hasta olduğumu söylüyor.

Size ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım var.

Sevgiler,

Lily.

George Quinn elinde Lily'nin mektubuyla verandada oturuyordu. Bir saat oturdu, sonra bir sigara yaktı ve ağladı. Sabahın on biriydi, karısıyla en küçük çocukları hakkında konuşmak istiyordu ancak o içeride, mutfakta atıp tutuyor, fincanları yere düşürüyordu. Evdeki bir şeylerin eksikliği veya bolluğu yüzünden sinirliydi.

George, Lily'yi aramak istiyor ama içgüdüsel olarak, onun ihtiyaç duyduğu şeyin kendisi olmadığını biliyordu. Ayrıca Lily'nin belki de ondan da ihtiyaç duyduğu şey –güç ve destek– George'un veremeyeceği bir şeydi. Hiçbir olguyu bilmeden, miyeloit lösemi veya Lily'nin durumunun ciddiyeti hakkında hiçbir şey bilmeden, Lily'nin zatürre veya bronşit gibi bir şey

geçirmediğini anladı ve aniden, dışarıdaki güneşli verandada George Quinn, altmış beş yaşında, kendisi hakkında bir şey öğrendi. George'un hayattan, yeni emekli hayatından istediği tek şey huzurdu. Önce bir uzman muhabir, daha sonra bir bölüm editörü olarak, tüm yaşamını stres içinde geçmişti: stres, son teslim tarihleri, endişe, neredeyse yarım yüzyıl boyunca her gün. Artık yürüyüşlerini yapmak, kahvesini içmek, gazetesini okumak, sakince alışveriş yapmak, güzel bir akşam yemeği pişirmek ve gece sporlarını izlemek istiyordu. Sigarasını tütürmek ve akşamın ilerleyen saatlerinde bir konyak içmek istiyordu. Yaşamdan çok az şey istiyordu ama sürekli engelleniyordu: önce mutfağındaki deli kadın, sonra da son doğan çocuğu tarafından. Yüzündeki hicap yoğundu. Burada oturup Lily'yi hayatını bozduğu için suçlayamazdı! Koyu güneş gözlüklerini takıp mektuptan korunmak istiyordu — ve kendisinden. Bu saatte kırk iki yıllık karısını istiyordu. Karısı gelmedi.

Akşam oldu ve karısına söyledi. Önemli önemsiz tüm meselelerin tartışıldığı, keşfedildiği ve karar verildiği verandalarında, Allison üst kolunda ve boynunda taze çürüklerle, çene çizgisi boyunca kesiklerle ağır ağır oturduğunda, George hiçbir şey söylemedi. Allison eli titreyerek su bardağını aldı. George'un eriştesinden ve ton balığından biraz yedi.

George huzur içinde yemesine izin verdi. Karısının su bardağını yeniden doldurdu ama geri kalan zamanda ağzına sigara götürmenin dışında hareketsiz oturdu. Okyanusu dinliyordu. Lily'yi hâlâ aramamıştı. Allison'a yaklaşık yirmi beş yıl önce, onu doğurmak için Booth Memorial Hastanesi'ne gittiği eylül gününü hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyordu. Allie kahvaltıda çok fazla krep yemiş ve suyu gelmişti, sanki ikisi birbiriyle ilgiliydi. Altı saat hastanede kaldıktan sonra Lily doğmuştu ve sadece iki kilo yedi yüz gramdı; hemşire, Allie'ye bebek sadece iki yedi yüzken sen nasıl yirmi yedi kilo aldın diye sormuştu. Diğer üç çocuk bebek odasında onu görmeye

gelmişlerdi. Andrew lise son sınıftaydı ama Lily'yi tutuşundan onun çocuğu olduğunu sanırdınız. Fakat George ağzını açıp bu sözlerin hiçbirini çocuklarının annesiyle konuşamıyordu. Sesi yeterince güçlü değildi.

Allison yemesini bitirdiğinde George, "Lily bize bir mektup göndermiş. İşte, oku," dedi. Ve kâğıdı ona doğru itti.

Allison almadı. Bir sigara yakarak, "Gözlüklerim yok. Ne istiyormuş? Biraz daha para mı?" dedi.

"Kanser olmuş."

Allison sigara içmeyi bırakmadı. "Ne dedin?"

"Kanser olmuş."

"Neden bahsediyorsun?" dedi sesini yükselterek. "Ne kanseri?"

"Mektubu oku, Allie. Lily hasta. Bizim yardımımıza ihtiyacı var."

"Aman Tanrım! Artık senin sesini duymaktan bıktım usandım! Konuşup duruyorsun. Lak, lak, lak. Neden bahsediyorsun, ne kanseri?"

George birden ayağa kalkıp eve girdi.

Allison sigarasını bitirdi, mektubu aldı, içeri girdi ve yavaş yavaş gözlüklerini bıraktığı yatak odasına gitti. George kapalı televizyonun önünde oturup bekledi. Beş dakika içinde Allison yeniden görüldü. Kanepenin yanında, kocasının yanında durdu.

"Bu lösemiye anlamıyorum."

"Allie, benden ne istiyorsun? Kızını Ara. Neler olduğunu öğren."

"Peki, bu akut miyeloit nedir? Hiç duymadım."

"Ben de öyle. Biz doktor değiliz."

"Sence bu ne kadar ciddi?"

"Hiçbir şey bilmiyorum. Kemoterapiye ihtiyacı varsa muhtemelen ciddidir."

“Hayır, öyle olmak zorunda değil. Şimdi önleyici bir tedbir olarak kemoterapi yapıyorlar. Artık ihtiyaç olup olmadığını bile umursamıyorlar.”

“Bunun doğru olduğunu hayal bile edemiyorum.”

“Ne yani, şimdi de bana yalancı mı diyorsun?”

Allison ayaktaydı. George oturuyordu.

“Kızını ara. Sana ihtiyacı var.” George ona bakamıyordu.

Allison bir süre yanında durduktan sonra, “Sen niye aramıyorsun?” dedi.

“Bana ihtiyacı yok. Annesine ihtiyacı var.” Sözcükler boğazına takılıyordu. Konuşmayı kesti.

Allison yavaşça döndü ve iki basamağı çıkıp yatak odasına geri döndü.

Yatak odasında elinde mektup, burnunda gözlüklerle yatağın kenarına, telefonun yanına oturdu ve tekrar okudu. Allison'ın ilk ve belki en çok tepki vermesine sebep olan sözler, *hastayım ve yardımınıza ihtiyacım var*, oldu. Allie'nin içinde yanıt bulan, *yardımınıza ihtiyacım var*, cümlesiydi. Yapmak istediği Lily'yi aramak ve ona bağırmaktı, içindeki öfke çok derindi. *Benim yardımınıza mı ihtiyacınız var? Benim yardımımı!? Ne yapmamı istiyorsunuz? On bin kilometre uzaktayım, sizin için ne yapabilirim ki? Beni hiç aramıyorsunuz, nasıl olduğunu sormak için bile anneni hiç aramıyorsunuz ve berbat durumdayım, depresyundayım, ilaç kullanıyorum, dişlerim dökülüyor, doğru dürüst yemek yiyemiyorum, çok hastayım, hayatla işim bitti ve benden sana yardım etmemi istiyorsunuz! Sen neden bana yardım etmiyorsunuz? Benim de yardıma ihtiyacım var, ben arıyorum muyum, mektup yazıp senden yardım istiyorum muyum?*

Midesini tuttu.

Kendini kontrol altına almaya çalıştı. *Kanser. Herkesin kanseri var. Lily her zamanki gibi abartıyor. Muhtemelen aldığı tüm uyuşturuculardan kan zehirlenmesi geçirmiştir.*

Uyuşturucu alışkanlığını desteklediğimi biliyorum. Benden para istediğini biliyorum. Sigortası yok, kemoterapi parasını nasıl ödeyecek? Bana önce hasta olduğunu söylüyor, sonra da tedavisi için paraya ihtiyacı olduğunu söyler. Bunun nasıl devam edeceğini biliyorum. "Anne, telefonum kapatılıyor. Anne, kiramı ödeyemiyorum. Kitaplarımı, sanat malzemelerimi, boya kalemlerimi ödeyemiyorum. Yeni bir kışlık palto, yeni bir yorgan, yeni yastıklar lazım." Bitmiyor. Artık bahaneler tükendi, bu yüzden şimdi de kanseri var. Bu benden para koparmak için bir üçkâğıt. Biliyorum. Kanser. Bankadan bir arkadaşım, bir zamanlar cilt kanseri olmuştu, hepimiz üzüntüden felç geçirmiştik, çiçek gönderdik, onu yemeğe çıkardık, bir sürü hediye aldık, yüz dolar harcadım. Doktora gitti ve küçük bir lokal anesteziyle yüzündeki kesilip alındı, pazartesi günü bir bandajla işbaşındaydı. Yüz dolar harcadım!

Allison telefona baktı. İçeriden televizyon sesi gelmiyordu. Muhtemelen gazete okuyor, tamamen kaygısız ama bana nemli gözlerle bakarak piyeyi deve yapıyor. Melodramı nasıl da seviyor.

Telefon yarım metre uzakta, elinin hizasındaydı. Neredeyse güç bela uzanmak zorunda kalıyordu. Arayacağım, diye düşünerek kalktı, banyoya yöneldi. Yapacağım. Ama susadım. Önce bir bardak kızılçık suyu alacağım. Uzun bardağına biraz kızılçık suyu doldurarak dudaklarına götürdü. Doğru olan bu, diye düşündü dolabına giderken ve kıyafet yığınına karıştırarak dolu üçüncü Gordon şişesini çıkardı. Bu, öfkemi dindirecektir. Bu kadar üzgünken onunla konuşamam. Sonunda ben bağırmaya başlayacağım, o da her zamanki gibi telefonu kapatacak çünkü annesine hiç saygısı yok. Kızılçık suyu bardağına bardak dolana kadar cin doldurdu, sonra kaldırdı, ağzını bardak boşalana kadar cinle doldurdu. Biraz bekledi ve sallandı. Galiba biraz daha fazlasına ihtiyacım var, diye düşündü. Hâlâ kızgınım. Bir tane daha içeceğim ve sonra onu arayacağım. Şimdi boş olan uzun bardağa, tam dolana kadar cin koydu, sonra ağzını açtı

ve bardak boşalana kadar boğazından aşağı döktü. Bekledi. Sallandı ve bu sefer tezgâha tutunmak zorunda kaldı. *Daha iyi. Daha iyi.* Allison sıcaklığı boğazında, karnında, kafasında hissetti. Sıcaklık tüm vücudunu sardı, çok hoş ve çok rahatlatıcıydı. Artık kızgın değildi. *Şimdi tamam. Şimdi arayabilirim. Ama biraz daha rahatlayayım.* Şişeyi üçüncü kez boğazından aşağı boca etti. Ardından sendeleyerek dolaba gidip boş şişesini saklamayı ve bardağını su altında durulamayı hatırlamayı başardı. Elleri ve dizlerinin üzerinde emekleyerek yatak odasına geri döndü, yatağa çıkmaya çalıştı ama başaramadı, yerdeki karanlık uçuruma yığıldı. Şimdi telefon yarım metre uzakta, başından yarım metre yukarıdaydı.

.

Kemoterapi 202

Spencer işten sonra saat sekizde geldi. Lily'nin büyükannesi Lily'nin yanında oturuyordu. Birbirlerini başlarıyla zoraki selamladılar. Spencer, Lily'nin nasıl olduğunu sordu. Claudia uyuduğunu söyledi ve başka bir şey söylemedi. Spencer gün boyunca nasıl olduğunu sordu. Claudia parmağını uzatıp işaret etti. "Gördüğün gibi. Böyle." Spencer'a kısık gözlerle, öfkeli öfkeli baktı. Spencer oturdu, Claudia, "Orası hemşirenin yeri," dedi.

Spencer etrafına bakındı. "Hemşire burada mı?"

Claudia cık cıkladı ve bir şey demedi. Kaskatı oturuyor, parmaklarıyla kucağında tempo tutuyordu.

Spencer, Lily'nin uyanıp uyanmayacağını merak etti. Yakında uyanacakmış gibi görünmüyordu, sanki ziyaret saatlerinin altıyla sekiz arasında olduğunu ve bütün gün çalıştığı için daha erken gelemediğini umursamıyor gibiydi. Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve gitmek zorunda olduğunu söyledi. "Biraz Krispy Krema donut getirdim. Bunları ona verip uğradığımı söyler misiniz?"

"Ah, tabii," dedi Claudia. Lily'ye söylemedi ve donutları kendisi yedi.

Salı günü, kemoterapinin ikinci gününden sonra saat altıda Spencer geldiğinde Lily yine uyuyordu. Bu sefer Claudia'nın yanında Amanda vardı, Marcie'nin sandalyesinde oturuyordu. Spencer bir an durdu ve sonra, "Orası hemşirenin yeri," dedi.

Amanda, Spencer gidene kadar ona arkasını döndü.

Ertesi gece Lily hâlâ bilinçsizdi. Claudia'nın yanında Anne ve Amanda vardı ve Spencer onların nefret dolu bakışları altında bir dakika bile kalmadı.

Sürekli sesler geliyordu: ailesine ait sesler, büyükannesinin yankılanan, yoğun Slav aksanlı sesi, Anne'in "saçmalama", "hayır cevabını kabul etmiyorum" diyen sesi ve Amanda'nın daha sakın ama gayet kararlı sesi.

"New York'taki en kalın kafalı polis olmalı. Neden hâlâ geliyor ki? Onu burada görmenin bize neler hissettirdiğini bilmiyor mu?"

"Gayet belli ettik. Berbat bir dedektif olmalı."

"Artık lafı dolandırmayacağım. Belli ki imadan anlamıyor. Ona gelmeyi bırakmasını söyleyeceğim."

"Benim söylememi ister misin?"

"Ben söylerim. Sen her zamanki gibi lafı dolandırırsın."

"Kesin şunu, Lily kendisi söyleyebilir."

"Uyanık olursa kesinlikle söyler."

"Lily hasta, zar zor konuşabiliyor, ona söyleyemez."

"Onca parayı kazandığına inanabiliyor musun? Yani inanılmaz bir şans, sence de öyle değil mi?"

"Ona bir bak, çok hasta. Ne şans?"

"Biliyorum. Yine de şans. Tanrım, böyle bir parayla neler yapabiliyordim!"

"Evet, altından girip üstünden çıkardın, elinde ne var ne yok çabucak bitirdiğin gibi."

"Ama cidden, ne düşünüyor bu adam? Ailemizi, Andrew'yu mahvetmek istiyor. Liliput'umuzun Andrew için nasıl hissettiğini biliyorsun. Dedektifin gelip gittiğini bilseydi deliye dönerdi."

Bir sessizlik oldu.

"Sence neden kafasını kazıtmış? Tıpkı Lily gibi. Lily'nin saçını o kesmemiştir, değil mi?"

“Hayır! Birbirlerini o kadar tanımıyorlar. Tanrı aşkına, o bizim bebeğimiz Lil ve adam elli yaşında! Söylüyorum sana, Andrew hakkında bilgi almak için buraya geliyor. Muhtemelen onu onlarca kez sorgulamıştır. Andrew’da hiçbir şey olmadığı biliyor, bu yüzden hasta bir kızı kandırmaya çalışıyor.”

“Çok haklısın. Ama Lily’ye söyleyemeyiz. Bu onu sadece üzecektir.”

“Andrew ve Lil’in ev arkadaşı hakkındakilere inanabiliyor musun?”

“Sana şunu söyleyebilirim, bize kendisi söylemedikçe asla inanmam. Sanırım Miera hâlâ şokta.”

Boğuk bir kıkırdama duyuldu. “Oh olsun o cadaloza. Bizden nefret ediyor.”

“Biliyorum ama zavallı kardeşimize bak. Senato kampanyasını bırakmak zorunda kaldı.”

“Sorun değil, zamanı geldiğinde tekrar adaylığını koyar. Bunu çözecek, göreceksin.”

“Miera onu terk ederse olmaz.”

“Ah, evet, bu muhtemel. Nereye gidecek? Geldiği fakir köye mi?”

“Old Hartford, maalesef.”

“Her neyse. Andrew, onun başına gelen en iyi şey. Kendi küçük sosyetik Hartford’una geri dönsün. Andrew’yu hak etmiyor.”

“Hayır, biliyorum, biliyorum. Ama... sence onunla alakası olduğu...”

“Amy’nin kaybolmasıyla mı? Tanrım, hayır. Sadece bir hata yaptı, o da insan, kusursuz değil. Andrew’nun ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok. Neden tüm kariyerini tehlikeye atarsın ki? Ama bu hiç önemli değil. Anlamsız bir kaçamak yapmış, ne olmuş yani? Andrew, kız kaybolmadan aylar önce ilişkilerini bitirdiğini söyledi. Onunla hiçbir alakası yok. Dedektifin hiçbir dayanağı yok ve o da bunu biliyor.”

“Bir daha geldiğinde, ona temelli olarak gelmeyi bırakmasını kesinlikle söyleyeceğim.”

Birden Joshua geldi. Bu, sürpriz olmuştu. Lily ne yazık ki uyanıktı, öğleden sonra erken vakitti. Ne işi vardı orada? Lily’nin görüntüsü karşısında şoke olmuş gibiydi. Hatta bunu saklamıyor ve söyleyecek bir şey bulamıyordu. Lily orada olmasına inanamıyordu! *Kim söyledi sana benim burada olduğumu? Paul mü? Rachel mı? Dennis mi?*

Görünüşe göre ablası Amanda’ydı.

“Buraya gelmen büyük incelik,” dedi Lily yüzünü ekşiterek. Ve daha sonra ablasına, “Bilerek mi benim iyiliğimin aksine iş yapıyorsun?” dedi.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Amanda, neyi anlayamıyorsun? Joshua beni terk etti; New York, Corningli daha büyük göğüslülerle çıkmak için benden ayrıldı ve sen kalkmış ben böyle görünürken, böyle hissederken onu buraya mı çağırıyorsun?”

“Özür dilerim. Böyle hissettiğini düşünemedim.”

“Sahi mi?”

Amanda bundan sonra boğaz ağrısı, okulun başlangıcı, ebeveyn toplantıları, okul malzemeleri, sorumlulukları gerekçe göstererek daha az geldi. Fakat Anne, tıpkı büyükannesi gibi neredeyse hastanede yaşıyordu.

Ve Joshua şükürler olsun ki bir daha gelmedi.

Lily sesler içeri ve dışarı süzülürken yedi gün daha yattı. Kemoterapi tedavileri arasında, bilincinin hayal meyal kendine geldiği ve Lily’nin kusmadığı ilk dinlenme gününde, konuşabildiği anda, “Spencer buraya geldi mi?” diye sordu.

Claudia, “Kimden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi. Sonra birdenbire odadan çıktı.

Demek Lily'nin duydukları rüya değildi, bizzat ailesi tarafından dile getirilen sözlerdi.

Ama işte, birinci günde ve şimdi dinlenme süresinin ikinci gününde, akşam bile olsa Spencer yoktu. Ve büyükannesi hep yanındaydı.

Lily telefonu eline her aldığı anda büyükannesi, "Kimi arıyorsun?" diyordu.

"Paul'ü, büyükanne."

"Ah, o güzel genç adam nasıl? Sanırım seni seviyor."

"Sever. Ama daha ziyade erkekleri sever."

"Ah."

Üçüncü öğleden sonra dinlenme sırasında büyükannesi bir an için dışarı çıkınca –bedensel işlevler için Tanrı'ya şükürler olsun!– Lily hızla Spencer'ı aramak için telefonu aldı ve dehşet içinde çağrı cihazının numarasını hatırlayamadığını keşfetti. Emniyetin numarasını hatırlayamıyordu. Danışmayı aradı, onun için numarayı araştırırlarken büyükannesi geri döndü. "Kimi arıyorsun?"

"Rachel'ı, büyükanne." Lily telefonu bıraktı. Spencer'ın çağrı numarasını nasıl unutabilmişti?

Kateter portuyla, yaşam portuyla, nefes portuyla besleniyordu. Üç günlük dinlenme geçip de DiAngelo tekrar ATRA'ya ve sitarabine başlatmak için geldiğinde Lily başını iki yana salladı ve artık yeter dedi.

Takip eden günler boyunca *artık yeter, artık yeter, artık yeter* deyip durdu. Marcie onu ayağa kaldırıp yürümeye zorluyordu ama Lily ayağa kalktığı an yere yığılıyordu. Tuvalete Marcie'nin taşınması gerekiyordu. Sonda takmışlardı, bu yüzden istemediği takdirde kalkmak zorunda değildi ama yine de sabah ATRA, öğleden sonra da kemoterapinin ardından her gün, Marcie, *hadi, hadi, azimli kız, orada yatıp durma, kalk biraz yürü*, diye fısıldıyordu.

"Bana şu Milky Way'i ver, Marcie."

“Dedim sana, işin bittiğinde torba dolusu.”

“Bana bir sigara ver, Marcie.”

“Unut gitsin. Böyle şeyler seni öldürür.”

Lily, kâh kendinde kâh kendinde değil, bir öyle bir böyle, bazen güçsüz bazen daha da güçsüz, kemoterapiyi dengelemek için verilen antiemetiklere rağmen neredeyse aralıksız mide bulantısıyla, belki de büyükannesinin haklı olduğunu, 7/24 yatakta yatmanın akıl sağlığının tamamen bozulmasına sebep olacağını düşündü. Oda artık mora dönüşmüyor, ne tuvalet ne de büyükannesi çift görünüyordu.

“Bu arada...” Konuşan Anne'di. “Sadece bilmeni istiyorum, tam zamanlı olarak burada olmak için *KnightRidder*'dan izin almaya karar verdim. Sana yardım etmek için, Lil, ihtiyaç duyduğun her şeyi yapmana yardımcı olmak için. Bir şeyler almak, bir şeyler yapmak, 7/24 burada olmak için.”

“Saçmalama, Annie. Çalışıp faturalarını ödemek zorundasın. Ben her zaman buradayım,” dedi büyükannesi, “üstelik izin almak zorunda değilim.”

“Evet ama sen de çok sağlıklı değilsin, büyükanne. Bir de senin hastalanmanı istemiyorum. Hastanede kaç mikrop uçuşuyor, hasta insanlarda ne kadar bakteri var, biliyor musun? Zaten hasta olmama şaşıyorum. Senin için de endişelenmek istemiyorum. Hayır, bitti, bunu Lily için yapmak istiyorum.”

“Teşekkürler, Annie,” dedi Lily, “ama doktor bana bakacak profesyonel birine ihtiyacım olduğunu düşünüyor.”

“Ah, o ne bilir ki?” dedi Anne. “Ondan hoşlanmadım. Aksi bir tutumu var. Senin için kim aileden daha iyi olabilir?”

“Evet, Lily,” dedi Amanda biraz fazla hevesle. “Bırak Anne yapsın. Her zaman yanında birinin kalması çok iyi olur. Ona ihtiyacın var, Lil.” Sanki Anne hastanede olunca kendisinin yardımdan muaf olacağını biliyormuş gibiydi.

“Ama,” dedi Anne, *işte o ama!* “Bu ücretsiz izin. İpoteğimi ödemek için bir yol lazım. Bunu sen halledebilir misin, Lily?”

Gelecek paranla. Tıpkı yarı zamanlı bir hemşire kiralamak gibi olacak, ipotek ayda sadece beş bin dolar. Ve belki elektrik, su, yiyecek, hastaneye ulaşım için biraz ekstra ve taksiler. Belki ayda on bin. On bir diyelim. Senin için makul mu?”

“Makul görünüyor, Annie. Yine de doktora danışmam gerekecek.”

İkinci kemoterapi/ATRA devresinin altıncı gününde Lily, Marcie'nin azimli olma talimatı gereğince, üstünde hastane geceliği ve sabahlığıyla, serumunu yanında sürükleyerek, kafasında sayı sayarak, bulantısını savuşturmak için nefesler alarak, ayaklarını sürüye sürüye koridorda dolaştı ve odasına geri döndüğünde Spencer kapısının yanında duruyordu.

Lily sefilliğinin her zerresini hissederek ona bakakaldı. Ütülü takım elbisesiyle, sinekkaydı tıraşı ve kara çerçeveli gözlükleriyle, acıyla ve merhametle bakan gözleriyle, ona acıdığı için kestiği saçlarıyla orada duruyordu. Lily olduğu yerden kıpırdayamadı ve Spencer ona doğru yürüyünce ağlamaya başladı.

Ağlamaya!

“Lily...” dedi Spencer şaşkınlıkla ellerini açarak. Spencer yaklaşıncı Lily başını onun göğsüne yasladı; Spencer'ın, kolunu özenle sırtına koyduğunu hissetti ama o kadar uzun süre yalnız kalmıştı ki Spencer'ın kolu sırtında çok kalmadı. Lily geri çekildiğinde büyükannesi açık kapının önünde kaşlarını çatmış onlara bakıyordu.

Lily yüzünü sildi. “Özür dilerim. Demin ne oldu bilmiyorum...”

“Merak etme. Ayaktasın. Her geldiğimde kendinden geçmiş oluyordun. Nasılsın?”

Kızgın büyükannesinden beş metre uzakta duruyorlardı.

“İyi iyi. İyiyim. Sen nasılsın? İlaçlar korkunç. Amy kul lanma dediğinde haklıymış.”

“Onun bunları kastettiğini sanmıyorum.”

“Seni aramaya çalıştım ama yanımda çağrı cihazının numarası yoktu.”

Spencer kartvizitini çıkarıp eline sıkıştırdı. “Çağrı numaramı unuttun, öyle mi Lil?” Sesi şaşırmış gibi geliyordu.

“Hep bu ilaçlar, beynimi mahvettiler. Bir şey mi oldu?” dedi kartvizitini kavrayarak. Lily ona bakmak istiyordu ama aniden kendini Joshua çamuruna batarken buldu. Şu “aileden olmayan birinin bana bu durumda baktığına inanamıyorum” çamuru. Lily yere bakıyordu.

“Birtakım şeyler oluyor. Bunların hiçbirini merak etme. Kendine iyi bakman gerekiyor.”

“Lilianne! Hadi gidelim, Marcie bekliyor!” diye seslendi büyükannesi yüksek sesle.

Lily içini çekti. “Gitmem gerek. Bir başka VePesid torbam daha var. Sen kalabilir misin?”

“Sanırım kalırsam büyükanne beni vuracaktır.” Spencer durakladı. “Geceleri çok kötü oluyorsun. Hiç uyanmıyorsun.”

“Biliyorum. Sabahın erken saatleri veya öğlen daha iyi.”

Spencer ona doğru eğildi. “*Onun* her an burada olması ve benim her zaman çalışıyor olmam dışında.”

“Elbette. Biliyorum. Bak, ben iyiyim. Burada gece gündüz ziyaretçilerim var.”

“Lily! Geliyor musun?”

“Bir dakika, büyükanne.” Lily vücuduyla Claudia’nın görüşünü engelleyen Spencer’in karşısında duruyordu.

“Gece gündüz ziyaretçi, ha?” dedi Spencer. “Ağabeyin seni görmeye geldi mi?”

Bu cümle Lily’nin içine işledi, hafif tebessümü kayboldu. “Hayır,” dedi. “Ama şimdi *gerçekten* gitmem gerek.”

“Neden seninle yüzleşemiyor?”

“Bilmiyorum, Dedektif O’Malley. Ben de kendimle yüzleşemiyorum.”

“Amy kaybolduğundan beri nasıl saklanıyorsa şimdi de senden saklanıyor.”

“Bu doğru değil.” Lily halsizdi ve bacakları bükülüyordu. “Ne yazık ki ailem senin hakkında haklı olabilir.”

Spencer dudaklarını oynatarak, “Üzgünüm, Lily,” dedi, Lily yanından geçerken yerdeki kartvizitine ayağıyla hafifçe vurdu.

“Ben de, Spencer.” Şimdi gözyaşları yürekten ve doğrudan Hickman kateterinden geliyordu, gözlerini bir daha kaldırmadan ayaklarını sürüyerek yanından geçti.

Marcie, VePesid’i bağladığında Lily gözleri kapalı, başını yarı ıslak yastığında bir o yana bir bu yana çeviriyor, ilaçların sebep olduğu öğürme dürtüsünü fark etmemeyi diliyordu ama VePesid’in damlaması sona erdiğinde dışarı süzüldü ve hastanenin linolyum zemininde umutsuzca Spencer’ın kartvizitini aradı. Orada değildi.

51. Sokak'taki Kilise

Claudia, Spencer'ı asansörde yakaladı. "Genç adam, seninle konuşmak istiyorum."

Spencer ona kartını verdi. "New York Polis Departmanı'ndan Dedektif O'Malley, Bayan Vail."

Claudia kaşlarını çattı. "Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Lily sizden sık sık bahsediyor."

"Bak ne diyeceğim, Lily'yle sık sık konuşmanı istemiyorum. Sen bir dedektifsin, burada hoş karşılanmadığını *tespit edemiyor musun?* Aileden değilsin, arkadaş değilsin. Sen bir avcısın ve çok hasta bir genç kızı rahatsız etmeye geliyorsun."

Asansör gelmiyordu. Spencer'ın şu anda masasında bir düzine başka dava vardı. Diğerlerinden herhangi biri daha verimli olurdu. On tanesi küçük çocuklardı — kaçaklar, velayet davaları. Bunlardan biri bu yıl dördüncü kez ortadan kaybolan, uyuşturucu evinde kalan bir anneydi. Bunun dışında yapabileceği çok şey vardı.

Spencer ondan uzaklaştı, Claudia kolunu tuttu. Claudia cesurdu, eh, kendini Avrupa'dan buralara kadar atmayı başarmıştı. Spencer'dan korkmuyordu. Ama Spencer savaş tahribatı yaşamış olmasa da ondan korkmuyordu.

Claudia'nın bakışları bir buz kıracağı kadar keskindi.

"Lily gelmemi istemiyor mu?" dedi Spencer takımının ceketini iliklerken. "Bana kendisi söyleyebilir."

“Sence şu halde ağabeyi hakkında bir şeyler hatırlayabilir mi?”

“Burada olma nedenim bu değil.”

“Yanlış kapıyı çalıyorsun, biliyorsun. Andrew o kızın neredede olduğunu bilmiyor.”

“Öyle düşünmek zorundasınız. Öyle olmasaydı şüphelenirdim.”

“Ama bu kötülükte gerçekten masum. O benim torunum. Onunla birlikte yaşadım, onu hemen hemen ben büyüttüm. Çocukluğundan beri tanıyorum onu. Anlamadığımı, kendime yalan söyledığımı mi sanıyorsun? Bunun için çok yaşlı ve güçsüzüm.”

“Hiç güçsüz bir tarafınız yok,” dedi Spencer. “Hem madem bu kadar masum, nasıl oluyor da yalan makinesini reddediyor?”

“Çünkü avukatları buna karşı tavsiyede bulundu. O masum. Söylüyorum sana. Bu konuda mahkemede yemin ederim.”

“Gerek yok, torununuz ikinize yetecek kadar yemin ediyor. Ama soru hâlâ gizemini koruyor: Amy nerede?”

Kişiliksiz, ahenksiz, floresanla aydınlanmış hastane koridorunda duruyorlardı; yabancılar ileri geri yürüyor, yakınlarda görevli hemşireler gülüşüyor, telefon çalıyor, tekerlekli bir sandalyede götürülen yaşlı bir adam gözlerini kırpmadan onlara bakıyordu. Spencer da onlara gözlerini kırpmadan baktı. Lily, 5547 numaralı odada yatmış öğürmeyi durdurmak için uğraşırken, onlar ağabeyinin ev arkadaşının kaybolmasıyla olan bağlantısını tartışıyorlardı.

“Bilmiyorum,” dedi Claudia. “Ama masumiyetini yürekte hissediyorum.”

Spencer iç çekti. “Tamam o zaman. Eh, torununuzla akraba olma avantajına sahip değilim, bu yüzden kendi yüreğimden hissettiklerime göre hareket edeceğim.” Asansör sonunda geldi. “Şimdi izninizle.”

Claudia peşinden öfkeyle seslendi. “Neden onunla uğraşıyorsun? Neden Amy’nin her hafta beslediği serserilerle görüşmüyorsun, ona ne olduğunu bilme şansları daha yüksek.”

Spencer yavaşça arkasını döndü ve asansörden çıktı. Tekrar Claudia’nın yanına geldi. “Ne dediniz?”

“Neden evsizlere sormuyorsun dedim...”

“Durun, durun.” Spencer inanamayarak başını iki yana salladı. “Ne evsizi?”

“Ne evsizi mi? Nasıl dedektifsin sen?” dedi Claudia alayla. “Amy’yle birkaç kez karşılaştım ve ben bile biliyorum.”

“Bu meselenin onunla kaç kez karşılaştığımla bir ilgisi yok, bu yüzden vazgeçin bundan. Ne evsizi?”

“Amy geçen yıl Şükran Gününü bizimle geçirdi. Ayrıca bir kez Lily’yle beraber beni görmeye geldi ve akşam yemeğine kaldı.”

“Yani?”

“Yani, öyle. Her ikisi de perşembe günüydü.”

“Yani?”

“Her iki seferde de erken ayrılmak zorunda kaldı çünkü kahvaltı vermek için aşevine gitmesi gerektiğini söyledi, Şükran Günü’nden sonra bile mi dedik, o da her cuma dedi.”

Spencer dimdik duruyordu. “Hangi aşevi?” dedi sonunda.

“Nereden bileyim ben? Şimdi izin verirsen torunumun yanına döneceğim. Ama beni duydun, bir daha gelme.”

Spencer emniyete geri dönerken, kafasında çılgınca dönüp duran düşüncelerini engellemek, ağzını kapalı tutmak için savaşıyor ve zorunda kaldı.

Kendisine doğru yönü gösteren bir sözcük, tuğla duvarlarda örümcek aramadığını hissettirecek bir kelime mi istemişti? İşte vardı.

Ama *aşevi* mi?

* * *

Bu konuda ona kim yardım edebilirdi?

Paul'un izin günüydü ve Spencer onu bulamadı. Rachel da salonda değildi. Lenny'nin, aşevi hakkında hiçbir fikri yoktu. Amy'nin hayatının geri kalanından bu detayları çıkaramayan özel bir dedektif ne işe yarardı? Jan McFadden onu kovmalıydı. Jan'ın kendisinin –telefonda odaklanamamıştı– kızının aşevlerini ziyaret ettiğinden hiç haberi yoktu. Spencer gibi onun için de sürpriz olmuştu.

Amy'nin eskiden çalıştığı Copa Cabana, büyük, yeni bir kadro kurmuştu, herkes Amy'yi *duymuştu* ancak Amy ya da yoksullara yakınlığı hakkında kimse pek bir şey bilmiyordu.

Spencer, Joshua'yı aradığında çocuk, *ah, evet, onlarla bir şeyler yapıyordu ama kendimi ne kadar zorlasam da nasıl veya nerede olduğunu hatırlamıyorum*, dedi. Hiç haberi olmuyordu.

Kızlarla yedi ay birlikte yaşayıp hiçbir şey bilmiyor olabilir miydi? Lily ondan kurtulduğu için şanslıydı.

Spencer'ın başka seçeneği yoktu. Ona yardım edebilecek tek kişiyle konuşmak zorunda kaldı. Günlerden neydi? Kesinlikle cuma değildi. Elleri titriyordu. En son içki içtiğinden bu yana iki hafta geçmişti. Parmaklarının arasında bir şey tutması gerekiyordu: tükenmez kalem, kurşun kalem, sandalye arkaları, araba tekerleği... Böylece kimse fark etmeyecekti.

İşten sonra tekrar Mount Sinai'ye gitti.

Marcie gitmişti, DiAngelo gitmişti, gece hemşiresi ziyaret saatleri çoktan bittiği için onu içeri almak istemiyordu. Spencer rozetini göstermek zorunda kaldı ve polis işi için burada olduğunu söyledi. Bunu belirtirken neden aşağılıkça bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu? Öyle olduğu için miydi?

Büyükanne de orada değildi. Yani etrafta kimseler yokken tam zamanıydı. Gel gör ki Lily de kendinde değildi. Spencer sessiz odada Lily'nin yanında otururken banyoda su damlıyordu, televizyonun sesi tamamen kısıktı. Televizyonun sessiz olmasından nefret ediyordu. Sesi biraz açtı. Lily burnundaki

tüple, örtülerin altında, kalan azıcık saç yastığına dökülmüş, hafifçe desteklenmiş halde yatarken çok çaresiz görünüyordu. Göğüs kateterine bir sıvı tüpü bağlanmış, banyo musluğu gibi bir glikoz solüsyonu damlıyordu. Şıp, şıp.

Onu bir süre izledikten sonra adını fısıldadı, Lily karaya vurmuş bir balık gibi görünerek uyandı ve “Sorun nedir, ne oldu?” dedi dudaklarını oynatarak.

“Bir şey yok, her şey yolunda.”

“Rüyamda birilerinin tekrar tekrar adımı fısıldadığını duyuyorum, sonra gözlerimi açıyorum ve buradasın.”

“Tekrar tekrar adını fısıldadım.” Lily’ye su verdi, onun için yapabileceği başka bir şey olup olmadığını sordu. Lily olmadığını söyledi ve utana sıkıla, başka bir kartını verebilir mi diye sordu. Spencer, Lily’nin yere attığını cebinden çıkarıp komodinin çekmecesine koydu.

“Peki küçük polis arkadaşların saçların hakkında ne düşündü?” diye sordu Lily.

“Diğer çocuklar benimle dalga geçti.”

Sustular.

“Lily,” dedi Spencer. “Amy her cuma hangi aşevine gidiyordu?”

Lily’nin zar zor açık duran gözleri şimdi hepten kapanmıştı. Acılı bir iç çekişle kollarını karnına sardı. İnledi. “Yedinci Cadde, 51. Sokak’ta bir kilise.”

Spencer kendini tutamadı. Keşke tutabilseydi. “Neden bana söylemedin? Neden üç ay önce bana her cuma gittiği bir yer olduğunu söylemedin?”

Lily cevap vermedi. Şakağından aşağı küçük bir damla gözyaşı yuvarlandı.

Hemşire hayati değerlerini ölçmeye geldi.

Spencer biraz daha onunla oturduktan sonra oradan ayrıldı.

Liz Monroe ve 57/57

Ertesi gün sabah toplantısından sonra Spencer kanıt odasında, elinde dördüncü çay fincanıyla Amy'nin çeşitli boş alışveriş çantalarını, makbuzlarını, kâğıtlarını, defterlerini, ders kitaplarını, ceketlerini, kot pantolon ceplerini gözden geçirirken Harkman başını uzatıp, "Spencer..." dedi.

Spencer onu duymazlıktan gelmeye karar verdi. Fısıltısının tonundan hoşlanmamıştı.

Harkman ekşi kokulu cüssesiyle yavaş yavaş yanına geldi. Spencer ona gut ilacını alıp almadığını sorma isteğine direndi. Sadece sabahın dokuzu için fazla kuvvetli bir kokuydu. Harkman kalçasını masaya yerleştirdi, baypaslı kalbi çekilmez bir solumayla dakikada 137 atarken, "Spencer, sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Spencer, Amy'nin alışveriş çantalarından başını kaldırıp bakmadı. Çeşitliliği ve kalitesiyle ilgileniyordu. "Ne?" Ceket ceplerinden birinde bulduğu bir kibrit kutusunu inceledi. Four Seasons Hotel'in 57/57 adındaki lobi barına aitti. Tek başına bir şey ifade etmiyordu ama ceket bir Frederic Fekkai çantasına konmuştu. Frederic Fekkai de 57. Sokak'taydı. Kuşkusuz Amy'de aynı zamanda 58. Sokak'taki Caviar Bar'ın ve 52. Sokak'taki Bombay Palace'ın kibrit kutuları da vardı. Biriyle diğer ikisi arasında bağlantı kurmaya çalışırken Harkman, "Yukarıda seni görmek istiyorlar," dedi.

Spencer, Four Seasons kibrit kutusundan başını kaldırıp baktı. “Kim?”

Harkman bir an konuşmadı, sonra başını öne eğerek alçak bir sesle, “Yemin ederim, Spencer, neyle alakalı olduğunu bilmiyorum, benimle hiçbir ilgisi yok,” dedi.

“Ne diyorsun sen?” dedi Spencer ve hızla koltuktan kalkıp kibrit kutusunu yere düşürerek ona doğru yürüdü. “Pek dinlemiyordum çünkü *çalışmaya* uğraşıyordum. Beni üst katta görmek isteyen kim?”

Harkman’ın güçsüz bir şekilde tek söyleyebildiği, “İçişleri,” oldu.

“İçişleri mi?”

Harkman başını salladı.

“Ve konu her ne ise seninle hiçbir ilgisi olmadığından emin misin? Nereden biliyorsun? Belki de seninle alakalıdır. Belki de Tompkins Park’taki uyuşturucu satıcılarını görmezden gelmek için aldığın rüşveti ve sattıkları uyuşturucuya müptela parlamenterleri hatırlayıp hatırlamadığımı sormak istiyorlardır bana ha, bununla alakalı olabilir mi acaba?”

“Kes şunu, benimle alakalı değil diyorum sana. Söylentilere göre İçişleri... senin... hakkında imzasız bir mektup almış...”

“Ne mektubu?”

“Connecticut, Greenwich hakkında.” Harkman fısıldıyor, dudakları titriyordu. “Ama ben yapmadım, ben göndermedim.”

Spencer, Harkman’ı ceketinden kavradı. “Connecticut, Greenwich hakkında ne halt biliyorsun?”

“Bırak beni, O’Malley.” Sesi zayıftı. “İçişleri’yle *daha fazla* sorun istemezsin, değil mi?”

Spencer onu sertçe itti. Harkman geriye doğru savruldu, sallanan masaya çarptı, bu da yere düşmesini yavaşlattı.

Yukarıda Spencer uzun bir konferans masasının ucuna, hiç tanımadığı üç kişinin karşısına oturdu. Biri otuzlu yaşları-

nın başlarında, zeki, hızlı, etkili, koyu mavi takımli, makyajı mükemmel ve mizah duygusundan eser olmayan çekici bir kadındı. Diğer ikisi erkekti. Spencer erkeklere fazla dikkat kesilmedi ve bu yüzden neye benzediklerini fark etmedi. Kadından daha yaşlılardı, kıyafetleri şık veya ütülü olmaktan çok uzaktı. Spencer, bugün kendi protokolünü ihlal ederek takım elbise giymediği için memnun değildi, aşevine rahat gitmeye hazırlandığı için bilerek kot pantolon giymişti. Takım elbise giymeliydi.

Harkman tam bir aşağılıktı.

İş bitirici kadın kendini Liz Monroe olarak tanıttı. “Bunlar da meslektaşlarım.” Adamları işaret etti ve Spencer isimlerini söylemediği için minnet duydu.

“Neden geldiğimizi biliyor musunuz, dedektif?”

“Hayır.”

Kadın boğazını temizledi. Spencer, “Niye?” diye sormasını beklediğini düşündü ama ona istediğini vermeyecekti. Onun için sadece beklemedikleri gerçekleşecekti.

“Nathan Sinclair’in ölümüyle olası alakanız hakkında yapılan soruşturmalar nedeniyle buradayız.”

Spencer bir şey söylemedi. Söyleyeceği hiçbir şey yoktu.

“Nathan Sinclair’in kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Eh, tabii ki.”

“Soruşturmalar yapıldı...”

“Ne soruşturması?”

Monroe notlarına bakmaya başladı. “Ölümüne dair ayrıntılar hakkında ne biliyorsunuz?”

“Hiçbir şey.”

“Onun kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Bunu zaten sordunuz. Cevap hâlâ evet.”

“Kimdi?”

“Bir cinayet soruşturmasındaki tanıklardan biri.”

“Bu soruşturma New Hampshire, Hanover’da mıydı?”

“Evet, New Hampshire, Hanover’daydı.”

“Orada on yıl mı kıdemli dedektiflik yaptınız?”

“Evet.”

“Oradan neden ayrıldınız? Sebebi... Nathan Sinclair miydi?”

“Hayır, sebebi... Nathan Sinclair değildi.” Spencer mikleriyle fazla açık vermemek için çok uğraştı. “Bahsettiğiniz cinayet soruşturmasıyla ilgili, üstlerimle görüş farklılıklarına sahip olmamız nedeniyle ayrıldım.”

“Peki sonra?”

“Eve, Long Island’a döndüm ve Suffolk County Emniyet Müdürlüğü tarafından yeniden işe alındım.”

“Yeniden işe alındıktan sonra onlar için ne yaptınız?”

“Sicilimde yok mu? Trafik devriye memuruydum.”

“Ya sonra?”

“Sonra New York Polis Departmanı’na transfer oldum. Dört yıl önce.”

“Biraz Suffolk County Polis Departmanı üzerinde durulm. Hanover’da dedektiflikten trafik polisliğine mi geçtiniz?”

“Doğru.”

Liz Monroe bir şey demedi. “Bu, rütbenizde son derece büyük bir düşüş.”

Spencer bir yanıt verme ihtiyacı duymadığı ya da bunu mümkün görmediği için cevap vermedi. “Parasal olarak değil,” dedi sonunda.

Liz tekrar notlarına baktı. Başını notlardan neredeyse hiç kaldırmıyordu. “Bize bildirildiğine göre...”

“Kim tarafından?”

“Mesele bu değil.”

“Lafınızı böldüğüm için üzgünüm ama korkarım ki mesele bu.”

“Bilmeniz gerekiyorsa, isimsiz bir mektup aldık. Sizin de bilmeniz gerekir, hepsi kabul edilebilir kanıtlar. Mektupta görgü

tanıklarının sizi Connecticut, Cos Cob'da bir restoranda, Nathan Sinclair'le öğlen yemek yerken gördüğü belirtiliyordu.”

“Bayan Monroe, kuşkusuz bunu söylemek için isimsiz bir mektuba ihtiyacınız yoktu, değil mi? Bu zaten dosyamda var. O'Malley'nin O'su altında. İstedığınız zaman bu bilgiyi bulabilirdiniz. Ve bu arada, bu konuyu çoktan Suffolk County İçişleri'yle ayrıntılı bir şekilde halletmiştim. Dört yıl önce.”

“Evet, evet, bu bilgiyi buldum. Önümde kayıtlarınız var. Bu yüzden mi Suffolk County Emniyet Müdürlüğü'nden ayrıldınız?”

“Suffolk County Emniyet Müdürlüğü'nden bu yüzden ayrılmadım. NYPD'ye transfer oldum.”

“Anlamanız gerek...”

“Kiminle konuşuyorsunuz, Bayan Monroe?”

Kadın kızarak öksürdü. “Affedersiniz, Dedektif O'Malley. Her türlü suçlamanın bölümümüz tarafından çok ciddiye alındığını, ağırlık ve önem verileceğini anlamalısınız.”

“Mektup beni Nathan Sinclair'le bir restoranda yemek yemekle mi suçluyor? O zaman suçluyum.”

“Bu onu birinin son kez canlı olarak gördüğü zaman olduğu için önemli sadece. Haftalar sonra bahçıvanı tarafından bulundu, televizyon hâlâ açıktı. Uzun süre önce ölmüştü. Yaz mevsimiydi, vücudu ciddi biçimde çürümüştü.”

Spencer dosdoğru ona bakarken Liz Monroe da ona baktı. “Belki de bahçıvanla konuşmalısınız.”

“Evet, teşekkürler dedektif. Bay Sinclair'le neden görüşünüz? Polis ziyareti mi, yoksa kişisel bir ziyaret mi?”

“Bu bir...” Spencer tereddüt etti. “Sanırım ikisi de.”

“Görevde miydiniz?”

“Değildim.”

“Ve artık bu davadaki soruşturma memuru değildiniz, istifa ederek bu davadan çekilmiştiniz, değil mi?”

“Dava falan yoktu, hüküm verilmişti. Dava kapatılmıştı.”

“Yani aslında Nathan Sinclair’le kişisel yetkiye dayanarak görüştünüz, öyle mi?”

Spencer ilk anda cevap vermedi. “Sanırım öyle.”

“Bu bölüm dosyanızda yok, dedektif,” dedi Liz Monroe ve bu sefer kafasını notlarından kaldırıp baktı.

“Belli ki tam bir araştırmacısınız, Bayan Monroe.”

“Teşekkür ederim. Bay Sinclair’in Dartmouth College’da araştırdığınız cinayete karıştığından mı şüphelendiniz?”

“Alakası yok. Sadece cevaplanmamış sorularım vardı.”

“Peki neydi bu sorular?”

“Çeşitli konulardan konuştuk. Müzik. Arabalar. Trafik kazasında kaybettiğimiz eşlerimizin acısını paylaştık.”

Monroe hiçbir sempati belirtisi göstermeden, “Onu sadece müzik ve eşler hakkında konuşmak için aramadınız, dedektif,” dedi.

“Dediğim gibi. Arayı kapatmak istedim. Boş muhabbet.”

“Arkadaştınız o halde?”

“Dolaylı olarak.”

“Yanından ayrıldıktan sonra ne yaptınız?”

“Arabayla New Hampshire, Hanover’a gittim.”

“Neden?”

“Nathan Sinclair’le neden görüştüysem ondan. Eski dostlarla bir araya gelmek için.”

“Ama Hanover’a gittiğinizde kimseyle görüşmediniz. En azından dosyada öyle yazıyor.”

“Doğru. Oraya vardığımda mesai saati biteli çok olmuştu ve etrafta kimse yoktu. Eski partnerim tatildeydi. Etrafta dolaştım, sonra Vermont, Brattleboro’daki alışveriş merkezine gittim. Biraz akşam yemeği yedim ve Kaliforniya’daki kız kardeşimi ziyaret etmeyi düşündüğüm için küçük bir el çantası aldım. Bunun faturası da dava dosyasında var.”

“Fatura burada. Nakit ödeme yapılmış. Peki çanta nerede, dedektif?”

“Çok zaman geçti, Bayan Monroe. Fazla kullanmaktan sapı koptu, ben de atmak zorunda kaldım. Çanta sizi çok mu ilgilendiriyor?”

“Evet, bazı kısımları ilgilendiriyor. Çantayı neden o zaman aldığınız gibi. Suffolk İçişleri çantayı görmek istedi mi?”

“Hayır, istemediler.”

“O halde çok mu seyahat ediyorsunuz? İstihdam kaydında gördüğüm kadarıyla SCPD ve NYPD’deki son yedi yılda, yılda yirmi yedi günlük izin hakkınızın tamamını kullanmışsınız, bölük pörçük; tek bir seferlik, uzun, toplu bir izin değil.”

“Neyi kastediyorsunuz?”

“Bu sık kullanılan çanta alışverişinden sonra ne yaptınız?”

“Eve gittim. Bildiğiniz gibi yolculuk uzun, gecenin o vaktinde beş saat. Yorgundum. Dikkatli kullanıyordum. Birkaç kez durdum. Sabahın ikisinde varmış olmalıyım. O zamanlar kardeşimin garajının üstündeki bir dairede yaşıyordum ve garaj kapısını açtığımı duydular; saatin iki civarı olduğunu söylediler. Bunların hepsi dosyada olmalı, Bayan Monroe.”

Kadın sessiz kalarak notlarına baktı. “Var, var. Yasayı korumak için yemin eden memurlarımızın herhangi bir suistimali olup olmadığını araştırmanın sorumluluğumuz olduğunu biliyorsunuz.”

“Biliyorum. İşinizi takdire şayan yapıyorsunuz. Ben kanunu uyguladım. Ve dahası, o sırada NYPD memuru değildim. Suffolk County Emniyet Müdürlüğü görevlisiydim ve zaten bu konuyu araştırdılar, tatmin oldukları bir karara vardılar.”

“Herhangi bir suistimal oldu mu?”

“Hayır,” dedi Spencer.

“Nathan Sinclair bir cumartesi gecesi özel .22 kalibrelik bir silahla bir kez, doğrudan uyluk atardamarından vuruldu ve kan kaybından öldü.”

“Anlıyorum.”

“Polis, olay yerine geldiğinde, televizyonun kısık olduğunu keşfetti.” Durakladı. “Sanki televizyonu saldırganıyla konuşmak, belki de hayatı için yalvarmak isteyen Nathan Sinclair susturmuştu.”

Spencer bir şey söylemedi çünkü ondan bir yanıt talep edilmemişti.

Kadın devam etti. “Silah hiç bulunamadı. Silahtan çıkan kurşun ortadan kaldırılmıştı. Parmak izi bırakmayan eldivenli bir elle kalçasından çıkarılmıştı.”

Spencer burada kendisinden bir şey istendiğini hissetti. “Ben o günlerde bir Magnum taşıyordum.”

“Uyuşturucu baskınlarında özel tabancalara el koymuş muydunuz?”

“Zaman zaman el koydum, evet.”

“Kanının yanında bot izleri vardı.”

“Hatırlayamıyorum, izler bir polis botuna mı aitti?”

“Ee, hayır. Ama siz onunla öğle yemeği yerken orada bir kanun adamı olarak bulunmadınız, dedektif.”

“Bizi bir restoranda öğle yemeği yerken gören ve size çok yardımsever bir şekilde yazan tanık, bot giyip giymediğimi hatırlıyor mu? Yaz mevsimiydi, bu belirgin olacak bir şey.”

“Botlardan söz edilmiyor, hayır.”

Spencer kiraz ağacından masanın üzerinde, Bayan Monroe'nun tam gözü önünde yumruklarını sıkıp açtı.

“Kaç numara ayakkabı giyiyorsunuz, Dedektif O'Malley?”

“Kırk dört numara. Ben ve ABD'deki erkeklerin yüzde yetmişi.”

“Botlar kırk altı numaraydı.”

“Gerçekten mi?” Spencer sesinin sakın çıkması için uğraşsa da galiba *gerçekten* derken orta yerde ses tonu fazla alaycı çıkmıştı.

Bir sessizlik oldu. “Bunu zaten biliyordunuz, değil mi?”

“Bu konuda tüm yönleriyle *etraflica* sorgulandım, Bayan Monroe.”

“Yani onu kimin öldürdüğüne dair bir fikriniz yok mu?”

“Onu kimin öldürdüğüne dair hiçbir fikrim yok.”

“Katili adalete teslim edilmedi. Bu yüzden adaletin katile getirilmesi gerekiyor.”

Spencer omzunu silkti. “Herhalde.”

Liz Monroe ciddi bakışlarını Spencer’a yöneltti. “Dedektif O’Malley, katillerin adalete teslim edilmesinin zaman harcamamızı gerektiren bir şey olmadığını mı düşünüyorsunuz, yoksa sadece Nathan Sinclair’in katili için mi zamanımızı harcamamız gerektiğini düşünüyorsunuz?”

“Ah, cinayet soruşturmalarından artık İçişleri mi sorumlu?”

“Hayır ama İçişleri sizden sorumlu.”

Spencer dışarıya çıktığında kendini toparlamak için bir an duvara yaslandı. Sonra tırabzanlara tutunma isteğine karşı koyarak yavaş yavaş üç kat aşağı indi.

28

Aşevi

Evsizler İçin İlk Presbiteryen Barınağı, eski bir kilisenin bodrumunu işgal ediyordu. Alt kat yeni boşanmış Protestanlar için bingo ve kilise eğlenceleri yerine yardım işleri için kullanılıyordu: yetmiş yatak ve bir yemek odası. Spencer nihayet cuma günü şafak vakti oraya ulaşmayı başarmıştı. McFadden davasını takip etme isteğini neredeyse kaybetmişti. Mücadele hevesi gitmişti ama bu, boş koridorda Harkman'ı görünce onu gömleğinden yakalamasına engel olmadı. Spencer onu sertçe duvara yasladı, yumruk atma isteğini bastırarak, "Sen lanet olası bir piçsin," dedi. "Arkanı kollasan iyi edersin, Chris Harkman çünkü başka kollayan olmayacak."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Harkman. "Uzak dur benden."

Spencer geri çekildi.

"Söyledim sana, ben değildim. Sana söyledim, neden bana inanmıyorsun? Ama bak ne diyeceğim, O'Malley, hepimiz la-yığımızı buluyoruz. Kesinlikle hak ettiğimizi buluyoruz, öyle değil mi?"

"Evet öyle, Harkman," dedi Spencer, uzaklaşarak adamın yüzüne öfkeyle parmağını salladı. "Dikkat et de tam olarak hak ettiğini bulma. Senin için ne üzücü bir gün olur o zaman."

Whittaker onu ofisine soktu; Spencer, Harkman konusunda onu paylamayı düşündü ancak Whittaker, "Kız öğrenci kavgalarınız umurumda değil, aranızda halledin ve beni bunun

dışında bırakın,” dedi. “Ve hayır, McGill’le partner olamazsın. Ama O’Malley, milletvekilinin yakasını bırak.”

Ve aniden mücadele gücü Spencer’a geri döndü.

“Az önce büyük bir davadan vazgeç mi dedin, patron?”

“Hayır, sadece Quinn’i rahat bırak, O’Malley.”

“Neden?”

“Çünkü onun hiçbir ilgisi yok, bu yüzden.” Whittaker İrlandalı iyi bir polisti, otuz yıldır teşkilattaydı; onun “kimse-den bir bok olmaz” karakteri, Spencer’ı da sevdiği gerçeğiyle Spencer’ın kafasında hayli doğrulanmıştı. “Kızı beceriyordu, öldürmüyordu. Farkı görmüyor musun?”

“Beceriyordu ve şimdi kız kayıp!”

“Ah, hadi ama! Bir ilişkisi yoksa politikacı değildir zaten. Onları böyle tanırsın, pantolonları ayak bileklerinde. Ne yapacaksın, her birine kovuşturma mı açacaksın?”

“Eğer sevgilileri ben görevdeyken dört aydır kayıpsa evet.”

“Bak, O’Malley, seninle açık konuşacağım, milletvekilinin New York’ta güçlü arkadaşları var ve ya kanıt sunmam ya da peşini bırakmam için bana baskı yapıyorlar.”

“Yalan makinesini reddetti!”

“O’Malley, bu sabah üst katta sana ne oldu? Şu Liz Monroe senden yalan makinesine girmeni isteseydi girecek miydin?”

“Patron,” dedi Spencer düz bir şekilde. “Sırf onu gıcık etmek için reddederdim.”

“Kesinlikle. İnsanların yalan makinesini reddetmek için çeşitli nedenleri vardır. Önde gelenlerden uzak dur. Onların reddi kanıt olarak kabul edilemez, kabul edilemez bir süreç. Bırak peşini.” Yukarı katı işaret etti. “Ve şu taşaklı arkadaşla dikkat et. Kadında kendine ait bir çift var ve çelikten yapılmış. Çavuş Vicario’yu hatırlıyor musun? New York Polisi’nin Jesse Ventura’sı? Kadın onu ağılattı. Ağlattı diyorum sana.”

“Tavsiye için teşekkürler.” Spencer, Liz Monroe’nun *ken-disini* ağlatmaması için elinden geleni yapacaktı.

Belki de aşâğılık Harkman doğru söylüyordu. Milletvekilinin Spencer'ın eski, yeni, her türlü pisliğini eşeleyip bulması için dedektif tutması gayet mümkündü. Belki de bunun Spencer'ı caydıracağını düşünüyordu ama kendisini anlamıyor, aksine İçişleri'nin onu tuhaf bir şekilde harekete geçirdiğini bilmiyorlardı. Bu yüzden Spencer şevkle cuma sabahı saat beş buçukta aşevine gitti.

Clive adında, takım elbiseli, tavırları öfkeli, kısa boylu, kaba bir adamla konuştu. Spencer aşevi yöneticilerinin bu kadar iyi giyindiğini bilmiyordu. Kendisi duruma uygun bulunduğu eski püskü bir kot pantolon giymişti. Clive, Spencer'a Amy McFadden'ın gerçekten de "artık görünmeyinceye kadar" saat gibi düzenli, her cuma geldiğini söyledi.

Spencer, Amy'nin hiçbir yerde görünmediğini, birkaç ay önce annesinin onun kayıp olduğunu bildirdiğini ve mayıs ayında Amy'nin hareketlerini izlemek için Clive'in yardımının çok faydalı olacağını açıkladı. "Pekâlâ Clive, Amy'nin 14 Mayıs Cuma günü burada olup olmadığını hatırlıyor musun?"

Ama Clive hatırlayamıyordu. "Bak, sabahları sersem gibi oluyorum..."

Spencer sesini yükseltmemek için avuçlarını birbirine bastırdı. "Amy'nin o gün gelip gelmediğini öğrenmemiz çok önemli."

"Eh, hiçbir fikrim yok!"

"Yeterli bir cevap değil, Clive."

"Korkarım hepsi bu."

"Clive, Clive. Benimle karakola gelmek ister misin? Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlamana yardımcı olacaktır."

Clive sessizdi. "Dur. Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlıyorum. Sınavlarını yeni bitirdiğini ve mezun olacağını söyledi." Clive'in bakışları odaklandı. "Tam iki hafta içinde mezun olacağını söyledi. Yani ne zaman oluyor?"

"Mezuniyeti 28 Mayıs'taydı."

"Heh, evet."

Spencer geri çekildi.

Clive, “Ondan sonra onu bir daha hiç görmedim,” dedi.

Spencer a evinde etrafına bakındı. Kafeterya masaları ve katlanır sandalyelerle dolu karanlık bir yerdi. Mevcut her koltuk, bir zamanlar yumurta olması gereken bir şey yiyen, paçavralar içindeki adamlarla doluydu. “Burada konu tu u biri var mı?”

“Eh, elbette, herkesle konuşuyordu. Arkadaş canlısı bir kızıdı. Herkes onu severdi.”

“ zellikle biri var mı?”

Clive sanki birini arıyormu  gibi bodrumda etrafına bakındı.

“Hımm. Burada değil.”

Spencer canlandı. “ zellikle konu tu u bir adam mı?”

“Evet. Adam onunla dolanırdı. Oturmazdı. Servis yaparken rahat vermezdi.”

“Adı neydi?”

“Bilmiyorum. Sana söylüyorum, burada değil. Birkaç ay önce gelmeyi bıraktı.”

Spencer’ın tıra lı saçları dikildi.

“Clive, ne zaman?”

“Bilmiyorum. Günde yüzlerce adam görüyorum, her gün. Hepsini aklımda tutamıyorum.”

“Dene.”

“Tamam, bir d  uneyim. Be  yıldır buradayım, Amy’den de önce ba ladım. Bu adam eskiden gelirdi, hatırlıyorum. Onu hiç  nemsemezdim ama Amy’yi biraz  nemsiyordum çünkü bilirsin, ona bakmayı seviyordum. Sonra adam buraya gelmeye başladı, birkaç yıl yoktu, derken bam diye geri döndü, Amy’nin etrafında dolaşıyordu. Sanırım akıl hastanesinde kalmış. Ya da hapishanede. İlkbaharda bir ara tekrar ortaya  ıktı. Sonra Amy gelmeyi kesince o da gelmeyi bıraktı, bundan oldukça eminim.”

“Adamın adı neydi?”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Tipi nasıldı?”

“Evsiz biri gibi. Vücudunda eski püskü giysiler, başında kayak şapkası, ayaklarında mukavvalar oluyordu. Kokuyordu.”

Spencer etraftaki kahvaltı masalarına baktı. Karşısındaki bütün adamlar bu tanıma uyuyordu.

“Genç ama,” diye ekledi Clive yardımseverlikle.

“Ne kadar genç?”

“Bilmiyorum. Yirmilerinde olabilir, belki de otuzlu yaşlarında. Ayaklarını sürüyerek dolaşmıyordu, adımlarında bir şeyler vardı. Biraz gençlik. Bağımlı gibi yürümüyordu. Hatta düşündüm de akıl hastası biri gibi yürümüyordu. Bir süre sonra onları ayaklarını sürümelerinden, başlarını yana eğme biçimlerinden tanırsınız.”

“Ve?”

“Ürkütücüydü. Onda ters bir şeyler vardı.”

“Ne gibi?”

“Nereden bileyim ben? Pek doğru olmayan bir şey. Bakışları garipti, eğer ona yanlış bir kelime edersen seni vuracakmış gibi. Ayrıca pisti. Teklif edildiğinde bile asla duş almıyordu. Burada erkekler için duşlar var. Ama hiçbir zaman duş almıyor, tıraş olmuyor, yüzündeki kirleri yıkamıyordu. Diğerlerinden daha pisti diyebilirim. Yüzünde dövmeler olabilir, şimdi hatırlamıyorum. Sadece pislik de olabilir...”

“Uzun boylu mu, kısa mı?”

“Orta. Senden kısa. Bowery Mission Sığınma Evi'ne de bakabilirsin. Belki Amy buraya gelmeyi bıraktıktan sonra oraya gitmeye başlamıştır.”

“Neden? Bowery daha iyi yumurta mı veriyor?”

“Gerçekten bilmiyorum. Belki Amy gelmeyi bıraktığı içindir. Ona oldukça bağlı görünüyordu. Ondan başka hiç kimseyle konuşmazdı. Hiç. Oysa bu olağan dışı. Buradaki

insanların çoğunun diğerleriyle bir ilişkisi var. Onun yoktu. Sadece Amy'yleydi."

"Aklına gelen başka bir şey var mı?"

Clive düşündü. "Amy ona bir şeyler verirdi," dedi sonunda. "Ne olduğunu bilmiyorum ama Amy'nin malzemelerle dolu alışveriş torbaları vardı. Onun için ekstra bir şeyler. Bir keresinde Amy'ye sordum ve bağış dedi. Ama çantalar güzel mağazalardan geliyordu sanırım. Gap mağazası olabilir. Ona ne veriyordu, giysi mi? Tanrı bilir adam onları ne yapıyordu. Belki de eroin için takas ediyordu."

Spencer, Clive'a kartını verdi ve adam yine ortaya çıkarsa gece gündüz fark etmeksizin aramasını söyledi. Kendini umutsuz hissederek, kaçının Amy'yi hatırladığını ve aralarında gizemli –garip bakışlı– hayranını hatırlayan olup olmadığını öğrenmek için, yırtık pırtık üniformalarıyla yemek yiyenlerin oturduğu ilk masaya yürüdü.

"Dedektif O'Malley!"

Clive'dı; kendisinden memnun, canlı canlı konuşuyordu.

"Milo!"

"Milo mu?"

"Bir seferinde Amy'nin ona öyle dediğini duydum. Gerçek ismi olduğunu sanmıyorum."

"Deme ya."

Milo! Bir sözcüktü ve kapkaranlık –ve ayık– cumada bir ışık hüzmeydi.

Spencer cuma öğleden sonra erken vakitte onu görmeye gittiğinde Lily yatakta, yastıklara dayanmıştı. Üçüncü ve son yedi günlük tedavisinin ortasındaydı, şimdi tüm ziyaretçiler maske takmak zorundaydı ve ona dokunmalarına izin yoktu. Spencer, Lily'nin görüntüsünden, yeniden ayaklanmak şöyle dursun, on üç haftalık takviye kemoterapisini nasıl tamamlayabileceğini bilmiyordu. Bakıldığında hâlâ dik durabilen kül rengi bir iskelet

gibi görünüyordu. Spencer'a gülümsemedi; ona büyükannesi kadar olmasa da ihtiyatla bakıyordu. Büyükanne koltuğundan kalkarak, "Kendimi açıkça ifade ettim sanıyordum. Burada istenmiyorsun," dedi.

Spencer'ın ardından DiAngelo geldi. "Claudia, benimle gel," dedi. "Kuralları biliyorsun, burada her seferinde sadece bir kişi."

"Evet, o kişi de benim. Lily onu görmek istemiyor."

Lily'yle Spencer birbirlerine baktılar.

"Bekle, büyükanne," dedi Lily, bakışlarını kaçırmak zorunda kalan Spencer'a suçlayarak bakıyordu. "Bize birkaç dakika ver."

Claudia son derece mutsuz bir şekilde DiAngelo'yla birlikte odadan çıkarken doktor, Spencer'a usulca, "On dakika, tamam mı? Lily daha fazlasını kaldıramaz," dedi.

Yalnız kalmışlardı ve başta konuşmadılar. Sonra Lily, "Yine polis işi için mi geldin, Dedektif O'Malley?" diye sordu.

Spencer ne diyebilirdi ki? Sessizce durdu, bir ağız maskesi taktı, bir an için göz maskesi takmayı diledi, böylece onun mahvoluşunu görmesine gerek kalmazdı. Spencer olabildiğince telkin, enerji, iyimserlik toparlayarak hastane pamuklusunun altında derin bir nefes aldı ve döşemeye adım attı. "İkisi de. Hem kişisel hem işle alakalı."

Lily gözlerini battaniyesine dikti.

"Nasılsın? Yemek yiyor musun?" İki buçuk kemoterapi sürecinin etkisiyle yatağının beyazları kadar solgundu.

Lily omzunu silkti. "Yemeğe gereğinden fazla önem veriyor. Herkes göğsündeki delikten beslenebilseydi, kim bunu tercih etmezdi ki? Gerçi New York iflas ederdi. Ekonomisinin yüzde sekseni restoranlar."

"Evet ama tıbbi malzeme işinin nasıl patlayacağını düşün."

"Hımm. Keşke bu Hickman'dan bir vanilyalı shake alabilsem. Marcie vanilya shakelerin çok yoğun olduğunu söylüyor.

Bana hafif bir vanilyalı shake getirebileceğini söylüyor. Marcie, diyorum ona, o dediğin vanilyalı shake değil, süt.”

Spencer maskenin altında gülümserken Lily’nin çökük kaşlarında, solgun dudaklarında, yanaklarının yarı saydam beyazlığında göz gezdirdi. “Sana birkaç Krispy Kreme donut getirdim. Bir dahaki gelişimde vanilyalı shake getirmemi ister misin?”

“Hayır. Sadece fırlatıp atarım. Paranı boşa harcama.” Spencer ondan iki metre uzakta koltuğa otururken, Lily yas-tıklarına yaslandı. “Donutlar için teşekkürler. Büyükannem onlara bayılıyor.” Durakladı. “Peki ne istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi Spencer alelacele. “Postalarını almak için evine uğradım.”

“Öyle mi?” Lily kaşlarını çatı. “Ama sende posta kutu-mun anahtarı yoktu.”

“Biliyorum. Yaptım demiyorum ama kapıcıyı posta kutu-nun içindekilerin ciddi bir polis meselesi olduğuna ikna etmek için rozetimi kullanmış olabilirim.”

Lily’yi neden gülümsetiyordu bu? “Yani bu tür şeyler yapmaya çekinmiyorsun ve rozetini kendi çıkarın için mi kul-lanıyorsunuz?”

“Hiç de değil,” dedi Spencer dikdörtgen bir zarf çıkararak. “Ama bunu görmek isteyebileceğini düşündüm.” New York eyaletinden bir mektuptu.

Lily sessizce de olsa gerçekten güldü. “Gelmiş! Açtın mı?”

“Tabii ki hayır. Başkalarının postalarını açmak federal bir suçtur.”

Lily ona hafifçe gözleri parlayarak baktı. “Ah ama posta kutularını karıştırmak değil, öyle mi? Artık açabilir misin?”

Spencer açıp ona verdi. Lily tutmaktan, bakmaktan dolayı mutlu görünüyordu, yüksek sesle okudu. “7.348.200 dolar! Şu rakamlara bak, Spencer.”

“Buradan bile açıkça görüyorum. Ama ben o kadarını sayamam.”

Bir süre oturup boş boş sohbet ettikten sonra Lily çeki kucağına koydu ve boğazını temizledi. “Spencer, bunu sormaktan nefret ediyorum. Bana yardım edebilir misin bilmiyorum ama...”

“Elimden gelirse ederim. Neye ihtiyacın var?”

“Doktor D., evimde 7/24 hemşire tutana kadar buradan çıkamayacağımı söylüyor. Gitmem izin vermiyor. Ona inana-biliyor musun? Ne büyükannemin ne de ablamın yapabileceğini söylüyor. Anne’e karşı ihtiyatlı görünüyor, bunu pek anlayamıyorum ama onun işe uygun olmadığını söyleyip duruyor; büyükannem için de o bana bakacağına sonunda benim ona bakmam gerekeceğini söylüyor. Doğal olarak büyükannem de onunla konuşmuyor.”

“Böyle devam ederse yakında kimse kalmayacak.”

“Anlayacağın Anne işinden ayrıldı; böylece bana yardım edecek, ben de karşılığında onun ipoteğini ödeyecektim. Ona nasıl hayır diyebilirim?”

Spencer maskesinin ardında soluk aldı. “DiAngelo haklı; bir ablaya değil, profesyonelle ihtiyacın var. Bunu ona ben memnuniyetle söyleyebilirim.”

“Ona tek kelime edersen sana karşı mahkeme emri çıkartır.”

“Evet ve bu mahkeme emrini yerine getirecek olan da benim. Ah, tamam, DiAngelo’ya katı talimatlarına uyarak çoktan bir profesyonel tuttuğunu söyleyeceğim.”

“Sence kendi başıma ayağa kalkamadığımda yalan söylediğimi anlamayacak mı?”

Spencer kendisinden ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. “Birini bulmana yardım etmemi ister misin?”

“Evet,” dedi Lily usulca. “Tanrım, evet, lütfen.”

“Neden doğrudan istemiyorsun benden? Madem bir şey ihtiyacın var, tahmin yürüttürme bana. Elimden gelirse icabına

bakarım. Babam hastayken bir süre hemşiresi vardı. Kalp krizi geçirdi, şimdi iyi. Ona haftada yedi yüz elli dolara mal oldu ama yerinde harcanmış bir paraydı. Ajansları arayacağım. Sana birini bulurum.”

“Teşekkür ederim. Lütfen Keanu adına cevap veren, uzun boylu, esmer, Hawaiili, yakışıklı, kibar, yalnız bir adam için talepte bulunabilir misin? Hemşirelik deneyimi varsa çok iyi olur ama şart da değil.”

Spencer güldü. “İcabına bakarım.”

Lily minnettar ve rahatlamış görünüyordu. “Dışarı çıktığımda seni güzel bir yere öğle yemeğine götüreceğim. Eğer istersen.”

“Yedi milyon dolarla bir hayli pahalı bir öğle yemeği olacak, Lily.”

Lily çeki elinde tutuyordu. “Mary de gelebilir. Onu dışlamak istemem. Palm Court’ta pazar brunch’ına gidebilir, Yukarı Doğu Yakalıymış gibi giyinebiliriz.”

“Ne kadar da iyi bir hafızan var. Çağrı cihazımın numarasını hatırlayamıyorsun ama kız arkadaşımın adını gayet iyi hatırlıyorsun.”

Lily olduğu yerde kıvrıldı.

“Bak,” dedi Spencer, “DiAngelo her an gelip beni dışarı atabilir ve inan bana bunu istemediğini biliyorum ama sormak zorundayım...”

Lily’nin bakışları bir anda soğuklaştı. “Her şey karşılıklı, ha, dedektif?”

Spencer devam etti. “Hawaii’den döndükten sonra neden bana Amy’nin evsizler barınağında çalıştığını söylemedin? Yani sence o cuma sabahı normal hayatına devam edip etmediğini bilmek yararlı olmaz mıydı?”

“Aklımdan çıkmış. Hiçbir şey düşünemedim. Hâlâ büyütlecek bir mesele göremiyorum.” Lily duraksadı. “O cuma sabahı gitmiş mi?”

“Gitmiş.”

“Aşevinden çıkıp gitmiş mi?”

“Eh,” dedi Spencer, “hâlâ orada değil.”

“Hayır, elbette değil.” Lily düşünceliydi.

Hem Spencer hem de Lily birbirlerine ihtiyatla, nahoş bir şekilde, düşünerek, anlam vermeye çalışarak bakıyor, çözemedikleri, ifade edemedikleri şeyleri kelimelere dökmeye uğraşıyorlardı.

Lily herhangi bir şeyle üzülecek durumda değildi; bu yüzden Spencer ona, Amy’nin dolabının dibinde, marka çantalardan birinde düzgün katlanmış küçük bir fatura bulduğunu söylemedi. Gerçi geri kalan çantalarda faturalar tamamen yok edilmişti. Geçen mart ayında bir cuma öğleden sonra *nakit* ödenerek yüz doksan beş dolara alınan bir Ferragamo *kemere* ait fatura. Lily gerçekten Amy’nin o saatler boyunca koştüğünü mu düşünüyor?

Prada’dan, Louis Vuitton’dan, Versace’den torbalar. Tiffany’s’ten küçük torbalar. Peki o mücevher ya da kristal neredeydi? Kesinlikle Amy’nin odasında değildi. Kemerler, çantalar neredeydi? Spencer’ın Amy’ye Andrew Quinn’in satın aldığından şüphelendiği onca eşya?

Devlet maaşıyla geçinen Andrew Quinn, bir karısı ve ailesi varken Amy McFadden’a karşı bu kadar cömert davranıyorsa, bu gerçekten de öylesine bir kaçamak mıydı? Ve Amy’nin sakladığı tek şey boş alışveriş torbalarıydı.

“Amy neden aşevine gidiyordu?” diye sordu Spencer.

Lily cevap vermeden önce düşündü. “Bence bir zamanlar kendisi de aç kalmış olabilir.”

“Milo adını hiç duydun mu?”

“Kim?”

Spencer ona Milo’dan söz etti.

Lily hiçbir şey söylemedi çünkü söyleyecek bir şey yoktu.

“Milo, Amy’nin birlikte seyahat ettiği insanlardan olabilir mi? O kaybolanlardan biri?”

Lily’nin ağzı açık kalmıştı. “Olabilir. Ne olmuş yani?” dedi.

“Belki bu Milo nerede olduğunu biliyordur. Ağabeyini temize çıkarmaya faydası olacaksa onu bulmama yardım etmek istemez misin?”

Lily bir şey söylemeden, dilini yutmuş gibi başını salladı.

DiAngelo kapıdan içeri daldı. “Bu kadar yeterli, dedektif,” dedi. “Artık bitirin.”

Spencer sandalyesinden kalkarken gitmeden önce Lily’nin eline dokunabilmeyi diledi. Lily buna çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Marcie ve DiAngelo, Lily’nin kemoterapiye nasıl tepki verdiğini görmek için iki günde bir kan alıyorlardı. Lily kan ölçümünün sonuçlarını onların duygu belli etmeyen yüzlerindeki ifadeden görebiliyordu. Bir şey söylemeleri gerekmiyordu ama yine de soruyor, ikisi eveleyip geveliyor ve Lily’ye kırmızı ve beyaz (ve mavi, ta-da!) plazma, trombosit transfüzyonu veren başka bir hemşireyi işe karıştırıyorlardı. Hickman’ı enfekte olmuştu; Lily’ye antibiyotik verdiler, enfeksiyon geçene kadar iki gün ziyaretçileri yasakladılar ve DiAngelo, sürekli sitarabin damlaması için yeterince güçlü olduğunu düşünmediği için birkaç gün daha beklediler. Ama vücudu iyileşmiyordu, bu yüzden devam ederek yine de ilacı verdiler, kanını ölçtüler, trombositler 100’e kadar çıkması gerekirken 48, 45, 42’lerdeydi.

Lily sormak istemiyordu çünkü bilmek istemiyordu ama sonunda, “Bütün vücudumda mı kırk iki trombosit var?” gibi bir şeyler söyledi.

Doktor gülümseyerek başını iki yana salladı. “Bu kısaltılmış hali. Üç sıfır ekle, o zaman bir şey elde edersin.”

Lily de umutlu, cesaret kazanmış bir halde gülümseyerek karşılık verdi. “Kırk iki bin muazzam bir miktar!”

“Tabii, Lil. Neye kıyasla? Normale göre mi? Normalde en düşük iki yüz bin olmalı.”

“Ah.”

“Kesinlikle.”

Ziyaretçi olmadan üçüncü gündü. Hastane personeli etrafında maske takıyordu ve Lily uyanma, öğürme gücü bulduğunda odasında kanatlı melekleri gördüğünü, meleklerin de maske taktığını düşünüyordu.

“Bu en kötü kısmı,” dedi DiAngelo. “Çok güçlü, buna kuşku yok. İyiye gidiyor ve sen de iyiye gidiyorsun. Sadece canlan Lil, iyi gidiyorsun. Gerçekten öyle, seninle gurur duyuyorum. Sadece devam et.”

Lily devam ediyordu. “Daha ne kadar sürecek?”

Doktor durakladı, sonra, “Ne daha ne kadar sürecek?” dedi abartılı bir ifadeyle.

Lily, “Pizzanın gelmesi,” dedi.

“Sadece bir gün daha. Sonra dinleneceksin, hızlı bir biyopsi yapıldıktan sonra eve gideceksin. Bir gün daha, Lil.”

Ama bir gün, kaldırılabileceğinden fazlaydı. Kendi kendine nefes alamıyordu. İlaçlarını kesip onu bir oksijen makinesine koydular. Lily, oksijenin diğer her şey gibi küçük delikten girip giremeyeceğini sormak istedi ama bunu söyleyecek kadar nefesi yoktu.

Ve böylece yatarak ölmeyi hayal etti.

Karanlık tavana bakıyor, gitgide daha da hastalandığını, vücudunun kıyısında köşesinde biriken siyah kütlelerin, tüm organlarından kalbine doğru ilerlediğini hayal ediyordu. Uyumak ve uyanmamak, karanlığa düşmek ve asla geri dönmek nasıl bir şeydi?

Ölüm anında yalnız olmak istemezdi. Hayır, hastanede ailesiyle birlikteyken ölecekti; elini tutacak, yüzünü, başını okşayacak, kendisi için gözyaşı dökceklerdi ve sonra Lily daha

zayıf da olsa hâlâ onları, ağlamalarını duyacak ve üzerine eğildiklerini daha cansız bir şekilde görerek kayıp gidecekti.

Artık acı olmayacak, kanser olmayacaktı.

Ve güzel bir kilisede onun için şarkı söyleyeceklerdi, annesi kederle eğilerek kızının sunağında duracak, “Panis Angelicus”u söyleyecek, kilise onun güzel sesiyle yankılanacak ve herkes daha fazla ağlayacaktı.

Orada dur bakalım.

Ağır ol biraz.

Rüya bile kendine inanmakta zorlanıyordu. Annesi kilise mi?

Lily’nin annesi kilisede olmazdı! Annesi hâlâ Hawaii’de olurdu ve büyükannesini arayıp, *gelmek istiyorum, gerçekten istiyorum ama yapamıyorum, çok hastayım, yataktan bile kalkamıyorum. Tuvalete bile gidecek gücüm yok. George benim için her şeyi yapıyor, Tanrı onu korusun. Bu yüzden o da gelemiyor, derdi.*

Ahh. Lily aniden kendi kendine nefes alarak yatakta doğruldu. İnanılmazdı. Annesi hayallerde bile ölümünü mahvetmişti. Lily’nin ölümü hayallerde bile Lily’yle ilgili olamıyordu, hepsi annesiyle ilgiliydi. İsteddiği gibi ölemiyordu bile.

Lily ertesi sabah kendini daha iyi hissedip de oksijen makinesinden çıkarılınca, Anne’den kendisi için sanat mağazasına gitmesini ve suyla pastel sulu boyaya dönüşen pastel renkli kalemler satın almasını istedi. Öğleden sonrayı çizim yaparak geçirdi. Spencer günün ilerleyen saatlerinde onu görmeye geldiğinde Lily yatağında arkasına yaslanmış oturuyordu, Spencer, “Tanrı aşkına, ağzınla mı resim yapıyorsun?” dedi.

Lily eline küçük bir makyaj aynası aldı. Çenesinin etrafı, dili, dudakları eflatun, lila ve pembeydi. Gülümseyerek ona küçük resmini gösterdi ve “Bahar,” dedi. “Yeniden dekore ediyorum.”

“Kendini mi?”

“Evet, kendimi yeniden dekore ediyorum. İşte, senin evin için de ister misin? Duvarlarında hiçbir şey yok.”

O andan itibaren Lily artık ölüm anını hayal etmedi.

DiAngelo taburcu olması için evrakları doldurarak Lily'ye evde bir hafta geçireceğini ve sonra on üç haftalık takviye tedavisine başlamak için ekim ayının ilk pazartesi günü geri geleceğini söyledi. Pazartesi ve salı kemoterapi damlaları olacak, ardından çarşambadan pazara kadar evde toparlanacaktı. Yılbaşında bitmiş olacaktı. Yeni milenyum için tam zamanında.

Kanser tamamen geçmiş miydi?

“Hayır ama sana indüksiyon sonrasında hepsinden kurtulmayı bekleme demiştim. Sadece mevcut kanser hücrelerini öldürmeyi bekliyorduk.”

“Öldürdük mü?”

“Çoğunu.”

“Çoğu mu? Kanser tedavisinde bile *hemen hemen* bir şey ifade ediyor mu?”

DiAngelo güldü. “Bu yeni bir deyiş: *hemen hemen* el bombalarında, hamileliklerde veya kanserde bir şey ifade etmiyor.”

Lily bir şey demedi, *hamilelik* kelimesine takılmıştı. DiAngelo çabucak gülmeyi kesti ve devam etti. “Görünüşe göre yeni kanser hücrelerinin üremesini yavaşlattık. Bu, son derece önemli.”

“Yavaşlatmak mı?”

“Bak Lil. Bu son değil. Sonun başlangıcı bile değil. Bu sadece başlangıcın sonu.”

“Bir bu eksikti, onkoloğum Churchill'den alıntı yapıyor.”

22 Eylül geçip gitti ve Lily yirmi beşinci doğum gününü iptal etti.

Spencer İki Konuya Takılıyor

Spencer'ın sezgilerini karmaşık hale getiren husus, Four Seasons Hotel'in kayıt belgelerine dair mahkeme celbinde Andrew Quinn'in adının olmamasıydı. Amy'nin ismi de kesinlikle yoktu. Oysa 57/57 kibrit kutusu duruyordu. Belki de dört yıldızlı otel Andrew için fazla pahalıydı ve genç sevgilisini Yedinci Cadde'deki Sheraton'a götürmüştü. New York'un merkezinde üç bin otel vardı. Ne faydasız bir arama olurdu.

Spencer, Amy'nin boş alışveriş torbalarıyla tam anlamıyla eşleştiği için Four Seasons Hotel konusuna takılmıştı. İnsan 57. Sokak'tan Prada çantaları, yine 57. Sokak'tan Frederick Fekkai saç köpüğü ve yine 57. Sokak'tan alınmış Mont Blanc kalemleri eve getirip sonra da sevişmek için Yedinci Cadde 51. Sokak'taki Sheraton'a gitmezdi.

Spencer ayrıca 14 Mayıs'a takılmıştı çünkü Amy annesine cuma akşamı evde olacağını söylemişti. Annesine geleceğini belirtmiş ama hiç gitmemiş, hiç aramamıştı ve 13 Mayıs Perşembe gününden sonra evinden telefon görüşmesi yapılmamıştı. 14 Mayıs sabahı aşevine gitmişti. Bunun Amy'nin kaybolduğu gün olması muhtemel görünüyordu.

Ve şimdi de Milo çıkmıştı.

Polis, garip bakışlı, paçavralar içinde, Milo adıyla bilinen, olası yüz dövmeleriyle orta boylu bir adam aramak için New York'taki her evsiz sığınağına gitti.

Spencer, Harkman'a Rikers, Sing-Sing, Attica'yı aratarak yakınlarda Milo adında bir adamın hapisten çıkıp çıkmadığını sordurdu. Hiç şansı yoktu.

Spencer, Milo'nun 14 Mayıs Cuma günü ne yaptığını bilmiyordu ve bu yüzden çabalarını Andrew Quinn'in 14 Mayıs Cuma günü ne yaptığını yoğunlaştırdı. Andrew'yu izlemek daha kolaydı.

Andrew'nun programına göre Andrew perşembe günü Washington'daydı, buna beş yüz ya da daha fazla kişi tanıklık edebilirdi ve cuma günü erken trenle New York'a geri dönmüştü, buna onunla birlikte trende olan altmış üç kişi tanıklık edebilirdi. Karısına göre o akşam 8.30'da evdeydi. Cuma akşamı için biraz geç miydi? *Hiç de değil*, demişti Miera. *Eve genellikle o sıralarda gelirdi.*

Eve geldiğinde üzgün, endişeli, normal, tuhaf mıydı? Miera telefonda buz gibi bir sesle hatırlamadığını söyledi.

Andrew eve gelmeden önce bankaya ve Port Jeff ofisine uğramıştı. Akşam 7.22'de Chase Bank'ın Port Jeff ana caddesinde yer alan şubesindeki bir ATM'den hafta sonu için para çekmişti ve bunu kanıtlayacak bir makbuz bulunduruyordu. Bunda bir tuhaflık var mıydı? Dört ay önceki önemsiz bir ATM işlemi için bir makbuzu saklamak? Spencer yüz dakika öncesinin ATM makbuzlarını saklamıyordu.

Andrew'nun banka dekontları, akşam 7.22'de beş yüz dolar çektiğini ama aynı zamanda o sabah on birde Penn İstasyonu'ndan da iki bin dolar çektiğini gösteriyordu. Bu, cepte taşımak için çok fazla paraydı. Neden iki ayrı ATM'ye gitmişti?

Andrew'nun 1999 yılı başlarından itibaren bankası hesaplarına göz attığında Spencer, Andrew'nun hesabından perşembe ve cuma günleri, düzenli olarak büyük miktarda nakit çekildiğini gördü. Belki de bu bazı Prada alışveriş torbalarını açıklardı. Four Seasons için ödemeyi nakit olarak mı yapmıştı? Öyle bile olsa yine de otel konluğu olarak kayıt yaptırması gerekirdi.

Four Seasons personeli, Andrew Quinn'in otel görevlisi veya komi hizmetlerinden faydalanıp faydalanmadığını öyle ya da böyle teyit edemedi. Belki milletvekilini görmüşlerdi ama emin olamıyorlardı. Amy'yi de görmüş olabilirlerdi ama bundan da emin değillerdi.

Andrew'nun Washington'dan kalkan treni sabah 10.45'te New York Penn İstasyonu'na varmış ancak o akşam yediye kadar Port Jeff'e gitmemişti.

Penn İstasyonu'ndan Port Jefferson'a giden tren yaklaşık seksen dakika sürüyordu. Andrew aradaki altı buçuk saat neredeydi?

Andrew'nun Port Jeff'teki ofis müdiresi, ofise yediden sonra, kendisi eve gitmek üzereyken geldiğini doğruluyordu; birkaç belge imzalamış, ana caddedeki yeni park yönetmelikleri hakkında bir mektup dikte etmiş –kadın, Spencer'a da göstermişti– ve ertesi haftanın programını kontrol etmişti.

Bu tür bir seçim kontrolüyle milletvekili bir ilişki kurmayı nasıl başarmıştı? Yine de ortada açıklanamayan bir altı buçuk saat vardı. Birisi makbuz üzerindeki zamanı kontrol etmeden ATM'den para çekemezdi. Kolunda çekici bir kızıl saçlıyla Andrew Quinn'i kimse fark etmemiş miydi? Amy böyle bir incelemeden nasıl kaçınabilmişti? Andrew, Amy'yle ilişkilerinin nisan ayı ortasında bittiğini söylemişti, oysa mayıs ortasında belirsiz bir cuma öğleden sonrası vardı.

Mazeret saatleri daralıyordu. Andrew Quinn'le bir kez daha konuşmanın zamanı gelmişti. Fakat belli ki evliliklerini kurtarmak için Andrew ve Miera, kongre oturumda olsa da iki haftalığına Hawaii, Oahu'ya gitmişlerdi. Andrew izin almıştı.

İleri Kemoterapi

Joy, Spencer'ın sayesinde Lily'nin kapısında belirdi; ince, tuhaf, elli yaşında bir kadındı. İçeri baktı, kokladı ve "Burada mı yaşıyorsun? Senin..." dedi. Elini sallayarak merdivenleri işaret etti, sanki Spencer orada gizleniyordu. "... Beni işe alan adam paran olduğunu söyledi."

Lily afallamıştı. "Var, param var ama... affedersin, bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Hiç. Sadece daha iyi koşullarda yaşarsın diye düşünmüştüm, hepsi bu." Gülümsedi. "Park Avenue tipi bir daire bekliyordum."

"C Caddesi'nde mi?"

"Haklısın, akıl edemedim." Joy içeri girdi.

Lily üç gün önce eve dönmüştü ve bir hafta içinde ayakta ilk kemoterapi turu için hastaneye geri dönmek zorundaydı. Joy'dan yumuşaklık, şefkat görecekti miydi? İhtiyaç duyduğu şey bu muydu? Gerçek şu ki Lily neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Evi ona yabancı geliyordu. Beş hafta beş yüz yıl gibi geçmişti. Başkanın hâlâ aynı olması Lily'ye garip geliyordu, yıl aynıydı, şarküteri hâlâ şeftali satıyordu, köşedeki pizzacıda hâlâ salı geceleri bir alana bir bedava kampanyası vardı. Onu eve büyükannesi ve dört yeğeniyle birlikte ablaları getirmişti. Çok kısa sürede ortam küçüklerle fazlasıyla gürültülü olmuştu.

Ayrılmadan önce Amanda, "Bir şeyler çiz, Lil. Kendini daha iyi hissedersin," dedi.

Lily bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Bir şeyler çiz ve kendini daha iyi hissedersin mi? Amanda fiziksel olarak mı demek istemişti? Lily'nin tek yapması gereken çizimdi ve kanser yok mu olacaktı? O halde neden gelmişti ki? Lily uyuymayı sevdiği, resimle yeterince ilgilenmediği için mi gelmişti? Yoksa Amanda psikolojik olarak kendini daha iyi hissetmek mi istiyordu? *Bir şeyler çizersen içine su serpilir, rahatlarsın. Yirmi dördünde kansere yakalandığın için kendini daha iyi hisset.* Artık yirmi beş olmuştu.

Lily, Amy'nin odasındaki boy aynasının karşısında durdu. Sadece kısa bir süre, aklına gelen küçük anılarla öylece durdu: cuma gecesi kulüp kıyafeti giydiği, okul kıyafetlerini giydiği, bronzlaşmış çıplak vücutlarında mayo izlerine baktığı anılar. Eşleşen sütyeni ve külotuyla aynı aynanın karşısında Amy'nin vücudu ve Amy'nin, *kardeşim, eğer bir erkek bulmak istiyorsam biraz kilo vermeliyim*, demesi... Ama Lily, Amy'nin bunu söylediğini hatırlarken o anların hatırası hepsinin riyakârlığıyla karışıyordu — Amy çoktan Andrew'la görüşüyordu, zaten bir erkeği, Lily'nin ağabeyi vardı.

Anne biraz homurdansa da Lily'nin istediğini yaptı, aynaların üçünü de sürükleyerek daireden sahanlığa çıkardı. Banyo aynası bir banyo dolabına bağlıydı ve çıkarılamıyordu ama Lily aynayı maskeleme bandı ve kâğıtla kapladı, sonra da kâğıdı siyaha boyadı. Aynanın aksettirmemesi de bunu düşünmek de mükemmeldi.

Amanda'nın aldığı Mickey Mouse resimli sweatshirt vücudunun zayıflığını gizliyordu ama sırtüstü yatarak veya klozete eğilmiş vaziyette geçirdiği beş haftanın Lily'nin yüzüne yaptıklarını gizleyemiyordu: Yanakları çökmüş, derisi kemiğine yapışmış, rengi küle dönmüştü; sarkık dudakları hafifçe titriyordu, kafası kelleşmişti.

Bir bandana alıp eşarp gibi çenesinin altında bağlayınca aniden altmış yetmiş yaşında gibi göründü ve kendini öyle gibi

de hissetti, aniden büyükannesinden daha yaşlı görünmeye ve hissetmeye başlamıştı. Şimdi roller değişmişti; büyükannesi evinden çıkıyor, Lily'ye bakmak için hastaneye gelirken taksi ve metroya biniyordu. Lily'nin kanseri kadını yeniden gençleştirmişti! Yeniden özgürdü! Lily hastaydı ve agorafobisi iyileşen büyükannesi metroya biniyordu. *Yaşasın*. Bu arada Lily, evden çıkmamak için kesin emir almıştı. Marcie ve Doktor D., hassaslıktan kemiklerinin kırılmayacağını, cildinin yırtılmayacağını, kimsenin üzerine doğru hapşırmayacağını umuyorlardı.

Lily'nin ilk üç günü soğuk bir bulanıklık içinde geçti. Yaptığı tek şey telefonu açmaktı. Telefonu açmazsa evinin yoğun saatlerdeki Penn İstasyonu gibi olacağını biliyordu, bu yüzden yalnız kalabilmek için açıyordu. *Evet, iyiyim, gayet iyi hissediyorum, evet, yemek yiyorum, evet sıvı tüketiyorum, evet, duş alıyorum, hatta okuyorum ve evet, televizyon izliyorum, her şey yolunda, aradığın için teşekkürler*.

Ve sonra Joy geldi. Düz kahverengi saçları, omzunda bir hippie çantası, uzun, bol bir hippie eteği ve bol bir gömleği vardı, sanki kendini saklıyor gibiydi. Ama yüzü zarifti, burnu zarifti. Joy yüzünü, saçlarını, giysilerini süslenip püslenmeyi, makyajı veya moda göre biçimlendirmeyi düşünmesine gerek olmayacak şekilde muhafaza ediyordu. Cildi, yer yer tesadüfen bronzlaşmış gibi görünüyordu ve kahverengi gözlerinde kalmış makyaj izleri vardı. Günler öncesinden.

Joy nerede uyuyacağını bilmek istedi ve ikinci bir yatak odasının varlığına memnun oldu. Lily, Joy'un gece de kalmasını beklemediğini söylemek istedi ama sonra Joy'un gece gündüz devamlı hemşire olarak işe alındığını hatırladı. Lily, Joy'un Amy'nin odasında kalmasından rahatsızdı, kadın ev arkadaşının nerede olduğunu sorduğunda bile açıklayamadı. "Bir süreliğine gitti," dedi ve ev arkadaşının ne zaman geri döneceği sorusunu da "Bilmiyorum, başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye yanıtladı.

Amy'nin yatak odası Lily'ninkinden çok daha büyüktü. Joy memnuniyetle odaları değişebileceğini söylese de Lily reddetti, bu yüzden Joy, Amy geri gelene kadar odada uyuyacağını ve sonra şilteye geçeceğini söyledi. Lily, Joy'un ne kadar kalacağını sordu. Sonuçta, *sonsuza kadar hasta olmayacağını*, demek istiyordu.

"Sen artık hasta olmayana kadar kalacağım, olur mu? Ama işine yaramazsam söyle, hemen buradan giderim. Pazar günlerini kendime ayırmam gerekecek. Senin için en kolay gün olacak zaten. Bunu halledebilir misin? Ve bana kim ödeme yapacak, sen mi, yoksa..." dedi ve yine elini sallayarak işaret etti.

"Ben."

"Ee, o kim bu arada?"

"Bu işleri halleden biri."

Lily, Amy'nin kişisel eşyalarının çoğuna Spencer tarafından delil olarak el konduğunu fark edince Joy'un Amy'nin odasında yatması konusunda kendini daha iyi hissetti. Amy'nin A'dan Z'ye tüm resimleri, kıyafetleri, kitapları, çantaları, ıvır zıvırı emniyetteki küçük kanıt odasında sergileniyordu.

Lily, Joy'a üç yüz dolar vererek gidip yeni çarşafarla yeni havlular almasını istedi ve yalnız kalır kalmaz Spencer'ı arayarak Joy'un iyi bir seçim olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu.

"Joy tam da ihtiyacın olan kişi," dedi Spencer. "Göreceksin, bana güven."

Sana neden güveneyim, diye düşündü Lily. Ağabeyimi hapse atmak istiyorsun.

Ne yazık ki Spencer, Joy konusunda haklıydı. Kadın hiç ara vermeden temizlik, yemek, alışveriş yapıp duruyordu. Amanda'yı, Anne'i, büyükanneyi aradı ve hepsine pazartesi ve salı günü evde kalmalarını söyledi çünkü Lily'yi kemoterapi seansları için hastaneye götürecekti. Lily'nin bir şekilde koruyucu, yetenekli ellerde olması Lily dâhil herkesi rahatlatmıştı. Doktor D. de hemşire olarak Joy'un seçilmesinden son derece

memnun görünüyordu. Onu tanıdığı ortaya çıkmıştı. Lemfoba tedavisi uyguladığı Joy'un kocasının doktor arkadaşıydı. Joy'un alyansı hâlâ parmağındaydı ama Lily öylesine kocasının onun 7/24 biriyle kalmasına nasıl izin verdiğini sorduğunda Joy, bir kemik iliği naklinin ardından başlayan şiddetli bir zatürreden adamın bir yıl önce ağustos ayında öldüğünü söyledi.

Lily nasıl karşılık vereceğini bilemedi. *Bunun için antibiyotik vermediler mi*, demek istiyordu ama o daha konuşmadan Joy ekledi: “Bu yüzden endişelenme. Senden çok daha kötü durumda olan hastalar gördüm ben.”

Lily buna cevap verdi.

“Başkalarının da acı çektiğini duymak istemiyorum,” dedi. “Diğer insanların benden daha kötü, daha hasta olduğunu, korkunç hissettiğini duymak istemiyorum. Bu yüzden herhangi bir destek grubuna koşturmuyorum. Kocan için üzgünüm ama onu bilmek bana kendimi daha kötü hissettiriyor çünkü bundan daha kötü bir şey hayal edemiyorum. Benzersiz olduğumu, inanılmaz derecede hasta ama yine de inanılmaz derecede güçlü olduğumu, ağabeyim gibi güçlü bir Quinn olduğumu düşünmek daha iyi hissettiriyor. Başka insanları duymak istemiyorum. Başka insanlar hakkında okumak istemiyorum. Başkalarının kanser hikâyelerini okumak istemiyorum. Ben kendiminkini yaşıyorum, teşekkür ederim. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Evet,” dedi Joy. “Bu kadar halsiz biri için şaşılacak derecede konuşkansın.” Lily'nin ilk kemoterapisinden sonra henüz eve dönmüşlerdi.

“Aslında kendimi çok da kötü hissetmiyorum.” Sadece iki plastik torba –biri VePesid, biri sitarabin– iki saat boyunca sağ atriyumuna damlamıştı.

Lily bu kadar erken konuşmamalıydı çünkü salı günkü iki torba serumdan sonra durumu hızla kötüye gitti. Günler yemeksiz geçti. Yemek yemek istemiyor, Joy ısrar ediyordu. Büyükannesi kendi tavuk çorbası için ısrar ediyordu. Amanda her zamanki

anaç haliyle keklerini yemesi için ısrar ediyordu. Anne parasını Lily'nin ödediği paket Tayland yemeği için ısrar ediyordu. Spencer pizza için ısrarlıydı ve Lily ondan bir parça aldıktan sonra kusmak için tuvalete gitti. Banyonun önünde Joy duruyordu. "Bütün gün yediğin tek lokmayı kusamazsın." Kapıdan çekilmiyordu. Lily'nin başka seçeneği kalmamıştı, öne eğilip geniş beyaz ahşap döşemeye, Joy'un ayaklarının dibine kusarken Spencer başını çevirdi. Bundan sonra Joy bir daha banyonun önünde durmadı ama Lily'nin midesinde tutabileceği yiyecekleri bulup yapmaya çalıştı. Yapmak düşünmekten zordu. İkinci haftadan sonra Lily, pazartesi ve salı günlerinde hiçbir şeyi tutamadı. Çarşambaları biraz tavuk çorbası içiyordu. Spencer çorbayı Odessa'dan getiriyordu. "Lily, yemek zorundasın. Anladın mı? Yemeden olmaz."

"Aç değilim."

"Ne olduğun umurumda değil. Aç olup olmaman önemli değil, önemli olan beslenmen. Gücün yiyeceklerden geliyor."

"Aç değilim."

"Umurumda değil. Ye."

"Söylesene, yeni bir haber var mı?"

"Yemek yemeden söylemem."

Lily merak ettiğinden, öğrenmemek için kendisiyle mücadele ederek biraz sıvı tüketip biraz kraker yiyecek, sonra da Spencer'ı dinleyecekti. Şiltede sakın sakın yatarsa ve konuşmazsa ya da başını sallamazsa kendini dengede hissediyordu.

Sana kendini daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim? Yardım etmek için ne yapabilirim?

Rachel. Paul. Dennis, müdür Rick, Büyükanne, Amanda, Anne, Spencer şimdi hepsi birden şöyle diyordu: **YARDIM ETMEK İÇİN NE YAPABİLİRİM?**

Bana Andrew'den bahsetmeyi bırak. Kes. Bir kelime daha duymaya dayanamıyorum. Hastayım, görmüyor musun? Ama bazen Lily'nin kanserden başka tarafa yönelmesi de gerekiyordu.

Nereye yönelmeliydi?

İleri Düzeyde Sorgulama

Andrew eve döndükten bir hafta sonra Spencer onunla konuşmak için Port Jefferson'a gitti. Harkman yanındaydı ama son derece isteksizdi; aniden diğer davalar, diğer potansiyel müşteriler, diğer soruşturmalar, masasında yığılan evraklar ve daha çok kendisini iyi hissetmemekle alakalı mırıldanmaya başlamıştı. Spencer onunla tartışacaktı ki durdu. Bir anlamı yoktu. Harkman konusunda bir şeyler yapılmalıydı. Spencer'in yeni bir partnere ihtiyacı vardı. Cinayet Masası'ndan arkadaşı Gabe'e ihtiyacı vardı. Soğuk bir sessizlik içinde Port Jefferson'a gittiler.

Spencer, Andrew'yu, sorgulamak için emniyete götürmesi gerekebileceğini biliyordu ve bunu yapmak için Andrew'nun resmen gözaltına alınması, daha sonra da resmen suçlanması gerekiyordu. Ama neyle?

"Hiç edebiniz yok mu sizin?" dedi Andrew. "Burada olduğunuza inanamıyorum. Size geçen sefer söyledim, Amy'nin kayboluşu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve o zamandan beri hiçbir şey değişmedi. Bunun karımı nasıl etkilediğine dair bir fikriniz var mı?"

"O halde bizimle karakola gelip özel olarak konuşmak ister misiniz?"

"Neden geldiniz?" Andrew kapıyı açtı.

"Çünkü yeni bilgilerim var. İnanın bana, size soracak yeni bir şeyim olmasaydı burada olmazdım." Spencer kapıdan geçti.

“Bana karşı bir şeyiniz var,” dedi Andrew. “En başından beri vardı. Bar taburenizde oturup bana ahlak dersi veriyorsunuz...”

Spencer’ın gözleri kısıldı. “Bu konunun benimle hiçbir ilgisi yok. Bir ABD milletvekiliyle kendim hakkında konuşmaktan ne kadar gurur duyacak olsam da sizin hakkınızda konuşacağız. Burada mı, karakolda mı? Siz seçin.”

“Burada ama size söylüyorum, dedektif, bu son olacak.”

Spencer daha iri, daha cüsseli Andrew’ya doğru bir adım attı. “Size söylüyorum, sayın vekil,” dedi Andrew’yu neredeyse holde sıkıştırarak, “sizinle gerek duydukça konuşacağım ve benimle konuşmayı bırakırsanız adaleti engellediğinizi polis kayıtlarına geçireceğim, anlaşıldı mı? Polis teşkilatında kaç arkadaşınız olduğu umurumda değil.”

Andrew cevap vermedi. Spencer ve Harkman onu ofisine kadar takip etti. Andrew kapıyı çarparak kapattı ve masasına gitti. “Ne var?” dedi yüksek sesle. “Şimdi ne var?”

Harkman, neredeyse Andrew’nunki kadar somurtuk ve öfkeli bir ifadeyle Spencer’ın yanında duruyordu.

“Geçen mart ayında 5. Sokak’taki Ferragamo’dan Amy’ye 195 dolarlık bir kemer satın aldınız mı?” diye sordu Spencer.

Andrew güldü. “Bana gerçekten altı ay önce bir kemer aldığımı hatırlayıp hatırlamadığımı mı soruyorsunuz?”

“Hayır. Altı ay önce bir kemere 200 dolar nakit ödediğinizi hatırlayıp hatırlamadığınızı soruyorum.”

“Dedektif, tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki hatırlamıyorum.”

“Bu *tüm samimiyetimle* hatırlamadığınızı söylediğiniz diğer zamanlarla çelişiyor mu?”

Andrew’nun yüzü hızla buz gibi oldu. “Kemer dışında başka bir şey var mı?”

“Evet, Tiffany, Prada, Guess, Gucci, Versace, Mont Blanc, Louis Vuitton. Tüm hediyeler sizden mi?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen bazıları. Hepsi değil.”

“Demek istediğim, ona oldukça iyi davranıyordunuz, değil mi?”

“Dedektif, bunun işinizle ne ilgisi var?”

“Açıklayacağım. Şimdi, saygısızlık etmek istemiyorum ve bunu elimden geldiğince kibarca soracağım: Amy’yle birlikte olduğunuzda sadece alışverişe gitmiyordunuz, öyle değil mi?”

Andrew bir şey demedi.

“Washington’dan gelen trenden iniyorsunuz, ikiniz buluşuyorsunuz, öğle yemeği yiyorsunuz, peki sonra? 57/57’de içki içmediğiniz ya da Mont Blanc’dan kalem almadığınız zamanlarda nereye gidiyordunuz?”

“Bana ne sorduğunuzu bilmiyorum.”

“*Daha* mı açık konuşmam gerekiyor?” Spencer bıkkınlıkla başını iki yana salladı. “Nereye gittiniz...”

“Oraya buraya. Otele.”

“Sheraton mı? Grand Hyatt mı? Marriott mı? Hilton mı? Holiday Inn mi?” Spencer bunu aşağılayarak söylemişti.

“Hatırlayamıyorum.”

“Hatırlamıyor musunuz?”

“Hayır,” diye yanıtladı Andrew meydan okurcasına.

Ne inatçıydı. Spencer burada bir risk almak zorundaydı. Andrew çok kaçamak davranıyor, Spencer’a başka seçenek bırakmıyordu. “Anlıyorum. Eh, Amy’de belli bir otelden şampuan ve losyon şişeleri var. Onlara bir göz atmak hatırlamanıza yardımcı olabilir mi?”

Andrew iç geçirdi. “İlle de bilmeniz gerekiyorsa, Four Seasons.”

Aha. Demek milletvekili ancak köşeye sıkışınca doğru cevap veriyordu. “Four Seasons.” Spencer ısıklık çaldı. “Four Seasons’ın saat başı oda kiralanana bir kuruluş olduğunu bilmiyordum.”

“Ah, yeter artık!”

Hepsi ayakta duruyordu. Andrew kollarını kavuşturmuştu. Harkman terliyordu. O kadar uzun süre ayakta durmak onun

için zordu, bacakları şişmiş ve uyuşmuştu. Ekşi kokusu Andrew'nun odasını kaplamıştı.

Spencer sert sert Andrew'ya baktı. "Kuşkusuz nerede kaldığınızı biliyorsunuz, neden söylemiyorsunuz?" dedi usulca. "Yaptığınız adaleti engellemek. Size sorduğumdan çok daha fazlasını sakladığınıza inanmam için bana çok fazla sebep veriyorsunuz."

"Dedektif, bir soruşturmacı için son derece anlayışsızsınız. Four Seasons'a götürmediğim bir karım var! Sizinle bu konuda konuşmaktan son derece rahatsız oluyorum, şimdi spor ya da politikadan konuşurken olabileceğim kadar açık olamamamın sebebini anlıyor musunuz?"

"Gerçekten de Amy McFadden'a çok iyi davranmışsınız." Spencer onu inceliyordu. Andrew'nun dürüst olmaması için bir sürü sebep var gibiydi. Karısının aileden kalma Hartford parasıyla günlük 600 dolara otel odaları.

"Four Seasons'a hangi isimle kaydoldunuz?"

"Ne diyeceğim biliyor musunuz," dedi Andrew, "bu soruyu cevaplamayı reddediyorum. Sadece reddediyorum."

"Neden?"

"Dedektif!" dedi bir solukta Andrew. "Bunun nasıl görüneceğini görmüyor musunuz? Senatörlük adaylığıma çoktan son verdim. Can havliyle işimi ve evliliğimi kurtarmaya çalışıyorum. Sorularınız Amy'yi bulmanıza yardımcı olmayacak ama karıma ve bana çok pahalıya mal olacak."

Spencer bir cevap alamadığının farkındaydı. "Hangi isimle?" diye tekrarladı.

"Karımın evlenmeden önceki soyadıyla," dedi Andrew dişlerinin arasından. "Şimdi mutlu musunuz?"

"Mutlu değilim, hayır. Ama bazı şeyleri biraz daha iyi anlıyorum. Sayın vekil, 14 Mayıs Pazar günü ne yaptınız? Sizi sabah 10.45'te Penn'e bırakan her zamanki trene bindiniz. Ama saat yediye kadar Port Jeff ofisinizde değildiniz. Saat on

birde Penn İstasyonu'nda bir ATM'den iki bin dolar çektiniz, saat beş buçukta da Port Jeff'e gittiniz. Peki aradaki zaman diliminde ne yaptınız?"

"Saat on birle beş buçuk arasında ne mi yaptım?"

"Neden sorularımı tekrar edip duruyorsunuz, sayın vekil?"

"Çünkü bana ne sorduğunuzu anlamıyorum. Hangi saatlerdi?"

"14 Mayıs 1999, cuma öğleden sonra. Genelde Four Seasons'ta geçirdiğiniz saatler ama bize kendiniz söylediniz, Amy'yle ilişkinizi nisan ayında bitirmiştiniz."

"Doğru."

"Peki, sayın vekil, o halde, 14 Mayıs'ta neredeydiniz?"

Andrew neredeyse kekeliyordu. "Açıkçası, hatırlamıyorum. 14 Mayıs öğleden sonrasının ne gibi bir şeyle ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Amy'nin en son canlı olarak görüldüğü cuma günün ortasında altı saat, bununla ilgisi var."

"Beni dinlediğinizi sanmıyorum, dedektif."

"Sizi gayet net duyuyorum. Eğer Amy'yle değilseniz neredeydiniz?"

"Ben... hiçbir yerde. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ne zaman kaybolduğunu bilmediğinizi sanıyordum."

"En son ne zaman canlı olarak görüldüğünü biliyoruz. On birde trenden indiniz, iki bin dolar çektiniz ve yediye kadar Port Jefferson'a gitmediniz. Neredeydiniz?"

"Hiçbir yerde değildim, söylüyorum size. Alışverişe gitmiş olabilirim."

"Eskiden Amy'yle alışverişe gittiğiniz yere mi?"

"Oralara."

"Bu sefer de onunla mı gittiniz alışverişe?"

"İngilizce ikinci diliniz mi? Size bir kere söyledim, cuma günü onu görmedim!"

"Peki ne satın aldınız?"

“Ne mi satın aldım?” dedi Andrew inanamayarak. “Hatırlamıyorum.”

“Bir şeyler satın almış olmalısınız.”

“Evet ama dört ay önceydi bu. Hatırlamıyorum.”

“Alışverişlerinizin faturası var mı? Port Jeff’te para çektiğiniz günden bu yana ATM makbuzunu saklamışsınız. O cuma aldıklarınızın fişleri duruyor mu? ATM makbuzunun yanında olabilir mi?”

“Sorduğunuz şeyler için elimde fatura yok. Hangi mağazalara gittiğimi hatırlamıyorum.”

Harkman ve Spencer başlarını iki yana salladılar. Harkman görüşme boyunca ilk kez konuştu. “Sayın vekil, bu kadar az şey hatırlayan bir adamla hiç tanışmamıştım. Ülkemiz için yasa çıkarmaya uygun olduğunuzu sanmıyorum.”

“Bana artık bir rahat verin.”

“İsminizi ağır suç zanlısı olarak kayda geçmem hatırlamanıza yardımcı olur mu?”

“Daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor? Onu nisandan beri görmemiştim, ilişkimiz bittiğinden beri! O cuma onu görmedim, söylüyorum size!”

“O halde Penn İstasyonu’ndaki ATM’den neden iki bin dolar çektiniz?”

“Hiçbir fikrim yok! Muhtemelen alışveriş için harcadığım paradır.”

“Hatırlayamadığınız alışveriş, hatırlayamadığınız satın alınanlar, adlandıramadığınız mağazalardan mı?”

“Dedektif, avukatımı ve amirinizi arıyorum çünkü bu, bariz bir tacizden başka bir şey değil!”

“Başka ne diyeceğim biliyor musunuz,” diye devam etti Spencer. “Sevgilisine Tiffany’den en az dört parça mücevher alan ve onu Four Seasons’a götüren bir adamın, onunla tanışmasını, ilk buluşmalarını, ilişkinin ne kadar sürdüğünü, ona ne satın aldığını ve ne sıklıkta görüştüklerini hatırlayamayan

kişiyile aynı adam olduğuna inanmıyorum. İkisinden biri doğru ama ikisi aynı anda doğru olamaz, mantıklı değil. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Söylediğiniz hiçbir şeyi anlamıyorum. Dinlemeyi bıraktım.”

Harkman güçlükle duruyordu. “Spencer, gidelim,” dedi. “Hadi gidelim.”

“Bir şey daha var,” dedi Spencer. Andrew’nun Amy’nin barınakta gönüllü olduğunu bilip bilmediğini sordu.

“Belli belirsiz. Yarım yamalak. Ne olmuş? Onun hakkında bilmediğim birçok şey olduğuna eminim,” dedi. Buz gibi bir sesle konuşuyordu.

“Milo’nun kim olduğunu biliyor musunuz?”

Milletvekili cevap vermeden önce gözlerini kırıştırdı. “Hayır.”

“Onu hiç duymadınız mı?” Spencer tek bir şey kaçırmamak için gözünü kırpmıyordu.

“Hatırlayamıyorum. Sanmam. Kim o?”

“Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz.” Andrew, Milo’nun kim olduğunu biliyor da söylemiyor muydu? Spencer hiç anlamamıştı.

“Sayın vekil, eğer bu Milo’nun kim olduğunu biliyorsanız ve onu bulabilirsek, belki Amy’nin nerede olduğunu biliyordur ve böylece buraya gelip sizi rahatsız etmeyiz. Sizin de bunu istediğinize eminim. Ama şu anki durumumuza bakılırsa geri geleceğim,” dedi Spencer. “Tutuklama emriyle geri geleceğim.”

Arabada, bitkin haldeki Harkman, gözleri kapalı vaziyette Spencer’a, “Kanıt odasında Four Seasons’tan boş şampuan şişeleri hatırlamıyorum,” dedi.

“Ah,” dedi Spencer. “Çünkü yoktu.”

Harkman’ın tüm vücudu inanmazlıkla sarsıldı. “Fena köşeye sıkıştırdın adamı.”

Ertesi gün manşetler milletvekili ve geri kalanıyla doluydu.

Andrew'nun Mazereti

İdare amiri Colin Whittaker, Spencer'ı ofisine çağırды ve kapıyı kapatmasını istedi. "O'Malley, aklını mı kaçırдын sen?"

Spencer cam pencerelerden, yüzünde memnun bir sırıtmayla terleyerek oturan Harkman'ı görebiliyordu. "Neler oluyor, patron?"

Whittaker uzun boylu, kır saçlı bir adamdı; belindeki kayışta iki silah taşıyordu, üstünde ceket yoktu, sabah erken ve soğuk olmasına rağmen terliyordu. "Saygıdeğer milletvekilimiz küplere binmiş."

"Evet, hapiste binecek küplere."

"Evine gittiğini ve sınırlarını tamamen aştığını söyledi. Onu taciz ettiğini söylüyor. NYPD'yi dava etmeye hazır."

"Onu taciz etmedim," dedi Spencer. "Ona bazı rutin sorular sordum; aklıma gelmişken, cevaplamakta yavaş davranıyordu. Ketumdu, zaman kazanmaya çalışıyor, kekeliyor, kaçamak davranıyor ve benim sorularımı bana tekrarlıyordu. *Yavaş*. Bir şeyler saklıyor. Yalan söylüyor, patron."

"Elinde olmayan kanıtlara dayanarak ondan zorla bilgi mi aldın?"

"Bana bir şey hakkında doğruyu söylemesini sağladım, evet." Harkman tam bir aşağılıktı.

Whittaker ellerini kavuşturdu; ele avuca sığmaz bir çocukla konuşur gibi yatıştırıcı, ağır bir ses tonuyla, dişlerinin arasından konuştu. "Spencer, sana çok iyi davrandım. Seni

hiç eleştirip sorgulamadım, istediğini yapmana izin veriyorum, arkanı kolluyor, tarafını tutuyor, bazen seni koruyorum. Buna değiyorsun, Spencer. Fakat korkarım buna müdahale etmem gerekiyor. Bill Bryant'ın kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Emekli bir New York Belediye Meclisi üyesi, iş insanı oldu, hayırsever, New York'taki tarihî yerlere katkı sağlayan bir iyiliksever ve NYPD'ye çok cömert katkılarda bulunan biri. Elimizdeki Kevlar yeleklerin çoğu, seninki de dâhil, onun cömertliği sayesinde var.”

“Aferin ona. Bunlarla ne alakası var?”

“Carnegie Hall Tower'da bir ofisi var. 57. Sokak'ta.”

“Tamam...” dedi Spencer uzatarak.

“Bryant dün gece geç vakitte, yakın arkadaşı olan emniyet müdürünü aramış, emniyet müdürünü! Ve Andrew Quinn'in, 14 Mayıs öğleden sonra bir veya iki sularında onu görmeye gittiğini söylemiş. Birlikte iki ya da üç saat geçirmişler, 57/57 Bar'da bir içki içmek için dışarı çıkmışlar, sonra da Quinn evine giden trene yetişmek için Penn İstasyonu'na gitmiş. Elli yıldır kamu hayatında olan ve topluluğun saygın bir üyesi olarak görülen vekilimiz buna yemin etmeye hazır. Bu sabah bize özel ajandasının orijinal kopyasını yolladı, Andrew Quinn'in adı öğleden sonra saat birle dört saat arasında Bryant'ın kendi el yazısıyla yazılmış.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Quinn bunu dün onunla konuştuğumda neden hatırlamamış?”

“Nedenini bilmiyorum. Onun eşini aldatan, ahlaksız beynindeki sırlara vâkıf değilim. Ancak madem hayal ettiğin anlamsız teori yüzünden o cuma öğleden sonrası için bir mazerete gerek duyuyorsun, o halde mazereti var.”

“Onunla konuşmaya gittiğimde yoktu, bir gün sonra kolaylıkla buldu.”

“Hatırlamamış. Telaşlandığını, evinde sosyal bir toplantı yapıldığını, son derece stresli olduğunu ve senin tarafından taciz edildiğini söyledi.”

“Ah, saçmalık.”

“Spencer, bak ne diyeceğim, sen ve ben küçük bir anlaşma yapalım, ne dersin? Cesedi, vücut parçalarını, kanlı kıyafetleri veya merhumun fotoğraflarını milletvekilinin cüzdanında bulana kadar onu, milletvekilini, senatörleri, valiyi veya lanet olası başkanı rahatsız etme. Suçun ufak bir kanıtını bulana kadar tüm politikacıları bunun dışında bırak. Bu sana uyar mı?”

“Yapma, patron. Quinn’in kaybedeceği çok şey var. Kız ilişkiyi açıklayacak diye onu öldürmediğini nereden biliyorsun? Belki de hamileydi. Senatoya yine adaylığını koyacak, göreceksin. Hiç utanması yok. Ve onu biliyorsun, bak, metresini sokmak için otele kaydolurken karısının adını kullanmış! Demek istediğim, bu tür bir adamla uğraşıyoruz.”

“O’Malley, evet, karısına alçaklık etti ama boşanmalar bunun içindir. Bana söylediğin diğer her şey hipotezden, varsayımdan, zandan, tahminden başka bir şey değil. Bu, polis işi değil. Spekülatif sebep, evet ama kanıt yok, ikinci dereceden bile kanıt yok! Üstelik şimdi bir mazereti var.”

“Eh, o zaman belki de kız o cuma günü öldürülmedi. Belki de cumartesi ya da milletvekilinin Washington’a döndüğü pazartesi günü öldürüldü.”

Whittaker tekrar konuşmadan önce kafasını birkaç kez masasına vurdu.

“Spencer, ben ciddiyim. Burası Cinayet Masası değil. Kayıp Şahıslar. New York Emniyet Teşkilatı’nın yarısını kızdırıyorsun ve bir suç işlenip işlenmediğini bile bilmiyorsun. Milletvekilini rahat bırak. Duyuyor musun?”

“Onu tutuklayalım ve işi mahkeme çözsun.”

“Onu ne için tutuklayacaksın? Alışveriş mi? Kanıtlanabilir bir mazereti var! Ha, bu arada, başka bir şey daha, unutup duruyorsun: Elimizde bir ceset yok!”

“Evet, aynı zamanda *kız* da yok! Annesine gitmesi gerektiğini ve oraya hiç varmadığını da biliyoruz.”

“Ah, evet, bu doğru.” Whittaker öksürdü ve dik oturarak şakadan yasal bir hava takındı. “Bayan McFadden, söyleyin, kızınızla ne sıklıkla konuşuyorsunuz? Ah, ayda iki kez diyorsunuz. Hatta bazen daha da az. Amy güvenilir miydi? Hayır mı dediniz? Ne? Geçmişte pek çok kez hafta sonu için geleceğini söyleyip sonra da gelmediği ve hiçbir zaman arayıp haber vermediği olmuştu, öyle mi? Olamaz, Bayan McFadden! Tüm davamızı Amy’nin güvenilirliği üzerine kurduk. Hem gelmeyip hem de aramaması olamaz! Tartışılmaz tek cinayet delilimiz bu!”

Spencer gözünü kırpmadan amirine bakıyordu. “Tamamdır, patron.”

“Elimizde hiçbir şey yok, Spencer. *Senin* elinde hiçbir şey yok. Elimizde bir ceset yok, evde fiziksel bir tehlike, ondan bir mektup, Quinn’i çağırtıran bir günlük kaydı, şüpheli bir telefon görüşmesi yok. Kaçıran adamdan fidye notu yok, milletvekilinin takım elbisesinde kan yok. Tanığımız yok, belirsizlikler yok, kanıt yok, *ceset* yok! Hiçbir şey yok! Hayata devam etme zamanı, dostum. Devam etme zamanı. Masanda on sekiz kayıp kişi dosyan var ve Harkman asabileşiyor.”

“Harkman’ı siktir et.” Spencer sesini alçaltmamıştı bile.

“Sadece susturmak için onu *senin* üstüne terfi ettirmemi istemezsin, değil mi?”

Spencer, Whittaker’ın ofisinden çıkarken haykırmak istiyordu.

O günden itibaren Colin Whittaker, tüm karakol dedektiflerinin ve devriye polislerinin günlük toplantısına şöyle başladı: “Gü-

neydin, bayanlar ve baylar, toplantımıza Dedektif O'Malley'nin McFadden davasıyla ilgili şu noktayı yineleyerek başlamak istiyorum. Bu sabah itibarıyla herhangi bir ceset bulduk mu?"

Memurlar hep bir ağızdan, "Hayır," diyorlardı.

"Dedektif O'Malley, bunu duydun mu? Ceset yok. O halde bu bir cinayet mi, yoksa kayıp şahıs soruşturması mı? Dedektif O'Malley, cevabını duymadım."

Spencer, "Kayıp şahıs," diyordu dişlerinin arasından.

"Güzel. Madem bu konuyu hallettik, bugün için gündemimizdeki bir sonraki maddeye geçelim."

Güldürü Yöntemi

Lily, kemoterapinin daha *üçüncü* haftasının başında DiAngelo'ya bunu daha fazla yapamayacağını söyledi. Sözcüklerin ağzından fısıltıyla çıktığını düşündü çünkü doktor, "Neyi?" dedi.

"Bunu. Yapamam."

"Kes şunu. Harika gidiyorsun, bu hiçbir şey değil."

"Ben ciddiym. Sadece..." *Çok üzgünüm, moralimi düzeltemiyorum ve üstesinden gelemiyorum*, demek istiyordu. Üzüntü peşini hiç bırakmıyordu. İçine işliyor, onu etkileyen keder her yönden saldırıyordu.

Örneğin:

Lily ve Spencer binanın önündeki basamaklarda oturuyorlardı. Pastırma yazıydı, Spencer gerekirse onu beş kat yukarı taşıyacağına söz vererek bir şekilde aşağı inmeye ve ekim ayının ılık öğleden sonrasında birkaç dakika oturmaya ikna etmişti. Her ikisi de kot pantolon, kot ceket giymişlerdi; ikisi de solgun ve yorgundu. Spencer'ın saçları üç numara kesimliydi. Lily'nin hiç saçı yoktu. Tembel tembel oturmuş havadan sudan konuşurlarken Spencer'ın çağrı cihazı çaldı. Lily'ye arayanın kim olduğunu gösterdi. *J. McFadden*, yazıyordu. Spencer, Jan'le beş dakikalık resmî bir görüşme yaparken Lily sessizce bekledi. Kadın üzgün gibiydi. Telefonu kapattığında Lily, "Seni pazar günleri de mi arıyor?" dedi.

"Lily, kadın her gün arıyor."

Lily aniden artık basamaklarda oturmak istemedi. Jan McFadden aradığında Spencer'in içinde bir şeylerin kıpırdandığını ve telefon çalmadan önce haklarında konuştukları erkek ve kız yeğenlerini artık düşünmediğini biliyordu. Spencer sanki bunu teyit edermiş gibi, "Jan McFadden dikkatimi *New York Post*'un on birinci sayfasına çekiyordu. Sen gördün mü?" dedi.

"Hayır."

"Ben gördüm. Ayaklarına zincir bağlanmış on altı yaşında bir kız, Atlantik Okyanusu'nda süzülürken bulundu."

Lily gözlerini kapattı. "Bunu duymak *zorunda* mıyım?" Jan McFadden neden gazeteleri okumaya devam ediyordu?

Sanki Lily hiçbir şey dememişti. "Kız Delaware'deki bir motel odasında bağlanmış, ağzı tıkanmış ve boğulmuş," diye devam etti Spencer. "Sonra da katillerinden birinin kiraladığı bir uçaktan zincirler ve cüruf briketleriyle atılmış. İki aydır kayıpmış."

Lily sessizdi, bulantıyı başından savmaya, anlamını çöz-meye çalışıyordu.

"İki genç serseri öldürmüş kızı. Neden biliyor musun?"

"Nedenini bilmek istemiyorum."

"Katillerden biri, kızı sevmeyen üvey kız kardeşiyle çıkıyor-muş. Çıktığı kız o kızdaki hoşlanmıyor ve yolundan çekilmesini istiyormuş. Bu yüzden onu öldürmüşler."

Lily sesli sesli yapmacık bir iç geçirdi. "Peki bu neden önemli? Cinayetlerin çoğu tanıdığımız insanlar tarafından yapıldığı için mi? Bize yakın olan insanlar tarafından? Yoksa Delaware'deki bazı motel odalarına bakmanız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır ve hayır. Ama sormana sevindim. İki şüpheli, kızın cesedi bulunmadan çok önce yakalandı. *Sonunda* itiraf ettiler ve birinci derece cinayetle suçlandılar. Önemli çünkü ceset olmadan bir cinayet soruşturması yapılabileceğini gösteriyor. Tek gereken potansiyel bir itiraf."

“Bunu amirine söyle, bana değil.” Lily güçlükle ayağa kalktı. “Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi kanserini Amy’den uzaklaşmak için kullanarak. “Boğazım ağrıyor. Ve ne düşündüğünü biliyorum. Sen de benim ne düşündüğümü biliyorsun. Bunları daha fazla dinleyemem, Dedektif O’Malley.”

Lily diğer zamanlarda dikkatini kanser tedavisinden uzaklaştırıp ağabeyinin maruz kaldığı şoke edici ızdırabı elekten geçirmeye veriyordu ama dikkatini Andrew’ya çevirmek, anında Spencer’dan uzaklaşmak anlamına geliyordu; ağabeyinin yanında olmak mecburen Amy’ye ve ona beslediği tüm iyi duygulara, Amy’nin ortadan kaybolmasıyla ilgilenmeye, Amy’nin, dairelerindeki mutlu yaşamına, iki yıllık yakın arkadaşlıklarına sırt çevirmek anlamına geliyordu; Andrew’nun yanında olmak Spencer’a karşı kaçınılmaz bir düşmanlık duymak demekti, öylesine yalın bir düşmanlıktı ki Lily basamaklardaki konuşmalarından sonra Joy’dan Spencer’a kafasını toplayıncaya kadar gelmemesini söylemesini istedi. Lily o kadar acınası bir durumdaydı ki Spencer’a kendisi bile söyleyemiyordu.

Sadece küçük bir problem vardı. Andrew’yu yetersiz bir şekilde savunan gizli ve kestirilemez, belirsiz düşünceler, Lily için Spencer’ın kendisine ait bile olmayan konularda çok gerçek ve ciddi sorumluluk almasının yerini tutmayacaktı. Spencer ve saçma Delaware benzetmeleri olmasa da hâlâ ortada olan bir gerçek vardı: Andrew –ağabeyi– Amy’yle birlikte olarak Lily’ye ve tüm ailesine yalan söylemiş, ihanet etmiş ve onları aldatmıştı. Spencer’ın yaptığı ya da söylediği hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Ama Spencer’ın içindeki dedektiften kaçınmak mümkün değildi. Tavuk çorbası ve özlem çiçeği getirdiğinde bile dedektifliğini beraberinde getiriyordu.

Onu görüp de Andrew ve Amy’yi düşünmemenin bir yolunu bilmiyordu. Spencer, Lily’nin hayatındaki pek çok şeyi birdenbire öylesine yadsınamaz hale getirmişti ki Lily sık sık

kendini bir konudan diğetine debelenirken buluyor, zihninin hiçbir köşesinde huzur bulamıyordu. Hastaydı ama Lily'nin kendini biraz daha iyi hissetmesine yardım eden kişi, ağabeyinin, en iyi arkadaşının kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Bunu görmezden gelip başından savmanın yolu yoktu. Bu yüzden Lily yarım aklının yerinde kalması için gereken tek şeyi yaptı. Joy'dan onu Spencer'dan uzak tutmasını istedi. Joy bunu reddetti. Lily bunun bir rica değil, emir olduğunu söyleyince, "Ondan kurtuluyorsun, şimdi de benden de kurtulmakla mı tehdit ediyorsun beni?" diye cevap aldı. "Geriye kim kalacak, Lily? Onun gelmemesini mi istiyorsun? Kendin söyle ona."

Lily, Spencer'ın çağrı cihazına acıklı bir mesaj bırakmıştı. Spencer geri bile aramadan gelmeyi, aramayı bırakmıştı ve şimdi Lily hayatına dayanamıyordu.

Bunlardan hiçbirini doktora açıklamamıştı, işte şimdi bu yüzden doktora böyle söylüyordu: *Bunu artık yapamam.*

Peki iyi kalpli doktor çözüm yolu olarak ne önermişti?

"Geceleri Jay Leno'yu izlemelisin. Comedy Central kanalını aç. *Saturday Night*'ın tekrarlarını izle."

"Aklıma gelmişken, sende mizah duygusundan eser yok."

"Sadece örnek olarak kullandım. Komedi filmleri kirala. Kendine bir DVD, yeni bir televizyon, yeni bir kanepe al. Filmler kirala, sadece komik olanları; Joy'a söyleyeceğim, komedi dışında bir şey olmasın."

"Joy'un anlayacağını sanmıyorum. Vücudunda *humerus* kemiği yok."

"Çok komik. Sadece komedi filmi, Lily."

DiAngelo'nun yaklaşımını denedi. Joy'un yardımıyla Best Buy'dan en anlamsız derecede pahalı televizyonu satın aldı: 139 ekran bir plazma TV. Güzeldi. Bir tablo gibi duvarına astı. Hoşuna gitmişti bu. DVD oynatıcı da iyiydi. Koyun postu kadar ağır,

300 dolarlık şönil battaniyesi güzeldi. Pottery Barn kanepesi çooooook güzeldi. Kocaman minderleriyle yumuşacıktı, pamuk gibiydi. Hepsi oturma salonuna anca sığmıştı.

“Eğer kanser tedavisi için tüm parama ihtiyacım olmasaydı kendime bahsettiğin Park Avenue'daki daireyi satın alırdım, Joy,” dedi Lily. Eylül faturası yeni gelmişti. Hastane ücretleri, anestezi, DiAngelo, röntgenler, kan, ilaçlar, uyuşturucu maddeler (vücuduna bunları sokmak için para ödemek zorunda olduğuna inanamıyordu!) ve Anne'in ipoteği ve faturalarıyla, Lily'ye eylül ayı dört yüz bin dolara mal olmuştu. Bu gidişle bahara kadar ölse veya iyileşse iyi olacaktı çünkü ya kendisi ya da parası kalmayacaktı.

“Doğru harcanmış bir para,” dedi Joy. “Meteliksiz kalacaksın ama hayatta olacaksın.”

“Hımm, hayatta olmak ve meteliksiz kalmak ne büyük mutluluk,” dedi Lily.

“Ölü ve zengin olmayı mı tercih ederdin?”

Lily ağır battaniyesine sarınarak üç hafta boyunca *Tootsie*, *Uçak*, *Çılgınlar Okulu*, *Bekârlığa Son*, *Porky's Revenge*, *Bill ve Ted'in Maceraları*'nı izledi, film ne kadar aptalca olursa o kadar iyiydi. Joy bir iki kez kanapede Lily'yle birlikte oturmuştu ancak filmleri sanki *Bekârlığa Son* değil de *Ben*, *Claudius*'muş gibi izliyordu — ekrandaki maskaralıklara tepki vermiyor, yüzünde tek bir kas oynamıyordu. Lily dördüncü haftanın başında, VePesid verilirken DiAngelo'ya filmlerin yardımcı olmadığını söyledi.

“Conan O'Brien'i izledin mi? Çok iyidir.”

“Doktor, dinlemiyorsun.” Konunun bununla alakalı olduğunu düşünmüyordu.

“Yemek yemiyorsun. Yemen lazım, Lily.”

Lily bununla da alakalı olduğunu düşünmüyordu.

“Ne istersin, bir hafta mola mı? Sıfırdan başlamak zorunda kalırız. Tekrar sürekli sitarabin vermemiz gerekir. İstedğin bu mu?”

“Hayır. Ama bunu da istemiyorum.”

“Sadece dokuz hafta kaldı.”

Dört haftada vücudundaki *tüm* tüyler gitmişti. Sadece kirpikler kalmıştı. Acaba onlar neden oluşuyordu, protein mi? “Merak etme,” dedi Joy yıkanmasına yardım ederken. “Hepsi tekrar çıkacak.”

“Umurumda sanki. Bir daha hiç tıraş olmam ya da ağda yapmam gerekmez.”

Dördüncü hafta *Bazıları Sıcak Sever, Büyük Diktatör, Benim Güzel Meleşim'i* izledi; teknik olarak komedi olmasalar da favorileri arasındaydılar. *Mezun, Gümüş Eyerler, Hayalet Avcıları*. Bill Murray'yi yeniden keşfetti ve *Vur Gitsin, Stripes* ve *Hayalet Avcıları'nı* tekrar, *Hayalet Avcıları 2'yi* ve *Bugün Aslında Düdü'yü* seyretti. Lily, *Bugün Aslında Düdü'ye* tutulmuştu. Filmdeki bir şey aklına takılmıştı. Cuma günü üç kez, cumartesi günü üç kez izledi. Ve pazar günü Joy izin deyken Lily, Spencer'ı aradı, telefonda kekeleyerek gelip yeni plazma televizyonunu görmek isteyip istemediğini sordu.

Spencer elinde kola, zencefilli gazoz ve patlamış mısırla geldi. Saçları biraz daha uzamıştı. O kadar suratsızdı ki yeni kanepesinde Sinead O'Connor'ın “Gloomy Sunday” şarkısı gibiydi.

Fakat sonra *Bugün Aslında Düdü'yü* seyredip gülüştüler. Film bittikten sonra Lily tekrar seyredelim mi diye sordu. “Nasıl istersen,” dedi Spencer.

Filmde bir bowling salonunun barında Bill Murray'nin müdahimlerden birine söylediği bir söz vardı: “*Tek bir yerde sıkışıp kalsan, her günün tamamen aynı olsa ve yaptığın hiçbir şeyin bir önemi olmasa ne yapardın?*” Bill Murray, adamın ölü gibi ifadesiz yüzüne bakarken müdahim cevapladı: “*Bu*

neredeyse beni özetliyor.” Spencer, Lily’nin ifadesiz yüzüne baktı, sonra uzanıp kucağındaki uzaktan kumandayı aldı, durdur düğmesine basarak, “Tamam. Sanırım *Bugün Aslında Düdü* bu akşam için yeterli,” dedi.

Kanepede biri bir uçta, diğeri öbür uçta oturuyorlardı. Spencer gitmesi gerektiğini söyledi ve Lily bunun en iyisi olduğunu kabul etti.

Lily cuma günleri hareket edebileceğini hissettiğinde Amy’nin kayak berelerini takıyor ve Joy’un yardımıyla Broadway’de HMV’ye ya da 6. Sokak’taki Best Buy’a yürüyerek film satın alıyordu. Blockbuster’dan kiralama ve iade etme işine girmiyor, bir seferde onlarca alıyordu. Bir gün Best Buy’dayken Joy için bir buzdolabı almayı teklif ettiğinde Joy reddetti. “Yerinde olsam buzdolapları almaya başlamadan önce ekim ayı hastane faturasını beklerdim.”

Ekim faturası sadece yüz bin dolardı. Lily çok heyecanlıydı, Joy’a bir buzdolabı ve bir fırın aldı. Kasım ayı ipotek ve diğer harcamalar için Anne’e on bin dolar, kızların doğum günleri için Amanda’ya beş bin dolar verdi. Kanep için 300 dolarlık bir şönil battaniye daha aldı, belki Spencer geldiğinde kullanırdı.

Lily komedi bölümündeki her komedi filmini, hatta uzak-tan yakından komik görünmeyen *Olağanüstü Bir Hayat*’ı bile satın aldı. Bazen bunları seyrederken uyuyor, bazen de tek gözü açık izliyordu. Filmin tamamını görene kadar aynı filmi tekrar tekrar oynatıyordu. Hatta bazen gülüyordu.

Beşinci haftada Steve Martin, doğrudan Lily’ye söylüyor-muş gibi televizyondan, “Yeterli film izlemiyorsun. Hayatın tüm bilmeceleri filmlerde cevaplanır,” dedi. Böylece Lily, Steve Martin’den hayatının bilmecesine cevap almak için *İki Taşralı, Ölü Adamlar Ekose Giymez, Uçaklar, Trenler ve Arabalar*,

Başımın Belası, İki Beyinli Adam, Mavi Cennetim ve Yalnız Adam’ı izledi.

“Ölü Adamlar Ekose Giymez’de cevap veriyor,” dedi Spencer. “Hatırlıyor musun? ‘Bütün kadınlar birdir, boğazından aşağı uzanıp kalbini kaparlar, çıkarırlar ve yere atarlar, yüksek topuklu ayakkabılarıyla üzerine basarlar, üzerine tükürürler, fırına sokarlar ve yemeğini yaparlar. Sonra küçük parçalara ayırır, bir dilim kızarmış ekmeğin üzerine çarparak koyup size sunarlar ve *teşekkürler tatlım, çok lezzetliydi* demenizi beklerler,’ diyordu.”

Spencer herhangi bir komedi filminden daha komik olabiliyordu, özellikle de *Olağanüstü Bir Hayat*’tan. Lily içinden gülerek, “Buna gerçekten inandığını düşünemiyorum,” dedi.

Spencer, hayır dedi; inanmıyor, sadece komik olduğunu düşünüyordu. “Bence hayatın bilmecesinin cevabı, Steve Martin’den ziyade *Bill ve Ted’in Maceraları*’nda gizli. Bill, ‘Tek gerçek bilgelik, hiçbir şey bilmediğini bilmekten ibarettir,’ diyor.”

Ve Lily, tıpkı Ted gibi, “Bu biziz dostum. Bu biziz,” dedi.

Lily'nin Halleri

Lily vücudunun ruhunu terk ettiğini hissediyor –tam tersi değil–, ruh sadece yatakta veya kanepedeyken kalıyordu. Yatakta uzanıp Central Park'ta bisikletle dolaştığını veya New York'un yoğun saatlerinde patenle kaydığını hayal etti. Lunapark hız trenlerini, dönme dolapları, perili evleri, nehir raftinglerini, su kaydıraklarını hayal etti. Daha önce hiç binmediği halde jet skiye binmeyi, dalgıçlık yapmayı hayal etti; bacakları hareket ediyor, kolları hareket ediyor, tüpten ciğerlerine hava doluyordu. Yüksek bir kayalıktan denize, tatlı su gölüne atladığını, hâlâ çocukmuş gibi bir nehrin, yavaş akan geniş bir nehrin üzerinde tıpkı Tarzan gibi bir iple sallandığını hayal etti. Softbol sırasında bir sopayı salladığını, badminton oynadığını, masa tenisi oynadığını, koştuğunu, nefes nefese kaldığını, aralarında sadece iki dakikalık bir dinlenmeyle on kez 440 metrelik sürat koşusu yaptığını hayal etti.

Lily kömür kalem tutabildiğinde çizim yaptı ama çizdiği şeylerden nefret etti ve onları hemen çöpe attı. Çok siyah ve kasvetliydiler. Bir kalemi kâğıda değdirebildiğinde tüm kelimelerin etrafını karalayarak yazıyordu; küçük şiirler kaleme alıyor, hatta haiku türü şiirler deniyordu.

*Ölüm bana baktı
Ben de cesaretle ona baktım
Sadece sahte cesaret gösterisi*

*Hayat beni çağırsa da
Çok meşgulüm uyumakla
Ölmek değil uyumakla.*

*Takım elbisesiyle duruyor
Şeker ve kola uzatıyor
Keşke otursaydı.*

Bağırsak yolu hep acıyordu. Sanki zehirlenmiş gibi, parça parça buruluyordu.

Spencer ona çorba getirdi, Odessa'daki şefe yaptırabildiği en yağlı tavuk çorbasını. Lily'yi son damlasına kadar içmesi için zorladı. Lily'nin tavuk çorbasından zehirlendiğini biliyordu ama aldırmadan, "İç," dedi. Lily de içti. Spencer kaçınılmaz olarak, olması gerektiği gibi gidince Lily de kaçınılmaz olarak gerektiği gibi, gidip kustu. Dışarı çıktığında Joy onaylamadan elinde bir havluyla kapının yanında duruyordu.

Spencer vanilyalı ve çilekli shake getirdi. Lily içti ve midesinde tutabildi! *Yaşasın.* Joy bunu Spencer'a söylemiş olmalıydı çünkü aniden çilekli ve vanilyalı shake'leriyle her gün beş kez gelmeye başladı. Diyafon bozulmuştu, bina sorumlusu tatil-deydi ve Spencer o kadar sık ve saat başı geliyordu ki Joy onu içeri almak için her gün beş kere beş kat aşağı inmek zorunda kalıyordu. Bu, hızla rutin hale geldi ve Lily, Joy'a, Spencer'a evin bir anahtarını vermesini söyledi.

Spencer, gelemediğinde Odessa'dan teslimatçı çocuk Pedro'yla lahana dolması, kırmızı lahana ve şnitzel, Yunan salatası ve Manhattan istiridye çorbası yolladı. Pedro ekmek tatlısı ve peynirli kek de getirdi. Joy oturup Lily'nin yemek yememesini izledi. Joy'un bir sonraki izni ne zamandı? Lily ne zaman tekrar yalnız kalabilirdi?

“Öldüğünde yalnız olacaksın,” dedi Joy sanki onu duyurmuş gibi. “Ye.” Spencer, Joy konusunda haklıydı. Lily onsuz yapamazdı.

Amanda her gün arıyordu. Anne haftada bir geliyor ve Lily’yi maddi sıkıntı hikâyeleriyle vakit geçirmeye zorluyordu. Lily dinliyor, dinliyor, sonra Anne’e bir çek yazıyordu. Sürekli saçma sapan konuşmalardan kurtulmak için Anne’e her ay başında bir çek gönderip göndermemeyi düşünmüştü ama eğer yaparsa Anne’in artık gelmeyeceğinden korkuyordu.

Büyükannesi haftada bir kez geliyordu, tıpkı eskiden Lily’nin onu haftada bir görmeye gitmesi gibi. Gelip Lily’nin yatağının yanına oturuyor ve gazeteleri okuyor, büyük acılar, ölüm yürüyüşleri, yanan fırınlar, dehşet, açlık, korku ve Lily’nin anlayamadığı ahlaksızlık ve kötülük hikâyeleri anlatarak Lily’yi oyalıyordu. Lily büyükannesini dinlerken kendini daha iyi hissediyordu. Kanserle ilgili olmadığı sürece dinleyebilirdi. Büyükannesi aşk hakkında bir şeyler dinlemek isteyip istemediğini soruyor ama Lily istemiyordu. Aşkla ilgili bir şey dinlemek istemiyordu. *Ben almayayım, beyler, ben almayayım, kızlar.* Büyükannesi buna bozuluyordu.

Sadece hayatım benim elimde olsaydı aşktan sonsuza kadar vazgeçerdim. Keşke dakikalarımı geri alabilseydim: acı çektiğim, pişmanlık duyduğum, ağladığım dakikaları; bana ihanet eden, beni terk eden sevgililer için, anne olmayı bana bırakan annem, telefonda benimle konuşmayı unutan babam, sevgili ağabeyim, –Tanrım, benden saklanan ağabeyim!– için üzüldüğüm dakikaları. Öğrenmek istemiyorum, inanmak istemiyorum. Sadece HAYAT istiyorum!

Times Meydanı’nda tek başına duvarın yanında duran, birbirlerine sarılmış âşklara, çiftlere ve evsizlere bakan, onların sahip olduklarının ufacık bir parçasına –HAYAT’a– sahip olmayı dileyen kırmızı fularlı ve dalgalı kahverengi saçlı kız olmak istiyorum. Oysa şimdi kız duruyor, onlara bakmıyor

bile. Ama duruyor, gözleri kapalı, sadece yağmurlu bir aralık akşamında Times Meydanı'ndaki küçük, önemsiz ama canlı benliği için minnettarlıkla hafifçe gülümsüyor.

Spencer daha zayıf, daha solgun mu görünüyordu, yoksa Lily mi öyle kuruyordu? Bilemedi.

Hayır, bu doğru değildi. Lily'nin umurunda değildi. Haberleri, filmleri, siyaseti umursamıyordu. Amy'yi, Andrew'yu ya da annesini umursamıyordu. Kimse umurunda değildi. Lily sadece kendisine üzülüyordu. Altıncı haftada tartıldı: otuz dokuz kilo kel. Altıncı haftada yüzünde, vücudunda lezyonlar fark etti. Yapraklar dökülüyordu. Sonbaharı sevse de dışarı çıkamaz, kimsenin kendisini bu şekilde görmesine izin veremezdi.

Cuma akşamı Rachel ve Paul çat kapı geldi. Gözlerinden şoke oldukları belli oluyordu. Gizlemeye çalışıyor ama yapamıyorlardı. Lily, Rachel'ın merdivenlerden inerken ağladığını duyabiliyordu.

Lily çok iyi bir hasta, iyi bir teyze, iyi bir kız kardeş, iyi bir arkadaş, iyi bir herhangi bir şey değildi. Lily neredeyse Lily değildi.

Pazar günü Amanda çağırıp tüm günü orada geçirmesini istedi; keşke Lily, Spencer'ı da götürebilseydi. Onu arayıp öğleden sonra gelmemesini söyledi ve kiralık bir arabayla Bedford'a gitti. Lily ziyaretin kendisine iyi gelebileceğini düşünmüştü ancak annelerinin güçlü ve Lily'nin zayıf protestolarına rağmen etrafta koşuşan, bağırان, üzerine atlayan kızlar bir saat sonra onu tüketti. Oyun alanına gidecek, yerlerde emekleyecek, masa üstü oyunlar oynayacak ya da akşam yemeğine yardım edecek durumda değildi. Hatta konuşacak hali bile yoktu. Gidip misafir odasında uyudu ve sonra arabayla eve giderek Spencer'ı aradı, Spencer kanepeye yerleşmek ve bir kez daha *Bugün Aslında Düdü*'yü izlemek için geç vakitte geldi. "Bu aptal filmi ezberliyorum," dedi.

"Bu tuhaf çünkü ben tekrar tekrar izleyebilirim."

“Tuhaf, Harlequin.”

Spencer ona Harlequin demişti. “Tamam, esas *bu* tuhaf.”

Sadece sekiz tedavi daha. Sadece sekiz tedavi daha, sadece sekiz tedavi daha.

Sonra birisi öksürdü.

“Birinin öksürüğü senin tabutun,” demişti DiAngelo ona.

Tüm antikorlardan yoksun bir vücudu kaplayan kabuk hastalandı. Dilden boğaza, mideye, bağırsağa, kanla akciğerlere giden bakterileri yakaladı.

Akciğerlerdeki enfeksiyon zatürreye dönüştü.

Lily, ateşli ve dişleri ve diş etleri kanarken, helikopterle Mount Sinai'ye gitti. Port kateterinden birtakım antibiyotikler, glikoz, morfin verildi ama tüm hayatı değerleri düşüktü. Kan basıncı yok gibiydi, nabızı neredeyse atmıyordu.

Lily ne kadar süre kendinden geçtiğini bilmiyordu –uzun bir uyku gibiydi– ama gözlerini açtığında yanında bir rahip vardı. Lily rahibe, rahip Lily'ye baktı ve *artık Tanrı'ya daha yakınsın çocuğum*, dedi. Lily gözlerini kapatarak, *orası belli ama henüz o kadar yakın olmak istemiyorum*, diye düşündü ve rahip gidene kadar gözlerini açmadı. Üç dört gün sonra mı? Üç dört yıl mı? Yirmi yıl mı? Belki de giden rahip değildi.

Rahip yerine yatağının yanındaki koltukta büyükannesi oturuyordu ve yanında Amanda, Andrew ve Anne duruyordu.

Andrew!

Lily'nin bakışları onun üzerinde sabitlendi ve onu izledi; bir şeyler söylemek istiyor ama konuşmak için ağzını açamıyordu, boğazında solunum tüpü vardı. Soluklarını yine akciğer makinesi devam ettiriyordu. Lily elini uzatınca Andrew yanına geldi, Lily ona dokundu ve gözyaşları kulaklarına aktı. Andrew o anda bile bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Andrew, neden buradasın? Lily ağlamak istiyordu. Bana ihanet eden, onca ay benden saklanan sen, neden geldin? Amy kayboldu ve sen de kayboldun. İkiniz de benden uzaklaştınız

ve sebebini bilmiyorum, bunun nasıl düzeleceğini bilmiyorum. Herhangi bir şeyin nasıl düzeleceğini. Hepsi olmadan gel, hepsi içerideyken gel...

Spencer orada değildi.

Büyükannesinin gözlerine bakınca orada da tuhaf ve rahatsız edici bir şey gördü, her ne kadar Andrew'nun ifadesinden belirgin bir şekilde farklı olsa da. Lily bir kalem ve kâğıt istedi ve "Öleceğimi düşünüyorsunuz, değil mi?" yazdı.

Büyükannesi ilk başta cevap vermedi, sonra uzaklara baktı. "Hayır, canım. İyi olacağını düşünüyorum."

Lily yine Andrew'ya baktı. *İşte bu yüzden burada! Öleceğimi düşünüyorum. Bütün ailem buna inanıyor. Ama Andrew'nun gözlerinde başka bir şeyler var, bu dile getirilmeyen kabullenışten başka bir şey. Neredeyse ölmemi "umuyor" gibi.*

Lily ne diyeceğini bilemedi. Aklına yazacak bir şey gelmiyordu. Ama bir şey yazması gerekiyordu. "Annem nerede?" diye yazdı.

Lily'nin Annesi Burada

George saat sekizde plajdan döndü ve içeri girer girmez Allison'ı mutfağın yanında yerde, kalkmak için mücadele ederken buldu. Bir saatlik yürüyüşten, yüzmekten yeni dönmüştü. Sigara ya da kahve içmemiştir ve Allison yerdeydi. Çift camlı kapıların ardında, perdeleri çekili evin sabah karanlığında yerden kalkmaya çalışıyordu. George ona yardım etmeye gitti. Ama Allison kalkamıyor, leş gibi alkol kokuyordu. "Ah, Tanrı aşkına," dedi George onu bırakarak. Allison konuşmıyor, anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu. Ağzından salya akıyor, beyaz yuvalarında gözleri devriliyordu.

Bu sabah George ona karşı büyük öfke duyuyordu — ve kendine karşı şiddetli bir acıma. Hawaii'nin kendisine, altmış altı yaşında bir adama göre olmadığına karar vermişti. Hawaii gençler içindi. Şnorkelli yüzme, derin deniz dalışı, jet ski, yanardağ tırmanışı, yokuş yukarı bisiklet sürme gençlere göre idi. Belki Lily için. Ona en çok zevk veren şeyler –kayık-tan balık tutmak, sebze bahçesi– Hawaii'de yapılamıyordu. Ve diğer tutkusu –spor– bir saatlik bant kaydı gecikmesiyle anlamsız hale geliyordu. Maui'de canlı spor yayını yoktu. Bir uydu sistemi edinmiyordu çünkü evin çatısına monte edilmesine izin verilmiyordu. Bu yüzden yemek yapma sevgisiyle kendini eğlendiriyordu. Ama Allison onun yemeklerini yemiyor, ne yerse kusuyordu. Sadece kendisi için yemek pişirmesi

anlamsızdı. Kendisi için şarkı söylemek gibi. Yetenekleri için takdir edilmeyi seviyordu.

Allison haliya kustu. George sabah kahvesini yapmak için mutfığa bile girememişti. Ona sövdü ve yanından geçerek duşa gitti. Tıraş olarak, yıkanarak uzun zaman geçirdi. Dışarı çıktığında kusmuk neredeyse hiç temizlenmemişti ve Allison görünürde yoktu. Odasına gitmiş olmalıydı. Onu kontrol etmeye, kahve isteyip istemediğini sormaya gitti. Allison yerde baygın haldeydi ve George onu kaldırıp yatağına koyamadı. Orada bıraktı.

George'un günleri pek böyle geçmezdi ama bazen oluyordu; günün orta yerinde yatağına uzanıyor, kolunu yüzüne dayayarak düşünüyordu: *Böyle bir hayatım olduğuna inanamıyorum.*

Bugün Allison her zamankinden daha fazla, her zamankinden daha hızlı içmiş olmalıydı. George onu tekrar kontrol etmeye gittiğinde kendi kusmuğunun içinde yatıyor ve inliyordu.

"Allison," dedi, "Lily'yi görmek için New York'a gideceğim. Yarın yola çıkıyorum. Beni duyuyor musun?"

"Ölüyorum," diye inledi Allison. "Bunu bir daha yapmayacağım ama lütfen... ölüyorum. Yardım çağır."

George kaldı, yardım çağırdı. Allison iyileşmeyi başardı.

Artık üç günde bir duş alıyordu. Belki o kadar sık değildi, söylemesi zordu, günlerinin çoğu pusluydu. Yüzmeye ya da yürüyüşe gidemiyor, tıraşsız bacakları onu utandırıyor. Ama bacaklarını neden tıraş etmiyordu?

Çünkü düşmeden eğilemiyordu. Dengesini kaybetmeden ve düşmeden tek bacağını küvetin kenarına koyamıyordu. Düşmek, bugünlerde en iyi yaptığı şey gibiydi ve bu yüzden –tercihen değil, zorunluluktan– bacaklarını tıraş etmekten kaçınıyordu çünkü bir keresinde kayıp düşmüş ve kaburgasını fena halde incitmişti. Kırılmış olma ihtimali yüksekti. Ama altı haftanın ardından artık kaburgası acı vermiyordu.

Elleri titriyordu. Sabah titremeye başlıyor ve bütün gün durmuyordu. Bardağı dudaklarına götürdüğünde titriyor, sigara ojesiz tırnaklarının arasında sallanıyordu. Allison artık arkadaşlarına mektup yazamıyor, çeklerine ismini doğru dü-rüst yazıp imzalayamıyordu. Yine de yapıyordu çünkü yapmak zorundaydı ve isminin imza satırında ne kadar yarım yamalak göründüğünü umursamıyordu. Okunaksızdı. Ama artık okunaksız mektuplar yazamıyordu. Telefonu zar zor çeviriyordu. Allison'ın ellerinin titremesini engelleyen tek bir şey vardı. O tek şey şimdi neredeydi?

.

Lily'nin Halleri - Devam Ediyor

Lily bilincini yeniden kazandı, kendi başına nefes alıyor, hatta ağzına yiyecek götürebiliyordu. Tabii ki! Tansiyonunu yükseltirken kemoterapiyi bırakmak zorunda kaldılar. Kan nakli yapıldı ve DiAngelo onu görmeye geldiğinde oturuyordu. “Harika gidiyorsun, Lily. Söylüyorum sana, bunu yeneceksin.”

“Hımm,” dedi Lily. “Özellikle kemoterapi uygulanmadığı zaman harika gittiğimi fark ettin mi? Bak, Jell-O yiyorum. Eskiden Jell-O severdim. Ne düşünüyorsun? Tüm bunları unutsak mı? Eve gidip yemek yiyeyim ve eğer ömrüm varsa, kısa bir ömrüm olsa bile, ablamın kesinlikle almam gerektiğini söylediği şu Prada çantayı alayım, ne dersin?”

DiAngelo gülümsedi. “Sekiz hafta daha kemoterapi, Lil. Neredeyse yarısı bitti. Sonra büyük bir Gucci çantaya hazır olacaksın. Senin büyüklüğün göz önüne alındığında o kadar büyüğüne bile ihtiyacın olmayacak. Ama sana şunu söyleyeyim, ziyaretçilerini kısıtlıyorum. Sadece kısa bir süre için.”

“Ne zamana kadar?”

“Taburcu oluncaya kadar.”

“Ah, hadi ama! Kimi benden uzak tutmaya çalışıyorsun, Doktor D.?” Lily sesini alçalttı. “Büyükanнем gibi sen de dedektifi mi uzak tutuyorsun?”

“Dedektif, *gelebilecek* tek kişi,” dedi DiAngelo. “Ve sadece on dakikalığına.”

Spencer hiç gelmedi ama ertesi gün Lily, uyandığında yanında beş dakika boyunca boğazını temizleyen Anne'i buldu.

Anne sonunda konuştu. "Liliput, bu konularda sana tavsiyede bulunmaktan nefret ediyorum ama ablan olarak bu benim sorumluluğum. Lütfen anla. İşlerini yoluna koymayı hiç düşündün mü, kısa bir an bile olsa? Ne kadar hasta olduğunu bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum? Neden bahsediyorsun sen?"

"Lily, senin için hecelemem mi gerekiyor?"

"Evet, gerekiyor. Anlamamı istiyorsan yapmalısın."

"Bir vasiyet hazırlamayı düşündün mü? Cenaze düzenlemeleri? En azından bir yaşam vasiyeti düşündün mü?"

"Bir ne? Bu söylediğin oksimoron değil mi?"

Anne, Lily'ye usulca, fesat bir tonla hastanede bir DNR formu* imzalamayı düşünüp düşünmeyeceğini sordu.

"DNR da ne?"

"Çoğu hastane bir feragatname imzalamayı gerektirir çünkü normalde insanı her ne pahasına olursa olsun hayatta tutmaya çalışırlar."

"Bunu sevdim."

"Bırak komiklik yapmayı."

"Komiklik yapan kim? Gerçekten. Bunu sevdim."

"Dinle, tüm yetilerini kaybettiğinde," dedi Anne, "komaya girdiğinde ve çıkma şansın olmadığında, bir yeniden canlandırma talimatı, yani DNR seni ve aileni pek çok üzüntüden kurtaracaktır. Daha iyi, daha insanca. Bu tür bir kansere yakalandığında DNR ailen için rahatlık anlamına gelir."

"Annie, hastanenin beni ne pahasına olursa olsun hayatta tutmasını istiyorum, tabii senin için bir mahzuru yoksa."

* Kalbi ve solunumu duran hastaya herhangi bir müdahalede bulunmama kararı. (ç. n.)

“Vücudun iyileşemeyecek kadar tahrip olsa bile mi? Seni suni olarak yaşıyorlar.”

“Beni ne şekilde hayatta tutarlarsa tutsunlar, bana uyar.”

“Sen bilirsin. Sadece seçeneklerini bilmeni istiyorum. Bazısı ailen için biraz daha iyi.”

“Ailemin hayatta kalmamı istediğini varsayıyorum, öyle değil mi?”

“Ee tabii ki ama umut yoksa...”

“Bayan Ramen!” DiAngelo içeri girerek müdahale etti. “Saat altıdan önce ziyaretçi yok. Gayet açık söylemiştim.”

“Ama şu an ziyaret saatindeyiz,” dedi Anne aksi aksi. “Kanser ziyaret saati bilmez,” diye karşılık verdi DiAngelo. “Lily’de kanser 7/24 mevcut ve onun dinlenmeye ihtiyacı var. Hayır, gün içinde aile için bile vakit ayıramaz. Hiç kimse için. Bu, Lily’yi korumak için. Ve maske takmanız gerekiyor. Size bunu tekrar tekrar söyledim. İlle istiyorsanız akşam tekrar gelin. Aslında bu akşam akciğer tomografisi çekilecek. Belki de yarın gelmelisiniz.”

Ertesi gün, zatürre yüzünden kanser tedavisi bir hafta atlandığından ve böylece ızdırabı on dört haftaya uzatıldığından Lily taburcu edilip eve gönderildi.

Lily yataktan çıktı, kendini zorlamıştı. Her gün kendini zorlayarak yatağını topluyordu, daha sonra yatağın üstüne yatıp öğle yemeğine kadar uyusa bile. Ama her sabah, elleri ve dizlerinin üzerinde, yatağın etrafında dolaşıp kenarlarını sıkıştırıyordu.

Sekizinci haftada Lily yatak toplamak dışında ayağa kalkamıyordu. Pazartesi ve salı günleri geçip gitti. Çarşamba yoktu, perşembe pusluydu. Cuma yatağını topladı. Cumartesi Joy’la dışarı çıkıp bloktan aşağı yürüyüş yaptı. Az yiyordu. Pazar Spencer gelene kadar okudu, banyo yaptı, uyudu. Pazar günleri iyi geçiyordu ama sonra tekrar pazartesi geliyordu.

Amanda bu yıl Şükran Günü yemeği hazırlayacaktı ve Lily'nin de onlarla kutlamasını istedi ancak Lily'nin gitmesi mümkün değildi. Herkesin zamanını mahvederdi. Joy'a bir gün izin verdi ve Spencer'a Amandalara gideceğini söyledi ama Şükran Günü'nde yalnızdı. Spencer ailesiyle birlikte olmak için Long Island'a gitmişti. Rachel ve Paul kendi aileleriyle birliktelerdi. Jan McFadden erken vakitte arayıp ağlayarak Lily'ye mutlu bir bayram diledi. "Bugün insanlar bana öyle korkunç şeyler söylüyorlar ki. Kendini şanslı say, iki çocuğun daha olduğu için *şükret* diyorlar."

"Sadece ne diyeceklerini bilemiyorlar, Bayan McFadden."

"Gerçek renklerini gösteriyorlar. Her şeyin bir nedeni olduğunu söylüyorlar."

"Biliyorum, en çok da bu laftan nefret ediyorum." Lily biliyordu.

"Ah, Lil, iyi olacaksın, sadece güçlü olman gerekiyor."

Tüm yapması gereken bu muydu? Yoksa gerekenlerden sadece biri miydi bu? Bayan McFadden da ne söyleyeceğini bilememe tuzağına düşüyor. "Sizin de, Bayan McFadden. Sizin de."

Spencer "üzgünüm" ve "yemek ye"den başka bir şey söylemiyor. Neden dünyanın geri kalanı onun gibi olamıyor?

Lily son aylarda zaman kavramını yitirdi ve aklının başında kalması için evdeki her duvara saatler koydu: Saat başı çalan duvar saatleri, Mickey Mouse'lu saatler, dijital saatler, ikinci el saatler, Meksika ve Çin saatleri, aklının yapamadığını bildireceklerdi. Mesela Şükran Günü öğleden sonra lavaboda yeterince uzun süre ayakta duramayınca burnunun tuvaletin içine doğru kanaması ne kadar sürmüştü? *Altmış beş dakika*, diye düşündü Lily. Bir şeyin başladığı saati hiç hatırlayamıyordu. Hiçbir şey hatırlayamıyordu. Spencer'ın çağrı numarasını telefonun yanında tutması gerekiyordu.

Dokuzuncu hafta tüm yapraklar döküldü ve hava soğudu. Fakat Lily ceketini giyip yürüyüşe çıkamadı çünkü evden dı-

şarı adım atamıyor, merdivenlerden inemiyordu; bacaklarını basamaklardan aşağıya doğru hareket ettirecek gücü yoktu. Joy, onun isteksiz ağzından büyükannesinin getirdiği ev yapımı tavuk çorbasını zorla içirdi. Lily içinde tutmak için mücadele etti. Rachel ziyarete geldi; kışın nasıl hep kilo aldığını, kiloyu sabit kılmak için yeterince iyi bir diyet olmadığını anlattı da anlattı. Lily, kalıcı bir diyetin muhtemelen isim hatası olduğunu söyleyerek espri yaptı, Rachel güldü ve “Seninle bunu konuştuğum için ne aptalım, değil mi?” dedi. Lily de, “Benimle başka ne konuşacaksın ki?” diye karşılık verdi.

Rachel, Spencer’la neler konuştuklarını sordu.

“Hiç,” dedi Lily. “Cidden,” diye ekledi Rachel’ın yüzündeki şüpheli ifadeyi görünce. “Hiçbir şey. Spencer oturuyor, televizyon seyrediyoruz, komedi filmi komikse bazen gülüyoruz, sonra evine gidiyor. Geçen gün *Ah Mary Vah Mary*’yi izliyorduk, filmin ne kadar müstehcen olduğunu biliyorsun, ona bakamadım bile, çok utandım ama Spencer o kadar güldü ki neredeyse ağlıyordu.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu.”

“Kendini nasıl hissettiğini sormuyor mu?”

“Biliyor.”

Lily telefona gidemiyordu. Arayanlara nasıl olduğunu, iyi olmadığını, kendini iyi hissetmediğini söylemek için bir mesaj kaydetti. Ama mesajları dinlerken bazen geriliyordu. “Lily, ben annen. Anlamıyorum. Hiç evde yoksun... ya da belki evdesin ve sadece açmıyorsun. Lily? LILY?” Bunun Lily’yi üzeceği ortadaydı. Bundan sonra, Lily’nin açık isteğinin aksine Joy telefona cevap vermeye başladı. Robot gibi bir sesle bazı klinik bilgiler veriyor, arayana Lily’nin uyuduğunu bildiriyordu. Mesajları not almayı teklif etti. Neredeyse bip sesi çıkarıyordu. Böylece Lily mesajlarını sakın ve belli bir amaca –Lily’nin iyileşmesine–

bağlı bir arabulucu yoluyla alıyordu. Bu hemşire mekanizması olmasa Lily ne yapardı?

Joy, Lily'nin banyoda öğürdüğünü veya baygın halde olduğunu söylemiyordu. Lily'nin televizyon izleyemediğini, gazeteye konsantre olamadığını da. Çizim yapacak kadar uzun oturamıyordu. Bazen Lily yan yatarak kömürle eskiz yapıyor, yanağı kâğıdın üzerinde uyuyakalıyor ve uyandığında yanakları kömürden simsiyah oluyordu.

Lily'nin cildinde aniden hiç görmediği lekeler belirmeye başlamıştı. Her tarafta kırmızımsı kahverengi şeritler. Derisi soyuluyordu. Doktor DiAngelo kemoterapinin onu içten dışa doğru yaktığını söyledi. Lily beyninin de yandığını düşündü.

Joy, Lily'yi banyoda ağlarken buldu; Lily'nin burnundan kan damlıyor, suyu pembeleştiriyordu.

Joy'a, Joshua kendisini bu şekilde, bu kadar hasta, vücudu bu şekilde mahvolmuş görmeden ayrıldıkları için şükrettiğini söyledi. Bu gerçekten şükrettiği bir şeydi: Joshua'nın, en büyük sıkıntısını yaşadığını gördükten *sonra* kendisinden ayrılma fırsatı bulamamış olması.

Joy, Lily'nin yüzünü sildi, onu ayağa kaldırdı, bir havlu verdi, kuruladı. "Spencer burada," dedi Joy usulca. "Sana Jell-O getirdi."

Lily konuşma gücünü kaybediyordu. Sadece konuşma değil, görme gücünü de. Kuşkusuz kokuyu da; hiçbir şeyden koku alamıyordu. Yanılıyor olabilir miydi? Ağaçlar rüzgârda hışırdamayı bırakmış mıydı, yoksa artık onları duyamıyor muydu? New York sessizleşiyordu, itfaiye arabası yoktu, polis arabası yoktu, pazar sabahları sessizce kiliseye gitmek yerine erkek arkadaşlarına sarhoş sarhoş haykıran kadınlar yoktu. Hatta kadınlar bile suskundu. Lily televizyonu açtı, daha yakınına oturdu.

Yaklaşık dört aydır dünyayla bağlantısı kesikti. Dört ay. Yakında bitecekti.

Tünelin sonunda ışık vardı. Hayat değil, ölüm ışığı.

Güzel İnsanlar

Günlerden pazardı, Spencer birazdan gelecekti. Telefon çalmadan önce Lily yatakta çarmıha gerilmiş gibi kollarını bacaklarını yana açmış yatıyordu. Ölümün böyle bir gün olabileceğini düşündü: serin rüzgâr, çıplak meşelerden süzülen altın sarısı ışık, kırmızı akçaağaçlar, pazar otomobillerinin yumuşak sesleri, pazar bebek arabaları, bahçeye bakan pencerede güneşlenen kedi, aşağıda bahçesinde ceketini giymiş kahve içerek gazetesini okuyan yaşlı kadın. Ölümünden sonra acı olmayacaktı, kanama olmayacaktı, kusma yoktu, zayıflık yoktu. Sadece mutluluk ve kalpte hafifleme...

O sırada telefon çaldı.

Cennette telefon olmazdı. Kimse seni yarıda kesemezdi. Kimse rahatsız edemez veya sinirlendiremezdi. Ölüm ebedî bir pazar olurdu.

Ve şimdi, pazar günü kendinizi ne kadar kötü hissettiğinizi düşünürseniz düşünün, düşündüğünüz kadar kötü olmadığını söylüyorum.

Belki de babasıydı. Bu ihtimal her zaman vardı.

“Alo?” dedi Lily umutla.

“Nihayet! Telefonu açıyor!”

Babası değildi. Lily bir sonraki cümle için kendini zorladı.

“Merhaba, anne.”

“Eh, iyi bir merhaba. Sorun nedir?”

“Hiçbir şey. Ne oluyor?”

Lily'nin annesi sarhoş gibi konuşmuyordu, sözcükler ağzında yuvarlanmıyordu, sadece biraz keskindi.

“Peki *nasılsın*?”

“İyiym, teşekkürler,” dedi Lily. Annesine nasıl olduğunu sormayı düşündü ama umursamıyordu ve sahte davranmadı.

“Bana nasıl olduğumu sormayacak mısın?”

Derin bir nefes aldı. “Nasılsın anne?”

“Artık iyiym. Merak etme. Tümör iyi huyluydu.”

Lily gözlerini açtı. “Ne... tümör mü?”

“Ne, baban söylemedi mi? Sana benim hakkımda yalan söylemekle meşgul, sağlığım hakkında gerçek bilgileri değil. Peki *senin* durumun nasıl? Hâlâ *kemoterapi* görüyor musun?”

“Evet. Kemoterapi hâlâ devam ediyor. Dört tedavi daha.”

“O halde daha mı iyisin?”

“Bilmiyorum.”

“Peki *şimdi* sorun ne? Sesin bir kutu solucan yutmuşsun gibi geliyor.”

“Hayır, hayır, ben iyiym.” Lily başka bir şey söylemedi.

Allison yavaş yavaş konuşuyordu. “Seni daha sık aramak istedim ama gerçekten hastaydım, Lil. Baban sana hastaneye gitmem gerektiğini söylemedi. Ciğerlerimin röntgenini çektiler. Birinde bir leke olabileceğini düşünüyorlar. Tanrım!”

“Hayret,” dedi Lily. “Babam söylemedi bana.”

“Biliyorsun ki ara sıra telefonu alıp anneni arayabilirsin. Kolun kopmaz.”

“Meşguldüm, anne.”

“Ne yapıyordun ki?”

“Çok, çok hastaydım.”

“Ah, bırak bu kadar melodramatik olmayı. Tıpkı baban gibisin. Eski meslektaşlarına Andrew hakkında anlattığı hikâyeleri duymalısın. Onlarla sürekli telefonda. Kayıp kız fiyaskosu temizlendikten sonra onun için Andrew şimdiden Beyaz Saray'da. Ağabeyin nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok.” Lily mayıstan beri Andrew’yla özel tek bir kelime konuşmamıştı.

“Hımm. Onu da aramıyorsun. Doğrusu bu şaşırtıcı. Biliyor musun, doktor depresyonda olduğumu söyledi. *Klinik olarak* depresyonda olduğumu. Prozac verdi ama bana iyi gelmedi. İlacı kusup durdum.”

Lily telefonu kulağından biraz uzaklaştırarak yatakta yan döndü, böylece camdan dışarı bakıp havayı koklayabilirdi. Kendine kayıtsız kalmayı öğretmek için havayı içine çekip bıraktı. Sessizdi. “Anne, kapatmam gerek.”

“Kapatmak mı? Daha yeni aradım. Aylardır konuşmuyorum! Neden öyle? Seni aramıyor muyum? Mesaj bırakmıyor muyum?”

“Bilmiyorum, sence?” Annesi bir makineye mesaj bıraktığı mı düşünüyordu? Lily, “Bazen aradığında söylediğin tek kelimeyi bile anlayamıyorum,” dedi.

“Neden bilmiyorum, mükemmel İngilizce konuşuyorum. Eh, şimdi arıyorum seni. Bana nasıl olduğunu söyle.”

“Söyledim sana, harikayım.”

“Büyükannen muallakta olduğunu söylüyor. Amanda da. Annie senin için gerçekten endişeleniyor, çok iyi bir abla oldu.”

“Anne... Ağustostan beri hastayım ve bu seninle ilk konuşmamız, farkında mısın?”

“Telefonunu hiç açmıyorsun! Ne zaman ararsam arayayım telefonu açmıyorsun. Açtığın zaman da böyle konuşuyorsun.”

“Nasıl konuşuyormuşum?”

“Neredeyse benim kadar depresyonda gibisin, Lil.”

Lily bıkkın bir ses çıkardı. Vücudunda tüy kalmış olsaydı tüm tüyleri diken diken olurdu. “Kapatmam. Gerekıyor. Anne,” dedi kapalı dudaklarının arasından. Son derece güzel bir pazar günü mahvolmuştu. KONUS düşmesine yeterince sert basamıyordu. Hiç tatmin edici değildi. Telefonu odanın karşısına açılan kapıya fırlattı ve içeri giren Spencer’ın bacağına çarptı.

Spencer teslim olur gibi yaparak ellerini kaldırdı. Lily yüzünü pencereye çevirdi.

Los Angeles Öyküsü'nü izlediler çünkü Lily yaşam bilmececinin cevabının orada olduğuna inanıyordu.

Orada bulamadı.

Bu yüzden *Çılgın Aile*'yi izlediler. Belki de oradaydı.

Spencer, "Doğru söyle, hayat bilmececinin cevabı için mi, yoksa Keanu için mi izliyorsun?"

"O kadar mı belli ediyorum?" dedi Lily.

Film babalar ve oğullar hakkındaydı ama Lily anneler ve kızları düşünmekten kendini alamadı. Spencer neden gülmediğini sorunca Lily filmi duraklattı ve ona döndü. "Annemin olayı ne biliyor musun?"

Spencer ona döndü. "Eh, bana söylemiştin. Bazı sorunları var."

"O çok güzel," dedi Lily. "Ve daha da kötüsü, kendisi de her zaman öyle düşünmüştür. Sadece güzel değil, herkesten daha güzel. Annemin Maui'deki fotoğraflarını gördün."

"Evet," dedi Spencer çekimser bir ifadeyle.

"Ne? Hâlâ çok güzel. Artık daha yaşlı."

"O yüzden değil."

Lily bunu biliyordu. "Eskisi kadar iyi görünmediğini biliyorum. Ama sana söylüyorum, güzel insanlara bir şeyler oluyor. Hayatın, Tanrı'nın onlara etraflarındaki tüm insanlardan daha fazla bir şeyler borçlu olduğunu düşünüyorlar. Kendi yaşamlarının daha iyi, daha dramatik ve daha mutlu olması gerektiğini düşünüyorlar — siyah beyaz değil, renkli."

"Herkes hayatta daha mutlu olmayı ister."

Lily başını iki yana salladı. "Hayır. Güzel insanlar gibi değil. Bu dünyada başları hepimizden daha dik yürüyorlar ve büyük mutluluğun, büyük sevginin, büyük sevincin onların hakkı ve ayrıcalığı olduğunu düşünüyorlar. Nasıl ki güç zenginlerin hakkı, tutku da güzellerin hakkı." Lily duraksadı. "Özellikle

aşk söz konusu olduğunda. Güzellik ve aşk bir şekilde eşanlamlı hale geliyor. Sıradan insanların nasıl büyük aşkı olabilir ki? Olamaz, işte böyle. Sıradan sevgiye, vasat sevgiye sahip olabilirler ama yürekleri pır pır edip mutluluktan uçamazlar. Sadece güzellerin kalpleri pır pır eder.”

“Sanırım burada tam üstüne bastın,” dedi Spencer. “Güzel insanların ille de güzel kalpleri olmaz.”

“Ama bu önemli değil, görmüyor musun? Bir kalbe âşık olmuyorsun. Bir kadının yüzüne, vücuduna, saçına, kokusuna âşık olursun. Bu öncelikli, diğer her şey ikincil. Annem gençliğinde o kadar güzeldi ki onunla tanışan her erkeğin nasıl olup da *aşkından ölmediğini* anlamıyordu.”

“Baban âşık oldu mu?”

Lily başını evet anlamında salladı. “Oldu. Bu da başka bir sorun; neredeyse kırk üç yıllık evliliğin ardından babamın hâlâ öyle olmasını istiyor.”

Spencer bir süre hiçbir şey söylemeyince Lily az önce söylediklerini düşündüğünü sandı ama Spencer’ın ağzından çıkan bir sonraki cümle, “Amy güzel miydi?” oldu.

“Ah, Tanrı aşkına Spencer!” Lily televizyona döndü, uzaktan kumandadaki oynat tuşuna bastı ve ses seviyesini yükseltti. Spencer eğilerek uzaktan kumandayı elinden aldı ve filmi duraklattı.

“Neden *hep* bunu yapıyorsun?” dedi Lily ona bakmadan. “Neden her zaman, her zaman konuşmayı tekrar buna getiriyorsun?”

“Çünkü ben bunu yaptığımda bana cevap vermiyorsun.”

“Evet, güzeldi, evet, evet, evet ama şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum, onun ya da ikisinin hakkında konuşmak istemiyorum. Onlar hakkında düşünmek istemiyorum, anlayamıyor musun?”

Lily sustu, Spencer da susuyordu. Film durdurulmuş olarak kalmaya devam etti. Sonunda Spencer konuştu. “Söylesene, baban yakışıklı mı?”

Lily içini çekti. “Çok. Kızlarla arası çok iyiymiş, büyü-kannem öyle diyor. Ama kızları tavlama amacı dışında dış görünüşünü pek düşünmezmiş. Beynine çok daha fazla önem veriyormuş. Dış özelliklere çok prim vermeyecek kadar zekiydi.”

“Ama annen...”

“O da akıllıydı ama bunu zerre kadar önemsemiyordu. Aynaya baktığında Botticelli’yi görüyordu. Etrafındaki tüm erkekler de öyle. Bu yüzden âşık olduğunda –babamdan önce birine– sonsuza dek süreceğini düşünmüş çünkü güzelliği ebedî görünüyormuş. Bu yüzden adam sadece birkaç ay sonra bitirince şoke olmuş, inanamamış.”

“Adam neden bitirmiş?”

“Bilmiyorum. Hiç söylemedi. Nedenini kimseye anlattığını sanmıyorum, hatta babama bile. Ama tek bir şey biliyoruz: bu akıllalmaz reddedilmeyle uğraşırken iki izmaritle bileklerini yakmış.”

Spencer kaşlarını kaldırdı. Lily gülümsedi. “Dedim sana. Bir kuş olsa guguk kuşu olurdu.”

“Söylesene, Andrew kime benziyor?”

“Spencer!”

“Tamam, tamam.” Spencer derin nefes aldı. “Biliyor musun, onlara göre sen şaşırtıcı derecede iyisin.”

“Hımm, hayır, sanmıyorum.”

Spencer sessizdi. “Sence aşk sadece güzellere mi ait?”

Lily düşündü. *Sende hiç sevemediğim şeyler var.* “Evet,” dedi istemeye istemeye. “Kabul etmek istemiyorum ama bence öyle. Joshua’nın beni terk ettiğine de inanmak istemiyorum ama daha güzel olsaydım terk etmeyeceğini düşünmekten kendimi alamıyorum.”

“Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum,” dedi Spencer. “Peki şu çocuk *güzelliğine rağmen* anneni terk etmedi mi?”

“Evet ama bu sadece annemin içinde, güzelliğinin dünyanın geri kalanından sakladığı ama sevgililerinden pek saklayamadığı bir kara delik olduğunu doğruluyordu.” Lily sustu. Spencer az önce *bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum* mu demişti? Kanepenin karşısından ona baktı ama Spencer televizyona geri dönmüştü. “Andrew’nun annemle hiç alakası yok,” dedi Lily, oynat düğmesine basarak. “Senin saçma soruna cevap olarak.”

Spencer gülümsedi. “Liliput, evrendeki haklı yerini inkâr etmeyi bırak,” dedi. “Annenin aşırı güzelliğini ya da kara deliğini istemiyorsun. Bunun seni nereye götürdüğüne bak.”

Kapı zili çaldı. Aşağıdaki zil değildi. Dairenin kapı ziliydi. Lily durdur tuşuna bastı. Saat akşam altıydı.

“Birini mi bekliyordun?” Spencer ayağa kalktı.

“Hayır,” dedi Lily. “Belki Rachel’dır. Git bak.”

Spencer bakmak için kapıya gitti, ardından yavaşça Lily’ye döndü. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ailen gelmiş.”

Lily ellerini yüzüne götürdü. “Ah, hayır! Hangileri?”

“Ee... hepsi.”

“Ah, hayır! Hayır!” Kapı zili tekrar çaldı ama Lily’nin şaşkınlığı o kadar büyüktü ki kanepeden bile kalkamadı.

“Kapıyı açmam gerek, Lily.”

“Spencer, onlar...” Spencer hepsini içeri aldı.

Sinir krizi geçirecekler, diye cümlesini tamamladı Lily için-den. Gündelik kıyafetiyle son derece rahat, üstünde yıpranmış kot pantolon ve bir sweatshirt, sehpa görev dışı silahı, kapının yanındaki botlarıyla Spencer; makarna tepsileri, kekler, Kool-Aid sürahileri, patates cipsi paketleriyle gelen Amanda, Anne ve büyükannesini sadece Lily’yle ikisinin bulunduğu küçük, karanlık daireye alırken Lily onların yüzlerindeki ifadeyi tahmin edebiliyordu.

Kimse, Spencer bile ne söyleyeceğini bilmiyordu.

İlk konuşan Lily oldu. “Büyükanne, Annie, Mand; Dedektif O'Malley'yi hatırlarsınız.”

Hiçbir şey söylemediler, yiyecekler hâlâ ellerinde duruyordu.

Spencer silahını, ceketini aldı, botlarını giydi. “Görüşürüz, Lily.”

“Evet, görüşürüz.”

Spencer arkasından kapıyı çektikten sonra Lily'ye döndüler ve Lily tekrar kanepeye çöktü. Ondan bir cevap, bir açıklama bekleyerek, onu suçlayarak bakıyorlardı ama Lily ne diyeceğini bilmiyordu. Kemoterapinin onuncu haftasında polis iş için bir kızı taciz etmeye mi gelmişti? Yoksa bir süre onunla oturmaya mı?

Peki hangisi daha kötüydü?

“Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Joy'a pazar günleri izin veriyorum.”

“New York'taki onca insanın arasından o adamı mı evine soktun?”

Kısa, boğucu bir ziyaret oldu. Yirmi dakika sonra hepsi dışarıdaydı ve Lily yalnızdı.

Kanser Manser

Lily'nin ailesi onunla konuşmayı bırakmıştı, bir tek Anne dışında. Hâlâ Lily'yi arayıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyor, Lily ise yorgun argın, "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Senin bir şeye ihtiyacın var mı?" diyordu. Amanda aramayı bırakmıştı. Büyükanne yine evine çekilmişti ve artık gelip Lily'yi görmemesine gerekçe olarak Joy'un orada bulunmasını ve agorafobisinin tekrar başlamasını göstermişti. Babası ise aramıyordu.

Fakat her şeyi açıklığa kavuşturan annesi olmuştu. *Ah, Lily, şu lanet telefonu neden açarsın ki!* Annesi güzel, sakın bir günde, "Biliyorsun ki şu rezille düşüp kalktığın için herkes sana kızgın," demişti.

"Ne rezili?"

"Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Baban olacak yaşta olması bir yana, hiç utanman yok mu senin? Yapmadığı bir şey için ağabeyini hapse atmak istiyor. Ağabeyini!"

"Ben kimseyle düşüp kalkmıyorum, neden bahsediyorsun?"

"Ah, hadi canım sen de! Oyun oynamayı bırak. Evet, ikinizin arasında bir nesil var ama sen yirmi beş yaşında bir kadınsın, çocuk değil. Aileni yok etmeye kalkışıyor ve sen onu evine alıyorsun, öyle mi? Şeytan yollamış onu. O düşman. Eğer bunu göremiyorsan sende bir sorun var demektir, Lily. Gerçekten, sadece ruhun ve vicdanın yok."

“Anne, neden bahsediyorsun? Kanserim ben. Bana yiyecek getiriyor...”

“Ah, kanser manser. Kanserini bahane etme, Lil, onu bize karşı silah olarak kullanma. Yine de iyi kararlar vermek zorundasın, akıllı kararlar. Neden ona ağabeyinin masum olduğunu söyleyemiyorsun?”

“Söylüyorum ve bu konuda konuşmak istemiyorum. Gitmem gerek.”

“Amanda bana yaşam kalitenin korkunç olduğunu söyledi. Kendine yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını, dışarı çıkmadığını, egzersiz yapmadığını, okumadığını, resim yapmadığını söylüyor. Onunla birlikte olmana şaşmamalı. Sıkıldın, Lil ama kendini toparlamalısın.”

“Ben kendimdeyim, anne. Sen kendinde misin?”

“Sence ağabeyin neden artık seninle konuşmak istemiyor...”

Lily telefonu çarparak kapattı.

Bunu nasıl söyleyebilirdi, bunu nasıl söyleyebilirdi, bunu NASIL söyleyebilirdi?

Lily inleyerek yatağına uzandı, içinde davul gibi gümbürdeyen sözcükleri bastırmaya çalışıyordu. *Anneler... çok fazla güç, çok fazla bıçak... insana kötü davranmanın pek çok yolu.*

Ah, tüm kutsal şeyler adına, Lily nasıl olmuştu da şu lanet telefonu açmıştı?!

Böyle düşünebilir miydi? Annesinin böyle düşüncesiz bir ayık olmasındansa fena halde sarhoş ve ulaşılmaz olmasını tercih ederdi.

Dört aylık kemoterapinin artan etkileri onu mahvediyordu. Yakında biteceğini bilmek sevindirmiyordu çünkü her gün her şey bitecekmiş gibi hissediyordu. *Ah, bunların hepsi bitecekmiş gibi.*

Sadece iki tedavisi kalmıştı. Biri Noel'den hemen önceydi.

Lily, Noel için istemeye istemeye Spencer’la birlikte –cevap olarak hayırı kabul etmemişti– Farmingville’e, annesinin evine gitti. Lily gitmek istememiş, Andrewlara gideceğini söylemişti ama Spencer, “Şükran Günü’nde bana yalan söyledin ve sonra burada tek başına olduğunu öğrendim. Noel’de tek başına olmayacaksın Lily, hepsi bu kadar,” demişti.

Böylece gitti.

Lily arabada, “Beni nasıl açıklayacaksın?” dedi.

“Ben büyük bir çocuğum. Neden bir şeyi açıklamak zorunda olayım?”

Spencer’ın ailesi disiplinsiz bir ordu bölüğü gibiydi. Spencer onu “Lily” diye tanıttı. “Bu Lily” der gibi. Ve hepsi bu kadardı. Kız kardeşlerden ikisi –Lily kimsenin adını hatırlayamıyordu– onu yavaş yavaş, iki kez süzdüler, Spencer’dan Lily’ye geçip sonra tekrar Spencer’a dönerek uzunca bir süre baktılar ve hepsi bu kadardı. Aile bağırıyor, içiyordu, müziğin sesi yüksekti, çocuklarındaki daha yüksekti, yetişkinler ikisini de bastırmaya çalışıyordu. Lily’nin akustik bir saç perdesiyle korunmayan kel kafasında, her ses emisyonu yankılanıyor ve sekiyordu, ta ki kafası viral sinir uçlarından oluşan büyük bir kırmızı top haline gelene kadar; bir fısıltı daha duyarsa olağanüstü bir sinirsel yüke dönüşecekti. Fakat çocuklar onun kafasına aldırıyorlardı, “Spencer dayı” dâhil büyüklerin “Rahat bırakın kızı!” diye bağırmaclarına rağmen tek istedikleri dokunmaktı.

“Spencer dayının zaten bir kız arkadaşı var,” dedi Sam, gelecek ay kırk üç yaşına girecek Spencer’ın sekiz yaşındaki yeğeni. “Şikago’da ailesiyle birlikte. Annem seni sadece kanser olduğun için getirdiğini söyledi.”

“Sammy!” Annesi, Lily’nin aşırı yüklü kafasından daha kırmızıydı.

Lily gülümsedi. Yemek masasında yanında oturan Spencer’a bakmadı.

“Lily, ben öyle bir şey demedim, lütfen kusuruna bakma,” dedi annesi, belli ki bir zamanlar sevdiği bir oğula öfkeli bakışlar atarak.

“Önemli değil.” Lily eğleniyordu. “Gerçekten. Ve Sammy, annen haklı, dayın beni sadece kanser olduğum için getirdi.”

Takip eden korkunç sessizlikten sonra herkes hindi ve tatlı patateslere girişti. Spencer sessiz duruyordu. Lily neşeyle yedi; ikinci, üçüncüyü istedi ve sonra Spencer’ın yetmiş yedi yaşındaki annesinin beyaz ve temiz banyosunda hepsini kustu.

“O sadece bir çocuk,” dedi Spencer sonunda, eve dönerken arabadaki suskunluğun ardından. “Ve söylediği doğru değil.”

“Ah, sanki umurumdaydı.”

“Ne öyleyse?”

“Yok bir şey.”

“Hadi ama, bugün Noel.”

“Evet, söylemiştin bana. Noel iyiliğin için teşekkürler, Dedektif O’Malley.”

“Ah. Demek ki umurunda.”

“Hiç alakası yok. Ama bu doğru.”

“Lil, sorun nedir? *Bir* sorun var, ne?”

Lily cevap vermedi.

“Ne?”

“Biliyor musun, bugün Andrew’ya gidebilirdim, bütün ailem orada. Neden gitmediğimi biliyor musun? Çünkü beni davet etmediler. Hatta Amanda, ‘Lil, bu koşullar altında gelmemen gerçekten iyi olur. Anlarsın. Tüm bunlar biraz yatışsın,’ dedi.”

“Üzgünüm. Benim hatam.”

Evet, demek istiyordu Lily. Senin hatan. Ve benim hatam. Spencer konuşmayınca, “Bana çok kızgınlar,” dedi.

“Biliyorum.

“*Bilmiyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun.*”

“Öyle mi?”

“Tabii ki anlamıyorsun! Onları sattığımı düşünüyorlar.”

“Kim için?” Spencer ona o kadar hızla baktı ki az kalsın yoldan çıkıyordu. “Benim mi? Şaka yapıyor olmalısın. Onlara birini satma konusunda en isteksiz kişi olduğunu söyledin mi? Birini satma konusunda başarısızsın, en kötü tanıksın, en kötü hafızaya sahipsın, hiçbir şey hatırlamıyorsun ve hatırladıklarını da benden saklıyorsun. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun, onlara bunu söyledin mi?”

“Umursamıyorlar ve bana inanmıyorlar.”

“Bu nasıl senin hatan oluyor?”

“Ah, Spencer. Bu onlarla alakalı değil.” Lily sustu. *Bu seninle alakalı.* Haklı olduklarını düşündü. Annesi haklıydı. Lily, Noel’i ağabeyini içeri atmak isteyen İrlandalı bir Katolik’le geçirdiği için kendini kötü hissetti. Nasıl olmuştu bu? Ağabeyi aileyi nasıl da altüst etmişti ve suçlu Lily miydi?

“Neden boş yere sinirleniyorlar bilmiyorum,” dedi Spencer. “Onunla bir aydır konuşmadım. Aramadım. Hiçbir şey yapmadım. Onlarca işle meşguldüm. Kayıplar için Noel en kötü zamandır. Çok fazla kişi kayıp ve aileleri onları geri istiyor.” Durakladı. “Çoğu aile Noel’de sevdiklerini yanında istiyor.”

“Ah, kes şunu. Ailemi yargılamayı bırak. Bak, sana ağabeyim hakkında bir şey söylememi istiyor musun? İstedğin bu mu?”

“Hayır! Senin ailenle barışmanı istiyorum. Kendinle barışmanı.”

“Duymak istiyor musun, istemiyor musun? Sana yardım etmeyecek ama işte, dinle.” Lily’nin sesi titriyordu ve alçaktı. “Yıllar önce üniversitedeyken, her hafta sonu Cornell’den eve gelirdi ve pazar günü tekrar dönmeden önce beni New York’a götürürdü. O yirmi yaşındaydı, ben üç. Beni Doğa Tarihi Müzesi’ne, Met’e ve Guggenheim’a götürürdü. Beni sinemalara, Serendipity’de sodalı dondurma yemeye, Cloisters’a, Battery Park’a, Empire State Binası’na ve İkiz Kuleler’e götürdü. New York’u sevmeyi öğrendim çünkü dört yıl boyunca pazar günleri

o bana burayı gösterdi. Metroda elimi tutuyor, dönüş yolunda evimize kadar beni taşıyordu. Hukuk fakültesindeydi, en son dışarı çıktığımızda ve beni kucağında taşıdığına yedi yaşındaydım. Sonra evlendi ve meşgul biri oldu, onu daha az görüyordum ama yine de beni öğle yemeğine, sinemaya, akşam yemeğine götürüyordu. Arıyordu, konuşuyorduk. Daha önce hiç böyle olmamıştı, şimdi beni tamamen dışladı.”

Lily, Spencer'ın direksiyondaki ellerinin gerildiğini gördü. Amansızca yola bakıyordu.

“Ona taptığımı anlayamıyor musun? Amy'nin onunla ilişkisi ensest gibi. Babamla ilişkisi olan kız kardeşim gibi olabilir. Ve Andrew bunun acımasız bir ihanet olduğunu biliyor. Benimle yüzleşmez. Bu yüzden beni görmeye gelmedi, annemin söylediği kötü şeyler yüzünden de değil, senin aptal ve tamamen yanlış varsayımların yüzünden de değil!” Lily'nin tüm vücudu titriyordu. Burnu kanamaya başladı.

Spencer avucunu ona doğru kaldırdı. “Tamam, Lily.”

“Ne tamam?” diye bağırdı.

Spencer avucunu hâlâ yukarıda tutuyordu. “Sen hastasın, kansere yakalandın ve ben değilim, sadece bunu seninle tartışmayacağım. Bu imkânsız. Tamam derken bunu kastediyorum, Lily. Bu yüzden sakın ol.”

Lily sakinleşip temizlendikten sonra ona, “Ah, kanser manser,” dedi.

Yolun geri kalanında sessizdiler. Spencer merdivenleri çıkmasına yardım etmeye kalkışınca Lily sorun olmayacağını, artık yardımına gerek duymadığını söyledi.

Spencer onu omuzlarından tuttu. “Biliyor musun, seni yukarı çıkardıktan sonra iyi olabilirsin ama bensiz oraya çıkmanın bir yolu yok, bu yüzden saçmalamayı bırak.”

Lily saçmalamayı bıraktı. Asansörsüz binada onsuz beşinci kata çıkamazdı. Yardım etmesine izin verdi. Spencer sonuncu kattaki merdivenlerde onu taşımak zorunda kaldı.

Eve girdiklerinde kalmasını isteyip istemediğini sordu.

“Hayır!”

“Mutlu Noeller,” dedi Spencer ve dışarı çıktı.

Sondan bir önceki kemoterapi yılbaşından beş gün önceydi. Joy milenyum için izin almıştı. Yumuşayan büyükannesi, Lily’yi Brooklyn’e, yatıya kalmaya davet etmiş ama Lily reddetmişti: Çok hastaydı, burnu sürekli kanıyordu, ayrıca milenyum sonunda cumartesi müsait olmayan Spencer hakkında tek kelimeye daha tahammül edemezdi. Lily onun nerede olduğunu bilmiyordu. Spencer söylememiş, o da sormamıştı. Yılbaşı gecesi, Rachel’la Paul şampanyayla geldiler, onlarla Palladium’daki eğlenceli bir partiye gelmesi için yalvardılar ama Lily yatağından kalkamadı. Bir saat kaldılar, saat onda Lily’yi baş ucunda bir kadeh şampanyayla bırakarak çıkıp gittiler.

Lily 2000 yılının gece yarısına kadar uyudu ama karanlık rüyalar sırasında diğer pencerelerden, diğer odalardan gelen mantar patlatma sevincini duymak için pencerelerini açık bıraktı.

Larry DiAngelo, İmhotep rolünde

“Dedektif O’Malley, tavsiyene ihtiyacım var,” dedi DiAngelo.

“Neler oluyor? Biyopsisi nasıldı?” Yeni yılın ilk haftasıydı ve Lily son turunu yeni bitirmişti.

“Biyopsi iyiydi. Mükemmel. Kemik iliği temiz. Kanı temiz. Kan sayımı hâlâ düşük ama bu konuda pek endişelenmiyorum. Harika yaptı, gerçekten başardı.”

Doktor, Spencer’a bunları söylerken daha mutlu görünmeliydi. “Peki neden yüzünüz asık?”

“Yani şöyle ki...” DiAngelo öksürdü. “Habis miyeloid hücreleri üzerinde CD56 antijeni adı verilen bir protein belirteci testi pozitif çıktı.”

“Bu ne anlama geliyor? Testin pozitif olması iyi mi, kötü mü?”

“Eh, bu genetik belirteç, kemoterapi ilaçlarına karşı bir bağışıklık oluşturmak için çok çalışarak ilaçlara karşı bir direnç neden oluyor. Tüm miyeloid lösemi hastalarının dörtte birinde bu protein testi pozitif olur.”

“Kemoterapiye karşı bağışıklık mı kazanıyor?”

“Evet. Evet. Kanser hücreleri ortadan kaldırılmış olsa da CD56, remisyona ilgili olası problemleri işaret eder.”

“Ne tür problemler?”

“Kısa bir remisyona, uzun bir nüksetme, kötüleşen hastalık seyri.”

Spencer koridorda doktorun yüzüne bakarak sessizce durdu. “Bunu yeni mi öğrendin?”

“Bir süredir biliyordum, bir aydır. Son haftalar bu kadar zor geçerken bir şey söylemenin anlamı yoktu.”

“Peki benden ne tavsiye etmemi istiyorsun?” dedi Spencer.

“Ona söylemeli miyim? Tedavi konusunda ona karşı çok açık sözlü oldum. Daha azını beklemez ama çok şey yaşadı.”

Spencer lafını kesti. “Ona hiçbir koşulda söyleme. İçeri gir, yüzünde kocaman bir tebessümle ona doğru yürü ve onu evine yolla, ebediyen yaşayacakmış gibi davran ona.”

DiAngelo dişlerinin üzerinde dudaklarını gerdi. “Anladım,” dedi.

DiAngelo yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geldiğinde Lily, Marcie’yle sohbet ediyordu. “Pekâlâ, Lillianne Quinn, başardın. Bak.” Ona çizelgesinde bir şey gösterdi. Lily gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Çift görüyordu ve bu, hayatı kesinlikle daha ilginç kılıyordu. Çift sayılar. Çift olunca daha da etkiliydi. Trombositler 74 diyordu. Çift olunca 148 ederdi, çok daha iyi.

“Benden geriye ne kaldı?”

“Şaşırtacak kadar az,” dedi DiAngelo neşeyle. “Ama yeterli oluyor. Trombositler geçen hafta 48’den 74’e çıktı. Bu çok iyi. Tamamen temizsin.”

“Biyopsiyi geçtim mi?”

“Biyopsiyi geçtin. Spencer seni eve götürmek için bekliyor. Marcie giyinmene yardım edecek.”

Marcie başını öptü. “Gördün mü, Azimli. Sana söylemiştim, iyi olacaksın demiştim.”

“Eve gidiyorum, peki sonra ne olacak?”

“Güzel soru. Sonra her salı kan tahlili için tekrar geliyorsun.”

“Ne kadar?”

“Ne ne kadar?”

“Ne kadar süreyle geri gelmek zorundayım?”

“Beş yıl.”

Lily şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona bir daha baktı.

“Beş yıl boyunca haftada bir mi?”

“Hayır, önümüzdeki altı ay boyunca haftada bir kez. Sonra iki haftada bir. Bir yıl dolunca ayda bir kez. Üç yıl geçince her üç ayda bir. Anladın mı?”

Lily anladı mı bilmiyordu.

“Herhangi bir sorun var mı?”

“Neden salı? Neden pazartesi olmuyor?”

DiAngelo sırtıttı. “Hafta sonlarında gününü gün etme ihtimaline karşılık. Kan tahlilinden önce vücudunun cümbüşten arınmasını istiyorum.”

Marcie onu sıkıştırdı. “Arkadaşın Rachel’ı gördüm. Siz ikiniz mutlaka bir haltlar karıştıracaksınız.”

“Ne zaman kendimi daha iyi hissedeceğim?” Lily öğrenmek istiyordu.

“Sorman gereken soru bu değil,” dedi DiAngelo.

“Değil mi?”

“Hayır.”

“Kusura bakma ama neden kendimi bok gibi hissediyorum?”

“Tüm kötü şeylerden arındın ama tüm iyi şeylerden de öyle. Merak etme. Kendine birkaç hafta, bir ay ver. Tamamen yepyeni bir Lily oluşturacaksın. Bu arada kalabalık yerlere dikkat et. Mikrop taşırlar.”

“Yeni bir kanser de oluşturacak mıyım?”

“Bu, kendine sorman gereken bir soru değil,” dedi DiAngelo alalecele.

“Kendime ne sormam gerektiğini tahmin edemiyorum.”

“Pekâlâ, sana bir soruyu cevaplayarak açıklayayım.”

“Sorunun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Sabret,” dedi doktor. “Sana geçen yıl beşli bir baypas ameliyatı geçirdiğimi söylemiş miydim? Söylemedim mi? Eh, geçirdim. Tıbbı geri döndüğüm kimse inanmıyor. Doktorlarım bir daha yürüyeceğimi bile sanmıyorlardı.”

“Ama her zaman koşu parkurundan geliyorsun!”

“Evet, yanıldıklarının kanıtlamakla meşgulüm.”

“Bilemiyorum...”

“Yanıldığımı kanıtla,” dedi DiAngelo. “İstatistiklerin yanlış olduğunu kanıtla. Akla gelmeyen yapı. Şimdi bile hareket edemediğin için yatakta yatıyorsun. Hareket etmeyi hayal bile edemiyordun. Hareket et, Lily. Kendine yanıldığını kanıtla.”

“Kanıtlardım, gel gör ki hareket edemiyorum.”

“Bugünlerde benim de daha yavaş hareket etmem gerekiyor. Çok fazla hasta üstlenemiyorum, onlarla eskisi kadar ilgilenemiyorum.” Göğsüne hafifçe vurdu. “Yaşlı yürek daha fazlasını kaldıramıyor.”

“Kalbi bozuk bir onkoloji doktoru mu?” Lily bunu esprili bulmuştu. Gülümsedi.

“İstediğin kadar gül ama bana kendin hakkında bir şeyler söyle. Koşu yapmayı sever misin?”

Lily kasıldı, Amy’yi hatırlamıştı. “Hayır. Soru bu muydu?”

“Hayır.”

“Doktor, kafamı karıştırıyorsun.”

“Sana kendimle ilgili bir şey söylememi ister misin?”

“Eğer istersen.”

“Her genel seçimde kendi adaylarımı yazıyorum. Sonuncusunda George Burns’e oy verdim. Öleli dokuz ay olduğunu nereden bilebilirdim? Başka? Üç numaralı karım çok hassas olduğumu düşünüyordu. Dört numaralı karım kalpsiz bir piç olduğumu düşünüyor, değil mi Marcie?”

“Doğru, doktor.”

“Bir numaralı karım... ah. O fenaydı. Bacakları çok uzundu. Evlenirken onu balayında elde tutarsam şanslıyım diye dü-

şündüm ve haklıydım. Biz St. Croix'dayken sağlık kulübünde biriyle tanıştı."

"Peki ya iki numaralı eş?"

"Kim?"

"Anlıyorum," dedi Lily, "Madem bu kadar berbatsın, şimdiki karın neden seninle evlendi?"

"Kendisinin de bildiğini sanmıyorum. Param için beni boşuyor."

"Ah. Boşanıyor musunuz?"

"Son iki yıldır. Boşanma bile yürümüyor."

Lily güldü.

"Geçen yıl zamanım doldu," dedi doktor. "Bu benim bonus turum. Ve bu da sana. İşte ikinci sorun. Eski Mısırlılar kendilerine ölümden sonra nasıl bir hayatları olacağını belirlemek için sorarlarmış."

Lily *bir* soruya daha dayanamazdı. "Ölümden sonra mı?"

"Birinci soru, 'Mutluluk getirdin mi?' İkinci soru, 'Mutluluğu buldun mu?'"

Lily dikkatle ona baktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Felsefeye oldukça geç girdim," dedi DiAngelo. "Şimdiye kadar diğer tek hobim balık tutmaktı. Bu arada bu da başlı başına mistik bir şey ama boş ver." Ayağa kalkarak eşofmanının fermuarını çekti, elinde Lily'nin çizelgesiyle Yankees kepi vardı. "Çık yataktan, Lily. Eve gidiyorsun. Ne kadar hasta olduğun umurumda değil. Git biraz mutluluk bul. Mutluluk getir."

3. BÖLÜM M OYUN SONU

“Ve bu nedenle eğer iyi nöbet tutulmazsa, aşkın sadece açık bir kalbe değil, aynı zamanda (nadiren de olsa) iyi korunmuş bir kalbe de giriş yolu bulabileceği görülüyor.”

FRANCIS BACON

“Her şeyin varoluşunu sürdürmek için harcadığı çaba, o varlığın gerçek özünden başka bir şey değildir.”

BENJAMIN SPINOZA

Antik Mısırlı olarak Lily

Joy gitmişti. Joy'u Lily bulmuştu ama artık ona ihtiyaç duyulmadığı için birkaç eşyasını toplamış, maaş çekini almış, Lily'nin küçülmüş vücudunu kucaklayıp gitmişti. Lily daire-sinde yalnızdı, hastaneden getirdiği küçük çantası ve küçük kömür kalemleriyle yalnızdı. Pazartesi kemoterapi yoktu, salı kemoterapi yoktu. Artık haftanın kayıp günleri yoktu.

Artık Spencer'la komedi de yok muydu? Noel'den sonra araları gerginleşmişti. Kendilerini geren konulardan konuşmuyorlardı, böylesi çok daha iyiydi.

Saat öğleden sonra iki olmuştu. Lily aç mıydı? Susamış mıydı? Uykusu var mıydı? Duşa, sinemaya, paltoya ihtiyacı var mıydı? Ocak ayıydı ve çok soğuktu.

Şimdi ne yapmalı?

Şimdi ne yapmalı?

Şimdi ne yapmalı?

Lily yatağında yatıyor ama bu onu hiç tatmin etmiyordu. Gidip Amy'nin yatağına uzandı ama bu, artık Joy'un yatağı olmuştu. Kendi yatağına geri döndü, biraz soğuk hava gelmesi için pencereleri açtı ve eskiden eskizlerini çizdiği, perdeler açırken sevişen çifti görmek için dışarı baktı.

Perdeler çekilmiş, kedi gitmişti.

Gidip kendine bir fincan çay yaptı, dört aydır kendisi için yaptığı ilk çaydı, kanepeye oturdu, televizyonu açtı ve rastgele

gündüz kanallarını gözden geçirdi. Haberlerden ve bayağı ama hareketli melodramlardan başka bir şey yoktu.

Başka bir erkeğin çocuğuna hamile olan evli bir kadının hikâyesi ilgisini çekti. Kadın kocasına söylemeli miydi? Görünüşe göre adam genellikle çok anlayışlıydı ama kadın bu tür bir şeye anlayış gösterip göstermeyeceğinden emin değildi. Lily nasıl sonuçlanacağını öğrenemeden uyuyakaldı. Kanepede, oturarak, kucağında boş çay fincanıyla.

Uyandığında hava kararmıştı, televizyon hâlâ açıktı ama sesi alçaktı ve yanında Spencer oturuyordu. “Spencer?” diye fısıldadı Lily. “Joy gitti.”

“Biliyorum. Başka biri tarafından yarı zamanlı olarak işe alındı.”

Oturdular. Spencer elindeki çay fincanını almış, onu bir battaniyeyle sarmalamıştı.

“Ailen sana yardım edecek mi, Lil?”

“Artık bana yardım etmelerine gerek yok. İyi olacağım.”

“Benim yüzümden sana kızmalarını istemiyorum. Kesinlikle buna değmem.”

“Biliyorum. Onlara söyleyip duruyorum.”

“Çok komik, Harlequin. Ama onlara gelmeyi bıraktığımı söyle. Onlara sadece hasta olduğun için geldiğimi ama şimdi daha iyi olduğunu ve tek başına kalmanda sorun olmadığını söyle.”

Eğer bu doğruysa, Lily neden kendini ona ve Joy’a tamamen ve düpedüz bağımlı hissediyordu?

Spencer kanepede oturmuş sessizce yeniden yayınlanan eski bir *Saturday Night Live* bölümünde John Goodman’ı izlerken, Lily uykuya dalıp dalıp uyanıyordu.

“Spencer?”

“Evet?” Televizyonun sesini kıstı. “Sana ne getireyim?”

“Böyle iyiyim, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sadece sana bir şey sormak istiyorum. Sence mutluluğu buldun mu?”

“Ne?”

Lily, Spencer’a filozof DiAngelo’dan bahsetti.

Spencer sessiz sessiz düşünüyordu. “Tamam, bak. Cevabım, ölçülü bir evet. Mutluluk için yanlış bir iş kolundayım. Mısırlı doktorun gibi. Çok fazla şey görüyor.”

“Senin gibi mi?”

“Hı hı.”

“Ama yine de?”

“Eh, evet. Yine de. Vaftiz çocuklarımla vaftizinde. Otuz erkek ve kız yeğenimden altısının vaftiz babasıyım. Eskiden kız kardeşlerimin, erkek kardeşlerimin düğünlerinde iyi vakit geçirirdim.” Spencer duraksadıktan sonra devam etti. “Ağabeylerimle Farmingville’deki evimizin çim sahasında Amerikan futbolu oynarken ve beni iyice benzettiklerinde. Hanover Polis Ligi’nde her cumartesi futbol oynadığımda. Sanırım tatil için evde olduğumda kendimi iyi hissediyorum, annem velvele yapıp söylenirken, babamla oturup futbol maçı seyrederken; çocuklar üstüme başıma tırmanıyor, gürültü patırtı oluyor. Mutlu bir gürültü. Kendi evim her zaman o kadar sessiz ki biraz hoş gürültüyü seviyorum. Yazları seviyorum. Kıştan nefret ediyorum. Bütün yıl yaz olan bir yerde yaşamak isterdim. Bir düşüneyim, başka ne var? Bekârlığa veda partilerinden tamamen nefret etmiyorum.” Gülümsedi. “Ve bazılarında bulundum, nasıl desem, neşeli olanlarda. Polis bowling turnuvaları. Onlar da eğlencelidir. Adamlar sarhoş olur, sonra bowling oynarlar. İnanmak için görmem lazım.”

Lily dinliyordu.

“Sorunu cevapladım mı?”

“Hı hı.”

“Peki ya sen?”

Ama Lily uykuya dalıyordu. Daha sonra uyandığında sabah olmuş ve Spencer gitmişti.

6 Ocak 2000 Perşembe'ydi. Hayatının geri kalanının ilk günüydü. Lily'nin yaşamayı yeniden öğrenmesi gerekecekti.

Tamam.

Peki şimdi ne yapmalı?

Bu ezgi, iyileşmemiş sakın bedeninde, iyileşen huzursuz zihninde, *meteliksiz değilim, hayattayım*, sözleriyle karışıyordu. *Yaşıyorum ve beş parasız değilim, peki şimdi ne yapmalı?*

Yaşıyorum.

Büyükanne aradı ve “Bugün perşembe, gelmiyor musun?” diye sordu.

Lily belki gelecek hafta geleceğini söyledi.

Salı günü kan tahlili için tekrar hastaneye gitmek zorunda kaldı. Joy, şimdi başkasına ait olsa da onu almaya gelmişti. Lily itiraz ederek artık gelmek zorunda olmadığını söyleyince Joy, “Gelmek istiyorum,” dedi. “Bunu Spencer gibi bir arkadaş olarak yapıyorum. Bana para vermen gerekmiyor. Spencer’a para vermiyorsun, değil mi?”

DiAngelo kanı bizzat aldı. *Pratik bir doktor*, diye düşündü Lily. Hastalardan genellikle hemşireler kan alırdı. Marcie de neredeydi? *Ama Doktor D. Çok titiz, çok ilgili.*

O sırada Joy’un giydiği güzel, yeni eteği, yüzündeki yeni makyaj izlerini ve DiAngelo’nun, tıkanıklığı açılmış kalbine ihanet ederek soluksuz kalışını gördü. Kan tahlili temiz çıktı, gerçi sonuçları beklemek Lily’nin yeni hayatının ilk haftasında yapması gereken *en az* hoş şeydi. Ve Joy gülümsedi, iyice kızardı, DiAngelo da gülümsedi –ama Lily’ye değil– ve Marcie içeri girerek Lily’ye sarıldı, Lily ise üçüne inanmazlıkla bakıyordu.

Bulantı devam ediyordu ve iştahı yoktu ama artık öğürmüyordu, bu yüzden bu da bir şeydi. Karnı hâlâ ağrıyordu.

Salı günleri Lily için en kötü günlerdi –gerginlikle parmaklarını çaprazlayıp nefesini tutuyordu– ama ilk haftada, ikincide testler temiz çıktı, trombositleri ve kırmızı kan hücreleri yükseliyor, beyaz hücreleri sağlıklı bir şekilde düşük kalıyordu, nötrofiller

küçüktü ama büyüyordu ve Joy'un etekleri giderek kısalıyordu, Joy gitgide inceliyordu, DiAngelo eşofmanlarını giymeyi bırakmıştı, kan testleri hâlâ temizdi ve Joy gülümsüyordu, hâlâ kara kıştı ve soğuktu fakat Lily'nin kan tahlilli ocak ayı öğleden sonraları sırasında bazı güçlü melodramlar devam ediyordu.

Spencer salı günü kan tahlilini sormak için aradı. Lily onunla öğle yemeğinde buluşup buluşamayacaklarını sordu.

"Spencer, sana bunu söylediğimde inanamayacaksın ama bence DiAngelo, Joy'dan hoşlanıyor," dedi Lily. Odessa'da, öğle yemeği yer gibi yapıyorlardı. Spencer gerçekten yiyordu. Lily ise çorbasıyla oynuyordu.

"Kaşığınla karıştırmayı bırak, Lil. İç şunu. Bütün gün burada oturamam. Daha seni bırakmam gerekiyor, sonra da atış poligonuna gitmem lazım."

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet."

"Ee?"

Spencer ona baktı. "Bana bir iyilik yap ve dedektiflik işine girme. Nerelerdeydin sen? DiAngelo, Joy seninle ilk geldiğinden beri ondan hoşlanıyor."

"Öyle mi?" dedi Lily biraz fazla yüksek bir sesle. Hatta eli çabuk aşçı bile mutfaktan çıktı.

"Şişt. Evet."

"Hadi oradan!"

"Böyle bir konuda sana yalan söyler miyim?"

"Bence söylersin, evet."

"İlk günden beri, Lily."

"Buna inanmıyorum! Genellikle böyle şeyleri tespit etmekte çok iyiyimdir."

Spencer sabit bir şekilde ona bakıyordu, Lily utandığını hissetti. Ardından Spencer, "Lily, kendi evinde olup bitenlere karşı bu kadar kör olduğunu düşününce buna inanmakta çok zorlanıyorum," dedi.

“Ah, hayır. Yine şu mesele.” Lily kalktı, şapkasını kulaklarına kadar çekti. “Yemek yememem bitti. Hadi gidelim.”

Yavaş yavaş geri yürüdüler. Lily’nin bacakları çok güçsüzdü. Spencer koluna girmesini teklif etti.

“Hayır, iyiyim, iyiyim,” diye yanıtladı Lily çabucak, sadece sahte bir cesaret gösterisiydi. Ama artık Spencer’ın yardımseverliğiyle işi bitmişti.

O öğleden sonra kitaplarından birinde eski bir eskiz buldu ve yeniden çizmeye, sonra da içini yirmiyeye-yirmi soğuk presli kartonda sulu boyayla doldurmaya karar verdi. Spencer ertesi salı kan tahlilinden sonra onu görmeye geldiğinde uzun uzun resme baktı ve sonunda, “Lily, bu nedir?” diye sordu.

“Beğendin mi? Geçen hafta yaptım.”

Lily onun ne diyeceğini bilemediğini görebiliyordu. “Bu resim beni çok şaşırttı,” dedi. “Ne zaman yaptın?”

“Demin söyledim, geçen hafta.”

Dagostino’s’un orada, bir dizi çiçeğin önünde kol kola girmiş Spencer’la Mary’nin resmiydi.

“Geçen yaz karşılaştığımızı hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” dedi Spencer usulca. “Benim benzerliğimi nasıl canlandırabildiğini anlayabiliyorum ama bilmek istediğim, Mary’yi nasıl benzetebildin? Onu sadece iki saniyeliğine gördün, değil mi?”

“Evet, onu sadece o iki saniye gördüm,” dedi Lily gülümseyerek. “Eski bir çizimi yeniden çizdim.”

“Hımm. Belki de bu yeniden çizimlerden biraz daha fazlasını yapmalısın.” Spencer resmi almadı.

“İstemiyor musun?”

“Yani... bunu açıklamakta zorlanacağım, o yüzden hayır,” dedi. “Çünkü bir şey açıklamaktan nefret ederim.”

Şifa Niyetine Alışveriş

Kim paranın mutluluk getirmediğini söylemişse belli ki hiç parası yoktu. Lily kendini biraz daha iyi hissediyordu, biraz daha güçlüydü, biraz daha yemek yiyordu. Her gün dışarı çıkıp bir sürü malzemeyle geri döndüğü iki hafta ona büyük mutluluk vermişti.

Yeni kaşmir eşofmanı, yeni siyah yün paltosu, yeni botları, yeni bir çanta, kafasındaki tüyleri örtmek için yeni zarif bir kırmızı şapka ile dışarı çıkıyordu. Küpeler, kitaplar ve daha fazla DVD'ler satın aldı, komedi filmlerinin tiryakisi olmuştu. Joy'a kaşmir bir palto aldı. Amanda'ya kızları gezdirmesi için bir SUV aldı. Anne'in evi için bir aylık daha ödeme yaptı. Büyükkannesinin Brooklyn'deki kum taşı evinin beş yıllık emlak vergilerini peşin ödedi. İki haftalık Gucci, Guess ve Prada marka dize kadar gelen kırmızı trençkottan (şimdiye kadarki en havalı yağmurluktu) sonra Lily'nin işi bitti. Bir dijital kamera, bir dijital videoteyp satın aldı, bir müzik seti ve bir mutfak musluğu satın aldı çünkü eskisi sızdırıyordu. Bir iMac satın aldı. Yatak için peluş bir yorgan, rahat yastıklar; küçük bir halı, bir vazı aldı. İki hafta alışveriş yaptı ve işi bitti.

Peki şimdi ne olacaktı?

Onu aradı. "Spencer, sana bir şey alabilir miyim?"

"Sana hayır demiştim. Hiçbir şey."

"Hadi ama. Kurallara uyma konusunda bu kadar titiz olma. Bu bir dedektif ve tanığıyla ilgili değil."

“Peki neyle ilgili?”

Güzel soruydu. “Doğum günün ne zaman?”

“Yok.”

“Doğum günün için bir Armani takıma ne dersin?”

“İşimi kaybetmemi istiyorsan hiç durma.”

Spencer çok inatçıydı. “Sanırım taşınmak istiyorum,” dedi Lily içini çekerek.

“Çok iyi fikir. Nereye?”

“Bilmiyorum, Central Park’ın batısı? Central Park’ın doğusu? SoHo? Chelsea? Sence neresi?”

“O daire dışında her yer iyi olur.”

Lily sadece eğlence olsun diye bazı uygun dairelere bakmaya karar verdi. Spencer’ın da gelmesini istiyordu çünkü gerçekte olduğu gibi kolay aldanan bir ahmak gibi görünmek istemiyordu. Ancak Spencer gelmeyi kabul etmiş olsa da Lily cumartesi ondan haber alamadı, hatta çağrı cihazını çaldırırken geri aramadı. Onu pazar günü de görmedi, bu tuhaftı. Spencer salı günü kan tahlilinden sonra aradığında ertesi hafta sonu onunla birlikte gideceğini söyledi ancak ertesi hafta sonu geldi ve ona yine ulaşamadı.

“Spencer, neredeydin?” diye sordu Lily neredeyse kederle. Üzgün konuşmak istemiyordu, kesinlikle kendisiyle birlikte gelmek zorunda değildi ama madem söylemişti, neden gelmemişti? Sözünün eri değil miydi? Lily, Spencer’dan bunu beklemezdi.

Spencer cevap vermedi, Lily takılarak sıkıştırdıncı gözleminde, şaka bile olsa sınırı aştığını anlatan tuhaf, soğuk bir bakış belirdi. Bu yüzden Lily çabucak vazgeçti ve bir daha kendisiyle gelmesini istemedi, Spencer da teklif etmedi.

Lily, Paul ve Rachel’la gitti ancak Paul, “Lil, daireni terk etmeni istemiyorum. Amy geri geldiğinde taşınıp gittiğini öğrenince ne olacak?” dedi.

“Öylesine bakıyorum, Paulie,” dedi Lily ona sarılarak.

Emlakçı kadın Marilyn Alterbrando, “Dairenizi satacak mısınız?” diye sordu, Lily hayır dedi, şu anda sadece kiraya veriyordu. Emlakçının yüzü ekşidi. “İpoteğe ihtiyacınız olacak mı?”

“Hayır,” dedi Lily, “nakit ödeyeceğim.”

“Bugün baktığımız daireler biraz pahalı.”

“Biliyorum.”

“Ah.”

İşte bu *iyi* hissettirmişti.

Greenwich Village’da bir çatı katı, Batı Yakası’nda bir stüdyo, Hell’s Kitchen’da tek yatak odalı, Yukarı Doğu Yakası’nda küçük iki yatak odalı evler gezdiler, hepsi milyon dolar değerindeydi. “İki milyonunuz varsa size gerçekten güzel yerler gösterebilirim. Belki diğer milyon için kredi çekebilirsiniz?”

“Buna gerek kalmayacak.” İşte bu da *çok iyi* hissettirmişti.

İki hafta Manhattan’da dolaştıktan sonra Lily hayallerindeki hayatı buldu: 64. Sokak’ta Central Park’a bakan 450 metrekare, yepyeni, kattaki tek daire, tüm seçenekler olmadan 9.000.000 dolara ya da ekstra kartonpiyerlerle 11.000.000 dolara mal oluyordu.

“Bu, lanet kartonpiyer için çok fazla,” dedi Spencer duyduğunda.

Lily daireyi o kadar beğenmişti ki pazar sabahı ikinci bir görüşme ayarladı ve görmek için isteksiz ama meraklı Spencer’ı da yanında sürükledi, daha sonra onu Plaza’da uzun zaman önce söz verdiği ama yerine getiremediği brunch’a götürdü — Mary olmadan. Palm Court’ta küçük bir masaya oturdular. Lily’nin üstündeki her şey kırmızıydı: beresi, yağmurluğu, kısa çizmeleri. Spencer’ın üstündeki her şey griydi: kanvas pantolonu, gömleği, kravatı. Kahverengi saçları uzuyordu. Lily’nin kel başı kırmızıyla örtülüydü.

“Peki nasıl buldun?”

“Lily, neden Yukarı Doğu Yakası'nda yaşamak istiyorsun? Yukarı Doğu Yakası tarzında bir kız değilsin.”

“İşte burada yanılıyorsun, Bay Çokbilmiş. Ben de öyle bir kız olmak *istiyorum*.” Garson geldi ve mimosa kokteyli –şampanya ve portakal suyu– isteyip istemediklerini sordu. Lily evet dedi.

Spencer için sadece portakal suyu ve sade kahve söylediler. “Bir yatak odasına ve bir resim stüdyosuna ihtiyacın var. Beş yatak odasını, banyoları ve kütüphaneyi ne yapacaksın?”

“Resimlerimin bir yere konması gerekiyor.”

“Resimlerin dolabına sığabilir. Gelecekteki bu sanatını depolamayacaksın, değil mi? Satmayı planlıyorsun, öyle değil mi? Çünkü var olmayan sanatını on bir milyon dolardan daha az bir fiyata saklayabilirsin.”

“Doğruca daireme kadar çıkan bir asansör istiyorum. Park manzarası istiyorum. Kartonpiyer istiyorum.”

“Neden beş banyo istiyorsun? Hepsini temizlemek zorunda kalacaksın.”

“Eh, hepsini kullanmayı planlamıyorum. Sadece birini kullanacağım.”

“O halde neden beşine ihtiyacın var?”

“Ah, Spencer! Beğenmedin mi?”

“450 metrekaare bir daireye ihtiyacın yok,” dedi Spencer ciddiyetle. Lily ve Spencer tabaklarında waffle'larla bir yandan konuşurken sipariş verdikleri omletlerini bekliyor, o sırada viyolonist ve pan flütçüyse Brahms'ın “Macar Dansı No. 1”in *ikili dansını* çalışıyordu.

“İhtiyacım var demedim ben. İstiyorum dedim.”

“On bir milyon doların yok.”

Bu doğrudu. Lily'nin parası New York'a yetmiyordu. Oysa bildiği tek yer New York'tu. Bilmece buydu. Olduğu yerde kalmıştı ama bir şey son derece netleşiyordu. Olduğu yerde kalamazdı. Dairede Amy'nin hayaletiyle birlikte yaşıyordu ve

ona kalabalık gelmeye başlamıştı. Şimdi Lily daha sağlıklıydı, hayalet de daha sağlıklı olmuştu.

Lily izleniyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Pencerelelerini kapatıyor, avlunun karşısındaki çift gibi perdelerini çekiyordu. Gerçi perdeleri çekmedikleri ortaya çıkmıştı, artık birlikte degillerdi. Şu anda dairede iki kadın yaşıyordu.

Bu delilik miydi, hafif paranoya mıydı? Yoksa sadece Beşinci Cadde'deki on bir milyonluk bir eve taşınma isteğini akla uydurmak mıydı? Spencer'a Milo'yla alakalı bir şey bulup bulamadığını sordu. Spencer bulamadığını söyleyince Lily pintileşti. İkinci Prada çantasını, ikinci Stuart Weitzman ayakkabılarını ve tek Tiffany bileziğini eBay'de sattı. DVD'lerini kiralamaya ve tüm atıştırmalık torbaları için bozulmasınlar diye klipsler almaya başladı. Lily'nin önündeki hayat aniden tekrar önem kazanmıştı ve parasını çarçur etmenin âlemi yoktu, sonuçta paraya ihtiyaç duyacağı bir gün gelebilirdi.

Ancak tüm incik boncuğunu satmış olmasına rağmen hâlâ izlendiğini hissediyordu, sanki ikisinin birbiriyle hiç ilgisi yok gibiydi.

"Herkesin kendi karması vardır. Eğer benimki genç ölmekse ne yapabilirim ki?" demişti Amy bir keresinde Lily'ye. Keşke, keşke Amy dokuz aydır kayıp olmasaydı, unutulmuş sözler unutulmuş olarak kalırdı. Dokuz aydır Lily her gece evdeki ışıkları açıp Amy'nin kapalı kapısından geçerek kendi yatak odasına giderken, her adımda sözcükler tekrarlanıyordu ama bu sadece gecenin en karanlık saatlerinde, üzerinde hayalet gözler hissettiği zaman oluyordu. Çünkü Lily gün ışığında ve sabah saatlerinde, Spencer'la öğle yemeğinde, çizim ve alış-veriş yaparken, Amy'nin çocukluk arkadaşı Paul'le ev yapımı margaritaların ardından gözyaşı dökerken, Amy'nin bir yerde güvende olduğunu umuyordu.

Bir yerlerde hayatta olduğunu.

Piyango Kazanan ve Kanserden Kurtulanın Finans ve Yeme Sorunları

Şubat ayının başlarında, beşinci temiz kan tahlili ve Hickman kateterinin çıkarılmasının coşkusunun ve on bir milyon dolarlık bir yaşam değişikliği yapamayacağını fark etmesinin ardından Lily bir mali müşavirden hizmet almaya karar verdi.

Anne'e hâlâ para veriyordu. Amanda'nın kocası aramış, kem küm ederek Bedford'da kendi kaportacısını başlatmak için "küçük bir kredi" istemişti. İyi bir mevkide güzel bir yer vardı ancak bankalar zorluk çıkarıyordu ve Lily, ablasıyla yeğenlerinin hayatlarını temelli değiştirmek için ona iki yüz elli bin dolarlık küçük bir borç verebilir miydi? Lily ona parayı verdi, böylece ablası Amanda onu tekrar sevecek ve yine arayacaktı. Kızlar için ise SUV bunu sağlamamış görünüyordu.

İşe yaramıştı. Lily'ye kardeşçe birkaç telefon geldi. Buna değmişti ama şimdi kendi geleceğini düşünmesi gerekiyordu. Sonuçta desteklemesi gereken bir ailesi vardı.

Telefon rehberinden rastgele bir isim seçti. Lily piyangoonun rastgele geldiğini, bu parayla ilgilenecek adamı da rastgele seçebileceğini düşünüyordu.

Adamın, Katherine adında, Smith Barney'de başkan yardımcısı olan kırk yaşında bir kadın olduğu ortaya çıktı. Ürkütücü ve uzun boyluydu, vücut yağları kemoterapi ilaçları yüzünden erozyona uğramamıştı ve mükemmel bir kemik yapısı vardı.

Lily'ye dikkatle bakarak, "Lütfen bana Katie de," dedi ama bu onu daha az ürkütücü kılmadı. Lily'ye tam anlamıyla bakarak şefkatli bir yabancıнын söyleyebileceği doğru şeyleri söyledi. Katie'nin ofis duvarları raflarla kaplıydı ama hiç fotoğraf yoktu.

Katie ve Lily, 9. Sokak'taki sıçan deliğinde yaşamaya devam ederse, şimdiki yiyecek, faturalar, eğlence ve sanat gereçlerinin tedarikiyle yıllık masraflarının 50.000 dolara çıkacağını, buna Noel ve doğum günü alışverişinin de dâhil olduğunu belirlediler, arada bir sırt çantası veya çizme alabilirdi ama ikisi birden olmazdı. Geri kalan altı milyon doların yüzde altı güvenli bir getirisiyle Lily yılda 360.000 dolar elde edecekti. "Harika bir daire için kredi çekebilirsin," dedi Katie masada kalemini tıkırdatarak, "botlar ve çantalar satın alır, tatile çıkarsın, sermaye kazançları vergisini dengelemek için bağışta bulunabilirsin ve ıvır zıvır için hâlâ yılda yüz bin kalır. Bu arada aile hediyeleri bağış olarak kabul edilmiyor."

Lily dudağını ısırdı. Boğazını temizleyip çekinerek sordu: "Kredi demek? Bir kredi ne kadar olur, diyelim ki... yani sadece varsayımsal olarak... on bir milyonluk bir daire için?"

Katie kalemi tıkırdatmayı bıraktı.

"Yaklaşık yüz bin dolar," dedi. "*Aylık*. Yılda bir milyondan fazla." Kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir yatırım yapacağımızı düşünmemiştim."

"Belki biraz daha agresif bir şekilde yatırım yapmalıyız," dedi Lily öksürerek. "Belki biraz daha az güvenli ama daha getirili?"

Bir saat daha çeşitli yatırım fonu planlarına baktıktan sonra Lily bu odanın, bu bilgisayarın, karşısında tayyörüyle oturan ve para konuşan bu kadının resmini yapabilmek için sadece kömür kalemlerinin yanında olmasını dilerken –dünyada hiçbir felaket yaşanmadığı takdirde– Lily'ye yılda yüzde on beş ile yirmi altı gelir getirecek bir fon üzerinde anlaşmışlardı. Bu, ciddi bir nakit, önemli bir yatırım getirisiydi. Lily'nin yaşamını

sürdürmek için sadece elli bin dolara ihtiyacı olacağına göre, yıllık kazançlarıyla yeniden yatırım yapabilir ve sermayesi her üç ila dört yılda bir iki katına çıkabilirdi. Başka bir deyişle, beş yıllık kanser hayatta kalma değerlendirmesine göre, Lily tutumlu bir şekilde yaşarsa –ve yaşarsa– on bir milyon dolarlık daireyi nakit olarak satın alabilir ve hâlâ pek çok şey için parası olabilirdi.

İşte bu planı sevmiştii. Lily kâğıtları imzaladı, formları doldurdu; yeni çek kartları, yeni çek defterleri aldı. Tüm parasını ve Katie'yi geride bırakarak oradan çıktığında, bütün öğleden sonrayı boğucu bir ofiste geçirmemek için iki kat ödeyeceğini düşündü. Çalışmak böyle bir şey miydi? *Üniversite dersimi alıp nihayet mezun olduğumda yapacağım şey bu mu, New York Times iş ilanları bölümüne bakarak sonunda bunun gibi bir iş mi bulacağım?*

Bu düşünce Lily'nin sonraki üç gün boyunca telaşa kapılmasına yetti ve neredeyse tüm yıllık ödeneğini sanat malzemelerine harcadı. Spencer'dan Amy'nin odasından tüm eşyalarını çıkarıp ayda birkaç dolara küçük bir depolama tesisine koymak için yardım istedi. Spencer memnuniyetle yardım etti. Lily üç rulo tuval, ahşap plakalar, zimba tabancası, terebentin, gesso tuval astarı, dört şövale, boya fırçası ve boya aldı. Yağlı boyalar, yağlı pastel boya kalemleri, sulu boya ve akrilikler, renkli kalemler ve renkli markörler, kömür kalem ve kara kalemler satın aldı. O kadar güzellerdi ki hemen yatağına oturdu ve 30x40 bir kâğıda kara kalemle etrafında kitaplarla masasında oturan borsacı Katie'yi, açık pencereyi ve aşağıdaki bahar ağaçlarıyla Hudson Nehri'ni çizdi. Katie masasının arkasında şık tayyörülle oturuyor, bir sonraki müşterisine bakarken parmakları *Garp'ın Küçük Dünyası*, *67-Pound Marriage* ve *New Hampshire Oteli*'nin üzerinde duruyordu. Lily iki gün sonra tektar Katie'yi görmeye gittiğinde resmi tam renkli olarak

yanında götürdü. Katie uzun uzun baktıktan sonra Lily'ye bunun için ne kadar istediğini sordu.

Lily şaşırmıştı. “Hiçbir şey. Neden paranı isteyeyim ki? Ben sana para veriyorum, tersi değil. Bu arada iki günde ne kadar kazandım?”

“Yirmi bir sent,” dedi Katie ama Lily ayrılmadan önce kendi portresine bakarak, “Ben olsam Beşinci Cadde'deki tüm kat daire için endişelenmezdim, Lillianne,” diye ekledi. “Sandığından daha çabuk gelecek gibi bir his var içimde.”

Lily, Katie'nin bununla ne kastettiğinden tam olarak emin değildi ama ertesi gün Katie aradı ve ona “sadece para için” çocuklarının resmini yapıp yapamayacağını sordu. Lily kabul etti ve akrilik boyayla, Brooklyn'de bir parkta, aralarında bal-kabağı gibi görünen turuncu bir topla birlikte oturan, yakın ve dalgın, biri erkek, biri kız iki küçük Katie'nin resmini yaptı.

Lily, Katie'nin verdiği 500 dolarlık çeki alıp çerçeveletti ve sanatından kazandığı ilk para olarak duvarına astı.

Haftayı defterine yeni çizimler yaparak geçirdi: buzdolapları, lambalar, dışarıdaki ağaçlar, pencere kenarındaki kediler, pencerelerden görünen, yataklarında uyuyan kadınlar. Daha sonra yeni resim stüdyosunda –Amy'nin yatak odasında– güney pozisyonundan ışık düşürerek ve boyaların sıçradığı tahta ahşap zeminde bunları yeniden yorumladı. Lily kimisini sulu boyayla, kimisini renkli kalemle renklendirdi. Birkaç saatte kuruyan akrilik boyalar kullandı ve hatta perşembe ve cuma gününün tamamını iki küçük yağlı boya resim yaparak geçirdi; biri sahibi arkasında bir yatakta uyurken oturmuş ağaçları seyreden bir kedi, diğeri kanepede oturmuş asık suratla televizyon izleyen Spencer'in resmiydi.

“Ben böyle görünmüyorum,” dedi Spencer somurtarak.

Lily güldü. “Öyle mi?”

“Bu *koku* da ne?”

“Terebentin!” dedi Lily. “Yağlı boya için gerekiyor. Berbat, değil mi?”

“Hiç cazip bir koku değil, evet.”

“Eh, cezbedici bir işte çalışmıyorum,” dedi Lily mutlulukla. “İşim resim yapmak.” Ayrıca koku alma duyusu tam olarak geri dönmemişti. Pencereler açık resim yapıyordu. “Cumartesi sabahı 8. Sokak’ta satıyorum.”

Spencer stüdyoda dolaşarak çalışmalarını inceledi. “Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordu Lily umutla.

“Beni bedavaya verebileceğini sanmıyorum,” diye yanıtladı Spencer.

Cumartesi sabahı Lily yirmi parça eseri, katlanır masa ve katlanır sandalyesiyle taksiye binerek Greenwich Village’daki sanat geçidi 8. Sokak’a gitti ve saat dokuza kadar ayaklı üç şövale ve masaya yirmi parçasını yerleştirdi.

Lily öğle vakti eve geri dönmüştü. Cumartesi günü saat birde Spencer kapısına geldi. Lily onu görünce çok şaşırdı. “Ne oldu?” dedi Spencer. “Seni bulmak için 8. Sokak’a gittim ama yoktun. Dayanıklı olduğun pek söylenemez.”

“Hı hı.”

“Neden terk ettin? Sabırlı olman gerekir. Balık tutmak gibi. Eninde sonunda oltaya gelirler. Önemli olan havanın güzel olması.”

“Hı hı. Demek hava çok güzel çünkü hepsini sattım.”

“Ne yaptın?”

Lily ayağa fırladı. “Evet! Hepsini sattım. Her bir resmi. Sen de dâhil, Bay Huysuz. Son ikisi için neredeyse kavga çıkıyordu. Bir nevi açık artırma yapan dört müşterim vardı. Oldukça hararetili bir tartışmaydı. Sonunda iki resmin her biri yüz dolara gitti.”

“Yüz dolar mı? Vay canına!”

Lily göz ucuyla ona baktı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Çerçeveleri bile bundan daha pahalı! Neden resimlerini öylece vermiyorsun? Toplamda ne kadar kazandın?”

“Sana öğle yemeği ısmarlayacak kadar. Hadi gidelim.”

“Kendi sandviçimi kendim alabilirim. Ne kadar?”

“Bin dolar.”

Spencer ısıklık çaldı. “Eh, neredeyse geçinmene yeter.”

“Evet. On bir milyon dolar biriktirmeye çalışıyorum.”

Spencer tüm beyaz dişleri ve mavi gözleriyle güldü, Lily de güldü ve şubat ayının soğuk bir cumartesi gününde Odessa’da üç saat oturdular. Sonra Spencer, “Union Square’de Çılgılık 3 oynuyor. Bendensin,” dedi.

Lily filmin yarısını dizlerine kapatarak geçirdi. Korku filmlerinden nefret ediyordu ve Spencer’ın ortalama olan filmi mi, yoksa kendisinin ekrana bakamayacak kadar korkarak gözleri kapalı iki buklüm halini mi daha eğlenceli bulduğunu bilmiyordu. Patlamış mısırları ve içeceklerini ayrı ayrı almışlardı.

Fakat Lily ertesi hafta resim yaparken, kendi elini ve Spencer’ın elini orta boy bir paket sarı patlamış mısırın içinde çizdi.

Patlamış mısırlı eller, gülümsemeler ve saç tutamları çizdi; kara çerçeveli gözler, gözyaşları ve kediler çizdi. Boş yataklar ve ıslak duşlar, tüm çıplak ağaçları ve bankları, taş çeşmeleri ve demir çitleriyle Tompkins Square Park’ı çizdi. Spencer’ın ellerini çadır şeklinde çizdi. Lily dışarıda daha fazla zaman geçirebileceği bahar için sabırsızlanıyordu. Dışarıda değilken her günün her anını Amy’nin odasında geçiriyor ama sadece bir yerde olmuyor, aynı anda her yere gidiyordu: dükkânlar, parklar, galeriler ve deniz. Hepsi bir odadaydı. Cumartesi sabahları masasını ve şövalelerini 8. Sokak’a kuruyordu ve ne kadar yapmış ya da ne çizmiş olursa olsun Lily elinde bir tomar paradan başka bir şey olmadan eve dönüyordu.

İştahı yavaş yavaş geri gelmişti. Otuz altı kilo, sonra otuz yedi, sonra büyük bir sıçrama ve otuz dokuz kilo. Yediği çikolatalardan olmalıydı. Büyükannesine bunu söylediğinde ertesi gün süpermarketten bir kasa çikolata geldi. İki hafta içinde hepsi bitti ve Lily kırk bir kiloydu. Dunkin Donuts'tan jöleli donutlar. Vanilyalı shakeler. Protein shakeleri, sabah, öğlen ve gece. Daha sonra Veniero'dan –dünyanın en iyi pastanesi– kurabiyeler dışında katı yiyecekler ve nefis eklerler. Kahvaltı ve akşam yemeklerini Odessa'da ve Spencer'ın karakolunun yakınlarında, İkinci Cadde'de yer alan Ukrayna restoranı Veselka'da geçiriyordu. Omlet, kuşbaşı etli sebze yemeği, bacon, sosis, patates kızartması, lahana sarması, piruhi. Lily perşembeleri büyükannesini ziyarete gittiği zaman büyükannesinin mutfağında kek pişiriyordu.

“O *adam* artık gelmiyor, değil mi Lily? Çünkü sen gayet iyisin ve ağabeyin hayatına devam ediyor.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum, büyükanne.”

“Lily.”

“Büyükanne.”

Madem ağabeyim yoluna devam ediyor, demek istiyordu Lily, o halde neden beni aramadı? Ve ben neden onu aramıyorum? Ve Amy nerede?

Kırk altı kilo. Lily artık sadece ziyadesiyle zayıf görünüyordu, Dachau toplama kampından çıkmış gibi değildi. Kan tahlili sonuçları hâlâ temizdi. Saçları yavaş yavaş tekrar çıkıyordu. Aşırı yavaş ve yer yer. Çirkin kaba tutamlar onu o kadar utandırıyor ki Lily, Spencer'dan kesmesini, hatta kazımasını isteyip duruyordu. Ona sormaya devam ediyor, Paul'ün yapmasına izin vermiyordu çünkü Spencer saçlarını sağ eliyle keserken onu sabitlemek için sol eliyle başını tutuyordu. Bu, Spencer'ın kendisine dokunduğu tek zamandı.

Rachel saçları çıkar çıkmaz Lily'ye onu külotunu çıkarttıracak bir adamla tanıştıracacağını söylemişti. Rachel böyle dile getiriyordu. "Külotunu çıkarttıracak."

"Sence bu istediğim bir şey mi?" Lily, kemoterapinin sadece kanseri değil, cinsel organlarını da yok ettiğini hissediyordu.

"Sen sadece saçını uzat, olur mu?"

Spencer’la İlgili Küçük Bir Mesele

Spencer bazen tamamen içine kapanıyordu. Lily, hastayken bunu pek fark etmemiş, sadece birinin yanında olmasını istemişti. Ama tedavisi bittiğinden bu yana daha fazlasını fark ediyordu.

Spencer hafta içi daha iyi oluyordu. Lily bunu çözemiyordu. Hafta boyunca pazar günlerinden çok daha az karamsardı. Lily *Roxanne* seyrederken duraklat tuşuna bastı.

“Neden çok sessizsin? Komik değil mi?”

“Öyle.”

Lily kaşlarını kaldırdı.

“Ne? Komik film. Ben içimden gülüyorum.”

Lily onu sıkıştırdı. “Evet ama neden içinden?”

“Sadece öyleyim, hepsi bu.”

“Ama sadece sessiz değilsin, sen... suratsızsın da.”

“Hımm.”

“Sorun ne?”

“Hiç.”

“Anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

“O halde anlatacak bir şey var, öyle mi?”

Spencer yavaşça başını ona çevirdi. Lily, onun dedektife özgü bakışları karşısında telaşlandı. “Lily-ANNE,” dedi Spencer, “benim sorgulama yöntemlerimi bana karşı kullanma. İşe yaramaz.” Lily bir an şaşaladı, sonra konuşabildi. “Spencer,

sadece bazen kendin gibi olmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum.”

“Yanılıyorsun, Lily. Ben *buyum*. Kendim olmayan diğer ben. Gerçek ben buyum. Aksi, sessiz. Suratsız.”

“Hastayken bunu görmemiştin.”

“Hastaydın. Pek bir şey fark etmiyordun.” Spencer, Lily’ye değil, iri, eklem yerleri yaralı ellerine bakıyordu.

“Bunun gerçek sen olduğuna inanmıyorum.”

“İnan.”

“İnanmıyorum. Bence bir şeye üzölmüşsün.”

“Zerre kadar üzgün değilim.”

“İş yerinde mi bir sorun var?”

Spencer gülümsedi. “Hayır, iş yerinde bir sorun yok.” Lily’ye döndü. “Bak, benimle ilgilendiğin için minnettirim. Ama lütfen benim için endişelenme. Hadi filmi izleyelim.”

Fakat Lily pes etmeyecekti. Spencer henüz kızmamıştı, Lily’nin biraz daha şansı vardı. Tatlı dil işe yaramıyordu. Kendini acındırmayı deneyecekti. “Eğer istemiyorsan burada olmak zorunda değilsin, biliyorsun Spencer. Artık iyiyim. Eskisi gibi değil. Yalnız kalmaya hazırım, işleri yapabilirim, kendime bakabilirim. İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin.”

Spencer yüzünü sıvazladı. “Bu da nereden çıktı durup dururken? Ağabeyinden bahsettin de farkında mı değilim?”

“Hayır, hayır, gerçekten. Rol yapmana gerek yok. Başka bir yerde olmak istiyorsan burada benimle oturmana gerek yok. Demek istediğim, ne anlamı var, gerçekten?”

“Komedi filmlerimizi seviyoruz.”

“Gölünce evet!”

“Lily, dört ayını komedi filmi izleyerek ve gülmeden geçir-din. Sadece bir pazar günü gülmezsem beni anlarsın, *biliyorum* ki anlarsın.”

“Mesele bu değil. Bu...” Ama Lily bunun ne olduğunu bilmiyordu.

“Spencer, seni rahatsız eden ne? Söyle bana. Sen bana çok yardım ettin, lütfen söyle.”

“Söyleyecek bir şey yok.”

“Yalnız kalmak ister misin?”

“Bu, istediğim son şey.”

Ne zaman böyle olmuştu? Lily kendine, Spencer'ın günlerce, haftalarca ve aylarca kendisini aramasından, kendisiyle yalnız oturmasından, kendisiyle birlikte ve kendisi için alışveriş yapmasından ve birlikte yemek yemelerinden sonra bunun kaçınılmaz olduğunu söylüyordu. Aslında sesini duymadan veya yüzünü görmeden önce hafif bir beklenti hissetmeye başlamasaydı Lily'de ciddi bir sorun var demekti. Spencer artık alışkanlık gibiydi, Paul gibi iyi bir arkadaşı. Ve Paul'e çok değer veriyordu, hasta olduğu zaman kendisiyle onca zaman geçiren Spencer'a nasıl olurdu da en az o kadar değer vermezdi? Bu minnettarlıktı, hepsi bu kadardı.

Ama... Lily, Paul aradığında veya aramadığında kanserden etkilenmiş kılcal damarlarında bir yerlerde bir canlanma hissetmiyor, Paul'ü daha iyi duyabilmek için hafifçe nefesini tutmuyor, Paul'ün yüzünde yeni duygular araştırmıyordu. Hiç Paul'ü güldürmek için uğraşmamış, gülmeyince de kendini dağılmış hissetmemişti.

Aman Tanrım, diye düşündü Lily. Bana neler oluyor? Daha yeni zar zor hayatta kaldım. Göğsümdeki Hickman izleri daha iyileşmedi. Kafamda azıcık saç var. Kimyasallar yüzünden. Ve Pesid beynimi etkiledi. Bir kulağım kısmen sağır, bir gözüm bulanık görüyor ve hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum. Kafamda oluşan gizemli durum ilaçların ürünü, Spencer'a karşı bu tamamen uygunsuz, karşılıksız, aptalca hisleri oluşturan durum, bana gösterdiği nezaketin, ilginin ve gerçekten daha iyi olduğumda gidip geri gelmeyeceği korkusunun bir ürünü.

Kafamdan hastayım. Belki de şu kanserden kurtulanlar grubuna ihtiyacım var. Joy nerede? Marcie nerede? Doktor D. nerede?

Spencer'ı aramak istedi, o kendisini hizaya getirirdi. *Bana ne oluyor*, diye ona sormak istiyordu. Spencer her zamanki gibi sakın sakın bakarak, "Lily-Anne, sana ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok," derdi.

Fakat sadece ne var ne yok demek için ya da öğle yemeği için civarda olup olmayacağını veya hangi filmi kiralamasını istediğini sormak için artık çağrı cihazını çaldıramayınca kesinlikle bir şeyler olduğunu anladı. Lily, Union Square'de *Komşum Bir Katil* filmi görmek isteyip de Spencer'ı arayamayınca, Spencer'dan gelişigüzel bir şekilde kendisiyle gelmesini istemeyince korkunç bir terslik olduğunu fark etti.

Bunun yerine Rachel'ı aradı. Rachel Ortiz, alışkanlık edinme danışmanı.

Paul ve Rachel gelince Lily'nin dairesinde margarita içip sarhoş oldular; Tori Amos'u, Enya'yı ya da aynı derecede hüzünlü ve kasvetli başka şeyler dinlediler ve tam tersi olması gerekirken Lily'ye ağlaşıp durdular. Paul, Ray'den yeni ayrılmıştı ve Rachel, TO-nii'yle zor zamanlar geçiriyordu. *Ah*, deyip duruyorlardı kenarları tuzlu, limonlu bardaklarıyla kelimeleri yuvarlayarak, *aşk istiyoruz, aşk istiyoruz, Aşk istiyoruz!*

"Ben istemiyorum," dedi Lily. "Aşka ihtiyacım yok benim. Spencer var."

Rachel güldü, Paul güldü, Lily'nin kolunu yumrukladılar ve daha fazla margarita hazırladılar, ona çok komik olduğunu, dairesinin korkunç bir şekilde terebentin ve gesso koktuğunu söylediler. Lily artık onlarla bu konuda konuşmak istemiyordu; bu kadar komik, kahkahalara layık olan şey ne, anlayamadı.

Spencer anlaşılması zor biriydi. Yaptığı ya da söylediği her şey uygun, nazik, yerinde ve her zamanki Spencer tarzındaydı: *Ben buradayım. Konuşmak için, film izlemek için, yemek yemek için. Yürümek istiyorsan hadi gidelim. Çorba istiyorsan ben sana getiririm. Central Park? Elbette. Palm Court, kesinlikle. Yatakları odadan çıkarmamı ya da tuvalini germene yardım etmemi istiyorsan onu da yaparım. Kan tahlilinden sonra seni aramamı ister misin? Pazar günleri kanepede oturmak mı? İşte buradayım.* Lily onu sanatçı gözüyle yoğun bir şekilde inceliyor, başka anlamları, diğer ifadeleri, diğer düşünceleri deşifre etmeye çalışıyordu. Bir keresinde onun ne söylediğine hiç dikkat etmemiş olmalıydı ki Spencer parmağını Lily'nin çenesine koydu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu ona.

Lily kendine geldi. “Efendim?”

“Sorularıma cevap bile vermiyorsun.”

“Ne mi düşünüyorum?”

“Zaman kazanmaya çalışıyorsun.”

“Hayır, hayır. Ah, hiçbir şey, yok bir şey.”

“Şimdi de kaçamak davranıyorsun.” Spencer sırtıttı. “Oldukça kötü bir şey olmalı, Lil. Keanu’yla mı alakalıydı?”

Lily’nin kastettiği buydu işte, Spencer’ın genel izleyiciye uygun dünyasında kendisi bir karıser hastasıydı. Birinin kardeşiydi. Bir soruşturmanın tanığıydı. Ufak işlerini halletmek için faydalandığı biri olabilirdi.

Yüzde yüz anlaşılması zor biri değildi. Bir pazar akşamı *Wanda Adında Bir Balık* filmini izlemeyi yeni bitirmişlerdi, Lily kanepede gerinerek karın üstü uzanırken Spencer içecek bir şey almak için kalktı. Elinde bir kola, mutfak ve oturma odası arasındaki kemerde durdu. Lily, elli inç plazma TV ekranında Spencer’ın yüzünün yansımasını yakaladı; Lily’nin ona baktığının farkında değildi. Üstelik sadece ona değil, özellikle siyah

taytıyla, bacakları biraz ayırık, başı aşağı sarkmış karın üstü uzanırken özellikle kalçasına bakıyordu. Lily'nin kalbi küt küt attı ve orada gereğinden daha uzun süre yatarak Spencer'in ifadesinin ana hatlarını görmeye çalıştı. O sırada Spencer, "Gitmeden önce benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Lily doğrulup oturdu. "Hayır, hayır. İyiyim ben."

Yanılmış mıydı? Pazar günü gece yarısı bakışlarındaki niyetin karanlık yansıması çok mu belirsizdi?

Spencer ertesi pazar günü *Bir Gecede Oldu*'yu izlemeye geldi.

Lily stüdyosundaydı. Spencer, Amy'nin kapısına vurdu.

"Hey," dedi Lily. "Gel içeri. Şimdi bitiriyorum." Pencere pervazında donan yağmuru resmediyordu. Düşük belli siyah tayt ve sarı, kısa askılı bluz giymişti. Göbeği görünüyordu. Sütyen takmamıştı.

Spencer içeri girdi. "Neler oluyor burada? Hava *buz gibi*."

"Pencereleri açık tutmak zorundayım. Terebentinden do-
layı," dedi Lily masum masum, kola kutusundan içerek. "Bir yudum ister misin?"

"Terebentinden mi?"

Ha. Lily kısacık atletiyle gerçekten çok üşümüştü. Büyük göğüsleri olmayabilirdi ama göğüs uçlarının hayli büyük olduğunu biliyordu.

Spencer fark etmişti.

Lily fark ettiğini biliyordu çünkü Spencer onun göğüslerine yakın duran ellerinden kola kutusunu alırken hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarını kaldırıp ona baktı ve Lily o anda anlayınca nefesi kesildi. Kalbi küt küt attı. Spencer dikkatle, "Pencereleri kapatmak isteyebilirsin. Burası çok soğuk," dedi.

Lily keyfinden ağzının kulaklarına varmasını bastırmaya çalışarak gidip pencereyi kapattı. Üstüne bir hırka aldıktan sonra kanepede her zamanki yerine, Spencer da kendi yerine oturdu ama basit bir film izlemek artık o kadar da basit değildi

ve yeni edinilmiş basitliğin eksikliğiyle büyük ölçüde değişmişti. Spencer'ın göğüslerine bakmasıyla ilgili bir şeylerin verdiği nefis zevk Lily'yi kalbinden vurmuştu. Spencer bugüne kadar hep metanetli, cinsiyetsiz bir tavır sergilemişti ama neticede Spencer sadece bir erkek olabilirdi!

Lily bunun ne olduğunu biliyordu. Ne olduğunu kesin olarak biliyordu. Bu yeni bir ağırlıktı. Teni ve kemikleri arasına, omuzlarına, göğsüne yerleşmiş çikolatalar ve Krispy Kreme donutlardı, göğüslerindeki vanilyalı dondurmaydı; uyluklarındaki, kalçalarındaki, her tarafındaki, her yerindeki Chunky Monkey dondurmaydı.

Soo Min, Hannah ve Dana haklıydı. Belki de Spencer bile kalçaların muhallebi gibi titreşmesine, yuvarlaklığına, uylukların yumuşaklığına, gerilmiş baldırlara, saf pamukluyu iten istekli meme uçlarına bağışık değildi, *hodri meydan, bebeğim, peynirli kek nerede, tereyağı ve marmelat nerede? Belki de şişmanlayıp kocaman olduğum zaman benden gözlerini ayıramayacak*. Böylece Lily açgözlülükle yedi de yedi, alışverişe gittiğinde daha önce olduğu gibi Gap'ten sadece polar tişörtler almadı; Bloomingdale's'ten 120 dolara kadife, daracık, ipek işlemeli –Lily'nin kendini tanımlayacağı gibi–, çok düşük belli, seksi H. Starlet eşofmanlar aldı. Bunları giydiğinde siyah tangasının üst üçgeni, yeni yeni yuvarlaklaşan kalçalarının üst kısmı görünüyordu. Victoria's Secret, Laperla, Sak'ın iç çamaşırı bölümünden bol bol alışveriş yaptı. Lily'nin tamamı dantel onca tangası, transparan sütyeni için yeni bir daireye ihtiyacı vardı.

Âdeta paten pistinin köşesinde arkadaşlarıyla duran on altı yaşındaki bir yeniyetmenin dikkatini çekmeye çalışan on üç yaşında bir genç kız umuduyla, saçlarını kabartmak için köpük ve şekillendirici, dudaklarına da parlatıcı sürdü. Daha yumuşak olsun, daha güzel koksun diye vücuduna losyon sürdü, böylece Spencer kanepeye oturduğunda kendi kokusunu ala-

bilirdi. Bergdoff's'ta uğruna *ölünecek* bir kot pantolon buldu. Spencer bir perşembe günü saat sekizde üstünde Levi's pantolonu, Yankees beyzbol kazağı ve Yankees şapkasıyla içeri girip Lily'yi yeni yüksek topuklu botları ve yeni kotuyla, kıpkırmızı dudakları, simsiyah maskarası ve yeni jöle sürülmüş saçlarıyla görünce, ona sanki yanlış dairedeymiş gibi bakarak durdu. "Nereye gidiyoruz?" dedi hemen ardından.

"Odessa," diye kekeledi Lily.

"Ah, tamam. Bir an bir şey unuttum sandım. Buradan ayrıldıktan sonra kulübe mi gidiyorsun, Lil?" dedi Spencer gülümseyerek. "Şu iyi kalpli Rachel nihayet sana birini mi ayarladı?"

Lily'nin bozuk morali daha da bozuldu, karşılık olarak tutarsız bir şeyler mırıldandı ve akşam yemeği sessiz geçti, Spencer daha sonra onu eve bıraktı ve sesinde bir belirti olmadan neşeyle, "Bu gece gerçekten iyi zaman geçir. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun," dedi.

Harika, aman ne harika.

İlham Perisi

Lily çok yavaş yavaş, takipçi edinmeye başlamıştı. Her cumartesi aynı insanlar yeni bir şey olup olmadığını görmek için geliyordu. Lily haftasını düşünmeye başladı: Pazar günleri, Spencer gelmeden önce stüdyosunda resim yapıyordu. Pazar-tesi ve çarşamba günleri olası konuları ve nesneleri defterine çizerek bir baştan bir başa Manhattan'ı dolıyordu. Salı günleri hastaneden sonra Spencer'la öğle yemeği yiyor, sonra da evde resim yapıyordu. Perşembe günleri Brooklyn'i çiziyordu çünkü büyükannesiyile birlikte oluyordu. Cuma ve cumartesi günleri, çizimleri akriliklere, sulu boyalara veya yağlı pastellere dönüştürüyordu. En sevdiği şey olmasına rağmen çok nadir yağlı boya yapıyordu. Çok uzun sürüyor ve hiç kurumuyordu ama her zaman ilk onları satıyordu, bu da ona yeterli bir fiyat koymadığını düşündürüyordu. Ama mesele şu ki ne kadar fiyat koyarsa koysun her zaman ve ilk olarak onlar satılıyordu.

Lily canlı modelden nü tablo yapmayı düşünse miydi? Serengeti'yi bebek odası olarak resmetmeyi? Peki ya çıplak ve hamileliği ilerlemiş bir kadını? Onuncu evlilik yıl dönümlerinde sevişen bir erkek ve kadını?

Lily ezberden Spencer'ın yüzünün yağlı boya resmini yaptı, Spencer'ın tamamını resmetti. Önce boğumlu ve gergin ellerini çizdi, bunları gözlerindeki ifadeden ve dudak hareketlerinden hemen sonra belirlemişti. Spencer masasının yanında duruyordu

ve telefon kulağındaydı. Doğrudan Lily'ye bakıyor, gülümsemi-yordu. Pek gülümseyen biri değildi. Güçlü beyaz dişleri, harika bir tebessümü vardı. Sadece pek gülümsemiyordu.

Üstünde gri pantolon, siyah kemer, yakası açık beyaz bir gömlek, gevşek bırakılmış ince bir siyah kravat vardı. Giysileri de boldu, zayıf görünüyordu; Spencer haftada üç kez lanet gölün etrafında koşmuş gibiydi. Lily onu beyaz gömleğinin altında sıkı üçgen vücudu ve pazılarıyla çizdi. Maviler ve kırmızılar kullandığı gözleri ve dudakları dışında resmin tamamı siyah beyaz tonlarındaydı. İçindeki sanatçı her ikisinin de estetiğini beğendi. Ağzı –bir sanatçı perspektifinden– mükemmel bir insan ağzıydı. Üstte dolgun, martı kanadı biçimli keskin bir çizgi, altta dolgun bir çukura oturuyordu, Tanrı'dan gelen hediye paketi gibi, bir Aşk Tanrısı ağzı. Lily biraz utanarak Spencer'ın dudaklarını ne kadar iyi tanıdığını, resmine yansıyan kalbine ne kadar kazınmış olduğunu fark etti. Gözleri derinde, iyice açık, gündüz mavisi ve acımasızdı; ince siyah çerçeveli gözlüklerinin ardındaki dedektif gözleri. Lily, Spencer'a gür dalgalı saçlar çizdi çünkü onun uzun saçları bir hastalık olmadığını ifade ediyordu. Yüzüne kirli sakal ve elmacık kemikleri, kare bir çene ve açık, geniş bir alın çizdi. Onu resmetmeye gösterdiği özenden utanıyordu.

“Bu ben değilim,” dedi Spencer resmi görünce. “Hiç bu kadar iyi görünmemiştim. Kan çanağı gözler, altındaki torbalar, solgun yüz, kravat üzerindeki kahve lekeleri nerede? Hem de ütülü, hadi canım! Bu kesinlikle sanat, hayat değil.”

“Seni olduğun gibi çizersem kim satın almak ister?” dedi Lily ona takılarak. “Ben burada geçimimi sağlamaya çalışıyorum.”

Cumartesi günü sokakta bin dolar (!) teklif edilmesine rağmen satmayı reddetti.

Spencer uğradı, bir şövalede eğimli duran resmine baktı. “Sana kimsenin beni satın almak istemeyeceğini söylemiştim.”

“Çünkü sen satılık değilsin,” dedi Lily.

Tam o sırada bir kadın bakarak yürüdü. “Şu camdaki ne kadar?” diye sordu Spencer’ı işaret ederek.

“Üzgünüm, sadece sergilemek için, satılık değil.”

Kadın Spencer’a omuz silkti, ardından önce resme, sonra tekrar ona baktı. Spencer omzunu silkti. “Resim daha iyi, değil mi?”

“Gerçekten çok yetenekli,” dedi kadın, uzaklaşırken.

“Güzel,” dedi Spencer, Lily’ye dönerek.

Sana hakkını vermiyor, demek istedi Lily parasını sayarken.

Kemoterapide Yenme Süreci

Mart ortası, başka bir salı, başka bir kan tahlili.

Lily genellikle yaklaşık bir saat bekliyordu, bu sefer neredeyse iki saat olmuştu. DiAngelo döndüğünde önce hiçbir şey söylemedi, sessizdi, Joy da süslenip püslenmiş olmasına rağmen sessizdi, gülümsemiyordu ve doktor ona bakmıyordu. “Sana hiç Alkeran’dan bahsetmiş miydim?” diye sordu DiAngelo.

“Hayır, nedir o?”

“Sadece küçük bir hap. Haftada üç kez alıyorsun. Atlamamak önemli.”

“Ne için?”

“Sadece içini sağlam ve temiz tutmak için.”

Lily alçak bir sesle, “Neden bahsediyorsun?” dedi.

“Hiçbir şey. Bunun bir süreç olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Eh, bazen süreç küçük bir adım geri gider. İleriye doğru devasa sıçramalar yaptık fakat beyaz kan hücrelerin tekrar artıyor...”

Lily başını iki yana salladı.

“Ve kırmızıların umduğum kadar iyi üremiyor. Bu sayımlar için hâlâ düşük seviyedesin. Yani biraz bakım terapisi...”

Lily başını sallamaya devam ediyordu.

“Merak etme, seni bu yüzden her hafta kontrol ediyoruz.”

“Bu imkânsız!”

“Biliyorum. Üzgünüm. Ama Alkeran kolay ve çok etkilidir. Küçük bir prednizonla ağızdan alabilirsin, sadece birkaç haftalığına, seni hemen toparlayacaktır.”

“Lütfen. Bu *imkânsız*.”

“Geçirdiklerinle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değil.”

“Lütfen, hayır. Hayır, hayır, hayır.”

“Lily.”

Bunu kaldıramazdı.

DiAngelo ve Joy hiçbir şey söylemeden yatağının yanına oturdular.

Alkeran yine mide bulantısına sebep olacaktı ve kurtarılmaya çalışılan kemik iliğini yok etmek gibi talihsiz bir yan etkisi vardı. Enfeksiyona dayanma gücünü azaltacaktı; yine plastik köpükten çadırdaki kız olacak, başka birinin elindeki bir mendilden korkacaktı. Beyaz bir yumuşak kâğıt mendil *Çılgık 3*'ten daha korkutucuydu. Artık halka açık yerler, sinema salonları, öğle yemekleri, geçit törenleri yoktu. Muhtemelen artık cumartesi sabahları resim satışı da olmayacaktı.

Bakım terapisi! Sanki Lily bir yağ değişimine, motor ayağına, muhtemelen yeni kayışlara ve hortumlara ihtiyaç duyan eski bir arabaydı.

Hızlı bir kırmızı hücre nakli için, başka bir aspirasyon biyopsisi için tüm sabah hastanede kaldı. Biyopsi, iliğin bir kez daha blastosit ürettiğini gösteriyordu. Piyango parasıyla ödenen Armani takımı ve koluna attığı yün ceketiyle ablası Anne geldi ve koridorda doktora, “Size söylemiştim,” diye tısladı, Lily'nin işitebileceği alanın dışındayken ya da dışında olduğunu düşünürken çünkü Lily duyabiliyordu. “Size üç ay önce söyledim. Ona daha ne kadar işkence edeceksiniz? Ona sahte bir umut veriyor, suni bir şekilde hayatta tutuyorsunuz ve şimdi şu hale bakın. Asla nüksetmeyeceğini düşünerek ne kadar heyecanlandığı hakkında bir fikriniz var mı?”

“Hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum ama bu çok normal, henüz endişelenecek bir şey yok.”

“Sizin için olmayabilir.”

“Bayan Ramen, o *kanser* ve kanser buna sebep olur. Biz de yine tedavi ederiz. Ve gerekirse yine. Küçük bir nüksetme sürecine giriyor, biz de durdurmak istiyoruz. Lily bunu anlıyor.”

“Sadece anlamış gibi yapıyor! Ben anlamıyorum bunu.”

“Anne!”

Anne konuşmaya devam ediyordu.

“Anne!” Lily tekrar seslendi. Serumunu yanında sürükleyerek koridora çıktı. “Anne, yatağımın yanına gelir misin lütfen?”

Anne hastane odasına girince, “Kes şunu, hiç yardımcı olmuyor,” dedi Lily.

“Bize tamamen biteceğini söylemişti!”

“Ve tamamen bitti. Ocak biyopsisinin tespit edemediği küçük bir hücre hariç hepsi. Ve o tek küçük hücre şimdi iki milyon oldu. Ne yapmamız gerekiyorsa yapmak zorundayız.”

“Aman Tanrım, aman Tanrım.” Anne sanki daha fazla kemoterapi yapılacak olan kendisiymiş gibi saçlarını kavramıştı. “Ne zaman bitecek bu? Bu ne zaman son bulacak? Daha ne kadar böyle acı çekmen gerekecek?”

Lily başını çevirdi. Tahminine göre sonsuza kadardı.

Üstünü giyip serbest bırakıldıktan sonra ona eve kadar eşlik edilmesine hayır dedi ve kırmızı Prada yağmurluğunun önünü kapatıp başındaki beresini sıkı sıkıya çekerek tek başına, yavaş yavaş Beşinci Cadde’den aşağı doğru yürüdü. Kocaman kırmızı şemsiyesini açtı. Yağmur yağıyordu.

Lily Beşinci Cadde, 51. Sokak’taki neredeyse boş olan St. Patrick Katedrali’ne girdi, ön sıraya oturdu. Saygısızlık etmemek için beresini çıkardı, yanan tütsünün onu ağlattığını düşünerek ağladı ve cübbeli bir rahip gelip yanına oturdu. Rahibi ona çeken gözyaşları ve tutam tutam cılız saçları olmalıydı; resim

yapmak dışında ifade edemediği bir şeyler görmüş olmalıydı. “Katolik misin?” diye sordu rahip.

“Ben bir New Yorklu Katolik'im,” diye cevapladı Lily. Rahip sorar gibi kaşlarını kaldırıncı, “Yani kabul töreninden bu yana kiliseye hiç gitmedim,” dedi.

“Ah, evet. Bana gelen birçok insan senin gibidir.”

“Yani sonunda geliyorlar, öyle mi?”

“Geliyorlar. Cevap arıyorlar.”

Yaşlıca bir rahipti, kibardı, saçları kırışmıştı ve yatıştı-
rıcıydı. “Seni ağlarken gördüm ve şunu söylemek istiyorum,
bazı kiliselerimizde ayın sırasında bebekler ağlıyordu, o kadar
yüksek sesle ağlıyorlardı ki ayine devam edemiyorduk, bu yüz-
den annelerinin onları götürebileceği bir oda oluyor ve ayın
süresini orada geçiriyorlardı. Buraya ağlama odası deniyordu.”

Lily, “Keşke beni de ağlama odasına götürebilecek bir
annem olsaydı,” dedi. Bir süre başka hiçbir şey söylemedi.

Sonunda konuştu. “Sorun şu ki sanırım annem bir kez
oraya girdi ve bir daha hiç çıkmadı.”

“Bana gelen pek çok kişinin benzer dertleri vardır,” dedi
rahip. “Roma piskoposu da ağlama odasına giriyor. Bunu bi-
liyor muydun? Papalık cübbesini giymeden hemen önce. En
güçlü olanlar, en mistikler, hepsi girer.”

Lily dinliyor, başını sallıyor, anlamaya çalışıyordu.

“Benim sana tavsiyem, kendini avutmak için ne yapabi-
liyorsan yap. Ne yapabilirsen. Sana mutluluk veren bir şey
yok mu?”

Ah, *Tanrım*. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu şey sonsuz bir
aşırı sıkıntı süreciyken neden her zaman buna uzun bir avuntu
süresi ekliyordu? Eh, şu anda sıkıntı çekiyordu, değil mi? Lily
kendi duygularının perdesinden ona baktı. Gözlerinde tanıdık
bir şeyler, Claudia Vail'da da bulunan, bilindik bir yorgunluk
vardı. “Büyükkannemi tanıyor musunuz?”

Rahip gülümsedi. “Savaş kuşağından mı? Unutamadığımız şeyler gördüğümüz ve bunların en küçük şeylerde teselli bulmamızı sağladığı kuşaktan mı?”

“Keşke geri kalanlarımız da açlık çekip işkence görseydi. Hepimiz daha iyi olurduk,” dedi Lily hınç duymadan.

“Adın ne?”

“Lily.”

“Ne harika bir isim. Lily, sahip olmadığı şeyler için mi üzülüyorsun? Peki ya sahip oldukların? Ya sahip olmadığı ve istemediğin şeyler?”

“Bunların hiçbirini bilmiyorum. İstemediğim çok şeyim var. Kanserim.”

“Üzgünüm.”

“En iyi arkadaşım hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Bunu da istemiyorum. Kimse onu bulamıyor, kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

“Ailesi için ne kadar korkunç.”

“Evet. Ama bana annemi açıklayın. Çok acı çekti ancak hiçbir yerde teselli bulamıyor.”

“Ah, hayır. Annen acısında büyük bir teselli bulmalı.”

Lily mücadele veriyordu. “Bence de öyle olmalı. Ağlama odası nerede, peder? Beni oraya götürün.”

Rahip, Lily’nin üzerinde haç işareti yaptı. “Nereye gidersen git onu beraberinde götürürsün, evladım. Bu, acı çekenlerin işaretidir. Hepimiz içeri gireriz. Asıl soru, oradan çıkıyor muyuz? Orada mı kalacağız? Yanımızda kimi sürüklüyoruz?”

Lily eve gidince stüdyosuna gitmedi, yatak odasına gitmedi. Ayakkabılarını çıkardı, içecek bir şey almak için mutfaka gitti ve bir ağırlık hissetti, hayatının demir çapaları tarafından aşağı çekildi ve aniden kendini yerde, duvarın yanında buldu. Kalkamadı.

Telefon çalıyordu. Lily arayanın kimliğine bakmadan açtı. Spencer olduğunu düşünüyordu.

Fakat Jan McFadden onu, Paul'ü ve Rachel'i iki çocuğunun sekizinci doğum günü partisine davet etmek için arıyordu. "Amy burada değilken sizi görmek hepimiz için iyi olacak. Geleceğine söz verir misin?"

Lily ona kendisinden bahsetmek istedi ama Bayan McFadden da mutfak zeminindeki fayansların üzerindeymiş gibi geldi. "Orada olacağız," dedi Lily. "Tabii ki geleceğiz."

Tanıdık tıklamayı, sonra da kapıdaki anahtarı duydu. Ardından da onun sesini. "Lil?" Spencer anahtarları masaya bıraktı, mutfığa girdi. Lily yerdeydi ve başını kaldırıp bakmadı. Sessizce kemerin altında durdu, sonra yerde yanına oturdu. "Selam," dedi.

"Duymuş olmalısın," dedi Lily sıkılarak.

"Evet, bütün gün senden haber almayınca DiAngelo'yu aradım. Ama neden bu kadar üzgünsün? Küçük bir hap içeceksin. Ben günde yirmi Advil içiyorum, hiç beni yerde gördün mü?"

Lily ona döndü, yüzü ıslaktı.

"Hadi," dedi Spencer, zıplayarak kalktı ve Lily'yi kaldırmak için ellerini kollarının altına koydu. "Seni Odessa'ya götüreceğim, hiçbir masraftan kaçınmayacağım. Union Square'de Michael Douglas'ın başrolde olduğu *Harika Çocuklar* oynuyor, sonrasında onu izlemeye gideceğiz."

Spencer merdivenlerden aşağı inmesine yardım etti. Üstünde takım elbise, koyu bir yağmurluk vardı. Lily için büyük kırmızı şemsiyeyi açtı, başlarının üzerinde tuttu. Ona kolunu uzattı ve bu sefer Lily mart yağmurunda Odessa'ya yürürken onun koluna girdi. Ona rahipten ve ağlama odasından bahsetti. Spencer bir şey demeden düşünceli düşünceli çenesini sıvazladı ama onunla hemfikir görünüyordu. Sinemada ikisine sadece bir patlamış mısır aldı ama Lily'nin elleri üzgün üzgün kucığında dururken çoğunu kendisi yedi.

Eve geri yürürken, Lily'nin döneminden önceki müzik hakkında hayli bilgili olan Spencer, filmde Bob Dylan'ın "Things Have Changed," şarkısını söyledi. "*Kendimden uzaklaşmaya/ çalışıyorum olabildiğince...*"

Lily çocuk, kreş, köpek, kedi, bazı balık ve anakonda resimleri için onlarca istek almış, çoğunu geri çevirmişti. Şimdi gün aşırı Alkeran aldığını ve Doktor D.'nin her an VePesid infüzyonu için tekrar hastaneye dönmesini isteyebileceğini onlara nasıl anlatacaktı? Kendi portrelerini yaptı: hasta hali, saçlarını kaybetmesi, kel kafası, Hickmanlı göğsü, sonra sadece yara izi ve hatta bir sayfada sadece çevresi kara, ızdırap dolu gözleri. Spencer bunu aldı ve Lily'ye bazı tavsiyelerde bulundu. Resimleri için düşük ücret aldığını söyledi, taleplere boğulmasının sebebi de buydu. Ertesi cumartesi Lily daha fazla ücret almaya başladı ve talepler biraz azaldı.

Güçlü Quinn

Lily, Paul ve Rachel, Amy'nin kardeşlerinin doğum günü partisi için mart ayının sonunda trenle Port Jefferson'a gittiler. Eskiden olduğu gibi yemeyi bırakan ve saçlarının aynı orantısız ama aşikâr bir hızla uzaması duran Lily yine de dayanıyordu. İyi kanı Alkeran tarafından öldürülüyordu ama kötü kanı da aynı şekilde ölüyordu, bu yüzden bir şekilde her şey yolunda gidiyordu. Parti cumartesi günüydü. İki gün önce Spencer'ı gördüğünde ona gideceğini söylememişti. Neden bilmiyordu. Belki de aklında Amy'nin evinden sadece birkaç kilometre uzaktaki ağabeyinin evini arama düşüncesi olduğu içindi. Belki de Lily, Spencer'ın mavi gözlerinde bir süredir dedektifi görmediği ve görmek istemediği içindi.

Lily, çocuklarının doğum günü partisi olmasına rağmen Bayan McFadden'ı özellikle kötü bir ruh halinde buldu. Ev dekore edilmişti, oturma odasında süzülen balonlar vardı ve Carvel pastası tezgâhın üzerinde duruyor, buzu çözülüyordu. Mutfak masasında mumlar duruyordu, hediyeler paketlenmişti, yemek masasına bir Disney masa örtüsü konmuş ve patates cipsleri yerleştirilmişti. Yüzeyde her şey, küçük çocukların, biri erkek, biri kız ikizlerin sekiz yaşını doldurduğu ve büyüklerin onlara bir parti verdiği başka herhangi bir evde nasıl olacaksa öyle görünüyordu.

Fakat bu evde çocukların babası televizyonun önünde oturuyordu, içeriye girdiklerinde neredeyse hiç bakmamıştı

ve anne mutfaktaydı. Lily, Rachel ve Paul içeri girdiklerinde Jan uzun bardağını tezgâhın üzerine koydu. Yüzünde makyaj yoktu, üzerindeki sabahlığa benziyordu.

Selamlaştılar, hatta Jan bir şeyler içmek isteyip istemediklerini sormayı bile hatırladı. Ellerine kola bardaklarını aldılar, ne yapacaklarını bilemeden durdular. Paul garip durumlardan nefret ediyordu ve orada durmaktan başka bir şeyler yapmak için hemen çocuklar, havlayan köpekler, Rachel'la ikisinin çalıştığı kuaför hakkında konuşmaya başladı.

“Nasılsın, Lil?” dedi Jan McFadden. “Çok daha iyi... görünüyorsun. Seni çok uzun zamandır görmedim. Ziyaretine gelmediğim için üzgünüm.”

“Aklınızda çok şey vardı, Bayan McFadden.”

“Evet, Evet. Ama dayanıyorsun, değil mi?”

Lily başını salladı. “Dayanıyorum.”

“Hâlâ kemoterapi görüyor, Bayan McFadden,” dedi Rachel. “Birkaç hafta önce çok daha iyi gidiyordu.”

“Evet, Paul mücadele ettiğini söyledi.”

“Biraz,” dedi Lily. “Ama bahar geldi. Ben iyimserim.”

Jan yüzünü lavaboya çevirdi ve meyve kokteyli hazırlamak için soğuk suyu açtı.

“En azından yaşıyorsun, Lily. Benim Amy'm yaşamamıştı.”

Ama yaşıadı, diye araya girmek istedi Lily. Amy dolu dolu yaşamıştı; her hafta sonu dans etmiş, makaleler yazmış, resim yapamadığı halde resim yapmış, şarkı söyleyemediği halde şarkı söylemişti. Amy, Paul'ün ikramı olarak saçlarını iki ayda bir farklı bir renge boyamıştı. Amy bir sürü pahalı lüks restorana gitmiş, lüks pahalı kıyafetler giymişti.

Amy kayak yapmış, paten kaymış, Long Island Boğazı üzerinde tek motorlu bir uçağın yolcu koltuğunda oturmuştu. Amy su kayağı ve jet ski yapmış, New York Maratonu'nda koşmuş, tenis oynamıştı. Amy çok çalışmış ve daha da çok

partie katılmıştı. İçki içmişti, esrar çekmişti. Bir seferinde stand-up yapmıştı.

Amy âşık olmuştu. Amy lisede ve daha büyükken âşık olmuştu.

Ve daha da önemlisi, Amy karşılığında sevilmişti. Amy, Central Park'ta bir pazar softball maçında saçlarını savurarak ikinci kale çalmaya çalışırken spor ayakkabılarını ayarlamıştı; tam makyajlı ve en parlak rujuyla göletin etrafında üç kez koşan Amy sevilmişti. Amy sevilmişti! Yaşamıştı.

Lily yastaki Bayan McFadden'a bir şey söylemedi.

Bir kutlama gününde bu tür somurtkanlıkları hiç sevmeyen Paul, Lily'nin saçını çekti, arkasına vurdu ve "Bugün Amy hakkında konuşmayalım," dedi. "Bugün mutlu bir gün olmalı. Lily'mizin bu karmaşadan kaçmaktan başka seçeneği yok ve nedenini biliyor musunuz?"

"Paul, kes şunu," dedi Lily gülmemeye çalışarak.

"Ben nedenini biliyorum," dedi Rachel, Lily'nin kaburgalarını gıdıklayarak. "Çünkü Lily, güçlü Quinn."

"Bu doğru," dedi Paul, şarkı söylemeye başladı. "*Ve onun gibisini görmedin/Güçlü Quinn gibisini!*"

Jan McFadden lavabodan geri döndü. "Amy bu şarkıyı Lil için söylerdi," dedi elinde tahta bir kaşıyla ağlayarak.

"Biliyoruz," dedi Paul gözlerini devirerek.

"Şu anda bu mutfakta duruyormuş gibi hatırlıyorum, üç yıl önce çocukların doğum günüydü. Aylardır uzaktaydı ve sadece doğum günü için gelmişti. Burada saçlarında kiraz çiçekleriyle durmuş 'Mighty Quinn' şarkısını söylüyordu..." Jan hıçkırarak ellerini yüzüne götürdü. "Bunu yapamam," dedi. "Hiçbir şey yapamam. Hayatımı devam ettiremem. Her sabah kalkamam."

* (İng.) Güçlü Quinn. (yay. n.)

Dondurmalı pasta tezgâhın üzerinde eriyordu. İkizler babalariyla oturma odasında; kâğıt parti düdüklelerini üflüyor, pinpon raketleriyle birbirlerine vuruyor, balonları patlatıyor, tahta uçaklar uçuruyor, bağırıyorlardı. Televizyon açıktı, sesi çok yüksekti. Jan McFadden ağlıyordu. Rachel oturmuş, ellerine bakıyordu. Paul, Jan'ın yanında duruyordu. Ve Lily yuvarlak masaya abanmış, ağzı açık, dilini yutmuş gibi Jan'e bakıyor, *Bayan McFadden, siz neden söz ediyorsunuz? Üç yıl önce Amy beni tanı mıyordu ki*, demek istiyordu.

Fakat ne kadar uğraşsa da ağzından tek kelime çıkmadı.

Sıkıntısı çok belliydi, hatta mutfağın karşısındaki Paul için bile. Rachel, "Sorun nedir anne, kendini iyi hissetmiyorsun? Otur," dedi.

"Lil, ne oldu?"

Amy üç yıl önce ilkbaharda beni tanı mıyordu. İki buçuk yıl önce sonbahar sanat sınıfında tanıştık. Bunu adım gibi biliyorum.

"Lil?"

Lily söyleyebildiği tek şeyi söyledi. "Burada kiraz çiçeği mi var?"

"Amy onları hafta sonu Washington'dan getirmişti."

İki yıl önce kızlar mart sonunda Andrew'yu ziyaret etmek için Washington'a gitmişti ve hem Amy hem de Lily, Jefferson Anıtı'nın Gelgit Havzası'nda gezinirken saçlarına kiraz çiçekleri takmışlardı. Mall'dan ABD Kongre Binası'na yürümüşlerdi. Andrew'yu gördükleri zaman kızarmış ve nefes nefese kalmışlardı. Andrew onları gördüğüne nasıl da sevinmişti.

Aman Tanrım.

"Belki iki yıl önce demek istiyorsunuz," dedi Lily masaya tutunarak. "İki yıl önce, değil mi? Kaybolmadan bir yıl önce?"

Jan McFadden hâlâ ağlıyordu. "İkizler beş yaşını doldurmuştu, bu yüzden gelmişti. Çok önemliydi. Beşinci doğum günleri için Washington'dan saçlarında çiçeklerle geldi. İki yıl

önce gelmedi. Geçen yıl gelmedi. Amy'nin doğum günleri için buraya son geliyordu.”

Lily oturdu, sandalyeye çöktü.

“Sorun ne, Lil?” dedi Paul.

“Sorun ne, Lil?” dedi Rachel.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Lily oturmaya, hiçbir şey söylememeye, ağzında sönük bir tebessümle gülümsermiş gibi davranmaya nasıl devam ederdi? *Kanser için şükürler olsun.* Yüzünün beyazlığı, ağzının uyuşukluğu ve konuşamaması için bunu suçlayabilirdi.

İçeri Jan'in kocası Jim girdi. Karısına, Rachel'a, Paul'e, Lily'ye baktı ve dişlerini sıkarak mutfak tezgâhını kavradı. “*Diğer çocukların lanet bir doğum günü partisi yapman için diğer odada bekliyor. Şimdi, bunu yapacak mısın, yoksa hayatının diğer her gününde olduğu gibi burada mı duracaksın?*”

Sonraki iki saat boyunca etrafta koşuşturmalar oldu, şarkılar söylendi, sandalye kapmaca, eşeğe kuyruk takma oyunları oynandı, pasta yendi. Lily neredeyse hiç konuşmadı ama ayrılmadan hemen önce Bayan McFadden'a yerel bir arama yapıp yapamayacağını sordu ve üst kata çıktı.

Lily, Andrew'yu aradı.

Telefonu Miera açtı.

“Merhaba, ben Lily,” dedi Lily. “Andrew'yla konuşabilir miyim?”

“Seninle konuşmak istemiyor,” dedi Miera ve telefonu kapattı.

Lily sarsılarak tekrar aradı. “Miera, lütfen kapatma,” dedi. “Lütfen. Sadece ağabeyime bir merhaba demek istiyorum.”

“O sana merhaba demek istemiyor. Seninle konuşmak istemiyor.”

“Neden?”

“Ah, kes şunu. Sadece kes. İstedığın kadar arayabilirsin ama onu telefona vermiyorum.”

“Port Jeff’teyim,” dedi Lily kararsız bir sesle. “Beş dakika ziyarete gelip gelemeyeceğimi öğrenmek istedim.”

Miera güldü. “Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu eve girmeyeceksin, Lil. Yaptıklarından sonra olmaz.”

Diğer hat açıldı, kimse konuşmuyordu.

“Andrew?” dedi Lily. “Sen misin?”

Diğer hattan sadece şiddetli bir nefes duyuldu.

“Andrew benim, kız kardeşin. Lily. Gelip seni göreyim.”

“Hayır, Lily,” dedi Andrew. “Benden uzak dur. Dikkatli ol ve kendi iyiliğin için uzak dur.”

“Andrew! Miera, ağabeyimle özel konuşabilir miyim?”

“Hayır.” Andrew’ydu. “Bana söylemek istediğin her şeyi karımın önünde söyleyebilirsin.”

Lily yüzündeki gözyaşlarını silmekle bile uğraşmadı. “Andrew, söyle bana, bu *doğru* mu?” dedi.

“Ne doğru mu?”

“Sen ve Amy, ben onunla tanışmadan *önce* bir ilişkiniz var mıydı?” Bu sözleri nasıl söyleyebilmişti? Miera ve/veya Andrew telefonu çarparak kapattı.

Lily, Jan’in yatak odasında oturdu ve Paul’le Rachel onu almaya gelene kadar ağlamaya devam etti. “Ah, neler oluyor burada?” diye bağırdı Paul. “Oğlum, Port Jeff çocuk partisinin nasıl yapılacağını gerçekten biliyor.” Jan’in evinden ayrıldılar, Paul’ün annesinin evinde akşam yemeğine gittiler ve dönüş için geç bir trene bindiler. Paul ve Rachel sabahın dördüne kadar onunla birlikte kaldı, teselli edilemez konuda ona kendini daha iyi hissettirmek için margarita içirdiler.

Lily şafağa kadar uyuyamadı.

Spencer pazar günü geldiğinde hâlâ uyuyordu. Yatak odasının kapısına vurdu ve içeri girdi, Lily hâlâ yataktaydı. Bazı kısımları açıkta kalmış olabiliirdi, belki bacakları, omuzları, sırtı. Lily elbiselerini çıkarıp çıkarmadığını bile hatırlayamı-

yordu. Çıkarmıştı, evet. Çıplaktı. Lily, Spencer odaya girdikten sonra yorganı üstünkörü yukarı çekti.

“İyi misin sen?”

“Bilmiyorum,” dedi Lily ona bakarak.

“Sorun nedir?”

“Saat kaç?”

“Öğlen bir.”

“Ah.”

“Dün gece geç saatlere kadar dışarıda mıydın?” dedi Spencer gülümseyerek.

“Hayır. Yani evet. Paul ve Rachel vardı.”

Spencer onun uykulu yüzüne dikkatle baktı. “Neden ağladın?”

“Ağlamadım, uyuyordum,” diye yalan söyledi Lily. Ona yalan söylemeyi sevmiyordu. Doğal gelmiyordu.

“Hayır, ağlamışsın. Tuzdan göz kapakların şişmiş. Yanakların da.”

“Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, dedektif,” dedi Lily. “Tamam, izin ver kalkayım, çabucak bir duş alayım. Aç mısın?”

Lily'nin onun meraklı bakışlarına, sorularına, ısrarına karşı hiçbir savunması yoktu. Perişanlığı bu kadar bariz olunca Spencer'dan saklaması mümkün değildi. Ona bir şey de anlata-mazdı. Bu gayet netti. Bilgi ağabeyine karşı kullanılırdı. Pazar gününün imkânsızlıklarını düşünüp hesaplayarak sonsuz bir süre duşta kaldı ve nihayet çıktığında kanepede oturan Spencer okuduğu gazeteyi bıraktı, acımasız bakışlarla tepeden tırnağa burnunu süzdü. “Kırk beş dakikadır duştasın. O kadar ters bir şey var ki çıkıp benimle yüzleşemiyorsun bile,” dedi.

“Hayır, hayır, seninle hiçbir ilgisi yok, doğru söylüyorum.” Ama Lily bu sözleri bile ayaklarına bakarak söyleyebildi.

Spencer ayağa kalktı, ceketini almaya gitti. “Lily, bak ne diyeceğim, senin için bunu kolaylaştırıyorum, çok kolay. Ne zaman beni görmek istemezsen...”

“Spencer, istiyorum.”

“Ne zaman gelmemi istemezsen sadece ara ve bana bir mesaj bırak. Mektup yaz, çağrı cihazımı çaldır, bana Joy aracılığıyla söyle. Senin için bundan daha basit hale getiremem. Ama burada durup yüzüme bile bakamazken yalan söylemiyormuş gibi davranma.”

Lily özür dilemeye çalıştı, ona sadece akşamdan kalma olduğunu, iyi hissetmediğini, midesinin bulandığını söyledi, yalan üstüne yalan uydurdu ama hepsini göğsüne bakarak yaptı çünkü kesinlikle açığa vurmaması gerekenleri söylemeden yüzüne bakamıyordu. Göğsünde o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki Spencer nasıl duyamıyordu? Ah, çünkü çoktan beş kat aşağı inmişti ve sokaktaydı.

AMY, LILY'YLE TANIŞMADAN ÖNCE ANDREW'YU TANIYORDU!

Bu nasıl olabilirdi?

Kredi kartları, nakit para, kimlik, hepsi Amy'nin şifon- yerinde, elbette, en başından beri. Lily anıları yıllarla bağdaştırmamıştı ama tabii ya! Amy taşındığı andan itibaren, hayatını geride bırakmıştı, günlerce kayboluyor ya da cuma günleri çekip gidiyor, ta en başından beri o acımasız şarkıyı mırıldanıyordu ve Lily, Amy'nin sevgisiyle öylesine mağrurdu ki onun şarkıyı kendisi için söylediğini sanıyordu! *Ah, kibir, çocukça aptallık! Güçlü Quinn gerçekten de.*

Amy, Lily'yle tanışmadan önce Andrew'yu tanıyordu. Amy'nin Andrew'yla ilişkisi vardı, saçlarına onun için çiçek takıyordu.

Peki o zaman ne? Neden? Nasıl?

Andrew'yla nasıl tanışmıştı? Onu nasıl tanımış olabilirdi?

Madem bir şekilde onunla tanıştı ve onunla bir araya geldi, o halde neden Hunter'dan Şehir Koleji'ne transfer olup Lily'nin sınıfına kaydoldu?

Merhaba, bu masa dolu mu? Bu sınıfta nasıl yapacağım bilmiyorum, herkes çok yetenekli, Tanrım, ne kadar iyi çizdiğine bak, bir yeteneğin olmalı, yani bu masa dolu değil, öyle mi?

O pazar gecesi Lily tekrar denedi ve Andrew'yu bir kez daha aradı. Miera telefonu kapattı ama öncesinde, "Eğer bir daha burayı ararsan sana yasaklama emri çıkartırım," dedi.

Amy'den bile daha kötüydü. Andrew. Her şeyi gizli tutmuştu. Lily üzerindeki ağırlığından bunun doğru olduğunu söyleyebilirdi. Lily tanıştırmadan önce Andrew ve Amy birbirlerini tanıyorlardı. Her ikisi de ona oyun oynamış, sahte bir yüz göstermiş, böylece hiç kuşkulananmamıştı. Ve bu en kötüsü bile değildi. En kötüsü, Andrew'nun *hâlâ* Dedektif Spencer O'Malley'ye bu yalanı *söylemesiydi*. Andrew'nun, yalan söyleme ve yalana *devam etme* ihtiyacını hissetmesiydi. Eğer sadece basit bir şeyse, önemli değilse –Andrew ve Amy'nin Lily'den önce bir ilişkisi olması– neden yalan söylemeye devam ediyordu?

Lily o hafta resim yapamadı, Spencer'ı arayamadı.

Daha Alkeran'ı bile almadan kusmak dışında hiçbir şey yapamadı. İhanet ve aldatmacanın ağzındaki silinmez alkaloit tadını kusmaktan başka.

Harkman

“O’Malley, hafta sonun nasıl geçti? Benimki iyiydi, teşekkürler.” Bunu söyleyen Gabe McGill’di.

“Günaydın. Neden bana öyle kaşlarını çatarak bakıyorsun?”

“O’Malley, seni piç kurusu, bu bir dalavere olmasa senin için iyi olur. Whittaker ikimizi de ofisinde görmek istiyor.”

Whittaker masasında duruyordu ve “Ne yaptın O’Malley?” dedi. “Küçük Harkman vudu bebeğine iğne mi batırdın?”

“Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi lütfen?”

“Harkman hastanede.”

“Ah. Nesi varmış?”

“Kalp krizi.” Hem Whittaker hem de McGill kollarını kavuşturdular.

Spencer güldü. “Neyiniz var sizin? Ne yani, onu *ben* mi hastanelik ettim?”

“Bu onun dördüncü kalp krizi ve doktoru bu işi yapamayacağına söylüyor. Artık çalışmak yok. Bu haliyle yapamayabilir.”

“Ee, işi onun için benim mi çok stresli hale getirdiğimi düşünüyorsun? Aylardır ofisten çıkmadı! Her yere tek başıma gidiyordum. Masasında oturmasına ve yerinden kıpırdamamasına izin verdim. Sanchez’i onun şahsi elemanı yaptım, Sanchez’e bu konuda ne hissettiğini bir sor. Onun için kaçınılmaz olanı önlemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Hep şikâyet etti. Sonra onu bir masaya oturttum, yerinden kıpırdamadı, yine mi benim hatam?”

Whittaker ve McGill, Spencer'ın Chris Harkman'ın kalp krizi geçirmesindeki masumiyetine ikna olmamıştı.

“Bunu hafife alacak değiliz. Adam iyileşemeyebilir ve senden daha uzun zamandır teşkilatta, O'Malley. Bu yüzden biraz saygı göster. İyi bir polisti. Kaybolan tek bir kişiyi bile bulamadı ama iyi bir polisti.”

“Bu doğru değil,” dedi Spencer. “Velayet davalarını kapattı, bazı firarileri yakaladı.”

“Onları yakalamadı! Kendileri eve geldi.” Whittaker elini salladı. “Ah, bak, Harkman gitti ve burada bir durumumuz var. Elindeki işleri ne kadar kolayladın, O'Malley?”

“Kolaylamak mı? Hiç durmuyorum. Her gece dokuza kadar çalışıyorum, Harkman'ın boşluğunu dolduruyorum. Şimdi ne olacak bilemiyorum.”

“Kalıcı biri tahsis edilene kadar geçici bir partnere ihtiyacın var.”

Spencer gözlerini deviren McGill'e baktı.

Harkman gitmişti! Yıllarca çalışma hayatını ilgisizliği, uyuşukluğu ve düşmanlığıyla zorlaştıran adam gitmişti. Spencer büyük bir rahatlama hissetti.

Gabe McGill “benimle uğraşma” akademisinden, genç, çam yarması, İrlandalı bir dedektifti ve dedektiflik işi için tamamen yanlış kişiydi. Tompkins Square Park ve East Village'ın geri kalanında devriye gezen bir üniformalı olsa çok daha iyiydi. Her an patlamaya hazır bir kural tanımaz gibi görünüyordu. Kahverengi kızılımsı kumral kıvrırcık saçları sürekli kesime, kirli sakalı sürekli tıraşa, kıyafetlerinin ütülenmeye ihtiyacı vardı. Üstüne uymayan takımıyla kimse daha garip görünemezdi. Gömlekleri yapılı kollarına ve boynuna çok küçük geliyor, bir yerlerde pantolonundan dışarı taşıyordu, düğmeleri hep açıktı. Gabe'le karşılaştırıldığında Spencer, Brooks Brothers için zarafet örneğiydi. Spencer onu neden bu kadar seviyordu, bilmiyordu.

Whittaker, “McGill’i geçici olarak atıyorum, O’Malley,” dedi.

“O’Malley, bu sözlere kulak ver,” dedi Gabe. “Bu geçici bir iş. Bir evlilik değil. Sadece kolaylık olsun diye. Ben Cinayet Masası’nda kalıyorum ve bana ihtiyaç duyduğunda sana yardım ediyorum. Anlaşıldı mı? Patron, açıkla ona.”

“McGill, Cinayet Masası’nda kalıyorsun ama kalıcı bir çözüm bulana kadar O’Malley’nin yardımcısısın.”

“Patron, hayır!”

Spencer gülümsedi.

“McGill, Cinayet Masası’nda sen ve Orkney dışında sekiz dedektifimiz var ama Kayıp Şahıslar’da sadece Spencer var. Sanchez ve Smith geçen hafta Kayıp Şahıslar’dan soyguna geçirildi ve buradaki arkadaşının yardımına ihtiyacı var.”

Spencer memnundu. “Gabe, ben farklı bir adamım.”

“Sırf burada olduğum için mi?” Müşterek odaya girdiler.

“Evet. Duyabiliyor musun? Ben Dedektif O’Malley ve bu da *Cinayet Masası’ndan* Dedektif McGill.” Memnun memnun güldü.

“Unvan lakırdısının McFadden kızını bulmana yardımcı olacağını mı sanıyorsun?”

“Daha da iyisi. Yakında bir yıl olacak ve onu yeni kanıtlar olmadan elimde tutamayacağım. Aktif olmayan davalar arasına karışacak ve hiç şansım kalmayacak.”

Spencer tonlarca diğer dosyanın yanı sıra Amy’nin dosyasının “ÇÖZÜLMEMİŞ” etiketiyle bir dolaba kaldırılmasını, sonraki vardiyalara, sonraki dedektiflere, bir sonraki kuşağa kalmasını istemiyordu. Her on yılda bir departman tüm dosyaları yeniden açıyor, bunları sıralıyor ve daha sonra yeni bir bilgi yoksa bunları tamamen farklı bir kategoriye yerleştiriyordu: “ÇÖZÜLMEMİŞ ON YIL VE ÜSTÜ. Burada da kayıp şahıs dosyaları tarihe karışıyordu. Umutsuz annelerin, boşanmış babaların yeniyetme çocukları, eve dönüş yolunu

bulamayan bağımlılar iz bırakmadan kayboluyor ve aileler hayatına devam ediyordu, polis teşkilatı devam ediyordu. Spencer biliyordu, Jan McFadden devam edemeyecekti. Jan, 14 Mayıs 1999 Cuma günü o ana takılıp kalmış bir kadındı ve o günden itibaren hayatı devam etmiyor, edemiyordu. Çocuğunun hayatta olduğuna, geri geleceğine dair çılgınca bir umut besliyordu. Hayatının geri kalanında arafta yaşamamak için en azından bir bilgi kırıntısı istiyordu. Öyle ya da böyle Spencer ona bu bilgiyi verecekti.

Gabe ve Spencer emniyetten çıktılar ve öğle yemeği için İkinci Cadde'ye, McCluskey'ye gittiler.

"Sence hastaneye Harkman'ı ziyarete gitmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Gabe.

Spencer iki saniye kadar düşündü. "Boş ver Harkman'ı."

Tam İkinci Cadde'nin köşesini dönmüşlerdi ki Spencer birisinin kendisine seslendiğini duydu. "Spencer!" Arkasına döndü, elinde çizim defteriyle Lily'ydi, gülümseyerek onlara doğru yürüyordu. Düzensiz saçlarını bir sürü pastel atkuyruğu bandıyla tutturmuştu; başı lila, pembe, mavi ve sarı lastiklerle doluydu. Nisan başında çok güzel bir gündü. Lily bugün tamamen pembeler içindeydi: pembe kot etek, pembe kot ceket, pembe bot, pembe şeffaf bluz, pembe sütyen. Bacakları çıplaktı.

Lily o tanıdık tebessümüyle yanlarına geldi, Spencer yarım adım geri çekildi, Lily çok aşına bir şekilde ona bakıyordu.

"Merhaba, Dedektif O'Malley," dedi profesyonelmış gibi davranarak.

"Merhaba, Lily," dedi Spencer ciddi olmaya çalışarak. "Tanıştırıyım, Dedektif McGill."

Gabe, Lily'ye sırtıttı. "Eh, *merhaba*," dedi ve Lily'nin elini sıktı. "Selam Lily, bana Gabe diyebilirsin."

"Dedektif McGill gayet iyi," dedi Spencer.

“Demek meşhur Dedektif McGill sensin,” dedi Lily gülümseyerek. “Dedektif O’Malley senden çok bahsediyor.”

“Sana söylediği her şey kötü bir yalan.”

Spencer, Lily’ye bu sabah Harkman ve Gabe’le olanları anlattı.

“Dedektif Harkman için duyduklarıma üzıldüm,” dedi. “Çok hastaydı herhalde. Ama Dedektif O’Malley sizinle çalıştığı için mutlu olmalı.” Gözleri parlıyordu.

“Eh, Dedektif O’Malley hakkında şunu biliyor musun bilmiyorum ama, Bayan...”

“Quinn.”

“Bayan Quinn, kendisi sefil bir piç. Onu mutlu edebilecek bir şey var mı bilmiyorum ve şahsen bunun için uğraşmaya çağım kesin.”

“Pekâlâ,” dedi Spencer, Lily’ye başını sallayarak. “Gitmemiz gerekiyor.”

“Bize katılmak ister misin?” diye sordu Gabe. “Öğle yemeği için?”

Lily dudağını ısırarak Spencer’a baktı. “Hayır, teşekkürler, belki başka bir zaman. Hava hâlâ güzelken Astor Place’te eskiz çizmem gerekiyor. Tanıştığımıza memnun oldum, Dedektif McGill. Görüşürüz, Dedektif O’Malley.” Lily ona gülümsedi, yüzü kızarmıştı.

Gabe kaşlarını çatı. “Adının Lily Quinn olduğunu söylemiştin, değil mi? Senin bir bağlantın...”

“Gabe, gidelim! Bütün gün sokakta duracak değilim.”

Spencer bir kez daha bakmak için arkasına döndü ama Lily ortadan kaybolmuştu.

“O’Malley, beni o renkli sevimli yaratıktan uzaklaştırmaya çalıştığını hissetmekten kendimi alamıyorum,” dedi Gabe bara girdiklerinde.

“Bir bir saymaya zamanım yetmeyecek kadar çok sayıda nedeni var bunun.”

“Bana en bariz olanın dışında birini söyle.”

“Biri, ah, tamam. Düşüneyim, karın ve iki küçük çocuğun belki?”

“Görünüşe bakılırsa sevgilin seni yarı yaşındaki kızlarla arkadaşlık etmekten alıkoymuyor. Saçına ne olmuş?”

“Kanser.”

Gabe, Spencer’a, onun kısa saçlı başına baktı. “Hâlâ mı?”

“Durumu belirsiz.”

“Bir ihtimal Amy McFadden’la ilgisi olabilir mi?”

“Gabe, bu konuda ne kadar konuşmak istemediğimi sana anlatamam.”

Sarı Kurdeleler

Sarı kurdeleler, direklerde Amy'nin fotoğraflarının yanına bağlanmıştı ve eskimiş, zamanla solmuşlardı.

Lily yanında Paul ve Rachel'la, direklere yeni posterler koyup kurdeleler bağlarken sokağın karşısında birinin kendisini izlediğini *hissetti*. Güpegündüz olmasına rağmen konuşamıyor, hareket edemiyordu. Lily göz ucuyla sokağın karşısında, kendisine, kendilerine, çarşamba sabahı İkinci Cadde'deki Veselka'da öğle yemeğinden önce direklere sarı kurdeleler bağlayan üç gence bakan bir şekil gördüğünü düşündü ve...

Korkuya kapıldı. Gözlerini kaldırmaya korktu, kurdele bağlamaya devam etmesine rağmen elleri titremeye başladı. Paul neyin var diye sordu. Onunla konuşurken Lily biraz cesaret bularak gözlerini kaldırdı. İkinci Cadde'nin karşısında birkaç kişi vardı ve kimse bakmıyordu. Bir adam şarküteriden çiçek satın alıyor, başka bir adam sokakta bir dükkân sahibiyle konuşuyor, bir çift bir restoranın menüsüne bakıyordu. Ve paçavralar içindeki bir adam kahverengi sırtı dönük, ayaklarını sürüyerek caddeden aşağı yürüyordu ama ondan uzaktaydı. Adam koşmaya başladı, yırtık pırtık giysiler içindeki bir adam gibi değil de kanında koşuculuk var gibiydi: Bacakları güçlü hareket ediyordu, hızlıydı; kolları sallanıyor, vücudu dejenere olmuş görünmüyordu. Belki de paçavraları Lily uydurmuştu, belki de uzun, kahverengi bir palto giyiyordu.

Lily merak etmişti... Yavaşça, titreyen ellerle direklere kurdele bağlamaya geri döndü. Hayal ettiğini düşündü. Sadece paranoyaydı, mantıksız bir şüpheydi, birisinin izlediğini düşündüğü için evindeki perdeleri çekmeye neden olan türden. Amy'nin hayaleti olduğunu düşünmüştü. Ama burada, çarşamba sabahı East Village, İkinci Cadde'de gerçekten olan şey neydi?

.

Her Şeyin Metaforu Olarak Beyzbol

Spencer, Lily'yi nisan başlarının serinliğinde, cumartesi öğleden sonra iki anlaşılmaz gözle ve iliklenmemiş bir ceketle Tompkins Square Park'ta bir bankta otururken buldu. O sabah tüm resimlerini çoktan satmıştı. Etrafında on on iki kişilik bir kalabalık vardı, yirmi dolarlık banknotlar dağıtıyordu. Titrek kirli ellerini uzatıyorlar, Lily de avuçlarına para koyuyordu. "Bununla kendine güzel bir şeyler al," diyor, onlar da "Alırım tatlım, alırım şekerim, çok teşekkür ederim, merak etme canım, Tanrı seni korusun," diye mırıldanıyorlardı.

Lily ona yüz dolarlık bir banknot uzatırken Spencer onu çekip banktan kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Vakit geçiriyorum," dedi Lily neredeyse ısıltılı. "Hayatın bilmecelerini cevaplamak için."

"Ah, Tanrı aşkına. Onlara ne için para veriyorsun?"

"Amy'yi bulmayı umuyorum."

"Çok güzel. Amy'yi mi soruyorsun? Onlara bir şey sorduğunu görmedim." Lily'yi parktan çıkardı.

"Birinden birinin tanıdık geleceğini umuyorum."

"Daha önce tanıdık gelen birçok evsizle karşılaştın mı?"

"Gelecek, göreceksin bak. Milo. Onu arıyorum."

"Evet, sen de ben de."

"Söylentilerden para dağıttığımı duyacak. Gelecek, biliyorum."

“Onu paranla mı yemliyorsun? Balık mı avlıyorsun? Çok, çok iyi, Lily. Ama yemini biraz arttırmak isteyebilirsin. Demek istediğim, yirmi dolar bir torba uyuşturucu almak için yeterli değil.”

“Beni arayıp bulacak. Tıpkı Amy’nin de arayıp bulduğu gibi.”

“Ne?”

“Yok bir şey,” dedi Lily alelacele, gözleri bulutlanmıştı. “Aç mısın? Yemeğe gitmek ister misin?”

“Hayır.” Spencer durup boğazını temizledi. Lily şaşkın şaşkın, kaşlarını çatarak ona baktı. “Yankees, Angels’a karşı oynuyor.”

“Öyle mi?” Lily soluğunu tuttu. *Belki de onunla maça gitmemi ister. Onunla nadir gerçekleşen bir cumartesi geçiririm. Onunla kanserden uzak bir gün; sadece o ve ben ve elli beş bin yabancı.*

“Evet. En son ne zaman maça gittin?”

“On altı yaşındayken.” *Nefes al, nefesini tut, dudağını ısır, serinkanlı davran.*

“Demek eski kurtsun.” Spencer duraksadı. “Gitmek ister misin?”

“Elbette.” Lily omzunu silkip gülümsedi, ah hem de gayet gelişigüzel bir biçimde. *Tabii, evet, giderim, her neyse. Eve gidiyordum, yalnız kalacaktım ve biraz tuval gerecektim ama evet, seninle maça giderim.* Lily olduğu yerde zıplamak istiyordu. Fakat ölçülü ve sakın davrandı. “Çabucak eve koşup başıma bir şey alayım.” Makyaj yapmak istiyordu. Farklı bir gömlek, şık bir kot giymek, parfüm sıkmak istiyordu. Tırnaklarına, hatta belki de ayak tırnaklarına oje sürmek, duş almak, biraz temizlenmek istiyordu.

Lily onunla beyzbol maçına gitmek için ruj sürmek istiyordu.

“Hadi gidelim,” dedi Spencer. “Yoksa asla ilk atışı yakalayamayız. Sana kafana takman için bir Yankees şapkası alırım.”

“Güzel.” Ne yapabilirdi ki? “Biletin var mı?”

“Birkaç biletim *olabilir*. Bugün resimlerden kazandığın paranın hepsini uyuşturucu bağımlılarına mı verdin?”

“Milo’yu bulmak ucuza gelmiyor, Spencer.”

Kanser saçının on iyi yanı:

10. Erkekler tuvaletini de kadınlar tuvaletini de kullanabilirsiniz.
9. Saçınızı kurutmanız gerekmez.
8. Hiç kimse sahte bir gülümsemeyle, “Saçlarını nerede yaptırdın?” demez.
7. Pire, bit, kene, ev tozları yapışmaz.
6. Duş artık kırk beş dakika yerine on dakika sürer.
5. Küvette saç olmaz.
4. Güneş kafa derinizden pırıl pırıl yansırken, Tompkins Park’ın müdavimlerine aydınlatma hizmetleri sağlarsınız.
3. Günde binlerce anlayışlı bakış alırsınız.
2. İnsanlar, “Ah, saçını kestirmişsin,” dediğinde, “Hayır, hepsini kendim kestim,” dersiniz.

Ve kanser saçının bir numaralı iyi yanı...

1. Spencer Patrick O’Malley size bir Yankees şapkası satın aldığı anda saçınız şapka yüzünden bozulmaz.

Lily, kafası beyzbol şapkasıyla örtülü, Spencer’la birlikte Yankees ve California Angels mücadelesini izlemeye gitti. Şu tuhaf Spencer. Polis Yardımlaşma Derneği bağlantıları sayesinde, birinci kalenin hemen arkasında harika koltuklar seçmişti. Kendisine teklif edeceğini bilerek biletleri önceden almış olmalıydı. Neden dün ya da bir gün önce sormamıştı ki? Hazırlanmak için zamanı olabilirdi.

Nisan ayıydı ama hava soğuk ve rüzgârlıydı, Lily üç kat giyinmesine rağmen titriyordu. Spencer ikisine sosisli sandviç ve kola aldı. “Bira yok mu?” diye sordu Lily.

“İstiyorsan sana bir tane alayım.”

Lily istemedi. Sadece üşüyordu ve Spencer görünce, ona üstünde NYPD yazan polis ceketini verdi. O kadar harika bir ceket ki arkasındaki küfreden ve tükürük saçan adam Spencer’ın omzuna sertçe vurarak, “Hey adamım, harika bir ceket, nereden buldun?” dedi, Spencer da tükürüklü küfürbaza rozetini ve silahını göstererek, “New York Polis Departmanı’ndan,” diye cevap verdi. Lily güldü, arkasını dönerken Spencer da güldü. Spencer gülmüştü! Dişlerini göstermişti!

Lily, Spencer’ın harika NYPD ceketiyile bile titriyordu.

“Hâlâ mı üşüyorsun?” dedi Spencer, Lily başını sallayınca ona sarıldı.

Spencer. Kolunu. Ona. Dolamıştı.

Lily ona ihtiyatla sokuldu. Maçta skor yakındı ama Spencer’ın ona yakın olduğu kadar değildi.

Lily zıpladı, tezahürat yaptı, kollarını savurdu, ellerini salladı, yedinci vuruş uzatmasında “Take Me Out to the Ball Game” ve “We Will Rock You” şarkılarına katıldı. Şiddetli nisan rüzgârı nefesini kesmeye devam ediyordu. Şiddetli nisan rüzgârındandı, değil mi?

Yankees dokuzuncu atışta beraberliği garantileyince Lily dâhil, Spencer dâhil herkes yerinden fırladı. Lily ıslık ıslık, alkışlayarak ona döndüğünde Spencer ona bakıyordu; Lily bakışlarını ona yöneltip, “Ne?” diye sordu. Spencer eğilip onu öptü. Bağırtilar, alkışlar, tezahüratlar devam ederken, birdenbire. En sıcak, en yumuşak, en dolgun dudaklarıyla Spencer; dedektif teğmen, baş dedektif, polis memuru, kılıfına sokulmuş, görev dışı silahı Glock-26’la Spencer Patrick O’Malley; kırk üç yaşındaki Spencer, başını eğmiş ve onu, Lily’nin genç dudaklarını, gençlik ateşiyle yanan ve neredeyse bir yıldır hiç öpülmemiş (çok acayip

değil miydi bu?) dudaklarını öpmüştü. Lily yüzünü kaldırdı, vücudunu onun vücuduna bastırdı, elini kaldırıp onun başını tuttu, göğsüne yaslandı, sonra ona neredeyse hiç bakmadı, artık Yankees'in kazanıp kazanmayacağı umurunda değildi ama uzatmalarda on birinci atışla kazandıklarında, istediği tek şey Spencer'in onu tekrar öpmesiydi ve öptü de. Ve kanserden donuklaşmış kalbinde küt küt atan mutluluk kemoterapiden zayıflamış damarlarına yayıldı. Eve dönüş yolunda D treninde Spencer'in karşısında ayakta dururken yol boyunca içinden "We Will Rock You" parçası çalıp durdu.

Lily ondan kalmasını nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Kendini cinsiyetsiz hissediyordu, sanki hadım edilmiş gibiydi. Arzu edilmeyen, kullanışsız, hasta. Hastalık seksilikten çok uzaktı. Hastalık gençliğin zıddı, güzelliğin zıddı, seksiliğin zıddı, seksin zıddıydı. Bir zamanlar kendinden biraz daha emindi ama şimdi sadece yaşlılığından, çirkinliğinden emindi. Belki de ikisi de kendilerini dokuzuncu atıştaki beraberliğe kaptırmışlardı, o esnada kim öpüşmezdi ki? Ya da uzatmalarda Yankees kazandığı sırada; öpüşme nefessiz, açık ve bariz bir biçimde uzun olsa bile.

Şaşırtıcı bir şekilde –ve Lily'nin ezici korkusu ve belirgin kendinden nefret edişine rağmen– Spencer içeri girdi. Aralarında resmiyet yoktu, zil çalmak yoktu. Spencer'da anahtar vardı, Lily'nin anahtarını kullanıyordu. Bu gece, *yukarı gelmek ister misin* yoktu. Spencer her zamanki gibi gelmişti.

Lily'nin yanına oturdu. "Yorgun olmalısın. Uzun bir gün oldu."

Lily bir şey söylemedi.

Spencer bekledi. "Gitmek istemiyorum..."

"Gitmeni istemiyorum."

Spencer yüzünü ellerinin arasına alarak onu kanepede öptü, ardından onu kollarının arasına alarak yatak odasına götürdü. Yatağın kenarına oturdu, Lily'yi bacaklarının arasında

durdurarak bluzunun düğmelerini açtı. Bluz çıktı, kot pantolonu çıktı. Lily siyah şeffaf sütyeni, siyah tangasıyla kalmıştı. Tek eliyle sütyenin kopçasını açıp çıkardı ve yere bıraktı; Lily tangasıyla, üstsüz, göğüsleri açıkta, sızlayan göğüs uçları onun yüz hizasında dururken Spencer onun kollarını, kaburgalarını, kalçalarını, uyluklarını okşuyordu. Spencer kesik kesik soluklar alırken Lily hafif nefesler alarak biraz öne hareket etti, sadece biraz. *Aman Tanrım*, diye düşündü, *kendimden başka birisi bana dokunuyor. Bana dokunuluyor*. “Spencer...” diye fısıldadı, umutsuzca ağzını üstünde isteyerek.

“Bekle.”

Spencer soyunarak Lily’ye –çok uzun zamandır erkek görmediği için– o zamana dek gördüğü en seksi külot gibi gelen dar boxer’ıyla kaldı; Lily’yi yatağa uzattı, ağırlığını vermemek için dizleriyle ellerinden destek alarak ata biner gibi üstüne çıktı; yumuşak yumuşak boynunu, boğazını öptü, göğsünü çok hafifçe Lily’nin titreşen göğüslerine sürttü. Lily, kaskatı kesen bir spazmla ona doğru yay gibi gerilerek onu üstüne çekmeye çalıştı. Spencer onu öperek fısıldadı: “Korkuyorum Lily, seni incitmekten korkuyorum.” Lily inleyerek fısıldadı: “Tanrım, korkma hiçbir şeyden, istiyorum... kâseme biraz şeker istiyorum, Spencer. Hadi, her şey, her şey, etim ve kemiklerimden başka bir şey bırakma... sadece... lütfen... kâseme biraz şeker koy.”

Radyoda Nina Simone bu şekerin bir kısmı için figan etmeye devam ediyor, Pointer Sisters arabınıza biniyor, yanıp tutuşuyor, Bruce da tutuşuyor, Johnny Cash sınırda dolaşıyordu; Peter, Paul ve Mary’nin öpüşleri şaraptan tatlıydı ve Lily artık müziği duymuyordu. Spencer kırılganlığının imkân verdiği ölçüde nazikçe sevişiyordu ama sevişme, öncesinde nazik olabilirdi –ve öyleydi–, sonrasında olabilirdi –ve öyleydi– ama devam ederken pek öyle olmazdı, Spencer da Lily’nin içindeki yaşam devinimini yeniden teyit etmiş, ölümü ondan uzağa püskürtmüştü. Zamanın bu saatinde, bu canlı anında, ondan,

Amy'den uzaklaştırmıştı, sonra Lily'nin titreyen bedenini olağanüstü bir başka saat geçirtinceye kadar battaniyelerin altında tuttu, ardından Lily'nin terli, gerilmiş vücudunu battaniyesiz tuttu ve –sonra!– nezaketi bırakarak, kırılganlığı bırakarak ona mucizevi bir an yaşattı ve derin bir uykuya daldı. Lily tamamen uykusuz, kâsesi şekerle dolup taşarak, sadece eti kemiği kalmış bir halde Spencer'ın kollarında yatarken, bugün hayatının son günü bile olsa hiç üzülmeyeceğini düşündü.

Bugün yaşamıştı. Geleneksel yemekler yemiş, Amerikalıların içeceği Coca-Cola içmiş, taze, temiz havayı solumuş ve başkasının zaferiyle sevinmişti, tezahürat yapan adamlarla birlikte olmuş, güzel sohbetler yapmış, ayağa fırlamış, sevinçle bağırmış, gülmüştü.

Öpülmüştü. *Sevilmmişti*. Spencer tarafından. Karşılık olarak o da seviyordu. Lily, Spencer'ın sevgisine karşılık vermişti. Hava bahar ağaçları ve taze çim gibi kokuyordu. Ona fısıldanmıştı. “Tanrım, Lily, çok güzelsin...” Bedeni bir *erkek* tarafından yakıp yok edilmişti. Ve o zaman kendisini yeniden güzel, yeniden genç bir *kadın* gibi hissetmişti. Mükemmel bir gündü.

Spencer, sen de çok güzelsin, diye fısıldadı ama Spencer derin, bitkin bir şekilde uyuyordu. *Mükemmel bir yüzün, kusursuz bir yaralı kalbin var. Seni üstümde yükselten, beni yükselten kolların var. Gücün var; her şey için. Uzun koşular yapabileceğin için bacakların var, her şeye fazlasıyla sahipsin ve bu gece hepsini bana verdiğine inanamıyorum.*

Şu anda bir makale yazabilirdi. Nisan ayının bu soğuk cumartesi gününde kalbinde tek bir leke yoktu. Ruhunda gölgeli alanlar yoktu, karanlık, loş alan yoktu. Hayatını değiştiren adamda, hasarlı ama kusursuz adamda gölgeler yoktu. Lily'nin azami direncine rağmen Spencer kalbini açmış ve içine kendisini doldurmuştu; Lily'nin güç alanını zorla, incelikle alt etmişti. Lily'ye, ölmeden önce geçirmek istediği bir gün vermişti.

Nisan Şakası

Lily kapıldığı baş döndürücü mutluluk dalgasına inanamıyordu. Yine SEKS yapıyordu! Çatılardan bağırmak, sokaktaki yabancılara anlatmak istiyordu. Pencereleler, perdeler açıkkken yapmak istiyordu. Bunu halka açık yerlerde, koridorlarda, otobüste, metroda yapmak istiyordu. Pazartesi günü saç boyası için koşturduğu Paul'e söylediği ilk şey, "Seks yapıyorum!" oldu.

"Öyle mi? Tebrikler! Maria, buraya gel!" Paul güzellik salonunun öbür ucuna bağırıldı. "Duydun mu? Lily'miz seks yapıyor!"

"Seks mi, *sen mi*? Kiminle?" Salonun bir ucundan bağırırmıştı!

"Sanki çok önemli," diye dudak büktü Paul. "Kimsenin umurunda değil, Maria. Seks yapıyor, duymadın mı?"

"Duydum, duydum."

Çok gürültülü, çok muhteşemlerdi.

Rachel işe geldi ve Lily daha ağzını açacak zaman bulamadan, Paul gönüllü bir şekilde bilgi vermeye başladı. "Kırklarında bir adamla seks mi? Böyle bir şey mümkün mü?" dedi Rachel kuşkuyla.

"Eh, belli ki öyle."

Rachel ikna olmamıştı. "İyi mi bari?"

"Aman Tanrım, çok iyi. Neden?"

"Bilmiyorum. Kırklı yaşlardaki erkeklerin artık yatakta iyi olmadığını duyuyorum."

"Nereden duydun bu saçmalıkları?"

“Cosmo’da okudum,” dedi Rachel ve saçlarını arkaya, öne, yana savurdu. “Cinsel dürtüleri kayboluyormuş. Hatta o yaşta kaldırılabirler mi?”

“Lil’in ağabeyi bir şekilde başardı bunu,” dedi Paul. Lily anında saçlarının rengi açılmış kafasına bir tokat indirerek, “Neden, neden her şeyi mahvetmek zorundasın?” dedi.

“Eh, bize sadece üstünkörü söyleme, her şeyi anlat,” dedi Rachel sırtarak. “Neler yapıyor?”

“Ne *yapmıyor* ki!”

“Bunu nasıl yaptın bilmiyorum. Ona nasıl... takıldın?”

“Ölümcül bir şekilde hastalanmayı denemelisin, sanırım böyle oldu,” dedi Lily, manikürlü, pedikürlü, tamamen ağdalı, tutam tutam düzensiz başı bakır ışıltılarla dolu halde dışarı koştururken.

Spencer gece kalmış, Lily’nin yatağında uyanmıştı; çıplak bir Spencer onun yatağında uyanmış, tüm pazar gününü yanında geçirmişti. Birlikte duş almış, Çin yemeği sipariş etmiş, yatakta yemiş, ardından film izlemek için sürünerek yataktan çıkmışlardı. Lily şimdiden filmin ne olduğunu hatırlayamıyordu. Spencer pazar gecesi eve gitmişti çünkü ertesi gün çalışmak zorundaydı ve işte ertesi gün olmuştu. Lily karakolun önünden geçerken içeri girip girmemeyi düşündü; selam verebilir, belki de çağrı cihazını çaldırabilirdi. Girmemeye karar verdi. Bunun yerine kendisi için bir mesaj olup olmadığını görmek için aceleyle eve gitti. Ne zamandan beri mesajlarını bu kadar hevesle kontrol ediyordu? Tekrar SEKS yaptığından beri!

Spencer’dan bir mesaj vardı. Artık sesi bile eskisiyle aynı çıkmıyordu, derin ve boğuk geliyordu, seks yapmış bir sesi — onunla. “Hey,” diyordu mesajda. Lily bu samimiyetten hoşlandı. “Benim,” bile yoktu. Sadece “Hey.” “Hey. Nerelerdesin? Telefonu aç. Bütün gün Jersey’de, sonra da Washington Heights’ta olacağım. Seni daha sonra arayım. Evde kalmaya çalış.”

Lily günün geri kalanında telefonda hiç uzaklaşmadı. Bir bateri sesi telefonu duymasına engel olur ihtimaliyle müzik bile açmadı. Şarj edildiğinden, prize takıldığından ve tüm ışıkların davetkâr bir şekilde yeşil olduğundan emin oldu.

Telefon çaldığında Lily banyodaydı –tabii ki!– ve telefonun üzerine atlayarak hayatındaki en umutlu ifadeyle, “Alo?” dedi.

“Ben büyükkannen. Nasılsın?”

Lily on dakika boyunca telefondaıydı. Arayan kimliğinin devrede olduğunu umdu. Akşam yediye kadar Spencer’ın aramasını bekledi. Aramadı. Lily resim yaptı, çizim yaptı. Ne yazık ki çizmek için zihninde gördüğü tek şey çıplak bedenler, çıplak *erkek* bedenleri, yağsız kaslar, yağsız beller, göbek ve pubis arasındaki boşluk ve ardındaki bazılarıydı ve onun ardındaki bazı şeyler. En büyük gerginlik anında iyice açılmış eller, parmaklar, tüm parmaklar, her ikisinin. İki büyük erkek eli iki kadın baldırını kavramış. Adamın dudakları mutluluktan, daha fazlası için hazır, nemli, hafif aralık. Lily bu resimleri cumartesi öğleden sonra bir aile sokağında satamazdı. Nereyse pornografikti.

Neredeyse mi?

Saat yedide Lily bir erkek kalçasını çizmeyi bitirmek üzereyken kapının güçlü bir şekilde çalındığını duydu. Yerinden fırlayıp kapıya koştu, sonra yavaşlayarak açtı, sakın görünmeye çalışıyordu ama nefes nefeseydi ve işte oradaydı, koridorda durmuş kendisine gülümsüyordu. Spencer gülümsüyordu. O da SEKS yapmış olmalıydı!

“Merhaba,” dedi Lily girmesi içim yolundan çekilerek.

“Selam.” İçeri girdi.

Nasıl sormalıydı? “Arayacağınızı söylemiştin.” *İşte böyle*, diye düşündü Lily.

Spencer dönüp dalgınlıkla ona baktı. “Bütün gün Gabe’leydim. O hemen yanı başımdayken seni arayamazdım.” Takım

elbisesiyle duruyordu. Lily'nin üstünde H. Starlet eşofman ve askılı kısa bluzu vardı, sütyensizdi.

"Anahtarını mı unuttun?"

Spencer başını iki yana salladı. "Belki de daha önce kapıyı çaldığımı hiç duymadın. İçeriye hemen dalmadan önce her zaman çalarım."

"Ah."

"Aç mısın?" diye sordu Spencer.

"Açlıktan ölüyorum."

"Ben de."

Kanepede seks yaptılar, Spencer'ın üzerinde hâlâ baş dedektif, dedektif teğmen kıyafeti vardı. Pantolonunu aşağı çekerken ihtiyatlı davrandı, diğer kıyafetinin kuru temizlemede olduğunu ve bunu buruşturmaması gerektiğini fısıldadı. Ve sonra, çok kısa süre sonra Lily'nin üstünde yatıyor, ipek kravatı Lily'nin çıplak omzuna sürtünüyordu. "Liliput, bu en seksi şey değil de ne, üstümde iş kıyafetlerim varken sen altımda tamamen çıplaksın..."

Lily gülerek onu kendine çekti. "İş kıyafetleri diyorsun ama inşaat işinde ya da oduncu gibi değilsin. *Takım elbise* giyiyorsun. Tanrı aşkına, bir muhasebeci olabilirsin."

"Evet ama muhasebeci değilim, bunu nasıl anlarsın biliyor musun? Ellerini biraz aşağı indir ve Glock'umu hisset."

Lily tekrar tahrik olana kadar güldü.

Odessa'dan sipariş verdiler (yiyecekleri yarım yamalak giyinmiş Spencer'a teslim ederken Pedro'nun ifadesi görülmeye değerdi) ama Spencer gece yarısı eve gitti. "Sabah yedide işin başında olmam gerekiyor, Lil. Bunu bütün gece yapamam. Ben yaşlı bir adamım."

Ertesi gün Lily duştayken telefon ederek toplantıda olduğunu, sonra da geç saatlere kadar Jersey'de olacağını, Lily'yi daha sonra arayacağını söyledi ama vakit geçti ve aramadı. Gece yarısı Lily çoktan yataktayken kapıda anahtarı ve ardın-

dan karanlık oturma odasından yatak odasına doğru ilerleyen ayak seslerini duydu. Kapı açıldı. Spencer içeri girdi, Lily'nin baş ucunda diz çöktü. Lily ona kollarını açtı. Spencer gece üçte eve gitti.

Çarşamba günü sabah ilk iş Lily'yi arayarak akşam yemeği için dışarı çıkmak isteyip istemediğini sordu.

“Spencer, bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

“Hayır. Dışarı çıkmak mı, yoksa evde mi yemek istersin diye soruyorum.”

Lily güldü.

Spencer kapıya vurduğunda Lily, “İçeri geel,” diye seslendi. Spencer anahtarını kullanarak içeri girerken, “Kapı görevlisi nerede?” dedi. *Hayalet Avcıları*’ndan! Ancak Lily şeklindeki kapı görevlisi kanepede çıplak oturuyordu, bacakları ayırık ve hazırды.

“Buradayım,” dedi kapı görevlisi. “Anahtarcı nerede?”

Spencer anahtarları bıraktı, kapıyı arkasından zar zor kapadı ve Lily'nin önünde yere diz çöktü. O gece yemeğe çıktılar mı? Lily bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

Daha önce sadece genç erkeklerle beraber olmuştu. İstekli, daima hazır ama Lily'yi sevindirmek ve memnun etmek için ne yapılması ya da yapılmaması gerektiği hakkında hiçbir fikri olmayan acemi, beceriksiz çocuklar. Fakat Spencer bir erkekti, acemi ya da beceriksiz hiçbir yanı yoktu. Bunu daha önce hiç yapılmamış şekilde yapmıştı; öyle ki sadece düşündüğünde bile tüm vücudunun yanıp tutuşmasına yol açan, sadece düşünmeyi düşündüğünde bile Spencer'ın yüzüne bakamamasına neden olan, *köle eden* bir şeydi. Lily'yi avuçlarıyla iyice araladı, yumuşacık ağzını onunkine bastırmadan önce sımsıkı tuttu. Lily'ye sanki dudakları ona ulaşmadan boşalıyormuş gibi geliyordu. Ve sonra Lily'yi açık tutmayı bırakmıyordu, hiçbir şeyi bırakmıyordu, hatta Lily alçak ve yüksek oktavlarda durması ve bırakması için yalvardığında bile.

“Emin değilim ama sanırım aklımı karıştırıyorsun.” Lily nefes aldı, yatakta ona iyice sokuldu. “Pazartesi günü hapımı almayı unuttum, dün kan tahliline gitmeyi unuttum.”

“Ah, hayır.”

“Onlar arayaana kadar farkına bile varmadım.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Yarın iki misli alacağım.” Lily sıırttı. Ama yarın almaya hiç niyeti yoktu. Lily bu hafta kanseri atlıyordu.

“Pazartesi ne yapıyordun ki unuttun?”

Pazartesi ne yapıyordu? “Tırnaklarımı yaptırıyordum.”

“Ah. Çok hayati, evet.”

“Röfle yaptırıyordum.”

“Çok mühim.”

“Brezilya ağdası yaptırıyordum.”

“Heh şimdi gerçekten önemli bir şey söylüyorsun.” Lily’nin üstündeydi.

“Fark etmediğini sanıyordum. Sözüünü bile etmedin.”

“Lily, öhö öhö, fark etmemek mümkün değil. Her gece burada bulunmam yeterli bir kanıt olmalı.”

Ve olmuştu, oluyordu.

Lily perşembe günü her zamanki gibi büyükannesini ziyarete gitti çünkü kimsenin kendisi için endişelenmesini istemiyordu. Akşam yemeğine kaldı çünkü büyükannesi yalnız görünüyor ve kalmasını istiyordu. Spencer onu büyükannesinden aradı. “Bu numarayı nereden biliyorsun?” dedi Lily, izini arayıp bulduğu için gururu okşanmıştı.

“İnsanları takip etmek için para alıyorum. Bu benim işim.”

Lily usulca, “Neden kulağa bu kadar seksi geliyor?” dedi.

Spencer usulca, “Seni almaya geleceğim,” dedi.

“Bekle, bekle.”

Spencer bekledi. Büyükanne arabaya bindiğini görürse küplere binerdi. Spencer’ın bunu bilmesi gerekirdi.

“Bir saat içinde.”

“Hayır, Spencer, bekle.”

Diğer odadan büyükanne seslendi. “Lily, geliyor musun?”

Spencer bekliyordu.

“Susturabilene aşk olsun.”

“Ya onu ya da beni, Lil,” dedi Spencer ve telefonu kapattı.

Ah, Tanrı aşkına, ertesi gün, ertesi gün.

“Lily! Hepten aklını mı kaçırdın sen? Ne yaptığını sanıyorsun?”

Kimdi bu? Büyükanne? Anne? Amanda? Annesi? Hepsi? Büyükanne tek bir sabah diliminde herkese söylemeyi başarmıştı ve Lily *herkesi* kastediyordu çünkü Koreli Soo Min bile onu azarlamak için aramıştı. Büyükanne, “Sence ağabeyin Dedektif Javert’le düşüp kalktığını duyunca ne hisseder?” dedi.

“Her şeyden önce aşırı duygusal davranıyorsun.” *Ve yorucu*, diye eklemek istedi Lily.

“Hiç sanmıyorum.”

“Ve ikincisi,” diye devam etti Lily sakın sakın, nihayet düşündüklerini açık ve düzgün bir şekilde ifade ediyordu, “ağabeyim hiç kimseyi yargılayacak konumda değil, sence de öyle değil mi?”

Büyükanne perşembeleri gelmemesini istedi. Lily’nin yaptığığın utanç verici olduğunu söyledi, utanç verici ve ahlak dışı.

“Biliyorum, biliyorum. Bunu bin kere duydum. Utanç verici olan benim, ahlaksız olan benim. Geri kalanınız azizsiniz. Biliyor musun büyükanne, bence haklısın. En iyisi bir süreliğine gelmemek.”

“Peki anneni hiç aradın mı?”

“Hayır ama sorun olmadı, çünkü o beni arıyordu. Geçen gün yüzüme kapatmadan önce bana beddua etti, belki yüzüncü kez annesinin beddua ettiği, sonra da ölen bir kızın hikâyesini anlattı.”

“Neden annen hakkında böyle konuşuyorsun?” dedi büyükannesi usulca. “Neler yaşadığını bilmiyorsun onun.”

Spencer konusunda yanılıyorlardı, Spencer buna değerdı. Brooklyn’den kendisini aldığı gece arabasını Greenpoint rıhtımına park etmiş, East River karşısındaki Manhattan Adası pırıl pırıl parlarken ve radyoda Springsteen’in “Ramrod” parçası çalarken, Buick’in arka koltuğunda beceriksiz, sıkışık, heyecanlı, ergen seksi yapmışlardı.

Cuma gecesi Spencer Pensilvanya’daydı: Bir velayetten kaçırma olayı söz konusuydu ve Spencer iki yaşındaki ikizleri babalarından alıp annelerine geri götürmek için gitmişti. Uyumak için kendi evine gideceğini ama cumartesi günü resim satışına geleceğini söylemek için aramıştı. O zamana kadar Lily erotik çizimlerinin her birini çoktan satmıştı (rekor sürede, söylemeye utanıyordu) ve boş bir masada oturmuş, boş bir masada oturan kendi resmini çiziyordu. Oradan geçen mini etekli bir kadın bitmemiş çizimi satın alarak Lily’den kendisini çizmesini istedi. Spencer eski bir kot ve yıpranmış bir tişörtle salına salına gelirken Lily bununla uğraşıyordu. “Seni beklerken ekstra iş almak zorunda kaldım,” dedi Lily şakadan bir hüznle ama Spencer sandalyesine yaklaştı, Lily’nin başını geriye doğru eğerek o kadar derinden öptü ki Lily içinde infilak eden duyguyla kalemını düşürdü. Kadına çizimi para almadan verdi. Ve Lily ertesi hafta, yüzü yukarı doğru bakan ve sandalyede oturan beyaz gömlekli kızı öpmek için eğilmiş kot pantolonlu adamın on versiyonunu çizdi. Dakikalar içinde satıldılar.

Cumartesi gecesi yemeğe çıktılar. Giyinip kuşanarak Union Square Cafe’ye gittiler, kalamar, etli güveç ve elmalı sıcak kek sipariş ettiler. Garson, “Kokteyl ister misiniz?” diye sorduğunda Lily başıyla onayladı fakat Spencer başını iki yana sallayarak Lily için iki tane daha Cosmo votka kokteyli ısmarladı, bu yüzden sinemadan kaytararak eve koştururken Lily hayli

çakırkeyifti, öylesine kontrolsüz seks yaptılar ki Lily sağır ve kör olduğunu düşündü.

Pazar gecesi –film geceleri- Spencer onun kıyafetlerini çıkarınca Lily *Ay Çarpması*'nı tamamen çıplak izledi. Spencer kot pantolonuyla yanında oturarak sevişmeden önce filmin yarısında onunla oynadı. Lily, Nicolas Cage veya Cher'in söylediği tek kelimeyi duymadı. Ama Spencer'ın ona fısıldadığı her şeyi duyuyordu. Lily onun düşüncesiyle bile çılgına dönüp yüksek sesle inlemeyi bıraktığında filmi tekrar izlemeyi aklının bir kenarına yazdı.

Pazar gecesi Spencer eve gitti ve pazartesi günü Lily kalktı. Kendini sürükleye sürükleye Mount Sinai'ye gidince, orada sarhoş edici bir yedi gün boyunca unuttukları açık bir şekilde hatırlatıldı: Nötrofiller ve trombositler, kırmızı hücreler ve beyaz hücreler Alkeran tarafından yavaşça yok edilmiş, bu da onu ölmekten korumuştur. Serumla VePesid ve bulantısına yardımcı olması için bir antiemetik verdiler ve artık Alkeran'ı unutmamasını söylediler ama VePesid onu o kadar yormuştu ki eve geldiğinde yatıp uyudu, kendini içten içe çürüyormuş gibi hissettiği salı gününe kadar uyanmadı. Daha da kötüsü, yine cinsiyetsizdi. Bir kez daha cinsiyetsiz. *Ne kadar kısa ömürlü oldu*, diye düşündü Lily bitkin bitkin, tuvalette öğürürken. *Ne kadar coşkulu ama yine de geçici*. Ve ne kadar kederli olsa da durum buydu.

Alkeran'ı almayı bıraktı. Duygusuzluğu bıraktı. Sayımları için bir şey yapmıyor, seks, hayatını etkiliyordu. Ya kanser ya da seksti. Lily ikisine de sahip olmayı seçti.

Derken bir mucize gerçekleşti! Ertesi hafta trombositler 150'ye kadar çıkmıştı, hiçbir ilaç kullanmadan! Beyaz hücreler yükselmemişti! Kırmızılar neredeyse normaldi. DiAngelo, trombositlerinden ve yanaklarının al al olmasından çok etki-

lenmişti; kanının iyi ve temiz göründüğünü söyledi. Lily'nin elini sıkıp onu evine yolladı.

Lily, Beşinci Cadde, 66. Sokak'taki hastaneyi geçti; St. Patrick Katedrali'ni, kilise sıralarını, rahipleri ve ağlama odalarını geçti. Spencer'ı aramak için sabırsızlanıyor, eve gitmeyi bekleyemiyordu, bu yüzden Empire State binasının yakınındaki gürültülü sokaktan çağrı cihazını çaldırdı. Spencer beş dakika içinde geri aramayınca tekrar çaldırdı.

"Bil bakalım ne oldu?" dedi Spencer nihayet aradığında. "Temizim!"

"Öyle mi?"

"Hayır... yani *temizim*."

"Bu harika. Bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Sayımlarımın hepsi iyi. Artık kemoterapi yok, Spencer. Anlıyor musun? Artık Alkeran yok. Artık yorgunluk, kusma, korkunç hissetme, korkunç görünme yok."

"Anlıyorum."

"Neredesin sen?"

"Arabada."

"Polis araban mı?"

"Evet."

"Yalnız mısın?"

"Hayır."

"Hımm." Lily hâlâ soluk soluğaydı ama kendisini çok uçarı, çok mutlu ve biraz muzip hissediyordu. "Ama polis arabanda *bazen* yalnız oluyorsun," dedi ağır ağır, sesini yatak odasındaki gibi alçaltarak.

"Evet."

"Hımm. Diyelim ki arabanda yalnızsın ve beni sokakta buluyorsun, şimdi olduğu gibi, diyelim ki beni kaba saba, itaatsiz buluyorsun, belki de benim... uygunsuz bir şekilde açık saçık olmamdan şüpheleniyorsun, mmm, beni kenara çeker miydin?"

"Evet."

“Belki arkamı döndürür, ellerimi arkamda tutar, arkam sana dönük, önümü arabanın kaputuna eğerdin...”

“... Evet.”

“Bana kelepçe takardın...”

“Tamam o zaman, aradığın için teşekkürler.”

“Ve bacaklarımın arasını araştırıp yoklardın...”

“Doğru, evet, bu çok yardımcı oldu. Daha fazla bilgi edirirsen beni ara.”

“Çünkü, Dedektif O'Malley, şu anda itiraf edeceğim, kısa kot eteğimin altında tamamen çıplak bir p...”

“Teşekkürler, iyi günler.” Lily keyifle gülerken Spencer telefonu kapattı.

Arabayı Gabe kullanıyordu ve dosdoğru ileriye bakan Spencer'a göz attı. “Güzel taklit, O'Malley. O kısa ‘evet’ ve ‘hayır’larının bir Cinayet Masası dedektifini kandıracağını mı sanıyorsun?”

“Ah, senden de hiçbir şey kaçmıyor, McGill,” dedi Spencer boş yere kasıklarındaki ateşi yatıştırmaya çalışarak.

Öğle yemeği için 5. Sokak'tan İkinci Cadde'ye yürüdüler. Gabe köşedeki bir telefon kulübesini işaret etti; Lily sırtı onlara dönük, orada duruyordu. Gabe, “Senin arkadaşın değil mi?” dedi, sonra Spencer'ın çağrı cihazı çaldı. Gabe kaşlarını kaldırdı. Spencer görüntüye baktı. *Harlequin* yazıyordu.

Gabe'e sessiz olmasını işaret etti, yanlışlıkla Lily'yi incitmemek için silahını biraz geriye çekti, arkasından yaklaştı ve Lily'nin iki elini yakalayıp kalçasının hemen üstünde tuttu. “Çok çok edepsiz,” dedi Lily'nin kulağına.

Onun korkacağını biliyordu, öyle de oldu, Lily çılgılık attı, döndü, Spencer'ın elleri hâlâ kalçalarında, sonra onları gördü ve rahatladı. Lily hafifçe onun göğsünü yumruklayınca Spencer gülererek uzaklaştı. “Dedektif O'Malley, genç kadın vatandaşları

korkutmak yasalara aykırı değil mi?” dedi Lily. “Merhaba, Dedektif McGill.”

“Merhaba, Lily. Seni tekrar görmek güzel.”

Üçü ayakta duruyordu. “Öğle yemeği için McCluskey’ye mi gidiyorsunuz?”

“Evet. Bize katılmak ister misin? Az önce Dedektif O’Malley’nin çağrı cihazını çaldırdın. Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet.” Gözlerini kısarak Spencer’a baktı. O da gözlerini kısarak Lily’ye baktı. “Hayır, siz ikiniz gidin, eminim fazla zamanınız yoktur.”

“Yok. Hadi gidelim, O’Malley.”

Spencer’ın gözleri sadece Lily’nin üzerindeydi. “Gabe, bana bir dakika izin verir misin? İçeride buluşuruz.”

Gabe, Spencer’ın sırtını tokatladı. “Bak ne diyeceğim, saat ikide yukarı katta buluşalım. Üç buçuğa kadar Trenton’da olmamız gerekiyor, bu yüzden geç kalma.”

Gabe arkasını döner dönmez Lily ona yaklaştı, daha da yaklaştı; çok mutlu bir halde, gülümseyerek bakışlarını kaldırdı. Spencer da ona yaklaştı ve elini sırtında dolaştırdı. Gabe, McCluskey’nin kapısından onlara baktığında, kot etekli, göbeği açık kısa pastel bluzlu, saçı atkuyruğu toplanmış Lily takım elbiseli, kravatlı Spencer tarafından tamamen sarmalanmış, İkinci Cadde’deki kalabalığın içinde sanki savaş yeni bitmiş gibi öpülüyordu.

Lily cumartesileri resimlerini alıp bir düzine insanın bekliyor olabileceği 8. Sokak’taki yerine götürmesi için bir Lincoln limuzin tuttu. Bekliyorlardı! O hafta neler çizdiğini onlara göstermesi için.

Resimleri Spencer ve kendisiyle doluydu. Lily ikisini yatakta waffle yerken ve Odessa’da, Tompkins’ta yürürken, 9. Sokak ve C Caddesi’nin köşesinde dondurma yerken, İkiz Kuleler’deki alanda oturmuş sosisli sandviç yerken resmetmişti.

Öpüşme resimleri her zaman önce gidiyordu. Lily bunlardan daha fazla çizmeye başladı. Kaç tane çizirse çizsin –bir haftada yirmi yedi resim yapmıştı– daima ilk gidiyordu ve hepsi satılıyordu.

“Beni ölümsüzleştirdiğine sevindim,” dedi Spencer, “ama kendin için bir şey saklıyor musun, yoksa bir gün kendimi Walmart’ta kırtasiye ve parti malzemelerinin yanında asılı mı bulacağım?”

“Hırdavatçının yanında belki de.”

Spencer polis arabasının yanında, farlar açıkken arkadan boynunu öperken. Spencer, Odessa’da yemek bölümünde ellerini öperken ve Lily’yle Spencer, New York sokaklarında nisan lalelerinin önünde öpüşürlerken. Lily, Central Park’ta bir bankta Spencer’in kucağında, kollarını boynuna dolamış, dudakları dudaklarında.

“Pekâlâ, arsız, beni çıplak çizmiyorsun, değil mi? Oraya bir sınır çekiyorum.”

Lily onu çıplak çizdiği resmi gösterdi, kendisi yatakta otururken Spencer çıtırçıplak karşısında duruyordu. Lily’nin ressam gözü onun üzerindeydi, Spencer tamamen önden görünürken, Lily arkadan görünüyordu; çıplak sırtı açıkta, sadece gözleri, göğüsleri ona dönüktü. Resim o kadar seksiydi ki Lily diğer sekiz resmin arkasına saklamak zorunda kalmıştı ama o zaman bile şehvetli içeriği stüdyosunu kaplıyordu. Spencer resmi görünce soluğunu tuttu. “Ben isteyken sen bunları mı yapıyorsun? Hem de ezbere? Sinir bozucu. Sanatçıların resim yapmak için modellere ihtiyacı olduğunu sanıyordum. Bunun ölümlü bir adamın tek koruması olduğunu düşünüyordum.”

“Benden yana güvende değilsin.” Lily sırtıttı. “Seni her zaman tamamen görüyorum.”

“Beni tamamen çıplak görmek zorunda mısın?” Ama yüzdünden memnuniyeti ve açlığı görülebiliyordu.

Lily'nin enfes nisan ayında, çılgınca mutlu olunuyor ve çılgınca mutluluk dağıtılıyordu.

Lily'nin yatağında yatıyorlar, mürekkep lekeli parmaklarını Spencer'in dudaklarında, yüzünde dolaştırıyordu. "Spencer?"

"Hımm. Benimle konuş ama bunu yapmayı bırakma."

"Bana Mary'den bahset."

"Ah hayır. Tamam, yapmayı bırak. Ne olmuş ona?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç sormadım, sormam uygun değildi."

"Şimdi uygun mu?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?"

"Ne öğrenmek istiyorsun, Liliput?"

"Yani sen... onunla hâlâ görüşüyor musun?" Lily bunu sorduğuna inanamıyordu. Kendisi diğer kadın mı olacaktı? Öyle mi olmuştu? Bunu düşünmek bile acı veriyor, içindeki karanlık alanlarla paralellikler kuruyordu. Fakat sormadan edememişti. Yanlış cevapla ne yapacağını bile bilmiyordu.

"Hayır."

Lily nefesini tuttuğunu anca nefesini bıraktıktan sonra fark etti. Spencer gülererek yüzünü öptü. "Çok komiksin, Lily, bir kadınla bile zor başa çıkıyorum ben. Benim hayatım ağabeyinin kişisel karmaşasına imkân vermez."

"Ah. İyi o zaman. Onunla görüşmeyi ne zaman kestin?"

"Mart başında."

"Marta kadar onunla görüşüyor muydun?" Neden bu kadar sert, tatsız bir şekilde şaşırtıcı gelmişti?

"Evet, ara sıra." Spencer onu kollarına aldı. "Lily'nin karmaşasına karşı benim sigortamdı." Lily'yi alnından öptü.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Beni yatağına çekmeye çalışarak cesaretle gösterdiğin buz gibi sert göğüs uçlarına kazara kapılmak istemedim." Parmakları, dudakları Lily'nin üstünde dolaşıyordu.

“Spencer!”

“Ne var? Lily, çok uzun bir süre inanılmaz derecede hassastın, sonra hastalandın, sonra yine hassaslaştın. Bazen yatağının yanında oturmak şöyle dursun, seni ziyaret etme *düşüncesi* bile içimi sızlatıyordu. Bir adama, böyle bir hassasiyet *şimdi benimle seviş, benimle seks yap* diye bağırır. İnsan zayıftır. Açlığa benzer bir iştahın kararlarımı bulandırmasını istemedim. Zaten yeterince bulanık.”

“Yani kararın benimle yatma isteğın yüzünden bulanmasını diye mi Mary’yle yatmaya devam ettin?”

“İşte şimdi anladın.”

“Peki ne değışti?”

“Gerçekten seninle yatmak istedim, Lily.”

Lily ondan destek almak istiyordu. Spencer’ı her gün istiyor, her günün de yeterli olmadığını fark ediyordu. Spencer’ın ellerini çevresinde istiyordu; onun mizahını, İrlandalı kanını, kalbini, tüm varlığını, ruhunu istiyordu. Çok şey söylemek istiyor, doğru sözcükleri bulamıyordu. Takıntılı bir şekilde Spencer’ı çiziyor, bunun sözlerin yapabileceğinden daha çok şey ifade etmesini umuyordu.

Bunu yapmak istememişti. Ona böylesine büsbütün âşık olmak kazara gerçekleşmemiş, Lily fırtınaya kapılmıştı.

Bir Kez Daha İçişleri

Üst kattan Spencer'ı istiyorlardı. Hiç anlayamamıştı. Aylardır McFadden davasıyla ilgili yeni bir bilgi edinmemişti ve Harkman daimî olarak görevden alınmıştı. O halde neden yine kurtlar sofrasına çekiliyordu?

Kollarını kavuşturarak, bacaklarını çaprazlayarak oturdu. Odaya girdiğinde başıyla bile selam vermemiş, merhaba bile dememişti.

“Biz düşman değiliz, Dedektif O'Malley,” dedi Liz Monroe, Spencer'ın görünür düşmanlığına tepki göstererek.

“Yapılacak işlerim var,” dedi Spencer soğuk soğuk. “Kayıp kişiler hakkında yirmi beş ayrı özel soruşturma, hepsi açık, hepsi acil.”

“Bizim de yapacak işimiz var,” dedi Liz aynı derecede soğuk bir tavırla. “Diğer görevlilerimiz tarafından yapılan yolsuzluk ve ağır suistimal iddialarını araştırıyoruz.”

“Ne yaptığınızı çok iyi biliyorum, Bayan Monroe. Yeni tanışığınız var mı? Benimle paylaşmak istediğiniz bazı yeni kayıtlar topladınız ve incelediniz mi?”

“Evet.”

“Gönderin gelsin.”

“Dedektif, gece çok geç vakitte Old Greenwich tren istasyonunda arabanızın tanımına uyan bir Pontiac Firebird görülmüş. Ne tesadüf, değil mi? Sizinkine benzeyen araba Nathan

Sinclair'ın evinin üç kilometre uzağına park edilmiş ve sonra adamın öldüğü ortaya çıktı, öyle mi?”

“Bayan Monroe, ciddi olamazsınız. Olamazsınız. Diyorsunuz ki...” Spencer başını iki yana salladı, sonra güldü. “Benimle hemen şimdi Old Greenwich tren istasyonuna gelin. Size on beş Firebird gösteririm.”

“O sırada otopark boştu. Geceydi.”

“Long Island otoparkları geceleri bile boş olmaz ama neyse, Greenwich istasyonu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki de boş değildi. Ancak eminim ki eğer yeterince insanla konuşursanız, yerel bir benzin istasyonunda, yerel bir lokantada, caddenin aşağısındaki Dunkin' Donuts'ta ve boş bir alışveriş merkezinde park edilmiş koyu mavi bir Firebird olduğunu göreceksiniz. Hadi ama Bayan Monroe. Başka? Yapmam gereken işler var.”

“Bize bu bilgiyi veren kişi Firebird kullandığınızı bilmiyordu, dedektif. Yerel bir kaportacının sahibi olduğu için arabaları biliyor. O gece otoparkta gördüklerini anlattı.”

“Pekâlâ, Bayan Monroe. Bu, söylediklerimin hiçbirini de-ğiştirmez. Çünkü gördüğünüz gibi, sizin uzman kaportacı tren istasyonunda hangi arabayı görmüşse görmüş, *benim* Firebird'üm gece yarısı Long Island'a geri dönüyordu. Belki de tanışınız gece yarısı civarında Nathan Sinclair'ın evinden üç kilometre uzaklıktaki Interstate 95'te koyu renk bir Firebird'ün geçtiğini de görmüştür. İşte bu ben olabilirdim.” Spencer neredeyse kıs kıs güldü ama kadını daha da sinirlendirmek istemedi. “Tüm bu bilgiler nereden geliyor?”

Liz Monroe cevap vermedi, not defterine öfkeyle bir şeyler yazdı, sonunda “şimdilik” gitmesine izin verdi ama Spencer bunun son olmayacağını biliyordu. Madem artık ciddi şekilde didikliyordlardı, bir şey bulana kadar durmayacaklardı.

Bir Numaralı Sınavda Başarısızlık

Mayıs ayıydı. 14 Mayıs yaklaşıyordu. 14 Mayıs gelmişti. Zor bir gündü. Lily zaten kendini iyi hissetmiyordu, bir de üstüne üstlük 14 Mayıs'tı ve bunu aklından çıkaramıyordu. Pazar günüydü, Spencer da yanındaydı. Cumartesi günleri bir sebepten ötürü Spencer için pek harika günler olmasa da bir gün önce de yanında olmuştu. Beyzbol maçının olduğu gün harikaydı ancak diğer cumartesi günleri çok daha az başarılıydı. Spencer düşünceliydi. Bu cumartesi Lily de düşünceliydi. Sabahını Village'da geçirmişti. Geçen haftanın tamamında Amy'nin resmini yapmış, bu hafta da Amy'yi satmıştı. Güzel bir yağlı boya tablosunu yedi yüz dolara. Fakat bunu satın alan kişi bile, "Bu hafta sevgi yok mu?" demişti.

Evet, sevgi. Amy'ye duyulan sevgi, demek istemişti Lily.

Paul ve Rachel'la öğle yemeğine gitmiş, Jan McFadden'ı arayamamıştı.

Pazar gecesi yatakta Spencer'ın kollarında ağladı ve Spencer onu teselli etmeye çalıştı.

"Spencer," dedi Lily, "Bana dürüstçe söyle..."

"Lütfen, Lily, benden bu tonda dürüstçe bir şey söylememi isteme."

"Bayan McFadden sorduğunda ona ne diyorsun? Amy'nin ölü mü diri mi olduğunu sorduğunda."

"Hiç sormuyor."

"Hiç mi?"

“Hiç.”

“Eh, sana *ben* soruyorum.”

“Lütfen sorma.”

“Söyle. Söylesene.”

“Bence öldü. Sanırım geçen yılın 14 Mayıs'ından beri ölü.”

“Ah, Spencer.” Lily ne kadar üzgündü, ne kadar altüst olmuştu. Spencer ona sarılıp öptü.

“Bana kalırsa Bayan McFadden da bundan korkuyor olmalı,” dedi Lily. “Bence öyledir. Hayatıyla ondan daha az başa çıkabilen birini hiç görmedim. Yani geçen ay Amy orada olmadığı için çocuklarına doğru dürüst bir doğum günü partisi bile hazırlayamadı. Sadece lavabonun yanında durup ağladı. Ne yapacağımızı bilemedik. Kocasına çok kızıyor, biliyor musun?”

Spencer birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Lily kolunun kıvrımında yatıyor, Spencer'ın yüzünü göremiyordu ve bununla zaten pek de ilgilenmiyordu. Spencer'ın tepkilerini merak etmiyordu, kendi duygusunu anlamaya çalışıyordu. Bu yüzden dakikalar sessizce Lily fark etmeden geçti, Spencer'ın vücudu kasıldıysa, kolu daha gerginleştiyse de Lily bunu da fark etmedi.

Lily, Jan McFadden'ı görmüş ve Spencer'a söylememiştir!

Spencer soluk alıp vererek ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştı. Söz konusu o pazar günü Lily'nin sıkıntısını hatırladı. Spencer'la yüzleşmek istememiştir, Andrew'yla ilgili tanıdık bir tepkiydi. Spencer o sırada anlamamıştır.

Ama şimdi...

Sonunda, “Evet, evet, Jim ona kızıyor,” dedi. “Bayan McFadden birkaç gün önce perişan halde beni aradığında evliliğine nasıl devam edeceğini bilemediğini söyledi.”

“Evet,” dedi Lily. “Bunu anlamıştım. Evet.”

Demek Lily doğum günü partisi için Jan McFadden'ın evine gitmişti. Bu masumca, çok basit bir şeydi. Peki neden kendisinden saklamıştı?

Jan McFadden'ın evinde Andrew'yla ilgili ne olmuştu da Lily kendisine söyleyememiş, yüzleşemeyecek kadar üzülmüştü?

Spencer sessiz sessiz Lily'nin yanında yatakta yatıyordu. Ne yapmalıydı? Konular aklında bu kadar ağırlık yaparken konuşmakta zorluk çekiyordu, özellikle böyle konularda: Nerede sınır çizmeliydi? Ne kabul edilebilir, ne edilemezdi? Neyi kullanabilir, neyi kullanamazdı? Lily ona Jan McFadden'la karşılaştığını kazara, yatakta çıplakken söylemiş, ona yakınlığına kanıp kendini ele vermişti. Seviştikten sonra, Spencer'ın kollarında, öpülürken, kendini güvende hissettiğinde. Altı hafta boyunca Dedektif O'Malley'den gizlemiş, Jan'e gittiğini sadece o "Spencer"ken yanlışlıkla ağzından kaçırmıştı.

Spencer'ın içinde çatışan öfkeye canavarca demek durumu hafife almak olurdu.

Spencer yataktan kalktı, içecek bir şey almaya gitti; lavabonun önünde, başı öne eğik, anlaşılamayanı anlamaya çalışarak birkaç dakika durdu. Lily odadan çıktı, bir an onu izledi. "Ne oldu?"

"Yok bir şey." Bardağa su doldurmayı bitirdi.

Spencer önce Lily'ye, sonra uzağa baktı, ardından Lily'nin öyle istediğini bildiği için yatağa geri döndü ve yanına uzandı.

"Spencer?"

"Evet?" Spencer sessizdi.

Lily yan yatarak kıvrıldı ve Spencer arkadan ona sarıldı.

Lily birlikte sıcacık yattıklarını düşündü. "Senden haber almadığım hafta sonları sana ne oluyor? Nereye gidiyorsun?"

Bu sıcaklık. Geride kalmıştı. Artık nasıl da soğuktu. Şimdi Spencer uzaklaştı, soluğunu tuttu. Lily onun dişlerini sıktağıını hissetti. Neden mahvetmişti sanki?

“Bunu neden yapıyorsun? Doğruyu söylemek gerekirse, neden beş dakika bozmadan duramıyorsun?” dedi Spencer.

Lily ona döndü ve doğrulup oturdu çünkü bu konuşmayı yatakta rahat rahat yatarken yapmak istemiyordu. “Neden benden sır saklıyorsun? Yani sence benim bakış açımdan nasıl görünüyor?”

“Bilmiyorum, Lily. Sen benden neden sır saklıyorsun?”

Lily onun kararlı, soğuk bakışlarından rahatsız oldu.

Sonra Spencer kalktı, giyinmeye başladı. Lily’ye cevap vermedi. Giyinmeye başlaması ona cevabıydı. Ne yapmalıydı? “Gidiyor musun?”

“Eve gidiyorum.”

“Neden? Sana herhangi bir şey sorduğumda neden kaçırıyorsun?”

“Herhangi bir şey değil, Lil. Bu. Neden sadece bu konuda konuşmak istemediğimi kabul edemiyorsun? Senin de konuşmak istemediğin konular var.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Sen söyle.”

Lily’nin kalbi güm güm atmaya başlamıştı. “Bilmiyorum. Ne gibi?”

“Unut gitsin.”

“Andrew’yu mu kastediyorsun? O tamamen farklı. Andrew’nun bizimle alakası yok. Bunun var.”

“Hayır, yok.”

“Söyle bana, üzölmeyeceğim. Evli misin?”

“Evime geldin. Sence o evde bir eş mi saklıyordum? Ne aygırmışım ben. Sen, Mary, bir de eş. Bir işe devam edebil-meme şaşıyorum.”

“Neden kızgınsın bana?”

Spencer kotunu, sweatshirt’ünü, botlarını giymişti; Tanrım, ceketi çoktan üstündeydi! Spencer yatağın kenarına oturdu. “Dinle beni, dedi. “Bu tartışmayı tekrar yapmak istemiyor-

rum. Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum. Tıpkı senin de benimle konuşmak istemediğin konular olduğu gibi. Ama inan bana, bunun seninle hiç alakası yok.”

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Lily.

“Seninle hiçbir alakası yok! Neden bundan korkasın ki?”

“Madem benimle alakalı değil, neden söylemiyorsun bana?”

“Neden peşini bırakmıyorsun? Bir pazar akşamı yatağında mutlu mutlu yatıyoruz –ya da ben öyle sanıyorum– ve tüm bu süre boyunca için için yiyor, tartışmak istemediğimi bildiğin şeyleri sormak için iyi bir zaman kollamaya çalışıyorsun. Sana bir ipucu vereceğim, seviştikten hemen sonra olmasa nasıl olur? Farklı bir zamana ne dersin?”

“Tamam,” dedi Lily alçak bir sesle.

“Tamam değil.” Spencer ayağa kalktı. “Tamam değil. Sana anlatmaya hazır değilim. Sana söylemek istemiyorum. Bu seni ilgilendirmez. Burada yaptığımız hiçbir şey sana bana soru sorma ya da cevap alma hakkı vermiyor. Hiçbir şey.”

“Peki ya sen ağabeyim hakkında bana sorduğun zaman?” diye parlayıverdi Lily. “Burada yaptıklarımız sana bu hakkı veriyor mu?”

Lily söylediği anda konuşmayı, Spencer da anında dinlemeyi bıraktı. Uzaklaştı, Lily kendini yastığa bıraktı. “Ne, buna başlamadan önce sana ağabeyini hiç sormamıştım yani, öyle mi?” dedi sonunda Spencer ama arkası dönüktü. “Gerçekten hayret bir şeysin.” Pazar gecesi saat birde dışarı çıkarak kapıyı çekti.

Önce Bir Polis

Spencer'ın üç seçeneği vardı. Geri dönüp ısrar edebilir ve Lily'nin bildiklerini söylemesini sağlayabilirdi. O kadar uzun bile sürmezdi. Lily son derece ikna edilebilir biriydi. Ama o zaman vicdanı rahat etmeyecekti. Ya da gidip Jan McFadden'ı görebilir ve Lily kendisine hiç bahsetmemiş gibi davranabilirdi. Yine vicdanı rahat etmeyecekti ama böylesi daha kolaydı.

Ya da hiçbir şey yapmayabilirdi. Duymamış, umursamıyormuş gibi davranabilirdi. Ve yine, bu da vicdanının rahat etmemesi demekti.

Spencer, Jan McFadden'ı görmeye gitti. Kadın çok kötü durumdaydı. Jim'in mutsuz olduğunu, onu terk etmekle, çocukları ondan almakla tehdit ettiğini söyledi. Spencer mutfakta oturuyor, lafı döndürüp dolaştırıyordu. Paul, Rachel, Lily, evet, Lily iyi görünüyor, ayrıca iyi de hissediyordu. Ziyarete geldiğinde her şey yolunda mıydı? Ne yaptınız? Ne oldu?

Başka birisinin hayatını elekten geçirmek: Son derece kişisel bir şey bulmaktan korkarsınız, mesela mastürbasyon yapan biriyle karşılaşp hemen uzaklaşmak istersiniz, işte Spencer da dürtüp kurcalarken böyle hissediyordu. Bir gözü kapıda, *özür dilerim* cümlesi sürekli dudaklarında idi.

Jan'ı görmeye geldiğinde sabahtı, üstünde hâlâ sabahlığı vardı. Spencer'da bir şeyler hissetmiş, rahatlatan ve yargılamayan bir şeyler görmüş olmalıydı çünkü iki bardak çıkararak mutfak masasına koydu. "Dedektif, bize kahve yapabilirim,"

dedi. “Ama artık sabahları kahve içmek istemiyorum. Çocuklar okuldayken, Jim isteyken evde dolaşıp duruyorum, iş yapamıyorum.” Bir şişe Chivas çıkardı.

“Sana da bir bardak doldurayım mı? Sadece eşlik etmek için.”

Spencer kuru kuru yutkundu. “Dönüşte araba kullanacağım, Jan,” dedi. “Ama sen devam et.”

“Sadece birazcık? Yani ben yalnız içmeyeyim diye?”

“O halde çok az,” dedi Spencer. “Sen yalnız içme diye.”

Ve oturup bir zamanlar orada olup şimdi olmayan evlat hakkında acıyı paylaştıktan, kadeh tokuşturup içtikten sonra Jan, kızı Amy’den, üç yıl önceki kiraz çiçekleri ve Güçlü Quinn’den söz etti.

Spencer şehre döndüğünde doğrudan kendi yuvarlak masasına, kendi bardağına, kendi şişesine gitti ve ne yapacağını anlamaya çalıştı.

Onu dışarıdan gözlemleyen biri hiç seçeneği olmadığını düşünebilirdi. Bir şeyler yapmak yerine hiçbir şey yapmayabilirdi. Lily’nin ağabeyini rahat bırakabilir, dosyayı kapattırabilir, tüm hayatını kaybetmiş bir kadını bihaber kalmaya, doğru dürüst yas tutamamaya, elinde olanlara sevgi gösterememeye ve kaybetmeye devam etmeye terk edebilirdi. Ama kendisini herkesten fazla tanıyan Spencer için öncelikle mücadele etmekten başka seçenek olmadığı açıktı.

Aylırken kalemleri, silgileri, not defterlerinin karton kapaklarını kemirerek uykusuz bir gece geçirdi, çağrı cihazını çaldıran Lily’ye cevap vermedi ve ertesi sabah saat sekizde, Gabe McGill’le ikisi doksan kilometre doğudaki Port Jefferson’da saygıdeğer milletvekilinin kapısında Maliye Bakanlığı temsilcilerini geçiriyorlardı.

“Günaydın,” dedi Spencer. “Sayın vekil, ben *Cinayet Masası*’ndan Dedektif McGill. İçeri girebilir miyiz?”

Tam Spencer'ın tahmin ettiği gibi, sözler işe yaramıştı. Andrew ikisine kapıyı açtı, hatta Gabe'in elini sıktı. "Sizi aylardır görmemiştım, dedektif," dedi Spencer'a. "Sizin için ne yapabilirim?"

Spencer içeri girdi, Andrew ya da mutfakta kahve yapan Miera'ya hiçbir nezaket göstermeden doğruca ofise gitti. Andrew ve Gabe onu izlediler.

"Ziyaretinizi neye borçluyum? Hallettik sanıyordum."

"Bana Amy'nin nerede olduğunu söyleyin, o zaman halletmiş olacağız."

"Söyleyebilseydim söylerdim," dedi Andrew. "Şimdi ne öğrenmek istiyorsunuz? Nasıl yardımcı olabilirim? Çaresizliğinizi anlayabiliyorum." Masasının önünde agresif bir biçimde kollarını kavuşturmuş duran Gabe'e dostça gülümsedi.

"Düne kadar, Amy'yle Şehir Koleji'ne gitmeden ve kız kardeşinizle arkadaş olmadan önce tanıştığınız ihtimalini düşünmemiştim," dedi Spencer. "Kayıtlarda ilişkinizin sadece birkaç ay sürdüğünü söylemişsiniz. Dün Amy'nin annesi, Amy'yle ilişkinizin en az üç yıl öncesine dayandığına inanmama sebep oldu. Tanışmanızın kız kardeşinizin önünde olması bir oyundan ibaretti çünkü Amy'yle çoktan ilişkiniz vardı. Şimdi bir kez daha soruyorum: Amy'yi ne zamandır tanıyordunuz?"

Andrew kekeledi. "Bilemiyorum..."

"Sayın vekil," dedi Gabe, "sadece şu lanet soruyu cevaplayın. Amy'yi üç yıl önce tanıyor muydunuz?"

"Ben... nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum. Hatırlamadığımı söylemiştim size. Birkaç aydan daha uzun sürmüş olabilir sanırım. Bilemiyorum."

"Sayın vekil!" İnanılmazdı, Gabe bağıırıyordu. Spencer onun sırtını sıvazlamak istedi. Bu sabah iyi polis, kötü polis yoktu, sadece kötü polisle kötü polis vardı. "Bilmiyorum, demeyi bırakın, buna izin vermeyeceğiz. Amy kaybolalı bir

yıldan fazla oldu. Artık göz boyamak yok. Her şeyi biliyor ve söylemiyorsunuz.”

“Tarihle ilgili safça bir hata yaptım, hepsi bu.”

“Bu safça hata sırasında sevgiliniz üniversite değiştirdi ve kız kardeşinizle birlikte eve çıktı. Kaybolduğundan bahsetmiyorum bile!”

Andrew’nun yüzünde afallamış, şaşkına dönmüş bir ifade vardı. “Beyler, beyler...” Onları sakinleştirmek ister gibi ellerini kaldırdı ve “Hadi ama,” dedi uzlaşmacı bir tonla. “oyun ilişkiden kaynaklanıyordu, hepsi bu. Belli ki bunu saklamaya çalışıyorduk. Lily’den. Bu yüzden birbirimizi tanımıyormuş gibi davrandık. Tarihleri karıştırdım. Bunda kasıtlı kötülük nerede?”

“Kim kasıtlı kötülükten söz etti ki?” diye sordu Gabe gözlerini kısarak.

“Ve size sorduğumuz şey bu değil,” dedi Spencer. “Amy’yi üniversite için neden Hunter’dan Şehir Koleji’ne geçmeye zorladığınızı anlamak istiyorum.”

“Ne diyorsunuz siz? Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Siz olmasanız Amy kız kardeşinizin Şehir Koleji’nde sanat dersleri aldığını nasıl bilebilirdi?”

“Açıkçası, hayatım hakkında konuşmuştuk.” Andrew’nun yüzü iyice büzüşmüştü. “İlişkimiz vardı. Benim hakkımda çok şey biliyordu, Dedektif O’Malley. Olan bu. Birisiyle birlikte olursun, ona bir şeyler anlatırsın. Ve sonra, bazen bu bilgileri size veya size yakın olan insanlara karşı kullanırlar. Bunun nasıl olabileceğini biliyorsunuz, değil mi dedektif?”

Spencer rengi atarak milletvekilinden bir adım uzaklaştı ve sustu. Bir an konuşmadı. Bir an *neden bahsettiğinizi bilmiyorum* demek istedi. Sonra milletvekilinin kendisinden bahsettiği geldi aklına. Fakat Andrew’nun gözlerindeki nefret dolu bakış ne Spencer’la konuşurken ne de Amy’den bahsederken kayboldu.

"Amy'nin söylediklerinizi aleyhinize kullandığını mı hissettiniz?" diye sordu Spencer yavaşça.

"Bu biraz sert bir ifade olabilir." Andrew'nun sesi güçlü çıkıyordu. "Üniversite değiştirip kız kardeşimle arkadaş olduğunda çok şaşırmışım. Öğrendiğimde bana uygunsuz geldiğini söyledim ona. Bunun bizim için işleri zorlaştıracığını söyledim. Ama ben öğrendiğimde, sadece arkadaş olmakla kalmamış, birlikte eve çıkali aylar olmuştu."

"Amy'ye bunu neden yaptığını hiç sormadınız mı?"

"Tabii ki sordum! Bana daha yakın olmak istediğini söyledi. Lily'yle arkadaş olmanın bize daha fazla buluşma fırsatı vereceğini söyledi. İşleri daha uygunsuz yapacağına daha uygun kılacağını söyledi. Benim yoğun yaşamımla bazen görüşmek zor oluyordu. Lily sayesinde birbirimizi daha sık görebiliyor ve yine de uygun havayı koruyabiliyorduk. Aile etkinlikleri, üçümüz birlikte öğle yemeği, benim için kampanya. Tüm bunlarla daha fazla birlikte olabiliyorduk." Sözcükler Andrew'nun ağzından zar zor çıkıyordu.

Spencer, Gabe'le baktı. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayamıyordu. Sonunda, "Ama buradaki dalavere... bu çok sarsıcı," dedi. "Aranızdaki yakınlığı yıllarca, sürekli olarak kız kardeşinizin önünde örtbas etmeye çalışmak."

"Düşündüğünüzden kolay oldu. Lily etrafında olup bitenlerden oldukça habersiz olabiliyor." Andrew soğuk soğuk Spencer'a baktı.

Spencer'ın bakışları sertleşti. "Bu kadar yeter," dedi alçak sesle. Andrew'nun karşısında sönmüş, düşünceli düşünceli dururken Gabe kolundan çekti.

Gabe, "Lily vasıtasıyla tanışmadıysanız nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Andrew sırayla onlara baktı ve bir şey söylemedi, ardından Gabe, Spencer'ı yana çekti ve Andrew kendisini Gabe'le karşı karşıya buldu.

“Hatırlamıyorum,” dedi sonunda. “Sanırım Port Jeff ofisine geldi, bazı broşürler istedi.”

Spencer hareketsiz izlemeyi bıraktı ve Andrew’ya döndü. “O *sizin* ofisinize mi geldi?”

Andrew derin bir nefes aldı. “Evet.”

“Amy McFadden *sizin* ofisinize mi geldi?”

“Evet. Sürekli uğrayıp duruyordu.”

Spencer, gözleri Gabe’de, geçici de olsa bir süre soru sormadan durdu. Bu onun *tüm* varsayımlarına aykırıydı.

“Ne zamandı bu?”

“Söyledim size, bilmiyorum ve hatırlayamıyorum. Kış tatili muhtemelen. 1996 kış tatili.”

Spencer uzun bir süre duyduklarını özümsemeye çalışarak Andrew’nun karşısında durdu.

“Bana kız kardeşiniz sizi tanıştırmadan önce Amy’yi neredeyse iki yıldır tanıdığınızı mı söylüyorsunuz?” dedi inanamayarak.

“Tam olarak hatırlayamıyorum.”

“Amy’nin 1992 kampanyanızda yardım edip etmediğini tam olarak hatırlıyor musunuz? Milletvekilliği için ilk kampanyanızda? O zaman da size yardım etti mi?”

“*Bunu* tam olarak hatırlayabiliyorum,” dedi Andrew. “Amy 1992 kampanyamda yardım etmedi.” Konuşmaya ara verdi. “O zaman ben onu tanıımıyordum.”

Ve sonra soru geldi. Spencer daha önce, gerçeklerden bihaberken bunu soraımadı. “Sayın vekil, ona... âşık mıydınız?”

Andrew gözlerini kırptırdı. “Pekâlâ, sizin de söylediğiniz gibi sadece bir ilişkiydi, bir kaçamaktı. Yarı yaşımda, genç bir kızdı. Hayatta tamamen farklı iki yerdeydik. İtiraf etmeliyim ki bir süre kendimi kaptırdım. Bunun nasıl olabileceğini bilirmisiniz, dedektif? Bir şeyin çok yanlış olduğunu bilmenin ama yine de ona kapılmanın?”

Spencer gözlerini kırptırdı.

Gabe bir adamdan diğetine baktı. “Doğrusu kimse benim aklımdaki soruyu sormuyor,” dedi. “Benim kapıldığım tek şey –ve hepsi bu– sayın vekil, Amy’nin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Araştırdığımız şu Milo ve Amy’yle bağları konusunda bir şeyler hatırladınız mı?”

Andrew gözlerini kırıştırdı. “Hayır.” Gabe ve Spencer göz kırıştırdığını görmüşlerdi, bakıştılar.

“Acaba Amy’nin ilişkide olduğu biri miydi?”

“Bilmiyorum.”

“Amy liseyle alakalı, belki de sizinle tanışmadan önce arkadaşlarıyla yaptığı seyahatler hakkında olağandışı bir şeyden bahsetti mi?”

“Hayır.” Andrew duraksadı. “Bana uzakta bulunduğu zamanlarda farklı dinler denediğini söylemişti. Hatta cevapları olup olmadığını görmek için bazı Amerika yerlileri kilisesini bile denemiş.”

“Hangi Amerika yerlileri kilisesi?”

“Bilmiyorum...”

“Amerika Yerlileri Kilisesi, belki de?”

“Sanırım.”

Tüm bunlar Gabe tarafından sorulmuştu. “Amy mi bitirdi?”

“Ne?”

“Ah, hadisenize! Biraz zaman kazanmak için oynadığınız oyunlar. Zor bir soru mu bu? Sizi arayıp buldu, kız kardeşinizi arayıp buldu, haberiniz olmadan Lily’yle eve çıktı, sizi *oldu bittiye* getirdi. Sürücü koltuğunda o varmış gibi görünüyor. Sonra da ilişkiyi bitirdi. Bana gerçek buymuş gibi geliyor. Neden?”

“İlişkinin sona erme zamanı gelmişti. Hepsi bu.” Andrew bakışlarını masaya indirdi.

“Şu Milo, Amy’nin sığınaktaki hayatına, tam sizinle ayrıldığı sıralarda geri dönmüş. Bunun Milo’yla alakası var mıydı?”

“Neden bahsettiğimizi bilmiyorum. Tanrım! Bilmiyorum! Yeter artık. Bana bunu sormuştunuz. Size ekim ayında söyledim, şimdi de söylüyorum, Milo hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum.”

Spencer masaya yaklaştı. “Milo’nun kim olduğunu biliyor-sanız neden bize söylemiyorsunuz? Bu size yardımcı olacaksa neden söylemiyorsunuz?”

“Bana yardımcı olacağını kim söyledi?” dedi Andrew, Spencer birden durdu.

“Amy’nin annesi için bazı cevaplar almaya çalışıyorum,” dedi Spencer, “hayatına devam edebilmesi için. Ve kız kardeşiniz için de...”

“*Sakin*,” dedi Andrew dişlerini sıkarak, “onca insan arasında *sen mi* bana kız kardeşimden bahsediyorsun? Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Anlamadığımı? Hastalığından faydalaniyorsun. Lily hiçbir şey bilmiyor. Ondan hiçbir cevap alamayacaksın.”

Spencer yumruklarını sıktı. “Beni hiç anlamıyorsunuz, sayın vekil. Çünkü bu *benimle* ilgili değil. Ve bu, kız kardeşinizle de ilgili değil. Bu sizinle ve üç yıldan fazla birlikte olduğunuz, bir süredir kayıp olan kızla ilgili. Yani mesele bu. Bunu unutup duruyorsunuz.”

Andrew’nun sert yüzü Spencer’ın sert yüzü karşısında kavga vaziyeti aldı.

“Peşinden gitmek için yanlış adamı seçiyorsun, dedektif,” dedi Andrew. Sesinde tehditkâr bir şeyler vardı. “Anladın mı?”

Spencer, Andrew’ya doğru davrandı ama Gabe onu tutup durdurdu. “Hayır, dostum, hayır. Buna değmez,” dedi Gabe usulca. “Buna *değmez*.”

Andrew, “Gel hadi. Bunun için bekliyorum. Saldırıdan beş ila on beş yıl hapis yatarsın, teşkilattan atılırsın, seni piç kurusu. Hadisene, gerçek rengini göster bana.”

Spencer kendini Gabe’den kurtardı ve kapıya doğru adım attı. “Vaktim yok, sen bana kendi rengini göstermekle meş-

gulsün.” Kendini tutmaya çalışıyordu. “Hiç anlamıyorsun. Yalan söylemek için *sen* yanlış adamı seçiyorsun. İşçileri'yle tehditlerinin, amirlerimden ricalarının beni susturacağını mı sanıyorsun? Kahrolası itirafın amirimin masasına gelene kadar benden kurtulamayacaksın. Anladın mı?”

Dönüş yolunda Gabe konuşmaya başlayınca Spencer onun lafını kesti. “Gabe, tek kelime etme. Şu anda hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey, tamam mı? Döndüğümüzde hepsini rapora yazacağız. Biraz düşünmem gerek.”

.

Şeytani İşler

Ertesi gün Spencer tekrar yukarı çağrıldı.

Whittaker ona sempatiyle baktı. “Spence, ne halt ediyorsun da seni her beş dakikada bir içeri çekiyorlar?”

“Sana ne diyebilirim ki, yapacak daha iyi bir şeyleri yok.” Spencer kayıtsızca omuz silkti. *Kahrolası Andrew*. “Patron, etrafta soruyorum ama kimse bilmiyor gibi görünüyor. Amerika Yerlileri Kilisesi’ni hiç duydun mu?”

Whittaker omuz silkti. “Duymuştum.”

“Neler dönüyor orada?”

“Fazla bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, ABD’de dinî uygulamalarında yasal olarak peyote kullanmalarına izin verilen tek kurum oldukları.”

“*Peyote* mi?”

“Meskalin. Halüsinojenin onları tanrılarına yaklaştırdığını iddia ediyorlar. Bildiğim tek şey bu. Gitsen iyi olur. Bayan Monroe seni bekliyor.” Whittaker, Spencer’in kasıklarına havluyla vurur gibi yaptı.

Spencer bir kez daha nezaketsiz ve sistematik Liz Monroe ile onun iki yardakçısının karşısına oturdu.

“Dedektif, lafı dolandırmayacağım. İki yeni tanığımız var.”

Milletvekiline yaptığı ziyaretten bir gün sonra birdenbire yeni bir tanık.

Monroe devam etti. “Bayan Edith Stanley, Nathan Sinclair’in evinin çaprazındaki bir evde yaşıyor. Bayan Stanley’den

bir açıklama getirdim. O gece..." Spencer beklerken Monroe durup gözlüklerini taktı. "Bir gölge gördüğünü söylüyor..."

Bayan Stanley'nin açıklamasındaki detaylar o kadar belirsizdi ki Spencer işe yaramaz bir varsayıma dayanarak sorguya çekilmesi karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Spencer lafını kesti. "Beni şu Bayan Stanley'nin karşısına çıkarın ve bir akşam gece yarısından sonra çimlerinde bir gölge olarak gördüğü adam olduğumu düşünüyor mu görelim. Hâlâ orada mı yaşıyor? İsterseniz onu ben arayayım. Birkaç saat içinde onu karakola getirebiliriz."

"Böyle bir şey yapmayacaksın, dedektif," dedi Monroe, sesi yükselmişti. "Öncelikle artık Sound Beach Caddesi'nde yaşamıyor."

"Ah, nerede şimdi?" diye sordu Spencer masum masum.

"Greenwich'te bir bakım tesisinde."

"Bir bakımevi mi? Peki nasıl oldu da bu kadından şimdi haber aldınız? Onu aramanıza ne sebep oldu?"

"Bildığınız gibi her türlü yoldan bilgi alıyoruz, dedektif."

"Biliyorum. Bu özel bilgiyi nasıl edindiğinizi soruyorum."

"Sound Beach Caddesi sakinlerinin çoğuyla... konuşan adamlarımız var."

"Adamlarınız var." Spencer alnını ovuşturdu. "Ama az önce Bayan Stanley'nin artık orada yaşamadığını söylediniz."

"Doğru."

"Peki onunla bizzat mı görüştünüz?"

"Ben şahsen görüşmedim, hayır. Bizim..."

"Bunun için adamlarınız var. Anladım. Bakımevinin müdürüyle konuşan oldu mu?"

"Notlarımda böyle bir şey yok. Bunun konuyla ne alakası olduğunu anlayamadım."

"Pekâlâ, böyle nezaketsiz bir şeyi sorguladığım için beni affedin ama Bayan Stanley kaç yaşında?"

"Dedektif O'Malley..."

“Kaç yaşında? Notlarınızda en azından doğum tarihi yok mu?”

Kadın istemeye istemeye, “1907 doğumlu,” dedi.

Spencer sesini dengelemeye çalıştı. Bu zor oluyordu. “O halde anlamama izin verin,” dedi yavaşça. “Elinizde dört ya da beş yıl önce, belirsiz bir gecede, bir *gölge* gördüğünü söyleyen 93 yaşındaki bir kadından bir yeminli ifade var, öyle mi?”

“Bayan Stanley gece geç saatlerde Sinclair’in evinden çok hızlı bir şekilde uzaklaşan koyu renk giysili bir adam gördüğünü söylüyor...”

“Üzgünüm, tekrar böldüğüm için özür dilerim,” diye lafını kesti Spencer. “Ama hâlâ kafam karışık. Hangi gece?”

“Söz konusu gece...”

“Söz konusu gece için ifadesinde hangi tarihi veriyor?”

Manikürlü parmaklarının endişeli hareketi Spencer’a Bayan Monroe’nun o sırada bu kesin bilgiyi bulamadığını söylüyordu. Spencer ekledi. “Ve birisi bakımevinin müdürüyle konuşmalı, sizce de öyle değil mi? Hangi sağlık sorunu Bayan Stanley’yi onların bakımevine yatırılmasına sebep olmuş?”

“Bunun ne ilgisi var anlayamadım.”

Spencer başını salladı. “Size ne ilgisi olduğunu göstereceğim. Bir dakika, Bayan Monroe.” Cep telefonunu çıkardı. “Benim için numara var mı, yoksa istihbaratı mı arayayım?”

Liz istemeye istemeye numarayı verip beklerken Spencer, tesisin müdürü Bay Cerone’a iki üç soru sorup başını sallayarak telefonda iki dakika geçirdi.

Telefonu kapattığında, “Görüyorsunuz, tüm ayrıntılara sahip olmak her zaman yardımcı olur. Kayıtlarınız için Bay Cerone’u kendiniz aramak isteyebilirsiniz. Bay Cerone, Edith Stanley’nin doksanıncı doğum gününden hemen sonra, *yıllarca mücadele ettiği* glokom ve katarakt onu işlevsel olarak kör ettiği ve artık tek başına yaşayamadığı için yaklaşık üç yıldır bakımevinde olduğunu doğrulayacaktır,” dedi.

Liz Monroe heykel gibi oturuyordu, yanındaki adamlar fazlasıyla kıpır kıpırdı.

“Hepsi bu kadar mı, Dedektif O'Malley?”

Spencer masadan kalkarak ona neşesiz bir tebessümle gülümsedi. “Hepsi bu kadar, Bayan Monroe.”

Başarısız İki Numaralı Sınav

Lily, gazetelerde Andrew ve Amy hakkındaki yeni iddiaları okudu. Bu haberleri kesinlikle Spencer'dan duymamıştı. Ondan iki gündür haber almamıştı. Artık kesinlikle dayanamayınca onu aradı ve çağrı cihazının çalmasını dinlerken, eğer kendisine bir şey olursa Spencer'ın onsuz hayatının daha önce olduğu gibi devam edeceği gerçeğini çarpıcı bir netlikle fark etti, oysa onun hayatı Spencer olmayınca tamamen duruyordu — şimdi de öyle olmuştu. Onsuz, bir hayatı yoktu. Sabahtan akşama kadar, her gün, dakikalarını Spencer dolduruyor, onu düşünüyor, ondan haber almayı bekliyor, onunla konuşuyor, onu görüyor, dokunuyor, onun resmini yapıyordu. Lily, uzayan saçlarıyla kendine vamp bir hava verebilir, onun için makyaj yapabilir ve onun için giymek üzere bir sabahlık satın alabilirdi ama tüm bunlara rağmen her şey olduğu gibi kalıyordu: Kendisi olmadan Spencer kesinlikle aynı olurdu, oysa Lily onsuz hiçbir şey olmazdı. Bu, “kanser kız” için bile fazlasıyla acıklıydı. Bu yüzden Spencer geri aradığında telefonu açmadı. Tekrar aradığında telefonu açmamaya çalıştı.

“Lil? Hadi ama. Aç telefonu.”

Lily kendini tutamayınca telefonu açtı.

“Selam.”

“Selam.”

Lily'nin boğazı işlemiyordu. Bir şey demedi. Yumruğunu kalbine götürdü.

“Bu gece işten sonra geç vakit geleceğim. Tamam mı?” dedi Spencer. Sesinde ağırlık vardı.

Lily kapıda anahtarı duyduğunda stüdyosundaydı. Spencer’ın istediği zaman gelip gidebilmesini, hayatında istediği şeyi yapabilmesini seviyordu.

Lily dışarı çıkıp oturma odasında durdu. Spencer çok iyi, çok ciddi, çok yetişkin ve bir nedenden ötürü çok dalgın görünüyordu.

Lily ona kendisi için neler ifade ettiğini, ona karşı neler hissettiğini söylemek istedi ama bunun yerine ağlayarak Spencer’ın başına, boynuna sarılırken, *Spencer* diye fısıldarken... Spencer kendisini yormadan, ağırlığını vermemek için kollarından destek alarak üstündeyken, öyle dururken, daha sonra Spencer’ın altında gömülü, onun kollarında, göğsünde karnında sarsılarak ağlarken, Lily onun bunu zaten bildiğini tahmin etti.

Yatakta yatıyorlardı ve her şey ters gidiyordu. Lily bunu hissediyordu. Sevişmiş olabilirlerdi ama her zamanki gibi gerginliği gidermek yerine, bu sefer aralarındaki sonsuz anlaşmazlığın gerilimini çözememişlerdi.

Spencer’a sorunun ne olduğunu sormaya korkuyordu. Bu hatayı tekrar yapmayacaktı. Anlamsız aptallıklarla barışmalarını mahvetmeyecekti.

Aniden konuşan Spencer oldu. Ona olup bitenleri anlattı. Usulca sekiz aydır İçişleri tarafından soruşturulduğunu söyledi. Lily söyleyebileceği doğru sözcükleri düşünürken sessiz bir anlayışla onun elini tuttu. Bir sonraki soruya nasıl geçeceğini pek bilemiyordu. İçi kıpır kıpırdı.

“Anlamıyorum. Seni tam olarak neyle suçluyorlar?”

“Nathan Sinclair’in ölümüyle bir ilgim olduğunu düşünüyorlar.”

Lily elini bırakma dürtüsüyle mücadele etti.

Acaba neden Spencer'ın kendi elini bırakma dürtüsüyle mücadele ettiğini düşünüyordu?

Kemoterapi istilasındaki iç organlarında tüm cesaretini topladı. "Neden onlara senin yapmadığını söylemiyorsun?"

"Söyledim."

"Ve?"

"Belli ki bana inanmıyorlar, yoksa hâlâ benimle konuşuyor olmazlardı."

Spencer bu konuda daha fazla açık vermiyordu, sanki söyleyecek başka bir şeyi var ama Lily'ye söylemek istemiyor gibiydi. Sanki her bakımdan daha söyleyecek pek çok şeyi vardı ve bunları söylemek istemiyordu.

Ve ilginçtir ki Lily duymak istemiyordu. Birdenbire baskı yapmak istemedi. Spencer'ın acımasız ve kararlı bedeninin etkisiyle üzerine korkunç bir ağırlık çöktüğünü hissetti.

"Kendimle çok meşguldüm," dedi Lily usulca, "ve tüm bu süre boyunca senin de bana ihtiyacın olduğunu, zor bir zamandan geçtiğini biliyordum." Spencer'a döndü.

Spencer başını iki yana salladı. "Ben hiçbir şeyden geçmiyorum, Lil. Öte yandan senin bana ihtiyacın var. Ben iyiyim. İşleri'yle olanlar unutulup gidecek. Ya da unutulmayacak. Her iki durumda da sonuçlarına hazırım."

Böyle demişti. Lily söylenenleri düşündü. "Hangi sonuçlar?"

"Lily, benimki varoluşsal bir evren değil. Anlamsız değil. Senin gibi ben de eylemlerin bir vakumda gerçekleşmediği bir evrene inanıyorum. Ufaklık ve devasa, tüm eylemlerin yankılanan etkileri olduğu bir evren. İnanıyorum ki Nathan Sinclair, nihayetinde planlamadığı veya öngörmediği sonuçlara yol açan eylemler gerçekleştirdi. Çoğu kişi gibi."

Spencer'ın acı ses tonunu kavrayamıyor ama bir şekilde kendisiyle alakalı olduğunu hissediyordu; bu da canını acıtıyor, tenini iğneliyordu. Lily vücudunun soğuduğunu, endişenin tüm bedenine yayıldığını hissediyordu; istemsiz soluklarını durdu-

ramıyor, uzaklaşmasını engelleyemiyordu. Ellerini gözlerine götürdü; Spencer üzerine eğilirken, Lily aslında bunun sadece Spencer'ı etkileyen bir şey olmadığını düşünüyordu. Bir anda idrak etti: Spencer'la ilgili bu İçişleri konusu onunla da alakalıydı! Onunla. Ve Amy'le. Ve Andrew'la.

“Bu sadece Nathan Sinclair'le ilgili değil, değil mi Spencer?”

Spencer, Lily'yi bırakarak yatakta uzaklaştı. “Hayır, Lily. Kesinlikle tek bir mesele değil.”

“Tamam, hadi konuşalım. İçişleri soruşturmasının ağabeyimle ne alakası var?”

“Jan McFadden'a gidip bana söylememenin ağabeyinle alakalı olmasıyla aynı şekilde.”

Lily'nin yüreği hopladı. “Anlatacak bir şey yoktu,” dedi kararsız bir sesle.

“Yataktayız. Bırak yalan söylemeyi. Artık gerçeği biliyorum. Ve ağabeyin beni susturmaya çalışıyor, bu konuda hiç tereddüdüm yok. Beni davadan çıkarmak, beni susturmak için hayatımın her köşesini kurcalayan özel dedektifleri var. Ne zaman yeni kanıtlarla onu görmeye gitsem İçişleri'nin daha bir gün geçmeden sahte bir suçlama ya da eski bir şüpheyi kıcıma takılması tesadüf değil. Bu konuda çok çalışan elemanları var. Şayet rüşvet almışsam, orantısız güç kullanmışsam, işbaşındayken uyuşturucu kullanmışsam, rastgele ateş açmışsam, herhangi bir yolsuzluğa karışmışsam diye. Ama Andrew'nun elindeki tek şey Nathan Sinclair'in ölümü ve onu Demokles'in kılıcı gibi kullanıyor.”

Lily ondan uzaklaştı. “Spencer, kimsin sen?” dedi. “Neden bu kadar paranoyaksın? Burada ağabeyimden bahsediyoruz! Organize bir suç patronundan değil. Benim temiz, soğukkanlı milletvekili ağabeyim. Tamamen mantıksız davranıyorsun.”

“Lily, arkadaşın Amy, üç yıl boyunca temiz, evli, soğukkanlı milletvekili ağabeyinle birlikteydi; ağabeyin senin yüzüne yalan söyledi, Amy de aynı şekilde.”

Lily yatakta yerinden fırladı. Spencer bu gücü nereden buluyordu? “Belki. Evet, haklısın, ağabeyim yalancı ve alçak, doğru bir şey yapmadı, haklısın, evet ama onu öldürmedi!” diye haykırdı. “Böyle bir şey yapmadı. Onu benim gibi tanıımıyorsun. Bu senin Nathan Sinclair’ın değil, bu farklı, bambaşka bir hayat!”

Spencer da doğrulup oturdu. “Sakin ol.”

“İnsanlar her zaman kaçırılırlar,” dedi Lily nefes nefese. “Televizyonda duyuyorum. Kızlar, genç kızlar, yabancılar veya düpedüz tanıdıklar tarafından kaçırılıyorlar.”

“Lily, bir Kayıp Şahıslar dedektifiyle konuşuyorsun. Biliyorum. Bu vakalardan yılda yüzlercesiyle uğraşıyorum. Kilit nokta *gençlerdir*. Yirmi dört yaşındaki üniversite öğrencileri değil. Amy bir sabah çıkıp gitti ve bir daha hiç dönmedi. Tüm parasını ve kredi kartlarını geride bıraktı. Hayatını gerçekten askıya aldığı, arkadaşlarıyla seyahat ettiği zamanın aksine, bu sefer bir cuma sabahı öğlen dönmek üzere çıkıp gitti ve buharlaşıp ortadan kayboldu. Ve aklıma gelmişken, sen Maui’ye gider gitmez kaybolduğunu fark etmedim zannetme.”

“Neden bahsediyorsun sen?” dedi Lily dehşet içinde. “Neyle alakası var bunun?”

“Hiçbir şeyle mi? Her şeyle mi? Ben sadece bunun sen yoldan çekildiğin zaman gerçekleştiğini söylüyorum.”

“Neyin yolundan çekilmek?” dedi Lily soluğu kesilerek. Sonra Amy’nin ona söylediklerini hatırladı. *Ah, evet, Lily, muhakkak git Maui’ye, kesinlikle gitmelisin. Andrew da, ne duruyorsun, Liliput, kesinlikle git Maui’ye, olabildiğince çabuk git, annemi yatıştır*, demişti. Lily, Spencer’a daha da şaşkınlıkla bakıyordu.

“Peki ne oldu Amy’ye?” dedi Spencer. “Vesayet savaşı nerede? Amy için kim mücadele ediyor? Fidyeye notu nerede? Onun için kim para istiyor?”

“Ağabeyim değil.” Lily’nin sesi titriyordu.

“Ağabeyin hakkında ne biliyorsun?”

“Onu öldüremeyeceğini biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Lily son sürat kendini topladı. “Çünkü senatoya adaylığını koymanın, ABD başkanı olmak istemenin dışında, tüm hayatı boyunca hiçbir tutkusu olmadı! Asla, ömrü boyunca hiçbir şey için! Hiç uç noktaları olmadı; tam ortada, tek bir hızla, sabit, kaya gibi sağlam bir hızla yavaşça yokuş yukarı tırmandı. İşte benim ağabeyim!”

“Tıpkı senin gibi ha, Lil?” Spencer bunu ironik bir şekilde söylemişti çünkü Lily şu anda ortada değildi; karanlıkta duruyor, çığlık atıyordu.

“Böyle insanlar başkalarını öldürmezler,” diye devam etti Lily sık ve hızlı nefesler alarak. “Hatta onlardan pek ayrılmazlar. Bir gün aramayı kesiverirler ve kimsenin kendilerini fark edecek kadar umursamamasını dilerler.” Lily gözlerini indirdi. “Senin de hayatındaki kadınlara yaptığın gibi, Spencer.”

Spencer da bir an için bakışlarını indirdi. “Lily, tekrar ediyorum, ağabeyin hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Amy hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Milo hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kendin hakkında bile pek bir şey bilmiyorsun. Amy senin üniversitene transfer oldu, senin derslerini aldı, seni arayıp buldu, yanına taşındı, bu küçük dairede burnunun dibinde kardeşinle ilişkisi vardı ve senin haberin yoktu! Ve Jan McFadden hâlâ onu bekliyor. Benim tarafımda mısın, değil misin?”

“Hayır! Senin tarafında *değilim*,” diye fısıldadı Lily şiddetle, aniden konuşulmayanlara bir açıklık getirerek. “Amy’nin tarafında da *değilim*.” Bu sefer başını temelli indirdi çünkü duygularının yoğunluğuyla eziliyordu. “Ben ağabeyimin tarafındayım.”

Spencer yataktan kalktı, hâlâ çıplaktı; gözleri öfkeyle parlıyor, kasılmış vücudundan gerginliği belli oluyordu. “Pekâlâ, bunu söylemen oldukça uzun sürdü.”

“Asla ve *asla* ona zarar vermene yardımcı olacak hiçbir şey yapmayacağım, ne Jan McFadden için ne Amy için ne de senin için, anlıyor musun?”

“Kesinlikle.”

“Peki şimdi ne yapacaksın, Spencer?” dedi Lily. “Onu da öldürecek misin?”

Spencer’ın soluğu kesildi, sanki darbe yemiş gibi kafası yana eğildi. “Ah. Keşke bana karşı bu kadar kötülük beslediğini daha önce bilseydim,” dedi. “Eline geçen ilk fırsatta sana söylediklerimi bana karşı kullanacağını bilseydim.”

“Peki ya *senin* benim söylediklerimi ilk fırsatta kullanmana ne diyeceksin? Sana Jan McFadden’dan bahsetmek istemediğimi biliyordun, sana söylemek istemediğimi biliyordun, beni en zayıf anımda yakaladın ve sonra ağabeyimin hayatını biraz daha mahvetmeye çalıştın! Buna ne diyorsun?”

“Bana yalan söyledin, benden saklamaya çalıştın, kendin de ağabeyinin saklamasında bir terslik olduğunu düşünmene rağmen!”

“Hayır! Sadece bunu tersine çevireceğini ve ona karşı kullanacağını biliyordum, sana söylediğim her şeyi ona karşı kullandığın gibi!”

Spencer karşısında çıplak duruyordu. “Gerçek kimliğini bu kadar uzun süre saklamamalıydın, Lily. Seninle zamanımı boşa harcamama izin vermemeliydin.”

“Ya benim seninle zamanımı boşa harcamam?” diye bağırdı. “Benim senden daha az boşa harcayacak zamanım var.”

Spencer yatağın bir tarafında giyinmeye başladı. Lily öbür tarafta ağlıyordu.

“Her birimiz her dakika ölüme yaklaşıyoruz,” dedi Spencer. “Her kavgada, her sert sözde, her kötülük eyleminde, ebediye-timize bir adım daha yaklaşıyoruz. Hepimiz. Sadece sen değil.”

“Lütfen ağabeyimi rahat bırak,” dedi Lily gözyaşları içinde, parçalanmış bir sesle. “Benim için.”

Spencer görev başında kullandığı Glock-20’yi vücuduna bağlayan kayışları sabitliyor, ona bakmıyordu.

“Lütfen. Ve sana söz veriyorum, o da seni rahat bırakacak.”

“Ağabeyini rahat bırakmayacağım,” dedi Spencer evdeki son eşyalarını –cüzdanı, anahtarları, çağrı cihazı– toparlarken. “Ama seni rahat bırakacağım.”

Ne yapıyordu? Spencer, eve gittiği her gece bunu düşünüyordu. Soru asla neden değildi. Soru hep aynıydı ve öyle de kalmaya devam ediyordu: Şimdi ne yapacaktı?

Eve Michael’s Pub’a uğradıktan sonra gitmeye karar verdi. Gabe’in hâlâ orada olabileceğini biliyordu ve oradaydı da. İçki sipariş ettiler, kadeh tokuşturdular. Spencer ağzına hemen hemen hiç götürmedi. Ah, ne kadar iyi numara yapıyordu! Bu gece bar taburesinde otururken ne kadar da iyiydi, viskisini yudumluyormuş gibi davranıyor, dudaklarını bile yalamıyor ya da duble veya bir tur daha istemiyordu. Sadece oturdu, kadeh tokuşturdu, boş bardağı bıraktı ve konuşmaya devam etti. Sanki hiçbir şey olmamıştı, sadece şehir merkezindeki bir barda normal bir gecenin geç saatleri gibiydi. Cuma veya cumartesi değildi ama Spencer içki içmeden, hissettiklerinden nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

“Sorun ne, O’Malley? McFadden soruşturmasında yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?”

“Bir şey var mı, yok mu, bilmiyorum.” Spencer içini çekti. “Dara düşmüş durumdayım, McGill. Gerçekten dardayım. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Kız meselesi değil, öyle değil mi?”

“Öyle, McGill. “Öyle.”

Spencer, Ted’e iki tane daha içki işaret etti ve Gabe bakmadığı sırada sessizce başparmağıyla işaret parmağını açınca Ted sessizce Spencer’a dolu bir duble getirdi. İçtiler.

Eve dönerken Spencer artık ikisinin birlikte olamayacağını biliyordu. Lily Quinn konusunda ne yapılması gerektiğiyle ilgili bir karar vermesi gerekiyordu. Bir seçim. Ya Lily olacaktı ya da adalet. Ya Lily olacaktı ya da damarlarında kan yerine Glenlivet viski. Bu gece Glenlivet’ti. Lily’yi düşünmemek, konuşmamak, hissetmemek ne büyük bir rahatlıktı.

Lily uyuyamıyordu.

Hafta sonu Spencer’dan hiç haber almadan geçti. Salı günü kan tahlili için hastaneye gitmesi gerekti, ne iyi ne de kötüydü; kötü haber yoktu ama iyi haber de yoktu. Fakat Lily, DiAngelo’nun bazı şeyleri kendine sakladığını anlayabiliyordu. Ona yine Alkeran vermişti. Salı gecesini önce sırtüstü, sonra elleri ve dizleri üzerinde geçirdi. Nihayet oturabildiği zaman, resim yaptı, çizdi, kuruyan tuvalini zımbaladı, ağladı. Yine çığlık atan siyah ağızlar, siyah binalar, siyah ağaçlar. Kimse onun varoluşsal umutsuzluk resimlerini istemezdi.

Lily, Spencer’ı geri istiyordu ama ağabeyinin peşinin bırakılmasını da istiyordu.

Cehennem halkalarından biri olan çarşamba günü Lily kanepede yatıyordu; telefonu açmıyor, yerinden kalkmıyor, yemek yemiyor, içmiyor, okumuyor, televizyon izlemiyor veya radyo dinlemiyor, kesinlikle resim yapmıyordu. Sadece saatin tik tak sesinin hayatının yavaş ritmini belirlemesini izlerken kapı çaldı.

Ayağa kalkmak istedi ama o gücü kendinde bulamadı. *Lütfen o olsun*, diye dua etti doğrulurken. Ona yalvarıyordu. *Spencer, lütfen sen ol.*

Kapının dışında Spencer duruyordu.

Sessizce ona bakarken Lily tuhaf göründüğünü biliyordu çünkü Spencer, “Ne yapıyorsun kendine böyle?” dedi.

“Hiç,” dedi Lily ve sallandı. “Neden her zamanki gibi anahtarını kullanmadın?”

Spencer cevap vermeden içeri girdi, her zamanki tanıdık ifadeyle ve içtenlikle. Kolunu Lily’ye doladı, onu kendine çekti ve kanepeye oturdular. Lily ona yatağa gidelim demek istiyor ama korkuyordu. *Bu senin hayatın, Lily, diye bağıırıyordu içinden bir ses, sahip olacağın tek hayat, istediğin tek hayat. Bunun için savaşmayacak mısın?*

Sadece saatin ve kendi eziyet veren soluklarının sesini duyarak sessizce oturlurken Spencer başını eğdi, bir süre hiçbir şey söylemedi.

“Özür dilerim, Spencer.”

“Özür dilenecek bir şey yapmadın.”

“Yaptım. Yaptım. Bana karşı çok iyiydin ve ben...” Lily yutkundu. “Ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım.”

“Beni hayal kırıklığına uğratmadın.”

“Uğrattım. Bana güvendin, dertlerinden bahsettin, ben de senin güvenini öfkeli yumruğuma alıp yüzüne yumruk attım.”

“Hayır... öyle olmadı.”

“Çok kötü şeyler söyledim. Çok üzgünüm. Testte başarısız oldum.”

Spencer başını iki yana salladı. “Test falan yoktu, Lily.”

“Test edildim ve başarısız oldum. Senden uzaklaştım, sana karşı bile bile acımasız oldum. Senin için hissettiklerime rağmen çok kötü davrandım. Bu beni nasıl biri yapıyor?”

“Bana kötü davranmadın. Sadece beni unuttun.”

“Gitmekte haklıydın. Daha önce terk etmeliydin.”

Spencer buna itiraz etmedi. “Hasta bir kızdan kesinlikle faydalanmamalıydım,” dedi.

“Hasta değilim, daha iyiyim ben.”

“Bu konuda ben de suçsuz değilim. Başa çıkamayacağın ve yapmaman gereken şeylerle sana işkence ediyordum ve öyle yapmamam gerekirdi. Bunu düşünmeliydim.”

“Başa *çıkabilirim*. İnan bana. Lütfen. Lütfen daha iyi olabileceğime, sana yardım edebileceğime ve sana destek olabileceğime inan. Yardım isteyeceğin, ihtiyaç duyduğun biri olabilirim.”

Spencer ellerini ellerine aldı. Lily kanepeden kalkıp onun önünde diz çöktü, bacaklarının arasında diz çökerek ona yalvarırcasına baktı. “Yapabilirim, Spencer, lütfen affet beni,” diye fısıldadı. Sözcükleri ağzından nasıl çıkarabildiğini bilemiyordu, çok acı veriyorlardı. “Daha iyisini yapacağım. Lütfen, sana göstermem için, kendimi kanıtlamam için bana bir şans daha ver.”

Spencer onu bırakıp ayağa kalktı, kanepeden ve Lily’den uzaklaştı.

“Lily, sana yardım etmeyi bırakmayacağımı biliyorsun. Ama...”

Ah, hayır, hayır, hayır, hayır, lütfen, hayır, ama yok.

“Artık bunu yapamam.”

“Hayır.”

Spencer onu çekip yerden kaldırdı, kanepeye oturttu ama kendisi ayakta kaldı. “Yapamam. Hiç başlamamalıydık ama sanırım kaçınılmazdı. Ne düşündüm bilemiyorum. Bir trajediden kurtuldun ve ben zayıflığından yararlandım. Benim hatam.”

“Hayır. Farklı olacağım, Spencer. Söz veriyorum. Söylediklerimi söylemek istemedim, sadece üzgündüm.”

“Lily, ne dediğin umurumda değil. Değişip olmadığın biri gibi davranmanı istemiyorum. Andrew senin *ağabeyin*! Başka bir yolu olamaz. Ben senin yerinde olsaydım başka türlü olmazdı. Ama ikimizin korkunç bir çatışma içinde olduğunu kabul et.”

“Hayır.”

“*Korkunç* bir çatışma. Sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Büyükkannen biliyor. Ağabeyin biliyor. Bir süre öyle değilmiş gibi davrandık ama artık rol yapamayız.”

“Annemi istiyorum!” dedi Lily bağırarak. “Keşke bir annem olsaydı. Ama annem olmanı istemiyorum, Spencer. Annem ya da babam. Eşit olarak birlikte olmak istiyorum. Ben de sana yardım etmek istiyorum.”

“Lily...”

“Başka her şeyi, her şeyi unut. Daha iyi olacağım, söz veriyorum. Senin yanında yürümek istiyorum, olmak istediğim yer orası. Lütfen.”

Spencer konuşurken ona dokunmadı bile. “Lily, hiçbir şey anlamıyorsun. Gece gündüz Amy’ye ne olduğunu düşünüyorum. Yaptığım şey bu. İstedğim şey bu. Tek bir dileğim olsaydı...” durdu. “*Sorun* hakkında konuşmak ister misin?” dedi soğuk soğuk. “Pekâlâ. Eğer tek bir dilek hakkım olsaydı ne para isterdim ne de senin daha iyi olmanı. Amy’ye ne olduğunu bulmak isterdim. Ve birlikteyken kalbimin temiz olmadığını itiraf etmeliyim. Gizli gerekçemden arınmadım. Amy, ağabeyin, aklımın gerisinde, bazen önünde daima onlar var. En başından beri varlardı, sonuna kadar da olacaklar.” Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Hâlâ araştırıyorum.”

“Spencer, *hayır*.”

“Evet, Lily. Bunu söylemek benim için kolay değil ama gerçek bu. Sessiz kalma hakkına sahipsin çünkü söylediğin her şey aleyhine kullanılabilir ve kullanılacaktır. Ve bu şekilde devam edemeyiz. Ben devam edemem. Kendime de saygım olmalı. Bir süre için, olduğumuz gibi, hatta arkadaş olarak bile devam edemeyiz. Kafamı toplamak zorundayım. Yardıma ihtiyacın olursa sana yardımcı olması için Joy’u geri getirmen gerekecek. Seninle olduğumdan beri yeteneğim azaldı. Yumuşamaya başladım. Seyrettiğimiz onca komedi filmi, tamamen

senin hastalığına odaklanmak, bunlara gömülmek aklımı bulandırdı.”

Lily söylediklerine inanamıyordu.

“Bu kadarı benim için çok fazla,” diye devam etti Spencer. “Seninle yargılarım bulanıklaştı, duyularım donuklaştı. Geceyi seninle geçirince sabah doğru dürüst düşünemiyorum. Çılgınca şeyler düşünüyorum ve işimi kaçıyorum. Kayıp gençler fahişelere dönüşüyor, araştırma konusu kayıplar aşırı uyuşturucuya batıyor, kaçırılanlar kaçırılmış olarak kalıyor. Jan McFadden evliliğini kaybediyor. Ayrıca şu lanet İçişleri ensemde ve kendimi korumak, hızlı düşünüp anında tepki vermek zorundayım. Sırf tasasız bir şekilde senin vücudunu hayal ettiğim için hapse girmeyeceğimden emin olmalıyım.” Lily ardından *üzgünüm* dediğini duyduğunu sandı ama emin olamadı.

Spencer giderken Lily’nin anahtarını anahtarlığından çıkardı ve masanın üzerine koydu. Lily kanepeden hiç kalkmadı.

Seni çok seviyorum... Senin için ölürüm... Tek söyledikleri... Spencer sana göre değil...

Ve haklıydılar.

Spencer eve dönüşte trafik ışıklarından geçerken Lily’ye söylediği kara yalanlarını ve ondan kurtulmanın, hayatında hâlâ var olan ve gizli kalan alanlarına odaklanmanın ne kadar sahte bir şekilde onu özgürleştirdiğini düşünüyordu. Lily’yle gizlenme olmuyordu. Ve Spencer, tek bir dilek hakkı olsaydı bunun Amy’yi bulmak olmayacağını biliyordu. Lily’nin iyileşmesi bile olmazdı.

İçkiyi bırakmak olurdu.

O zaman Lily’ye şimdiki gibi sahte, kırık bir parça değil, tam bir adam verebilirdi.

Evde ve Yurt Dışında Çözölme

Maui'den gelen çağrı, sürekli bir imdat çağrısıydı. Ya çaresiz, canına tak etmiş babasından ya da geveleyerek atıp tutan korkuluk annesinden geliyordu.

Allison, George'dan boşanacağını, neye mal olursa olsun umurunda olmadığını söyledi çünkü yalancıydı ve sözünü tutmadığı yüzlerce şey vadetmişti.

George kendi banka hesabını açmış ve paralarının 30.000 dolarını bu hesaba aktarmıştı.

Lily'nin annesi, çekilen para için telefonda o kadar yüksek sesle bağırıp çağırıyordu ki komşular geldi (Maui'de sabahın on biriydi) ve çok yüksek sesle bağırıldığını söylediler, *polisi sen aramazsan, biz arayacağız*, dediler.

Bu yüzden Lily telefonu kapattı.

Daha sonra babası tekrar arayarak polisin geldiğini söyledi. "Annen polislerle eteğini kaldırdı ve *beni dövüyor, morluklarımın bakın* dedi."

Carpathia'ya –Titanik'in havai fişek attığı düşünülen gemi– tehlike sinyali fişekler yollayan *Titanik*'ti. Lily, Maui'nin havai fişek gösterisi yaptığını düşünmüyordu. Lily Maui'nin batmakta olduğundan emindi; mecazi yarına kadar batmış, parçalanmış ve muhtemelen ikiye bölünmüş olacaktı. Ve kendi evindeki çözölme ve ikiye bölünme bu kadar eksiksiz olmasaydı Lily belki de daha fazla dikkat kesilmiş, daha fazla umursamış, daha fazla ilgilenmiş olabilirdi.

Fakat evdeki çözölme tamamlanmıştı.

Lily hayatının dakikalarıyla ne yapacağını bilmiyordu. Akşamları ne yapacağını bilmiyordu. Uzayan saçlarıyla ne yapacağını bilmiyordu. Spencer'sız pazar günleri ne yapacağını bilmiyordu. Tutkunun alışkanlık formu cerrahi olarak çıkarılmıştı ve uzuvları eksikmiş, uzuvsuz günleri yıllardır sürüyormuş gibi geliyordu.

“Ah, Tanrı'ya şükür artık o korkunç adamla birlikte değilsin,” dedi büyükannesi, Lily ona söylediğinde. “Yüce Tanrı sana göz kulak oluyor ve işte bu da bir başka kanıtı.”

Lily bu konuda konuşmak istemiyordu.

Paul ve Rachel iyi ki vardı. Amy kaybolmuş ve Lily onları miras almıştı; onlar kendisine aitti, onları seviyordu. Sanki Amy gideceğini biliyordu ve hayatını biraz daha kolaylaştıracak bir yolu miras bırakmıştı. Arkadaşlara sahip olmak, miras olarak geçmiş olsa bile arkadaşsız olmaktan iyiydi. Anne ve Amanda gibi bile olsa ablaları olması olmamasından iyiydi. Ağabeyi olması olmamasından iyiydi. Agorafobik büyükannesi olması daha iyiydi. Sarhoş anneler. Madem Lily umutsuzluğun kanalizasyonuna batmıştı, hepsinin olması iyiydi.

Günlerini stüdyosunda geçiriyordu; boyaların arasına uzanıyor, yüzünü bir zamanlar Amy'nin yatağını destekleyen zemine koyuyordu. Artık Spencer'ın resimlerini yaptığı yağlı boyalardan, akriliklerden ve sulu boyalardan damlayan boyalar vardı. Şimdi ondan geriye kalan tek şey buydu: sadece dudaklarından, gözlerinden gelen renkli boya kalıntıları.

Spencer sanki ölmüştü.

Kendisi sanki ölmüştü.

Jan McFadden'ı aradı. *Nasıl gidiyor, Bayan McFadden, diye sordu. Pek iyi değil, Lily. Biliyorum. Benim için de öyle.* Jan ağladı, Lily ağladı, her ikisi de yeri doldurulamaz kişileri kaybetmişlerdi.

Ya Amy hiç geri dönmezse?

Ya Spencer hiç geri dönmezse?

Her koşulda, ne olursa olsun, Spencer ne koşul koyarsa koysun, Spencer'ın olması böyle –onsuz– devam etmekten daha iyiydi.

Cumartesi günü insanlar tablolarının etrafında durdular, sessizce paralarını ödediler, resimleri ellerinden aldılar.

“Bu hafta aşk yok mu, Lily?”

“Bu hafta aşk yok.”

O hafta yaptığı resimler çok değildi, tümü sulu boyaydı. Mavi perdeleri çekilmiş iki pencere, arkasında güneş ışığı ve bahar, ön taraflarında boş bir yatak.

“Benden nasıl bu kadar kolay vazgeçebilir?” dedi Lily bir cuma akşamı arkadaşlarına. Rachel'in yeğenlerinden birine hediye almak için St. Mark's Comics'e yürüyorlardı. “Neredeyse her günü benimle geçiriyordu, nasıl beni aramaz, nasıl olur da bir hal hatır sormaz? Nasıl böyle kesip atabilir?”

Paul bir şey söylemedi ama Lily söyleyecek bir şeyi olduğunu hissetti, sadece söylemiyordu. “Ne? Söylesene, ne?”

“Lil, bu tıpkı ebeveynler gibi. Okul için gittiğimizde bizsiz nasıl yaşayabiliyorlar? On sekiz yıl boyunca bize bakıyorlar, aniden evlerinde uyumuyoruz, yemeklerini yemiyoruz, orada olmuyoruz. Biz olmadan nasıl bu kadar iyi idare ediyorlar? Nasıl seyahat etmeye, gruplara katılmaya, ders almaya, yabancı bir dil öğrenmeye başlıyorlar ve hafta sonları için geri döndüğümüzde onları özlemiden zayıf düşmüş değil de kendilerini geliştirmiş halde buluyoruz? Nasıl oluyor?”

“Bilmiyorum. Bana mı soruyorsun? Yoksa belagat mı yapıyorsun? Bunun Spencer'la ne alakası var?”

“Söyleyeyim sana Spencer'la ne ilgisi olduğunu,” dedi Paul. “Duymak istemeyebilirsin. Başka biriyle ilgilenmek zordur, çok büyük bir sorumluluk gerektirir.”

“Peki ya benimle olmak? Her şey kanserimle ilgili değildi,” dedi Lily. “Kanserimi onun için eğlenceli hale getirmeye çalıştım. Saçları birlikte kestik, birlikte çamaşır yıkadık, birlikte Çin yemeği yedik, onu pazar brunch’ına götürdüm, resimlerini yaptım ve ona muhtemelen ömür boyu öğrenemeyeceği tıbbi terimleri öğrettim.” Ve onunla başka şeyler yaptık, bu kadar çabuk, bu kadar kolay pes ettiğine inanamıyorum. Gönül yarası büyük ıslak toprak halinde New York kaldırımlarına damlıyor, omuzları sarsılıyordu.

“Eh, onun için eğlenceli olmadığını söylemiyorum, tatlım,” dedi Paul, ona sarıldı. “Hadi, canlan biraz.”

Rachel, Lily’nin diğer koluna girerek sanki Paul’un neden bahsettiğini biliyormuş gibi bilgece başını salladı. “Ama yine de ilişki eşit değildi. Spencer’in seninle ilgilenmesi gerekiyordu.”

“Artık öyle değil. İyileşiyordum. Ölümünden döndüm.”

“Eh, tabii,” dedi Rachel, ardından şaşırtıcı bir felsefi hararetle ekledi: “Ama geleceği bilmiyor. Sadece geçmişi biliyor.”

Lily sustu. Spencer için bardağı taşıran damlanın kendisine bakmak olmadığını düşünüyordu çünkü bunu isteyerek yapmıştı. Fakat Lily sınavda başarısız olmuştu. Spencer kendisinden ona vermediği, belki de veremediği bir şey istemişti.

Joshua gittiğinde Lily pek bir şey hissetmemişti, bunu ancak şimdi fark ediyordu. Arkadaşlarıyla birlikte olmak iyi geliyor, uzuvları olmadan bu acı dolu sonsuz anları geçirmesine yardımcı oluyordu. Fakat hiçbir şey onunla birlikte olduğu gibi, ruhuyla sevdiği ve ihtiyaç duyduğu Spencer’la olduğu gibi olmuyordu.

St. Mark’s’tan yeni Batman oyuncaklarını aldıktan sonra Astor Place’in köşesinde durmuş, Ukrayna, Hint veya Amerikan lokantasına gidip gitmemeyi tartışırlarken bir erkek sesi duyuldu. “Lil?”

Lily arkasına dönmeden önce, o an *lütfeñlütfeñlütfeñ Spencer olsun* diye dua etti ama hevesle sese döñdüğünde karşıısında Joshua vardı.

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Joshua, “Beni gördüğüne pek de mutlu olmuş görünmüyorsun,” dedi. Joshua kendisini gördüğü için *şaşırtıcı* bir şekilde mutlu görünüyordu. Tuhaf bir şekilde el sıkıştılar. Joshua ona nasıl olduğunu sordu. *Ah, harika*. Nasıl hissettiğini sordu. *Ah, harika*. “Gerçekten mi?” dedi Joshua. “Hiç şaşırmadım. Çünkü *harika* görünüyorsun.”

Joshua o cuma daha sonra aramış fakat Lily, Rachel’la dansa gittiğinden bir mesaj bırakmıştı ama Lily eve geldiğinde dinleyemeyecek kadar yorgundu. Mesajı ertesi sabah dinledi. “Lil, sana uğrayabilir miyim? Seninle konuşmak istiyorum.”

Cumartesiydi, Lily berbat resimlerini satıyordu. Onu araya rak meşgul olduğunu söyledi. Joshua akşama kısa bir süreliğine uğramak istedi. Onunla gerçekten konuşması gerekiyordu. Bir saat kararlaştırdılar ve Joshua yarım saat erken gelerek onu dışarı çıkarmak istedi.

Lily’nin yapacak bir şeyi yoktu, kendinden bıkmıştı, bu yüzden Joshua’yla akşam yemeğine ve sinemaya gitti. Başrolünde Steve Martin’in yer aldığı *Çatlak Yönetmen* filmini izlediler. Joshua dram filmi izlemek istedi ama Lily artık dram izlemediğini söyledi. “*Bu güzel bir rüyaydı,*” dedi Lily daha sonra Union Square’deki Tayland restoranı Republic’teyken ama Joshua önemsemedi. Konuştukları tek şey Joshua, onun düşünceleri, onun duyguları ve işleri oldu, Lily sorun etmeyerek dinliyormuş gibi yaptı ama sonunda yorgun bir sesle, “*Bunu gündelik bir iş gibi düşün. Senin için ben ‘kes’ diye bağırıncaya kadar otobanda koşmak,*” dedi. Joshua sonunda anlayarak kendisi için *Çatlak Yönetmen*’den alıntı yapıp yapmadığını sordu, Lily evet dedi, sanki kes diye bağırmış gibi gülümsedi, Joshua *nihayet anladı* ve eve mi dönmek istiyorsun diye sordu.

Eve dönüp kanepeye oturduklarında (“güzel kanepesi!”) Joshua, “Lily, doğrusu harika görünüyorsun. Kısa, kızıl saçların çok seksi olmuş ve vücudun harika görünüyor,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Lily. “Kanser bana yaradı.”

Joshua öksürdü, tıkanı, dili dolandı.

“Sadece şaka yapıyordum.”

“Ama cidden, çok daha iyisin, değil mi?”

“Böyle şeyleri kim bilebilir?” Lily gizlice mesajlarını kontrol etmek istiyordu. Ya Spencer aradıysa? Kanepeden makine ışığının yanıp söndüğünü görebiliyordu ancak yeni mesajların numarasını okuyamıyordu. Spencer aramış olabilirdi.

Joshua saçlarına dokunuyordu. Geç olmuştu, birkaç kadeh şarap içmişlerdi, mutfak hariç ışıklar yanmıyordu.

“Peki bu gece Shona nerede?” diye sordu Lily.

“Yürütemedik. O sen değildi, Lil.”

“Ben de ben değilim, Joshua,” dedi Lily ayağa kalkarak. “Bekle, ben...” diyerek yanıp sönen telesekretere gitti. “Büyü-kannem olabilir, bir şeyler ters gitmiş olabilir.” YENİ tuşuna bastı. *Lütfen, lütfen, lütfen Spencer.*

Ama ondan mesaj yoktu. Sadece büyükannesinden vardı.

Lily geri dönüp Joshua’yla birlikte kanepede oturamadı.

“Geç oluyor, gitsen iyi olur,” dedi yorgun yorgun.

“Gitmek mi? Neden? Daha yeni geldim.”

“Biliyorum ama benim çıkmam gerekiyor.”

“Gece yarısını geçti, nereye gideceksin?”

Lily sustu. Joshua sustu. Sonra Lily, “Josh, eskiden bana güzel bir şekilde dokunman, güzel şeyler söylemen, geri dönmen için her şeyi vereceğim bir zaman vardı. Sen gittin, Amy gitti ve ben çok yalnızdım. Ama o zamanlar geçti. Bir zamanlar bir şeyler yaşadık ama şimdi aradaki farkı biliyorum, bunun güzel bir rüya olduğunu bile söyleyemem. Lütfen gider misin?”

“Lily, senin için zor olduğunu biliyorum. Ve üzgünüm...”

“Benim için ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Senin tanıdığın Lily artık yok, Joshua. Gitti. Amy’nin gitmesi gibi. Artık beni tanıımıyorsun. Ben sana yabancıyım.”

Joshua anlamıyordu. Bunun onu terk etmesiyle ilgili olduğunu sanıyordu. Ama Lily aniden çok yorulmuş, ayakta durmaktan, onunla konuşmaktan, evindeki varlığından çok sıkılmıştı. Hiçbir şey açıklamak istemiyordu ve açıklamadı.

“Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?”

“Her şeyden çok.”

Joshua aniden çekip gitti. Ve az sonra Lily de çıktı. Spencer’in dairesine, uzun cadde blokları boyunca, C’den Broadway’e kadar koştu. Evde yoktu. Kimse cevap vermiyordu ve ışıklar sönüktü. Lily bekledi, ona seslendi, çağrı cihazını çaldırdı, apartmanın kapısının önünde bekledi, sokağın karşısındaki Dagostino’s’a gitti, yarım kilo kiraz aldı, gece vakti tentenin altında durup onun pencerelerini gözledi. Sabahın ikisinde Spencer’in evinde hâlâ hareket yoktu.

Cumartesi gecesi sabahın ikisinde neredeydi?

Hayatında, Broadway’in ortasında durup Spencer’ı beklemekten başka yapacağı şeyler de vardı.

Brooklyn Dumbo’da bir sanat sergisine gidebilirdi.

Çatının üstünde bir rock konseri.

Caroline’s’ta bir komedi.

Webster Hall, pazartesi kadınlar gecesinde dans.

Rachel, kulüpten Martin adında birini ayarlayabileceğini söylemişti. Martin genç, yapılı ve ilgiliydi. Geçen gece el sıkışmış, biraz flörtleşmişlerdi. Martin belki gelecek hafta sinemaya gidebileceklerini söylemişti. Union Square’de *Ben, Kendim ve Sevgilim* oynuyordu. Evet, evet, bir film. Kim bilir, belki de bilet kuyruğunda beklerken, sadece birkaç blok ötede yaşayan Spencer’la karşılaşarlardı, kolunda bir kızla, acemice gülümseyip flörtlerini tanıtırlardı ve Spencer sorardı: *Nasılsın, Lily? İyi, iyi, ya sen?* Ve birkaç saniye durup kaldırıma bakarlardı.

Sonra Spencer, *eh, görüşürüz* der ve yürüyüp giderdi. Martin *kimdi o*, diye sorar, Lily de, *ah, hiç kimse* derdi.

Sadece bir zamanlar tanıdığı biri olacaktı.

Lily'den geriye kalanların etrafını güç alanı sardı.

Lily kollarını kendine dolayarak yavaş yavaş Broadway'i geçti ve eve geri yürümeye başladı.

Tompkins Square’de Bir Karşılaşma

Spencer ile Lily bir gece Odessa’dan eve yürüyorlardı ve sıırım gibi bir adam yanlarına yaklaştı. “Size palavra atmayacağım,” dedi adam, Michael Jackson benzeri, iskelet gibi, uzun boy-luydu, ayakta zorlukla duruyordu. “Biraz uyuşturucu almak için bir dolara ihtiyacım var. Bana bir dolar verir misiniz?”

Spencer rozetini çıkarıp adamın gözüne soktu. “Ortadan kaybolmazsan hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin. Defol.”

“Yüzüme ne sokuşturuyorsun, dostum?” dedi adam sanki körmüş gibi. “Bu bir dolar değil.”

“NYPD. Defol git dedim.” Spencer kolunu Lily’ye dola-yarak ileriye doğru itti.

Yürümeye devam ettiler. “Lily, geceleri sakın Tompkins Square’den tek başına geçme, olur mu?”

“Hiç geçer miyim.”

O eskidendi. Bu, şimdiydi. Lily cehennem yolunu geride bırakarak Tompkins Square’den yürüdü, bir banka oturdu ve eski püskü kıyafetlerini düzelter, kendi kendilerine veya birbirleriyle konuşarak, yırtık ceplerini karıştırarak, yemek yiyebilmek veya kokain çekebilmek için kaybolmuş bir kâğıt para veya biraz kokain araştırarak ara yollarda ayaklarını sürüye sürüye do-lanan kafası güzel insanları izledi. Kokuları dünyada başka hiçbir kokuya benzemeyen insanlar, ter ve dışkı içinde, aylarca

yıkanmamış, çürüyen insan bedenleri. Ama hâlâ ayaklarını sürüyerek dolaşıyor, New York Polis Departmanı'ndan bir polise yalvarıyor, biraz eroin almak için bir dolar dileniyordu. Lily çok uzun oturmadı; sadece evde olmayı, yatakta olmayı dileyecek, bugünü, donuklaşan hayatının on altıncı gününü unutacak kadar oturdu.

Lily parkın demir kapılarından çıkarken, hemen arkasından yürüyormuş gibi görünen, parktan çıkan bir adam onu arkadan itti. Adam çok hızlı hareket ediyor, neredeyse koşuyordu; Lily'nin korkmuş vücudunun kaldıramayacağı kadar güçlü çarpmıştı, sonra dirseğini tuttu ve bırakmadı. Lily çığlık attı. Ama bunun sebebi neredeyse yere serilecek olması değildi. Adamın yüzüydü; bir kâbustan, Lily'nin hiç görmediği bir korku filminden fırlamış gibiydi. Leş gibi kokuyordu; inanılmaz derecede pis, amansız bir şekilde iğrençti ama her nasılsa normal kıyafet giyecek –kot pantolon ve siyah bir ceket–, saçlarını tamamen kesecek parayı bulmuştu. Keldi, kaşlarının üzerinde sözcüklerden oluşan dövmeler vardı. Lily onları okuyamadı çünkü kör edici bir dehşete kapılmıştı. Adamın gözleri yarık gibi, kan içinde ve kristal mavisiydi, sanki okyanus mavisiyle cilalanmış cam parçaları gibiydi. Gözleri neredeyse seffaftı. Altlarında kanlı şeritler, siyahlar, morluklar vardı. Bir gözü dayaktan sonra kısmen kapanmış, ön dişlerinden biri düşmüştü; burnu bir iki kez fena halde kırılmıştı. Tehditkâr ve fena halde uyuşturucu müptelası gibi, aklıktan ölmek üzere ve kalpsiz görünüyordu. Lily adamın boynundaki büyük kara çürüğe bakakaldı ama bunun başka bir dövme olduğunu fark etti, âdemelmasını kaplayan solmuş bir orak ve çekiçti. Adamın ağzı açıktı; dikkatle, soluyarak ona bakınca Lily hareket edemedi ve soluğu kesildi. *Lily'yi bırakmıyor, gitmesine izin vermiyordu.* Yüzünü buruşturunca ağzı gerildi ve çürük dişleri göründü, ardından gıcırtilı, kulak tırmalayan bir ses çıkardı. “*Lily,*” diye fısıldadı ya da Lily fısıldadığını düşündü.

Gece vakti sokakta birisi ona doğru koştı, bir yabancıydı. “Hey! Neler oluyor burada?” Adam Lily’yi bırakarak kaçtı, Lily korkudan aklını kaybetmiş, o da arkasına bile bakmadan bloktan aşağı koştı, C Caddesi’ni geçti, adamın hemen arkasında olmasının dehşetiyle koşuyordu. Binaya girer girmez uçar gibi merdivenleri çıktı, el yordamıyla anahtarını ararken kalbi öylesine şiddetle çarpıyordu ki kalp krizi geçirmek üzere olduğuna emindi, kalbi patlamaya ve göğsünden fırlamaya hazırdı.

Lily kapıyı kilitleyip zincirledi, telefon masası ve sahip olduğu tek yemek sandalyesiyle kapıya barikat kurduktan sonra Spencer’ı aradı, çağrı cihazını çaldırdı, sonra banyoya giderek az önce yediği yarım kilo kirazı kustı. Üstünü başını az buçuk temizlemişti ki sabahın üçünde telefon çalınca ahizeyi aldı. “Tanrım, Spencer! Az önce başıma neler geldi bilmiyorsun.”

“Lily, ben papi.”

“Tanrım, papi, saatin kaç olduğundan haberin var mı?” Lily soluk soluğaydı, kelimeler ağzından zor çıkıyordu. Beklediği arama mıydı bu? Kulaklarındaki sağır edici fısıltıyı yok edemiyordu.

“Lily, burada, Maui’de saat daha akşam dokuz. Ama bir şey oldu. Annen bir saat önce polisi arayıp onu dövdüğümü söyledi.”

“Ah, papi. Sarhoş mu?”

“Sence nasıl? Arkadan onun sesini duyabiliyor musun?”

Lily babasını zar zor duyabiliyordu.

“Peki sen onu... dövdün mü?”

“Lily!”

“Tamam. O halde geldiklerinde böyle söyle.”

“Doğru bir zamanda mı aradım?”

“Hiçbir zaman doğru değil.” Lily telefon masasına tutunarak gözlerini kapadı.

“Sanırım kendine zarar verdi. Küvette kan var. Ve... bilemiyorum ama artık yürüyemiyor. Sanırım küvetten çıkarken düştü.”

Lily telefonda kaldı. Babası sigara içiyordu. “Geldiler. Demin kapı zili çaldı. Ben verandadayım, sırtım onlara dönük.” Sigara içmeye devam etti. “Benimle telefonda kal, Lily,” dedi. “Telefonda yakınımda ol.”

Polisler verandaya gelince babası, “Kızımla konuşmak ister misiniz? O size her şeyi anlatabilir,” dedi.

Bir erkek sesi, “Onun bu işle ilgisi yok,” dedi.

Papi, “Hayır, çok ilgisi var, her şeyi biliyor,” dedi.

Bir adam, “Konuşmama hakkına sahipsiniz. Söylediğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır. Avukat tutma hakkınız var. Açıklanan haklarınızı anlıyor musunuz?”

Lily’nin babası evet dedi.

Polis memuru telefona geldi. “Lütfen,” dedi Lily, “onu tutuklayamazsınız, o masum, tüm hayatı boyunca yapmaya çalıştığı tek şey ona yardım etmek oldu.”

Polis bunların hiçbirini önemsemedi. “Anneniz çok sarhoş. Görüyoruz. Başının arkasında kötü bir kesik var ama hastaneye gitmeyi reddediyor ve yürümekte zorlanıyor. Ama madem bunu babanızın yaptığını söylüyor, babanızı içeri almak zorundayız. Eğer bin dolarlık kefaleti ödeyemezse geceyi karakolda geçirecek, yarın yargıcın karşısına çıkacak ve savunmasını yapacak. Yargıç karşısına çıkması ve mahkemede bulunması gerekiyor.”

Lily boğuk bir sesle, “İzin verin annemle konuşayım,” dedi.

Allison telefona gelerek, “Şu anda sizinle konuşamam,” dedi ve telefonu kapattı.

Lily dört kez aradı. Allison, “Şu anda meşgulüm, babanı bulamıyorum, onu aramakla meşgulüm,” dedi. “Arayıp parayı boş yere harcama, o parayı ablana ver.”

Lily tekrar aradığında polis memuru, “Gelmeniz gerektiği bariz, babanız bu durumu tek başına halledemez. Burada ona yardım edebilecek arkadaşları var mı?” dedi.

Telefona babası geldi. “Hapisten döndüğümde bavullarımı toplayıp gidiyorum. Buna daha fazla dayanamayacağım.”

“Papi!” diye bağırdı Lily. “Bunu yapmadığını söyle onlara, anneme hiç dokunmadığını söyle.”

“Yapamam, dinlemiyorlar. Aile içi şiddet varsa beni tutuklamak zorunda olduklarını söylüyorlar.” Sesi titriyordu. Babası hayatı boyunca hiçbir şey için tutuklanmamıştı.

“Bu çok saçma. Annemin sarhoş olduğu gün gibi ortada!”

“Umursamıyorlar. Lil, onlarla konuşabilir misin? Yardıma ihtiyacım var, kızım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen, onlarla konuşabilir misin? Dedektif arkadaşın orada mı? Belki onlarla konuşabilir. Onu yargılamıyorum, biliyorsun. Sadece işini yaptığını biliyorum.”

Lily’nin kendi sesi de neredeyse kırık döküktü. “O burada değil, papi ama izin ver onlarla *ben* konuşayım.”

Babası telefonu Hawaii aksanlı, kendisini dinleyen, nazik, anlayışlı bir polise verdi. “Benim de ellerim bağlı. Maui’de yasa böyle. Bir eş, eşinden şiddet gördüğü için yardım isterse sanığı tutuklamak zorundayız. Merak etmeyin. Polis karakoluna gidip kefaleti ödedikten sonra gidebilir. Ama yirmi dört saat boyunca annenizin yanına yaklaşılamaz. Durumu ona açıklamalısınız, Bayan Quinn. Bunun kanun olduğunu anlamıyor gibi görünüyor.”

“Ah, anlıyor,” dedi Lily. “Sadece inanamıyor.”

Babası telefona geldi. “Lily, ne yapacağım? Bundan nasıl kurtulacağım?”

Lily ona endişelenmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi babası. “Artık annenle başa çıkamıyorum. Geçen yıl evi satıp doğuya taşınmayı teklif et-

tiğimden beri bana yaşattığı son damla bu. Hayatımın nasıl olduğunu bilemezsin.”

Biraz fikrim var, demek istedi Lily. “Papi, bunun için en iyi kişi ben değilim. Anneme yardım etmek için çocuklarından en kötüsü benim. Ne düşündün bilemiyorum.”

“Lütfen Lily, anlamıyor musun, beni tutukluyorlar ve annen yalnız kalamaz, ne durumda olduğunu anlamıyorsun. Görmüyor musun? Gelmen gerekiyor.”

“Papi, nasıl geleyim?”

“Parasını ben ödeyeceğim, eğer endişelendiğin şey buysa. Biraz param var. Artık kendi hesabım var. Annen beni tamamen kuşa çevirmedi.”

“Bunun için endişelenmiyorum...”

“O halde gel. Annenle konuşmak, ona yardım etmeye çalışmak, kendini tehlikeye atmak, onun istemediğini bilsen bile, ihtiyacı olduğunu bildiğin için ona ihtiyacı olanı vermek, işte sevgi budur. Gerekirse birinci sınıfta uç. Ben öderim. Şimdi gitmek zorundayım. Gidip sıradan bir suçlu gibi parmak izi vermem gerekiyor. Andrew’nun neden korktuğunu şimdi anlıyorum.”

Lily hiç olmasa bile sesindeki sitemi hissetti.

Babam boşa kürek sallıyor. Ben babamın kızırım ve ben de boşa kürek sallıyorum.

Polis götürmeden önce papi, “Lily, seni seviyorum,” dedi.

Şafağa doğru annesi aradı.

“Ne yaptın sen?” dedi Lily. “Papi hapiste, anne. Hapis! Ne yaptın sen?”

Annesi, “Beni dövüyor,” dedi.

“Anne, polis yalan söylediğini öğrenecek ve seni tutuklayacaklar!”

“Bana manyakmışım gibi davranmana ihtiyacım yok, kapa çeneni, kapa çeneni.” Ve telefonu kapattı.

Lily altı ya da yedi kez geri aradı ve Allison her birini kapattı.

En son aramada, “Yakında öleceğim ve hepiniz mutlu olacaksınız,” dedi.

“Tanrı’nın yanına bu şekilde gidemezsin, anne,” dedi Lily. “Yerinde olsam ondan yardım isterdim.”

Allison telefonu kapattı.

Lily hemen hemen hiç uyuyamadı; parktaki korkunç yüzün, üzerindeki ellerinin gerginliğiyle uyanık kaldı. Yanlış mı anlamıştı? Elleri *onun* üzerinde miydi? *Onu* tutmuş muydu? Broadway’in yakınında durup Spencer’ı beklemesini mi izlemişti, onu takip mi etmişti? Akıllalmaz ve dehşet vericiydi.

Lily ertesi sabah Maui uçağındaydı. Eşyalarını bile zar zor toplamıştı. Birkaç yazlık kıyafet, bir mayo, çizim defterleri ve babasının onunla eve gelmek, geri dönmek istemesi ihtimaline karşı boş bir bavul almıştı. Onu kurtarmak için.

Evden çıkana kadar Spencer aramamıştı.

Lily hangi uçağa bineceğini bile bilmiyordu. Şoföre sadece JFK Havaalanı’na götürmesini söyledi, oraya varınca ilk uçuşu yapan Delta’yı seçti. Birinci sınıftan bir bilet aldı ve iki saat içinde havadaydı.

Yurt içinde ve yurt dışında çözülme vardı, denizde ve havada çözülme vardı.

Çözülme: başarısız olmaya başlamak veya sona gelmek.

Maui’de Sekiz Gün

Pazar. LAX Havaalanı çok rahatsız ediciydi ve Los Angeles’ta sis vardı, gökyüzü görünmüyordu ama Lily havanın güzel koktuğunu düşündü, hava sıcak gibi görünüyordu. “Bana kelepçe taktılar,” demişti George uçağa binmeden hemen önce. “Canımı acıtıyor. Kimse benimle konuşmadı. Seni daha önce arayamadım çünkü hapisteydim.” Ve gülmüştü!

Ama hapiste değildi. Hemen kefaletini ödemişti. Bu hikâye yeterince iyi değil miydi? Sahte suçlamalarla tutuklanmıştı, bu yeterli bir dram değil miydi? Hayır, hapishanede olduğunu söylemesi gerekiyordu ama mümkün olan en kısa sürede polis karakolunda olduğu açıktı.

Sonra da sanki Lily ziyarete geliyormuş gibi davranmıştı. “Ne yemek istersin. Sana akşam yemeği hazırlayacağım. Karides ister misin? Çok lezzetli kerevizli karides yapabilirim.” Lily kerevizden nefret etmesine rağmen sersem bir halde *elbette* diye cevap vermişti.

Babasının evde ne işi vardı? Lily yirmi dört saat uzak tutulması gerekiyor diye bilmiyor muydu? Her neyse, madem evdeydi, neden eşyalarını toplamıyordu? Lily’ye bavullarını toplayıp gideceğini söylememiş miydi? Fakat evdeydi, yemek hazırlıyor, sigara içiyor, Lily’yi havaalanında karşılayacağını, araba kiralamamasını, kendi Mercedes’inin emrine amade olduğunu söylüyordu. Lily’nin araba kullanmayı hiç öğrenmediğini bilmiyor muydu?

En son Spencer'ın arabasının sürücü koltuğuna oturmuştu. Motor çalışıyordu. Sırtı direksiyona dayanmış, bacakları ve kolları Spencer'a dolanmıştı.

Bu araba kullanmak sayılır mıydı?

Arabana biniyorum/radyoyu açıyorsun...

Lily uçakta *Alkolikleri Anlamak* kitabının büyük kısmını okudu ama aslında yapmak istediği annesini düşünmek değildi ki bu da görevi düşünülduğünde ironikti. Neyse ki düşünmemeyi başardı çünkü yolculuğun büyük kısmında Spencer'ı düşündü.

Babası havaalanında bekliyordu. Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Artık gür, kır saçlı, kiloluydu. Kucaklaştılar.

“Lily, annenin haline karşı hazırlıklı olmalısın. Korkunç bir durumda.”

“Anlıyorum.”

Babası başını iki yana salladı. “Hiç sanmıyorum. Onu hiç böyle görmedim. Gerçekten mähvolmuş halde...” Durdu. “Sanırım ayak parmağında bir sorun var. Bir göz atıp bana söylemelisin.”

“Nesi var?”

“Bilmiyorum. Ben doktor değilim.”

“Ben doktor muyum?”

“Hayır ama... sen hasta oldun. Böyle şeyleri biliyorsun. Bu arada sen nasılsın?”

Lily'nin cevabını beklemedi. Wailuku'dan Maui'nin volkanik tepelerinden geçerken yol boyu Allison'dan başka hiçbir şey konuşmadılar ve Lily ne kadar uğraşırsa uğraşsın az önce ayrıldıkları havaalanının adını hatırlayamadı. Lakuhui? Walakui? Bir şeylui?

Evde her yerden kıyafetler sarkıyordu. Havlular çok uzun süre ıslak kalmıştı, lavabolar dış macunu ve sabun kalıntılarıyla doluydu. Yerlerde saçlar, her yerde eşyalar ve hoş olmayan kokular vardı.

Lily yatak odasına gidip annesini görmeden önce George, Lily'nin akşam yemeği yemesi için ısrar etti. Verandada ton balığı saşımı. Babası karakoldan eve yirmi kilometre yürüyerek döndüğünü söyledi. "Bu kadar uzun süre yürümenin ve hayatını düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Zihni çok iyi arındırıyor."

"Papi, gideceğini sanıyordum."

Babası başını iki yana salladı. "Lily, anlamıyorsun. Annen yalnız kalamaz. Bana inanman için görmen lazım."

"O zaman gidip onu göreyim. Balık için teşekkürler."

Annesi yüksek yatağında uyuyordu ve Lily uyandırınca kadar kıpırdamadı. Allison, "Ne oldu, babanı teselli etmeye mi geldin?" dedi. Zorlukla konuşuyordu. Lily'nin kendisine dokunmasına ve ayak parmağına bakmasına izin verdi. *Aman Tanrım*, diye düşündü Lily, *ayak parmağı*. Kesinlikle bir parçası kırıktı, beyaz kemik dışarı fırlamıştı, ayak parmağının arkası neredeyse dilimlenmiş şekilde kesikti ve ayak parmağının kendisi geriye doğru bükülmüştü. Bir nedenle ayak parmaklarının etrafı iyi görünmüyordu, kabarcıklı ve şişmiş gibiydi ama loş ışıktan da olabilirdi. Lily daha iyi görmek için ışığı açmaya çalıştı –dışarı fırlamış kemikten korkuyordu– ama Allison buna izin vermedi.

"Anne, ne zaman oldu bu?"

"Nereden bileyim?" diye yavaşça yanıtladı Allison. "Belki küvette düştüğümde ya da dışarı çıkmaya çalışırken. Başım çok daha kötü. Kafamda bir çatlak var. Görmek ister misin?" Yan döndü, saçlarını arkadan ikiye ayırdı. Yaranın etrafına kan bulaşmış, saçlarında kurumuştı. Asıl yarayı görmek zordu.

"Seni hastaneye götürmemiz gerekiyor," dedi Lily.

"Hayır!" dedi Allison kararlı bir ifadeyle. "Hastane olmaz. Kesinlikle olmaz."

"Ne diyorsun sen? Hastaneye gitmek zorundasın."

“Böyle bir şey yapmak zorunda değilim. Hepimiz hastaneleri senin gibi sevmiyoruz, Lily. Hastanelerde senin gibi rahat olmuyoruz. Hastaneye ihtiyacım yok. Başım daha iyi ve ayağım da iyileşecek. Şiddetli bir sarsıntı geçirmiş olabilirim.”

Lily, Maui'deki tek hastaneyi, Maui Memorial'ı aradı ve *açık kırık* kelimelerini kullandı. Bir hemşire Maui'de Güney Kihei Yolu üzerindeki Acil Bakım'ı aramaya yönlendirince Lily öyle yaptı. Oradaki danışma görevlisi, açık kırığın ne olduğunu bilmiyordu. “Yani ayak parmağı kırık mı, değil mi?” Bunu sakız çiğnerken söylemişti. Lily doktorla konuşmak istedi ve hayır cevabını kabul etmedi. Ama Maui Acil Bakım doktoru Doktor Tavakoli, “Açık bir kırıkta neden burayı aramanızı söylediklerini bilmiyorum,” dedi. “Hastaneye gitmeniz gerekiyor. Açık kırık çok çabuk mikrop kapar, özellikle de oksijen desteğinin düşük olduğu ellerde ve ayaklarda.”

Allison hastaneye gitmeyeceğini söyledi. Çok geç olmuştu. Akşam saat dokuzdu. Bütün gün, kamu savunma ofisinde evrak doldurarak, yemek yaparak, hasta karısına bakarak uzun bir gün geçiren George da gitmek istemiyordu. George, “İlle de gitmek gerekiyorsa yarın gideriz,” dedi.

Pazartesi. Gün ışığında ayak parmağını gizlemek mümkün değildi. Belirgin bir şekilde, parmağın etrafındaki derinin altında, ayağın üst kısmında kabarcıklar vardı. Garip, kahverengimsi bir renkti ve kötü kokuyordu. Lily kokudan irkilerek geri çekildi ve “Yeter artık, hastaneye gidiyoruz,” dedi.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Allison.

“Onu rahat bırak, Lil,” dedi George. “İyileşecek. Onu rahat bırak, ayak parmağı iyileşir.”

“Ayak kahverengiye dönüyor,” dedi Lily, Acil'e.

Beş dakika içinde geldiler. Sağlık görevlileri içeri bıkınlıkla girdiler, sanki daha önce bu yolda, daha önce bu evde bulunmuş gibiydiler. Saniyeler içinde Allison'ı sedyeye

ve ambulansa bindirmişlerdi. Acele ederlerken papi, “Hemen arkanızdan geliyoruz,” diyebildi.

Stresli, normalden fazla çalışmış, sabırsız hasta kabul hemşiresi, Allison’ın sızıntı yapan ve kabarcıklanmış kahverengi ayağını görünceye kadar ilgisizce bakmıştı. Ayağı görünce derhal doktoru aradı. Travma Bir’e girdiklerinde Allison ağlamaya başladı ve bunun sefil hayatının sonu olduğunu söyledi ancak genç, uzun boylu, zayıf, ciddi Doktor Aillard onun ayağına odaklanmıştı.

Doktor, Lily’yi Allison’ın deli gibi davrandığı yataktan uzaklaştırarak, “Islak kangrenin ne olduğunu biliyor musunuz? Gazlı kangrenin?” diye sordu.

Lily başını iki yana salladı.

“Düzgün doku ölümü sonucu ortaya çıkan kuru kangrenden daha kötüdür. Şu anda olan, hâlâ canlı hücrelerin sıvı sızdırması ve çevredeki alanları nemli hale getirmesidir. Bakteriler gelişir, bu yüzden ıslak kangren terimi kullanılır. Eh, annenizin kangreni daha da kötü bir evreye gelmiş. Ölmekte olan hücrelerdeki bakteriler ölümcül bir gaz üretmeye başlamış ve bu gaz kırık ayak parmağı gibi düşük oksijenli bölgelerde iyice gelişir. Kahverengi irin, gaz kabarcıkları.” Aillard, Lily’ye bakmayı bıraktı. “Bu zehir hızla yayılır ve yüksek ateşe neden olur.”

“Ee, zaten bu yüzden hastanede!” diye bağırdı Lily. “Düzeltilin onu.”

“Buraya getirmeniz iyi oldu,” dedi doktor sakın sakın. “Bu onun hayatını kurtardı. Ama ayağını kurtaramayız.”

Lily oturmak zorunda kaldı.

“Ona antibiyotik vereceğiz. Ancak ayağın cerrahi olarak kesilmesi gerekecektir. Söylesenize, annenizin nesi var, içiyor mu?”

Lily doktora baktı, sözcükler ağzından çıkmıyordu.

“İçiyor mu?” diye üsteledi doktor.

Lily kendini başını sallarken buldu, *evet*.

“Bütün bunları ona açıklamam için yeterince ayık mı?”

“*Benim* bunu ona anlatacağınız kadar ayık kalacağımı sanmıyorum,” dedi Lily.

İşlemlerin kendisi otuz dakikadan fazla sürmedi. George dışarıda sigara içiyordu. Döndüğünde her şey bitmişti.

“Eh,” dedi. “İyi, iyi.” Daha fazlasını söyleyemedi. “Eve gitmeliyiz. Yorgun olmalısın. Ağabeyini, ablalarını araman gerek. Annelerine ne olduğunu anlat.”

“Ve büyükannemi.”

“Ve büyükanneni.” dedi George neredeyse sonradan aklına gelerek. “Bu enerjiyi nereden buluyorsun? Uzun süredir ayaktasın.”

Lily kırk sekiz saatte üç saat uyumuştı. Kan tahlilini kaçırmış, Spencer’la konuşmamıştı. Onu aramak istiyordu ama beklendiği gibi, sadece bir telefon görüşmesi yaptı. Büyükannesini aradı. Hiçbir haber ona söylenenden daha hızlı yayılamazdı.

Evde Allison’ın dolabını araştırdıklarında büyük, neredeyse dolu bir şişe cin buldular. Papi önce, “Evet, bunu almamız gerek,” dedi, sonra da “ama eğer alırsak bana karşı suçlamaları düşürmek için asla bölge savcısına ifade vermeyecektir,” diye ekledi.

Fakat şişeyi aldı ve Mercedes’inin bagajına sakladı. İçkiyi dökmeyi çünkü “Mükemmel bir içkiyi dökmek günah olur,” dedi.

Salı. Lily, Maui’deki sabah kokularının farkında değildi. George sahile gitmek istedi, görünüşe göre Maui’ye ya da ayağı kesilen karısının yanına gelmesi için Lily’ye yalvardığı gece hissettiği acıyı hatırlamıyordu.

“Papi, plajlarda gezip tozmaya başlamadan önce polis işleriyle ilgilenmemiz ve gidip annemi görmemiz gerekiyor.”

George içini çekti. “Annen diğer insanların yaşlanmaktan alabileceği zevkleri alamıyor. Arabasında asla ‘Mutluluk büyükanne veya büyükbaba olmaktır,’ yazan bir çıkartma bulamazsın.”

“Ya sen, papi? Bu çıkartmayı senin arabanda bulabilir miyim?”

George cevap vermedi.

George, Maui saatine göre hareket ediyordu, dünyanın geri kalanının altı saat gerisindeydi. Hazırlanıp dışarı çıkması uzun zaman aldı.

Lily, Spencer’ı aramayı düşünüyordu. New York’ta saat kaçtı? Daha erken miydi? Hâlâ gecenin bir yarısı mıydı?

Süpermarkette işkence başladı. “Bunu neden satın alıyorsun?” dedi George, Lily biraz pişmiş karides aldığı anda. “Zaten somon füme aldım.”

Lily bunu bildiğini söyledi ancak annesi bazen pişmiş karides seviyordu.

“Neden buzlu çay alıyorsun? Buzlu çay içmez.”

“Hayır ama ben içiyorum ve belki biraz ister.”

“Sabuna ihtiyacımız yok. Bol bol sabunumuz var.”

“Madem bol miktarda vardı, o zaman neden bu sabah sadece küçük bir parça buldum?”

“Sormalıydın. Çok var.”

“Sadece iki kalıp sabun. Bak ne diyeceğim, birini ben yanıma alıyorum, diğerini atabilirsin.”

“Sorun da bu,” dedi George öfkeyle. “İhtiyacımız olmayan bir sürü ıvır zıvır alıyoruz, sonra da hepsini atıyoruz.”

Trafik sahil boyunca sürünerek ilerliyordu. Dağlardan kuzeye, hastaneye doğru giderken Lily görkemli, kıpkırmızı orman gülü benzeri çiçekleriyle güzel bir ağaç gördü. *Gitmeden önce bunun ne olduğunu öğrenmem gerek*, diye düşündü. *Resmini yapabilirim*. Maui’yi büyük dramasında, gençliğiyle,

sert toprakta körpe, görkemli güzelliğiyle gördü; ağaç, yaratılışın bir sembolü gibi duruyordu.

Ağacın yiğitliğinin aksine Allison'ın çilesinde haysiyet yoktu. Güçlülük ve karman çorman konuşuyordu, sanki hâlâ sarhoştı. Lily bunun anestezi ilaçlarından kaynaklandığını umuyordu.

Doktor Aillard, o müthiş doktor tutumuyla odaya girdi ve durduk yerde, bir merhaba bile demeden Allison'a, "İçmeyi bırakman gerekiyor, bayan," dedi. "Ve hemen başlamalısın. Gerçeklerle yüzleşip bedel ödemenin zamanı geldi."

Harika, diye düşündü Lily. Evet. Annem bunu neden düşünmedi ki?

Allison bandajlı, yukarı kaldırılmış bacağına inanamayarak bakıyordu. Kuşkuyu Lily de hissediyordu, tıpkı dün gece, *olamaz, olamaz, nasıl olabilir, neden amputasyon, yapabilecekleri başka bir şey yok muydu,* diye tekrarlayıp duran büyükannesi gibi.

"Artık alternatifleri düşünmek için çok geç, büyükanne. İçinde zehirli gaz vardı."

"Zehirli gaz hakkında her şeyi biliyorum," demişti Claudia. "Annen çok gençken bundan kıl payı kurtulmuştu. Amerika'da daha sonraki hayatında yakalanması neden kaçınılmaz oldu ki? Hiç adil değil."

Bezgin doktorla ayak hakkında konuşamadılar. Allison uyuşmuş bir halde ayağın olmadığı yere bakıyordu. Böylece içki hakkında konuşmaya başladılar. Pek kolay değildi.

Allison getirdikleri yiyeceklere dokunmadı.

Başka bir doktor, Doktor Matthews geldi ve bundan sonra Allison'a kendisinin bakacağını söyledi ancak George ona tüm yaşam hikâyesini, *Washington* ve *Post*'un uzun, ayrıntılı açıklamalarını, kendisi uyurken Allison'ın kol kırma kazasının nasıl gerçekleştiğini anlatmaya çalışıp durdu. Papi yorgundu ve ne diyeceğini bilmiyordu. Sabit bir konuda kalamıyordu çünkü

sabit konu çok geniş ve dayanaksızdı, nereden başlayacağını bilemiyordu.

Matthews, Allison'a alkol krizi geçireceğini söyledi. Gözü üzerinde olacaktı. Morfinin yardımcı olacağını söyledi ve bu da Allison'ı mutlu etti. *Morfin*, diye bağırdı.

Matthews, "güçük" iyileşene kadar on gün hastanede kalacağını söyledi. Hepsinin oldukları yerde sinmesine sebep olmuştu ama farkında bile değildi. Allison'ın yaralarının fiziksel şiddetle tutarsız olduğunu ve bölge savcısına suçlamaları düşürmeye çalışacağını söyledi. Lily korkudan neredeyse kelimelerin anlamını kaçıırıyordu. Sonra içi rahatlayarak "güçük"ten uzaklaşıp telefona sığıştı. Şimdi annesinin yapması gereken tek şey ifadesini geri çekmekti ve babası kurtulmuş olacaktı.

Sonunda Lily'nin savcılığa yaptığı ısrarlı aramaların neticesinde bir polis memuru geldi ve Allison, "Hepsi benim hatamdı. Çok üzgünüm," dedi.

Lily bu sözlere inanamıyordu. Polisin gelip Allison'dan ifade alması için bir sürü telefon etmesi gerekmişti ve Lily çabalarının boşa gitmemesine şaşırıyordu. Polis memuruyla tartışmak zorunda kaldı, Spencer onunla gurur duyardı. Spencer'ın onunla gururlanması hayattaki amacıydı. Dünyanın öbür ucundayken gerçek hayatındaki her şey, Spencer, kendi hastalığı aniden çok uzak göründü. Tek düşündüğü polis ifadeleri ve zorunlu tutuklamalar olmuştu. Ve gazlı kangren. Belki de burada kalsa, burada bir ev satın alsa, burada resim yapsa –mango, suşi ve palmiye ağaçları– Spencer'ı unutturdu, hasta olduğunu unutturdu. Artık parası vardı; istediği her yerde, hatta okyanus kıyısında, palmiye ağaçlarının yakınında, Spencer'dan ve yataklarındaki Amy ve Andrew'dan uzakta yaşayabilirdi.

Devriye polisi gittikten sonra Lily annesine, "Çok cesurca bir şey yaptın, anne, cesurca kelimeler kullandın," dedi.

Allison yüzünü Lily'den öbür tarafa çevirdi. “Cesurca sözler *anında* unutulur. Ama ayağımı kaybettim,” dedi. “Ayağımı sonsuza dek kaybettim.”

Çarşamba. Allison'ın devriye polisine söylediği cesurca sözlerine, Matthews'un George'u istismar suçlamalarından arındırma teklifine rağmen babası akşam çok yorgun, kötümser biri gibi davranıyordu. “Hayır, Lily, anneni asla iyileştiremeyeceğiz. Kesinlikle daha iyi olmayacak. Bunu şimdi anlıyorum.”

“Öyleyse neden bu kadar uğraşıyoruz?”

Babası, “Çünkü en önemli şey hedef değil, harekettir, mücadeleler,” dedi.

Lily bunu daha önce nereden duymuştu?

Plaja giden yolda çalılar kırmızıydı, denize ve gökyüzüne karşı çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Hepsi nefes kesiciydi. Lily bu yolculukta neden geçen yıldan daha fazla şeyi fark ettiğini merak etti.

Ve palmiyeler, palmiye ağaçları. Nasıl da keman yayı gibi bükülüyor, nasıl da volkanik küllere ve batan güneşe doğru eğiliyorlardı.

Güneş kızıllaşmamıştı, okyanusun dibine kadar sarıydı; ufukta Lahaina'nın bu tarafında, Lanai Adası ve Maui Yanardağı arasına nasıl da sığışmıştı.

Lily bir kaya bulup oturarak gün batımını izledi, sonra suya girdi. Şifa veren su. Gözlerini zımpara kâğıdı gibi yakıyordu, stresten yer yer derisi soyulmuş dudaklarını yakıyor, yüzü kumlanıyordu. Çok güzeldi. Lily uyuşmamıştı, *hissediordu*.

Su sıcaktı, hava sıcaktı. Lily yüzdü ve bir nedenden ötürü, son kez olduğu için Maui'nin renklerini bu kadar canlı gördüğü, suyu bu kadar yatıştırıcı hissettiği duygusuna kapıldı. İçinden buradan ayrıldıktan sonra Maui'yi bir daha hiç görmeyeceğine dair bir önsezi geçti.

Lily bu önseziden hoşlanmamıştı. Alacakaranlıkta geri-singeri yürürken koyu mavi gökyüzüne bakmamaya çalıştı.

George mantarlı, soğanlı pirinçli karides ve lezzetli bir sos pişirmişti, Lily iki porsiyon yedikten sonra biraz dondurma aldı ve hastanedeki annesini aradı. Ortopedi cerrahı henüz gelmemişti, Allison bacağıının tamamen iltihaplandığını söyledi. Pansumanların değiştirilmesi gerekiyordu. Lily onun iyileştiğini söyledi, çökmüş bedeni yarayı iyileştirmeye çalışıyordu. Allison dinlemek istemedi.

Maui Savcılığı George'u aradı.

“Polis raporunu aldıklarını ve bölge savcı yardımcısı Kim Fallone’un önümüzdeki pazartesi bizi görebileceğini söylediler,” dedi George. “Bilmek istiyorlar, annen gelebilir mi?”

“Annem gelebilir mi? Bilmiyorum. O zamana kadar tekerlekli sandalye kullanabilir mi? Hastaneden taburcu edilecek mi, o zamana kadar içkiden kurutulacak mı? Hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Lily. “Üstelik cumartesi günü gitmem gerekiyor, hatırladın mı?”

George pazartesiye kadar kalmasını istedi. Lily *hiç* istemeye istemeye kabul etti.

Geceleri Maui’de gökyüzüne yıldızlar serpilirdi, âdeta sahte gibi görünseler de çok fazla yıldız olurdu ve çok parlaktılar. Ama en ilginç, okyanusun üzerinde, turuncu hilalin hemen altında asılı duran parlak, berrak, büyük ve yuvarlak Jüpiter’di. Lily hayatında hiç böyle bir şey görmemişti ve Spencer’ın bir gün görmek isteyip istemeyeceğini merak etti çünkü muhtemelen o da ömründe böyle bir şey görmemişti.

Perşembe. Lily buna daha ne kadar dayanabilirdi? Babası umutsuzluğuna devam ediyordu. *Allison asla içkiyi bırakmayacak. Tüm bunlar boşa gidecek ve sonsuza dek Maui’de kalmak zorunda kalacağız, mahkemeye gitmemiz gerekecek ve ben*

yargılanacağım, sen de kovuşturulacaksın, ne yapacağımı bilmiyorum. Tamamen umutsuzdu.

Allison'ın odasına girmeye iki metre kala babası, "Liliput, bir anlaşma yapalım," dedi. "Onu yedirelim, bir saat kadar yanında kalalım ama sonra gideceğiz, tamam mı?" North Beach'e gitmek istiyordu. Kendisi için biraz terapi istiyordu.

Orada oturup Allison'ın dırdırlarını, atıp tutmasını dinlediler, doktora ve sanki o, gerçeği bilmiyormuş gibi babasına yalan üstüne yalan söylüyordu. Fakat babasının donuk bakışlarına bakılırsa gerçeği biliyor muydu sahiden? *Annemin önünde, tamamen farklı biri,* diye düşündü Lily. Babası etrafta dolanıyor, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu ve sonra oradan gitmek istedi.

Annesi, Doktor Matthews'a içki içmenin nasıl sadece son dört aydır gerçekten bir sorun olduğunu söyledi ve kocasının çok kötü davrandığını, bu güzelim yerden ayrılmak istediğini, stresli ve sinirli olduğunda rahatlamasına yardımcı olsun diye içtiğini anlattı. "Bir kadeh şarap beni biraz rahatlatıyor," dedi doktora hafifçe gülümseyerek. Doktor başını sallayarak bir şeyler söyledi.

"Doktor, dışarıda görüşebilir miyiz, lütfen?" Bunu söyleyen Lily'ydi.

Lily koridorda annesinin içkisinin yıllardır kontrolden çıkmış durumda olduğunu, on yıl geçtiğini ve Maui'de daha da kötüleştiğini ancak Maui'de başlamadığını ve Maui'de kontrolden çıkmadığını söyledi.

"Annemin morluklarını, ayağının kesildiğini gördünüz mü? Ayağını kaybetti, Tanrı aşkına, sizce dört ay içinde bu içki seviyesine yükselebilir mi?"

Tekrar içeri girdiklerinde doktor, "Bayan Quinn, kızınız bana doğruyu söylemediğinizi söylüyor. Bahsettiğinizden çok daha fazla içtiğinizi söylüyor," dedi.

Annesinin attığı bakışlar, Lily'ye hayatında kendisini bir kişi değilmiş hissettiği anları hatırlattı: tıpkı annesinin geçen yıl Andrew'nun, Spencer'la düşüp kalktığı için onunla konuşmadığını söylediği zaman olduğu gibi; tıpkı Spencer kendisini terk ettiği zaman olduğu gibi.

Allison doktora, "Eh, kızım benim içtiğimi hiç görmedi. Ona babası söylüyor," dedi George'u işaret ederek. "Kızım da kocam da doğruyu söylemiyorlar."

"Bayan Quinn, bana neden yalan söylesinler?"

"Onlara sor," dedi Allison küstah küstah.

"Bay Quinn, en başından beri karınızın yanındaydınız. Sarhoşluk kızınızın söylediği kadar kötü mü?"

Papi kem küm etti, sonra, "Karımı çok seviyorum," dedi. "Kalıp ona yardım etmek istiyorum. Ne kadar hasta olursa olsun. Gitmeyeceğim. Onu terk etmek, felçli bir insanı karanlıkta ormanın ortasında bırakmakla aynı şey. Bunu yapamam. Ama kızımın söylediği kadar kötü değil. Bundan çok daha kötü. Hayal edilemez bir kâbus." George ağlamaya başladı ve odadan çıktı.

Allison da ağlıyordu ve yüzündeki ifade, *Lily, sen karışmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı*, diyordu. Lily'ye, sağ ayağının eksikliğine rağmen annesinin tam olarak ayık olmak istemediğini anlatan bir ifadeydi bu.

Şimdi morfin için ağlıyor, inanılmaz acı çektiğini söylüyordu. Lily'ye, "Git buradan, git ve bir daha gelme," dedi.

Doktor Matthews, "Ne istiyorsunuz, Bayan Quinn?" diye sordu

Allison, "Sadece yalnız kalmak istiyorum. Hepsi bu," diye yanıtladı.

"İçmek için mi yalnız bırakılmak istiyorsunuz?"

"Hayır."

"Kocanızın sizi terk etmesini mi istiyorsunuz? Eşyalarını toplayıp sizi terk etmesini? Ne demek istiyorsunuz?"

Allison cevap vermedi. Doktora bakamıyordu çünkü Lily'ye çok kızgındı.

Doktor Matthews, "Aklıma gelmişken, Bayan Quinn, kocanızın benzetmesine katılmıyorum," dedi. "Ormandaki felçli bir kişiyle aranızdaki fark, kendinize yardım edebilecek olmanız. Felçli biri ayağa kalkamaz."

"Bakın bana, ben de kalkamıyorum."

"Yapabilirsiniz, yardım almayı ve ayık kalmayı seçebilirsiniz. Ama anlıyorum ki bunu kendi başınıza yapamazsınız. Burada, Maui'de tedavi merkezleri bulunuyor. Çok güzel bir yer var, Aloha House."

Allison başını iki yana salladı. "Hayır, Aloha House'a gidemem."

"Neden?"

"Evimi seviyorum, oraya gitmek istiyorum."

"İçebilmek için mi?" diye sordu Doktor Matthews.

"Hayır."

Doktor ayrılmadan önce, "Buradan taburcu olduğunuzda Aloha House'a yerleştirilmenizi tavsiye edeceğim," dedi.

"Neden, *neden*, laf yetiştirmek zorundasın?" dedi Allison, Lily'ye doktor gittikten sonra.

Papi ile Lily yanında oturup onunla konuşmaya çalıştılar. Papi saçma sapan bir şeyler söyledi. Papi konuşmaktan hoşlanıyor, konuşmayı seviyordu ama Lily şimdi her şeyi görüyordu: Söz konusu Allison'ın içmesi olduğunda, babası sadece plaja gitmeyi tercih ediyordu. İçmek, konuşmak istemediği tek şeydi.

Lily, Allison'ın içindeki canavarı bastırmak için hiçbir şey yapmadıklarını biliyordu, annesi eve gitmek için her şeyi söyleyebilirdi.

Papi, Allison'ın ayık olmasından yarı mutluydu, uzun zamandır görmediği bir durumdu bu. "Annen haklı" dedi. "Aloha House'a gitmesi gerekmiyor. Artık evimizde içki yok. Hem annen içmeyeceğine söz verecek." Allison yığıtçe, serin-

kanlılıkla, “Hayır, hayır, içmeyeceğim,” dedi. “Artık dersimi aldım. Ayağım yok.”

George, “Ona inanıyorum,” dedi.

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Benimle *dalga mı* geçiyorsunuz?” diye bağırdı Lily.

“Hayır,” dedi babası başını iki yana sallayarak. “Lily, böyle şeyleri bilirim ben. Senden daha yaşlı, daha bilgiliyim.”

Alkolizmin bir aile hastalığı olduğunu söylediklerinde bunu kastediyorlardı demek.

Dört gün önce polise onunla başa çıkamayacağını söyleyen aynı adam, Lily’ye gelmesi için yalvaran, annesinin onun ve kendisi için bir tehlike oluşturduğunu, onu kontrol edemediğini, ona yardım edemediğini söyleyen aynı adam aniden karısının eve gelmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu!

Lily babasına, “Bu, ayağı kesildikten iki gün sonra onu tekerlekli sandalyeyle ikinci kattaki bahçeye götürmemizi isteyen, arka arkaya dört sigara içen aynı kadın. Yatağına döndüğünde morfin verilecek. Geçmişte hiçbir zaman kendini kontrol edemeyen kadın *aniden* içmeyi mi bırakacak?”

O sırada Lily’nin kafasında bir ışık yandı. Annesi haklıydı! Allison’ın içmeye devam etmesinin nedeni George’tu! Kuşkusuz bağımlılık sadece ve sadece ona aitti ama şimdi olduğu gibi, bir günlüğüne, bir dakikalığına ayık olduğunda havalara giren tek kişi Allison değildi, babasının da burnu havalardaydı. George, “Bu sefer her şey yoluna girecek” dedi. “Annen asla yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmeyecek ama bu büyük bir adım. Ayık kalmasına yardım edebilirim, bunu yapabilirim.”

George kararlı bir sesle ekledi: “İçkiye dokunmayacağına dair bir sözleşme yapacağız, yoksa onu ben kendim hastaneye götüreceğim.”

Lily, *ah, bir sözleşme imzalamak, işte bu iyi, çok işe yarayacak*, dememek için kendini tuttu.

Bu konuda Spencer'la konuşmayı, tavsiyesini almayı nasıl da isterdi. Ne diyeceğini ancak hayal edebiliyordu. Spencer'ın böyle saçmalıklara hiç tahammülü yoktu.

Doktor Matthews, Lily'ye annesinin Aloha House'a nakle-dilmediği sürece hastaneden ayrılamayacağını ve orada yer bulana kadar onu hastanede tutacağını söyledi.

Lily ailesine mutlulukla Allison'ın hastaneden ayrılama-yacağını bildirdi.

Allison, "Neden mi, işte *bu yüzden* lanet hastaneye gelmek istemedim. Böyle olacağını biliyordum," dedi. "Bu yüzden laf yetiştirmeni ve çok fazla konuşmanı istemedim. Çok konuşuyorsun, Lily. Baban şimdi çok az konuşuyor ama doğru söylüyor, sen çok fazla şey söylüyorsun ve bu yüzden şu anda bu karmaşanın içindeyiz."

"Anne, karmaşada olduğumuz.için mi ayağın kesildi? Ben mi kaydım, düştüm, kafamı küvete çarptım ve polise kocamın beni dövdüğünü söyledim de bu karmaşanın içindeyiz? Ben mi her zaman sarhoş olduğum için, vücudumun her yerinde morluklar olduğu için bu karmaşa içindeyiz?"

"Demek istediğim bu," dedi Allison ağlamaya başlayarak. "Kimsenin bana ihtiyacı yok. Sadece ölmek istiyorum."

Benim sana ihtiyacım vardı, anne, diye düşündü Lily başını çevirerek. *Sana ihtiyacım var. Neredesin?*

Lily artık biliyordu.

Hastaneden eve dönerken George, Lily'ye kızgındı. Hiçbir şey anlamadığını söyledi.

Eve dönmelerinden kısa bir süre sonra Allison aradı ve Doktor Matthews'un Aloha House'ta bir yer açılıncaya kadar kendisini hastaneden taburcu etmeyeceğini ama sonra Aloha House'dan istediği zaman çıkabileceğini söylediğini aktardı!

Lily dinledi.

Allison, “Yani Aloha House’ta benim için bir yer olduğu anda oraya gidiyorum ve hemen taburcu oluyorum, böylece aynı gün evde olabilirim,” dedi.

“Bir dakika, yani Aloha House’a doktorları kandırmak için mi gideceğini söylemek istiyorsun?”

“Bana Aloha House’un numarasını bul.”

Lily hiçbir şey söylemedi.

“Telefon rehberimi bul. Dolaptaki cin şişemi bulmuştun, yerdeki telefon rehberimi de bul.”

“Anne, Aloha House’tan çıkmama izin veremeyiz, mesele şu ki iyileşmeyi istemen gerekiyor.”

Allison, “O zaman neden hastaneden çıkayım? Burada bana morfin veriyorlar, uyku ilacı veriyorlar,” dedi.

Lily anladı. “Yani bir bağımlılığın yerine diğerini mi koyuyorsun? Ağrın yoksa neden morfin alıyorsun?”

“Çok acı çekiyorum. Ayağımın olmadığını görmüyor musun?”

“Bugün beş saat seninle oturduk ve bir kez bile inlemedin ya da şikâyet etmedin.”

Metanetli Allison, “Yani her acı çektiğimde şikâyet mi etmeliyim?” dedi.

Sonra da telefonu kapattı.

Morfin. Bir bağımlılık yerine diğeri. Morfin, Allison’ın içki arzusunu köreltiliyor ama yalan söyleme arzusunu köreltilmiyordu.

Yalanlar asla bitmiyordu, asla. Doktorlara, polise, Lily’ye, kocasına, hatta kendine yalanlar söylüyordu.

İşkisi hakkında söylediği her kelime bir yalandı ve yalan da bir belirtiydi. Alkolikliğin kesin bir belirtisi varsa bu, yalandı, ne kadar içtiğindi, bahanelerdi –bu onun suçu–, inkârı –o kadar da kötü değil– ve Lily’nin annesi tüm bunların kraliçesiydi. Peki ya kraliçenin tacı neredeydi? “İstediğim zaman bırakabilirim. İstediğim zaman. Sadece bırakmak istemiyorum.

Neden kendimi böyle rastgele bir teste tabi tutayım? Ne yani, sadece seni memnun etmek için mi?”

Allison, onu dinleyen herkese içkisi konusunda yalan söylüyordu; eğer yalanını yakalamazsanız yalan söylemeye devam ediyor, sizden onun için yalan söylemenizi istiyor ve onu yakalarsanız, iskambilden evini yıktığınız için size kızıyordu.

Fakat söylediği her söz yalandı.

Deniz, palmiye ağaçları, hiç rüzgâr olmaması, kucaklayan şeffaf sular, Pasifik. Okyanus milyonlarca yıldır hayvan yaşamı, bitki yaşamı, savaş ve ölüm haberleri getirerek Wailea Plajı'nda dalgalanmıştı. Tsunamiler ve mercan kayalıkları, hepsi şimdi Lily'nin yüzünü yalayan aynı tuzla yıkanmıştı. Lily aniden köpek balığı olduğunu düşünerek sudaki kendi gölgesinden korktu.

Sulardan yükselen volkanik dağlar. Kendisiyle birlikte evrendeki ruhları taşıyan, Jura Devri'nin ruhuyla, İkinci Dünya Savaşı'nın ruhuyla Lily'nin yüzünü yıkayan nazik Pasifik, şimdiye kadar ölen her balinanın hayaleti, hepsi yüzündeydi. Ebediyet. İşte tam olarak böyle hissettiriyordu.

Lily'nin dudakları ve çenesinin her tarafında döküntüler başladı. Kendisini pek iyi hissetmiyordu. Babasıyla yürüyüşten döndükten hemen sonra verandada bayıldı. Babası onu yerde buldu.

Cuma. George hastanede karısıyla vakit geçirmek istemiyordu. Allison'ı ziyaret ettiğinde dolanıyor, sigara içiyor, iki saniye oturuyordu. Bu onu rahatsız ediyor, bitsin istiyordu. Lily babasının onunla konuşarak sigara içerken, güçlüymüş gibi, hayatına devam ediyormuş gibi davrandığını fark etti. Ama hasta karısının yanında oturmak sigara içerek durumdan konuşmak gibi bir şey değildi. Sadece bacak ve morfin sessizliği vardı. George eve gitmek, bir bira içmek ve karısı hakkında konuşmak istiyordu.

Babası, Allison eve döndüğünde onun nasıl hareket edeceğini düşünmeyecekti. Basamakları nasıl inip çıkacaktı? Tuvalete, küvete nasıl girecekti? Bacağı tamamen iyileştiğinde –eğer isterse– bir protez takılabilirdi ama bu arada ne olacaktı?

Lily eve dönmek istiyordu. Defterine Maui eskizleri yapıyordu ama artık stüdyosunda resim yapmak, yüzünde New York esintilerini hissetmek, İkinci Cadde’de yürümek, kendisine Baluchi’den tikka masala soslu tavuk almak istiyordu. Ama bunun yerine burada resim yapıyordu. Yanında yağlı pastellerini, sulu boya kalemleri getirmişti. Lily, çok dağınık olsalar da yağlı pastelleriyle plajın, denizin ve gökyüzündeki Jüpiter’in küçük bir resmini yaptı.

George kendi tarzında resim yapıyordu: Yemek pişiriyordu. Kuşkonmaz pişirdi, yanında hardal, papaya, mango ve ananasa hastaneye götürdü. Allison kuşkonmazı tattığında, “Ah, hayır, çok fazla tuz koymuş,” dedi. “George tuz yiyemediğimi biliyor.”

“Anne,” dedi Lily, “sen neden bahsediyorsun? Papi salatalıklarına ne kadar tuz koyduğunu görüyor.”

“Eh,” dedi Allison, “o özel tuz.”

“Bak ne diyeceğim, birisi senin için yemek yaptığında teşekkür etmelisin ve sana getirdiklerini yemelisin.”

Allison hayatta sadece tıkmaktan daha önemli şeyler olduğunu söyledi.

Lily annesine yaptığı resmi verdi. Allison birkaç dakika resme baktı. “Ne demek istediğimi anlıyor musun? Her gün güneş. Daha iç karartıcı ne olabilir?” Resmin battaniyeye düşmesine izin verdi. Lily resmi alıp küçük parçalara böldü ve çöpe attı.

“Derdin ne senin?” dedi Allison.

Aloha House konusundan vazgeçildi. Doktor Matthews, Allison’a taburcu olduğunda her gün Adsız Alkolikler toplantılarına gitmek zorunda olduğunu, bunun aksini kabul etmediğini söyledi. Allison başını salladı ama Lily annesinin ne düşündüğünü biliyordu: Hastaneden çıkmak için her şeyi söylerdi.

Eve geri döndüğünde Lily, Mercedes'in bagajına gizlenmiş cin şişesini boşaltıp suyla doldurdu. Ne kadar komik olacaktı acaba?

Allison, Lily'ye evdeyken gün boyunca uyuduğunu, uyandığını, tekrar uyuduğunu, sabah beşte babası uyurken uyandığını ve yapacak bir şey olmadığı için içtiğini söyledi.

Sabahın beşinde içmişti! Babasının haberi yoktu ve bunu her gün yaşamış olmasına rağmen, yardım edemeyecek kadar güçsüz bir halde devam etmesine izin vermesine, kendini öldürmesini izlemesine rağmen şoke olmuştu. Karısına kahvaltı hazırlıyor, öğle yemeği için saşimi yapıyor, akşam yemeği için çorba pişiriyor, verandadaki sarhoş karısına yiyecek götürüyor, ona servis yapıyor, çatal bıçak ve peçete veriyordu. Fakat karısı neredeyse yerinden hiç kıpırdamıyor, ağzını zar zor açarak, istemeye istemeye yiyor ve çok tuzlu diyordu, ardından bir köpek gibi ölmek istiyorum diye bağıyor, sonra tekrar sü-rünerek odasına gidip biraz daha cin içiyordu.

George şimdi nefret dolu duygular hissediyordu, Allison hakkında değil, Maui hakkında. Bir insanın ona bu kadar umutsuzluk getiren şeyden nefret edebileceği kadar nefret ediyordu. Buranın canlılığı, güzelliği, letafeti, ulviliği ve kadimliği, ona sadece Allison'ı memnun etmek için mutlak kederi ve tam bir başarısızlığı hatırlatıyordu. George'un bugüne kadar gördüğü en güzel yer, karısını, hiç görmediği cehennemin derinliklerine götürmüştü ve şimdi cennet çiçeklerinin rengârenk kuşlarıyla ve göz kamaştırıcı sabah ihtişamıyla, hepsi birlikte onu hasta ediyordu.

George bu ilahi, yeniden diriliş ayiniyle geçen sabahlarda, iki saatlik sabah yürüyüşlerinden —bu sırada evrendeki her şey sadece mümkün değil, aynı zamanda ulaşılabilir görünüyordu— tek hatırlayacağı şeyin, karısının saat beşten beri sarhoş olması, çoktan yerde, geveleyerek tutarsız tutarsız konuşması

olduğunu söyledi. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor gibi görünüyordu ve bilmiyordu da. Sigara içmek için dışarı çıktı ve içeri girmede.

Cumartesi. Öğleden sonra Shelly adında bir Adsız Alkolikler sponsoru geldi ve Allison'la konuştu.

"Ortalığı çok karıştırdım ben," dedi Allison, Shelly'ye. *Ben* üzerinde vurgu yaparak.

Belki bir umut vardı? Kesilmiş ayak Lily'nin annesine yeni bir bakış açısı mı kazandırmıştı?

Ama AA sponsoru iki saat sonra gidince Allison, Lily'ye, "Bir hastalığım var, Lily. *Hastayım!*" dedi. Sesinde haklı çıkmanın heyecanlı hıncı vardı.

Hayır, demek istedi Lily annesine. *Hastalığı olan benim. Ben hastayım.* Hiçbir şey söylemedi, ne heyecanı ne de hıncı aşabildi.

"Hastayım! Shelly söyledi. Bana kötü hissetmememi, kendimi çok fazla suçlamamamı söyledi."

"Bunu çok yapıyor musun, anne?" diye gelişigüzel sordu Lily. "Kendini çok mu suçluyorsun?"

"Shelly öyle düşünmüş. Tek konuştuğum şeyin kendi hatam olduğunu söyledi. Kendime bu kadar sert davranmayı bırakmamı söyledi."

"Anne, doğru olmadığını bildiğin halde neden Shelly'ye bunları söylüyorsun?"

"Doğru bunlar, bir hastalığım var benim!"

"Benim söylemek istediğim bu değil. Tüm hayatını *tüm* dertlerin için babamı suçlayarak geçiriyorsun, resmen tüm dertlerin için. O zaman neden Shelly'ye öyle değilmiş gibi davranıyorsun? Bunun sana ne yardımı olacak?" Lily tiksiniyordu.

"Buna aksine etki deniyor, Lily," dedi annesi bilgiç bir tavırla. "İleriye bakmamız gerekiyor."

"Tamam. Katılıyorum."

“Bir hastalığım var kızım! Hastalık!”

“Tedavi edilebilir.” Bu sözler neden Lily’ye bu kadar zor geliyordu? Paralellik kurmamaya çalışıyordu.

Allison şiddetle başını iki yana salladı. “Asıl mesele de bu. Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Shelly bana ne dedi biliyor musun? Bir kez alkolik olan her zaman alkolik kalır. Shelley’nin AA toplantılarında elli yıldır içmeyen insanlar var ve hâlâ kendilerini alkolik olarak adlandırıyorlar. Tedavisi olmayan bir hastalık. Öldükleri güne kadar tek istedikleri bir içki.”

Lily annesini dinledi. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu usulca.

“Tamamen umutsuz bir durumdayım,” dedi Allison canlı bir havayla. “Asla tedavi edilemem.”

“Anne, içkiyi bırakmadan kaç uzvunu kaybetmen gerekiyor? Sadece üç uzvun kaldı.”

Annesi kibirle, “Shelly bir kez alkolik olunca hep öyle olunduğunu söyledi,” dedi.

“Yine de sorumluluk hâlâ senin. Shelly sana kontrol edemeyeceğini söylemiyordu, değil mi?”

“Hayır... Ama her zaman bir içki isteyeceğim. Shelly sabitlediğimizi söyledi, mükemmel olmamız beklenmiyor.”

Lily neden bu Shelly’den nefret etmeye başlıyordu? Bundan daha yararsız olabilir miydi? Sanki Allison’a kendince bir aklanma sağlamıştı: *Ben hastayım! Bir hastalığım var! Benim elimde değil! Benim kontrolüm dışında!*

Eve dönmesine kaç gün kalmıştı?

“Burası senin ağlama odan mı, anne?” diye sordu Lily.

“Ne?”

Annesine St. Patrick’s’teki nazik rahip ve Roma piskoposundan söz etti.

Allison bakışlarını Lily’den başka tarafa çevirdi ve tüm haftanın en anlaşılmaz sözlerini söyledi. “Hayır, çocuğum.

Burası benim ağlama odam değil. Bu sadece onun kapısındaki kurt.”

Pazar sabahı. Sahildeydi. Maui’de, gökyüzünde hiç bulut yoktu, çok huzurluydu. Lily eskizler çizdi, palmiyeler, hamaklar, tepeler, volkanlar, alev ağaçları ve dağlar arasındaki vadiler.

Lily kendisini ve annesini düşündü. *Çoğumuz huzur içinde olduğumuzun farkında değiliz çünkü neyle barışık olmamız gerektiğini bilmiyoruz,* diye düşündü. *Çoğumuz mutlu değiliz çünkü istediğimiz hayatı yaşamıyoruz ve bununla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyoruz. Nasıl üstesinden geleceğimizi bilmiyoruz. Böylece Ralph Nader’dan özür dileyerek, belli bir hızla acınası bir şekilde ilerliyoruz.*

Hepimiz kanser olacak kadar şanslı olmalıyız.

Bunu söylerken saygısızlık etmek istemedim, diye düşündü.

Demek istediğim, kansere yakalanmak ve hayatta kalacak kadar şanslı olmak.

Kanser, ne kadar aydınlatıcı bir deneyim.

Alkoliklik, daha az aydınlatıcı.

Ama alkol olmadan annesi neye sahipti? *Hiçbir şeye,* diye düşündü Lily.

Allison hayatını boşa harcadığını düşünüyor, kendini yaşlı olarak algılıyordu. Terapiye gitmiş, psikiyatrik ilaçlar kullanmıştı: Zoloft, Prozac. Kendi hayatından nefret ediyor, ayık olmak sadece bunu gözler önüne seriyordu. Sarhoşken kendinden nefret ediyordu ama ayık olduğunda kendinden daha fazla nefret ediyordu. En azından sarhoş olduğunda karanlık zamanlar çabuk geçiyordu.

Ölene kadar zaman geçiyordu.

Ve her karanlıkta ölüm daha yakındı, kötü bir şey değildi bu. Neden kendini öldürmüyordu? Korkaktı. Tanrı’dan korkuyordu. Neden sonsuz lanet riskine girecekti ki? Eğer yeterince sarhoş olur ve arabayı bir hendeğe sürerse Tanrı’ya ölümü kazara olmuş

gibi yapabiliirdi. Küçük oyunlarıyla Tanrı'yı kandırabileceğini düşünüyordu. Ve babaları yıllardır onları telefonda annelerinin ölüm ihtimalleriyle korkutmaya çalışıyordu, onun tam olarak bunu istediğini göremiyor muydu? Bu hayatı oluşturan her şeyi bir kenara bırakmış, çöpe atmış, sırtını dönmüştü. Katalogdan alışveriş yapmak, makyaj yapmak, seyahat etmek, kitap okumak, yazmak, Tanrı'yla, arkadaşlarla, altı torunuyla iletişim kurmak! Allison, cinin boğazını yakması ve hemen peşinden takip eden kayıtsızlık dışında hayatı zevkli kılan hiçbir şeyi istemiyordu. Yürüyen bir ölüydü. Onlara ölü, kendine ölüydü.

“İstediğim zaman bırakabilirim. Sadece istemiyorum.”

Papi sakın bir hayat yaşamak için gözlerini kapatmıştı ve Allison bundan çok memnundu.

Babanız bensiz çok iyi yaşayacak, dedi. Ve Lily haklı olduğunu düşündü. Babası için öyle olacaktı.

Balık tutacak, internete girecek, spor programlarını izleyecek, yemek yapacaktı. Günleri dolu dolu geçmeye devam edecekti. Sadece yemek yapmak zor olacaktı çünkü başka birisi için yemek pişirmek daha iyiydi. Sadece geceleri film izlemek zor olacaktı çünkü biriyle film izlemek daha iyiydi. Lily bunun gerçek olduğunu biliyordu. Maui'de geçen bu pazar gününde ağlamayacak, bunu yapmayacaktı. Onunla birlikte *Bugün Aslında Dünyü* filmini izleyen, gülen, filme bayılan Spencer'ın gözlerini çizdi. Ağlamayacaktı.

Annesinin hastalığı alkolizm değildi. Bu sadece semptomdu. Hastalığı, içkinin, kapanmasına yardımcı olduğu içindeki kara delikti. Ve Allison'ın deliğin kapanması için hayli içmesi gerekiyordu.

Hastanede Lily annesinin yanında oturuyordu, babası başka bir yerdeydi.

Lily ılımlı yaklaşmayı denerdi. “Benimle konuşmak ister misin?”

“Her şeyi konuştum.”

Lily başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Tekrar denedi. “Bana anlatmak ister misin? Bana... ağlama odanı anlatır mısın?”

Allison elini sallayarak geçiştirdi. “Tanrım, nerede şu sigara?”

“Burada sigara içemezsin, anne. Her yerde oksijen tüpü var.”

“Ah, tüm şu kurallar. *Dayanamıyorum*. Tekrar kendi evimde olmak istiyorum. Tekrar kendi hayatımdan sorumlu olmak.”

“Daha önce öyle miydin?” dedi Lily. “Kendi hayatından sorumlu muydun?” Ona göre hayat, annesinden sorumluydu.

Allison, Lily’ye baktı. “Bu yaptığın küstahlık değil de ne? Benimle böyle konuşursan sana nasıl bir şey anlatayım?”

“Özür dilerim. Lütfen anlat.”

“Unut gitsin artık. İstiyorsan beni büyükannene sor. O sana anlatır. Benden daha fazlasını biliyor. Durmadan geçmişten yakındığına bakılırsa sana çoktan söylememiş olmasına şaşırıyorum.”

“Bana neyi söyleyecekti ki?”

“Ben sana bir şey sorayım ama inkâr etme. Bazen keşke senin annen olmasaydım diye düşünüyorsun, değil mi? Keşke başka bir annen olsaydı diye?”

Lily sessizdi.

“Öyle olduğunu biliyorum. Öyle düşündüğünü biliyorum. Bana davranışlarından, her zaman babanın tarafında, ağabeyinin tarafında olmandan. Tüm akla ve mantığa karşı.”

“Anne...”

“Bana iyi davranmalısın, Lily, “ diye fısıldadı annesi ona parmağını uzatarak, sonra göğsüne dokundu. “Çünkü sahip olduğun tek kişi benim.”

Yarın gidiyor muydu? Bir sonraki dakika yeterince yakın olmayacaktı.

Pazartesi. Hastane engelli anneye savcılığa gitmesi ve Kim Fallone'la konuşması için özel izin verdi. Fallone suçlamaları düşürürse her şey yoluna girecekti.

Pazartesi sabahı Allison tekerlekli sandalyeyle bir saatliğine Kim Fallone'la görüştü. Bundan önce Lily'yi tüm yaralanmalarının, ayak parmağının, başındaki, bacağındaki, kollarındaki *tüm* çürüklerin tek bir seferde, küvete düşmesinden kaynaklandığına ikna etmeye çalışıyordu. Güya. Ayık Allison, aklı başında bir insan olarak, bu kadar korkunç yaralanmalara kendisinin neden olabileceğini tamamen anlayamıyordu. Muhtemelen Bayan Fallone'a bu tek felaket düşüşünü açıklamaya çalışıyordu.

Lily ile George bekliyor, volta atıyorlardı. Lily bir kitap-tan kırmızı parlayan ağacın *poinciana* veya alev ağacı olarak adlandırıldığını keşfetti. Bu hoşuna gitti.

Bu ağaca bayılıyordu.

Eve döndüğümde bu ağacın binlerce farklı resmini yapacağım. Eve döndüğümde Maui'nin, okyanusun, volkanların resmini yapacağım.

George, "Annenin cin şişesini biliyor musun? Çöpe attım," dedi.

Lily güneş gözlüklerinin ardından, "İyi yapmışsın," diye karşılık verdi.

George, "Evet ama açıklanamayan bir şey var. Tadına baktım, nasıl oldu bilemiyorum, benim için esrarengiz ama daha ziyade su gibi geldi," dedi.

Lily, "Bu şaşırtıcı," dedi.

George biraz durduktan sonra konuştu. "Sen mi yaptın?"

Lily gülmemeye çalışarak başını salladı.

George da başını iki yana salladı. "Deli misin sen? Kontrol etmen gereken ben değilim."

Lily, “Ben gittikten sonra ona geri vereceğinden korktum. İsterse ona biranı verir misin? Sadece biraz bira? Üstesinden gelebileceğini söylüyor diye sadece bir tane verir misin?”

George kendine buzlu çay almaya gitti. Altı gün önce satın aldığı için Lily’ye söylendiği buzlu çaylar gerçekten hoşuna gitmişti.

“Geri döndüğünde eğer birisi on yıl önce evde votka tutamayacak, konyak, cin bulunduramayacak, kendi evinde televizyonun karşısında bira içemeyecek bir adam olacağını söyleseydi, ‘Canın cehenneme, hiçbirini istemiyorum’ derdim,” dedi. “Oysa şu halime bak, hayatımı mahvettim, annen kendini kontrol edemiyor diye sevdiğim şeyleri yapamıyorum, hayatım mahvoldu, yine de yaşıyorum.”

Lily bir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu.

“Neden biliyor musun?”

“Çünkü onu seviyorsun.”

“Evet,” dedi George. “Ama eve döndüğünde ne yapacak? Topallayacak, evet ama içmekten başka bir şey yapmayı bilmiyor.”

“Bence sorunlardan biri de bu,” dedi Lily.

“Bana, şimdi ne yapacağım diye soruyor. Bir yetişkin olarak bu soruya başka bir yetişkin adına nasıl cevap verebilirim?” George öfkeliydi. “Hiçbir şeyle ilgilenmiyor ve bu aniden benim hatam mı oluyor? Sürekli ilgiye ihtiyacı olması benim suçum mu?”

“Hiç kolay olmayacak. Belki örgü örmeye başlayabilir?” Ama Lily başka bir şey düşünüyordu. Annesini. Allison’ın bir türlü kurtulamadığı üzüntüsünü. Lily tam da böyle bir adam tanıyordu.

Kim Fallone, dava hakkı saklı tutularak davayı düşürmek için harekete geçilmesini önermişti. Bu da bir yıl içinde benzer bir şikâyet olduğu takdirde dosyayı yeniden açabilecekleri anlamına geliyordu. Lily’nin annesi gözlerini sildi, çok rahatlamış

görünüyordu. Tanrı Allison'a göz kulak mı oluyordu? Tanrı, Maui'de varlığını mı gösteriyordu? Şu 49, 45, 39, 24, 18, 1'deki varlığını? Allison ayağını kaybetmişti ama ölmemişti. Eğer onu değilse, Tanrı kimi gözetiyordu?

Lily, "Eh, hepsi bu kadar millet," dedi. "Eğlenceli olmadıgından değil. Çok güzeldi. Ama şimdi gitmeliyim. Uçağıma yetişmem gerekiyor."

.

Ve Şimdi, Spencer Hakkında

Lily New York'a döndüğünde mesaj kutusu doluydu. DiAngelo'dan gelip kendisini görmesi gerektiğini söyleyen on mesaj vardı. "Lily, iki haftada bir kan tahlili yapılması gerekiyor ve seni üç haftadır görmedim. Ara beni." 27 mesaj arasında Spencer'dan kısa bir mesaj vardı. Yeni Spencer'dan. "Merhaba, ben Spencer." Sanki Lily bilmiyormuş gibi. Formalite sadece mesafe içindi. Lily anlıyordu. "Geçen cumartesi geç saatlerde aramışsın, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Hâlâ bir şeye ihtiyacın varsa beni karakoldan ara." Telefon numarasını bırakmıştı! *Kimdi* o; Lily kimdi?

Bir mesaj daha vardı. "Selam, ben, ee, yine Spencer. Senden haber alamadım, iyisindir umarım."

Tamam, iyiydi. Gayet *iyiydi*. İkisi bu oyunu oynayabilirdi.

Lily günlük kıyafetler giydi; saçları uzuyordu. Kendini çok yorgun hissediyordu. Maui'ye gittiğinden beri. Lanet saat farkı. Annesi yardımcı olmuyordu. Ama saçları koyu kızıl, kısa, düzensiz ve daha gür görünüyordu; yazlık bantlı sandalet ve *Kahului* (!) Havaalanı'ndan aldığı, Hawaii baskılı ipek, kısa, dar bir mini elbise giymişti. Makyaj yaptı, küpe taktı ve karakola yürüdü.

Resepsiyon memuru Carl'a, kendisini sokakta taciz eden adam için zabıt tutturmak istediğini söyledi. Carl onu tanıyordu, "Merhaba," dedi, çoktan telefonu açmıştı, Dedektif O'Malley'yi aramasını isteyip istemediğini sordu. Lily kafasını

üç kat yukarıya çevirip Spencer'ın o anda olduğu yere bakmaya çalıştı. "Hayır, böyle iyi," dedi ciddi ciddi. "Serserilerle ilgilenen kişi Dedektif Sanchez değil mi?"

"Evet... ama..."

"O gayet iyi. *Ona* çağrı yapabilir misiniz? Lily Quinn'in şikâyetinde bulunmak istediğini söyleyin lütfen."

Yukarıda üçüncü katta durum şöyleydi: Sanchez telefonu açtı, dikkatle dinledi, Whittaker'ın ofisinde sabah kahvesini içen Spencer'a baktı. Telefonu kapattı, yerinden kalktı, kapıyı çaldı, Spencer'la konuşup konuşamayacağını sordu ve sesini alçalttı. "Carl alt kattan beni aradı, birisi taciz şikâyetinde bulunmak istiyor."

Spencer sırtına bir tokat attı. "Dedektif Sanchez, işinin ayrıntılarını dikkatime sunduğun için teşekkür ederim. Aferin. Git yap."

Sanchez öksürdü ve "Genç bayan isminin Lily Quinn olduğunu söylüyor. Carl özellikle beni istediğini söyledi."

Spencer bu sefer sırtına tokat atmadı. Dikkatle Carl'a baktıktan sonra, "Pekâlâ bilmiş, sen masana geri dön," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sanchez.

Spencer ana merdivenlerden aşağı inerken Lily elleri ziyaretçi masasında sakın sakın duruyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve ellerini kenetlememiş olsa titreyeceklerini biliyordu ama dışarıdan sakın görünmeyi başardı. Spencer'ın görüntüsü... eh, Spencer, Spencer'dı. Üstünde şık bir takım elbise, beyaz gömlek, mavi gözlerine uyan ipek, mavi bir kravat vardı. Saçları dalgalanmış, daha da uzamıştı. Bununla birlikte gergin ve kasvetliydi, son derece solgundu, gözlerinin altındaki halkalar Lily'nin hatırladığından daha koyuydu. Lily'nin yanına geldi.

"Merhaba, Lily."

“Ah, merhaba,” dedi Lily ilgisizce. “Serserilik olaylarıyla Dedektif Sanchez’in ilgilendiğini sanıyordum.”

“Dedektif Sanchez’i çağdırmamı ister misin?” diye sordu Spencer.

“Yok, hayır.”

“Tamam o zaman.”

Bir süre bir şey demeden durdular. “Pekâlâ, neler oluyor?” dedi Spencer sonunda, Lily bakışlarını çevirmek zorunda kaldı çünkü sesi titrekti. Birdenbire gözlerini onlardan ayırmayan Carl’ın önünde bu, artık pek de iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

“Lily, cumartesileri resimlerini satmıyormuşsun,” dedi Carl. “Karım yaptıklarını görmek için oraya gitti ve yoktun. Geçen hafta kaç kişi seni bekliyordu, görmeliydin.”

“Evet. Bu cumartesi orada olacağım, Carl.”

“Güzel yeni bir şeyler var mı, Lil?”

“Sürpriz birkaç resim var.”

Spencer, “Yukarı gel,” dedi.

Üç kat merdiven çıktılar. Lily üçüncü kata ulaştıklarında istediğinden fazla soluk soluğaydı ve tüm yol boyunca korku-luklara tutunmak zorunda kalmıştı.

Lily için Özel Sorgu odasının kapısını açtı. Gabe McGill yanlarına geldi. “Merhaba, Lily.” Önce Spencer’a, sonra tekrar Lily’ye baktı. “İyi görünüyorsun. Çok bronzlaşmışsın.”

“Evet, birkaç gün buralarda değildim.”

“İyi vakit geçirdin mi?”

“Evet, çok iyi.”

Tüm bunlar ifadesiz bir şekilde duran Spencer’ın önünde konuşuluyordu.

Gabe, Spencer’ınkinin hemen yanındaki masaya oturdu. Whittaker camdan onlara bakıyordu. Sanchez, Smith, Orkney, hepsi bakıyorlardı. Acaba burada birlikte olduklarını bilmeyen biri var mıydı?

Spencer masanın yanına Lily için bir sandalye çekerek yerine oturdu. “Pekâlâ, neler oluyor?” dedi usulca. “Nasıl oldu? Nasıl hissediyorsun?”

“İyiym, iyiym,” dedi Lily düşünmeden ve yüksek sesle. “Harika, her şey harika.” Parmaklarının kucagında büküldüğünü görmediğini umuyordu. “Sadece Tompkins Square’de beni taciz ettiğini düşündüğüm bir adam hakkında şikâyetle bulunmak için geldim.”

Spencer içini çekti ve defterini açtı. “Tamam, pekâlâ. Ne zaman oldu bu?”

“Bir hafta önce cumartesi.”

“Saat kaçta?”

Lily huzursuz huzursuz öksürdü. “Sabaha karşı iki buçuk civarında.”

Spencer yazarken durdu, bakışlarını ona kaldırdı.

“Sabahın iki buçuğunda Tompkins Square’de miydin?”

“Saat üçe yakın olabilir, tam olarak emin değilim. Saatiime bakmadım.”

“Kendi güvenliğin için makul önlemler almak bir gerekliliktir,” dedi Spencer.

“Biliyorum.”

“Sabah iki buçukta dışarıda ne yapıyordun?”

Lily ona söyleyemezdi. Hatta ona bakamıyordu bile. “Eve gidiyordum,” dedi ama aniden kucagında yarım kilo kirazla, Spencer’ın cumartesi gecesi sabahın ikisinde nerede olduğunu merak ederek sokağın karşısında karanlık pencerelerine bakmasının anısı içini o kadar acıyla doldurdu ki ayağa kalktı. “Üzgünüm. Artık gitmem gerekiyor. Yeterli oldu mu?” dedi.

Spencer şaşkın şaşkın not defterine baktı. “Elimde hiçbir şey yok. Hangi adam? Ne yaptı? Onu tarif edebilir misin?”

“Sanırım o...” Lily şimdiden bocalıyordu. “Sanırım beni takip ediyordu. Ama gitmek zorundayım, dedektif,” dedi.

“Şimdi hatırladım, kaçmam gerekiyor. Saatin kaç olduğuna inanamıyorum.”

“Saat kaç?”

“Gitme saati.”

Spencer da ayağa kalktı ama Lily çoktan ondan uzaklaşmaya başlamıştı, umutsuzca emniyetten çıkacak kadar uzun süre kendini tutmaya çalışıyordu. Spencer peşinden gitmedi. Bu en iyisiydi çünkü sakın, ihtiyatlı Lily’nin bir bebek gibi avazı çıktığı kadar bağırarak ağladığını görmek istemezdi; İkinci Cadde’de Paul ile Rachel’a gitmek için bir taksi çevirmeye çalışırken rimelleri, yüzünden aşağı şeritler halinde akıyordu.

Günün geri kalanını dışarıda geçirdi: onlarla birlikte, öğle yemeğine giderek, kitapçıdan büyükannesinin dergilerini alarak. Onlar işlerini bitirdikten sonra hep birlikte Hint restoranına gittiler, sonra Lily’nin evine döndüler, her zamanki gibi marga-rita hazırlayarak aşktan ve Amy’den konuştular. Her zamanki gibi. Lily’nin gözleri uzun uçak yolculuğundan zımpara gibi olmuştu ve artık çok acıyordu, hatta gözyaşları için bile.

Ve Milo... Konuşulacak yeni bir konuydu.

Saat on birde diyafon çaldı.

Ah. Önce kalbi hissetmişti.

“Kim olabilir bu, merak ediyorum?” dedi Rachel.

Lily düğmeye bastı. “Kim o?”

“Benim.”

Lily, Paul ve Rachel’a gitseniz iyi olur demek için döndü ama zaten kalkıyorlardı.

Lily kapıyı açtı. Sahanlıkta üstü başı dağılmış, soluk so- luğa Spencer duruyordu.

Lily aptalca, “Hatırlarsın, Rachel, Paul,” dedi.

Spencer onları zar zor başıyla selamladı, hiçbir şey söyle- medi. Hâlâ loş koridorda duruyordu.

“Ee... içeri gelmek... ister misin?”

Spencer onlara bakıyordu, girmede.

“Biz de gidiyorduk,” dedi Paul. “Rach, hadi, acele et! Bir çift ayakkabı giymek ne kadar sürer?”

Spencer onlar Lily’ye veda edip merdivenlerden inmeye başlamadan içeri girmede. Sonra girdi. Girdi ve şaşkın şaşkın barikatlara –sandalyeler ve masalar– göz atarak hızla kapıyı kapattı ama elleri çoktan Lily’nin saçında, yüzü yüzünde, dudakları dudaklarındaydı. Alkol kokuyordu. Lily daha önce onda hiç alkol kokusu almadığı için bunu fark etmişti ama bu gece nefesindeki alkol kokusu çok güçlüydü. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki Lily ağzının altında sızlanırken, teslim olurmuş gibi yaparak ellerini kaldırdı.

Lily’yi kanepeye çekti, önünde diz çöktü ve sanki cephe-deymiş gibi ona sarıldı.

“Neredeydin?” dedi boğuk bir sesle, kollarıyla onu sararak.

“Ben mi? *Sen* neredeydin?”

“Burada. Her gün buraya gelip kapını çaldım.”

“Spencer...”

“Ah, Lily, ağlama...”

“Tanrım, Spencer...”

Kanepede seviştiler, televizyon açık ve sessizdeydi. *Yalnız Adam* ekranda donmuştu.

“Ne kadar şeker, Lil...”

“Daha fazla, Spencer... daha fazla.”

“Daha ne kadar...”

“Boş, boş, boş.” Lily ona sımsıkı sarılmış, elleri çıplak sırtında, dudakları boynunda onu öpüyordu ve pek de sessiz değildi, pek de sessiz ağlamıyordu.

“Şişşt, Lily, Şişşt.”

“Şimdi anlıyorum,” dedi Lily. “Bana o zaman söylediklerini ancak şimdi anlıyorum. Söyleyen Steve Martin değildi, sen söylüyordun. Bana. *Ve botlarını kalbine saplar ve sonra kaynatır ve küçük parçalara böler ve size yedirir ve sonra*

size lezzetli olup olmadığını sorar ve siz de, ah evet, teşekkür ederim, çok lezzetliydi dersiniz."

"Lily, hadi ama, hayır."

"Evet, Spencer."

Lily'yi kaldırıp yatak odasına taşıdı. "Zayıflamışsın," dedi.

"İyi mi, kötü mü, fark etmez mi?"

"Fark etmez. Sen her türlü kabulümsün." Spencer ikisine su alarak yatağa geldi ve onu öptü, şimdi biraz daha nazıkçe okşuyordu, çıldırtıcı viski kokulu ağzıyla onu tatmin etti, çıldırtıcı viskili elleriyle onu açık tutuyor, gerçekten çıldırtıyordu, Lily neredeyse baygın düşünceye kadar onun boşalmasını sağladı, sonra hamur gibi olana kadar her şekilde sevişti. Fakat Spencer'da bir şeyler vardı, işi bitmemiş, inanılmaz bir şekilde sert kalmıştı, Lily'den geriye hiçbir şey kalmamışken Spencer hâlâ boşalamamıştı. "Spencer?" diye fısıldadı Lily, ter içinde kalmıştı, pencereler açıktı, iniltileri kedilerin dinlediği yaz bahçesine taşıyordu. "Spencer, neyin var?"

"Hiç," dedi Spencer. "Sadece viski. Viskiden boşalamıyorum."

"Eh, son çağrı, bayım çünkü artık dayanamıyorum."

"Biraz daha dayanmak zorunda kalacaksın, Harlequin," diye fısıldadı.

Bahçede azgın kediler bağırışıyordu.

"Spencer... acı bana... o kadar zamanım yok..."

Ve sonunda Spencer acıdı.

Ve sonunda hareket etmeyi bıraktı.

Spencer o kadar sıkı sarıldı ki Lily yine bağırdı.

"Özür dilerim, Lily."

"Özür dileme. Senin özür dileyecek bir şeyin yok. Hiç yok."

"Var."

"Hiç yok!" diye tekrarlardı Lily. "Yanlış davrandım ve ben-cillik ettim. Her şey benimle ilgiliydi. Andrew'yla, Amy'yle... Hep *ben, ben, ben*. Sana kalan hiçbir şey yoktu. Senin için

korkunç bir arkadaş oldum, her bakımdan korkunç.” Titreyerek, kâğıt gibi birbirlerine yapışmışlardı.

Lily onu hafifçe öptü. “Spencer,” diye fısıldadı Lily. “Özür dilerim.”

Spencer sanki duymamış gibi ona bakıyordu. Lily onu tekrar öptü. “Duydun mu beni?”

“Seni duydum.” Gülümsemiyordu. “Neredeydin? Özledim seni.”

“Maui’ye gittim.”

Spencer bir şey söylemedi.

Lily elini yumruk yapıp ona vurdu ve ağlamaya başladı. “Beni nasıl bu kadar uzun süre aramazsın? Beni nasıl unuttursun, beni hiç mi düşünmedin?”

“Elbette düşündüm. Ve seni unutmadım.”

“Nasıl aramazsın?” Lily hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. “Sana karşı neler hissettiğimi hiç mi bilmiyorsun?”

“Biliyorum,” dedi Spencer, avuçlarıyla sırtını sıvazlıyordu. “Bu yüzden seni aramadım. Seni hak etmiyorum.”

Lily onu çıplak kucağına çekti. Spencer konuşmak isteyip istemediğini sorunca Lily, “Hayır, evet, nasıl istersen, konuş, konuşma, umurumda değil. Hiç umursamadım. Sadece seni yakınımnda istiyorum,” dedi.

“Lily, lütfen...” dedi Spencer yüzünü çevirerek. Sustular, birkaç dakika? Saatlerce? Sonra Lily konuştu.

Ona Maui’den bahsetti. Spencer birdenbire koluyla yüzünü kapattı ve daha fazla dinleyemedi. Lily’den uzaklaşarak, “Daha fazla anlatma,” dedi.

Lily sorunun ne olduğunu anlayamadı.

“Bana artık annenden bahsetme,” dedi Spencer sonunda. “Dinlemek benim için çok zor. Onunla alakalı her şeyi biliyorum.”

“Neden bahsediyorsun?”

Spencer ellerinin arasından, usulca bir şeyler söyledi.

Lily onu yanlış duyduğunu düşündü. “İçmek mi?” Yatakta oturdu. “Neden bahsediyorsun sen? *Sen* içmezsin.”

“Ah, içiyorum.”

“Spencer, içtiğini hiç görmedim.”

“Yine de.”

Lily başını iki yana salladı. “Kes şunu.”

Spencer bir şey söylemedi ama doğrulup yatakta oturdu, aşağı bakarak dizlerini yukarı çekti.

“Spencer.” Lily sinirli sinirli güldü. “Neden bahsediyorsun sen?”

Spencer’ın ağzı gerildi.

“Sen içmiyorsun, Spencer. Her ne yapıyorsan, içmek değil bu. Annem içiyor. İçmenin ne olduğunu biliyorum. Onun içkisinden daha yeni döndüm. Günlerce kemiği dışarı fırlamış, ayağında kabarcıklar oluşmuş şekilde oturmasını görmedin, kırık parmak ile kangren parmak arasındaki farkı anlamayacak kadar sarhoştum. Üstelik bu, ayağını kaybetmek anlamına gelse bile hastaneye gitmek istemiyordu çünkü ayrılmak istemiyordu. İşte içmek *bu*. Senin bir işin var, bir hayatın var ve *tüm* uzuvların tam...”

Spencer başını iki yana sallayarak onun lafını kesti. “Benim bir hayatım yok. İşim var, bu doğru. Pazartesi cumaya kadar işim var, sonra da içiyorum. Benim hayatım bu. Sen ortaya çıkıncaya kadar benim hayatım buydu.”

“Hafta sonları içiyor musun?”

“*Tek* yaptığım bu.”

Spencer susuyordu.

Lily susuyordu. “Bu doğru olamaz. Olamaz.”

Pencereden haziran esintisi geliyor, kediler bağırsıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Lily sonunda. Anlamaya, aklına sığdırmaya çalışıyordu. “Anlamıyorum,” dedi. “Bu annemin içmesi gibi değil. Çalışıyorsun; bir işin, endişelerin, sorumluluğun var. Aktif birisin, bu sadece ona benziyor...”

“Haklısın,” dedi Spencer. “Anlamıyorsun.”

Lily, Spencer’ın onunla geçirdiği tüm hafta sonlarını hatırladı. Ortadan yok olmaları, kaytarmaları, sessizlikleri, mutsuz halleri, huysuzlukları, suskunlukları... Lily görmüş ama görmemişti.

“Ama haftada beş gün içmiyorsun.”

“Evet.”

“Ve bazen, burada olduğun zaman daha da uzun süre.”

“Evet.”

“Daha önce nefesinde hiç alkol kokusu almadım,” dedi Lily kasıklarındaki arzu sızısını utançla fark ederek. Spencer kendisine en karanlık yönlerini anlatıyor, o ise onu arzuluyordu. İşte ona zaafının olmasıyla bunu kastediyordu. Bunu erkekler mi yapıyordu? Onlara içini döküyordun ve tek istedikleri kütlotunun içine girmek mi oluyordu?

“Daha önce hiç içip seni görmeye gelmemiştim.”

“Bu gece neden içtin, bir salı akşamı? Cesaret toplamak için mi?”

Spencer hafifçe gülümsedi. “Senden zerre kadar korkmuyorum, Liliput. Sadece seninle görüşmeyi bıraktığımdan beri... beni içki çözüyor.”

Öyle miydi? Lily ona eriteceği bir şeymiş gibi bakıyordu, tüketircesine.

“Spencer, bu içme olayı, ciddi bir şey mi?”

“Ciddi derken?”

“Yani durduramayacağın bir şey mi?” dedi Lily ama sözcükler ağzından çıkarken bile bunu söylemek istemiyordu. Öylesine söylenmiş sözlerdi.

“Durduramayacağım bir şey,” dedi Spencer.

“Sana inanmıyorum.”

“Bana inan, Lily.”

“Ama işe her gittiğinde ve beni görmeye geldiğinde bırakıyorsun!”

“Bırakıyorum çünkü ödülümün beni beklediğini biliyorum. Bırakıyorum ve bırakmanın ödülü olarak unutuncaya kadar içiyorum. Yerimden kalkamayacak kadar içiyorum, bütün viski bitene ya da ben kendimden geçene kadar, hangisi önce gelirse.”

Lily afallamıştı. “Böyle mi içiyorsun?”

“Böyle içiyorum.”

Lily hararetle başını iki yana salladı. “Hayır. Bu doğru olamaz. Doğru olamaz çünkü annem böyle içiyor. *Annem* kendinden geçinceye kadar içiyor.”

“Evet.”

“Ama Spencer, annem alkolik.”

Bir an için dışarıda sadece kediler bağıışıyordu. “Lily, ben de bir alkoliğim,” dedi Spencer. “Ben alkoliğin ders kitabındaki tanımımı. İçemiyorum. Ve içtiğim zaman duramıyorum. İçtiğimi başkalarından gizliyorum çünkü ne kadar içtiğimi öğrenirlerse şoke olurlar. Bensiz hayatı hayal edemediğini söylüyorsun. Eh, ben de içki olmadan hayatımı hayal edemiyorum. İçki yüzünden bir kadınla uzun süreli bir ilişki kuramadım. Bir yıl kadar normal seyrini sürdürüyorlar. Beni değiştirebileceklerini düşünür düşünmez gidiyorum.”

Lily ona bakıyordu. “Olamaz,” dedi dudaklarını oynatarak.

“Cuma gecesi içiyorum. Cumartesi bütün gün ve gece içiyorum. Pazar gününü ayılmakla geçiriyorum. Pazar, bütün hafta boyunca yaşadığım en zor gün. Bu yüzden seninle geçiriyorum, daha kolay oluyor.” Spencer o sırada hafifçe gülümsedi. “Gerçek bir Harlequin, bir soytarı gibi, komedi filmlerinle ve kanserinle bana içkiyi unutturuyorsun. Pazartesi işe gidiyorum.”

“Her pazartesi işe gidiyor musun?”

“Her pazartesi işe gidiyorum.”

“Hiçbir pazartesiye atlamadın mı?”

“Hiçbir pazartesiye atlamadım.” Spencer ellerini açtı. “Sana ne söyleyebilirim? Dış görünüş çok önemli. Normal görünmek, normal davranmak, içmeye devam etmek için çok önemlidir.

Çünkü bunu kaybettiğin görülecek olursa, bırakman istenecektir, ailen tarafından, arkadaşların, sevgilin, işverenin tarafından. Bu yüzden her şeyi kendine saklarsın, böylece senden böyle bir şey istenmez.”

Lily düşünceli, uyanıktı, daha dik oturdu, vücudu gergindi. Spencer bunu gördü; ona doğru uzanarak üstüne çekti. Kucağına yatırdı, başını kavrayıp nazikçe yüzünü, dudaklarını, yanaklarını, gözlerini, alnını öptü. “Liliput, çok tatlısın. Bana yardım etmek istiyor musun? Üstesinden gelmeme yardım etmek ister misin? Takdire şayan olmadığını söylemiyorum. Kaya gibisin. Eskiden normal bir içiciydim ama artık umutsuzum. Gençlik yıllarımdan beri içiyorum. Birkaç yıl önce –dibe vurduğumu düşündüğümde– bir hafta sonunda bir şişe viskiye ihtiyacım vardı, şimdi viskinin ne kadar güçlü olduğuna bağlı olarak iki, belki üç, bazen dört şişeye ihtiyacım oluyor. İçkiye haftada iki yüz elli, yılda on iki bin harcıyorum. İçkiye neredeyse kiram kadar para harcıyorum. İstesem bile bir hayatım olmasına param yetmez.”

“Bana gücün yeter,” dedi Lily. “Sana hiçbir şeye mal olmam.”

“Aslında sen kendin güçlü bir uyuşturucusun,” dedi Spencer, ellerini kalçasına götürdü, sıktı, bacaklarını açtı. Okşuyor, bırakmıyordu.

Lily onun söylediklerine konsantre olamıyordu. “Benim için takdire şayan bir şekilde göğüs gerdin. Her zaman yanımdaydın. Senin için söylenecek hiçbir şey yok.”

Spencer onu öptü. “Evet. Geldim. Çünkü bunun geçici olduğunu biliyordum. Her zaman kendi evime dönüyordum. İçki sonsuza kadar sürecek bir şey.”

“Bu nedenle mi kimseyle birlikte yaşamadın?”

“Evet. Ben o haldeyken kimsenin beni görmesine izin vermem.”

Lily düşünüyordu. “On iki adımlı yaklaşımı denedin mi? Annem deniyor.”

“Annen sana yalan söylüyor.”

Çok hızlı, çok acımasız konuşmuştu. Spencer bunu nereden biliyordu? “Hayır, hayır,” diye itiraz etti Lily, haklı olduğunu bilse de ona umut vermek istiyordu. “Annem bu konuda çok ciddi. Hayatının ellerinden kayıp gittiğini gördü. Bir ayağını kaybetti, Spencer. İçkiyi bırakmak için elinden gelen her şeyi yapmak istiyor.”

“Hayır, istemiyor.”

“Sen annem değilsin, çok daha güçlüsün.”

“Hayır Lily. Ben de o kadar zayıfım. Sadece ondan farklı içiyorum çünkü sorumluluklarım var, çünkü bir işim var. Ama söyle bana, annen gibi yapacak bir işim olmasa sence ayık pazar gecesi ne kadar sürerdi? Kaç ayık pazartesi olurdu?”

“Spencer, böyle söyleme. Sen annem gibi değilsin.”

“Öyleyim, Lily. İnanmak istemediğini biliyorum.”

“Çünkü bu doğru değil.”

“Doğru. İnan bana.”

“Eh, annem AA’ya gidiyor.”

“O halde benden güçlü.”

Lily’nin bütün akşam duyduğu en saçma şey buydu. Annesi çok zayıftı. Yüzünü başka tarafa çevirdi, kendini toplamaya çalıştı ama şimdi kontrolsüz bir şekilde titriyordu. *Kendine gel, Lil, kendine gel. İşte bu onu yüzüstü bırakmanın tanımı. Onu seviyormuş gibi mi davranıyorsun? Tanrı aşkına, gözlerini kaldırıp ona bak ve saçmalamayı kes. Bu seninle ilgili değil. Bu seninle ilgili değil.*

“Peki sen de AA’yı denesen?” Sözcükler ağzından dökülürken yarı yolda kendini topladı.

“Burada uzanıp sana ne kadar içtiğimi nasıl söyleyebildiğimi sanıyorsun? Denedim. Ama AA’ya gidemem. Tamamen içkiden uzak durmanı istiyorlar ve ben sadece dört gün uzak

durabiliyorum. Birkaç ay sonra içyüzümü görürler. Sahte olduğumu anlarlar.”

Lily hâlâ üstünde, tüm vücudu sarsılmaya devam ederken Spencer, “Benim için ağlama, Lily,” dedi. Lily, “Sadece senin için değil, annem için de ağlıyorum,” demek istiyordu. Spencer sessizken Lily birden onun gerildiğini, sertleştiğini hissetti ve aniden pek çok şey unutuldu, havayı tekrar acı dolu mutluluk kapladı; kalplerini birbirine, göğüslerini göğsüne, kalçalarını ve dudaklarını Spencer’a, hastalıklı vücutlarını birbirine yapıştırdı. “Spencer Patrick O’Malley, sen sahte değilsin. Sen bildiğim en gerçek şeysin.”

“Ben kusurluyum,” diye fısıldadı Lily’ye. “Neden bunu göremiyorsun?”

“Görüyorum. Tam içyüzünü görüyorum. Ağlama odanı biliyorum.”

Boğucu gecede yan yana, yüz yüze, soluk soluğa yattılar.

“Peki ne yapacağız?”

Kim söylemişti bunu? Spencer mı? Kendisi mi?

“Bak, ideali bu mu?” dedi Lily. “Hayır. Böyle olmamasını tercih eder miydim? Evet. Ev arkadaşımın ve en iyi arkadaşımın tek ağabeyimle ilişkisi olmamasını tercih eder miydim? Kayıp olmamasını tercih eder miydim? Sen benim hasta olmamamı tercih eder miydin? Ama işte hepsi oldu. Hayatımı nasıl yaşayacağımı bilmiyordum ve birdenbire bunun içine itildim ve bunları yaşamaktan başka çarem yoktu.”

Spencer’ın elleri kalçasında, karnındaydı, Lily’ye bakıyordu. “DiAngelo’yla görüştün mü?” Çok durgundu.

“Hayır. Gitmem lazım, biliyorum,” dedi Lily aynı derecede durgun bir halde. *Hayatımızın içine sokuluyoruz, tepiniyoruz, çılgılık atıyoruz ve acı sona kadar yaşamaktan başka seçeneğimiz yok.*

John Doe

Çarşamba *sabahı geç vakitti*. Spencer –olağanüstü bir şekilde-- hâlâ yataktaydı. İş yerini aradı, sahada çalıştığını ve geç geleceğini söyledi.

“Sahada çalışmak mı? Artık buna böyle mi diyorsun?”

Lily’yi kendine çekerek, “Böyle diyorum,” dedi. “Çünkü bana seni taciz eden serseriye anlatacaksın. Yoksa kısacık el-bisenle gelip beni deliye çevirmek için mi uydurdun?”

“Eh, bunun istenen faydalı etkiyi yaratmadığını söylemiyorum,” dedi Lily keyifle. “Ama adamı uydurmadım.”

Spencer’a olanları anlattı. Ona hafta içi sabah sarı kurdeleleri bağlarken izlendiğini hissederek aptalca endişelendiğini anlattı. “Fakat o gece, Spencer, kolu dirseğimin etrafındaydı. Beni bırakmıyordu. Gitmeme izin vermiyordu. Farkı biliyorum. Ve *Lily* diye fısıldadı. Yani bunu ben mi hayal ettim? Bir yabancı müdahale etmeseydi ne olurdu bilmiyorum.”

“İnanılmazsın,” dedi Spencer. “Tüm uyarılarıma rağmen gece orada yürüyorsun.”

“Eh, belki kapı ziline cevap verseydin ben de Tompkins Square’den geçmek zorunda kalmazdım,” dedi Lily.

“Evet, belki ben farklı bir adam olsaydım, bunların hiçbiri olmazdı. Ama gerçeklere dönelim, olur mu? Adamın neye benzediğini hatırlayabiliyor musun?”

“Hatırlıyorum. Ne yazık ki hafızama kazınmış. İstersen sana onun resmini çizebilirim.”

Lily'nin bir saatini aldı. Çizmek için yataktan çıkması gerekmişti çünkü adamın yüzünü düşünmek Spencer'ın yanında bile olsa onu korkutuyordu ve beyaz, yumuşak, rahat yatağının bu meşum olaylarla alakalı olmasını istemiyordu. Spencer düşerken ve işe hazırlanırken resmi stüdyosunda çizdi.

Spencer adamın yüzüne çok kısa bir an baktı. "Ah, kah-
retsin."

"Ne, onu görmüş müydün?"

"Adamı bir yerlerde görmüştüm."

"Sence Milo olabilir mi?"

"Clive'la kontrol edeceğim." Spencer elinden çizimi aldı. "Onu gördüğümde pek böyle görünmüyordu. Anısı çok hayal meyal. Ama hiç unutmuyorum. Bakalım ne bulabileceğim. Sen git büyükannenı gör, git DiAngelo'yla görüş, ben de bununla ilgileneyim."

"Ama Spencer... bu kişinin Amy'yle ne ilgisi olabilir?"

"Öğreneceğiz, değil mi?"

"Ah!" diye bağırdı Lily. "Sonunda bir şeyler öğrenmek, nihayet bir şeyler bilmek harika olmaz mı?" Söylenmeyenler söylenmemiş olarak kaldı: *sonunda kayıp Amy'yi ağabeyimden uzaklaştıracak bir şeyler öğrenmek.*

"Evet. Bu arada bana ve kendine bir iyilik yap ve hiçbir koşulda akşam evden çıkmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Lily. "Peki ya İkinci Cadde'deki o gün?"

"O sadece endişeden kaynaklanmış olabilir. Bu gerçek."

Olabilirdi. Nedense Lily öyle düşünmüyordu.

Spencer silahını kuşanırken Lily çekinerek kendilerini ayıran konular hakkında ne yapacaklarını sordu: Spencer'ın asıl meselesi ve birbirleriyle çatışmalarına yol açan ağabeyi, işi konusunda. Spencer onu kollarının arasına aldı. "Sana da kendilerini benzer bir durumda bulan herkese tavsiye ettiğim şeyi tavsiye edeceğim. *Konuşmama hakkına sahipsin.*" Lily'yi

öptü. “Bundan faydalanmanı öneriyorum. Ben de faydalanmaya kararlıyım.”

Spencer sabahın geri kalanını 2000, 1999, 1998 yıllarının sabıka fotoğraflarına bakarak geçirdi. Kimsenin ona erişemeyeceği şekilde kanıt odasına gömülerek, New York polisi tarafından zabıt tutulduktan sonra çekilen her fotoğrafı gözden geçirdi. Hiçbir şey bulamadı ama henüz umudunu kaybetmemiştir. Çünkü Lily’nin çizdiği yüzü tanıyordu. Biliyordu. Beş yıldır her gün sabıka fotoğraflarını inceliyordu. Ve mademki görmüştü, bu onu yine bulacağı anlamına geliyordu. Clive evsiz sığınağı hakkında ne söylemişti? Yönetmeye başladığı zamanlarda Amy ya da Milo’nun orada olmadığını söylemişti. İkisi de Clive’dan sonra gelmiş, sonra Milo iki yıl ortadan kaybolmuştu. Yani 1997’de.

Spencer Şubat 1997’de onu buldu. Bronx karakollarından birinde çekilmiş bir fotoğraftı. Yüzünde morluklar yoktu, dövmelemler yoktu, keçi sakalı yoktu, yüzü sakalla kaplıydı ve saçları Lily’nin çizimindeki gibi tamamen tıraşlı değildi ama gözleri aynıydı, içlerindeki ölü ifade aynıydı. Spencer onun zaptını tutan karakolu aramadan önce, kızın böyle bir yeteneği olduğu için kendine, hafif bir hayranlık duymak için izin verdi: kâğıt üzerinde hayattaki gerçeği biçimlendirme yeteneği. Oysa kanser uyandırana kadar keşfedilmemiştir.

Spencer Güney Bronx’a Gabe’i de sürükledi.

Söz konusu zanlının orijinal belgelerini istedi ve bu adamın Şubat 1997’de Cortland Caddesi’ndeki bir uyuşturucu baskınında, ısınmaya çalışan bağımlılarla dolu bir evde tutuklandığını öğrendi. Adam şiddetle tutuklanmaya direnmiş ve fiziksel olarak bastırılmak zorunda kalmıştı. Zabıt tutulup parmak izi alındıktan sonra konuşmayı reddetmişti. Akli yerinde ya da değil, bağımlı ya da değil, ağzını açmamış, ismini söylememiş, çok kaba bir şekilde sorgulandıktan sonra bile kim olduğunu açık etmek istememiştir. İngilizce bilmiyormuş

gibi hiç konuşmamıştı. İspanyol bir tercüman, Almanca ve Yunanca denemişlerdi ancak cevap yoktu.

Spencer okumaya devam etti. Telefon görüşmesi yapmış mıydı? Yapmamıştı.

Kefalet ödemiş miydi? Ödememişti. Hâkim karşısına çıkarıldığında ne ismini vermiş ne de itirazda bulunmuştu. Onun için Bronx Savunma Dairesi itirazda bulunmuştu. Suçlu değil demişlerdi. Tutuklanmaya direnmek, bir polis memuruna saldırmak, yasa dışı kontrole tabi madde bulundurmak ve kullanmakla suçlanmıştı.

Kamu avukatına bile konuşmayı reddetmişti. Aylarca gözaltında kalmış, bir psikiyatr getirilmiş, sonuç alınmamıştı ve on yıl hapis cezasına çarptırılma tehdidi bile onu kim olduğunu söylemeye zorlayamamıştı. Bölge Savcılığı ve mahkemeler onunla ne yapacaklarına karar vermeye çalışırken Bronx Hapishanesi'ne konmuştu. Sonunda bir yargıç davasını askıya alarak akıl hastanesine yatırılmasına izin vermişti. Kendini savunamayanları şiddetle savunmasıyla ünlü Savunma Dairesi Bronx ofisi akıl hastanesine yatırmayı adalete aykırı bularak itiraz etmişti. İstemsiz kuruma yatırma yasalara aykırıydı. Serbest bırakılarak yeniden hapishaneye gönderilmiş, orada insanlardan uzak durmuş, az yemiş, kimseyi rahatsız etmemiş ve hücre hapsini, hücreyi paylaşmaya tercih etmişti.

İsteddiği şeyler karşılığında kendi istediklerini vermezse bazı ayrıcalıklarını, kitaplarını, kafeteryadaki işini kaybetmekle tehdit etmeye çalışmışlardı ama sadece reddetmekle kalmamış, aynı zamanda yemek yemeyi de bırakmıştı. Bir süre böyle devam etmiş, sonra onu damardan beslemek zorunda kalmışlardı. Savunma avukatı bunun mahremiyete saldırı ve insan haklarının ihlali olduğunu söyleyerek herhangi bir izinsiz tıbbi tedaviye veya muayeneye karşı ihtiyati tedbir aldırmıştı. İlaç verilmesine, tedavi edilmesine, muayene edilmesine veya tahlil yapılmasına izin verilmemişti. Acımasız ve sıra dışı cezalara

karşı anayasanın Yedinci Değişiklik maddesi ve kanuni süreç için On Dördüncü Değişiklik gerekçesiyle serbest bırakılması için uğraşıyorlardı. Bronx Bölge Savcısı mahkemeye adını bile söylemeyi reddeden bir adama gerekli kanuni prosedür uygulanmasının imkânsız olduğunu savunmuştu. İnsanlar kendi ihzar müzekkeresi hakları için hiç olmazsa yüzeysel olarak katılmak zorundaydılar. “Maymunlar size isimlerini söylemezler. Yunuslar isimlerini söylemezler. İnsanlar isimlerini söylerler!” Mart 1999’da önceki iki yılının büyük kısmını geçirdiği Bronx Hapishanesi’nden, “gemi” lakaplı daha güvenli bir tesis olan Vernon Bain Center’a nakledilirken East River’a atlayarak kaçmıştı ama öncesinde onu nakleden muhafızlardan birine kurşun bir boruyla şiddetle vurmuştu. Neyse ki adam mucizevi bir şekilde ölmemişti.

Adamın adı John Doe’ydu.

Olenka Pevny

Lily, Brooklyn'e büyükannesini görmeye gitti; söz verdiği gibi ona Makedemya fındığı, Kona kahve çekirdeği ve Allison'ın ayaksız bazı fotoğraflarını götürdü.

"Lil, nasıl oluyor da Maui'ye gidip bu kadar solgunlaşmış dönüyorsun?" Büyükannesinin ilk sözü bu oldu.

"Solgun değilim, büyükanne, bronzlaştım."

"Solgunsun. Ama aynı zamanda yüzün gülüyor. Ah, hayır. Yine o adamla birlikte değilsin, değil mi?"

"Beraberim, büyükanne." Lily gülümsüyordu.

Büyükannesi homurdandı. "O zaman neden daha iyi görünmediğini bilmiyorum. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Gayet iyi hissediyorum," dedi Lily. Ama bu yalandı. İyi hissetmiyordu.

"Otur."

Çay fincanlarıyla kanepeye oturdular. Maui, Andrew, büyükannesi ve Allison hakkında konuştular. Lily'nin, büyükannesine sormak istediği bir şey vardı, ona annesinin ağlama odasından bahsetmek istiyordu. Lily ağlama odasından söz edince büyükannesinin fincanının hafifçe titrediğini gördü ve bunu görünce Lily'nin fincanı da titredi.

Lily onu sıkıştırdı. "Ah," dedi Claudia, "senin bir yerlere gitmen gerekmiyor mu?"

"Neden ellerin titriyor?"

“Lily, neden kafanı bu aptalca şeylerle meşgul ediyorsun? Yeterince derdin yok mu senin?”

“Evet. Hayır. Öğrenmek istiyorum. Söylesene. Bana annemi anlat.”

Claudia susuyordu.

“Büyükanne, lütfen!”

“Bağırma bana, ben senin büyükannenim.” Derin derin iç geçirdi. “Bunu duymak istediğine emin misin?”

“Doğrusu son yedi günde duyduğum şeyler göz önüne alındığında, bunun daha ne kadar kötü olabileceğini hayal bile edemiyorum. Hadi başlayalım.”

Claudia uzunca bir aradan sonra nihayet konuştu. “Eh, biliyorsun, Tomas’la Haziran 1939’da evlendik ve hemen hamile kaldım. Bebeğimin mart ayında, düğünümüzden tam olarak dokuz ay bir gün sonra doğması bekleniyordu. Ama sonra eylülde savaş başladı ve Tomas’la üç kardeşi cepheye gitti. Annesiyle babası geride kaldı, oğullarının haberini bekliyorlardı. Ben de bitişikte ailemle birlikteydim, Tomas’tan haber bekliyordum. Gençtim, hâlâ evin etrafında çalışıyor, ağır şeyler taşıyordum, keçilere, ineklere, tavuklara bakıyordum. Tomas için çok endişeleniyordum. Hiç mektup gelmiyordu anlayacağın. Ondan beş hafta hiç haber almadıktan sonra, o ekimde bebeği kaybettim.”

“O ekimde hangi bebeği kaybettin?” dedi Lily aptalca.

“Lily. Dinle. Sana anlatmamı istiyor musun, istemiyor musun?”

“Birden yeniden muhakeme etmeyi düşündüm, büyükanne.”

Claudia devam etti. “O sonbaharda kaybettiğim bebek Tomas’ın bebeğiymiş, canım. Annen daha doğmamıştı bile.”

“Büyükanne...” diye fısıldadı Lily. “Kafamı karıştırıyorsun.”

“Tomas’ın annesi, kırklı yaşlarının başında son derece güzel bir kadındı ama ikimiz de postacıyı, kendi haberlerimizi kapıda beklerken, inanılmaz bir şekilde, çok zayıf bir kadın

olmasına rağmen göbeğinin olduğunu gördüm. Tomas ve erkek kardeşleri 18, 19, 20, 22 yaşlarındaydı ve birdenbire anneleri yine hamile kalmıştı! Ah, ne skandal ama. Kırklı yaşlar şöyle dursun, *otuzlarındaki* hiçbir kadın hamile kalmıyordu.

“Aralık 1939’da Almanlar Skalka’ya geldi. Askerlerimiz cesurca savaştı ama bizim atlarımız, Almanların tankları vardı. At üzerinde bir tankın önünde durmanın aptallığını düşün. Savaştık, savaşmadan teslim olmayacaktık ama üç gün sonra Danzig düştü ve onunla birlikte köyümüz Skalka da düştü. Almanlar kulübelere girdiler, tabağımızı, çanağımızı aldılar, sonra da bizden yiyecek istediler. Birçok aileyi evlerinden atarak kendileri yerleştiler. Bizi atmadılar çünkü Yahudi değildik. Ama Tomas’ın annesiyle babasını kovdular, onlar Yahudi’ydi.” Claudia derin derin iç geçirdi.

“Senin Tomas Yahudi miydi?”

“Öyleydi. Fakat Yahudilerin hepsi Polonya için savaşmaya gitti. Tomas’ın babası evini terk etmeyeceğini söyledi. Almanlar onu döverek öldürdüler.”

“Aman Tanrım.” Lily daha önce büyükannesinin hikâyesinin bu bölümünü hiç duymamıştı.

“Tomas’ın hamile annesi, gidecek başka bir yeri olmadığı için bizimle yaşamaya geldi. Almanlar onu Yahudi olmayanlardan ayırmak için sarı bir kol bandı takmaya zorladı.” Claudia öksürdü. “Hamile olmasına rağmen Yahudi olduğu için hiç yiyecek alamıyordu. Yemeğimizi onunla paylaştık.”

“Büyükanne, nasıl oldu da bana bunları hiç anlatmadın? Yirmi beş yaşındayım ben!”

“Sen genç bir yirmi beşsin.”

“Ablalarım, ağabeyim bunları biliyor mu?”

“Biliyorlar.”

Lily buna inanamadı.

“Sana ne diyebilirim, Liliput. Bazen sana yakın insanlar, hatta seni seven insanlar bile sır saklarlar.”

“Şaka yapmıyorum.”

“Bazı şeyler anlatamayacak kadar acı veriyor.”

“Bana geri kalanını anlatacak mısın? Çünkü birazdan hastaneye gitmem gerekiyor.”

“Öyleyse neden gitmiyorsun?”

“Hayır, hayır. Tamam. Devam et. Yani Tomas’ın annesi tüm savaş boyunca sizinle mi yaşadı?”

“Olabildiğince uzun süre bizimle kaldı. Çok hasta bir kadındı, yalnız, bunalımlı ve umutsuzdu, iflah olmaz bir ayyaştı.”

Lily inledi. Başı ellerinin arasındaydı.

“Bebeğini doğurmayı başaracağını düşünmemiştik. Hamileyken bile günlerce ortadan kaybolur, Danzig’e giderdi. Sokaklarda votka dilenmek için. Biraz votka için sokaklarda kendini teklif ederdi. Ancak bir şekilde Ocak 1940’ta bebeği doğurdu. Ve Lily, o bebek senin annen.”

Lily çay fincanını düşürdü. Eğilip temizlemedi bile. “Ne dedin?” diye fısıldadı. Kanepenin arkasına bundan daha fazla abanmış, gömülmüş, kamburlaşmış, kaymış, alçalmış olamazdı. “Annem kocanın en küçük kız kardeşi mi?”

“Doğru.”

“Büyükanne...” Lily ellerini ağzından çekemedi. Onu büyüten, çok seven, ona bakan, ailenin tek büyüğü olan büyükannesi annesinin annesi değildi!

Beş dakikalık sessizlikten sonra büyükannesi alçak sesle devam etti. “Keşke sana annenin babasının Tomas’ın babası olduğunu söyleyebilseydim ama korkarım kimse öyle düşünmüyordu, hatta babanın kendisi bile. Karısı hakkında onca çirkin söylenti yüzünden. Herkes Danzig’e yaptığı gezilerden birinde içki dilenirken hamile kaldığından şüpheleniyordu.

“Bebek kış ortasında, yolculuklarından biri sırasında Danzig’de doğdu. Babamla annem onları bulduğunda ikisi de neredeyse donmuştu, çıplak bebek paltosuna ve eteğine sarmalanmıştı.

“İster inan ister inanma, sanki bir mucize gibi, bebek doğduktan sonra ayık kalmaya başladı. Bütün inekler çoktan yenmişti, bütün keçiler yenmişti, süt yoktu ve bebeği olan başka hiç kimse yoktu. Sütanneler yoktu. Birinin bebeği beslemesi gerekiyordu, yoksa ölecekti.”

Lily uyuşmuş, dilini yutmuş gibi sessizce büyükannesine bakıyordu. “Büyükanne... annesinin adı... Anya ya da onun gibi bir şey miydi? Anna? Anika? Anne?”

“Bu doğru,” dedi büyükannesi kaşlarını çatarak. “Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Lily duyulamayacak kadar alçak bir sesle. Spencer olağanüstüydü. O zaman bile, ta en başından beri bir şeyleri, her şeyi görmüştü. Bir şey bilmeden, sadece kendi hasarlı kalbiyle bir *Anne* durumu görmüştü.

“Annen ana rahmindeyken ve daha sonra emzirilirken votka tadı almış olmalı,” dedi Claudia. “Bilmediğimi düşünüyorsun ama her şeyi biliyorum, Lily. Annenin önceki ve şimdiki hali... Anya’nın göğsünden bebeğinin ağzına dökülenin süt olduğunu sanmıyorum.”

“Büyükanne, lütfen...”

“Ayık kalması tam olarak süttten kesilene kadar sürdü. Sonra Anya, Olenka’yı alıp Danzig’de ortadan kaybolmaya başladı, bebeği votka dilenmek için kullanıyordu. İlginçtir ki daha önceki gibi şehirde sarhoş olmayacak kadar aklını kullanıyordu. Skalka’ya geri dönüyor, Olenka’yı benimle bırakıyor ve bir ayı gibi şişesiyle ormana gidiyordu.” Büyükanne düşüncelerini topladı. Lily kanepede kıvrıldı. “Annemle ben bir iki kez onları geri getirmek için Danzig’e gitmek zorunda kaldık. Anya’yı bir ara sokakta yerde buz gibi olmuş bulurduk, Olenka onun yanında, arada bir *anne*, *anne* diyerek yanında oturur, kıpırdamadan dururdu.”

“Büyükanne, yapamam, dinleyemem.” Lily ellerini kulaklarına götürdü. Büyükanne haklıydı. Yirmi beş yaşında, buna dayanamayan bir çocuktü.

“Üzgünüm. Bu yüzden sana bu kadar uzun süre söylemedik.”

“Ne kadar ömrüm kaldıysa, mutlulukla bilmeden yaşayabilirdim,” dedi Lily bir solukta. “Bilseydim, asla sormazdım, asla. Annem Yahudi mi? Ben Yahudi miyim?”

“Eh, hayır.”

“Hayır mı?”

“Katolik olarak vaftiz edildiğini biliyorsun. Ve anneni de vaftiz ettik. Onu vaftiz etmek *zorunda kaldık*.”

“Neden zorunda kaldınız?”

“Çünkü 1942 sonunda köydeki tüm Yahudiler Varşova Gettosu’na götürüldü.”

“Yani annemle annesi gettoya mı götürüldü?”

“Ah, Lily.”

“Şimdi bana ‘ah, Lily’ deme, büyükanne. Uçurumun dibindesin, geri dönüş yok.”

“Aralık 1942’de Almanlar evimize geldi ve tüm Yahudilerin derhal Varşova trenine binmesi gerektiğini söyledi. Sarı bantlı kadın ve çocuğu da gitmek zorundaydı. O anda Anya gürültülü bir kahkaha attı, Olenka’yı kendinden uzaklaştırdı ve ‘Çocuğum mu? O benim çocuğum değil. Benim çocuğum olamaz, dört yetişkin oğlum var, kırk beş yaşındayım, çocuk sahibi olabilecekmış gibi görünüyor muyum?’ dedi. Kızı yakalayıp kollarına itti ve ‘Artık senin için ona bakamam, Klavdia, duyuyor musun? Artık olmaz!’ dedi.” Almanlara döndü ve ‘Bu onun çocuğu, bakın! Tıpkı ona benziyor,’ dedi. ‘Ona biraz yardım ediyordum çünkü çok genç ve çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyor, kızı ihtiyacım olan votkayı almaya yardımcı olsun diye kullanıyordum. Görüyorsunuz, ben bir ayyaşım. Çocuğu votka dilenmek için çalışıyordum onlardan. Doğru değil mi? Söylesene onlara Klavdia.” Ne diyeceğimi

bilemiyordum. ‘Bu doğru,’ dedim. Almanlar bana baktı ve ‘Bu senin bebeğin mi?’ dediler.

“O zamanlar saçlarımın rengi açıktı, annenin de öyleydi, açık sarıydı, oysa Anya koyu saçlı ve koyu renk gözlüydü. Olenka’yı saçları kurtardı çünkü açık-koyu saç tezaadının dışında annesinin tam bir kopyasıydı. Yüzleri aynıydı, mimikleri aynıydı. Ama Almanlar Anya’ya inandı ve onu yanlarına alıp Olenka’yı benimle bıraktılar.” Büyükanne ağlamaya başladı. Lily büyükannesinin ağladığını hiç görmemişti; bu onu korkuttu. “Annesini aldıklarında çocuk kollarımın arasından kurtulup ‘Anne!’ diye bağırdı.

“Naziler geri döndü ve kızı yakaladım, sımsıkı tuttum, yüzünü kapatıp sesini boğdum ve ‘Şişşt, şişşt, her şey yoluna girecek. Annen burada, tam burada, bebeğim,’ dedim. Biliyor musun, bana inandıklarını sanmıyorum, bana, bebeğe nasıl baktıklarını hatırlıyorum. Ama kızı benimle bıraktılar. Ve sonraki üç gün boyunca Olenka, ‘buz tutmuş penceremizde oturup annesinin geri dönmesini bekledi.’”

İki kadın kanepede yan yana oturuyor, konuşmuyor, birbirlerine dokunmuyorlardı. Lily’nin acı acı ağlaması dışında ev sessizdi.

“Hiç Anya’ya ne olduğunu öğrendin mi?” diye sordu.

“Hayır. Varşova Gettosu’nda tüm Yahudilerin başına ne geldiyse onun sonu da aynı olmuştur.”

Lily’nin tekrar konuşabilmesi uzun zaman aldı. Sonunda ayağa kalkarak gitmesi gerektiğini söyledi. Büyükannesine bir fincan çay için, keyifli bir öğleden sonra için teşekkür etti. Yarın onu arayacağını ve kan tahlilinin nasıl sonuçlandığını haber vereceğini söyledi. Ve ayrılmadan önce, açık kapıda, parça parça bir sesle, “Büyükanne, sanırım annem hâlâ o ağlama odasında, o pencerede oturuyor,” dedi.

Lily, F trenine değil, aksi yöne, New York Limanı’na yürüdü, Hudson Nehri boğazına ve tüm Manhattan Adası’na

bakan East River Kordonu'nda uzun süre bir bankta oturdu. Saat çok geç olmalıydı. DiAngelo bu kadar geç vakitte hâlâ orada olur muydu? Saat dört olmuştu. *Eve gidebilirim. Spencer'dan haber alıncaya kadar bekleyebilirim. Artık ne yapmam gerektiğini bile hatırlayamıyorum. Zavallı annem.*

Lindsey

O gece, Lily en son ne zaman yaptığını hatırlayamadığı bir şey yaptı. Maui'den annesini aradı.

Telefonu babası açtı. Annesi eve dönmüştü ama şu anda kendini iyi hissetmiyordu, uyuyordu; hayır, hayır, her şey yolundaydı, gerçekten uyuyordu, başka bir şey yoktu. Her şey çok iyiydi. Haftada yedi gün AA toplantılarına gidiyordu. Mavi okyanusun önünde yeşil çimler üzerinde günde bir saat toplantılar yapıyorlardı. "Annen harika. Shelly onunla gurur duyuyor."

Şu Shelly baş belasından başka bir şey değildi. "Pekâlâ, ona aradığımı söyle, olur mu?"

"Söylerim. Aradığını duyunca sevinecektir, Liliput."

Lily telefonu kapadığında Spencer ona bakıyordu. "Hâlâ her gün gidiyormuş," dedi Lily. "Gördün mü bak."

Spencer bir şey demedi, sadece ona kollarını açtı.

Lily, Polonya Skalka'daki buz tutmuş pencerenin resmini yapmaya çalıştı ancak bu girişimi yerdeki tuvalin üzerinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamasıyla son buldu, tüm mavi buzlar gri lekelerle dönmüştü ve kurumuş deniz gibi tuzlu bir doku olarak kurudu.

Rahat yatağında Spencer, Olenka Pevny'yi, Lily de John Doe'yu dinledi.

Sonra uyudular, gecenin bir yarısı uyandılar, olup bitenlerle baş etmeye çalıştılar.

“Spencer, bu kişi kesinlikle Milo mu?”

“Öyle. Clive’la konuştum, çizdiğin resmi ona gösterdim. Gözleri tanıdı. Cam gibi metamfetamin bakışlarını saklayamazsın. Paul’e de gösterdim ama onu tanımadı.”

“Peki, onu nasıl bulacağız?”

“Biz mi? Sen sabah gidip DiAngelo’yu görmekten başka bir şey yapmayacaksın. Ben yarın Jan McFadden’i görmeye gideceğim ama yalnız, Gabe olmadan. Onu korkutmamak için. Belki de Amy’nin geçmişindeki gizemli adamı teşhis edebilir, gerçi bundan kuşkuluyum. Onunla pestilim çıkana kadar konuşmuştum. Kızının neler yaptığından hiç haberi yok.”

“Onunla tekrar konuş, Spencer. İnce ayarlı sorgulama becerilerini kullan.”

“Sana ince ayarı göstereyim.” Spencer çıkıntılı köprücük kemiklerini boydan boya öptü.

Lily konuya sadık kalmaya çalışarak, “Bu Milo’nun Amy’nin kaybolmasının sebebi olduğuna inanıyorum,” dedi. Gözlerini kapadı ve Spencer’in dudakları altında inledi.

Jan üstünde hâlâ sabahlığıyla, duş almamış, konuşmaktan bile mutsuz olarak Spencer’a, “Kızım hakkında herhangi bir haberin yoksa neden buraya gelmeye devam ediyorsun?” dedi.

“Jan, burada Amy’nin arkadaşlık ettiğı evsiz bir adamın resmi var. Bu adamı tanıyor musun? Adını bildiğini umuyordum.”

Jan, Spencer’in gösterdiği Milo’nun çizimine baktı. “Adını kesinlikle bilmiyorum. Tanımıyorum. Onu gözaltına aldınız mı?”

“Hayır. Onun için arama emri çıkardık. Milo olarak biliniyor. Onu bulursak, sanırım Amy’nin nerede olduğunu bulabiliriz.”

“Ben hiç evsiz adam tanıımıyorum! Amy’nin de tanıdığına inanmam; benim Amy’m yapmaz.”

“Arkadaşı Paul, Amy’nin yoldan çıkmış, tanımadığı birçok kişiyle arkadaşlık ettiğini söyledi.” Spencer çizimi kaldırdı.

“Bunu bana zaten sormuştun! Onları da tanımıyorum!”

“Doğru. Ama belki de... tanıdığın biri vardı?”

“Bana kaç kez sorarsan sor; yine de bilemeyeceğim.”

Jan sigarasını söndürdü. “Artık Central Park’a bakıyorlar mı?” dedi ifadesiz bir sesle.

Spencer cevap vermedi. Bakmıyorlardı. Polis bir yıl boyunca 843 dönümlük ormanlık araziye taramış ve şüpheli bir şey bulamamış, sonunda geçen ay vazgeçmişti.

Jan bir içki isteyip istemediğini sordu.

“Kahve.”

“İstersen kahve. Demek istedim ki...”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Sadece yalnız içmeyeyim diye.”

“Hayır.”

Spencer’ın hayır demek için dudaklarını şekillendirmeye ne kadar çaba sarf ettiğini ancak iblisler anlardı. Hatta dudakları şekillenmiyordu bile. Dudakları kururken başını iki yana sallamayı başardı.

Spencer soracak başka bir şeyler düşünerek bekledi, Jan somurtarak gözlerini viski bardağının içine dikerken, Spencer da somurtarak onun viski bardağına bakıyordu.

Spencer, Amy’nin herhangi bir kulübe katılıp katılmadığını sordu. Spor? Sanat? Koro?

Jan koro dedi.

“Herhangi bir siyasi kulüp var mıydı? Öğrenci Konseyi’ne aday oldu mu? Sayman olarak? Başkan? Amerikan genç muhafazakârları kulübünde miydi?”

“Koro, dediğim gibi. Siyasi bir şey yok.”

“Oy verdi mi?”

“Bilmiyorum.”

“Biliyorsun tatlım,” dedi Jim. Mutfğa girmişti, koşmaktan hâlâ terliydi ve kendine buzlu su hazırlarken dinliyordu. “Lise son sınıfta, 1992 seçimlerinde oy kullandı.”

Jan McFadden afallamış görünüyordu. “Öyle mi? Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Korodaydı. Şarkı söylüyordu. Yaratıcı, sanatçı ruhluymuş. Oy vermiş olabilir ama siyaset onu ilgilendirmiyordu.”

Eh, Andrew Quinn’i görmeye gittiysen biraz ilgilenmiş olmalı, diye düşündü Spencer. Bunu Jan’e söylemek istedi ama bir anlamı olacağını sanıyordu, Jan bu haliyle oldukça gergin görünüyordu.

Jim, “Belki sabah sabah viski içmeyi bırakırsan, bu adamın kızını bulmasına yardımcı olacak birkaç şey daha hatırlayabilirsin,” dedi.

“Ah, kes şunu! Ona yardım edebilseydim, etmez miydin sanıyorsun? Keşke bir şeyler bilseydim!”

Spencer araya girdi.

“Amy o zamanlar... milletvekili Quinn’i tanıyor muydu?” diye sordu Spencer dikkatle.

“Tabii ki hayır! Tanrım, nereye varmaya çalışıyorsun? Hatta ona oy verdiğini bile sanmıyorum. Amy hiç taraf olmazdı. Ne demek istiyorsun?”

“Senden tek bir isme ihtiyacım var, seyahat ettiği, birlikte takıldığı, çıktığı insanlardan biri? Erkek arkadaşının adı, ne olursa.” *Tanrım!*

“Sana bin kere söyledim, bilmiyorum! Unuttum ya da hiç bilmiyordum. Amy son sınıftayken evde bakmam gereken iki küçük çocuğum vardı. Ve Amy on sekiz yaşındaydı! Doğru söylüyorum, gerçekten.” Jan oturdu, ağlayacak gibiydi. “Hatırlamıyorum. Yedi yıl önceydi. Olan onca şeyden sonra kendi adımları hatırlayabildiğime şaşıyorum.”

“Tek bir isim. En büyük çocuğunun, kızının bir minibüsle Amerika’da seyahat etmesine izin verdiğin birinin adı.”

“İzin vermek mi, kim izin verdi ki ona? Ben izin vermedim. Sadece çekip gitti. Ben onun üniversiteye gitmesini istiyordum.”

“Tek bir isim.”

“Gerçek şu ki bilmek istemedin,” dedi Jim aniden. “Dedektife söyle. Amy serkeşti, söylediklerini dinlemiyor, sana bağıırıyordu. Ondan elini çektin. İkizlerin vardı, Amy’yi düşünmek istemiyordun. Amerika’yı dolaşacağını söylediği zaman ona hiç geri dönmemesini söyledin, sanki ondan kurtulduğuna memnun olmuş gibiydin. Üniversiteye gitmeyeceğini duyunca onu kovdun.”

“Kovmadım!” diye bağırdı Jan.

“Bu yüzden bilmiyorsun. Bilmek istemedin. Umurunda değildi!”

“Lindsey!” diye bağırdı Jan.

Spencer tezgâha doğru geri adım attı. LINDSEY!

Jan soluk soluğa ve sesini alçaltarak, “Birlikte takıldığı kızlardan birinin adı Lindsey’ydi,” dedi.

Vay canına. “Lindsey ne?”

“Bir isim istedin, ben de sana bir isim verdim. Lindsey.”

“Bu Lindsey nerede yaşıyor?”

“Yolun aşağısında bir yerlerde, burada, Port Jeff Village’da.”

Jan hatırı sayılır bir aradan sonra ve daha alçak bir sesle, “Dedektif, başka bir şey yoksa, çok yorgunum... Sakıncası yoksa uzanmam lazım,” dedi.

Jim, Spencer’ı arabaya kadar geçirdi. “Onun adına özür dilerim.”

“Zararı yok.”

“Doğru göremiyor.”

“Biliyorum.”

“Bunu daha ne kadar yapabilirim bilmiyorum, dostum. Sabrımın sonuna geldim.”

“Biraz daha yapmalısın,” dedi Spencer. “Sana ihtiyacı var.”

New York 22. Sokak’taki kuaför salonunda Paul, “Lindsey mi dedi? Lindsey kim? Lindsey Kiplinger olmasın?” dedi. “Amy’nin onunla arkadaşlık ettiğini düşünmemiştim, okulda Amy’dan

bir sınıf büyüktü, ayrıca ben onu öldü diye biliyorum, birkaç yıl önce bir trafik kazasında falan ölmüştü, batıda bir yerde. New Mexico? Utah?”

Spencer, Port Jeff'te Kiplingerları aradı. Mesaj makinesi tatile gittiklerini söylüyordu.

Karakola döndüğünde DiAngelo'dan bir mesaj vardı.

“Meşgul müsün?” dedi DiAngelo, Spencer geri aradığında. “Gün ortası olduğunu biliyorum. Ama Lily'nin yanında birine ihtiyacı var ve onu Sloan Kettering'e transfer etmem gerekiyor.”

“Geliyorum. Sloan Kettering mi? Sorun nedir?”

“Lily çok hasta, Dedektif O'Malley.”

“Biliyorum ama...”

“Ölüyor.”

Kanser Tedavisinde En Son Aşama

“Lily, nerelerdeydin?”

“İki haftalık bir test programında olduğumuzu sanıyordum.”

“Seni bir aydır görmedim!”

“Gelmek istedim ama sonra Maui’ye gittim, ardından...”

Kanserle uğraşamayacak kadar meşguldüm. “Söyle bana?”
Durakladı. “Gidişat pek iyi değil mi?”

“Gidişat pek iyi değil.”

Lily bir iki dakika nefesini tuttu. “Ne kadar iyi değil?
Sadece üç hafta oldu.”

“Dört hafta oldu. Ve öncesinde de durumun gelişmiyordu,
yerinde duruyordu.”

“Tamam. Peki şimdi?”

DiAngelo bir şey söylemedi.

“Geri mi geldi?”

“Geri geldi.”

“Kanım yine siyah havyar mı oldu?”

Doktor bir şey söylemedi.

Dört haftalık indüksiyon, on üç haftalık takviye, bir zatlürre, sadece kanser hücrelerine saldırması ve geri kalanını değışmeden bırakması gereken radikal yeni lösemi tedavisiyle altı takviye daha... Hayatımın, Spencer’lı hayatımın, Amy’li hayatımın, ailemle hayatımın on iki ayı ve bunca çabadan sonra doktor hiçbir şey söylemiyor.

Lily sessiz sessiz DiAngelo'nun ofisinde oturuyordu. "Peki şimdi ne olacak? Yine takviye kemoterapisi mi?"

"Hayır, blastositler bağışık."

"Kemoterapiye karşı bağışıklık mı?"

"Evet. Alkeran'a karşı bağışıklık gösterdikleri aşikâr."

"Peki geriye ne kaldı?"

"Pekâlâ, yapabileceğimiz iki şey daha var."

Lily neden aniden onu dinlemeyecekmiş gibi hissetmişti? Neler oluyordu kendisine? Elleri titremeye başladı.

"Bu konuda açık fikirli olmanı istiyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra kolay değil. Ama sana en başından beri bunun zorlu bir mücadele olacağını söylemiştim."

"Evet, evet, kendini takdire şayan bir şekilde gizledin."

"Kendimi gizlemiyordum. Gerçeği bilmeni istedim. Bunu istemedin mi?"

"Biliyor musun, Doktor D..." dedi Lily. "Bunu yavaş yavaş öğreniyorum, belli ki ne kadar az gerçek, o kadar iyi." Titrek bacaklarla ayağa kalktı.

"Hadi ama, ciddi değilsin." Doktor masanın etrafından dolanıp Lily'nin gitmeye hazırlandığı yere geldi ve kolunu ona doladı. "Bu hastalığın önce senin vazgeçmeni istediğini söylememiş miydim? Ama ben önce senin pes etmeni istemiyorum."

"Hayır."

"Sen benim kişisel mücadelem oldun. Bizi yenemeyecek, Lily. Şimdi otur."

Ama Lily oturamadı. Gitmek istiyordu. Sadece dinleyecek durumda değildi. Ofisinde tek başına, sandalyede oturup yapabilecekleri iki şey daha olduğunu söylemesine dayanamayacaktı.

Lily dinleyemedi. "Lavaboyu... ben sadece..."

Banyoda yüzünü duvara yasladı, başını soğuk beyaz fayansa bastırdı, gözlerini kapadı. Avuçlarını da duvara bastırdı. Aşağı doğru, dizlerinin üstüne kaydı, nefes alıp veriyordu. Alnı hâlâ soğuk fayanslara dayalı, çok zor, çok kesik soluklar

alıyor, soluğu kesiliyor, yeniden soluk alıyordu. *Lütfen, bu acıyı al benden.*

Ne düşman ama. Ne müthiş bir rakip.

Dizlerinin üzerinde iki büküm oldu, alnını yere değdirdi, yere kapandı. Bunu hiç beklememişti, bu kadar korkmayı.

“Arsenik mi?” Bir şekilde banyo fayanslarını bırakmayı, sandalyesine geri dönmeyi başarmıştı. DiAngelo hâlâ masanın kenarındaydı. “Arsenik mi... ölümcül zehir?” dedi Lily inanamayarak.

“Evet.”

Lily okulda arsenik hakkında az buçuk öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. “Arseniğe devamlı maruz kalmak insanlarda kansere yol açmıyor mu?”

“Evet. Unuttun mu? Zehiri zehirle tedavi ediyoruz. Kanser hücreleri de zehirlenmeye karşı hassastır. Bu yüzden onları zehirleyeceğiz.”

“İlaç kokteyli işe yaramadı. Harika ilacın Alkeran işe yaramadı.”

“Merak etme. Bu yarayacak. Sloan Kettering’de kısa süre önce tamamlanan yeni bir çalışma, ileri akut promyelositik lösemi için tüm standart tedavisi başarısız olan ve senin gibi nükseden hastaların arsenik trioksit verildiğinde neredeyse tam bir remisyon geçirdiğini gösterdi. Bence bunu denemeliyiz.”

“Başka seçeneğimiz var mı?”

DiAngelo durdu, fazla bir şey söylemeden hayır dedi.

Lily içine kapanarak ellerini inceledi. Milo’yu çizirken bulaşan, duşta bile çıkmayan silinmez siyah 8B kalem lekele-riyle kaplıydı. “Bu çalışma ne kadar kapsamlıydı?”

“Lily, hadi ama, bu deneysel tedavi!”

“Ne kadar büyük bir çalışma?”

“On kişi.”

“On kişi mi?” diye tekrarladı Lily ona bakarak. “On mu?”

Doktor başını sallayarak gözlerini devirdi.

“Kaç kişide remisyon sağlandı doktor?”

“Altı. Aralarından dördünün test sonucu negatif çıkmaya devam etti.”

“Ya diğer ikisi?”

“Öldüler.”

“Kanserden mi, arsenikten mi?”

“Lily!”

“Sadece soruyorum,” dedi Lily sakın sakın. “Yani bana, bu geniş tabanlı çalışmada on kişiden altı kişi öldü mü diyorsun?”

“Derdin ne senin? Bu bir mahkeme değil. Diğer her şey başarısız olduğunda yüzde kırk remisyon çok cesaret verici.”

Diğer her şey başarısız olduğunda.

“Deneyebileceğimiz ikinci şey nedir? İki şey demiştin. İkincisi ne?”

“Kemik iliği nakli.”

Lily biraz canlandı. “Ah, bunun nesi var? İnternette bu konuda iyi şeyler okudum.”

“Sana internete girmeyi bırakmanı söylemiştim.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama bu oldukça iyi görünüyor. Uygun kemik iliğini nereden edinebiliriz?”

“İki ablandan. Ağabeyinden. Donör olarak en uygun olanlar onlar. Bu kadar çok seçeneğin olması iyi.”

“Peki ne bekliyoruz?”

Şimdi ellerini sessizce inceleme sırası DiAngelo’ya gelmişti. Ve şimdi Lily yine sessizce Milo’lu ellerini inceliyordu.

“Kemik iliği nakli çok saldırgan ve elden ayaktan düşüren bir şeydir,” dedi sonunda. “Kemik iliği nakil hastalarının sağlıklı olması, hastalık ve enfeksiyon geçirmemesi gerekir. Karaciğer, kalp, pankreas fonksiyonları oldukça normal olmalıdır. Beyaz hücre sayımın yine tavan yaptı. Onları hiç bu kadar yüksek görmemişim, vücudun haftalardır enfeksiyonla savaşıyormuş gibi. Trombositlerin yok. Kötü huylu hücreler rekor sayılarda.

Kendine ne yapıyordun? Seni son gördüğümünden beri vücudun ne yapıyordu?”

“Hiç,” dedi Lily. *Kanser, Spencer, annem, ağabeyim olmadan ben kimim?* “Bana söylediğin, aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık misali.”

“Oldukça sıkıntılı, Lil.”

“Oldukça. O halde arsenik.”

“O halde arsenik.”

Lily ayağa kalktı, sandalyeye tutundu. “Damardan zehirli madde enjekte etmenin yan etkileri nedir?”

“Şaşırtıcı derecede hafif.”

“Eh, bu da bir teselli. Ne zaman başlıyoruz? Yarın mı?”

“Hemen şimdi.”

Lily cesur davranmak için çok uğraştı. “Blast krizi mi Doktor D.?”

“Blast krizi, Lily.”

Joy yeniden hayatına girdi. Yine Lily'yle yaşamıyordu ama Spencer işe gittiği zaman ona bakmaya geliyordu. Lily'yi 68. Sokak'taki Sloan Kettering'e götürüyordu. Paul ve Rachel çalışmadıkları zamanlarda, yeni takılan Hickman kateterine damardan günlük düşük dozlarda arsenik enjekte edildiğinde, Lily'yle birlikte olmak için geliyorlardı.

Ailesi aşırı gergindi. Yalnız ya da birlikte, onu görmeye her geldiklerinde ağlıyorlardı. DiAngelo sonunda Lily biraz daha iyi hissedene kadar gelmelerini yasakladı. DiAngelo kendi hastanesi ya da arseniği uygulayan kendisi olmasa da her gün oradaydı. Lily kendini ona çok yakın hissediyordu, DiAngelo'nun Mount Sinai çocuk kanser koğuşuna iki yüz bin dolar bağışladı. Daha iyi düşününce ve kaybolan hayallerinin ufkunda on bir milyon dolarlık daire geri plana düşünce, Lily kanser koğuşuna bir milyon dolarlık bir çek yazdı ve DiAngelo koğuşun adını

Lily Koğuğu olarak değiştirdi, hatta Lily yeniden adlandırma t6reninde kırmızı kurdele bile kesti.

Arsenik yavaş bir zehir miydi? Lily beyninde, ağzında, kollarında, yastığında metal kokusu almaya başlamıştı. Dili elik grisi lolipop gibiydi. Yorgunluk, baş d6nmesi gibi yan etkileri neredeyse hiç fark etmiyordu ama ağzındaki zehirli tadı fark etmemek m6mk6n değildi.

DiAngelo her g6n geldi. Onun için hiç tatil g6n6 yoktu. Lily haftada yedi g6n arsenik almak zorunda olsa, izin g6n6nde bile Sloan Kettering’e beş blok y6r6yecekti.

“Her g6n gelmek zorunda değilsin,” dedi Lily. “Milyon dolarlık ek tahsil edildi.”

Lily’nin v6cudu hassas sinir uçlarından oluşan metal bir yay gibiydi, ona dokunulmuyordu, artık onun için aşk yoktu ama Spencer için vardı ve bir gece ona biraz sevgi g6sterdikten sonra, 6rt6ler yukarı çekilmiş, karanlıkta, çarşafın altında rahat ve sıcacık, birlikte yatıyorlardı. Lily, “Spencer, bir seçeneğin var, biliyorsun. İçmeyi bırakabilirsin,” dedi.

Spencer g6l6msedi. “Her şey karşılıklı, ha Lily? Pekâlâ, konuşalım bunu. Sence ben içmeyi seçiyor muyum?”

“Evet. Tabii ki seçiyorsun. Ayıkken ve ilk içkiyi içtiğinde. Bu senin seçimin. Ne olmak istediğimizi, nasıl yaşamak istediğimizi kendimiz seçiyoruz. B6y6kannemin başka seçeneği yoktu. Annemin annesi.” Lily’nin sesi kısıldı. “Ama o zaman savaş vardı. Farkı anlıyor musun?”

Spencer bu sefer ondan uzaklaşmadı, savunma gayretiyle doğrulmadı bile. Dudaklarında hafif bir tebess6mle yatmaya devam etti. Lily karşı koyamadı, eğilip onu 6pt6. “Bu kadar tatlı olduğun için şanslısın,” diye fısıldadı.

Spencer da onu 6pt6, sonra geri çekildi. “Bahsettiğin seçenekler teorik şeyler. Bu gerçek, tıpkı senin hastalığın gibi. Bir poker masasında yetmiş yaşlarındaki beş kadınla yapılan bir konuşma değil bu.”

“Seksen yaşlarındaki ama neyse.”

“Lily, bunu benim seçtiğimi mi düşünüyorsun? Düğünlerde, Noel partilerinde içememeyi? Akşam yemeğinde seninle oturup kokteyl içememeyi? Artık sarhoş halde bowling oynamama, arkadaşlarla eğlence, Palm Court'ta mimosa kokteyli olmasın? İçmeyi, bu yüzden hayatımın altıda birini kendimden geçmiş olarak geçirmeyi seçtiğimi mi sanıyorsun?”

“Ah, Spencer.”

“Ben kim olduğumu biliyorum, Lily. Yanılsamalarım yok. Ben bir polisim. İrlandalı bir sarhoşum. İşte ben buyum. Seçeneğimin ne olduğunu bilmek ister misin? Özgür iradem nereden geliyor? Her gün, her hafta, artık dayanamayınca kadar viski ihtiyacını bertaraf etmek için mücadele ediyorum, ta ki bertaraf etmek, onca zaman dayanmak başlı başına kendimi Glenfiddich ile ödüllendirmenin sebebi olana kadar. Ne kadar uzun süre uzak durursam, o kadar en pahalı viskiyi hak ettiğimi hissediyorum. Bir ay mı uzak kalmışım? Benim için Johnny Walker Blue Label demek oluyor. Ne AA ne Tanrı ne mantık ne korku ne tehditler bunu istemekten alıkoyabiliyor beni. Bunun için kıvranmaktan. Bu kadim bir savaş, bu modern bir savaş. Sen sağlıklı kan üretmeye, hayatına devam etmeye, geriye hiçbir şey kalmasa da yaşamaya uğraşıyorsun, işte bu bir savaş. Ben her pazar evde, umutsuzca aptal beynimin beni sadece bir tane alabileceğime ikna etmesini engellemeye çalışıyorum, her pazartesi kalkıp işe gidiyorum, bu da bir savaş. Annenin yaşadıkları bana onun savaş olmadığını söylüyor, kendisine karşı, sana, babana karşı.”

Lily gözlerini sımsıkı kapattı. “Pek iyi yapamadı.”

“Hayır. Hayır, yapmadı.”

“Sen daha iyi gidiyorsun.”

“Biraz daha iyi. Sen olduğundan bu yana daha iyi gidiyorum, bunu inkâr edemeyiz.” Spencer gülümsedi. “Ama Maui’de yaşıyor olsaydım daha iyi olmazdım. Ben de onun gibi olurum;

verandada uzanır, bir sonraki içkimin nereden geleceğini merak ederdim. Sence bir ayağı olmadığı için daha mı az içmek istiyor? Sence yanlış yolda olduğunu gördü mü?” Spencer kuşkuyla iç çekti. “Her zamankinden fazla istiyor, ihtiyaç duyuyor. Tüm varlığı bu tek arzuya odaklanmış ve öyle ya da böyle, tahta bacakla, topallayarak falan bir süpermarkete gidip almanın bir yolu bulana kadar rahat etmeyecek. Hepimizin yaptığı gibi yapıyor çünkü zayıfız, insanız ve engelleyemiyoruz.”

Lily ona bakıyordu.

Spencer onun yüzünü okşadı.

“Peki bana anlattıklarının alt metni ne?” diye sordu Lily. “Ben daha iyi olduğumda ve tutkulu saatlerimiz geçtiğinde yine arkadaş mı olmak istiyorsun, Spencer? Birlikte olacağım başka birini bulmamı mı istiyorsun?”

“Hayır. Sadece şunu bilmeni istiyorum ki birbirimizin hassarlarını ne kadar onarırsak onaralım –ki onarıyoruz– ben içkisiz duramam. Şu ağlama odası mı? Oradan çıkamıyorum. Daha doğrusu, terk ediyorum ama geri dönemiyorum. Ve bu senin için iyi bir hayat değil.”

“Ne istediğimi, hayatım için neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun? Hiçbir fikrin yok. Seninle kalmak, en azından bu *benim* seçimim, yoksa *bu* da mı benden alındı?”

“Bu senin seçimin. Kızma bana. Sadece bildiğim tek hayat bu değil, nasıl yaşayacağımı bildiğim tek hayat. Elimden geldiğince dürüst davranıyorum.”

“Keşke biraz daha az dürüst olsaydın,” dedi Lily.

Spencer karanlıkta sessizleşti. En kötüsü sessizliğe bürünmesiydi.

“Spencer, söylesene, bu arsenik işe yarayacak mı? Yüzde kırk şans. Bana faydası olacak mı?”

“Tabii ki olacak, Liliput.”

Lily yatakta kıpırdanarak ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Spencer onu bırakmadı, arkadan kendisine çekti, göğüslerini okşuyor, dudaklarını başında gezdiriyordu.

İkisi, kendi *ikili danslarında*, yalnız, izole edilmiş, Lily kanserle, Spencer çıplak ve umutsuz bir içki arzusuyla dolu, kendi Macar danslarında usulca birbirlerinin ruhlarına dokunuyorlardı. *Özgür irademi kullanıyorum*, diye düşündü Lily sıska bedeniyle ona sarılarak. *Ve seni seçiyorum. Ancak ne olursa olsun, ne kadar parçalanmış, hasar görmüş, yaralı, kanlı, ölüyor, içiyor olursa olsun, ağlama odasında sonsuza dek, tüm yoksunluklara rağmen seçtiğim sensin.*

Spencer cuma gecesi de cumartesi gecesi de ortalıkta yoktu. Lily bunu onunla tartışmadı. Konuyu açmadı. *Spencer, bana arsenik enjekte ediliyor ve sen Tanrı bilir neredesin*, demedi. Böyle bir şey söylemedi. Küçük bir öksürükle söylediği tek şey, “Spencer, DiAngelo cuma günü bir enjeksiyon ve kan tahlili için gitmemi istiyor,” oldu.

“Cuma mı?”

“Evet. Haftada yedi gün arsenik. Artık kan tahlili haftada üç gün. Gelip beni eve götürmenin bir yolu var mı? Paul ve Rachel çalışıyor.”

Spencer gelecekti.

Ve bir kez daha öksürerek, “Spencer, kendimi çok halsiz hissediyorum,” dedi. “Cumartesi sabah resimlerimi taşıyamıyorum. Bak, sen döndüğünden beri kaç tane oldu. Gelip taşımama yardım etmenin bir yolu var mı? Belki benim için arabaya koyarsın? Masamı kurmaya yardım eder misin?”

Spencer cumartesi sabahı suyu çekilmiş deniz gibi süzgülü gelerek ona yardım etti, sonra ruhsuz bir şekilde katlanır sandalyesine oturdu, resimlerini satın alan kadınlar, “İşte orada! Onun ilham perisi,” dediler.

“İşte buradayım,” dedi Spencer duyulmayacak şekilde, dudaklarını oynatarak.

Lily seri resim yapmıştı: “Ellerdeki Viski” adını verdiği yedi küçük yağlı boya tablo.

Pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi, pazar, her gün farklı eller bir bardak viski ya da bir şişeyi tutuyordu; boş bardak, dolu bardak, kırık bardak, kanayan eller. Son derece iyi giyimli, ciddi bir adam, “Hepsine on bin dolar vereceğim,” dışında başka bir şey söylemeden hepsini satın aldı.

“Spencer? Ee, Bruce’u konserde hiç görmediğimi biliyor musun? Madison Square Garden’da on gösteri yapıyor. Cumartesi gecelerinin onu görmek için en iyi zaman olduğunu duydum. Ah, tamam. Biletleri ele geçirmek kesinlikle mümkün değil.”

New York Polis Departmanı Bruce için görevli polis sağladığından, Spencer rezerve edilmemiş bölümün sağındaki ilk sıradan yer buldu ve Bruce Springsteen’in Madison Square Garden’daki son konserini izlemek için temmuz ayının ilk cumartesi gecesi Lily’yi götürdü. Lily üç buçuk saat boyunca mutlulukla zıpladı, yirmi sekiz şarkıyı birlikte söyledi, iki kez yeniden sahneye çağrıldıklarında dans etti, yoruldu, yaşadı.

Ama tüm bunlar en iyisiyle, en cazibiyle kıyaslandığında hiç önemli değildi, *hiçbir şeydi*, kanserden bile daha önemliydi. “Ee, Spencer, burada evimde yalnız olmaktan çok korkuyorum. Şu Milo’nun yüzünü gördükten sonra midem bulandı. Ya gelirse? Biliyor musun, geçen gün süte ihtiyacım vardı ve o kadar korktum ki neredeyse süpermarkete kadar eşlik etsin diye polis çağıracaktım.”

“Liliput, *ben* polisim. *Beni* çağır.”

Duraklama, duraklama, duraklama. “Çağırıyorum, Spencer.”

Spencer geldiğinde giysilerini de getirdi.

* * *

Temmuz başında DiAngelo, Lily'nin pazar arsenik enjeksiyonu için gelmedi. Lily bunu keskin bir şekilde hissetti, bir bardak su olmadan bir gün geçirmek gibiydi.

Pazartesi sabahı erken geldi, Joy yoktu, neşesi yoktu, ağzında zar zor bir tebessüm oluşuyordu. Ama yine de oluşuyordu.

"Ablalarınıza ağabeyini arayalım, Lil. İlikleri sizin için uygun olacak mı, bir bakalım."

Pek çok şey beni terk etti, diye düşündü Lily doktora bakarken. Son derece bitkin görünen doktoruna bakıyor, ne diyeceğini bilemiyordu çünkü doktor da ne diyeceğini bilemiyordu.

Lily'nin beyaz kan sayımı, matematiksel denklem katsayılarıyla, trombosit sayısının hızla azalmasıyla ters orantılı olarak artıyordu.

Savaş, göremediğinizi düşündüğünüz yerde, New York'un yaz mevsiminde, güzel, rahat, huzurlu hayatınızın orta yerinde şiddetle devam ediyordu ve –davul sesleri lütfen!– yaklaşan kan dökülmesi için uyarıyordu. Lily gözlerini kapattı, nefesini tuttu.

"Spencer beni birkaç hafta sonraki Polis Yardımlaşma Derneği'nin yıllık pikniğine davet etti" dedi.

"Ben olsam çok fazla plan yapmazdım, Lil." dedi DiAngelo nihayet. "Kemik iliği nakli en önemli konu."

Arseniği kesti, Lily'yi tekrar kendi Mount Sinai Hastanesi'ne nakletti ve ayakta, hafif ilaç kombinasyon tedavisine tekrar başladı — ona bir şeyler yapmak için. Hafifti çünkü Lily'nin vücudu sadece bunu kaldırabiliyordu.

Spencer yine önce kendi başını, sonra Lily'ninkini tıraş etti. O zamanla şimdi arasında bir fark vardı: Spencer işi bitip de kel kaldığında Lily'nin başını elleri arasında tuttu ve onun sert derisinin her santimini öptü.

Lily'yle sinemaya gitmek, resimlerini satmak, kalabalıklarda yürümek, restoranlara gitmek yasaktı. Kalkabildiği zaman resim yapıyordu. Spencer şöalesinin karşısına bir koltuk koydu.

Kalkamadığı zaman yerde resim yapıyordu. Cumartesi sabahı, 8. Sokak'a inen, masaya oturan ve resimleri satan Spencer oldu ve gelen bazı kadınlar ağladı. "İyileşecek," dedi Spencer. "Sadece yatarak dinleniyor. Bakın, hâlâ resim yapıyor." Aşkı resmediyordu.

Lily'nin Aşkı: Spencer kanepede, çok iri, Lily onun kucağında, transparan, büzülmüş ve son derece ufak tefek.

Lily'nin Sevgisi: Yazın çok büyük bir köyde, bir bankta oturan kahverengi saçlı güzel bir kadın, yanında sarışın küçük bir kız.

Eve döndüğünde Lily etrafı zamanın geçtiğini gösteren saatlerle çevrili, yatağına uzanıyordu. Temmuz. Sıcak temmuz, yaz ağaçlarıyla dolu.

Ah, hayat. Bu muammayı çöz bana. Ben kimim? Ölmek istemiyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Ölmek istemiyorum.

Amanda kemik iliği örneği vermek için Montana'daki kamptan erken döndü.

Anne, Mount Sinai'ye geldi ama önce DiAngelo'yu köşeye sıkıştırıp hastalığın seyrini sordu.

DiAngelo sayımlarını düzeltmemişti. Lily tamamen al-lak bullaktı; trombositler çift haneli, beyaz kan hücreleri yedi haneli. Kırmızı hücreleri neredeyse sürekli kan nakliyle sabit tutuluyordu. DiAngelo neden Anne'e bununla ilgili tek bir kelime söylemek istememişti? "Lily cesur bir kız. Şikâyet etmiyor," dedi.

"Tahminlerin ne doktor, *gerçek* tahminlerin?"

"Bayan Ramen, kız kardeşinizin nakle uygun olup olmadığını görmek için ilik örneğinize ihtiyacı var. Önce hayatı olanla ilgilenelim, önemsiz şeylerle sonra ilgileniriz." Onu hızlı hastanenin kan laboratuvarına götürdü.

“Hastalık sonuç tahminleri artık önemsiz mi oldu?” dedi Anne. “Ne zamandan beri? Tahminler tedaviye karar vermek için elzem değil mi?”

“Evet, yapacağımız tek bir şey var ve bu da yaşaması için ona gerekeni temin etmek: bir nakil. Öyleyse hadi başlayalım.”

“Ama ihtimaller, doktor, ihtimaller?”

“Bence mizaçtaki farklılıklara rağmen bir donör uyumu için çok iyi, gerçekten çok iyi.”

Lily, parmak uçlarını bir zen gibi birbirine bastırmıştı. Marcus Aurelius. O bir filozoftu.

Korkma, ne vazgeç ne de umutsuzluğa kapıl.

Payına düşene göre davran.

Şunu unutma: En uzun ömürde de en kısa ömürde de aynı derecede kayıp vardır çünkü ikisinde de yoksun kalınan şu andır.

Lily sakin, hatta uysaldı, her şeyi tamamen normal karşılıyordu. Acıya tahammüllüydü.

Ta ki Dört Temmuz hafta sonundan sonraki bir öğleden sonraya kadar. Spencer ayakta kemoterapi tedavisi sırasında gelmiş ve çiçekler, beyaz zambaklar getirmişti ama onun beyaz Lily’si çiçekleri yere fırlatıp, “Bana bir daha *asla* çiçek verme,” dedi.

Spencer önce sustu, sonra Marcie’ye onlara bir dakika izin verip veremeyeceğini sordu. Kapı hemşiresinin arkasından kapandığında Spencer çiçekleri yerden alıp çöpe attı. Yatağa döndüğünde Lily’nin gözleri yaşla doluydu. “Ne oldu?” dedi Spencer. “Andrew yarın kemik iliği örneği vermeye geliyor. Her şey yolunda.”

“Her şey yolunda değil. Hiç değil. Neredeydin? Bana neler olduğunu gördün mü?”

Spencer onun için çok üzgündü, omuzları aşağıdaydı. “Artık çiçek getirmeyeceğim,” dedi.

“Tamam. Eşyalarını da evimden al.”

Spencer durakladı. “Peki.”

“Ve bir daha buraya gelme. Joy var, Marcie var.”

“Tamam, Lil.”

Lily yatakta oturmaya çalıştı ama onun yardımı olmadan yapamadı. Spencer ona yardım etti ve Lily takımının ceketinden tutarak Spencer’ı hafifçe sarstı. Spencer yatağında yanına oturdu, Lily ona karşı debelenirken onu tutuyordu.

“Söylesene, Spencer O’Malley,” dedi Lily, ardından boynuna kollarını dolayıp başını göğsüne yasladı, sonra iterek onu uzaklaştırdı ve umutsuzca yüzüne baktı. “Söylesene... burada oturuyorsun ve karşımda, ah, her şey yolunda, bu nakil işe yarayacak, her şey tıkırında gibi davranıyorsun ama söylesene bana, geçen cumartesi New York kaldırımlarında resimlerimi satmayı neden reddettin? Şişenin arkasına saklanıyorsun ama söylesene neden gidip satmayı reddettin?”

Spencer gözlerini kırıştırdı, yataktan kalktı, ondan geriye doğru bir adım attı ve *benim için bu kadar fazla*, diye düşündü, *buna tahammül edemeyeceğim*. Resimleri satamazdı. Arseniğin fiyasko olduğunu öğrendikten sonra, Spencer artık Lily’nin resimlerini satamazdı. *Gelecek hafta satacağım*, Lily, demek istedi ama bu bir yalandı, satmayacaktı, Lily biliyordu. Satmayacaktı, satmamıştı ve satamazdı çünkü bu resimlerin çok yakında ondan geriye kalan tek şey olacağından korkuyordu.

Lily zorla konuştu. “Keşke bana lanet bir otobüs çarpsaydı. Bu hepsinden kötü. Keşke Amy gibi ortadan kaybolsaydım. Anında, kesin ve geri döndürülemez. Birçok yönden kendimi öyle hissediyorum ama yine de nefes almaya devam ediyorum. Çevremdeki insanlar bir yıldır ölmüşüm gibi davranıyorlar ve bedenimin de bana yetişmesini bekliyorlar.”

“Ben öyle mi davranıyorum?” Spencer bir adım daha geri gitti.

“Hâlâ yaşıyor olmama rağmen bana çiçek getirdiğinde, resimlerimi *orada* satmak yerine buraya getirdiğinde, etrafımda parmak ucuna basarak dolaştığında, bana dokunmadığında, evet. Evet. *Sadece bir süre daha*, diye düşünüyorsun. *Ve sonra her şey tekrar normale dönecek*. Eh, cehenneme kadar yolun var. Ben senin kefaretin değilim, Spencer.”

“Lily...” dedi Spencer, ismini güçlkle söylüyordu.

“Ne, haklı değil miyim? Biliyorum, bu büyük acı veriyor. Bana bir araba kazası ver, bir uçak kazası, Amy’nin ani ve temelli kaybolmasını ver. Herhangi bir gün ver, böylece hayatına devam edebilirsin ve beni beyaz zambaklarla gömmüyor olursun.”

“Amy’nin annesi hayatına devam ediyor mu?” Spencer kendinden ve kendi hayatının son yirmi yılından bahsetmiyordu.

“Amy bulunursa edecek.”

“Ölüm ölümdür,” dedi Spencer, dolaylı olarak kendinden bahsediyordu. Ama Lily onu duymuyordu.

“Biliyorsun, DiAngelo kemoterapiyi kesecek. Bana hiç iyi gelmediğini ve daha da hasta ettiğini söylüyor. Bu doğru. Ona öğütlerinden verdin mi? Bir seferinde bana boğulmak istiyorsam sığ sularda kendime işkence etmememi söylememiş miydin?”

“Ben sana bunu tavsiye etmedim. Sana başka bir şey hakkında bir hikâye anlatıyordum.”

“Bunu DiAngelo’ya söylemiş olmalısın. Çünkü dinledi. Artık kemoterapi yok. Ve bana bak, canlı değilim, ölü değilim, neyim ben? Hickman’ım olmadan neyim ben? Beni damardan besliyorlar, her beş dakikada bir kan nakli yapıyorlar, artık tek başıma tek bir kırmızı hücre üretemiyorum. Karaciğerim, böbreklerim yeterince hızlı iflas etmiyor. Sığ sulardan bahset. Diyalize giriyorum, kalbim cihazlarla izleniyor, ben sadece... biliyorum... hayatımın yirmi üç yılını tüm duygulardan bağımsız geçirdim ama o zamanlar çok mutluydum! Tanrım, hayat bana bu kadar yakın olmadan yüz yirmi üç yıl daha

yaşardım. Tek istediğim...” Lily birden sustu, elleri artık bir Budist’inki gibi değil, dua eder gibi birleşmişti. “Aptal ve her şeyden habersiz olmak,” dedi sonunda. “Sinemaya git, uyu, resim yap, cumartesi günü Central Park’ta otur, yağmur kokusunu içine çek, diğer herkes gibi yaşa... sanki ölümsüzmüşüm gibi. Artık bunu istemiyorum.” Yatağına gömüldü. Spencer yanına gelemezdi.

“Ne istiyorsun, Lily?” diye fısıldadı Spencer.

“Hiçbir şey. Sadece yaşamak istiyorum.”

Amy ve Andrew

Andrew, Mount Sinai'ye gelip kemik iliğini verdikten sonra Lily'nin kapısını çaldı. Miera da onunlaydı. Yanında iki Maliye Bakanlığı ajanı vardı. Daha önce hiç olmadığı kadar zayıftı ve saçları çok kırlaşmıştı, Lily'yi görünce yüzü kireç gibi oldu, Lily de eskisinden daha zayıf olmalıydı ve o da kireç gibiydi.

Miera'yı yanında getirmişti!

Bu, kesinlikle inanılmazdı.

Lily ile Spencer birbirlerine baktılar, sonra Spencer ellerine baktı.

Lily Maliye Bakanlığı ajanlarını işaret etti. "Neden artık hep senin yanındalar, Andrew?"

"Korunmam için. Artık kendimi güvende hissetmiyorum," diye yanıtladı Andrew.

Spencer, "Bence akıllıca," dedi.

Andrew, Spencer'ı duyduğunu bile göstermeden, biraz yalnız kalıp kalamayacaklarını sordu ve Lily, "Andrew, Miera bizi biraz yalnız bırakabilir mi?" dedi.

"Miera aileden," dedi Andrew.

"Bak ne diyeceğim, Spencer gitmiyor."

"O zaman *ben* gidiyorum."

"Gerçekten harika, Andrew," dedi Lily. "Seni kasım ayından beri görmedim ve *gidiyorsun*, öyle mi?"

Spencer ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

"Hayır!"

“Lily, hemen dışarıda olacağım.” Sonra eğilerek fısıldadı. “Eğer kendisi için neyin iyi olacağını biliyorsa, söyle ona seni üzmesin.”

“Şişt,” dedi Lily ama Andrew’nun Spencer’a ters ters bakışından, Lily onun duyup duymadığından emin olamadı.

“Lily,” dedi Miera saçları yapılı, yüksek topuklu ayakkabıları ve Armani kıyafetiyle, “çok kötü görünmüyorsun.”

“Daha mı kötüsünü bekliyordun?”

“Ne beklediğimi bilmiyorum. Hasta olduğunu biliyorduk. Ama kötü görünmüyorsun...” Birden kesti. “Sadece nazik olmaya çalışıyorum, Lilianne.”

“Teşekkür ederim.”

“Ee, nasılsın, Lil?” dedi Andrew elini tutarak.

“İyiyim, teşekkürler.” Lily içini çekti. “Sen nasılsın?”

“İyiyim. Dayanmaya çalışıyorum.”

“Ben de öyle.” Lily sesini dengede tutmaya çalışıyordu. “Seni gördüğüme sevindim.”

Andrew yatağın kenarına oturarak ona sarıldı. “Liliput,” diye fısıldadı. “Liliput.”

Lily sakindi. Bugün yavaş Sitarabin damla alacaktı. Hastaydı. Yarın eve gidecekti. Andrew’nun sırtını sıvazladı. Bekledi.

“Miera, bana bir dakika verir misin, lütfen?” dedi sonunda Andrew.

Teşekkürler, Andrew.

“Andrew ama dedin ki...”

“Biliyorum. Sadece bir dakika, Miera.”

Miera çıktıktan sonra Andrew sesini alçalttı ve duyulabilir bir şekilde inledi. “Her şeyi berbat ettim, Lily. Hepsi benim hatam. Umarım iligim uyar. Şu haline bak. Çok özür dilerim. Beni affedecek misin?”

“Ne için affedecek miyim?”

Andrew geri çekildi. “Bunca ay gelmediğim için.”

“Ah. Şu mesele. Affediyorum seni.”

“Gelemeyecek kadar utanıyordum, Lil. Seninle yüzleşmeye utanıyordum. Gelebilsedim gelirdim. Yapamadım.”

“Bunu biliyordum. Spencer’a da söyledim.”

“Ondan bahsetme bana.”

“Ona karşı bu kadar sert olmamalısn. Sadece işini yapıyor.”

“Hayır, görevinin dışında da benden nefret ediyor.”

“Andrew, bu doğru değil.”

“Bak, seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum. Hastasın, sadece seni iyileştirelim, diğer şeylere sonra bakarız.”

Lily başını ağabeyinden başka tarafa çevirdi; zayıflığı için kendine kızıyor, güçlü olmayı diliyordu, onunla konuşmaları gereken tek konuyu konuşamıyordu. Neden Andrew’nun kendisine bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştü ki?

Andrew onu bırakmıyordu. “Sana yapılan bunca şey ne?”

“Eh, kalbim doğrudan şurada duran küçük torbadaki zehre bağlı.”

“Diğer torbalarda ne var? Koluna bağlı serumda?”

“Antibiyotik, glikoz.”

Andrew ağlamaya başladı.

“Lütfen,” dedi Lily, ağabeyinin sırtını okşadı. “Her şey düzelecek. Gerçekten. Üzülme.”

“Seni kaldırabilir miyim? Seni kollarıma alabilir miyim?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

Andrew büyük bir dikkatle onu doğrulttu, yatağa oturdu, onu kucakladı, salladı. Lily başını omzuna koydu.

“Liliput, eskiden seni nasıl taşırdım, hatırlıyor musun?”

“Andrew, lütfen... kalbim yeterince güçlü değil.”

“Ah, Lily,” dedi. “Seninle konuşamayacağım pek çok şey var, onun yüzünden. Sana ihanet ettiğimi düşündüğünü biliyorum, *biliyorum* ama ben de senin bana ihanet ettiğini düşündüm. Hayır, hayır, itiraz etme, sen bir çocuksun, yetişkin bir adamın isteklerini nasıl anlayabilirsin? Buraya sana karşı

koruma olarak Miera'yla geldim ama seni böyle görünce, ben ve Amy hakkında önemli bir şeyi söylemeden gitmek istemedim."

"Neyi söylemeden?" dedi Lily duyulamayacak bir sesle.

Andrew alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle konuşuyordu. "Lily, nasıl bu kadar kör olabildin? Hâlâ anlamadın mı? Ona *deli gibi* âşıktım! Onun için hayatımdaki *her şeyi* terk edecektim. Onu hiçbir şeyi sevmediğim kadar sevdim. İşimden, kariyerimden, geleceğimden, ailemden fazla. Hayatta tek sevdiğim oydu."

Netlik, düzeltilemez bir göz için hâlâ belirsiz, bulanıktı.

"Öyle miydi?"

"Tabii ki öyleydi. Hayatıma girdi ve onu tanınmayacak şekilde değiştirdi. Bunu beklemiyordum. Amy de kesinlikle beklemiyordu, benim ona böyle âşık olacağımı beklediğini sanmıyorum. Sanırım bu onu bile şaşırttı. Güçlü bir adamla küçük bir ilişkiye girdiğini düşünüyordu. Her şey kontrol altındaydı. Ve birdenbire öyle oldu."

"Peki madem onu seviyorsun, neden bitirdin?" dedi zorla Lily. "Sen mi... bitirdin?"

"Ben bitirmedim. Nisan ayında artık beni görmek istemediğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet. Tamamen durup dururken. Artık beni sevmediğini ve devam etmek istemediğini söyledi."

"Ona inandın mı?"

"Başta inanmadım. Bunun bir oyun olduğunu düşündüm. Belki karımı daha çabuk terk etmem ya da kongreye aday olmamam için. Bilemedim. Yıkılmışımdı. Ama sonunda ona inanmaya başladım. Beni artık sevmediğine ikna etti."

"Nasıl?"

"Sadece inandırdı. Davranışlarıyla. Çok soğuktu. Beni hayatından çıkardı. Sözleriyle. Beni inandıracak şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

“Kes şunu, Lil. Sen benim kız kardeşimsin, dedektif değil. Bırak onun gibi konuşmayı.”

“Peki bunu Spencer’a neden söylemedin?”

“Bunu bilip bilmediğini bilmiyorum ama şimdiye kadar söylediğim kişisel her şeyi çevirip bana karşı kullanmayı başardı.”

“Ah, Andrew.”

“Lily, sana olayları benim tarafımdan anlattığımda bana inan, ben ve Amy’nin seninle hiçbir ilgisi yok. İnanmanın zor olduğunu biliyorum Ve ihanete uğradığını hissediyorsun. Seni çok uzun süre kandırdık. Ama sadece âşık oldum... ve kendimi kaybettim. Diğer her şey geri planda kalıyor. İlle arkadaşına bir şey söyleyeceksen bunu söyle.”

“Biliyor musun Andrew, Dedektif O’Malley her konuda fikirlerini kendine saklar.”

“Açıkçası, bence bu şartlar altında sanırım en iyisi bu.”

“Bence de.”

Gülümsediler.

“Üzgünüm, Lil. Her şey böyle berbat olduğu için...”

“Ben de canım Andrew. Ben de.”

“Polis artık hep seninle birlikte mi?”

“Burada veya Joy’la olmadığım zaman, evet. Hemen hemen.”

Ve sonra Andrew anlaşılması güç başka bir şey söyledi: “Bu iyi, Liliput. Bu iyi bir şey.”

Andrew gittikten sonra Spencer odaya döndü, yatağının yanındaki sandalyeye oturduktan sonra Lily uzandı, onun gözleklerini çıkardı ve ellerini gözlerine bastırdı.

“Ne yapıyorsun?” Spencer geri çekilmedi.

“Şu dedektif bakışını gözlerinden uzaklaştır, dedektif. Spencer dönene kadar bırakmayacağım.”

Spencer ellerini öptü, gözünden çekti, gülümsedi, gözleklerini taktı.

“Bana bakmayı bırak,” dedi Lily.

“Gözlerin kapalı. Sana baktığımı nereden biliyorsun?”

“Çünkü her zaman öyle ya da böyle bir şey için bana bakıyorsun. Bırak şunu.”

Lily sessizce yastıklarına uzandı. Spencer yanındaki koltuğa oturdu.

“Peki şimdi ne yapıyorsun?” diye sordu Spencer.

“Hiç.” Yüzünde bir tebessüm vardı. “İçten tavsiyenizi takiben, susma hakkımı özgürce kullanıyorum.”

Spencer kendine bir sandviç, Lily’ye de çorba getirdi, Lily çok çabuk bozulabilen bağırsaklarını bozmamak için çorbasını çay kaşığıyla, yavaş yavaş içiyordu.

Çorbasını bitirince, “Pekâlâ, Andrew’nun bana ne söylediğini öğrenmek istiyor musun?” Gözlerini kapatarak üzülmemeye çalıştı. Bugünlerde çok kolay altüst olabiliyordu.

“Sevgili Lily.” Spencer ellerini dudaklarına götürdü. “Benim sana buraya gelip ne dediğini söylememi ister misin? Amy’nin boğazından uzanıp kalbini yakaladığını, dışarı çıkarıp yere attığını, topuklarıyla üstüne bastığını, üstüne tükürdüğünü, fırına soktuğunu ve boktan bir şey pişirdiğini söyledi. Sonra Amy onu küçük parçalara ayırdı, bir parça tostun üzerine koyarak ona servis etti ve *teşekkürler, tatlım, çok lezzetli olmuş* demesini bekledi. Ve Andrew öyle yaptı.”

Lily gözlerini açtı. İnanamayarak ona baktı. Spencer keskin mavi gözleriyle onu delip geçerken düşünceliydi. “Spencer...”

“Lily, Amy’nin Andrew’yu sevdiğini hiç düşünmemiştim. Her zaman tam tersi olduğundan şüphelenmiştim.”

“Neden? Neden öyle düşündün?”

“Birtakım nedenler.”

“Birini söyle.”

“Çünkü ona aldığı mücevherleri verdi.”

“Ne?”

“Evet. Sevdiğin adamın sana aldığı Tiffany mücevherleri evsizler barınağında yaşayan bir serseriye vermezsin, tabii Tiffanyleri veren adamı sevmeyip serseriye seviyorsan başka.”

“Çıldırılmışsın sen. Amy’nin Milo’yu sevmesi duyduğum en saçma şey.”

Ardından, “Senin bir başka sorunun ne biliyor musun? Kadınları hiç anlamıyorsun,” dedi Lily.

“Bunun için teşekkür ederim.”

“Sen ağabeyimin cazibesine karşı bağışıklık kazanmış olabilirsin ama hiçbir kadın ona karşı koyamaz. Amy kumral saçlarını kalbine dolamış olabilir ama Andrew’nun da hünerleri vardır. Ona âşık olmamak imkânsız.”

“Peki sen ne diyorsun? Yani aşkı görmüyor muyum?”

“Doğru.”

“Bana Amy’yi göster. Bana onu bul. Herhangi bir şekilde, o zaman beni inandıracaksın.”

Nathan Sinclair

“Yine burada olduğuma *inanamıyorum*,” dedi Spencer, Liz Monroe’ya.

“Elimizde sizinle konuşmak istediğimiz bazı yeminli beyanlar var.”

Spencer odada etrafına bakındı. Liz *biz* demişti ama bu sefer yalnızdı. Klimalı dikdörtgen konferans salonunda sadece o ve Spencer vardı.

“Neden oturmuyorsunuz?” Liz bir mektup açtı. “Bu mektup Constance Tobias’tan.”

“Tamam.” Spencer oturdu.

“Kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Tabii ki, Bayan Monroe.”

Monroe boğazını temizledi ve mektuba döndü. “Yeminli ifadesinde Nathan Sinclair’in ölümünden birkaç hafta önce, bu ifadede işlemediğini söylediği bir suç için altı yıldır bulunduğu, New Hampshire’daki yüksek güvenli hapisanede onu görmeye gittiğinizi belirtiyor.”

Spencer bir yorumda bulunmadı.

“Buna bir şey eklemek ister misiniz?”

“Hayır. Eklemeli miyim? Buraya kadar benim yanıt vermem gereken bir şey yok.”

“*Kadının* işlemediği bir suç için.”

“Hayır, Bayan Monroe. İşlemediğini *söylediği* bir suç için. İkisi farklı şeyler. Mahkûmlara sorarsanız hapishaneler masum insanlarla doludur.”

“Onun suçlu olduğuna ikna oldunuz mu?”

“Suçunun bir cinayet suçlamasından kasıtsız adam öldürme suçuna indiğine, böylece kendini ömür boyu hapisten kurtardığına ikna oldum. Emsallerinden oluşan bir jüri tarafından yargılanmaktan kaçındığına inanıyorum çünkü kanıtlar ezici bir şekilde ona karşıydı. Hapiste birkaç masum insan olsa da bu kadının onlardan biri olmadığına inanıyorum.”

“Mektubunda, onunla konuşmaktan rahatsız olduğunuzu söylüyor.”

“Bu dünyada rahatsız olduğum pek çok şeyden daha az ya da çok değil, Bayan Monroe. Başka bir şey var mı?”

“Biraz daha buna devam edelim. Bayan Tobias’ın mektubu, onun cinayetten suçlu olmadığına sizin de inanmış olabileceğinizi, bu durumda cinayetten suçlu olduğunu düşündüğünüz ve paçayı kurtarmış kişiyi araştırmış olabileceğinizi ima ediyor. Bu mümkün mü, dedektif?”

“Bu mümkün mü?” Spencer omzunu silkerek kaşlarını kaldırdı. “İmkânsız değil.”

“Pekâlâ, yeminli beyanlar konusu açılmışken şunu söyleyeyim, elimde iş arkadaşlarınızdan iki beyan var. Biri eski partneriniz Chris Harkman’dan, diğeri de Gabe McGill’den. Onlarla görüştük...”

“Dedektif Harkman, teşkilattan emekli oldu, hastane ya-tağında hâlâ beyanatlar mı veriyor?”

“Bunun konuyla bir alakası olduğunu düşünmüyorum, Dedektif O’Malley. Burada Dedektif Harkman’ın bize söyledikleri var. Birkaç yıl önce, iş sonrası içki içerken bir ya da iki kez ona söylediklerinizi anlattı, –burada alıntı yapıyorum– ‘Greenwich piçinin başına gelenleri hak ettiğini söyledi,’ demiş.”

Spencer güldü. “Durun bir dakika. Birkaç içki içtiğimde partnerime Greenwich piçinin başına gelenleri hak ettiğini mi söylemişim?”

“Evet.”

“Tamam, diyelim ki söyledim, bunun idamlık bir cinayet suçunun kanıtı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Monroe ona geçit vermeyerek devam etti. “Ben sadece elimdeki dosyanızda olanları söylüyorum, Dedektif O’Malley. Bununla birlikte, kendisi de sizinle birlikte içki içen ve sizi beş yıldır tanıyan Gabe McGill, sarhoş ya da ayık, itham edilemeyeceğinize yemin ediyor. Amiriniz de öyle.”

“Güzel,” dedi Spencer kayıtsızca, “ama benim sarhoş sarhoş atıp tutmalarına geri dönelim. Size tekrar soruyorum, Harkman’ın ifadesi nasıl oluyor da benim itirafım olarak kabul ediliyor?”

“Tek başına değil.”

“Ah, tek başına.”

“Ama bu size karşı dolaylı kanıtlardan sadece biri.”

“Söylememde bir sakınca yoksa, çok zayıf bir dolaylı kanıt, Bayan Monroe. Bir şeyler içmişim ve Greenwich’te bir adamın başına gelenleri hak ettiğini söylemişim, bunun mahkemede kanıt olacağını hiç sanmıyorum.”

“Dedektif O’Malley, biraz daha ileri gidecek olursak, olay yerinde size ait kıyafet liflerinin –ya da saç veya parmak izleri– bulunabileceğini ve tanıklarla birlikte inandırıcı bir inkâra ihtiyacınız olacağını bile bile –ki Suffolk County Emniyet Müdürlüğü araştırmaya bu meseleyle başlamış– kendinizi gelecekteki kurbanınıza gündüz daha erken vakitte, aleni bir ziyaret yapacak biri olarak görüyor musunuz?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Pekâlâ, kendinizi planlı olarak çok büyük gelen koyu renk kıyafetler, botlar ve bir çanta alıp içine giysileri koyacak ve çöpe atacak, kolaylıkla sökülebilen ve izi bulunamayacak bir tabanca taşıyacak, genel bir yere araba park

edecek ya da Nathan Sinclair'i önce ateş etmeye kışkırtacak bir adam olarak görüyor musunuz?"

"Hayır."

Liz Monroe uzun konferans masasının karşısında oturmuş Spencer'a bakıyordu. "Dedektif, size bir şey sorayım," dedi. "Adaletin yerine getirilmediğini düşündüğünüzde, kendinizi kanunsuz bir adalet duygusuyla başka birini öldürecek biri olarak görüyor musunuz? Masum bir kimseyi öldüren birinin paçayı sıyırdığı düşüncesiyle deliye dönüp büyük acı çeker misiniz? Yasayı kendi elinize almak için işinizi, mesleki kimlik bilgilerinizi, polis teşkilatındaki mevkinizi, özgürlüğünüzü ve geçiminizi riske atar mısınız?"

Spencer sakın sakın avuçlarını masaya koydu. "Bayan Monroe, hayatımın her gününü insanların bu tür şeylerden yakayı sıyırmalarını izleyerek geçiriyorum. Küçük çocuklara uyuşturucu satan insanlar, biraz uyuşturucu almak için çocuklarını fuhuşa zorlayan ebeveynler, çocuklarını sömüren babalar, kendi ebeveynleriyle karşı karşıya olmaktansa kaçmayı ve hayal edilemeyecek acımasızlıklara maruz kalmayı tercih eden çocuklar. Küçük çocuklarını göllerde boğan ve sonra kaybolduklarını bildiren anneler. Kiralık uçaklardan kızların cesetlerini okyanuslara atan adamlar. Söylesenize, tüm bu insanlar parmaklıklar ardında mı? Kesinlikle değil. Ben tek bir kişiyim, ancak bu kadarını yapabilirim." Spencer ayağa kalktı. "Elimden geleni yapıyorum. Ama beni suçladığınız şey sicilimi, geçmişimi, teşkilattaki üç yılımı ya da üstlerimin ve iş arkadaşlarımdan tavsiyelerini yansıtmıyor." Spencer meseleyi vurgulamak için durakladı. "Yani benim hakkımda bildiklerinize veya neredeyse çeyrek asırlık çalışmamı inceleyerek çıkarabileceğiniz her şeye dayanarak, sorunuzun cevabı hayır."

Spencer ayakta idi, Monroe oturuyordu. Monroe'nun gözleri onda, Spencer'ın gözleri Monroe'daydı. Monroe'nun bakışları çok sabit, çok deliciydi.

“Dedektif, amiriniz Şef Whittaker’la konuştum. Onun amiriyle sizin hakkınızda konuştum. Polis yardımlaşma derneğinizin başkanıyla konuştum. İş arkadaşlarınızla konuştum. Haklısınız, son derece saygı duyulan birisiniz. Direkt amiriniz sizinle ilgili yeterince bir şey söyleyemiyor. Yirmi yıldan fazladır aleyhinize tek bir kelime olmamış — bu hariç. Doğrulanabilir hiçbir şikâyet yok, ne aşırı güç kuşkusu ne rüşvet ne haraç. Ama bu iddialar kesilmeyecek. Ne Suffolk County’de ne de burada. Suffolk County Polis Departmanı’ndan bu dedikodular yüzünden transfer olduğunuzu biliyorum. Nathan Sinclair’in şu ya da bu nedenle başınıza bela olduğunu biliyorum.”

“İtiraf etmeliyim ki Nathan Sinclair’in kötü bir sonu olması beni pek de üzmedi. Kötülerin ölümünde ağlamam, ahlaklıların ölümünde zar zor ağlayabiliyorum.” Bu sözler üzerine Spencer’in bir an boğazı tıkanmış. “Şimdi, size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?”

Monroe dosyayı kapadı. “Hayır. Tüm bilgileri değerlendirip önerilerimi buna göre yapacağım. Aksi bildirilmedikçe veya bildirilene kadar görevde kalacaksınız.”

“Raporunuzu masamdan geçerken görmek için sabırsızlanıyorum, Bayan Monroe.”

Liz ona elini uzattı. Geri çekmeden önce, “Harkman yeminli ifadesinde çok fazla içtiğinizi düşündüğünü söyledi. Dikkatli olun,” dedi.

Spencer, Monroe’nun elini bırakırken onun bir nedenden ötürü sözleri azarlama değil, bir uyarı olarak söylediği için pişman olduğunu düşündü.

“Teşekkür ederim, her zaman dikkatliyimdir.”

“Kesinlikle öylesiniz, Dedektif O’Malley.”

“Lütfen,” dedi Spencer. “Yaşattığınız onca şeyden sonra bana Spencer deyin.”

Key Biscayne’de Bir Tekne

“Lil, sanırım işimi kaybedeceğim.”

“Ne?”

Ona İşçileri’yle olanları anlattı. Lily dikkatle dinledi. “Çok saçma, değil mi?” dedi sonunda.

Spencer sessiz kaldı.

Lily onun yüzünü inceledi, sonra başka tarafa baktı.

Daha sonra, saatler sonra, gëce bastırmış, Lily uykuya dalıp dalıp çıkarken, onu kendine çekti ve fısıldadı. “Spencer Patrick O’Malley, sana tamamen güveniyorum, sana tamamen inanıyorum. Melekler gerçeği çoktan biliyor. Ve benim hiçbir şey bilmem gerekmiyor.”

“İyi. Bu haliyle çok şey biliyorsun.”

Lily, “Belki de Liz Monroe’nun izini sürmesinden ağabeyimin sen takip edince nasıl hissettiğini anlarsın,” dedi.

Spencer uzun süre bir şey söylemedi. Lily onun da kendisinin de uyuyakaldığını düşündü. Ama Spencer’ın aldığı nefeslerin bin viskinin nefesleri, mezar kasveti gibi nefeslerdi.

“Benim anladığım, yüzey kabarıyor,” dedi Spencer. “Yalanlar, sırlar, aldatmacalar, uydurmalar gün yüzüne çıkıyor. Evren kendini düzeltiyor, kötölükler patlak verip açılıyor, hakikat ortaya çıkıyor.”

Yaz ortasıydı, pencere açıktı ve temmuz havası içeri giriyordu. Polenler, nektar, hayat içeri esiyordu. Lily soğuk, sevimsiz şeyler düşünmek istemiyordu. Sıcaklık istiyordu. Spencer,

yatağında çıplak, karşısındaki duvarda onun, yatak odasına taşındığı *Times Meydanı'ndaki Kız* tablosu duruyordu. Lily'nin genç hayatıyla, Amy'nin hâlâ onunla yaşadığı, ölmek üzere olmadığı yaşamıyla dolu mantar pano vardı. Ve mantar panoya raptiyeyle tutturulmuş, hatıra olarak geri verdikleri piyango bileti 49, 45, 39, 24, 18, 1 vardı. Yanında, onun ve Spencer'in siyah beyaz, aptal dört fotoğrafından oluşan bir bölüm vardı.

Sırtının alt tarafında Spencer'in ellerini hissedince sesi zayıfladı, kollarının arasında yatıyor ama ona bakmıyordu çünkü ciddi, gergin yüzüne o kadar yakından bakmadan konuşmak daha kolaydı. "Eğer işini kaybedersen buradan gidebiliriz. New York'tan ayrılıp sıcak bir yere gidebiliriz," dedi.

Spencer hayır demedi. "Sen çok tatlı bir kızsın, çok güzel," diye fısıldadı. Ardından, "Nereyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Güneyde Miami gibi mesela. Keys'te bir yerler? Key Biscayne? Güzel olduğunu duymuştum. Bir yer bulabiliriz, hemen deniz üstünde bir yer inşa edebiliriz. Bir teknem olabilir."

"Benim bir tekne olabilir," dedi Spencer usulca. "Ya sen ne yapardın?"

Lily *seninle olurum* demek istiyordu. *Seni öperdim. Belki yemek yapmayı öğrendim. Sana İrlanda güveci, spagetti, köfte ve belki de büyükannemden öğrendiğim bazı Polonya yemeklerini yapardım. Ama Ravensbruck'ta yemek yapmayı pek iyi öğrenememiş. Seni çizdim, senin için resim yaptım, sen balık tutmayı öğrenirsen ben de balıkları ayıklardım. Her gün yüzerdik, orada su yıl boyu ılık olur, hava da öyle, bütün gün dışarıda olurduk. Mobilya yapar, ahşap mı, hasır mı olsun diye atıştırdık. Birlikte olurduk. Hayatta olurduk. Ben hayatta olurum.*

Çok güzel bir rüyaydı.

Hiçbirini söylemedi. Artık huzurlu olmaları, huzurlu seçimler yapmaları gerekiyordu. Artık *savaşta olmamamız gerekiyor*. Lily ağlamak istiyordu. *Tomas bunu çoktan yapma-*

miş mıydı? Toparlanıp sıcak yerlere taşınabiliriz, yeni işler edinebilir, hayatımızı daha iyi kılabiliriz, sadece arabamızın bagajındaki kutular ve özgür irademizle, hayatlarımızı daha iyi hale getirebiliriz. Gidip Almanlarla savaşmamıza gerek yok. Tomas bunu zaten yaptı. Bizim Ravensbruck'a gitmemiz gerekmiyor. Klavdia Venkewicz bunu zaten yaptı. Bize doğru koşan çocuklarımızı tüm kalbimizle inkâr etmemiz gerekmiyor. Anya Pevny bunu zaten yaptı. Onlar bunları New York ya da Miami'yi, polisliği ya da tekne işini seçebilmemiz için yaptılar.

İçmek ya da içmemek?

Kanser olmak ya da kanser olmamak?

Sevmek ya da sevmemek?

Lily'nin aklına, şaşırtıcı bir netlikle belki de barışın bile bir illüzyon olduğu geldi. Belki de bu basit yaşam sevinci için hâlâ ve sürekli savaşmaları, bedel ödemeleri gerekiyordu. Ve belki de basitlik bile bir illüzyondu. Mücadele her şeydi.

Ve bu hayat sonsuzdur, böylece hakikati bilebilir, tek hakikate şahit olabilirler.

"Tamam, tekne yok," dedi Lily, acı veren bir nefesle, umutsuzluktan neşeli alaycılığa geçti. "Ama Florida'da kendi dedektiflik ajansımızı açabilirdik, Özel Dedektifler, Spencer ve Lily, ne kadar önemsiz olursa olsun, hiçbir dava çözülmeyecek. Tütün çiğneyebilir, bir akvaryumda yılan besleyebilir ve her cümleyi kâseye bir tükürükle noktalayabilirdik. Ben sevimli kovboy çizimleri ve kısa bir etek giyebilirdim, *hepsi bu kadar mı Dedektif O'Malley, hepsi bu mu* diyerek yüksek topuklu ayakkabılarla dolaşabilirdim."

"İşte bu," dedi Spencer onu öperek, "çok güzel bir rüya."

Cabo San Lucas

DiAngelo, Lily'nin kemoterapisini kesti. Ağrı için Vicodin, enfeksiyonlar için antibiyotik verdi ve evine gönderdi. "Acı çok kötüleşirse tekrar gel, sana morfin vereceğiz."

"Peki ya kemik iliği örneklerinin sonuçları?"

"Bunlar için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Her ihtimale karşı Uluslararası Donör Kayıtları'na da bakıyoruz. Ve senin, Dedektif O'Malley, ondan da örnek alacağız."

Lily, DiAngelo'yu izliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Olabildiğince iyi." Sahte bir tebessümle gülümsedi. "Merak etme. Sana bir donör bulacağız. Sadece sonuçlar için biraz daha beklememiz gerekiyor."

Lily'nin midesi kemoterapi olmayınca eskisi kadar bulanmıyordu ve ağzındaki kanama durmuştu. Ama yine bacaklarının her tarafında morluklar vardı. Annesinin bacaklarına benziyordu. Yorgundu. Günbegün biraz daha güç kaybediyordu.

Resim yapmayı bıraktığı için güçten düştüğünü biliyordu.

Yine de Spencer'la birlikte Bill Bryant tarafından kurulan ve finanse edilen Polis Yardımlaşma Derneği'nin yıllık pikniğine gitti.

Pazar günü New York, Central Park, Great Lawn'da sıcak bir yaz günüydü. Spencer gözlüklerini, gömleğini ve silahını, tutması için Lily'ye verdi, Brooklyn devriye polisleriyle futbol

maçı yaptı ve Queens soygun dedektiflerine karşı beyzbol maçında oynadı. Memurların hepsi aileleriyle birlikte oradaydı; patlamış mısır, pamuk şeker, trambolin, frizbi, bira ve kuru-yemiş vardı. Müzik gürültülüydü.

New York Belediye Başkanı geldi. Emniyet Müdürü uğradı. New York Belediye Meclisi üyesi ve NYPD dostu Bill Bryant –Spencer’a Kevlar yeleği sağlayan kişi– kendini iyi hissetmiyordu ve gelememişti ama yerine zarif karısı Cameron’ı göndermişti.

Lily elinde bir bardak portakal suyu ve Spencer’ın gözlükleriyle bir meşenin gölgesine oturdu. Hava sıcak olsa da üstüne bacaklarını örtmek için beyaz kapri pantolon, sıksalaşan kollarını örtmek için beyaz, uzun kollu bir bluz giymişti. Saçsız başında hasır kenarlı bir şapka vardı. Kalabalıktan sakınıyor, kendini biraz sersemlemiş hissediyordu ama sahada ayağında topla Spencer’ı izliyordu. Spencer’ı, bir zamanlar nasıl böyle biri olduğunu ve her zaman böyle oynayıp oynamadığını düşünüyordu. En son ne zaman bunlardan birine geldiğini sormuştu ve Spencer hiç demişti. Oysa sanki yirmi yaşındaymış gibi sahada koşuyor, topa vuruyor, gülüyordu. Önünde uzanan tüm hayatıyla yirmi yaş.

Elinde mimosa kokteyliyle bir kadın yaklaşıp Lily’nin yanındaki banka oturdu. “Ben Cameron Bryant,” dedi. “Bu küçük partinin parasını kocam ödüyor. Herkes iyi vakit geçiriyor, değil mi? Bu onu memnun edecektir. Kendini iyi hissetmiyor. Senin gibi.” İçkisinden bir yudum aldı.

“Harika zaman geçiriyorum,” dedi Lily.

“Hasta mısın?”

“Hastayım.”

“Başlangıç evresinde mi?”

Lily yavaşça nefes aldıktan sonra konuştu. “Hayır.”

Cameron yetmişli yaşlarında, bakımlı, iyi görünümlü, ılımlı konuşan bir kadındı. Cameron, Lily’ye kanser olduğu zamanlarından bahsetti. Lily derdini paylaştı. İnsanlar kendilerinden

söz etmeyi severdi, Lily oturup dinlemeyi seviyordu. Cameron ona yirmi yıl önce kendisinin de meme kanseri olduğunu söyledi. Radikal bir mastektomi geçirmiş, bir dizi kemoterapi yapılmış, sonra bir daha ve bir daha tekrarlanmış, ilk on yıl aralıklı olarak savaş vermişti ve işte buradaydı, son on yıldır temizdi.

“İyileştiginize sevindim,” dedi Lily.

“Sen de iyileşeceksin. Göreceksin bak. Peki kimin karısısın?”

“Kimsenin karısı değilim. Daha yirmi beş yaşındayım.”

“Ben senin yaşındayken çoktan evliydim ve dört çocuğumdan üçü doğmuştu,” dedi Cameron.

Lily gülümseyerek meyve suyunu içti. “Eh, bugünlerde New York’ta biz kızların nasıl olduğunu biliyorsunuz. Artık genç yaşta evlenmiyoruz. Ya da çocuk sahibi olmuyoruz. Kendimizi keşfetmekle çok meşgulüz.”

“Peki kendini keşfettin mi, canım?”

“Evet,” dedi Lily. “Onunla kendimi keşfettim.” Sahayı gösterdi ve Spencer’a gelmesini işaret etti. “Sizinle tanışmayı çok isterdi. Yelek için size bizzat teşekkür etmek ister. Ama gözlüğü olmadan beni görebileceğini sanmıyorum. Uzağı göremiyor. Spencer...” Lily bağırmağa çalıştı ama son zamanlarda hiçbir kelimesinin artık ünlem işaretleriyle bitmediğini keşfetmişti.

Ama Spencer onu gördü, duydu ve yanına geldi; ter içinde, soluk soluğa ve mutluydu. Gömleğini giydi ve Lily onu tanıştırdığında Cameron, “Biliyor musun, ben de onun gibi kendimi iyi hissetmediğimde, doktorlar en iyi şeyin biraz uzaklaşmak olduğunu söylüyorlardı. Bazen sadece birkaç günlüğüne kaçmak gerekir.”

Spencer başını salladı. “Bu iyi bir fikir. Lily’ye biraz iyileşir iyileşmez onu Maui’ye götüreceğimi söyledim.” Spencer sırıttı. Lily güldü.

Cameron şakaya katılmadan, ciddi ciddi konuştu. “Ah, hayır, neden orası? Yani Maui güzel, birçok kez oraya gittik

ama eğer gerçekten cenneti istiyorsanız, Cabo San Lucas'a gitmelisiniz. *Orası* tanrılara layık bir yer."

Spencer orayı hiç duymamıştı. Cameron onlara, Baja Yarımadası'nın güney ucunda, her tarafı suyla çevrili bir yer olduğunu ve Bill'le ikisinin okyanusun hemen üzerinde küçük bir kulübeleri olduğunu söyledi. "Evet, Bill'le ikimiz tüm dünyayı dolaştık ama yıl dönümümüzde sadece oraya gidiyoruz, büyülmüş bir yer." Gülümsedi. "Mayıs ayında elli birinci yıl dönümümüzü kutladık. Elli bir yıl evli olmayı hayal edebiliyor musunuz?"

Lily, "Aynı adamla mı?" dedi.

Spencer güldü, sonra dikkatle Lily'den gözlüğünü alıp taktı. "Yıl dönümünüzün Mayıs ayında olduğunu mu söylediniz?" Spencer'ın gözleri Cameron'a odaklanmıştı.

"Evet, 15 Mayıs. Mayısın ortası."

"Ah," dedi Spencer. "Yani sadece bir günlüğüne mi gidiyorsunuz? Meksika'ya kadar uçmak için uzun bir yol, değil mi?"

"Ah, hayır, bir haftalığına gidiyoruz. İki ya da üç gün önce gidiyoruz ve sonrasında iki üç gün daha kalıyoruz."

"Kulağa harika geliyor," dedi Spencer, ellerini koluna koymuş, hafif bir sesle *Spencer, lütfen* diyen Lily'ye bakmıyordu. "Her yıl mı gidiyorsunuz? Geçen sene de mi? 14 Mayıs civarında mı?" Gözünü kırpmadan Lily'ye bakıyordu.

"Elbette." Cameron kaşlarını çatı. "Geçen sene elliinci yılımızdı! On günlüğüne gittik. Onundan yirmisine kadar sanırım. Orada küçük bir aile toplantısı da oldu." Cameron gülümsedi. "Yedi torunumuz var, çok eğlendiler."

Lily tırnaklarını koluna geçirmiş, Spencer'ı bırakmıyordu. "Teşekkür ederim, Bayan Bryant," dedi alelacele, gergin bir şekilde. "Artık gitmemiz gerekiyor. Sizinle tanışmak bir zevkti."

Spencer, "Ah, evet," dedi. "Cabo San Lucas hakkında bilmediğim bir sürü şey öğrendim."

“O zevk bana ait. İyi bir dinleyicisiniz, Dedektif O’Malley. İkiniz de öylesiniz,” dedi Cameron. “Ve her zaman şuna inanmışımdır: Dinlemezsensiz öğrenemezsiniz.”

“Haklısınız,” dedi Spencer. “Özellikle benim iş kolumda.”

Cameron gittikten sonra Spencer boş boş dururken Lily kolunu tutarak ona döndü. Elleriyle onu sıkıyor, tüm ağırlığını ona vererek tutuyordu. *Spencer, lütfen*, diye tekrarlayıp duruyordu. Spencer yavaşça ondan sıyrıldı, Lily’yi tekrar oturttu, kendisi de yanına oturdu. İkisi de banka çöküp birkaç dakika orada oturdular. Konuşmadılar. Sonra yavaş yavaş yürüyerek arkadaşlarına, Gabe’e veda ettiler ve taksiye binerek eve döndüler.

Evde, anahtarlarını, silahlarını ve cüzdanlarını dikkatle şifonyerin üzerine koydular, çay yaptılar, kola aldılar, kanepeye oturdular. Spencer ne izlemek istediğini sordu, Lily önemsiz bir şeyler dedi. *Hayvan Dedektifi*’ni izlediler, hatta güldüler bile. Yatmaya hazırlandılar, yatağa girdiler, Spencer arkasını döndü, Lily arkasını döndü ama bu sadece bir an sürdü.

“Spencer...”

“Önce senin konuşacağını biliyordum.”

“Hadi, dön bu tarafa.”

“Hayır. Seni biliyorum.”

Ama Lily’ye döndü.

“Spencer...” Sesi yalvarıyordu. “Gidip ağabeyimle konuşma demiyorum. Öyle bir şey demiyorum. Tek istediğim önce Milo’yu araman. Hepsi bu. Gidip Lindsey Kiplinger’in ailesini gör, tatilden dönmüş olmalılar. Belki sana yardımcı olacak bir şey söylerler. Lütfen, Spencer, sadece... Milo’yu aramak için birkaç gün. Bill Bryant’ın aklından çıkmış olmalı, hepsi bu, Andrew’yu New York ofisinde olmadığı bir günde kişisel günlüğüne yazmış.”

Spencer susuyordu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Lily.

“Ne düşündüğümü bilmiyorsun.”

“Biliyorum. Biliyorum. Andrew’nun mazereti geçerliliğini yitirdi. Kötü görüldüğünü biliyorum, çok kötü ama lütfen. Lütfen. Benim için, Amy’nin Andrew’nun hediyelerini verdiği adamı aramak için sadece birkaç gün.”

Spencer sessizdi.

Sonunda konuştu. “Milo’nun kim olduğunu kim bilir biliyor musun? Ağabeyin. Biliyor ve Milo’nun adını ne zaman sesli dile getirsem acı içinde irkiliyor. Biliyor ama söylemiyor.”

Uyudular.

Ertesi sabah erkenden ve aydınlıkta Spencer’la Gabe, Lindsey Kiplinger’in annesiyle konuşmak için Port Jefferson’a doğru yola koyuldular. “Hazırla kendini,” dedi Spencer. “Yaslı bir ebeveynle uğraşıyoruz. Kravatını düzelt, kibar ve ciddi görün.”

Lindsey Kiplinger’in annesi onları gördüğüne sevinmedi. Onları mutfağına götürdü ama sanki polis çağırmak istiyormuş gibi hareket ediyordu. İhtiyatlı davranıyordu ve bunu agresif bir şekilde konuşarak belli etti. “Ne gibi sorularınız olabilir bilmiyorum. Kızım öleli beş yıl oldu.”

“Ve bunun için çok üzgünüz, Bayan Kiplinger,” dedi Gabe talimat verildiği gibi, ciddiyetle. Düzgün kravat ve sempati konusunda berbattı. Her zaman birini sopalamak istemiş gibi görünüyor ve konuşuyordu. Anne arkasını döndüğünde, Spencer ona dirsek atarak fısıldadı. “Kapa çeneni, olur mu?”

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Lanet çeneni kapatarak yardım et.”

Mutfak masasına oturdular. Kadın onlara istemeye istemeye kahve teklif etti. Gabe kabul etti, Spencer her ikisi adına reddetti. “Hayır, Hayır, Bayan Kiplinger, teşekkürler ama gerçekten acele etmemiz gerekiyor.” Sanki kanıtlarmış gibi ayağa kalktı ve Gabe’i de kaldırdı. “Bakın, bu kadar genç birini kaybetmek, özellikle sarhoş halde araba kullanırken kazada kaybetmek korkunç bir şey. Çarpıp kaçmış mıydı?”

Bayan Kiplinger onlara Rusça konuşuyorlarmış gibi bakıyordu.

“Neden bahsediyorsunuz?” dedi. “Kızım sarhoşluk yüzünden ölmedi.”

“Öyle mi? Eminim notlarımda...” Spencer boş not defterini çıkardı ve sayfalarını çevirmeye başladı.

“*Savaş ve Barış*’ın tüm sayfalarını karıştırırsan işe yaramaz. Kızımın neden öldüğünü biliyorum ve içkiden değildi.” Elindeki kupayı sımsıkı tutuyordu. “Bir çeşit halüsinasyon ilacıydı. Otopsi yaptılar, kanında büyük miktarlarda meskalin denen bir şey vardı.”

Spencer yavaşça not defterini kapattı. “Bu korkunç. Ama meskalin genellikle ölüme neden olmaz, araba kazaları...”

“Kullanan kişi arabayı Superstition Dağları’nda bir uçuruma sürdüğünde neden oluyor.”

“Ah. Ben fark etmemişim, o...”

“Kızım yapmadı. Ne tür notların var, arabayı kızım kullanmıyordu, lanet erkek arkadaş yaptı!”

Spencer not defterini açtı, bu sefer gerçekti. Bunları gerçekten yazması gerekiyordu. “Bu korkunç. Ailesine bir taziye ziyaretinde bulunmamız için erkek arkadaşının ismi var mı?”

“Taziye mi? O piç ölmedi ki.”

Spencer not defterinden başını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Hayır, o aşağılık herif yaşadı. Eve hiç dönmedi. Garip bir uyuşturucu gezisi yaptılar, kaza yaptılar, Lindsey’ın öldü ve çocuk ciddi yaralanmalar geçirdi, bilemiyorum. Ailesinin biz dava açmayalım diye yaraları konusunda yalan söylediğini duysam hiç şaşırmam. Ama geri dönmedi, bunu biliyorum.” Gözlerini kısarak onlara baktı. “Bu arada tüm bunlar ne demek oluyor?”

“Arabada sadece Lindsey’yle ikisi mi vardı?”

“Arabada, evet. Sanırım bu işe karışan bir grup vardı, neyse ne.”

“Söylesenize, Bayan Kiplinger, Amerika Yerlileri Kilisesi hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Ah, çocukların katıldığı bazı aptalca şeyler. Bunu daha sonra duydum.”

“Lindsey de bu işin içinde miydi?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü *onu* bulmaya çalışıyoruz.” Spencer ona Milo’nun resmini gösterdi. Kadın geri çekildi, gözlerini biraz daha kı-sarak baktı, sonra daha önce böyle bir yüz görmüş olsaydı hatırlayacağını söyledi. Ama Spencer, Milo’nun gözlerindeki bir şeyin Bayan Kiplinger’a tanıdık geldiğini söyleyebilirdi.

“Bize kızınızın erkek arkadaşının soyadını verirsiniz yola koyulacağız.”

“Clark. Old Post Yolu’nda yaşıyorlar. Neden öğrenmek istiyorsunuz?”

Spencer insanların neden bu kadar çok soru sorması gerektiğini anlamıyordu. Gabe aniden daha az kaba davranarak yanıtladı. “Ciddi bir şey değil. Sadece birkaç soru soracağız. Çok teşekkürler, gerçekten yardımcı oldunuz. Şimdi iyi günler. Ve iyi şanslar.”

Arabalarına bindiklerinde Spencer, “İyi günler ve *iyi şanslar mı?*” dedi.

“Ah, sadece böyle durumlarda donup kalıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek istediğim sorularımı sormak ve çekip gitmek. Tüm bu incelikler boğazıma takılıyor.”

“Şaka gibi.”

“O’Malley, sence Amerika Yerlileri Kilisesi’nin tüm bunlarla ne ilgisi var?”

“Emin değilim. Çocuklar kiliseye katılırsa yasal olarak ve ücretsiz peyote veya meskalin alabilirler.”

“Kaç çocuktan bahsediyoruz?”

“Lily bana altı kişi olduğunu söyledi. Lindsey ve erkek arkadaşı. Amy ve muhtemelen Milo. Ve iki kişi daha. Altı

kişiden Clarkların çocuğu, Milo ve Amy kayıp. Amy, Lily'ye diğer üçünün öldüğünü söylemiş.”

“Bu zorlu bir keyif gezisi, dostum,” dedi Gabe.

“Öğreneceğiz. Gidip Bayan Clark'la konuşalım. Ama bana bir iyilik yap. Gülümse ve kibarca başını salla fakat ne yap yap, hiç konuşma.”

Bayan Clark, Spencer ve Gabe'le konuşmak için Bayan Kiplinger'dan daha da isteksizdi ve kapıyı açmamaya kararlıydı, böyle olunca onu izin belgesiyle tehdit ettiler. Ardından kadın dışarı çıktı; bakımlı çimleri ve çift araba yollarıyla, Long Island'ın banliyö mahallesinin orta yerinde, kollarını sımsıkı kavuşturarak verandada durdu.

Onlara değil, yeni kesilmiş çimlerine bakarak, “Hayatı mahvoldu,” dedi. “Şimdi birazcık huzura kavuştu. Neden onu rahat bırakmıyorsunuz?”

Spencer bir suç işlenmiş olabileceğinin üzerinde durarak anlatmaya çalıştı. CİNAYET MASASI'NDAN Gabe McGill bu belirsiz ifadeye ağırlık katıyordu.

“Bir suç işlendi,” dedi Bayan Clark. “Oğluma karşı.”

“Kim tarafından?”

“Birlikte seyahate gittiği serseriler tarafından. Onun ruhunu zehirlediler, beynini yıkadılar.”

“Serserilerden biri buna mı benziyordu? “ Spencer, Lily'nin Milo resmini ve ardından John Doe'nun sabıka fotoğrafını gösterdi.

“Bunun kim olduğunu bilmiyorum,” dedi, sanki Milo'nun yüzü gördüğü en korkunç şey değilmiş gibi neredeyse hiç tepki vermemişti. “Milo diye birini hiç duymadım.” Tetikte görünüyordu.

“Oğlunuz, Amy McFadden'ı ne kadar iyi tanıyordu?”

Kadın kaşlarını kaldırdı. “Peki bunun ne alakası var?” Kendini tutamayıp güldü. “Şu kayıp kız McFadden mı? Sizce oğlumu ziyarete mi gitti?”

“Bir şey diyemem. Onu ne kadar iyi tanıyordu?”

“Çok değil. Amy okulda ondan bir sınıf küçüktü. Ama arkadaşlık etmiş olabilirler.”

“Amy’nin başka kiminle gittiğini biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum. Onunla sadece oğlumla görüşen Lindsey’le takıldığı için tanıştım.”

“Oğlunuz bu yüzden mi onlarla beraber seyahate gitmek istedi?”

“Ah, Kiplinger kızından hoşlanıyormuş gibi davranıyordu ama onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Oğlum onun için fazla iyiydi.”

“O halde neden gitti oğlunuz?”

“Beyni yıkanmıştı, söyledim size. Birtakım kötü insanlara bulaştı. Bunu ona da söyledim. Lisede neler yaptığını ailene söylememek sağlıklı değil dedim. Bence bu Amy bir işler çeviriyordu. Jerry ne yaptıklarından hiç bahsetmiyordu. Her zaman çok sessizdi. ‘Ne yaptınız oğlum?’ ‘Ah, hiçbir şey.’” Kadın oflayarak iç geçirdi. “Ve sonra çekip gitti. Gitti ve onu hiç görmedik. İlk yıl ondan hiç haber almadığımda kader mahkûmu olduğunu anlamıştım. Kocama bekle bak, dedim, gecenin bir yarısı telefon gelecek. O telefon görüşmesi için bir yıl daha bekledik.”

“Peki telefon görüşmesinde ne dedi?”

“Şimdi bildiklerimi bilseydim gitmesine asla izin vermezdim. Sadece çocuk olduklarını, oyun oynadıklarını, biraz dünyayı görmek istediklerini düşünmüştüm.”

“Şimdi neler biliyorsunuz?” Spencer ondan somut hiçbir şey elde edemiyordu.

“Hepsinin öldüğünü duydum.”

“Hepsi ölmedi, biliyorsunuz. Oğlunuz yaşıyor.”

“Eğer yaşıyor diyebilersen. Ama diğerleri öldü.”

“Amy ölmedi. New York’a geri döndü.”

“Öyleyse nerede?” dedi Bayan Clark buz gibi bir ifadeyle.

“Ve Milo da ölmedi.”

“Milo hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Oğlunun nerede tutulduğunu söylemeyi kararlılıkla reddediyordu.

Oğlunun “rahatsız edilmesini” istemiyordu. Spencer ona karşı önce nazik, sonra ısrarlı davrandı, daha sonra tüm banka hesapları için mahkeme celbi çıkartmakla tehdit etti çünkü oğlunun saklandığı yere yapılan aylık ödemeler dekontlarında yer alacaktı. Bayan Clark’ın dilini ancak bu açık tehdit çözdü, Spencer ve Gabe’e oğlunun Arizona, Nogales’in hemen güneyinde, Meksika’daki St. Augustine Manastırı’nda “durduğunu” (Spencer’in değil, onun terimiydi bu) söylemek zorunda kaldı. Oğlunu neden eve getirmediğini sorduklarında Bayan Clark, “Long Island’da bildiğiniz herhangi bir Katolik barınak var mı, Dedektif O’Malley?” dedi.

“Oğlunuzun... Katolik bir barınağa mı ihtiyacı var, Bayan Clark?” dedi Spencer dikkatle.

“Ya Augustinusçulara ya da bir psikiyatri hastanesine.”

Bu, pek umut verici görünmüyordu.

Arabada Spencer, “Gabe, sanırım ikimiz kısa bir yolculuğa çıkmalıyız,” dedi.

Gabe kahkaha attı. “Evet, Whittaker anında kabul edecektir: Bellevue’ye aiten İngilizce bilmeyen Meksikalı rahibeler tarafından bakılan bir çocuk ve ona sormak için dört bin kilometre yol gidiyoruz... neyi? Milo nerede? Son peyote gezisi nasıldı? Şimdiden söyleyeyim, Meksika’ya kadar uçmak zorunda kalmayacağız. Bu çokook kötü dostum.”

Whittaker onaylamadı. “Bu, New Jersey, Pensilvanya, Delaware ya da boş yere gittiğiniz bir yer değil, O’Malley.” Eğer Spencer olmayacak bir iş için Nogales’e gitmek istiyorsa,

boş zamanında ve kendi parasıyla gitmesi gerektiğini belirtti. “Ah, icraata gelince farklı hissediyorsun, değil mi?” Sırıttı. “Birdenbire daha az önemli geliyor? Gerçi itiraf etmeliyim ki McFadden davasında Quinn'den başka bir ipucunu takip etmenizden etkilendim.”

“Evet, yani...” Ama Spencer bir şey söylemedi. Bill Bryant'ı birkaç gün daha kendine saklayacaktı.

“Neden bu Jerry Clark'ı telefonla aramıyorsun?”

“Bir *manastırda* kalıyor.”

“Ne yani, manastırda telefonları yok mu?” Whittaker omzunu silkti. “Ah, ne biliyorum ki. Belki de öyledir. Yine de gidemezsin, O'Malley. Biraz iznin var. Bunun için kullanmak ister misin? Beş yıldır bütün bir hafta tatil yapmadın. Biraz izin al, Arizona'ya git, iyi vakit geçir, biraz güneşlen. İhtiyacın var, berbat görünüyorsun.”

Spencer ne yapacağını bilmiyordu. Gidebilse bile Lily meselesi vardı. Bu kadar hastayken onu bırakıp gidebilir miydi? Ya bir donör bulurlarsa? Ya daha kötüye giderse?

Ona Jerry Clark'tan bahsettiğinde, Lily, “Aman Tanrım, git, tabii ki gitmelisin,” dedi. “Git ve cevapları al. Bunca zaman cevap almadık. Git. Ben Bill Bryant olacağım, senin şahsi polis yardımlaşma velinimetin.”

Spencer düşündü, tereddüt ediyordu. “Peki ya sen ne olacaksın?”

“Ne olmuş bana?” Gülümsedi. “Ne kadar kalmayı planlıyorsun, dedektif? Sadece perşembeden pazara kadar onay veriyorum. Pazar komedimiz için geri döneceksin. Ben iyi olacağım. Sorun olmayacak. Kemoterapi kesildiğinden beri o kadar berbat değilim, fark etmedin mi? Artık beyaz zambaklarını yere atmak yok.”

“Bunun kemoterapiden kaynaklandığını sanmıyorum,” diyerek Lily'ye sarıldı. “Gabe'in de gelmesini istiyorum.”

“Yapman gerekeni yap.”

“Ama sen sakın evden uzaklaşma.”

“Sanki uzaklaşıyorum.”

“Ve geceleri dışarı çıkma, hiçbir şey için. Ben yokken dışarıda bir devriye birimi durmasını isteyeceğim, her ihtimale karşı. Ama lütfen, kendi güvenliğin için makul önlemler al.”

“Peki.” Lily kanepede oturmuş, yumuşamış bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Ben ciddiylim. İhtiyaç duyacağın her şeyi önceden alacağım. Aksi halde Joy’u ara. Anne’i, koridordaki yaşlı Colleen’i, herhangi birini ara.”

“Prosedürü biliyorum.”

“Ve bana ihtiyacın olursa çağrı cihazımı çaldır. Bu sefer numarayı unutmamaya çalış.”

Manastırda Bir Gün

Sonora Çölü'ne hâkim renkler, aşağıda sahil kumu, yukarıda mavi gökyüzüydü; akşam olmasına rağmen hava sıcaktı, dev saguaro kaktüslerinin tepelerinde ve kollarının uçlarında beyaz çiçekler salınıyordu. Spencer manzarada ıssızlığın ötesinde, kucaklayan, kutsal ve ulvi bir şeyler görüyordu. Belki de burası Jerry adında, yaralı bir çocuk için, kötü bir yer değildi. Arabayı sürerken kravatını gevşetti, ceketini çıkardı, kollarını sıvayarak pencere camını indirdi. Gömleksiz Gabe yolcu koltuğunda çölden habersiz uyuyordu.

Küçük Augustinus Manastırı Asuncion, küçük bir kerpiç kilise, oval bir aralıktan geçilen, bir avlu etrafına konumlanmış, on altıncı yüzyıldan kalma bir manastırın binalarından oluşuyordu. Meksika'nın kuzeybatısında, ABD sınırının altmış beş kilometre güneyinde, Lily'den dört bin kilometre uzaktaydı. Başını örten siyah örtüsüyle, gözü akut iltihaplı ufak tefek başrahibeyle tepeden tırnağa siyah giyinmiş, sert görümlü iki rahibe dışarı çıkarak onları karşıladı. Oldukça iyi İngilizce konuşuyorlardı.

Rahibeler, Spencer'ın bir dedektif ya da bir Katolik olarak –*özellikle de bir Katolik olarak*, diye düşündü Spencer– kimlik bilgilerinden etkilenmemişlerdi. Kendisi ve Gabe üzerinde oldukça yargılayıcı bir haç işaret yapan ufak tefek başrahibe, şu anda tepki verdiği tek ismin Hobbit olduğunu söylemek

dışında, Jerry Clark'ın durumu hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddetti.

"Size cevap vermiyoruz, dedektif," dedi Rahibe Agnes korkusuzca.

Spencer tek kelime etmedi. Saatin geç olduğu, Jerry'nin "hiçbir şekilde" rahatsız edilemeyeceği söylendi. Rahibeler sabah konuyu tekrar gözden geçireceklerdi. Spencer ve Gabe, özellikle yaklaşık otuz rahibenin uzun masalarda oturdukları ve ekmeklerini paylaştıkları yemek odasına açılan iki açık kapıdan geçerken, temkinli bir hızla yatacakları yere götürüldüler. Rahibeler başlarını kaldırıp baktı, Gabe, "*Nezaketsiz bir şekilde meraklı*," diye fısıldadı ve saygıdeğer rahibe, "Oyalanmayın lütfen," dedi. Aceleyle odalarına götürüldüler, sonunda domuz pastırmalı fasulye, pilav, tekila ve çay getirildi. Bol miktarda domuz pastırması, oldukça yetersiz tekila vardı. "Spencer, havada bir şeyler hissediyor musun?" diye sordu Gabe, tüm diğer yemekler ve içecekler bittikten sonra çayının son yudumunu içerken.

"Hayır, ne gibi?"

"Bilemiyorum. Acaba yıllardır iki erkek şöyle dursun, hiç erkek görmemiş üç düzine genç kızın nefeslerindeki erotizm yüklü hava olabilir mi?" Gabe sıırttı. "Mahkûmlar dışında."

"Sanırım kutsal bir manastırda saygısızlık ediyorsun," dedi Spencer da ona sıırtarak. "Uyu. Önümüzde uzun bir gün var."

"Uzun bir gece olacak," dedi Gabe.

Spencer'ın biraz daha tekila için can attığı karanlık, yalnız saatlerle, gece gerçekten yavaş geçti.

Ertesi sabah başrahibe ve diğer rahibelerle buluştuklarında Gabe'in ağzından çıkan ilk sözler, "Peki onun nesi var?" oldu.

"Artık onu görmek istiyoruz," dedi Spencer, daha az agresif bir tavırla.

Dedektif McGill'e gözlerini kısarak kınamayla bakan rahibelerden yanıt gelmedi. Spencer, katı Katoliklikle geçen

çocukluğundaki rahibelerin derin kaygılarını birden hatırlayarak eveleyip geveledi ve sonunda ellerini dua eder gibi kavuşturarak, “Başrahibe, bu iş çok ciddi,” dedi. “Hastanızın hasta olduğunu biliyorum ama genç bir kızın hayatı tehlikede. Onu bulmamıza yardımcı olacak bazı bilgiler verebileceğini düşünüyoruz.”

Başrahibe hareketsizdi. “Kız yeni mi kayboldu?”

“Evet!” dedi Spencer, bunun durumun aciliyetini görmesine yardımcı olacağını düşünüyordu ama başrahibe, “Eh, işte bu kadar,” dedi. “Avluda temiz hava almak dışında dört yıldır odasından çıkmadı. Hiçbir şey bilmiyor.”

Spencer derin bir nefes alarak tekrar denedi. “Bu kız beş yıl önce tanıdığı biriydi.”

“Noel için gelen ailesi dışında hiç ziyaretçisi yok. Telefonla konuşmuyor, doktorlarla neredeyse hiç konuşmuyor. Onu bize getiren deneyimlerden ya da geçmiş yaşamından nadiren bahsediyor. Yanlış yerdesiniz, dedektif. Burada hiçbir cevap bulamazsınız.”

Spencer dil döktü ve biraz daha sinirlendi, sonunda mahkeme emri çıkartarak Hobbit'i manastırdan çıkaracaklarını ve Arizona Eyalet Polisi'nin yetkisi altında olacağı Nogales Hastanesi'ne yatıracaklarını söyleyip tehdit ederek ikna etmek zorunda kaldı. Başrahibe ancak o zaman merhamete geldi ama onun (“böyle iyi ilerleme kaydetmişken”) üzülmemesi için katı emirler verdi. Üçüncü kata çıkarken Gabe fısıldadı, “O'Malley, ondan ihtiyacımız olan cevapları alsak iyi olur. Bir gece daha burada kalamam, burası beni bozmak üzere. Çok günahkârım, ayrıca on yıldır isteyerek bir kilisede bulunmadım.”

“Af dilemek için doğru yere geldin,” diye fısıldadı Spencer. “Yerinde olsam başlardım. On yıl uzun bir zaman.” O da yirmi yıldır kendi isteğiyle kiliseye gitmemişti.

Başrahibe üçüncü katta boyasız, kanvas bir duvar kaplamasının önünde durdu. “Dedektif, o, uçurumun eşiğinde.”

Hepimiz öyle değil miyiz? Kanvas Spencer'ın çevresel açıdan ilgisini çekmişti. Lily bununla harikalar yaratabilirdi. Neden kasten boş bırakılmış ve sanki resimmiş gibi duvara asılmıştı? Neden boştu? İçeriği *Jerry* doldursun diye miydi?

"Jerry'nin başka koruması yok. Çok toy, savunmasız. Hepsini ondan sökülüp çıkarılmış. Onu uçurumdan döndürmek için dua ve yatıştırıcı sesler kullanıyoruz. Ama bütün gün orada duruyor. Artık kim olduğunu bilmiyor. Günlerini ya katatoni ya da derin bir panik halinde geçiriyor. Öldürüldüğünü, diri diri gömüldüğünü hayal ediyor; odasında zehirli yılanlar, yatağında engerekler, duvarlarda akrepler görüyor; her şey onu aşırı korkutuyor. Bazen yeni insanlar gördüğünde –doktorlar, sosyal hizmet uzmanları, hatta rahibeler– canlı detaylarla orijinal travmasının bir dizi anısı tetikleniyor. Bu yüzden genellikle ziyaretçilere izin vermiyoruz. Geçmişe dönüşlerden sonra iyileşmesi haftalar veya aylar sürebiliyor. Korkularıyla kendini dövüyor. Onu duayla avutuyoruz."

"Bu nasıl işe yarıyor, başrahibe? Şimdi beş yıl olmuş. Benliği iyileşti mi?"

"Bu bir süreç dedektif."

"Uzun bir süreç sanırım." Spencer'ın gözleri boş tuvalin üzerindeydi.

"İyileşmedi. Hiç iyileşemeyebilir. Söylüyorum size, pek konuşkan değil ve en küçük şeylerle allak bullak oluyor. İçeri sizinle birlikte ben de gireceğim, ona karşı ılımlı davranmanız gerekiyor. Dedektif, dinliyor musun?"

"Anlaşıldı, başrahibe." Spencer ona döndü. "Söylediğiniz her sözü duydum ve elimden geldiğince yatıştırıcı olacağım. Ama gidip onunla yalnız konuşmam gerekiyor."

"Orada *bana* ihtiyacı var."

"Beş dakika sızdır yapmak zorunda olacak. Eğer benimle konuşursa beş dakikadan fazla süresine ihtiyacım olmayacak. Bu arada, burada cep telefonu çekiyor mu?"

“Cep telefonu mu?” dedi başrahibe, sanki şeytan için sinyal soruyormuş gibi.

Spencer içini çekti. Çağrı cihazı bile aralıklı çalışıyordu. Dün erken saatlerde Tucson’a geldiğinden beri Lily’den haber almamıştı. Her şeyin yolunda olduğunu umuyordu.

Boş oda küçüktü ve nedense görkemli değildi ama manastıra uygun görünen dağlara bakıyordu. Beyaz çarşafı yatak, beyaz bir lamba, kilim desenli bir dokuma, pencerenin yanında bir koltuk. Koltukta ufak tefek, zayıflamış bir adam oturuyordu, bacakları olmadığı için daha küçük görünüyordu. Spencer, sadece yirmi altı yaşında, hâlâ bir çocuk olmasına rağmen onun kaç yaşında görüldüğüne, bu kadar yaşlı görünmesine şaşırmişti. Birden *keşke Lily’yi yalnız bırakmasaydım* diye düşünmeye başladı.

Eylemde Bir Anarşist

Lily öğleden sonra kiraz almak için dışarı çıkmıştı. Gerçekten bir şeyler yiyecekmiş gibi hissediyordu. Bunda bir yanılma yoktu, belki de kanı mısır şurubu gibiydi ama Lily kemoterapi olmadan daha iyiydi. Binasının önünde oturan devriyelere el salladı ve merdivenlerden ağır ağır dairesine çıkmaya başladı. *Kesinlikle taşınma zamanı geldi*, diye düşündü. Merdivenler kokuyordu. Ayda bin beş yüz dolar veriyordu ve apartman her zamankinden kötü kokuyordu, sanki bir zamanlar dışarıda olan evsizler artık gidecek bir yer bulamayıp içeriye yerleşmişler gibiydi. Merdivenleri tırmandıkça koku daha da kötüleşiyor, Tompkins Square Park'ı eve taşıyordu.

Evinin kapısını açınca leş gibi koku tüm gücüyle yüzüne çarptı. Tiksintiyle soludu, nefesini tuttu ve çığlık atmaya çalıştı. Kanepesinde cam gözlü adam oturuyor, pis kokusu örtülerini, minderlerini sarmalıyordu.

Lily kaçmak için anında döndü, koşacaktı ama adam, atik ve çevikti, yerinden fırladı, onu yakalayarak eliyle ağzını kapadı. Yüzü, şişmiş kırık burnu, deli gözleri hemen yanındaydı. Kaşlarının üzerindeki, sözcüklerden oluşan dövmeler. Lily şimdi bu kadar yakinken dövmeleri okuyabiliyordu. Bir kaş üzerinde Aryan, diğerinin üzerinde Onuru. Boğazında orak çekiç, yüzünde Aryan Onuru dövmeleri vardı. Lily'yi içeri sürükledi, kapıyı kapattı ve sürgüledi. Pis kokusu boğucuydu, sanki bin yıldır yıkanmamış adam üstüne atılıyormuş

gibiydi, Lily bilinçaltındaki küçük bir memnuniyetle iğrenç eline öğürdü ve kustu.

O zaman adam görünür bir tiksintiyle –Lily’den tiksinimişti!– Lily’yi bıraktı. Onu mutfığa itti ve Lily elinden geldiğince temizlendi. Adam kâğıt havluyla üstünü silerek tekrar kanepeye oturdu. Eh, kanepesi için buraya kadardı. Adamın gözleri ona odaklanmıştı. Lily konuşmayı başardı. “Ne istiyorsun?” dedi.

Adam kıpırdamadan, kaskatı oturuyordu, buz gibi cam gözleri sanki hedef tahtasıymış gibi Lily’ye kilitlenmişti. Bu kişinin, parfümünü kokusunun hafifliğine göre seçen, giyinmeyi seven, eğlence düşkünü arkadaşıyla ne ilgisi olabilirdi? Pis kokusunu bir lanet gibi beraberinde taşıyordu.

Adam konuştu. “Amy nerede?” dedi gırtlaktan gelen bir Amerikalı sesiyle. Bazı harfleri bozsa da Lily söylediklerini anladı. Sanki ağzında kirli bir bulaşık bezi varmış gibi konuşuyordu.

“Ne?” Bu bir cevap değil, solumaydı. Adamın sorusu Lily’nin yüreğinde ziller çaldırıyordu.

“Hangi kızımını telaffuz edemedim? Amy nerrede?”

Lily kekeleydi. “Bilmiyorum.” *Senin bildiğini sanıyorduk.* “*Sen” bana bu soruyu nasıl sorabilirsin? “Sen” bilmiyorsan kim bilecek?*

Adam teatral bir edayla iç geçirdi. Öne doğru oturdu ve ölü gözlerle Lily’ye baktı. “Tikkatle dinle,” dedi ve Lily her sözcüğü anlasın diye yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Amy’nin eşyalarını kapısında bırakmış olmanı sevdim.” Amy’nin hâlâ sarkan küçük, oyulmuş plaketi ni işaret etti ancak Lily’nin bakışları işaret eden parmağını takip etmedi. “Ama yatak odasını kendi stüdyon yaptın. Sokakta bir avare gibi sattığın onca resim, hepsi burada yapıldı.” Sesi son derece alaylıydı. “Artık biliyorum. Onun odasını kullanıyorsun. Sanki geri gelmeyecekmiş gibi. O halde bir şeyler biliyor olmalısın. Amy nerede?”

“Sen kimsin?” Buraya nasıl girmişti? Polisler dışarıdayken! Arka kapıdan, bodrumdan gelmiş olmalıydı.

“O gece parkta gördüğünde beni tanıdın. Amy sana benden bahsetmiş olmalı. Ben Milo’yum. Şimdi, ona ne yaptınız?”

Lily arka tarafa, onun karşısındaki duvara, Amy’nin kapısının, Amy’nin plakentinin yanına doğru sendeledi. “Bir yıldan fazladır onu arıyoruz,” diyebildi sonunda.

“Yalan söyleme bana. Ne yaptığını biliyorum, onu aramıyordun. Hastalandın, kendinle ilgileniyordun. Bir yerden para aldın, onu harcıyordun, Smith Barney’yle yatırım yaptın. Senin dedektifle küçük bir komedi oynuyordun, sanki hakikati kışından bulabilirmiş gibi. Ama ben oynamaktan yoruldum. Oyun bitti. Bana hemen Amy’nin nerede olduğunu söyle.”

“Bilmiyorum!” Lily’nin sesi tiz ve keskindi. Başının yukarısındaki, bir duvara yerleştirilmiş elli saate baktı. Arizona’da saat kaçtı? Burada akşamüstü olmuştu.

Milo haşın, boğuk bir sesle güldü. “Evet! Saatlerin geçen zamanı belirtmesi çok sanatkârca. Ve görünüşüne bakılırsa fazla zamanın yok. Birkaç saat daha satın almak ve saati geri almak, yavaşça ayarlamak, sana birkaç dakika daha verip vermeyeceğini görmek isteyebilirsin.”

Lily gözleriyle kapıyla arasındaki mesafeyi hesapladı.

“Dedektif gelmiyor. Cuma senden izin günü. Bu gece içiyor, metresini Soho’da kollarında taşıyor.” Milo çürük dişlerini göstererek güldü. “Onu da takip ediyorum. Onu, seni takip ediyorum. Ama bak sana ne diyeceğim, onunla ya da seninle ilgilenmiyorum. Sadece iki kişiyle ilgileniyorum. Biri Amy. Diğeri kim olduğunu biliyor musun?”

Lily başını iki yana salladı, diğeri duymadan yere çöktü.

“Diğeri de ağabeyin, saygıdeğer milletvekili Andrew Quinn.”

Lily inledi. *Aman Tanrım. Neredesin Spencer, neredesin?*

“Sence ağabeyin Amy’nin nerede olduğunu biliyor mu? Çünkü o biliyorsa sen de biliyor olmalısın.”

“Bilmiyor. Ve bana hiçbir şey anlatmıyor.” *Andrew bana hiçbir şey söylemedi, Amy hiçbir şey söylemedi. Ne yapacağım ben? Spencer, Spencer.*

Lily yapabileceği tek şeyi yaptı. Bayıldı.

Kendine geldiğinde ahşap zemindeydi; Milo hâlâ kanepede oturmuş, kayıtsızlıkla ona bakıyordu. “Su içmek ister misin?” diye sordu. “Sana biraz eroin ikram ederdim ama korkarım sahip olduğum tek şey senin durumun için iyi olmayacak fakat bana çok iyi gelecek.” Yırtık pırtık kıyafetinin kolları yukarı sıvanmıştı. Lily akşamüstünün bu kadar aydınlık olmamasını, kolunun iç tarafındaki çirkin siyah ve mavileri ortaya çıkarmamasını diledi. Diğer önkol dövme semboller mozaiktiydi, iç içe geçmiş yeşil İslami hilaller, kırmızı orak çekiçler ve siyah gamalı haçlarla kaplanmıştı.

Üst kolunda çoktan sıkılmış bir lastik bant vardı ve iğne elindeydi. “İğne konusunda hassas değilsin, değil mi Lily? Muhtemelen değilsin çünkü iğneler ölümü senden uzak tutuyor.” Milo yine dişlerini gösterdi. “Ama çok uzakta değil. Sadece koridorda.”

İğne etinin içine girdi ve başparmağıyla ucunu bastırdı. Neredeyse anında gözleri parladı, başı geriye kaykıldı. Ağzından garip, gurultulu sesler çıkıyordu.

Belki de aşırı doz aldı, diye düşündü Lily, içinde çok büyük bir panik vardı. Milo’nun kafası hâlâ gerideyken telefona doğru süründü ve ince gömleğinin altına sakladı. Kapıya doğru ilerlemeye devam etti ama Milo gözleri yarı kapalı başını kaldırınca donakaldı, sonra telefonda arama tuşuna basıp el yordamıyla çağrı cihazının numarasını tuşladı. Bir saniye bekledi, mikrofondaki parmaklarıyla Spencer’in bir numara bırakıp sonra 9-1-1-9-1-1-9-1-1-9-1-1-9-1-1 tuşlamasını söyleyen sesini bastırdı.

911'i aramaya karar verdi. Tuşlamayı başardı ama konuşamadı çünkü şimdi Milo öfkeyle kendisine bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Lily kapatma düğmesine basarak yerde kaldı. "Sana söyledim, Amy'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Bilseydim onu bulamaz mıydık sanıyorsun?"

Milo yine içini çekti ama şimdi mutlu görünüyordu. Vücudu, dayak yemiş yüzü kadar gevşemiş ve sersemlemişti.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı Lily.

"Ne yani, Amy en iyi arkadaşı Lily'ye benden hiç bahsetmedi mi?"

"*Kimsin* sen?"

"Biz devrimiz, Amy ve ben," dedi Milo gülünç bir zaferle. "İşlerin düzenini değiştirmeye geldik."

Telefon çaldı. Lily'nin gömleğinin altında, sakladığı yerde çalışıyordu. Spencer!

Milo kaşlarını kaldırdı. Cam gözleri kısıldı, hayalet gibi görünüyordu, sürekli dayak yemiş, yaralanmış, dövmeli, bir hayalet gibi beyazdı. Sanki ölümler diyarından Lily için gelmişti, mahşerin atlısı gibiydi. Lily arayanın kim olduğunu okuyamadı. Sadece konuş tuşuna basarak bağırdı: "Spencer! Yardım et bana..."

Milo sanki bir rüyadaymış gibi yavaş yavaş ayağa kalktı ve Lily'nin yüzüne vurarak onu yere devirdi.

Massacre Grounds

Başrahibe haklıydı, Hobbit konuşmak istemiyordu. Pencerenin yanında oturuyor, ses çıkarmıyordu, Spencer'la Gabe'e kaçmak bir bakış bile atmamıştı. Daha az tehditkâr görünmek için yatağa oturdular ama bu ona daha tehditkâr gelmiş görünüyordu çünkü ikisi ayağa kalkana kadar vücudu kasılarak seğirip durdu.

Bu yüzden ikisi ayağa kalktı, Hobbit oturuyordu, daha sakindi ve pencereden dışarı bakıyordu. Ona Amy McFadden'ı sorduklarında gözlerini kırptırdı ama cevap vermedi. Lindsey Kiplinger'i sorduklarında gözleri doldu ama cevap vermedi. Milo'yu sorunca titremeye başladı. Milo'nun resmini gösterdiklerinde ağladı.

Nihayet! Milo'yu tanıyan birisi vardı! *Ah, şu cin fikirli Lily.*

Ama Hobbit sessiz sessiz ağlıyordu. Spencer, ihtiyaç duydukları bilgiyi alana kadar gitmeyeceklerini söyledi. "Buradayız çünkü Amy kayboldu, Hobbit. Milo diye bilinen bu adam şüpheliler arasında. Bize Milo'nun kim olduğunu ve Amy'yle ne ilişkisi olduğunu söylemen gerekiyor." Bu, Spencer'ın cam kenarında oturan enkaz için söyleyebileceği en basit şeydi. Cevabını bekledi, sessizlik uzuyordu. Gabe'in sabrı yoktu; içten içe hüsrarla kaynıyordu. Hobbit'i tehdit ederek cevapları alıp yola çıkmak istiyordu. Gabe Cinayet Masası'nda, tehditten başka hiçbir şeyin işe yaramadığı çok fazla insanla uğraşmıştı. Ama Spencer her sorgulamanın farklı olduğunu biliyordu. Faille bağ

kurmanız gerekiyordu ve bu bazen oturan kişi sizinle konuşacak kadar rahatlayana dek bir manastırda boş boş durmak anlamına gelse de öyle olacaktı.

Gabe ve Spencer volta atıyorlardı. Hobbit bundan hoşlanmadı. Spencer koltuğunun yanına, lotus pozisyonunda yere oturdu. Hobbit bundan biraz daha hoşlanmış görünüyordu.

Spencer ellerini çadır gibi birleştirmiş, bağdaş kurmuş otururken tekrar sordu. “Milo kim, Jerry?”

Hobbit günün ilk tutarlı sözlerini söyledi. “Benim adım Hobbit.”

“Milo kim, Hobbit?”

Hobbit’in cevap vermesi beş uzun dakika sürdü.

“Kilise, Milo’nun Mesih karşıtı olduğunu söylüyordu.”

“Amerika Yerlileri Kilisesi mi?”

“Milo oradan atıldı.”

“Kilise Milo’ya neden Mesih karşıtı diyordu?”

Sessizlik.

Hobbit put kesilmişti. Göz teması kurmuyordu.

“Kilisenin Hristiyan ilkelerini takip ettiğini bilmiyordum,” dedi Spencer, sakın sakın parmak uçlarını birbirine bastırarak.

Yedi dakika geçti. Spencer içten içe kaynadığını hissediyordu. İçinde bir şeyler kabarıyor, çığ gibi büyüyerek haykırmak istemesine neden oluyordu. SÖYLE ŞUNU!

Hobbit sanki Spencer’in düşüncelerine itaat ediyormuş gibi hafif bir sesle konuştu. “Evet, Hristiyan kurallarını takip ediyor. Asuncion beni bu yüzden kabul etti. Kilise İncil’den okur, Mesih’i terennüm eder. Komünyon gerektirir. Sadece siz Katoliklerin anladığı şekilde değil.”

Ah. Demek konuşmaya zorlandığında şaşırtıcı derecede iyi konuşuyordu. Ego, ego yok, psikoz, psikoz yok; tıpkı bisiklete binmek gibi, konuşmak da unutulmuyordu. “O halde nasıl bir form alıyor?”

Uzun bir aradan sonra Hobbit, “Farklı bir form,” dedi.

Gabe, “Bir peyote formu olabilir mi?” dedi. Gabe yerde oturmuyordu, parmakları birbirine bastırılmamıştı, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Spencer ona sakın olmasını işaret etti.

“Peyote, Tanrı'nın vücut bulmuş halidir,” dedi Hobbit kibirle. “Nasıl Mesih insan biçiminde geldiyse ve ölümden sonra Tanrı'nın kendisi olarak dirildiyse, Amerika yerlileri inancında da Tanrı peyote olarak reenkarne oluyordu. Peyote aldığımızda Tanrı'yı içimize alırız. Bunu bir şeyler görmek için yapmamamız gerekiyor. Bunu arınmak için, komünyon ayini formunda yaparız, Tanrı'yla bir olmak için. Peyote sayesinde Mesih'in bedenini alıyoruz.”

“Hobbit, Hobbit,” dedi Spencer, kendisi de sabırsızlanmaya başlamıştı. “Din hakkındaki saygısızlıklarını dinlemeye hiç ihtiyacım yok, bana akıl bozan uyuşturucuların komünyon ayini olduğunu anlatıyorsun. Bana gereken tek şey...”

Hobbit, “Sana Nogales'teki şamanın Milo için neden Mesih karşıtı dediğini anlatıyorum. Milo'nun tek inancının inançsızlık olduğunu söyledi. İnancın reddedilmesi. Milo'nun bir nihilist olduğunu söyledi.” Hobbit sırtıttı. “Ve bizi tanııyordu bile.”

“Sen ve Milo birbirinizi nereden tanııordunuz?”

“Liseden.”

“Milo olmadan önce adı neydi?”

“Adı Ben Abrams'tı. Ama yeni formumuzu aldığımızda Ben Abrams öldü ve Milo doğdu, tıpkı Jerry Clark öldüğünde Hobbit'in doğması gibi.”

Spencer ve Gabe bakiştılar. Ben Abrams ismi bir yerlerden tanıdık mı geliyordu? Akli fırl fırl dönüyordu. Cep telefonu-nun çekmesini diledi, böylece görüşmeye devam etmeden önce ismi araştırabilirdi.

Hobbit, “Emindim... Milo'nun...” dedi, orada durdu ama Spencer bunun sadece bir duraklama olduğunu umuyordu ve öyleydi çünkü çocuğun ağzından bir kelime daha çıktı. “Öl-düğünden.”

“Neden öyle düşünüyordun?”

“Yaraları.” Hobbit omzunu silkti.

Yaralar mı, diye düşündü Spencer. Buna ulaşmak zorundaydılar. “Eh, ölmedi. Peki ya Milo ve Amy?”

“Amy’yle ikisi tüm bunların merkezindeydi.”

“Neyin merkezi?”

“Radikal kız ve erkek kardeşlerimizden oluşan küçük grubun. Değişmesini umduğumuz dünyayı görmek için yola çıktık.” Daha fazlasını söylemek istemedi.

“Milo gibi Amy de mi?”

“Milo kadar Amy de.”

“Birlikte miydiler?”

“Evet.”

Spencer ona tekrar Milo’nun resmini gösterdi.

“Bu un ufak olmuş, çılgın görünümlü adamla normal, orta sınıf, çekici Amy’nin birlikte olduğunu mu söylüyorsun?”

“Milo bizim şamanımızdı. Hep böyle görünmüyordu, dedektif. Milo bir zamanlar mükemmeldi.”

“Altında bu mu gizliydi?”

“Kimse görmedi. En azından Amy. Tamamen onun büyüü altındaydı. Amy’nin ev hayatı tam bir karmaşa içindeydi, debeleniyordu, hiçbir şeye odaklanamıyor, hiçbir şey bilmiyordu. Sanırım yaşı bizden küçüktü. Ve Milo onu çekti. Hükmü altına aldı.”

Hobbit gerilmeye başlamıştı. Spencer, Milo’nun herkese karşı aynı olduğunu tahmin etti ve Jerry Clark da onun tarafından pek çok kez yönetilmişti.

“Hobbit, yoldayken hayatınla ilgili ne yapıyordun?”

“Milo şuraya gidin dedi, şuraya gittik. Bane dinleyin dedi, Bane dinledik. ATWA’ya katılın dedi –Hava, Ağaçlar, Su, Hayvanlar– ATWA’ya katıldık. Amerikan Nihilist Yeraltı Derneği’ne katılın dedi, katıldık. Rus nihilistler hakkında bilgi edinmek için dediklerinde, öğrendik. Liberter komünistler hakkında,

Pentii Linkola hakkında, rasyonel hümanistler hakkında okuyun dedi, okuduk. Amerika Yerlileri Kilisesi'ne katılın dedi, Amerika Yerlileri Kilisesi'ne katıldık. Nogales'e gidin dedi, Nogales'e gittik. Özgürdük, gençtik, araştırıyorduk, ümüğümüzü sıkarak dayatılan mutlak burjuva ahlakından nefret ediyor ve bu yaşamı reddediyorduk. Başka şeylere inanıyorduk. Ve Milo'yu takip ettik."

"ATWA," dedi Spencer usulca. "Bu Charles Manson'ın küçük Ölüm Vadisi grubu değil mi?"

"Ve Amerikan Nihilist Yeraltı Derneği," dedi Gabe, "Bu da ANUS değil mi?"

"Her neyse, dostum. Deneyimliyorduk." Hobbit alayı hissedince sustu ve başka soruya cevap vermedi.

Spencer kaşlarını çatı. Yerden kalkıp beyaz çarşafı ya-tağa oturdu. Hobbit irkildi ama Spencer bu sefer kıpırdamadı. "Jerry," dedi. "sana böyle dememi istemediğini biliyorum, ya-tağına oturmamı da istemediğini biliyorum. Ama sabrım taşıyor. Çeneni aç ve benimle konuş. Her şeyi öğreninceye kadar gitmeyeceğim. Peyoteye tapınmak için mi kiliseye katıldın?"

Hobbit onaylamayarak başını iki yana salladı. "Peyote kelimesini tükürüyormuş gibi söyleme. Sana söyledim, peyote kilise için çok önemli. Kilisenin tanrısı."

"Hımm. Gerçek Tanrı için fazla yer bırakmıyor, değil mi?"

"Evet öyle. İsa'ya daha yakın ol..."

"Ne İsa'sı, Hobbit? İsa nihilizmi öğretmedi ki bu hepinizin çok iyi öğrendiği bir şey gibi görünüyor."

"Nihilizm hakkında ne biliyorsun?"

"Bir Katolik olarak, İsa hakkında bir şeyler biliyorum. Hayatın anlamsız olduğunu, tüm insani değerlerin değersiz olduğunu öğretmedi. Tüm varlığını inkâr eden bir şüpheli değildi."

"Ama o sıralardaki yerleşik dinin ve ahlaki uygulamaların reddedilmesi çağrısında bulundu," dedi Hobbit.

“Evet ama kişisel ahlakın *daha* titiz uygulanmasıyla, daha az titiz değil!” Spencer bunun saçmalığı karşısında neredeyse kahkaha atmak istiyordu.

Hobbit kıpır kıpır yerinde duramayarak konuşuyordu. “Yeni bir bilinç seviyesine ulaşmak istiyorduk.”

“Kes şunu, Hobbit, kes şu saçmalığı!” Gabe’di. “Nihilizm, ATWA, ANUS, Bane... kes şu saçmalıkları. Pervasızca LSD gezisine çıktınız. Kesinlikle birtakım şeytani oyunlar çevirerek iki yıl ülkede dolandınız. Biz inançlı, herkesi kabullenen rahibeler değiliz. Lindsey’yi öldürdüğün son peyote gezisinde ne oldu?”

Hobbit’in kollarında ve gövdesindeki seğirmeler sarsıntı halini aldı. Gözleri başının gerisine doğru kaydı.

Spencer, Gabe’e ters bir bakış attı. “Hobbit, kiliseden Milo’yla birlikte hepiniz mi atıldınız?”

“Uzun bir süre Oklahoma Komançileriyle birlikteydik. Altmış yetmiş kişi. Ateşin etrafına oturup peyote paylaşıyorduk, her birimize çok az miktarda veriliyordu. Milo için yeterli değildi. Bu yüzden aklına harika bir fikir geldi, Arizona Nogales’e gitmeliydik, kendi kaktüs avımızı yapacaktık, bulduğumuz tüm kaktüsler sadece altımızın olacaktı.”

“Ne anlatıyorsun bana?” dedi Spencer. “Peyote eroin değil.” Ya da alkol. “Bağımlılık yapmaz.”

“Değil...” Hobbit durakladı. “Ama... herkes farklıdır. Kaktüs sadece içinde olanı ama kendi başınıza göremediğinizi görmenize yardımcı olur. *Mara’akame* ya da şaman, peyote aldığınızda sahip olduğunuz görüntülerin yanınızda getirdiğiniz görüntüler olduğunu söylüyordu. Ve bu görüntüler oldukça etkileyiciydi. Zırhlarımızdan kurtuluyor, çok güzel, muhteşem şeyler görüyorduk, kendimizi kartallar, yunuslar, leoparlar olarak görüyorduk. Hiç almadıysanız şiddetle tavsiye ederim.”

Spencer öfkeyle gözlerini devirdi. “Bak ne diyeceğim, tavsiye için teşekkürler. Ama şu anda baş edebileceğim tüm görüntülere sahibim. Sadede gel. Nogales’e gittiniz, ya sonra?”

“İşte Milo o zaman kiliseden atıldı. Hemen avlanmak ve nereye gideceğini bilmek istiyordu ama *mara’akame* ona herkesin gidemeyeceğini, herkesin taze bulunan kaktüse layık görülmediğini söyledi. Bu yüzden Tatewari –ya da büyükbaba ateşiyle temas halinde olan, bilge ve sakin görünen şaman– beklememiz gerektiğini söyledi ama Milo öyle düşünmüyordu. Ertesi gün gitmek istedi. İşte o zaman şaman onu layık bulmadı. Milo’nun görüntülerinin Tanrı’yla bir olma, ‘hayatı bulma’ ile hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Milo’nun kendi içinde gördüklerine güvenmiyordu. Milo’nun içindekilerin dışarı çıkarılmaması gerektiğini düşünüyordu. Milo’nun peyoteyi bozduğunu, Yaratıcı’nın ruhunu somutlaştırmadığını söyledi. Milo’nun içindeki tüm insanlığı hor görmenin, Amerika Yerlileri Kilisesi’nde yeri olmadığını söyledi.”

Spencer, Jerry’ye sert bir tavırla sordu. “Milo tüm insanlığı hor mu görüyordu?”

Hobbit buna cevap vermedi. “Hepimize gitmemiz söylendi, bizim için artık peyote avı olmayacaktı, dans olmayacaktı.” Konuşurken kendinden geçmiş gibiydi. “Milo öfkeye kapıldı ve bu öfkeyle, şamanı peyote avlamak için alacakaranlıkta bizi çöle götürmeye zorladı.”

“Şamanı zorladı mı?”

“Evet. Onu zorla Meksika’ya götürdü. Ne deniyor buna?”

“Ağır adam kaçırma suçu.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Polis işe karıştı mı?”

“Bilmiyorum. Bu konuda ilk kez konuşuyorum. İşe karışıp karışmadıklarını bilmiyorum. Daha önce yaşanan her şeyi hatırlamıyorum, sonrasında yaşananları da. Rahibeler ne zamandır burada olduğumu söylemediler mi size?”

“Beş yıl.”

“Evet. Kefaretimin başlangıcından beri dedektif.”

“Kefaret mi?”

“Bakın, gençtik, aptaldık ve maalesef geri dönüşü olmayan hatalar yaptık. Felsefelerimize, anarşik seyahatlerimize, uyuşturucuların daha net ve daha iyi görmemize yardımcı olduğu konulara kendimizi çok kaptırmıştık. Böylece özgür irademizin ahlaksız bir cilvesi olarak, şamanı Meksika’da peyoteyi bulmamıza yardım etmeye zorladık. Kilisenin bunu bize borçlu olduğunu düşünüyorduk. Peyoteyle başa çıkabileceğimizi düşündük. Milo bize yapabileceğimizi söylüyordu. Son derece güçlüydü, Milo; o *bizim mara’akame*’mizdi. Bizim peyotemiz gibiydi. Melekleri cennetten çıkmaya ikna edebilirdi. Böylece şamanı alıp buradan çok uzak olmayan Kuzeybatı Meksika platosuna gittik ve güneş batmadan önce akşamüstünü peyote arayarak geçirdik. Hiç peyote gördün mü?”

“Hayır.” Ama Spencer başka şeyler görmüştü, *nadir ve muhteşem, sek, malt, Speyside viski*.

“Onu bulmak oldukça önemli bir şey. Tubutama’nın birkaç kilometre güneyinde meyvesiz ağaçlardan, çalılıklardan geçtik ve yarım saat içinde yüzlerce küme bulduk. Tıpkı küçük, açık yeşil kabaklar gibi, her birinin tepesinde beyaz bir çiçek vardı. Görülecek manzara. Şaman, sadece elimizde taşıyabileceğimiz kadar, en fazla birkaç tane almamızı söyledi. Ama biz çuvallar götürmüştük ve hepsini taşıyabilirdik. Hepsini aldık. Şaman, sapkınlık yaptığımızı, Tanrı’nın iradesine karşı geldiğimizi söyledi.” Jerry başını eğdi. Artık pencereden dışarı değil, yamuk yumuk ellerine bakıyordu. “İstedığimizi aldıktan sonra şamanın gitmesine izin verdik, Milo onu öldürmek istedi ama Amy uzun uzun konuşarak vazgeçirdi. Şaman serbest bırakıldığında bizi uyardı. ‘Ah, insanın kibri,’ dedi, ‘kontrol edilemeyen, anlamadığınız güçleri kontrol edebileceğinizi düşünüyorsunuz ama onlar *sizi* kontrol edecekler.’”

Spencer bu sıcak günde sırtının ürperdiğini hissetti. Pampa birkili çayırda hafif bir esinti diledi.

“Kuzeye, Superstition Dağları’na gittik, dört saatlik yolculuk...”

Spencer araya girdi. “Neden o kadar uzağa? Neden Phoenix’e kadar onca yol gittiniz?”

Hobbit gülümsedi. Dişleri kararmıştı. “Batıl inanç, dedektif. Superstition Otoyolu’ndan gittik, gece vakti Massacre Grounds denen asfaltsız bir yolu takip ederek tepelerin derinliklerine girdik ve bütün gece peyote dansı yaptık. Ateş yaktık, peyoteyi parçaladık, iç kısımlarını öğütüp sıvılarını kerpiç çömleklere koyduk, zikir çektik, şarkı söyledik, dans ettik ve dua ettik. Tamtam çaldık, su kabaklarını çaldık, günahlarımızı itiraf ettik, tapındık... Ama şimdi düşünüyorum da hepimiz bir noktada bizim için bir geri dönüş olmadığını biliyorduk ve geri dönmeye çalıştığımızda çok geç olmuştu.”

Kanser Kız ve Devrimci

Lily kendine geldiğinde rutubetli, soğuk bir yerdeydi, bacakları ağrıyordu. Desteksiz oturuyordu, çimento bodrum duvarında yana kaykılmıştı. Milo karşısında yerde oturuyordu. Bir koridordaydılar, aralarında birkaç metre mesafe vardı. Bir sıhhi tesisat sızıntısı veya aynı derecede tatsız bir şey olmalıydı çünkü altlarında kirli su birikmişti. Zemin düzensizdi, çukurdaydılar. Milo ıslak da olsa çamurlu suyun olmadığı birkaç santim yukarıda olabilirdi. Fakat Milo fark etmemiş gibi görünüyordu; dövmeli, kusurlu yüzündeki ifade bu dünyadan kopuktu.

Ağzından bir şey damlıyordu. Lily sildi, Milo'nun vurduğu yerdeki kandı. Hâlâ bu dünyaya bağlıydı.

“Seninle ne yapacağım ben, Lily? Kendi evindeydin, oturuyorduk, sohbet ediyorduk ve şimdi polisi arayarak ne yaptığına bak. Islaksın, rahatsızsın. Ve kanaman var.”

“Hastaneye gitmem gerek,” diye mırıldandı Lily.

“Ah, biliyorum.” Milo bundan başka bir şey söylemedi, sadece ona bakıyordu. “Ama sanırım seni götürmem gereken yer ağabeyinin yanı. Sence de öyle değil mi? Cep telefonun var mı? Onu aramalıyız. Ona büyük bir sıkıntı içinde olduğunu söyle. Ona Amy tarafından kaçırıldığını söyle. Bak bakalım bu konuda ne düşünüyor.”

Lily dudağını yaladı. Kanı yoğundu.

Milo cık cıkladı, sesi kulağa pek hoş gelmiyordu. “Etrafındaki herkesin kör olduğunu düşünüyorsun. Ama duvarların

bile gözleri var. Amy bana aileden bahsetti. Bir ablan her zaman çalışıyor, diğeri çocuklarıyla meşgul. Annen senin kim olduğunu bilmiyor. Büyükanenin takas edecek bir şeyi yok. Böylece ağabeyine geliyoruz.”

Amy –onun Amy’si– Lily’yi bu adama anlatmıştı. Lily’nin taciz edilme duygusu eksiksizdi.

“Ne istiyorsun, para mı? Kendim için parayı sana *ben* vereceğim. Ne kadar istiyorsun?”

Milo sessiz sessiz güldü. “Amy ve ben devrimcileriz, Lily. Devrimciler parayla ilgilenmez. Rus nihilist Mihail Bakunin’in *Catechism of a Revolutionist* (Bir Devrimcinin İlmihali) kitabını okudun mu?”

Lily başını iki yana salladı. Lağımda oturuyorlardı! Neden bahsediyordu Milo? Bu konuşan eroin olmalıydı. Etkisi ne zaman geçecekti? Ve dudağının kınaması ne zaman duracaktı? Dudağını tekrar yaladı. *Hiçbir zaman*, işte buydu. Hiç. Ta ki kirli bodrum zeminine damla damla sızarak tüm kanı tükeninceye kadar.

“Bakunin, Marx’ın, Lenin’in, çarlığın, emperyalizmin, kolonyalizmin, İslamizm’in, radikalizmin, her ‘izm’in antiteziydi. İnsanları zincirledikleri için hepsinden nefret ediyordu. Bakunin kitabında, devrimcinin kader mahkûmu biri olduğunu yazdı. ‘*Kendi özel çıkarları, ilişkileri, malları, hatta kendi adı bile yoktur.*’ İşte ben bu yüzden gerçek kimliğim yerine Milo oldum.”

“Kimdin sen?”

Milo devam etti. “*Onun tüm varlığı tek bir amaç, tek bir fikir, tek bir tutkuyla kaplanmıştı: devrim. Ruhu ve bedeniyle, sadece sözlerle değil, eylemle, sosyal düzen ve uygar dünyayla tüm bağlantılarını koparmıştır; bu dünyanın yasaları, görgü kuralları, âdetleri ve ahlakıyla. Bunun acımasız düşmanıdır ve tek bir amaçla yaşamaya devam eder: bunu yok etmek.*”

Lily doğrulup dik oturdu. Milo'nun sesinde bir şey vardı, uyuşturucu ya da evsizlikten başka bir şeyler anlatan bir hal vardı. Bu Milo kimin dünyasını yok etmek istiyordu?

"Ben buyum," dedi. "Kim olduğumu mu öğrenmek istiyorsun? Ben buyum." Öksürdü. "Bir şartla."

Lily duymaktan korkuyordu.

"Aynen öyle. Amy. O benim tutkumdu. O benim ilham perim, arzum, yardımım ve kilisemdi. Amy'siz yaşayamıyordum. Hâlâ yaşayamıyorum. Nereye gitti o? Nereye kayboldu?"

"Kimin dünyasını yok etmek istiyordun, Milo?" diye fısıldadı Lily. "Benimkini mi?"

Milo güldü. "Sen küçük, önemsiz bir detaysın. Senden daha önemli bir şeyle başlayacaktım."

Lily bakışlarını kaldırıp onun yaralarına, parçalanmış vücuduna baktı. "Bir hastaneye gitmem gerekiyor. Bak, dudağımı patlattın ve kanamayı durduramıyorum. Kanım pıhtılaşmıyor. Hastayım ben."

"Şu anda ister inan ister inanma, bu seninle ilgili değil."

"Eğer hastaneye gitmezsem takas edecek bir şeyin olmayacak," dedi.

"Önce ağabeyini görelim. Belki bize Amy'nin nerede olduğunu söyleyebilir."

"Bilmiyor."

Milo yapmacık bir kahkaha attı.

"Ve bilse de sana söylemezdi. Ağabeyim onu sevdi..."

Lily durmak zorunda kaldı çünkü Milo o kadar acı içinde bir inilti çıkarmıştı ki ses boğazından değil, parçalanmış dalağından geliyor gibiydi. Bağırması o kadar boğuktu ki Lily, tüm halsizliğine rağmen, durgun suda sürünerek böylesine sefil bir ses çıkaran yaratıktan uzaklaşmaya çalıştı.

Lily fincan gibi açılmış gözlerini kırpmadan ağzını oynatarak onun suyuna gitmeye çalıştı ama artık çok geçti, Milo yine tamamen kendi dünyasına dönmüştü, Lily'nin üzerine

atıldı; kirli elleriyle uzamış, sıskalaşmış boynunu kavrayarak onu sallamaya başladı. “Bana yalan söyleme, Lily,” diye tısladı. “Neden böyle yalanlar söylüyorsun?”

Lily konuşmaya çalıştı, “Tamam...”

“Âşık değillerdi!” diye bağırdı Milo. “Amy ona âşık değildi! Bana âşıktı, anlıyor musun? Bana.”

“Tamam... bırak...” Sesi çıkmıyordu.

“Anladığını söyle.”

“Anlıyorum... bırak...”

Milo yüzünü yaklaştırdı, ağzını açtı ve Lily öyle bir açtı ki, ışık o kadar loştu ki adam ağzını açıp tısladığında Milo’nun dili olmadığını gördü.

Lily çılgılık attı ama sesi yine çıkmadı.

“Amy ona âşık değildi,” dedi Milo ısıklık gibi bir iniltiyle. “Ağabeyini öldürecekti.”

Peyote Dansı

“Peyote dansı sırasında ne oldu, Jerry?”

“Milo bize yeterince almadığımızı söyleyip duruyordu. Sonunda ne kadar aldığımızı bilmiyorum. Oklahoma’daki normal doz küçüktü, mikrogramlaydı. Çok az. Ama bizim aldığımız... bunu düşünmek istemiyorum, ne şimdi ne de başka bir zaman. Fakat sonrasında olanlardan, çok fazla aldığımız için gördüğümüz şeylerin şekil değiştirdiğine inanmam gerek. Baştan çıktık, aşırı davrandık.”

“Belli ki bu doğru. Ne gibi görüntüler?”

“Eh, aniden aslında olduğum gibi kısa ve bodur değil, uzun boylu ve zayıf olduğuma, kanatlarım olduğuna ve uçabileceğime inandım.” Şiddetle ürperdi. “Şimdi bile bazen kafamda bir ses oluyor, bu ses, ‘Uçabilir misin, Hobbit? Hiç istedin mi? Hiç yapabileceğini düşündün mü?’ diyor.”

“Kimin sesi bu?”

“Milo’nun.”

Spencer yatakta taş gibi oturuyordu. Gabe bile yanına oturdu.

“Acaba kasıtlı olarak mı içimizi meskalinle doldurdu, bizi meskalinle zehirledi mi diye merak ediyorum...”

“Neden böyle bir şey yapsın ki? Arkadaştınız...” dedi Spencer.

“Ama ya bizimle işi bittiyse? Yolundan çekilmemizi istediye, belki de birine şamanı götürdüğümüzden ve yapacağımız diğer

şeylerden bahsetmemizden korkuyordu? Amy'yle ikisinin New York'a dönmek istediklerini biliyordum, ya onlar hakkında bilgi sahibi olarak ülke genelinde dolaşmamızı istemediyse? Bilemiyorum. Ama olanlar oldu. Petra bileklerini kesti ve kendi kan kaybedişini izledi. Hepimiz onu izledik. Bunun doğru olduğuna, Petra'nın dans ettiğine veya güldüğüne inanıyor, kan kaybettiğini görüyorduk ve Petra kan kaybederken biz de dans ediyorduk, gülüyorduk. Simon su kabakları ve kaya parçalarıyla kendini dövdü, sonra bir ağaca kendini asarak öldü. O kadar hafifçe sallanıyordu ki bir çocuk parkında, salıncakta gibi görünüyordu, çok sakindi ve çok doğru görünüyordu, sadece ip hareket ediyordu, vücudu hareket ediyordu, yalnızca bir gece esintisi vardı ve biz hâlâ peyote yiyorduk.”

“Kimdi bu insanlar, Simon ve Petra?”

“Gerçekten bilmiyorum. Sadece Ölüm Vadisi'nden aldığımız bir çiftti. Adam İngiltere'dendi. Kız Almanya'dan.”

“Amy'ye ne oldu?”

“Bilmiyorum. Aklımda iyi olarak kalmış. Sanırım Amy bizim kadar almadı. Hâlâ kontrollü görünüyordu.”

“Milo?”

“Milo... Yapamam, hayır, yapamam.” Jerry aniden kol-tuğundan yere düştü; elleri yüzünde, gövdesi spazmlar içinde, nöbet geçiriyor, tahrip olmuş güdük bacaklarıyla kıvranıyor, kafası sarsılıyordu. “Yapamam, yapamam, bakamam, yapamam, lütfen.”

Spencer onun yanında yerdeydi. “Söyle, konuş benimle. Bunu bir daha konuşmak zorunda kalmayacaksın ama şimdi konuş benimle.”

Hobbit'in, elleri hâlâ yüzünde, boğuk boğuk söylediği sözleri Spencer yanlış duyduğunu düşündü. “Milo, Petra'nın bileklerini kestiği av bıçağını alıp kendi dilini kesti.”

Kahverengi taş zeminde kıvranıyordu.

“Ama orada bitirmedi. Pantolonunu indirip penisini de kesti.”

Sersemlemiş bir ifadeyle başını çevirip Jerry’den Gabe’in şaşkın yüzüne bakma sırası Spencer’a gelmişti.

“Bundan sonra gülüşmeler kesildi. Öyle hatırlıyorum. Gülüşmeler kesilmişti, çığlıklar vardı. Amy çığlık atıyordu. Milo çığlık atmıyordu, ağzından fışkıran siyah bir çeşme vardı, ben onun dilinin cennete yükseldiğini düşünüyordum ve Amy –bilmiyorum– ona sarılmaya, yardım etmeye, kanamayı durdurmaya mı çalışıyordu? Peyoteden kalanları Milo’nun kasıklarına döktüğünü hatırlıyorum. Bunun dâhiyane olduğunu düşünüyordum, tıpkı denizyıldızının kendini yeniden oluşturması gibi, peyotenin hastayı iyileştirmesi gerekiyordu. Amy gömleğini çıkarmış karnına bastırıyordu, Milo yerde yatıyordu, Amy üzerine eğilmişti ve biz dans bitti dedik, Amy sislerin arasından bir şeyler haykırıyordu, sanırım Milo’yu götürmekle alakalı bir şeyler. Galiba bizi toprak patikadan otoyola götürdü. Amy çok iyi araba kullanıyordu. Sonra Lindsey’yle beni 88. Otoyol’da bir yerlerde minibüste bırakarak Milo’yla birlikte indi. Lindsey’yle ben yola devam ettik. Hâlâ tamamen etki altındaydık. Dolambaçlı Apache Patikası’na tırmandık, biraz daha almak, biraz daha bulmak için, bilemiyorum. Sanırım kaybolduk. Bir minibüste değil, uçakta olduğuma inanıyordum ve dağlarda o kadar yükseklerle çıkmıştık ki oksijen çok azdı, beynime gidiyordu. Lindsey’yle ikimiz uçuyoruz sanıyordum. Arabayı uçurumun kenarına sürdüğümde hiç korkum yoktu, sadece coşku vardı. Uçtuk. Lindsey’yle birlikte uçuruma *uçtum*.”

Hobbit’in elleri hâlâ yüzündeydi. “Ve işte buradayım.”

Spencer az önce duyduklarına inanamıyordu. “Milo’nun penisini kestiğinden emin misin?” dedi boğuk bir sesle.

“Onu ateşe attığını, etrafında dans ettiğini ve sonra yere düştüğünü hatırlıyorum. Penisin alevlerin içine düştüğünü ve yandığını, insan eti kokusunu hatırlıyorum; keskin ve acı,

tahammül edilemez, boğucu bir kokuydu, o gün bugündür et yiyemiyorum. Sonra Milo'nun düştüğünü, Amy'nin penisi ateşten çıkarmaya çalıştığını, başaramadığını hatırlıyorum... ve sonra ağlıyordu: 'Ben... ah Ben...'

"Aşırı bir halüsinasyon etkisindeydin. Hayal etmiş olabilirsiniz."

"Belki. Ama daha önce hiç yanık insan eti kokusu almamıştım. Ve o uçurumdan uçmayı hayal bile edemezdim."

Spencer'ın çağrı cihazı aniden ötüncü Jerry çığlık attı. Karakoldandı. Acil diyordu.

Rus Çarının Dersleri

Neden bahsediyorsun, Andrew'yu öldürmek mi? Ama Lily söyleyemedi. Dili dolaştı, korku ve acıyla öksürdü, dehşet içinde kan tükürdü. Giysisinin koluyla ağzını sildi; kendini gitgide daha halsiz hissediyor, gücü tükeniyordu. Milo'dan daha da uzaklaşmış gibi, sanki can damarı sülükler tarafından emilip tüketiliyor gibi geliyordu. Andrew! Aklı çalışmıyordu. Ağabeyini öldürmek mi? Neden söz ediyordu bu adam?

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Lily. “Amy’yle ikisi...”

“Hiçbir şey değillerdi!” diye tısladı Milo. “Hiçbir şey. Amy onu arayıp buldu, arkadaş oldu, sadece tek bir amaç için.”

Bir kez daha Lily’nin tüm hayatı, düşündüğü, inandığı ve gerçek olarak kabul ettiği her şey, lime lime parçalanarak, vücudundan zorla sökülüp koparılıyordu.

“Amy politikayla ilgilenmezdi. Siyaseti bilmiyordu. Neden bahsediyorsun?” dedi cılız bir sesle.

“Lily, evren çok geniş ve sen çok küçüksün, kendi köşeni bile bilmiyorsun. Amy radikal, tam anlamıyla, yoğun bir şekilde politiktir. Lisede politiktir, Hunter’da politiktir, benim yaşadıklarımı yaşadı, inandığım her şeye inandı. Son derece sadıktı. Bana. Sanat sadece bir numaraydı, Lily. Ve ne kadar iyi bir oyundu.” Milo kıs kıs güldü. “Amy’nin çizemediğini hiç fark etmedin mi?”

Aman Tanrım.

Islak bodrumdaki dünya artık anlamını yitiriyordu. Hayat düzelmiyordu, Lily nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Ağzını sildi ve dakikalarca konuşmadı.

Böyle şeyler oluyordu. Lily'nin yaşamı geçen yıl böyle şeyleri göstermişti, akıl ermeyecek şeyleri. Mutlu mutlu geçinip gidiyordunuz, bir şeylere inanıyordunuz, hatta sadece yaşamaktan –düşünmeden, keyifle– başka bir şeye bile inanmıyordunuz ve birdenbire bir zamanlar sizi bir arada tutan şeyler yok oluyordu. Aniden piyangoyu kazanıyordunuz. Aniden kanser oluyordunuz. Aniden Spencer hayatının tek zorunluluğunun, hiç şüphelenmediğiniz bir şey olduğunu söylüyordu. Aniden annenizin ruhunda buzla kaplı pencereler oluşuyordu. Aniden Amy kayboluyor ve zemin yükseliyor, yükseliyor, kabarıyor, kabarıyordu ve Lily sırtını bodrum duvarına yaslamış otururken patlamalara hazırlıksız yakalanıyordu. Daha yeniden kazanma umudu olamadan tüm yaşamı kaybetmeniz gerekiyordu.

Aman Tanrım.

“Ama benim bununla ne alakam vardı? Neden benimle birlikte eve çıktı? Neden beni seçti?”

Milo yüzünü buruşturdu. “Sen Amy için ‘her ihtimale karşı’ vardın, Lily. İşlerin nasıl ilerleyeceğini hiç bilmiyordu ve senin bizim tarafımızda olmanı istiyordu. Ve bak ne kadar işe yaradın. Sen benim son çaremsin, senin sayende ağabeyine ulaşacağım.”

“O halde neden yapmadınız?” dedi Lily boğuk sesle. “Neden ulaşmadınız? Ne bekliyordunuz?”

“Kim söyledi beklediğimizi? Denedik. Ona zarar vermeye çalıştık, hayatının başka biri tarafından yok edilmesinin nasıl bir şey olduğunu göstermeye çalıştık, tıpkı bizim hayatımızı yok ettiği gibi. Sadece başaramadık. Planladığımız bir girişimde başarısız olduk. Sonra bir girişimde daha. Sonra şansım ters gitti ve birkaç yıl için uzaklaştım. Ama işleri tekrar rayına koyuyorduk, ta ki Amy kaybolana kadar.”

“Milo, hastasın sen.”

“Hayır, sen hastasın, Lily.”

“İki yıl hapis yattın. Amy onu öldürecekse neden kahvesine zehir koymadı? Sen yokken neden onu öldürmedi?” Lily kendisi tüm manzarayı göremiyorsa Milo’nun da görmediğinden emindi.

“Benim dönmemi bekliyordu. Bu işte birlikteydik.”

“Peki madem onu öldürecekti, neden ondan ayrıldı?”

“Aptallık etti,” diye terslendi Milo. “Ah, oynadığın oyunu biliyorum, Lily, içime şüphe tohumları ekmeye çalışıyorsun. Ama bu sadece Amy’nin aptallığıydı, başka bir şey yok.”

“Aptallık değildi, Milo,” dedi Lily, tartışma, konuşma ve anlamama arasında korkusu azalmıştı. Başını iki yana salladı. “Hayır. Aptallık değildi. Kasıtlıydı. Bunu neden yapacaktı ki?”

“Ne ima ettiğini anlamıyorum.”

“Milo, sen hapisteydin. Sen hapisteyken ağabeyimle Amy birbirlerine âşık olmuş olamazlar mı? Belki de eskiden uzun zaman önce seninle birlikteyken, senin inandıklarına inanıyordu ama bir noktada bunlara inanmayı bıraktı. Onu öldürmek istemedi. Onu öldürmedi. Sen tekrar ortaya çıkınca, onu korumak için ondan ayrıldı. Bu doğru olamaz mı?”

“Hayır! BU BİR YALAN! Yalan bu!”

Lily, Spencer’ın kendisine söylediği başka bir şeyi hatırladı. “Sadece ondan ayrılmakla kalmadı, aynı zamanda geçen yıl beni Maui’ye gitmeye teşvik etti.”

“Evet, senin yoldan çekilmeni istiyordu.”

“Bu doğru, Milo. Suç mahalli yok. Saldırı yok, savunma yok, ama *yoldan çekti*. Ben Maui’de güvende olacaktım.”

“Senin güvende olmanı istemedi! Zerre kadar umurunda değildin sen.”

“Bu doğru değil,” dedi zorlukla Lily. “Bu doğru değil.”

Zaman sadece teorik olarak geçiyordu. Lily’nin duvara yaslanmış, ıslak betonda bayılmamaya çalışarak oturduğu 9. Sokak’taki bir binanın bodrum katında zaman durmuştu.

Milo karşısına çömelmiş, parmaklarını dizlerine vuruyor, evsiz kıyafetleri üzerinde Lily'nin kalan ömrünün temposunu tutuyordu. "Hastaneye gitmem gerekiyor, Milo," dedi. "Ben teminat değilim, mazeret değilim, rehin değilim. Hastayım ve beş dakika içinde artık işine yaramayacağım. Hemen hastaneye gitmem gerek."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Milo'da ters giden bir şeyler vardı. Eksik dilinden başka bir şey. Lily güçlü olmayı, sağlıklı olmayı, Beluga kanı yerine kırmızı kanı olmasını, beynine akçaağaç şurubu yerine oksijen pompalanmasını, yerinden fırlayabilmeyi, Milo'ya bir şeyle, belki de üç metre ötede asılı duran yangın söndürücüyle vurabilmeyi, sonra da çığlık atarak kaçıp kurtulabilmeyi diledi.

"Andrew silahlı, korunuyor," dedi Lily. "Evden kesinlikle yalnız çıkmıyor, yanında daima iki Maliye ajanı var. Ona asla ulaşamazsın. Asla. Senin gibi birini ağabeyime bir metre bile yaklaştırmazlar. Senin için arama emri çıkarıldı, her yerde seni arıyorlar. Nereye başvuracaksın, Milo? Ona nasıl ulaşacaksın?"

Milo güldü ve Lily kararmış ağzını tekrar gördü. Milo etrafa salyalar sıçrattığı neşesiz gülmesini bitirince, "Lily, hiç okulda tarih dersi aldın mı?" dedi. "Hiç Rus Çarı II. Aleksandr'ı duydun mu? Onun suikastının hikâyesi, bir azim dersidir, sebat ettiğin sürece kesinlikle herkesi öldürebileceğini öğreten bir derstir. II. Aleksandr, klasik bir devrimci kararlılığı dersidir."

Lily susuyor, tükenmiş kanın beynine çıkmasını bekliyordu. "Neden bir Rus çarından bahsediyoruz?"

"Modern devrimciyi doğurduğu için, nihilist coşkuyu, sadece insan yaşamından daha hakkaniyetli olan idealleri, sadece insanlıktan daha asil, daha görünür ve daha kalıcı olan bir ideolojiyi doğurduğu için."

"Böyle bir şey var mı?"

"Hepsi çevrende var, uyan!" dedi Milo. "Görmedin mi? Bu dünyayı döndüren her şeyi şekillendiriyor. Modern dünyada

her tarafta, eski dünyanın her tarafında. Ve bunu Rus Çarı doğurdu. Şimdi anlayamazsın, Lily, hayatını küçük, ilkel mağaranda öpüşen insanların resmini yaparak harcıyorsun ama yakında anlayacaksın.”

“Sanırım şimdi anlamaya başlıyorum,” dedi Lily ıslak betonda, yavaş yavaş yangın söndürücüye doğru ilerleyerek. Bacaklarını biraz kıpırdattı, gövdesi onu takip etti. Bir santim daha. Biraz daha. Milo fark etmemiş gibiydi. Yangın söndürücü üç metre ilerideydi. İki buçuk metre. Belki oturan bedenini on kez yana doğru kaydıracaktı. Milo’nun neredeyse çaprazındaydı. Birazdan fark edecekti ve buna hazırlıklı olması gerekiyordu. Nasıl hazırlıklı olabilirdi?

Lily ıslak zemine uzandı. Milo bunun sözünü etmedi, fark etmedi, aldırmadı. Lily kendini yukarı çekince birkaç santim daha yaklaştı.

“1879’da bir okul öğretmeni, II. Aleksandr’a suikast girişiminde bulundu,” dedi Milo. “Başarısız oldu ve on altı suç ortağı gibi o da derhal asıldı. Bir öğretmen, Lily! İşte işler böyle kötüye gitti.”

“Öğretmenler bile düzeni bozabilir, öğretmenler bile yanılmaz değildir,” dedi Lily.

“Birkaç ay sonra,” diye devam etti Milo kulak tırmalayan sesiyle, “Halkın İradesi adlı orijinal nihilist gruptan bir hizip, öğretmen Soloviev’in başaramadığını başarmaya kararlıydı. Halkın İradesi çarın trenine nitrogliserin koydu ancak yanlış hesap yapmışlardı ve yanlış treni havaya uçurdular. Sonra çarın geçtiği bir köprüyü havaya uçurmaya çalıştılar ve orada da başarısız oldular.”

“O halde beceriksiz bir terörist grubuydu, öyle mi?”

“Terörist değil! Devrimci! Radikal. Yeni bir siyasi düzen için hız kesmeden savaşan bilim insanları, akademisyenler, mühendislerdi.”

“Masum insanları terörize eden bir yeni siyasi düzen mi?

“Ağabeyinin masum bir tarafı yok.”

“Tamamen masum, Milo. Ne yaptı ki?”

“Özellikle, bir seçim çaldı.”

“Çalmadı, kazandı. Bir at yarışında burun farkıyla kazandı ama kazanmak kazanmaktır, yakın farkla olsa bile.”

Milo bir hayvan gibi homurdandı. “Yüz yirmi yıl önce, bir marangoz Kış Sarayı’nda çarın yakınında çalışmaya başladı ve yanında gizlice küçük dinamit paketleri getirerek çarşafalarının arasına sakladı. Sonunda Kış Sarayı’nın yemek odasının altında bir şaft hazırladı ve çarın akşam yemeği sırasında bomba patladı, bu daha önce hesaplanmıştı. Ama akşam yemeği ertelenmişti ve çar yine orada değildi. Patlamada başka altmış yedi kişi öldü veya sakatlandı.”

Lily sessizdi. “Sadece ikincil hasar mı?”

“Tamamen konu dışı. Kimse onları hatırlamıyor. Onlar toz oldu. Ama Soloviev’i herkes hatırlıyor, marangozu herkes hatırlıyor. Halkın İradesi’nin ana üyelerinden biri bu kısa sürede yakalandı ve polise, yapabilecekleri hiçbir şeyin çarın hayatını kurtaramayacağını söyledi.” Milo durdu. “Ve sana söylediğim de bu, Lily. Yapabileceğin hiçbir şey ağabeyinin hayatını kurtaramaz. Amy’nin yapabileceği hiçbir şey ağabeyinin hayatını kurtaramaz.”

Lily tekrar uzandı, bunu yapmak zorunda kalmıştı; dinlemek, adrenalin, panik onun için çok fazlaydı. *Spencer olsa ne yapardı*, diye düşündü. *Ah*. Spencer, gelmiş geçmiş en güçlü silahlardan biri olan 10 mm’lik otomatik bir tabanca taşıyordu. Spencer hasta olmazdı, Spencer güçlü olurdu, sağlıklı olurdu. Şimdi yapması gereken bu muydu? Hızla sağlığını kazanmak mı? Lily yerde yatarken bir iki santim daha ilerledi. Milo dalgındı, kendi sözlerine dalmıştı, Lily’ye daha yakın olmak, daha iyi duyulmak için duvarın karşı tarafında onunla birlikte yana doğru hareket etti.

“1 Mart 1881’de, II. Aleksandr kapalı bir arabayla St. Petersburg’da bir saraydan diğerine gidiyordu,” diye devam etti Milo. “Sinyal verildiğinde, Halkın İradesi üyeleri çarın arabasına bomba attı. Ve ıskaladı.”

“Gerçekten son derece beceriksiz bir grupmuş,” diye mırıldandı Lily ve bunu bir kez daha hareket etme fırsatı olarak kullandı.

“Beceriksiz ya da değil, bombalar çarın muhafızları, Kazaklar arasında patladı. Çar hasarı incelemek ve yaralı askerlerinin durumunu kontrol etmek için arabasından indi. Çar orada açıkta dururken, başka bir devrimci bombasını attı ve bu, sevgili Lily, ıskalamadı. Çar anında öldü ve patlama o kadar büyüktü ki suikastçısını da öldürdü.”

Lily bir an ilerlemeyi kesti. “İstedğin bu mu?” dedi. “İnançların için ödemek istediğin bedel bu mu? Ağabeyimin hayatı için kendi hayatını mı feda etmeye hazırsın?”

“Ağabeyinin hayatı için her şeyi feda etmeye hazırım.” Milo kafasını bir yandan diğer yana, duvara vurdu.

Lily durduğunda yangın söndürücünün altına gelmişti.

“Amerikan siyasetinde adalet yok,” diye devam etti Milo. “Fark ettin mi? Bir milletvekili çaldığı elli iki oyla iktidara gelirse, adalet bunun neresinde?”

“Kardeşıme karşı daha fazla insanın oy kullanmasını mı istiyorsun? Git bunun için uğraş, Milo.”

“O, oyları çaldı!”

“Ah, lütfen. Kes şunu. Hem neden önemsiyorsun? Neden ilgileniyorsun? Sıkıcı Edward Abrams ne zamandan beri liseli çocuklara bu tür tutkulara ilham veriyor...” Lily aniden susarak hayretle Milo’ya baktı.

“Karısı Bernadette Abrams daha fazla dayanamadığı için kendi canına kıydığından beri.”

“Aman Tanrım,” diye inledi Lily. “Aman Tanrım. Sen...”

“Ben Abrams. Çok güzel, Lily Quinn. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Lily dinlemeyi bıraktı. Milo, Ben Abrams'tı! Amy, Ben Abrams'la, Andrew'nun rakibi Edward Abrams'ın oğluyla birlikteydi! Lily onun annesini hatırlıyordu çünkü yeniden sayımdan ve Andrew'nun zaferinden sonra, kadın Abrams'ın yenilgisi yüzünden bazı suçlamaları taşımak zorunda kalmıştı. Lily, Bayan Abrams'ın hiç hoş olmayan bir şekilde Bayan Quinn'le kıyaslandığını hatırladı; Miera Quinn kadar zarif, genç ve çekici değildi. Miera, bunu Andrew'nun zaferinde daha fazla krediyi hak etmek olarak algılamış ve bu onu daha da çekilmez hale getirmişti. Ama Bernadette Abrams, ne yazık ki zaten depresyon ve diyet haplarına bağımlılıkla ilgili sorunlar yaşıyordu. Seçimden üç dört ay sonra, aşırı dozda ilaç almıştı.

Oğlu birtakım sarmala girmiş olmalıydı. Ve Amy'yi yanına almıştı.

Milo gülümsedi, korkunçtu, neredeyse dişsizdi. “Onu ele geçireceğim. Amy'yle veya Amy'siz. Amy'nin inancı biraz sarsıldı ama onunla ya da onsuz, biraz azimle Andrew Quinn'in II. Aleksandr olacağını söyledim ona.” Milo'nun yüzü soldu, derin bir ızdırap sesi çıkardı. “Ah, Amy Phoenix'ten New York'a döndüğümüzde nasıldı. Benden bile daha kararlıydı! Ağabeyinin siyasetten çekilmek zorunda kalması tüm varlığımızın odak noktasıydı. Hayatımıza anlam veriyordu, güzelliğimiz ve sevincimizdi.”

“Ağabeyimi öldürmek için komplo kurmak hayatınıza mutluluk mu getiriyordu?” dedi Lily. “Eski Mısırlılar senden memnun kalmazdı, Milo.” Kararlılıkla ellerinden birkaç santim uzaktaki yangın söndürücüye odaklanmıştı. Ama yerinden fırlayıp alması, Milo'ya dönmesi, belki de ona doğru koşması ve vurması gerekiyordu. Çok mu ihtimal dışı görünüyordu? “Ağabeyimi, bir kocayı, bir ağabeyi, bir evladı, iki çocuğun

babasını öldürme komplosu kurmak hayatınıza güzellik mi katıyordu?”

“Ah, evet,” dedi Milo. “Başıma gelen her şey onun yüzünden. *Her şey.*” Acı içinde inledi.

Lily’nin bir anlık hali yaralı bir serçe gibi geçip gitti. Geçti ve yere düştü. Doğruldu, kalçası üstünde oturdu, çömeldi. Milo oturma pozisyonunu değiştirmeyince, ayağa kalktı. Milo hâlâ kıpırdamıyordu. Yangın söndürücü Lily’nin hemen sağ tarafındaydı. Duvara tutturulmuş muydu? Bununla uğraşması, çekmesi, sürüklemesi gerekecek miydi? Dakikada 200 atarak damarlarına katran pompalayan kalbi baskıya daha fazla dayanamadı. Lily’nin dizleri tükenmeye, kolları titremeye başladı. Dudağından pıhtılaşmış kan sızmaya devam ediyordu. Milo’nun verdiği dehşet ve tehdit ondan uzaklaşıyordu.

“*Tek hayatını* ağabeyimi öldürmek için mi yaşıyordun?”

“Cinayetle dayanışma hayatidir! Bu olmazsa kayıtsızlık, memnuniyet, kabullenme ortaya çıkar. Otoriteyi reddediyoruz çünkü otorite bizi sözlerimizi ölçmeye zorluyor, anlamlarını yitiriyor. Değişim istiyoruz, radikal bir değişim istiyoruz, tüm tavizleri reddediyoruz. Ve inançlarımız nedeniyle, eylemlerimiz hayatlarımızı belirliyor. Ölçsüz bir hayata sahip olmak için ölçsüz hareket etmeliyiz,” dedi Milo.

Lily sağa döndü, yangın söndürücüyü duvardaki desteğinden çekti. Ayakta durarak yerinden söküp çıkardı ve elinde tuttu. Milo, tutkulu ve aşırı yaşamıyla bodrumdaki su birikintisi içinde yığılmış, eroin etkisinde hâlâ sarhoş, oturduğu yerden hiç kıpırdamadı. Lily yangın söndürücüyü iki eliyle silah gibi tutuyordu ama sadece bir an tutabildi çünkü elindeki dökme demirden, tuğladan, kum ve çimentodan yapılmış metal blok çok ağırdı ve birkaç sadece birkaç saniye tutabildi, sonra yere düşürdü ve kendisi de onunla birlikte düştü. Milo hâlâ halsiz, kafasını sallayarak izledi, sonra ağzını açıp ona güldü.

Ölçüsüz Davranmak

Milo ayağa kalkmıyordu ama Lily son zorluğunu çökerten bir dizi eylemde bulunduktan sonra, başka ne olursa olsun, tek *olamayacak* şeyin, kendisinin Andrew'yla bu önündeki aklını yitirmiş varlık arasındaki herhangi bir müzakerede koz olarak kullanılması olduğunu düşünüyordu. Ama şu da doğrudu: Yangın söndürücüyü kaldıramıyordu. Üzerine diz çöktü, serbest bırakma mekanizmasını yokladı, kendisine doğru eğdi, böylece döndüğünde lastik hortum hâlâ beklemede duran, soğuk bir eğlenmeyle kendisine bakan, tuhaf davranışlarından hiç etkilenmemiş ve hiç tehdit hissetmeyen Milo'ya nişan aldı. Lily çığlık attı, söndürücünün pimini çekti ve tetiği sıktı. *Ne olur sadece su olmasın.*

Su değildi. Milo'nun bir buçuk metreden yakın açık boğazına saatte iki yüz mil gibi görünen bir hızla atılan kuru bir kimyasal tozdu. Akım sadece Milo'yu geriye devirmekle kalmadı, geriye fırlattı, adam kafasını duvara çarptı. Tüm vücudu bir kez sarsıldıktan sonra doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. Lily bir kez daha bakmak için iki saniye bile durmadı. Yangın söndürücünün kuru bir gürültüyle betona düşmesine izin verdi, gücünü bacaklarına vererek koştu. Koşmak muhtemelen fazla etkili bir sözcüktü. Ağır çekimde, öne doğru yalpaladı, gözlerini kapatarak Milo'nun bacaklarının üstünden geçti, nefes nefese, ağlayarak kaçtı, kazan odasından çamaşırhanelere giden bir kapı bulana kadar uzun bodrum koridorundaki tüm kapıları

denedi. Oradan dışarıya, yağmura çıktı; caddenin karşısına, ışıkları yanıp sönen üç polis arabasına koştu ve önlerindeki ıslak kaldırımda kendini kaybederek yere yığıldı.

Lily kendine geldiğinde berbat perdeleriyle tanıdık bej odada yatıyordu ama pencerede güneş ışığı vardı. Spencer yanındaydı, Doktor D., büyükannesi, Gabe McGill yanındaydı. Çarşafklar güvenli bir şekilde çamaşır suyu ve hastane kokuyordu, hiçbir şeyde rutubet kokusu yoktu, ıslak değildi, Lily bir şeyler söylemeye çalıştı ancak toparlayabildiği tek şey, “Neden, ah neden yangın söndürücüleri bu kadar ağır yapıyorlar?” oldu.

Spencer o kadar yakındı ki neredeyse üstünde oturuyordu. “Evet, iki kilodan hafif yapmalıyız.”

Lily gülümseyip uyudu –neredeyse Spencer’ın kollarındaydı– ve bir gece biraz bilincini kazandığını hatırladı, Spencer hâlâ yanında oturuyordu, Lily’ye peyote dansını anlatınca Lily, “Sanırım onu öldürdüm,” dedi, Spencer da umarım öldürmüşündür diye karşılık verdi. Lily ağzını oynatarak, “Onu buldunuz mu?” diye sordu, Spencer, “Hayır,” dedi. *Ah, olamaz.* Yine mi kaçırmıştı?

Lily’nin başka soruları vardı. Spencer’ın kolunu tuttu, kendine çekti, hafifçe kıkırdarak kulağına fısıldadı: “Kendi şeyini kesmesine hafif bir keyif duymam tuhaf mı?..”

“Evet, sanırım *hafif* bir keyif hissetmen yanlış,” dedi Spencer.

“Ağabeyim için korkuyorum.”

“Onun için sorun olmayacak Liliput. Adam bir kalede yaşıyor.”

II. Aleksandr da öyleydi, demek istedi Lily.

Lily aniden gözlerini açtı. Zihni daha açıktı. “Spencer, benim için kemik iliği donörü buldular mı?”

“Henüz değil, Lily...”

“Ağabeyim? Ablalarım?”

“Hâlâ bakıyorlar...”

Lily, Spencer’a sormadan tekrar uykuya daldı: şimdi tüm öğrendiklerine ve bu konuda bilgili olduklarını düşünmelerine rağmen ortada cesaret kıran, boş bir delik kalmıştı:

Milo bilmiyorsa, Amy neredeydi?

Marcie, yine çikolata kokarak (ama nikotin yoktu, sigarayı bırakmış olmalıydı) oda pencerelerini açtı, Lily yaz ortasındaki kurak havanın kokusunu alıyordu.

Joy yanına oturmuş örgü örüyordu. Joy örgü mü örüyordu? “Joy, örgü mü örüyorsun?”

“Hı hı.”

“Kimsin sen? Madam Defarge mı? Ne örüyorsun?”

“Yakında havalar soğuyacak. Senin üzerinde pratik yapıyorum. Bir kazağa ihtiyacın var.”

Bir sabah Joy içeri bir adam aldı. Lily’ye onu tanıdığını söyledi ama Lily adamı tanımadı. Kimdi acaba? Çok şık takım elbiseli yaşlıca bir centilmendi. Adam Lily’ye *Eldeki Viski* resimlerini satın alan kişi olduğunu söyledi. “Ah,” dedi Lily. “Ne oldu? Boyalar mı aktı?”

Adam kendini Soho’daki Lake Galeri’nin sahibi David Lake olarak tanıttı. “Üst üste üç cumartesi 8. Sokak’a gittim. Şarküteride seni tanıyan biri bana senden bahsetti, hasta olduğunu söyledi. Mount Sinai’de olacağını tahmin ettim. Önce Sloan Kettering’i denedim.” Geçen pazartesi günü galerisinde yedi küçük tablosunun 78.000 dolara satıldığını söyledi.

Lily ılık çalmayı bilseydi çalardı.

“Ve biliyor musun, bu artırmada aldığım on sekizinci teklifti. Sonunda kabul etmek zorunda kaldım. Bir içki etrafında yer alan bu ellerle birilerinin bam teline basmış olmalısın. Son derece kişisel.”

Lily bir şey söylemedi; aniden uzaklardaki bir hayalde, hiç kişisel olmayan, onlar için bir polen tozundan daha önemli

olmadığı bir kadını ve bir adamı hatırladı. Amy için bir araç olmak... Lily'nin çok sevdiği Amy.

David Lake'in Lily'ye bir teklifi vardı: Eğer onun için yaklaşık otuz resim çizerse –sadece tuval üzerine yağlı boya– galerisinde bir resim sergisi düzenleyecek ve kazancı yarı yarıya bölüşeceklerdi.

Arka planda Joy şiddetle başını sallıyordu.

Lily yastıklara dayanarak doğruldu, ne diyeceğini bilmiyordu. “Fırçalarımı kaldırdım, Bay Lake,” dedi.

“Neden?”

“Artık onlara ihtiyacım yok.”

Postacı

Lily, büyükannesinin gelip yanına oturduğunu duydu.

Lily'nin dudakları oynamıyordu, gözlerinin kapalı olduğundan şüphelendi. Büyükannesini yanında hissedebiliyor, zihniyle diğer detayları, gri saçları, elastik rahat pantolonu, Brooklyn'deki evinden çıkmamış temiz tenis ayakkabılarını, boynundaki küçük altın haçı tamamlıyordu. *Bana komik bir şeyler anlat, büyükanne*, diye düşündü. Büyükanne, sanki Lily'yi duyuyormuş gibi anlattı. "Lily, Qantas Havayolları'yla Yeni Zelanda, Wellington'dan Avustralya, Melbourne'a giden bir kadının salatasındaki salatalığa ne tünemiş biliyor musun?"

Bilmiyorum, ne?

"Canlı bir kurbağa. Uçakta giden bir kurbağa. Qantas, marul tedarikçisinden hiç memnun değil. Kalite kontrolün gerektiği gibi yapılmadığını düşünüyorlar."

Lily gülebilseydi gülerdi. Ekonomik sınıfta mı, yoksa birinci sınıfta mı olduğunu bilmek istedi.

Büyükannesi dudaklarını Lily'nin başına bastırdı. "Dayan bebeğim, DiAngelo senin için çalışıyor. Seni iyileştirecek, göreceksin bak. Çok gururlu bir adam, başarısızlığa teslim olmuyor."

Lily gayet iyi duyuyordu.

"Lily," dedi büyükannesi, "Ravensbruck'ta tahtaların altındaki annenden bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum, büyükanne. Ravensbruck, Berlin'in yaklaşık yüz kilometre kuzeyinde. Annemi Alman muhafızlardan korumak için eteklerinin altına sakladın. Bütün yiyeceklerini ona veriyordun. Diğer kadınlarla çalışmak için dışarı çıkarken onu barakanın zeminine saklıyordun. Ravensbruck, Nazi kamp sistemindeki ilk ve tek kadın hapishanesi ama Almanya'daydın, kurtulmayı umuyordun. Amerikalıların geleceği söylentileri vardı. Sovyetlerin de öyle. Sadece yeterince uzun süre dayanmak istiyordun. Bu yüzden annemi başka bir küçük kızla birlikte yerdeki döşeme tahtalarında saklıyordun. Bir akşam barakaya dönüp tahtaları kaldırdığında hareketsiz duran kızı gördün ve çılgılık atmaya başladın ama Olenka değildi, Olenka'nın birlikte saklandığı dört yaşında bir kızdı, orada ölü olarak yatıyordu. Ve annemin döşeme tahtalarının altında hâlâ hayatta olduğunu fark ettiğinde çok rahatladın.

"Lily, bu senin doktor, onun da yaptığı şey bu, seni döşeme tahtalarının altına saklıyor."

Ama ya ben diğer kızsam, diye düşündü Lily. Onu da birisi saklıyordu.

Söylentiler artıyordu, Sovyetler geliyordu, Amerikalılar geliyordu. Söylentiler arttıkça infazlar da artıyordu. Annem kıza yakalandığı ve neredeyse öleceği halde ikinizin hayatta kalmayı başarmanız kör talihti. Annem için tavuk suyu karşılığında kendini bir Alman muhafızına verdin. Mart 1945'te Sovyetler çok yaklaşmış olmalı çünkü tüm kamp boşaltıldı ve tüm kadınlar yürüyerek güneşe, Almanya'nın iç kısımlarına yollandı; ayakkabısız, yemeksiz, sıcak tutacak kıyafetler olmadan gönderildiler. Bütün ay yağmur yağdı. Almanlar yol kenarında durmuş size taş atıyorlardı, bana bunu söyledikten sonra her zaman ironik bir şekilde "onlar günahsızdı," diye ekliyorsun; size yıkılıp düşmenizi umarak taş attılar.

"Vücudumu ona kalkan ettim," dedi büyükannesi, "onu taşıdım çünkü onu seviyordum çünkü o benimdi ve seni de

seviyorum, çünkü sen benimsin... Liliput, başka kimsem yok benim.”

Seni duyuyorum, büyükanne.

Gözlerinden küçük yaşlar sızdı ve büyükannesi üzerine eğilip gözlerinden öptü. “Ah, meleğim, çocuğum, demek beni duyabiliyorsun. DiAngelo bana, şuursuzluğun duyamayacağını anlamına gelmediğini söylemişti ve haklıymış. Ona bir kez daha saygı duymaya başladım.”

Büyükanne, Lily’ye başka bir hikâye anlatırken ağlıyordu. Ve bu, Lily’nin hiç duymadığı bir hikâyeydi. Büyükanne, Tomas’ı anlatıyordu. Lily, bunun Tomas’la ilgili olduğunu düşündü ancak emin olamadı çünkü hikâye 1992’de Brooklyn’de, Montague Caddesi’nde başlıyordu. Neden bu kadar çok şey 1992’de başlıyordu? Neden o yıl piyangosunda yoktu?

Montague Sokak, Brooklyn Heights, 1992. Claudia postacısına rastlamıştı; kendisine cepheden mektup getirmeyen, eskiden her gün hamile Anya’yla birlikte çitlerin yanında beklediği postacı.

Claudia cumartesi sabahı dışarıda meyve alışverişi yaparken arkasından bir ses duydu. “Klavdia?” Skalka’dan beri kimse ona Klavdia diye seslenmemişti.

Postacıydı. Sokakta durup sohbet ettiler. Claudia o günü iyi hatırlıyordu çünkü ekim ayında bir pastırma sığağı sabahıydı ve hava gerçekten sıcaktı; yapraklar değişiyor, bir kilisenin yanında duruyorlardı. Havada acı tatlı bir koku vardı, tıpkı hüzünlü bir nostalji gibi, postacı ona, “Sana bir şey söyleyeceğim, Klavdia,” dedi.

Claudia duymak istemiyordu.

Neler hissettiğini biliyorum, büyükanne. Benim de hiç duymamış olmayı dilediğim pek çok şey var. Kesinlikle doğru olmamasını istediğim şeyler.

Postacı, Tomas'ın cepheye gitmeden önce kendisini bir kenara çektiğini ve eve bir ölüm telgrafı gönderilecek olursa teslim etmemesini istediğini söyledi. "Bana söz verdirdi." Tomas ona ne genç karısının ne de hasta annesinin bu habere dayanabileceğini söylemişti. "Tomas ya da üç erkek kardeşi hakkında bir telgraf olduğunda, sadece evinin yanından geçip gitmeliydim, eğer ön bahçede çitin yanında bekliyorsanız, en mutlu yüz ifademi takınıp gülümsemem gerekiyordu. Bunu yapacağıma söz verdim." Postacı kiliseye baktı ve "Ben de öyle yaptım, Klavdia," dedi. "Pevny kardeşlerin her biri için bir tane olmak üzere dört telgrafı attım ve kapılarınızdan geçerken size el sallayıp gülümsedim."

O an Claudia'nın rengi atmıştı, hava artık olgun ya da taze kokmuyordu.

"Üzülme," dedi postacı. "Kırk üç yıl oldu. Bunu yaptım çünkü senin Tomas öyle istedi. Bunun daha kolay olduğunu söyledi."

Claudia postacının telgrafları okuyup okumadığını sordu.

"Evet. Hepsinde, *savaş yaralarından öldü*, yazıyordu."

İşte Claudia bu nedenle sokağa çıkmayı bırakmıştı. Kim bilir başka kiminle karşılaşabilir, kollarında dövmele başka kim ona ölüm telgraflarıyla ilgili korkulu hikâyelerini anlatabilirdi. Böyle sürprizler için çok yaşlıydı, şu haliyle zaten yükünü zor taşıyordu.

Claudia korkunç bir ses çıkardı ve Lily gözlerini açtı. Solunum cihazına bağlıydı. Konuşamıyordu Sadece gözleri hareket ediyor, büyükannesinin yüzünde bir işaret, bir jest, bir şeyler görmek için bakıyor, gözleriyle yalvarıyor, soruyor, umut ediyordu.

Claudia yutkundu, kolunu kaldırdı, Lily'ye el sallayarak gülümsedi.

Tek Kişi

DiAngelo kendisiyle mücadele ediyor, cesaretini toplamaya çalışıyor, kemik iliği kayıt defterinden bir mucize bekliyordu ama sonunda hastane kayıt katındaki küçük ofisine girdi ve Lily'nin annesinin numarasını tuşladı. Spencer numarayı istemeye istemeye vermiş, aramanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum demişti. Ama Lily, başarılı bir trombosit transfüzyonunun artık bir seçenek olmadığı noktaya geliyordu. Organları birikintilerle tıkanmaya başlamıştı. Diyaliz işe yaramıyordu, tuz seviyeleri anormal derecede yüksekti, şişmesine neden oluyor ve kan dolaşımı gerçekleşmiyordu. Lily'nin bilinci bir açılıp bir kapanıyor, gitgide daha fazla gününü derin uykuda, uyanamadığı bir baygınlık halinde geçiriyordu. Doktor dört haftadır, Uluslararası Kemik İliği Donör kayıtlarında altı enzim belirtici arasında dörtten fazla kemik iliği eşleşmesi bulamamıştı. DiAngelo'nun en az beşine ihtiyacı vardı.

Allison Quinn'i aramak istemiyordu. Blast krizi zamanıydı.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra Allison açtı. DiAngelo kendini tanıttı, kim olduğunu ve Lily'yi ne zamandır tedavi ettiğini açıkladı. Lily'nin ne kadar hasta olduğunu, kanser hücrelerini öldürmek için her ilaç kombinasyonunu nasıl denediklerini ve başaramadıklarını anlattı. Deneysel tedavileri, A vitamini tedavisini, Alkeran'ı ve hatta arseniği denediklerini ve şimdi kalan tek seçeneğin, uygun bir donörden alınan sağlıklı bir kemik iliğiyle Lily'nin hastalıklı iliğini değiştirmeyi

sağlayan bir kemik iliği nakli olduğunu söyledi. Allison hepsini dikkatle dinledi.

DiAngelo, “Bayan Quinn,” dedi, “işte benim sorunum bu. Kemik iliği bağışçıları kan bağışçıları gibi değildir. Herhangi birinden uygun ilik elde edemiyoruz. Tüm olası donörleri listele-yen uluslararası bir kayıt var ancak şu anda Lily için uygun bir eşleşme bulunamıyor...”

“Biliyorsunuz ki tüm bu tıbbi şeyleri pek iyi anlamıyorum. Mide ameliyatı geçirdim ve safra kesem alındı, dikkatsiz hem-şireler içimde süngerler bırakmışlar ve bunu bilip bilmediğinizi bilmiyorum ama ayağımda o kadar korkunç bir enfeksiyon vardı ki ayağımı kesmek zorunda kaldılar. *Kesildi* doktor! Ama bu kanser konuları, bu kemik iliği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Açıkçası hiç duymadım. Sanırım kocamla konu-şsanız daha iyi olur. Bunları çok daha iyi anlıyor, eskiden gazeteci-ydi. Gidip getireyim onu...”

“Hayır! Bayan Quinn, kocanızı getirmenizi istemiyorum, size söylemem gerekenleri bitirmeliyim. Kocanızı çağırmanızı istemiyorum. Lütfen bitirmeme izin verin.”

“Tamam,” dedi Allison. “Ama gerçekten anlamıyorum...”

“Size söylemeye çalıştığım şu: Genellikle en iyi şansımız olan tüm kardeşlerini test ettik. Ama aralarında Lily için bir eşleşme bulamıyoruz.”

Allison hattın öbür tarafında susuyordu. DiAngelo, Allison’ın “kanser meseleleri” hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen, belki de ağabeyi ve ablalarının Lily için neden bu kadar kötü kemik iliği eşleşmesi olduğunu, şu anda itiraf etmek istediğinden fazlasını bildiğinden şüphelendi.

“Beni neden buradan aradığınızı anlamıyorum,” dedi Allison zoraki. “Siz kimsiniz? Hâlâ bu kadar hasta olduğun-u bilmiyordum, daha iyi olduğun-u sanıyordum. Onu yeni gördüm, beni ziyarete geldi ve çok daha iyiydi. Burada ne tür bir sorun çıkarmaya çalışıyorsunuz?”

“Lily daha iyi değil. Hiç konuşmadınız mı, annenizle, çocuklarınızla? Çok çok daha kötü. Ve burada size kızınızın hayatını kurtarabileceğinizi söylemeye çalışıyorum. Kardeşlerinin kemik iliği uymuyor.” DiAngelo durdu, yutkundu ve ağzından çıkarıverdi. “Ona test bile yapmadan, kocanızın da eşleşmeyeceğini tahmin etmek zorunda kalacağım.”

Allison konuşmuyordu.

“Eşleşme ihtimali olan tek kişi sizsiniz, Bayan Quinn. Sizden New York’a gelmenizi ve bir örnek vermenizi istemek için arıyorum, eğer altı gerekli belirteçten beşi bile uyarsa, sizden ilik alıp Lily’ye vereceğiz.”

“Aklınızı mı kaybettiniz siz?” diye tısladı Allison.

“Sizden rica ediyorum, yalvarıyorum. Yardım edebilecek tek kişi sizsiniz. Lily’nin tek umudusunuz. Lütfen. Lütfen gelip yardım edin ona.”

“Benim kanım da uymayabilir,” diye fısıldadı Allison. “Bunu hiç düşündünüz mü?”

“Lily evlat mı edinildi?”

“Tanrım, hayır! O benim çocuğum.”

“O halde gelin. Elimizdeki her şeyden daha iyi uyacaktır. Bir sonraki uçağa binin ve New York’a gelin.”

“Benden ne istediğinizin farkında mısınız? Gelemem. Ayağımı kaybettim ben. Kangren oldum ve ayağımı kaybettim, ayağım kesildi. Artık çürüğe çıktım. Beni duymadınız mı? Kendi evimde zorla yürüyorum.”

“Kocanız size yardım edebilir. Havaalanında tekerlekli sandalyeler var ve hepsinin masrafını Lily öder.”

“Yoğun bakımda bilinçsiz olduğunu sanıyordum. Nereden haberi olacak ki?”

DiAngelo ara ara alnını ovuşturuyordu. “Kızınızın ne durumda olduğunu bilmediğinizi sanıyordum, Bayan Quinn? Boş verin bunu. İnanın bana, her şey yolunda gidecek. Birinci

sınıfta uçacaksınız, birinci sınıf bir otelde kalacaksınız, gerek duyduğunuz her şey halledilecek.”

“Öylece gelemem. Yapamam. Bunu düşünmek zorundayım.”

“Bunu uçakta düşünmeniz gerekecek. Kızınızın yaşaması için günler kaldı. Size beş gün sonra değil, bir hafta sonra değil, yarın değil, dün ihtiyacı vardı. Lütfen gelin.” DiAngelo durdu, onu ikna etmek için metanetini topladı, içinde ne varsa, aklına gelen her şeyi kullandı. “Hasta olduğunuzu biliyorum. Hayatın sizin için zor olduğunu biliyorum. Depresyona girdiniz, mutsuz oldunuz. Ve seyahat etmekte zorluk çekiyorsunuz. Ama Lily’ye bu dünyada kalan tek umut annesi. Eğer bir seçeneğim olsaydı sizi rahatsız etmezdim, sıkıntılarınız olduğunu biliyorum.”

“Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor? Ben iyiyim, sadece bir ayak problemi...”

“Elbette, özür dilerim.”

“Bana numaranızı verin, on dakika içinde geri dönerim.”

Allison bir saat sonra aradı. DiAngelo masasından kıpırdamamıştı. “Geleceğim,” dedi Allison, “bir şartla.”

“Söyleyin,” dedi doktor. Eğer isteseydi ona Lily’nin tüm parasını vadederdi.

“Benim hakkımda öğrendiğinizi düşündüğünüz şeyle ilgili tek kelime bile etmeyeceksiniz. Beni buraya getiren kadının başından çok şey geçti, benim tek bir düşüncesizliğim bu aileyi parçalayamaz.”

“Benden tek kelime çıkmaz.”

“Sadece uyuşmadılar, ben de yardıma geldim, hepsi bu. Benimki de uymayabilir. Bu kadar basit.”

“Çok basit.” Allison’ı zar zor duyuyordu, çok alçak sesle konuşuyordu.

“Bir saat önceki aramanıza kadar, Lily’nin kocamdan olmadığını bilmiyordum. Olabilirdi, öyle değil mi? Kocamdan olması çok muhtemeldi.”

“Evet. Kesinlikle. Dört harika çocuğunuz var. Gurur duyulabilirsiniz.”

“Annelerini sevmiyorlar ama ben onlarla gurur duyuyorum. Onları seviyorum.”

“Zaman tükeniyor, Bayan Quinn. United Airlines bölümünde bu akşam saat sekiz uçağı için sizi ve kocanızı bekleyen bir bilet olacak. Ayrıca Beşinci Cadde, 61. Sokak'taki Pierre'de sizin için bir oda ayarlayacağım. Mükemmel bir otel ve hastaneden sadece birkaç blok ötede. Resepsiyona geldiğinizde beni sorun ve tekerlekli sandalye istemekten çekinmeyin.”

“Tekerlekli sandalye mi? Ayağım yok doktor, aciz değilim.”

DiAngelo, biletleri ve otel odasını Lily'nin American Express kartını kullanan Spencer'la birlikte halletti. Ama Spencer, Spencer'dı ve söylenen hiçbir şey ondan kaçmazdı. “Kemik iliğinin en iyi kardeşlerle uyuştuğunu sanıyordum, öyle değil mi?”

DiAngelo bir an şaşırarak gözlerini kaçırdı ama Spencer'a tüm gereken buydu. “Bu sefer değil.”

Spencer oturdu. “Aman Tanrım.” Elleri kucağındaydı. Az sonra kalktı. “Darbeler peşi sıra iniyor, gelmeye devam ediyor.” İçini çekti. “Lily, kök hücre nakliyle yaşayabilir ancak bununla yaşayamaz.”

“Seni bilmem, dedektif ama benim tecrübelerime göre, insanoğlu pek çok kötü şeyi atlatıp yaşayabiliyor.”

Spencer aynı fikirde değildi. “Doktor, bu odadan tek kelime çıkmayacağına söz ver bana.”

“Seni temin ederim.”

“Mermere çarpan yumurta gibi çatlamana rağmen, değil mi?” dedi Spencer. “Soru sormak için ağzımı bile açmadım.”

“Dedektif O'Malley, profesyonel bir araştırmacı tarafından son kez sorgulanacağımı umuyorum.”

“Sorgulama mıydı *bu*?” Spencer gülümsedi. “Kimseye tek kelime etmek yok.”

“Merak etme.”

El sıkıştılar. “Ama annesi biliyor, değil mi?” dedi Spencer.

“Sence iliği aldıktan sonra ondan kurtulmalı mıyız?”

“Eh, sen değil. Ama ben Hipokrat yemini etmedim. Acaba içkisine bir şeyler mi koysak? Belki arsenik?”

Bu ironiye usulca güldüler.

Lily bunun resmini yapabiliirdi: havaalanı taşımacılığında karısının yanındaki baba. Allison bir arabayı reddetmişti ve şimdi gevşek bir şekilde destekleyen protez bacağıyla, yürüyen yolun kenarına tutunmuş duruyordu. Ve baba ileri doğru götürülürken sessizce elini karısının sırtına koymuştu. Ve yürüyen yolun öbür ucunda, merdivenlerden sonra, bagaj teslim bandının ötesinde, üç çocuğu, iki kızı ve bir oğlu birlikte duruyor, annelerini kız kardeşlerinin ölmekte olduğu hastaneye götürmek için bekliyorlardı.

Wollman Pisti

Lily dudaklarıyla bir kelime oluşturmaya çalıştı. Doktor solunum maskesini ayarladı. Lily zar zor nefes alıyordu. DiAngelo, nasıl olduğunu görmek için her saat birkaç dakika oksijensiz nefes almasına izin veriyordu. Ve bu sefer tekrar takmadan önce, doktorun duymasını istediği kelimeyi oluşturup şekillendirdi. Karşısında görmek istediği tek kelime.

“Spencer...” diye fısıldadı Lily.

Spencer gelip yanma oturdu. Lily her hışırtılı nefes aldığı anda onun yüreğinin sızladığını söyleyebilirdi ama Spencer buna rağmen sakın oturuyordu. Sadece dudakları bükülmüştü.

“Spencer?”

“Efendim, Liliput?”

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Amy hakkında?”

“Ne düşünüyorsun?”

“Bence her ikisinden de kurtulmak için gitmiş olabilir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Spencer usulca.

“Bence artık gına geldi, anlıyor musun? Ve nasıl çözeceğini bilemedi. Nasıl bitireceğini. Andrew’yu nasıl koruyacağını bilemedi. Milo’dan nasıl uzaklaşabileceğini bilemiyordu; Milo özellikle onca olup bitenden sonra Amy’ye çok bağlıydı. Amy, Milo’nun bir parçası olmak istemedi. Ağabeyime zarar vermek istemedi. Sanırım onu seviyordu. Kuşkulu görünüyorsun ama ben gerçekten inanıyorum buna. Ve sanırım onu kurtarmak için gitti çünkü başka bir yol bilmiyordu. Sanırım Hobbit’in

ortadan kaybolduğu gibi ortadan kayboldu. Mississippi döneminde bir yerlerde Amy için yeni bir kimlik, ikisinin de olmadığı yeni bir hayat. Ama belki de bu yeni hayatta hâlâ onu bekliyor. Ağabeyimin ona gelmesini bekliyor. Ağabeyime kalbinde kötülükle gelmişti ve aşkı beklemiyordu, bu beklediği son şeydi. Ve belki de bunu söylemek için onu bir yerlerde bekliyordur.”

Spencer sessiz kaldı.

“Ne düşünüyorsun?”

Spencer onu dikkatle sıktı. “Belki de haklısın.” Sonra tekrar sessizliğe büründü.

“Oliver ile Jenny’yi hatırlıyor musun?” diye sordu Lily.

“Evet.”

“Kime daha çok üzülyyorsun? Buz pistinin kenarında oturan Oliver’a mı? Yoksa Jenny’ye mi?”

“Jenny’ye, Harlequin,” dedi Spencer. “Sadece onun için üzülyorum.”

Lily onun elini tuttu. “Ben de sadece Oliver için üzülyorum,” diye fısıldadı.

Spencer onu izliyordu, sonra eğildi; alçak, boğuk bir sesle şarkı söylerken Lily dudaklarının yanağına değdiğini hissediyordu: “*Yarın aşkım ve ben/Kestane rengi gökyüzünün altında uyuyacağız/Sınırın ötesinde bir yerlerde/Geride bırakacağız sevgilim/Burada bulduğumuz acıları ve üzüntüleri/Ve Bravo’nun bulanık sularından içeceğiz/Gökyüzünün grileştiği ve ağardığı yerlerde/Öbür tarafta buluşacağız/Sınırın ötesinde bir yerlerde...*”

“Bruce artık sadece sevişmek için değil mi?” diye fısıldadı Lily.

“Her mevsim için,” dedi Spencer alnını yanağına bastırarak. “Tıpkı senin gibi.”

DiAngelo, sayımlarını artırmak için Lily'ye büyük miktarda kan nakli yapmak zorunda kaldı ve daha sonra iliğini tamamen boşaltmak için kimyasallar pompaladı.

DiAngelo bir hastane odasında, anestezi altındaki Allison'ın kalçasından kızının genetik belirteçlerinin altısından beşiyle uyuşan sağlıklı kemik iliği aldı. Neredeyse iki litreye yakın kesif, sağlıklı uyuşan kemik iliği topladı ve Allison'ı halsiz, iğnenin tekrar tekrar girdiği yerde şiddetli morartılarla bıraktı. Daha sonra yoğun sıvıyı anestezi bile yapmadan hemen yattığı yerde Lily'nin santral venöz kateterinden enjekte etti.

Ve beklediler. Vücudu reddedecek miydi? Vücudu kabul edecek miydi? Denizyıldızı gibi tekrar yenilenmeye başlayacak mıydı?

Hayati güçleri ayaklarında birikmeye başladı; kanı, pekmez gibi, gittikçe daha yavaş akıyordu, vücut sıvılarındaki salin tükendi, kalp yavaşladı, dakikada zorlukla kırk atıyor, melası yukarı pompalıyordu.

Otuz...

Yirmi...

On dokuz...

On sekiz...

On yedi...

On beş...

On...

Ona gelince elektroşok uyguladılar.

Yirmi...

On beş...

Mavi Kod. Mavi Kod. Elektroşok.

Yedi...

Altı...

Bir elektroşok daha.

Beş...

Dört...

Beş...

Altı...

Dört... her on beş saniyede bir atış.

Her yirmi saniyede bir atış.

Her otuz saniyede bir atış.

Tek atış.

Yeterince resim yapmadım, yeterince dans etmedim, yeterince sevmedim.

Spencer!

Çaresizlik yerine ünlemlerle yaşanan hayat.

Lily sesi çok tanıdık, çok sevilen ve çok umutsuzca arzulan birinin, yakınında, hemen yanında şarkı söylediğini duyduğunu düşündü. Gözlerini açtığını düşündü; yatağında, yanında, elini tutarak annesi oturuyordu. Giyinmiş, saçları yapılı, makyajlı ve ayık annesi. Oturuyor, gözleri parlıyordu ama gençken olduğu gibi güçlü ve güzel görünüyor, gülümsüyordu. “Şışt, şışt,” dedi. “Şışt, şışt. Liliput, benim bebek kızım, bebeğim, evladım, kızım, artık her şey yoluna girecek. Her şey yolunda gidecek.”

Lily gülümsedi; gözleri kapalı, annesinin uzun zaman öncesinden, derin huzurdan, çocukluğundan bir şarkı söylediğini duydu

... Uyandığında, tüm güzel küçük atlar senin olacak...

“Durumunu stabilize edemiyoruz,” dedi DiAngelo. Bunu bekleme odasında hem anneye hem de babaya söylemişti ama babasına bakmakta zorlanıyor, acıyan bakışlarının kendisini ele vereceğinden korkuyordu. Anne, büyükanne ve Amanda ebeveynlerle oturmuş bekliyordı. Köşede, mümkün olduğunca uzakta ve yine de aynı odada, tek başına Spencer vardı. Andrew orada değildi. DiAngelo, Spencer’ın ailenin homurdanmasından korkmamasının takdire şayan olduğunu düşündü ama o anda Spencer hiçbir şey için takdire şayanmış gibi görünmüyordu.

Anne yaklaştı. DiAngelo gerildi. “Şu anda Lily’ye neler oluyor?”

“Hemen hemen saatte bir kalbi durmaya devam ediyor. Nabızı yirminin altına düştü. Onu canlandırmaya devam ediyoruz. Oksijen veriliyor, antibiyotikler, serum veriliyor. Vücudu yeni ilikle iyi gibi görünüyor, sadece organlarını normalleştiriyoruz, bu yüzden yeni trombositler veya beyaz hücreler üretilmiyor. Her dört saatte bir kan nakline ihtiyacı var. Karaciğer fonksiyonu bozuldu, ciğerleri kendi başına çalışmıyor, kalbi kendi başına atmıyor. Diyaliz, kan nakli, elektroşok... bu şekilde stabilize ediliyor.”

“Bana öyle geliyor ki bu yüzden istikrarsızlaşıyor,” dedi Anne.

Sana öyle gelir tabii, değil mi, diye düşündü DiAngelo.

Allison Quinn karşısında ellerini kenetlemiş dinliyordu. DiAngelo ayakta durmasının cesurca olduğunu düşündü. Bir zamanlar çok güzel bir kadın olduğunu söyleyebilirdi, dışarıdan kendisine zarar vermek için neler yaptığına bakılmazsa –vaktinden önce yaşlanmış cildi, şişmiş kanlı gözleri, şişmiş yüzü– hâlâ öyleydi. İliğinin iki litresini almak onu sarsmıştı. Zayıf ve tükenmiş görünüyordu. “Peki sizce ne yapmamız gerekiyor, doktor?” diye sordu.

“Yaptıklarımızı yapmaya devam edeceğiz. Sadece size haber veriyorum.”

“Hastalığın seyri için öngörünüz nedir?” Allison, George’un koluna tutundu.

DiAngelo köşedeki Spencer’a baktı. “Kötü,” diye yanıtladı.

Anne hafifçe (!) sırtına vurdu. “Siz elinizden gelen her şeyi yaptınız, doktor. Gerçekten, kimse daha fazlasını yapamazdı. Artık iki haftadır komada.”

“Evet.”

“Sizce yeterince acı çekmedi mi?”

“Hayır,” dedi doktor. “Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence biraz daha acı çekebilir.”

Anne içini çekti. Allison kaşlarını çattı. Claudia gözlerini devirdi. Amanda kolunu büyükannesine doladı ve bunun dışında kaldı. George, her zamanki gibi, konunun dışındaydı.

DiAngelo gergin gergin konuştu. “Sizi gelişmelerinden haberdar edeceğim.”

“Hiçbir gelişme olmayacak! Komada iki hafta! O bir bitki, herhangi bir beyin fonksiyonu kalıp kalmadığını bilmiyoruz.”

Ama DiAngelo hazırdı, hayır, sadece hazır değildi, bir kavga için içi gidiyordu. “Beyin fonksiyonları devam ediyor. Dün beyin tomografisi çekildi. Direniyor.”

“Eğer şu iğrenç elektrik şoklarını kesseydiniz kalbi duracaktı!”

“Bu artık bir dilek kipine giriyor, Bayan Ramen. Yani kardeşinizin kalbinin durmasını istediğinizi mi ima ediyorsunuz?”

“Tanrı aşkına, onun biraz huzur bulmasını istiyorum!”

Anne babası onu susturmaya çalıştı, sessizlik için değil, rahat etmek için.

“Öldüğü zaman yeterince huzura kavuşacak,” dedi DiAngelo.

“Buna izin verirseniz huzur bulacak, öyle değil mi?”

“Bir kez daha, Bayan Ramen, ne ima ediyorsunuz?”

“İma etmiyorum, *söylüyorum*, böyle bir yıl geçirdik, bir yıl! Vücudunun işinin bittiği bir yıl, kaçınılmazla savaştığı bir yıl ve tek kişi, onun bu berbat karmaşasından yararlanan tek kişi sizsiniz! Ailesi aylardır yas tutuyor, Lily aylardır acı çekiyor, kaybettiği bir savaş için mücadele veriyor.”

DiAngelo, Lily'nin dosyasını karıştırdı. “İşte burada,” dedi, standart bir hastane formunu çekip çıkararak. “Çok açık bir şekilde gerekli olan her şekilde hayatta tutun diyor. Lily Quinn tarafından imzalanmış. Reşit olan ve imzasını atarken aklı başında olan biri.”

Anne doktora biraz daha yaklaştı. Sayfayı elinden kaptı, daha doktor bir şey yapamadan küçük parçalara böldü ve yüzüne fırlattı. “İşte lanet formunuz için böyle düşünüyorum,” dedi. “Bunun ölümcül bir kanser olduğunu bize en başta söylemeliydiniz. Bu konuyu araştırdım, kimse sağ çıkamaz. Kemik iliği son şans ve nakilden önce bile komaya girmişti. Vücudu pes etmişti. Gerekirse mahkemeye gideceğim, tüm ailemin desteğiyle ona ihtiyacı olanı vereceğim.”

“İhtiyacı olan şey ölüm mü?”

“İhtiyacı olan, çektiği acıya son vermek! Neden bunu bir tek siz göremiyorsunuz?”

“Tamam, Annie, tamam artık,” dedi Allison. “Sakin ol.”

“Anne, sen söyle ona. Sen annesisin. Lily'nin sağlığını idare edecek bir kocası yok. Ona yapay olarak hayatta kalmasını

istemediğini, huzur bulmasını, acısının dinmesini istediğini söyle. Söylesene anne.”

“Sadece solunum cihazını çıkaracaksak ben neden iliğimi vermek için on bin kilometre geldim?” dedi Allison kızgın kızgın.

Spencer sonunda yaklaşarak Anne’e hitap etti. “Bayan Ramen, bu, üzülen ailesinin rahata ermesiyle ilgili bir mesele değil. Bu konu Lily’yle alakalı. Hayatta tutulmak istiyordu. Hayatta tutulacak.”

“Ah, kapa çeneni,” dedi Anne. “Sana soran olmadı. Seninle konuşan yok. Burada olma cesareti göstermene inanmıyorum.”

“Ben istenmediğim pek çok yerde bulunmaya cüret ederim.”

“Burada olmanı Lily istiyor,” dedi DiAngelo. “Uyandığı anda ilk sorduğu kişi sensin.”

“Eh, o halde başka bir yerde bekleme nezaketini göstermeli,” diye lafa karıştı Amanda, Spencer’a karşı hislerinin bilinmesine izin verdi. Claudia başını öne eğmiş sessiz duruyordu.

“Burada beklemek için her türlü hakka sahip,” dedi DiAngelo. “Ve tartışmayı bırakmanız gerekiyor. Siz neden buradasınız, Bayan Ramen? Neden daha rahat *edeceğiniz* evinize kendiniz gitmiyorsunuz?”

“Kız kardeşim hak ettiğini alana kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

“Kız kardeşiniz DNR şartı koymadı. Hastaneye dava açarak canlı tutmasını engellemek için gidip kendi paranızı harcayın. Bizden çok daha önce meteliksiz kalacaksınız.”

“Eh, tabii ki. Kız kardeşim üzerinden milyonlarca dolar kazanıyorsunuz.”

“Onu yaşatmak için.”

“Milyonlarca dolar!” diye haykırdı Anne. “Onun parasından, onun hiç şansı olmadığını, dünyada hiç şansı olmadığını bildiğin halde. O on iki yıl burada lanet diyalizinizde yatarken, sen golf sahasında golf oynayacaksın, şehir kulübünde şampanya yudumlayıp onun parasıyla Bronxville konağının

parasını ödeyeceksin. Seni dava edeceğim, seni piç kurusu ve kazanacağım...”

“Anne, kazanamayacaksın, şimdi kes şunu. O senin kız kardeşin, Tanrı aşkına.” Konuşan George’du, Anne’e doğru davrandı ama durdurması için DiAngelo’ya yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

DiAngelo gitmek için döndü ama o sırada, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, geri döndü ve, “Şimdi aklıma geldi, Bayan Ramen,” dedi, “size yardımcı olacak bir şeyden bahsetmeyi unuttum.” DiAngelo ailenin arkasında durmuş şiddetle başını iki yana sallayan Spencer’a baktı. Ama doktor durmayacaktı. “Kız kardeşine olan ilgin takdire şayan ve ona çok yakınsın, eminim biliyordur, eğer ölürse –eğer durmasını istediğin kalp durursa– kalan tüm parası Dedektif O’Malley’ye gidecek.”

Bekleme odasındaki afallamış sessizlik buna değmişti.

“Bu doğru olamaz,” dedi Anne cansız bir sesle.

“Öyle mi? Meğerse bir vasiyetname hazırlatmış, Bayan Ramen. Ve her şeyi Dedektif O’Malley’ye bıraktı. Öyle değil mi Dedektif O’Malley?” diye sordu DiAngelo teklifsiz bir sesle.

“Hı hı,” dedi Spencer, DiAngelo’ya başını sallayarak.

“Ah, evet. İşte böyle.” DiAngelo yoğun bakım ünitesinin çift kapısına doğru bir adım attı. “Eğer Lily’ye DNR yaparsak, o nefret ettiğiniz kişi tüm parayı alacak. İroniler birikiyor. Ama acaba acısını dindirmek için buna değer mi? Eh, şimdilik iyi günler. Akşam turumu bitirdikten sonra tekrar çıkıp sizinle konuşacağım.”

DiAngelo çıktı ve duruma inanamayan Spencer köşedeki yerine yürüdü. Sonradan aklına gelince çıkıp malum sigarasını içmeye karar verdi. Sigaraya başlamak için çok iyi bir zamandı. Ya sigaraya ya da ...

Arkasından biri seslendi. Anne.

İstemeye istemeye arkasına döndü.

Anne'in sesi titriyordu, elleri titriyordu. Her tarafı titriyordu. "Seni piç. Ağabeyimin hayatını mahvetmek yetmedi, mali yüklerimizi hafifletmeyi de mi elimizden alıyorsun?"

Trajedinin dili, diye düşündü Spencer, Anne iyice yaklaşmış, titreyerek konuşuyordu. "Bu parayı alabileceğini mi düşünüyorsun? Siz ikiniz evli değilsiniz, birlikte yaşamıyorsunuz, bu parada kesinlikle hakkın yok."

"Bunun doğru olduğundan eminim," dedi Spencer yorgun yorgun.

"Doğal hayatının geri kalanını mahkemede geçireceksin," dedi Anne. "Dayanacak halim kalmayıncaya kadar seninle savaşıacağım, seni sahtekâr. Yapacağım son şey bile olsa o lanet parayı senden alacağım."

Spencer dişlerini sıktı ve Anne'in öfkeden morarmış yüzüne, "Beni tehdit etmenin bir anlamı yok," dedi. "Kız kardeşin ölmedi..." Kendini tutamayıp bu sözcüğü nasıl söylediğini bilmiyordu. Bu odayı hemen terk etmesi, dışarı çıkıp kafasını toplaması gerekiyordu. 66. Sokak'tan Central Park'ın karşısındaki Wollman pistine yürüdü ve nemli eylül ayında mavi tribünlerde oturup boş buz pateni pistine baktı. Ceketini çıkardı. Hava sıcaktı.

Lily, diye yakardı, hamile eşimi 23 yaşında kaybettim ve bir daha iyileşeceğimi hiç düşünmüyordum. Belki de bazı bakımlardan hiç iyileşmedim. Otuzlu yaşlarımda başka bir kıza âşık oldum ve o da öldü, daha 21'indeyken öldürüldü. Ve şimdi sen varsın. Hayatımdaki tüm kadınlar için çok uğursuz gibi görünüyorum. Lütfen. Ölme, sen de beni terk etme, Lily.

Uzun süre orada oturdu. Geri dönmeyi düşündü; belki yeni haberler vardı. Ama DiAngelo çağrı cihazının numarasını biliyordu. Arardı.

Cep telefonu çaldı. Derhal açtı.

"O'Malley!" Gabe arıyordu. "Kaldır kıcını hemen gölete git. Buna asla inanmayacaksın. Kızı bulduk."

Spencer bir an Gabe'in neden bahsettiğini anlamadı.

“Bırak şu İrlanda kalın kafalığını, O'Malley! Köpek barınağından aldığı köpeğiyle koşan biri aradı, köpeğinin insan kemiğine benzer şüpheli bir şeyler ortaya çıkardığını söylüyor. Bir aylık maaşıma bahse girerim ki bu senin McFadden kızı. *Derhal* oraya git. 87. Sokak, Batı Yakası, atlılar yolunun orada.”

Ve Şimdi, Amy Hakkında

Gömülü kemikler, Central Park'ın en derin ve en yoğun kısmında, atlılar yolunun ilerisinde bir ağacın altında bulundu. Atlılar yolundan atlılar giderdi, köpekler, koşucular, polisler değil. Günlerdir yağmur yağmış ve çamurlu toprakta kemikler ortaya çıkmıştı. Köpek ormana kaçıp da adam takip edince, adamlarla köpeği toprak ve ölü yapraklar arasında ortaya çıkan boz şekillere rastlamıştı. Kemiklerin yanında koşu kıyafeti, bir sütyen, koşu ayakkabıları bulunmuştu — ve bir çift elmas küpe.

Adli tıbbın, diş kayıtlarından Amy McFadden'ı tanımlaması sekiz saat sürdü.

Annesi, Amy on altı ay önce değil, dün ölmüş gibi ağladı.

57/57 Bar, Four Seasons Hotel'in lobisinden çıkılan geniş mermer merdivenlerin yukarısındaydı. Bar, krem rengi mermer zemin ve lobinin mermer tavanına uzanan 12 metre mermer duvarlarıyla ultra moderndi. Müşteri masaları krom ayaklar üzerinde açık renk meşedendi ve ortalarına süs olarak beyaz güller ve beyaz zambaklar konmuştu. En uzak köşede, dar bir pencerenin yanında krom bir sandalyede sırtı bara dönük Andrew oturuyordu, yanında tam dolu bir içki vardı. Karşısında karısı oturuyordu. Garson gelerek bir içki içmek isteyip istemediğini sorduğunda kadın başını salladı ama konuşmadı. Andrew ve Miera konuşmuyorlardı. Miera gri gabardin bir tayyör giymişti, düzgün taranmış saçları boyanmamıştı. Çan-

tasını eğip büküyordu. Andrew'nun davranışlarından, karısının orada olduğundan haberdar olmadığı düşünülebilirdi ama sonra, "Kızlar nasıl?" diye sordu.

"İyiler."

"Herhangi bir sorun oldu mu?"

"Hayır, her şey yolunda. Gelmeyecek, Andrew. Sahipsiz ve parasız bir eroin bağımlısı. Port Jefferson trenine nasıl binebilir?"

"Bir şekilde başaracaktır. Evi asla korumasız bırakma." Barın yanında duran ve onları izleyen time baktı.

"Muhafız ordusuyla yaşıyoruz," dedi Miera usulca. "Hem zaten neden oraya gelsin ki," dedi ve duraksadı, "sen buradayken?"

Andrew başını salladı. "Haklısın. Hedef şaşırttığımı umuyorum."

"Sadece hedef şaşırtmak değil. Sen evden gideli bir ay oldu," dedi Miera. "Geri dönmeyeceksin, değil mi?"

Andrew cevap vermeden önce garsonlarla, bar şingirttileriyle, sigara dumanlarıyla uzun süre geçti. "Hayır, Miera."

"Andrew..."

"Lütfen, Mi. Lütfen. Bunu yapamam. Şimdi olmaz. Sadece yapamam."

Miera sanki işi bitmiş gibi kalkmaya davrandı, sonra birden tekrar oturdu. Garson bir şey ister mi diye sormaya geldiğinde, "Hayır!" dedi Miera. "Hiçbir şey, teşekkürler."

Andrew'yla işi bitmemişti. Dikkatini çekmek için yaklaştı. "Geri dönmüyor musun? Tamam o zaman. Avukatımızı ara-mamı ister misin? Bazı evrakları hazırlasın mı?"

"İyi olur," dedi Andrew, *evet, martinime bir zeytin isterim, keyfin bilir*, der gibi bir sesle.

"Milletvekilliğinden istifa ettiğine inanamıyorum."

"Evet, öyle."

Miera çantasıyla, tayyörünün düğmeleriyle, saçlarıyla oynadı. Andrew ona yan dönük oturuyordu; bir kez olsun ona dönmedi.

Miera, “Şu kız bulunmuş,” dedi.

Andrew konuşmadı.

“Andrew...” Miera sesini alçalttı.

“Yapma.”

“Sana sormalıyım, sormak zorundayım. Bu konuda kimseyle konuşmadım. Ve bir kez dönüp gittiğimde her şey aramızda kalacak, sana bir daha hiçbir şey sormayacağım.” Kendini zorlayarak devam etti. “Artık senden hiçbir şey istemiyorum, Andrew. Sadece bana cevap vermeni istiyorum. Bir yılı aşkın bir süre önce, bir cuma gecesi, bir nedenden dolayı uyuyamadım, bu yüzden seni bulmak için aşağıya indim ve seni ofisinde duydum. İçeri bakmak için kapıyı açtığımda beni duymadın, kapıya ve bana sırtın dönüktü, tıpkı şimdi olduğu gibi. Koltuğunda oturduğunu ve omuzlarının sarsıldığını gördüm... o kadar ağlıyordun ki aileden birinin başına korkunç bir şey gelmesinden korktum. İsmi seslendim ama duymadın ve birdenbire... bilmemi istemediğin bir şeye karıştığımı hissettim. Neden bu hisse kapıldığımı bilmiyorum ama öyle hissettim ve parmak ucuna basarak çıkıp kapıyı kapattım; bana ertesi gün, sabah, gece söyleyeceğini düşündüm. Ama bana hiç söylemedin.” Miera sustu.

Andrew susuyordu. Cevap vermedi.

Miera, “Bana şimdi söylemek ister misin?” dedi.

“Neyi söyleyeyim?”

“Evliliğimizde benim için yapacağın son şey olarak.” Miera çantasını kavradı.

“Onun için ağlıyordum, Miera,” dedi Andrew.

“14 Mayıs 1999 gecesi idi, Andrew, değil mi?” Miera’nın sesi neredeyse duyulmuyordu. “Kızın kaybolduğunu söyledikleri gün.” Ve sonra Miera kaygan mermer üzerinde yedi santimlik

topuklu ayakkabılarıyla hafifçe tökezleyerek çekip gitti. Bir Maliye ajanı da onunla birlikte gitti. İkisi geride Andrew'yla kaldı.

Miera ayrıldıktan birkaç saat sonra Spencer aynı mermer merdivenlerden lobi barına çıktı; temiz, koyu mavi, sıradan takım elbisesi ve siyah ayakkabılarıyla yürürken kaymadı ve ne kurcalayacağı bir çantası ne de kurcalama alışkanlığı vardı. Yanında Gabe'i neden getirmedigini bilmiyordu. Andrew Quinn'le neden yalnız konuşmak istediğini bilmiyordu.

Ceketinin cebinde üç hafta önce Elizabeth Monroe'dan aldığı şeyi taşıyordu: *"İçişleri, Spencer Patrick O'Malley aleyhindeki suçlamalar hakkında kapsamlı ve somut bir soruşturma yürütmüş ve belirsiz tesadüfi bilgilerin dışında rozetinin ya da mesleğinin kötüye kullanıldığına veya onun tarafından işlenmiş sivil veya profesyonel herhangi bir suça dair iddiaları destekleyecek ciddi yeterli kanıt bulunamamıştır. Konunun reddine karar verilmiştir."*

Eski milletvekilini korumak amacıyla orada bulunan, baradaki hükümet ajanlarından biri, Spencer'a, "Adam bütün gün o masada kütük gibi oturdu, sanki birini bekliyormuş gibi," dedi.

"Teşekkürler. Şimdi gidip onunla konuşacağım."

"Bir içki ister misin, dedektif?"

"Evet, kola," dedi Spencer. Ve elinde "içkisiyle" masaya gidip kendisine hafifçe başını çeviren Andrew'nun karşısına oturdu.

"Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum," dedi Andrew. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Spencer bir yudum aldı ve bir şey söylemedi. İki eliyle bardağı kavradı. Elinde kola vardı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Spencer.

"Hayır, teşekkür ederim, çok içtim," dedi Andrew. "Kız kardeşim nasıl?"

“Aynı.”

Andrew acı acı içini çekti.

“Düşünüyordum da,” dedi Spencer, “bazı şeyleri, konuştuklarımızı, bildiğim şeyleri, tahmin ettiklerimi, bir araya getirmeye çalıştığım parçaları düşünüyor ve hep orada burada bazı kısımları atladığımı hissediyordum.”

“Evet. Peki bu düşünceler seni nereye vardırdı?”

“Son konuştuğumuzdan bu yana öğrendiklerimle şimdi bana söylediğini hatırladığım bazı şeyler birbirini tamamlıyor. Mesela, 1992’de Amy’yi tanıyıp tanımadığını sorduğumda, o zamanlar senin onu tanımadığını söylemiştin. O zaman duymadığım vurguyu şimdi duyuyorum. ‘O zaman ben onu tanımıyordum.’ Bana söylediğin buydu.” Spencer gözlerini Andrew’dan ayırmıyordu. “Sanki onun seni tanıdığını biliyormuşsun gibi.”

“Kongreye adaylığımı koymuştum. Beni tabii ki tanıyordu.” Andrew yakayı ele vermişti.

Spencer boğazını temizledi. “Bill Bryant hiç seni aradı mı? Lily’yle ikimizin karısıyla konuştuğumuzu söyledi mi sana?”

“Aradı, beni uyardı. Evimden taşınma nedenlerimden biri buydu. O zamandan beri seni bekliyorum. Seni daha erken göreceğimi düşünmüştüm.”

“Kız kardeşin iyi değildi. Onunla meşguldüm.”

“Evet.”

“Sorgu yargıcının bazı bulgularının ilginç çekebileceğini düşündüm. On gün içinde bir soruşturma yapacak ve resmî bir açıklamada bulunacak ama ön değerlendirmeyi duymak ister misin?”

“Devam et.” Andrew bunu ölü gibi bir sesle söylemişti.

“Adli tabip kafasının arkasında künt travmalar buldu, sanki yere yıkılmadan önce, belki sert bir nesneye, belki de altına gömüldüğü ağaca şiddetle itilmiş gibi. Başka yaralanma yok. Belki de boğuldu. Üst omurları, boynu sağlam kalmış. Travma bölgesinde yedi buçuk santimlik bir kırık dışında kafa-

tası sağlam kalmış. Bunun dışındaki zarar görmemiş kemikleri birlikte bulundu.” Spencer sanki Andrew’ya konuşma şansı vermek ister gibi sustu ama Andrew içine kapanık, suskun görüntüsüne bakılırsa hiç konuşmayabilirdi, bu yüzden Spencer devam etti. “Marazın bariz belirtilerini inceleyecek vücut kalmadığından, adli tabip onu herhangi bir şeyin öldürmüş olabileceğini varsayıyor. En üzücü olan ne biliyor musun? Kızın kendinden geçtiği ve ölmediği ama meşe ağacının altındaki yumuşak çamurlu zemine baygın gömüldüğü ihtimalini göz ardı etmiyor. Bunu bilmenin yolu yok. Ancak Amy McFadden’in diri diri gömüldüğü olasılığını göz ardı etmiyor.”

Andrew’nun omuzları dik durma çabasıyla kalktı ve kendini kontrol etme gayretiyle sarsıldı. “Diri diri gömülmüş olamaz.”

“Öyle mi?” dedi Spencer son derece gelişigüzel bir biçimde ve kolasından bir yudum daha aldı.

“Dedektif...”

“Sayın vekil...”

“Artık değil,” dedi Andrew. “Sadece Bay Quinn. Veya Andrew.”

“Andrew,” dedi Spencer. “Neden bir mazeret uydurdun? Kongre üyesi iyi bir arkadaşın var. Hepimizin böyle iyi arkadaşları olmalı. Ama o saatler için neden bir mazerete gerek duydun? Amy’yle buluştun, değil mi?”

Andrew, Spencer’a, dönmeden, “Diri diri gömülmedi. Duydun mu beni?” dedi.

“Seni duyuyorum.”

“13 Mayıs Perşembe günü beni aradı. Dört haftadır onunla konuşmamış ya da onu görmemiştim. Onunla buluşmamı istemek için aradı. Her zamanki gibi burada değil, Central Park’ta, atlılar yolunun oradaki ormanda. Onsuz aklımı kaybetmiştim. Atlılar yoluna hayatı yeniden keşfetmiş bir adam gibi gittim.” Spencer’a bakmıyordu. “Onu gördüğüm için çok mutluydum. Ona otelimizde değil de neden orada buluşmak

istediğini sordum, beni üzebilecek bazı şeyler söylemek üzere olduğunu ve toplum içinde üzülmemi istemediğini söyledi. Ben ne dedim biliyor musun? ‘Bana söyleyeceğin hiçbir şey beni üzmez, Amy. Beni aradığına çok sevindim. Seni gördüğüm için çok mutluyum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özledim.’

“Orada, o ormanda, Amy bana 1992 yılında bana karşı oy verdiğini söyledi. O ormanda bana kendinden ve Benjamin Abrams’tan, kendinden ve Milo’dan bahsetti. Ah, bana bunları söyledi. Ona âşık olmuştu. Hayatıma girmesinin tek nedeni onun beni öldürmesine yardım etmektir. Ve benim tepkim ne oldu biliyor musun?” Spencer daha bir cevap vermeden Andrew çabucak devam etti. “Ona inanmadım! Bu tepkiyi verdim. ‘Saçmalıyorsun, Amy. Eğer bu beni kendinden uzaklaştırmak için bir numaraysa, işe yaramayacak.’ Ama bana bir oyun olmadığını söyledi. Sana asla söylemeyecektim dedi ama Milo hapishaneden çıkmıştı ve şimdi onu kışkırtıyor, artık yapamayacağını söylediği bir şeye zorluyordu. Bunu beni uyarmak için anlattığını söyledi, Milo bana yine ulaşıncaya kadar hiçbir şeyin onu durduramayacağını söylemişti.” Andrew derin bir nefes alarak konuşmayı kesti.

“Beni çarpan, ona inanmamaktan vazgeçmeme yeten kelime neydi biliyor musun, dedektif?” dedi sonunda Andrew. “*Yine* kelimesiydi. ‘*Yine* derken ne demek istiyorsun?’ dedim.

“Bana Milo’nun birkaç yıl önce SUV’ünün pencerelerine ateş eden, neredeyse eşimi ve kızlarımı öldürecek kişi olduğunu söyledi. Hepimiz araçtaydık. Tepki gösterdiğim şey aileme zarar verme niyetiydi. Amy nereye gideceğimizi biliyordu çünkü ona nereye gideceğimizi söylemiştim. Ben ona söyledim, o da Milo’ya söyledi. İşte o zaman kafama dank etti, Amy doğruyu söylüyordu.”

Spencer sessiz kalınca Andrew devam etti. “Dedektif, bütün ailem tehlikede, zehirli mikroskop altında yaşıyordu. Amy’yle paylaştığım şeyler! Ona karım, çocuklarım, kız kardeşim hak-

kında en mahrem şeyleri anlattım. Yıllarca onlar tarafından sinsice izlendim. ‘Amy!’ diye bağırdım, ‘Amy, seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?’ Bildiğini söyledi. Bu yüzden oradaydı, beni Milo’yla ilgili uyarıyordu... Aklımı kaybettim. ‘Tamam,’ dedim, ‘kendimi anlıyorum ama ya onlar, ya ailem, karım, çocuklarım, Lily, onlar ne oluyor, keyfi, tesadüfi kurbanlar mı?’ diye sordum. Biliyor musun ne dedi? ‘*O bile değil. Hepsi sadece sana karşı bir araçtı, Andrew. Ben’in annesi öldü, Milo yaşayan bir ölü ama senin karın, çocukların, Lily hâlâ yaşıyorlar.*’” Andrew’nun başı eğikti. “Onu yakalamış olmalıyım. Artık net bir şekilde hatırlamıyorum. Mutlaka onu yakalamış olmalıyım. Aklım başımdan gitmişti.” Başını kaldırmadı. “Sanırım kafatasını kırdım, arkasındaki ağaçta... onu hızla ağaca çarptım, tuttum ve ağaca çarptım, yere düşünce üstünü yapraklarla kapladım ve oradan ayrıldım. Onu gömmedim, nefes alıp almadığını kontrol etmedim. Sadece düştü, üstüne toprak, taşlar, yapraklar attım –fırlattım– ve oradan ayrıldım, hepsi bu kadar. Central Park Gölü’nde ellerimi yıkadım, üstümdeki kirleri silkeleyip temizledim, ayakkabılarımdaki ıslak yaprakları çıkardım. Günlerdir yağmur yağıyordu, yerler ıslaktı. Ayakkabılarım çamurlanmıştı. Tabanlarını gölde yıkadım ve kuru kaldırımda 57. Sokak’a yürüdüm, burada dört saat barda oturdum, sonra da eve gittim.”

Spencer’ın kolası çoktan bitmişti. Başka bir içecek için nasıl da can atıyordu.

“Bana söyledikleri insanlık dışı, şeytani şeylerdi. Ben onu hayal ederken, o doğrudan parmağım olmayan bir konuda bana acı çektirmek için çocuklarımı öldürmeyi hayal ediyordu. Ah, bazı ideolojik saçmalıklar vardı. Bana eğlenceli ve nazik yüzünü gösterdi. O yüz için karıma ihanet ettim ve tüm bu sürede o bana ihanet ediyordu. Bana değiştiğini söyledi, fikir değiştirdiğini söyledi ama artık o sevgili yüzün ikiyüzlülüğünü ve kötülüğünü öğrenince her şey paramparça olmuştu.”

Spencer bir kola daha sipariş etti ve bitirdi. Andrew'yla ikisi aynı masada yan yana oturdular. Spencer cebindeki kelepçeyi elledi, tabancasını yokladı, çalışan kayıt cihazını yokladı.

Spencer çok uzun bir süre Andrew'yla 57/57 Bar'daki küçük yuvarlak masada oturdu. Akşam oldu. Teyp çoktan bitmişti.

Sonunda Spencer masadan kalktı. "Soruşturma on gün içinde," dedi. "Sorgu yargıcı bu ölümü kafatası travması nedeniyle ağırlaştırılmış bir cinayet olarak kabul ediyor. Başka birinin sana soruları olabilir. Muhtemelen soruları olacaktır."

"Anlamıyorum."

"Ama ben şimdi gidiyorum. Sana da gitmeni tavsiye ederim."

Andrew, Spencer'a baktı. "Adalet yakın mı?"

Spencer kayıt cihazını çıkardı, bandı söküp Andrew'ya verdi. "Benim tarafımdan değil," dedi. "Benden sana merhamet. Lily nedeniyle. Şimdi anlıyor musun?"

Diğer Taraf

Yönetici sonradan ilk başta ölü farelerin pisliği sandığını söyledi. Koridor haftalardır gitgide daha kötü kokuyordu. Yönetici sonunda küçük bir depoya açılan yanmaz çelik kapılardan birini açmış, soluğu kesilmiş ve koridorda koşarken bile öğürmeye başlamıştı. Polisi aramak için sokağa çıkmadan önce durup kusmak zorunda kalmıştı. Kokunun korkunç olduğunu, neredeyse cesetlerle dolu oda sıcaklığındaki bir morga benzediğini söyledi. Gaz maskeli polis, içeride sadece çürüyen bir ceset olduğunu keşfetti. Sefillğin ve nihilist coşkunun şiddetli boşalma kokusu, Milo'nun Lily'yle (ve kendisiyle, Amy'yle ve Andrew'yla) ortadan kaybolmasından birkaç hafta sonra bile Lily'nin dairesine yapışan aynı kokuydu. Bilincini bir dolaba sürünmeye yetecek kadar tekrar kazanmış, ardından orada karanlıkta ölmüş ve çürümüş, etleri kemiklerinden ayrılmaya başlamıştı. Kimse onun çoktan ölüp gittiğini bile bilmiyordu. Ondan geriye kalanları fareler kemirmişti.

George Washington Köprüsü'nün kuzeyindeki Palisades Parkway'de, Bear Mountain'a giden yolda iki polis arabası, üç ambulans ve bir itfaiye aracı duruyordu. Karayolunun bir kısmı trafiğe kapatılmıştı. Spencer arabasını keskin, uygun bir açıyla park etti ve Gabe'le birlikte Hudson Nehri'ne bakan dikey uçurumdan aşağı doğru dikkatle ilerlediler. Sudan yeni çıkarılmış enkaza yirmi adım kala durdular. Gözleri geceye alışınca Gabe'le ikisi

yavaş yavaş arabaya yürüyerek ne durumda olduğunu, içinde kimin olduğunu görmeye çalıştılar.

Spencer, cumartesi geceleri Long Island Otoyolu'nda yıllarca devriye gezdikten sonra kazalar konusunda çok fazla deneyime sahipti. Arabanın birkaç metre ötesinden, genellikle sadece yolcuların ne durumda olacağını değil, aynı zamanda ne gibi yaralanmaların olacağını da söyleyebilirdi. New York'un sıkışık trafiğinden hiç çıkmamış Gabe'in bu alanda ağzı süt kokuyordu ve hiç yardımcı olamayacağı bunu kanıtlayan şaşkın ıslığıyla belli oluyordu, "Oh, kahretsin."

Spencer onu susturdu. Arabaya on adım kala, durumun oldukça kötü olacağını fark etti. Mavi bir spor otomobildi, üstü açılan bir Mercedes 500SL. Üstü açılan arabalardan nefret ediyordu. Otoyolda geceleri saatte yüz elli kilometre hızla üstü açık araba sürmenin çok havalı olduğunu düşünen her aptala fizik yasalarını açıklayabilmeyi isterdi. Bu arabanın yüz elliden hızlı gittiğini düşündü. Beton bariyerin sarsılmaz gücüyle karşılaşınca, bir iki kez savrularak ilerleyen araba yüz doksanla gitmiş gibi görünüyordu; bir iki kez dönmüş, ters çevrilmiş, açılan tepesinin üstünde tiz seslerle kayarak durmuş ve sonra uçurumdan aşağıdaki sulara yuvarlanmıştı. Bir zamanlar deri koltukların etrafında metal bir gösterge paneli veya bir ön camı olan araba artık tanınmaz haldeydi. Ön cam sürücüyü rüzgârdan koruyabilse de fizikten koruyacak kadar iyi değildi. Neredeyse her zaman kullanan bir erkek oluyordu, bu pek değişmezdi. Kadınlar tank gibi Volvolar kullanmayı tercih ediyor, muhteşem gecede rüzgâr saçlarını kamçılarsa da evde bıraktıkları çocuklarını hâlâ hatırladıklarını belli eder gibi, Volvolarını daha yavaş kullanma eğiliminde oluyorlardı.

Spencer ve Gabe, enkazın yanında sessizce durmuş, gördüklerini anlamaya çalışıyorlardı. Deneyimsiz Gabe bile arabada mantıklı gelmeyen şeyleri belirleyebilirdi.

"Hey," dedi Gabe. "İçinde sürücü yok."

“Şişt. Bir şey söyleme.”

“Sence içinde yolcu var mıydı?”

“Gabe! Bu uzaktan kumandalı bir araba değil. Elbette yolcu da vardı.”

İki kişilik bir arabaydı. Ve boştu. “Peki neredeler?”

Spencer etrafına bakındı. Çok karanlıktı, enkazı sadece polis sirenleri ve projektörler aydınlatıyor, yukarıda, uçurumun üst tarafında, gece yarısı ara sıra vızıldayarak geçen arabaların ışıkları görünüyordu. Ama ister gece karanlığı ister gün ışığı olsun, bir şey ortadaydı: Sürücü yoktu.

Arabada sürücü yoktu ve araba mahvolmuştu.

“Beni neden buraya getirdin?” dedi Gabe. “Neden gece yarısı New Jersey’de bir araba kazasına bakıyoruz? Ağzımdan bu sözlerin çıktığına bile inanamıyorum! Neden biz? Gece yarısı neden ben?”

Spencer cevap verdi. “Çünkü McGill, Bay Cinayet Masası Dedektifi, bu, Andrew Quinn’in arabası.”

Andrew bulunamadı.

BAŞLANGIÇ OLARAK GEÇMİŞ

“Spencer, şunu görüyor musun?”

“Katie, görüyorum.”

“Yatırımları füze gibi fırlıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Fonu yılda yüzde otuz dört oranında büyüyor.”

“Joy, öğle yemeği yiyelim mi?”

“Bana öyle gülümsemeyi kes, Larry, senin yemeğinin ne anlama geldiğini biliyorum. Gelemem. Örgü örüyorum.”

Gülüşmeler.

“Bu sabah gazeteyi okudun mu? Etiyopya’da bir düğünde el bombası patladı, gelin ve başka üç kişi patlamada öldü.”

“Anne, lütfen!”

“Ne var? Görünüşe bakılırsa, el bombaları nadir görülüyor ama konukların düğünlerde vahşi bir sevinçle silahlarını ateşlemeleri geleneksel bir şey.”

“Annemin kusuruna bakmayın, Dedektif O’Malley.”

“Teşekkür ederim ama beni çok eğlendiriyor, Bayan Quinn.”

“Bayan Quinn, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Daha iyi hissettiğim olmuştu, Doktor DiAngelo. Her zaman yorgunum. Ve size şunu göstermek istiyordum.” Bir duraklama oldu, zeminde yürüyen ayakkabıların sesi duyuldu. “Sizce bu nedir? Bir çeşit tuhaf bir döküntü, değil mi?”

“Allie, acaba odada polis varken rahatsızlıklarını doktora göstermeyi bırakabilir misin?”

“Ah, Dedektif O'Malley bundan daha kötülerini gördü, anne. Öyle değil mi, dedektif?”

“Çok daha kötülerini ve lütfen bana Spencer de.”

“Hayır, Allie, seni hiç anlamıyorum. Bunu neden şimdi yapıyorsun? Sadece bir döküntü!”

“Ah, sen Etiyopyalı patlayan gelinlerden konuşabilirsin ama ben doktora gerçek bir sorun gösteremiyorum, öyle mi? Doktor burada, bundan faydalanabilirim, değil mi Doktor DiAngelo?”

“Kesinlikle, Bayan Quinn. Bakalım ne varmış burada.”

İç çekme, giysi hışırtıları, sessizlik ve bir öksürük. “Ee, neymiş?”

“Pekâlâ. Bayan Quinn, korkarım bu çok ciddi.”

“Ah, hayır, nedir doktor?”

“Korkarım... sanırım... emin olamıyorum ama sanırım Şark çıbanı.”

Sessizlik oldu, bir adamın boğazından hafif, tanıdık bir kıkırtı geldi.

“Bir ne?”

“Evet. Bağıracağınızda şiddetli bir parazitile Orta Doğu'dan gelen küçük bir tatarcık olabilir; aylarca, bazen yıllarca geçmeyen inatçı ve çirkin yaralara neden olur.”

İnanılmaz bir tiksintiyle bir çığlık atıldı. “Doktor, ne diyorsun? Orta Doğu'dan ne tatarcığı? New York'un orta yerindeyiz! Bu sadece sürtünmeden kaynaklanan küçük bir tahriş, hepsi bu, çok normal, sadece biraz tahriş olmuş.”

“Larry!”

“Efendim, Joy?”

“Zavallı kadına işkence etmeyi bırak, bu kesinlikle kabul edilemez. Ona cildiyeçi değil, onkolog olduğunu söyle. Allison,

söylediği tek bir kelimeyi bile dinleme, o kanserden başka bir şey bilmez. Sadece seni kızdırmaya çalışıyor.”

“Aman.” Ve sonra, “Bunu tamamen kabul edilemez buluyorum,” dedi.

Her taraftan kahkahalar duyuldu.

Lily gözlerini açtığı anda kimse farkına bile varmadı. Bej duvarlı temiz hastane odasında, yatağında dik duruyordu; her yerde resimleri ve beyaz zambaklar vardı, kimsenin onu dinlediği yoktu. Sabahın ilerleyen saatleri gibi görünüyordu. Karşısında televizyon vardı, sağ tarafındaki açık pencerenin önünde beyaz zambaklar duruyor, bunların ötesinde biraz gökyüzü görünüyordu, annesiyle büyükannesi o taraftaydı ve diğer tarafta, solda Spencer oturuyordu. Onun arkasında Katie duruyor, omzunun üzerinden finansal tablolara bakıyordu. Spencer’ın sağ tarafında Joy oturmuş, hâlâ örgü örüyordu, şimdi sarı kazak hayli büyümüşü. Onun yanında DiAngelo vardı, yakın duruyordu. Lily kıpırdamadı, sadece gözlerini kırıştırdı. Finans yorumlarından başını kaldırıp bakan ve uyanık Lily’yi fark eden Spencer oldu.

Spencer, “Lily, bence komisyoncun bir zam hak ediyor,” dedi. “Çünkü sen hastanede yatarken, ilik nakli yapılırken sana yedi yüz elli bin dolar kazandırdı.”

“Uyuyan Güzel uyandı!” dedi annesi.

“Lily, nihayet! Demek istediğim, hep söylüyorduk, ah, bu çocuk uyumayı çok severdi ama bence sen kendini aştın,” dedi büyükannesi.

Lily konuşamıyordu. Ağzında solunum tüpü vardı. Tüpü çıkarmak için elini götürdü ve hemen boğulmaya başladı. “Yüce Tanrım,” dedi kurbağa gibi bir sesle. “Ne zamandır buradayım?”

DiAngelo tüpü boğazına geri soktu; maskeyi yüzüne, klipsi burnuna ayarladı, ellerini tekrar battaniyenin üstüne koydu. “Nakilden beri? On sekiz gün. Konuşma. Çizim tahtasına yaz.”

Lily maskeyi, burun klipsini ve solunum tüpünü tekrar çıkardı. Nefes alıyor, zorlukla soluyordu. “Papi nerede?”

“Ah, babanı bilirsin,” dedi Allison. “Bir *saniye* bile oturamaz. Sigara içmek için dışarı çıktı. Bu sabah bana, ‘Bir saatliğine gidelim, Allie, sonra da Central Park’ta yürüyüşe çıkarız,’ dedi. ‘Anlaması imkânsız bir adam.’”

Lily ile annesi, gözlerinde Maui’yle bir süre birbirlerine baktılar.

“Uyanman iyi oldu. Yirmi altıncı doğum gününü kaçırmak üzeresin,” dedi Allison. “Her şey olup biterken uykuda olabiliydin.”

Lily soluklarının arasında konuştu. “Senin için yaptığımı resmi görüyor musun?” dedi. Köy bahçesinde bir bankta kahverengi saçlı bir kadının kucığında küçük bir sarışın kızın yağlı boya resmini işaret etti.

“Görüyorum,” dedi Allison. Bir an hiçbir şey söylemedi. “Bunun kim olması gerektiğini bilmiyorum. Bana hiç benzemiyor.”

“Lily, hadi kalk,” dedi Joy. “Bütün gün yatamazsın. Doğum gününü kutlamak için Plaza’da çok büyük bir oda ayırttık.”

Lily başını çevirip merakla Joy’a baktı.

Marcie içeri girdi. “Ah, bak şuna, beş dakika gittim, bizim Azimli uyanmış!”

“Evet, Azimli,” dedi Spencer, “hadi kalk. Çünkü Keanu *Yedek Oyuncular ve İzleyici*’de oynuyor. İki Keanu seni bekliyor.”

Lily tüpü çıkardı. “Hey,” dedi dudaklarını oynatarak. “Onunla bana bir dakika verebilir misiniz?”

Memnuniyetle odadan çıktılar, Spencer yaklaşıp kollarını açtı ve başını boynunun arasındaki boşluğa koydu. Lily başını tuttu, uzayan saçlarını öptü. Gözlerinde Lily’nin görmesini istemediği yaşlar birikmişti. Bu sefer “Şışt, şışt,” diyen Lily oldu.

“Söylesene,” dedi Lily, sözlerinin arasında hızlı hızlı soluklarla oksijen alarak, “kaçırdığım bir şey var mı?”

“Yok bir şey,” dedi Spencer, yüzünde duran Lily’nin elini okşadı. “Her şey bıraktığın gibi.”

Ekim ayında Lily solunum cihazından çıkarıldı. Şükran Günü'ne kadar hastaneden taburcu edildi. Bir daha hiç C Caddesi 9. Sokak'a geri dönmedi. Bir süre Spencer'la kaldı, ardından Battery Park City'deki yepyeni binalardan birinde, Hudson Nehri'ne bakan, dört metrelik tavanları, iki yatak odası, iki banyosu, çok sayıda dolabı ve ilk galeri sergisine hazırlanan bir kız için uygun bir sanat alanı haline gelen büyük bir oturma odasıyla, tek daireli katta bir yer buldu. Oturma odası 39. kattan doğuda gün doğumunu ve batıda gün batımını görüyordu. Hepsi birden herkese nasip olmazdı ve Lily'ye on bir milyona mal olmamıştı. "Kartonpiyer olmadığı için böyle," diye belirtmişti Spencer.

Bir seferinde Lily ona, "Ben ölseydim ne yapardın?" diye sordu. Spencer, cevap verinceye kadar bir şeyler geveledi, espriler, kelime oyunları yaptı ama gece karanlıkta yataktayken, "Paranı alırdım," dedi, "dörtte birini ailene, dörtte birini Amerikan Lösemi Vakfı'na verirdim ve teşkilattan emekli olur, Florida'ya taşınır, orada Key Biscayne'de sahilde bir dedektiflik bürosu açardım. Her zaman sıcakta olurum, belki de modern bir İspanyol evi inşa ederdim. Bu şekilde senin yaşamak istediğin yerde, senin seveceğin bir evde yaşamış olurum. Senin için palmiye ağaçları diker, senin için denize gider ve senin benim son yaz çiçeğim olduğunu düşünürdüm."

Spencer daha az içiyordu. Nöbetler arasındaki aralıklar uzuyordu ve bir seferinde dört ay içmeden geçirdi. Lily'ye hayattan, dört ay elini viskiye sürmeden geçirmesini sağlayan bir kızla yaşamaktan daha fazlasını bekleyemeyeceğini söyledi. "Eh, çünkü şimdi elinde Lily var," dedi Lily. "Ellerin dolu."

Spencer, Paul kadar sık sık saçlarını değiştiren birine –sürekli, tekrar tekrar açık sarıdan kahverengiye– güvenilmemesi gerektiğini söylemesine rağmen, Lily saçını boyatmak için Christopher Stanley'deki Paul'e gitmeye devam ediyordu.

Lily'nin saçlarını hâlâ Spencer kesiyordu.

Spencer, Gabe'le partnerliğe devam etmek için Whittaker'dan kendisini Kayıp Şahıs'lardan Cinayet Masası'na transfer etmesini istedi. McLuskey'deki kutlama yemeğinde Gabe, Lily'ye hepsinin bu kadar olduğunu, böylece Spencer'ın nihayet "Ben *Cinayet Masası'ndan* Dedektif O'Malley," diye beyan edebileceğini söyledi.

Büyükanne evinden çıkıyor ve her perşembe günü Lily'yle öğle yemeğine çıkıyordu. Daha sonra ikisi birlikte sinemaya gidiyor, ardından Lily onu Brooklyn'e geri götürüyor, Spencer işten sonra gelip onu alıyordu.

Ve bazen, Manhatttan Adası nehrin karşısında ışıldarken, Lily'yle Spencer hâlâ radyoda Bruce Springsteen çalarken Spencer'ın Buick'ini Greenpoint Rıhtımı'na park ediyorlardı.

Anne *KnightRidder*'dan ayrıldı ve Cantor Fitzgerald'da finansal yazar olarak yeni bir iş buldu. Dünya Ticaret Merkezi'nin kuzey kulesinin güney tarafında, 105. katta bir ofisi vardı ve açık bir günde Atlantic City'ye kadar görebileceğini düşünüyordu. New York Limanı, Ellis Adası, Özgürlük Heykeli, Verrazano Köprüsü ve Atlantik Okyanusu önünde uzanıyordu. Masasını çevirmişti.

Böylece her sabah sekizde geldiğinde kahvesini yudumlayarak güne hazırlanıyordu. Herkese yeni, daha mutlu bir hayata başladığını söylüyordu. Kız kardeşleri her pazartesi öğle yemeği için onu ziyarete geliyordu. Kardeşlik bağlarını bu şekilde onardılar. Lily resimlerini bırakıyor, Amanda çocuklarını bir bakıcıya bırakıyor ve öğlen buluşup sırayla bir restoran seçiyorlardı. Anne hesabı kimsenin ödemesine izin vermiyordu. "En azından bunu yapabilirim," demişti Lily'ye. Ve Anne iki haftada bir salı günleri Lily'yi Mount Sinai'ye kan tahliline götürüyordu. Cantor peş peşe salı günleri saat on birde işe gelmesinden şikâyet edince –o akşamlarda akşam dokuza kadar ofiste kalmasına rağmen– Anne isterlerse onu

kovabileceklerini ama anlaşmayı bozanın onlar olacağını söyledi: Remisyon döneminde olan kız kardeşini hastaneye götürecekti.

Cantor Fitzgerald onu kovmadı.

George ile Allison, Maui'deki evlerini sattılar ve kıtaya geri dönerek Kuzey Carolina'da, Blue Ridge Dağları'nın yakınında küçük bir ev satın aldılar. Evleri küçük bir göl üzerindeydi, George'un balık tutabildiği bir iskelesi ve bazen çıkardığı bir kayığı vardı. Bir de sebze bahçesi vardı; yiyebileceğinin yüz mislini ekiyor, cömertliği için Amerika'yı övüyordu. Tüm sebzelerini yaz komşularına veriyordu. Bir televizyon ve uydu anteni satın aldı, sık sık canlı maçlar ve filmler izliyor, internete giriyor, Allison için ve yakınlarda yaşayan kardeşiyle karısı için yemek yapıyordu. Yoğun bir hayatı vardı. Çok fazla seyahat etmiyordu, Allison da etmiyordu, internetten cin almayı ve UPS'teki adamın doğrudan ön kapısına teslim etmesini öğrenmişti.

George karısını özlüyordu ama yazın domatesler çok güzel oluyordu. Ve bir de balıkçılık meselesi vardı.

Larry DiAngelo, Joy'la evlendi. Güney Koreli küçük bir kızı evlat edindiler ve ona Lily adını verdiler. Joy hemşirelikten emekli olmuş, bebeğiyle evde kalıyordu, hiç pişmanlık duymadan günlerini mutluluk içinde, yemek pişirerek, Disney videoları izleyerek geçiriyordu.

Jim, Jan McFadden'ı terk etti. Jan'in forma girip ikiz çocuklarını yetiştirmekten başka seçeneği yoktu. Her cumartesi 112. Yol üzerindeki Port Jefferson mezarlığına gidiyor, leylaklarıyla eflatun taşın yanına oturuyordu. Mezarlıktaki en süslü, en renkli, en canlı mezardı, dolambaçlı yolda yarım kilometre öteden görülebilirdi. Morlar ve eflatunlar geri kalan grilere karşı canlı reklam panoları gibi bağırıyordu. *Sevgili kızımız ve arkadaşımız Amy Jean McFadden, 1975-1999.*

Lily, Amy'den bahsettiğinde hâlâ, "Gitti" diyordu. Veya "Kayboldu."

Lily, Andrew'dan bahsetmeye dayanabildiğinde hâlâ, "Gitti" diyordu. Veya "Kayboldu."

Amy tarafından kaligrafiyle yazılmış, onun favori alıntılarından biri olan "*Anlamsız bir nefret dünyayı yönettiğinde, kurtuluş nerede bulunacak?*" cümlesinden oluşan küçük bir plaka, Amy'nin C Caddesi, 9. Sokak'taki yaşamının son yadigarı olarak onun stüdyosunun kapısında asılıydı. Daha sonra bir gün Lily bulana kadar Lily'nin Battery Park City'deki büyük dolabının derinliklerinde, yazlık tişörtlerinin arkasında saklandı; ardından Lily onu çok beğenen Anne'e verdi, o da Kuzey Kulesi 105. kattaki ofisine astı.

Her zamanki gibi bir New York sabahında hava, içeride kalamayacak kadar güzeldi, hatta Spencer işe gittikten sonra yatağa geri dönmeyi seven Lily için bile. Ama parlak ve berak gökyüzünü, yirmi üç derece sıcaklığı, havanın rüzgârsız olduğunu gördü. New York'ta âdeta muhteşem bir Maui sabahıydı, her şey sadece mümkün değil, aynı zamanda ulaşılabilir görünüyordu. Spencer'la birlikte emniyete kadar iki kilometre yürümeye karar verdi, belki sonra ışık bu kadar iyiyken ve yakında kaybolacakken, Madison Square Park'a gider, Flati-ron'ı çizirdi. Spencer kahve almak için bir dükkâna girdiğinde Lily sokağın sıcak tarafında güneşin tadını çıkararak bekledi. Gerçekten çalışan bir kahve makinesi almaları gerekiyordu.

Lily'nin kan tahlilleri son zamanlarda o kadar iyiydi ki DiAngelo nihayet bir tatili onaylamış, sonunda biraz iknayla Spencer da –hiçbir zaman hiçbir yere gitmemişti– kabul etmişti. Maui'ye değil, Cabo San Lucas'a değil, Arizona'ya değil, Key Biscayne'e gideceklerdi. İki hafta Spencer'la baş başa! Birkaç gün içinde yola çıkıp 27. doğum gününe kadar kalacaklardı.

Batı Yakası otoyoluna giden sessiz Albany Caddesi'nde üstü açık bir araba uğulduyordu. Manhattan'ın tüm merkezi kuzeyden güneye Lily'nin gözü önündeydi. Eylül 2001'in bu

ikinci salı günü belediye başkanlığı seçimleri için el ilanları dağıtan bir adam, posterleri hemen yanındaki direğe yapıştırdı. Lily'nin içinden çoktan tarih olmuş, çoktan kaybolup gitmiş direklerin, afişlerin, üstü açık arabanın anıları geçti.

Lily bir an başını eğdi, sonra kaldırıp gökyüzüne baktı ve havayı içine çekti. Muhteşem bir gündü.

Spencer dükkândan çıktı ve ona gülümsedi, sanki bütün gün bekleyemem der gibi, karşıdan karşıya geçmesi için işaret etti. Lily de gülümseyerek el salladı, elinde çizim defteriyle, yüzüne vuran güneşin altında biraz daha oyalandı.

Lily her zaman küçük şeylerden mutlu olan Spencer'in bundan memnun olduğunu biliyordu: Amy'nin kemikleri atıllar yolu civarında keşfedildiğinde kendisi komada ve ölüme yakın olduğu için Amy'yi gerçekte olduğu gibi, Lily'nin hiç tanımadığı biri olarak değil de sadece bir zamanlar olduğu gibi –tamamen hayal edildiği ve sevildiği haliyle– hatırlamasından memnundu.

Ve yeni hayatında Lily Quinn, şimdi her günü sevinçle yaşıyor, belki de ağabeyi Andrew ve arkadaşı Amy'nin başka sevgililerin olmadığı bir yerde birbirlerini aradıklarını umut etmeye devam ediyordu. Belki de Andrew pazar günü kiliseden sonra Hudson sularında arabasını terk edip ortadan kaybolana kadar Amy onu beklemiş, diğer tarafta, nehrin karşısında ona el sallıyordu. Sonra yavaşlıyor, Andrew içeri atlıyor ve küçük kiralık bir Honda'yla hızla uzaklaşıyorlardı. Amy ve Andrew, Allison ve George, Claudia ve Tomas, Lily ve Spencer, sonsuza dek asla bulunamayacakları bir yer arayabilirlerdi. İhtiyaçların, çıkmazların olmadığı, alkolsüz, protokolsüz, kedersiz güvenli bir yer. Monositlerin veya blastositlerin olmadığı, viskinin, savaşın olmadığı bir yer. Sadece biraz merhamet, yağmurlu ve güneşli bir hayat ve kendilerinden geriye kalan dipsiz, kırılğnlıktan arınmış kalplerinden oluşan bir yer.

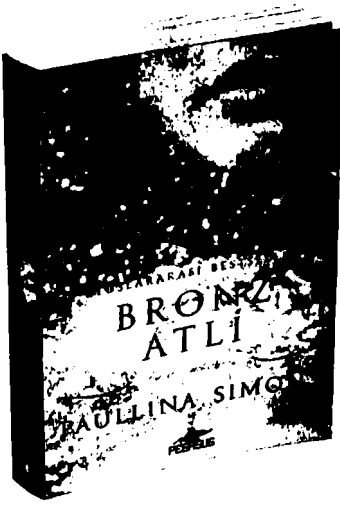
Teşekkür

Joy Chamberlain'e; sakin aracılığı ve konuya bağlılığı için yürekten teşekkürler.

Pavla Salacova'ya; onsuz sevilen yavrular sokak çocukları olurdu.

Kevin'a; koruyucu melek, koca, adam, her şey.

**HER SATIRI HÖZÜNLE, TUTKUyla VE ÜMÜTLA KALEME
ALINMIŞ, UNUTULMAZ BİR AŞK VE SAVAŞ DESTANI...**

“Bronz Atlı, bir kara seveda
öyküsü... Ama asıl soru şu:
Hayatta kalmak için neleri feda
edebilirsiniz?”

Bibliofemmebookclub.com

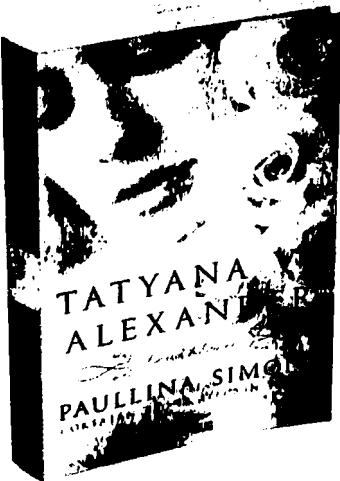
»»»» * ««««

“Simons, aile bağlarının ve insan
doğasının kırılganlığını gözler
önüne sererken hayatta asıl önemli
olan değerlere dikkat çekiyor;
dürüstlük ve sadakat...”

Good Reading

»»»» * ««««

**SAVAŞIN YIKICI GÜCÜNE RAĞMEN ADANMIŞLIK
VE AŞKIN YENİLMEZLİĞİ...**

“Şefkat ve tutkuyla örülmüş bir
aşk hikâyesi.”

Publishers Weekly

»»»» * ««««

“Çok etkileyici... Bu kitabı
elinizden bırakamayacaksınız.”

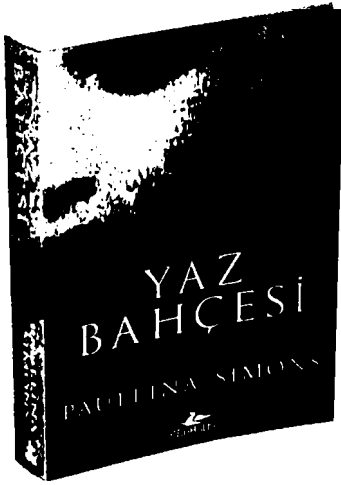
Kirkus

»»»» * ««««

“Kusursuz karakterler yaratan
Simons, okuyucuyu anında
hikâyenin detayları içine çekiyor.”

Library Journal

TATYANA VE ALEXANDER'İN ZAMANSIZ, DİLLERE DESTAN AŞKININ NEFES KESİCİ FİNALI...

“Yürek sızlatan, çırılçıplak bir hikâye. Bronz Atlı'yla başlayan destansı serinin son kitabı.”

The Southland Times

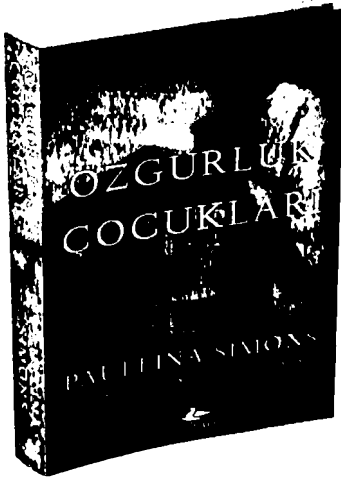

“Simons'ın sesi okuyucuyu âdeta büyülüyor ve Leningrad Kuşatması'nı, Vietnam Savaşı'nı, Rusya'dan göçüp mutluluğu sonunda Amerika'da bulan bir ailenin hikâyesi çok derin.”

The Age

ARALARINDAKİ BAĞ HEM BÜYÜK BİR COŞKU HEM DE BÜYÜK BİR KEDER KAYNAĞI OLDU...

“Paullina Simons okumak hem keder hem de mutluluk gözyaşları dökecek kadar güçlü duygular tarafından sarmalanma riskini göze almayı gerektiriyor.”

Good Reading Magazine

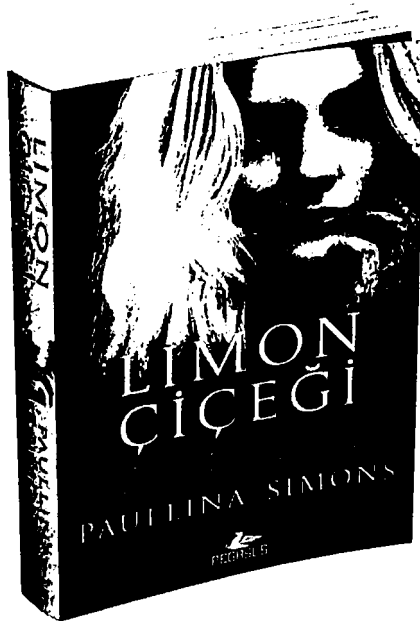

“Paullina Simons aşk romanları söz konusu olduğunda okuyabileceğiniz en iyi yazarlardan biri.”

Woman and Home

**ASI, TUTKULU VE MÜCADELECI...
ONU HİÇ UNUTAMAYACAKSINIZ.**

“Simons ailelerin ve insan doğasının kırılğanlığını gözler önüne seriyor ve dürüstlük ve sadakat gibi, hayatta gerçekten anlamı olan şeylere dikkat çekiyor.”

Good Reading

“Sayfalar bomboş bir ovada esen ani bir rüzgâr misali hızla çevriliyor ve sonunda hikâyenin hızı kasırga gücüne ulaşıyor.”

USA Today

“Kadınlar arasındaki o ilk güçlü bağa dair sıcacık, yankı uyandıran bir hikâye... Çok etkileyici.”

Anne Rivers Siddons